

Giới thiệu Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp

Truyện Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp của tác giả Đồng Hoa là truyện ngôn tình với mối tình đơn phương của một cô gái.

Mười năm đối với đời người không phải là dài nhưng đối với một cô gái thì đó là tuổi thanh xuân của họ, cô gái ấy đã âm thầm theo sau anh kể từ khi trái tim ấy rung lên những nhịp đập rộn ràng xao xuyến.

Nhưng tình cảm ấy không được đáp lại, nó mãi mãi không thể gọi là tình yêu vì nó không làm cho con người ta cảm thấy hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Dáng người anh vẫn mảnh khảnh như xưa, vẻ ngoài của anh cũng anh tuấn giống hệt như trong hàng ngàn giấc mộng của tôi. Anh từ từ bước qua ánh mặt trời, từ từ bước qua bảy năm âm u, bước thẳng tới chỗ tôi, phía sau lưng anh là những cánh hoa đào đang bay là tả, là trái tim tôi đang từ từ rơi xuống.

Lúc bị điện thoại của Ma Lạt Năng đánh thức, tôi đang ở trong mộng xuân.[1]

Trong mộng tôi vẫn là một đoá hoa đôi tám, vẫn còn là một cành hoa đậu khấu[2] xanh mơn mơn, tâm hồn vẫn trong trẻo, ngây thơ ngọt ngào, còn bung ra sữa.

Tôi đứng cạnh sân thể dục nhìn anh đánh bóng rổ, quả bóng trượt khỏi rổ, xoay tròn rồi rơi xuống phía dưới chân tôi. Anh nhanh chóng chạy vọt tới chỗ tôi.

Đồng phục bóng rổ màu trắng, màu da nâu cổ đồng.

Tóc dính bết mồ hôi, theo từng bước chạy, từng giọt từng giọt khẽ nhỏ xuống, dưới những tia nắng vàng tươi của mặt trời, mỗi giọt đều biến thành một viên bảo thạch bảy màu, tôi bị lớp hào quang đó hút hồn tới mức thở không nổi. Anh vươn hai tay về phía tôi, không thém nhặt bóng, mà lại ôm lấy tôi. Đầu anh chậm chậm cúi xuống, khuôn mặt anh tuấn dần dần phóng đại trước mắt tôi, máu huyết tôi dâng lên tận đầu, cảm giác hít thở không thông tới mức suýt ngất xỉu, thân mình run lên vì hạnh phúc...

"Anh yêu em, anh yêu em như chuột yêu thóc..."

Tôi không nghe thấy, tôi không nghe thấy, giống như kẻ điếc hoàn toàn không nghe thấy. Tôi cố gắng tự thôi miên bản thân, nhưng hiển nhiên là anh không chút hợp tác, thân ảnh lập tức tiêu thất.

Chỉ còn một milimet nữa thôi.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế hồi lâu, mới tức giận lôi di động ra.

Tôi còn chưa kịp "alo", Ma Lạt Năng đã tiên phát chế nhạo: "Cậu đang làm cái quái gì thế hả. Sau lâu thế mà không nghe điện thoại. Mình còn tưởng cậu ngã xù vào bồn tắm rồi chứ. Mau dòi gót ngọc, ra đây đi dạo phố với mình."

Trên đời này, ngoại trừ cha mẹ tôi, chắc chỉ có mình nàng dám quát tháo tôi âm ỉ như vậy mà không lo tới tính mệnh thôi.

[1] Mộng xuân : hay xuân mộng, là giấc mộng có liên quan tới các vấn đề về tình cảm, trong đó có thể có những cảnh abc xyz, nói chung là tùy đầu óc của người nằm mộng.

[2] Hoa đậu khấu : ám chỉ thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi.

"Mình vừa dậy, đợi mình tắm rửa đã, bốn mươi lăm phút sau sẽ gặp ở chỗ cũ."

Tắt điện thoại, tôi loạng choạng đi vào buồng tắm, sau khi đứng dưới vòi hoa sen vài phút mới hoàn toàn thanh tỉnh. Nhớ lại cảnh trong mộng, không kiềm nổi phải ngẩng cao đầu lên, hét to một tiếng.

"A!"

Đã bao nhiêu năm như vậy, mơ biết bao nhiêu mộng xuân, thế mà ngay cả trong mộng mong ước đầy cũng chưa bao giờ đạt được, nếu không phải có cái này ngoài ý muốn, thì lại là cái kia ngoài ý muốn. Những buổi đầu, tôi đều ngất xỉu đi mỗi khi được anh ôm lấy, sau đó giật mình tỉnh mộng, còn về sau đó nữa, tôi không ngất xỉu đi nữa, thì ở lúc anh chuẩn bị hôn tôi, theo bản năng tôi nhắm mắt lại, kết quả mắt vừa nhắm, cũng là lúc mộng vừa tỉnh.

Sau này, nhất định lúc anh vừa ôm lấy mình, tôi phải chủ động "hiến môi". Tôi không thể làm chủ được cuộc sống của mình, chẳng lẽ cũng không thể làm chủ được giấc mộng của mình hay sao. Tôi không thể tin đến như vậy vẫn còn không được.

Vừa tắm rửa, vừa đắc ý hát vang dưới vòi hoa sen.

" Mỗi một lần.

Đều bồi hồi kiên cường trong cô đơn.

Mỗi một lần

Cho dù bị tổn thương

Cũng quyết không để lệ tuôn trào

Ta biết

Ta vẫn có một đôi cánh vô hình.

Giúp ta bay

Bay qua những tuyệt vọng

...."

Ca hát trong phòng tắm thực dễ phát huy giọng hát của mình, có thể làm cho lòng tự tin của người ta dâng cao ngùn ngụt.

Tôi thường tự hỏi, với một kẻ được trời phú như tôi vậy, vì sao còn chưa được khai quật. Nếu năm đó không cẩn thận đi tham gia idol, khéo cây ngô, bánh đậu đều cải danh thành bánh bao. Tôi tên là Tô Mạn, nếu tôi có người hâm mộ, gọi bánh bao chắc thích hợp.

Vừa đồ sữa tắm lên người, tiếng nhạc "Anh yêu em, anh yêu em như chuột yêu thóc" lại vang lên.

Ma Lạt Năng ! Cậu đúng là không có tính người rồi. Tôi không thêm đề ý đến nữa, vẫn tiếp tục tắm rửa, tiếng chuông ngừng một chút, rồi lại vang lên, cho tới khi tiếng chuông vang lên tới lần thứ năm, trong đầu tôi đã có một bản nhạc đang diễn tấu : "Ta hận người, ta hận người như chuột hận mèo." Vợ vàng tắm nhanh cho xong, thuận tay vớ lấy cái khăn tắm rồi lại vội vàng chạy ra ngoài. Sàn bằng gạch men, dép lê trơn trượt suýt nữa thì ngã nhào một cái, nếu ngã xuống thực, chắc tôi phải tới bệnh viện mất, vì thế hậm hực cầm lấy điện thoại, câu đầu tiên chính là : "Cậu vợ vàng đi đâu thai hả. Tắm rửa một tẹo cũng không yên ổn, cút mịa nhà cậu đi."

Ma Lạt Năng tính khí đậm vẻ giang hồ, thích nói năng thô lỗ, mở miệng là "Mịa nó chứ." Lúc mới đầu, tôi còn không quen, còn khéo léo đề nghị, cậu cũng coi như một thanh niên trong làng văn nghệ, nói năng phải văn nhả tí tẹo. Ma Lạt Năng chớp chớp mắt, sáng khoái nói : "Được"

Tôi chưa kịp cảm động vì thấy mình có thể khiến cho lãng tử hồi đầu, nàng đã thần nhiên quăng tiếp vào mặt tôi một câu : "... mịa nhà cậu mấy cái loại văn về đây á." Phản ứng của tôi lập tức đông cứng lại ngay, chỉ có thể học cách nói của gia tinh thốt lên một câu : "Quả đúng là văn về."

Từ đó, tôi hoàn toàn đầu hàng Ma Lạt Năng. Gần son thì đỏ, gần mực thì đen, càng tiếp xúc với thời gian dài, căn cứ vào lẽ phép có đi có lại, tôi cũng thỉnh thoảng chửi bậy vài câu, coi đó là một loại phương thức trao đổi tình cảm đặc thù giữa tôi và Ma Lạt Năng.

"Mày nói cái gì ? Mày nói cái gì ? Mày thử lặp lại lần nữa, chạy về trước mặt mẹ và cha mày nói lại thử xem???"

Những âm thanh hùng hùng hổ hổ của giọng nữ cao vút đã dọa tôi chết ngất mất ba giây, ba giây sau mới kịp phản ứng lại, nhanh chóng gọi điện thoại ra xa xa, có điều lỗ tai đã ù đặc. Đợi tiếng sư tử gào rống qua điện thoại suốt ba phút liền xong, tôi mới ngoáy ngoáy lỗ tai, định cố gắng nói một câu ngọt ngào, bất quá mẹ chẳng mấy khi ăn viên đạn bọc đường của tôi, chỉ đành cố gắng nghe dạy dỗ, vốn nghĩ rằng bữa tiệc "măng" này kéo dài tới tận lúc điện thoại hết pin, liền vừa nhẹ nhàng thả điện thoại lên bàn, vừa lén lút mặc quần áo, không ngờ mẹ tôi bất chợt ngừng lại, trong lòng tôi thâm kinh hãi, tuyệt không thể có chuyện như mơ thế được đi.

"Mãi chửi quá, quên mất chuyện chính rồi."

Nhất thời tôi thấy sống lưng lạnh toát, mẹ tôi thì có cái gì gọi là chính sự chứ ?

"Này Mạn Mạn. Di Trần của con vừa có một người cháu mới từ nước ngoài về, tướng mạo đường hoàng, tuần tú lịch sự, đường công danh sự nghiệp thênh thang...."

Tôi tự nói thầm : "Loại đầu bảng như thế còn cần đi xem mắt sao ?"

Mẹ tôi lớn tiếng hỏi : "Nói cái gì hả ?"

Tôi vội vàng đáp : "Có nói gì đâu ạ, xin mẫu thân đại nhân cứ tiếp tục ạ."

"Nghe di Trần của con nói, bởi vì cậu ấy vẫn chuyên tâm vào sự nghiệp, cho nên tới giờ vẫn chưa có bạn gái, hiện giờ tuổi cũng không còn nhỏ, cha mẹ bên kia lo lắng buồn rầu không chịu được, khó khăn lắm mới đợi được cậu ấy về nước, lập tức nhờ mọi người chung quanh giới thiệu đối tượng cho cậu ấy, di Trần của con đã thay con sắp xếp chỗ hẹn, ở một quán cà phê ở gần cửa nam Thanh Hoa."

Ngữ khí của mẹ tôi càng lúc càng nhẹ nhàng hơn, rốt cuộc tôi thấy thanh âm của mẹ như sợi tơ Thiên Tằm, làm tim tôi như bị bao chặt trong nước lạnh.

"Mẹ, xem mặt kiểu này không phải một trăm, thì cũng phải chín mươi chín lần rồi đi. Lần trước không phải còn làm con gặp phải một kẻ vô lại, nửa đêm còn gọi điện tới nhà sao ?"

"Sách vở con đọc bao nhiêu năm đi đâu hết rồi hả ? Tuổi còn trẻ, sao mới gặp chút trắc trở đã không chịu nổi, gặp thất bại, thì không được chạy trốn, mà phải vượt qua nó. Đã té ngã ở đâu, thì phải đứng dậy ở đó, hiểu chưa?"

Được được. Sức mạnh trong khả năng tuyên truyền lúc còn công tác ở xí nghiệp mẹ đều lấy ra dùng cả rồi.

Mềm dẻo, cứng rắn, không mềm không cứng, chính sách củ cà rốt và cây gậy luân phiên vận dụng, cuối cùng, mẹ tôi dùng ngữ điệu run run nói với tôi, nếu hôm nay tôi không đi xem mặt, thì tôi chính là đưa con gái bất hiếu đứng hàng thứ nhất từ xưa tới nay, tóc trên đầu mẹ tôi bạc bao nhiêu sợi cũng đều bởi tại tôi làm tức giận mà ra.

Tề danh trong bảng bất hiếu nữ, bà vai của tôi có thể mang được, có điều nhớ tới những món ăn ngon lành do mẹ tôi nấu ra, chỉ đành đầu hàng, mẹ gửi cho tôi số điện thoại di động và thông tin của di Trần, vừa dập điện thoại xong, lại tiếp tục gọi thêm một cú nữa dặn dò tôi một đồng thứ hăm bà lắm.

Giọng nói của tôi ôn nhu nhẹ nhàng, nhưng khuôn mặt nhăn nhó dữ tợn nói : " Mẹ, mẫu thân đại nhân cứ yên tâm, con nhất định sẽ “biểu hiện” thật tốt."

Ba mươi phút sau, tôi đã ngồi trên taxi chạy thẳng về phía cửa nam Thanh Hoa. Vị tài xế vừa liếc tôi một cái xong, mặt đã trắng bệch, tôi thực vừa lòng với hình ảnh của bản thân.

Vừa cười thầm vừa ngồi vào xe, điện thoại của Ma Lạt Năng đã lập tức tấn công tôi, đương nhiên tôi đã để phòng trước lập tức giờ điện thoại ra xa một khoảng. Một chuỗi những âm thanh chửi rủa thô lỗ làm tay của bác tài xế run lên mấy chập. Vốn tôi định chờ nàng ta mắng chán rồi mới giải thích, bất quá để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, tôi ngang nhiên cắt lời Ma Lạt Năng : "Mẹ mình bắt mình đi xem mặt, nếu mình không đi, mẹ mình sẽ đoạn tuyệt quan hệ với mình."

Ma Lạt Năng mặt xám xuống, đang là một thiếu nữ lớn tuổi, số lần bị bức bách của nàng ta còn nhiều hơn tôi gấp mấy lần, chẳng qua, tính cách nàng nóng nảy hơn, chẳng mấy khi đầu hàng, cho nên mẹ con đều âm ỉ tới mức chó sủa gà bay, cách trở mặt thành thù chỉ khoảng một milimet.

Chớp mắt sau, nàng ta đã ủ rũ đáp : " Vậy cậu đi đi thôi. Minh đạo phổ một mình vậy."

"Không cần đâu ! Minh chỉ ngồi một lát thôi..." Tôi liếc qua cái gương trên xe một cái : " Cậu đi gọi đầu đi, hoặc đi đắp mặt nạ một cái, năm mươi phút sau chúng ta gặp nhau."

Ma Lạt Năng thâm hiểu cười rộ lên : " Hôm nay cậu lại không bình thường đi ?"

"Thực Goth[1], thực mờ ảo, thực không thể tưởng tượng nổi."

"Được được, vậy mình đi về móng tay trước, chúng mình hẹn gặp ở hiệu làm tóc nhé. Nếu cậu dám cho mình đi tàu bay giấy[2] một lần nữa, thì cho mình mượn cái đầu của cậu."

"Được, được rồi..."

Hoạt động xem mặt của tôi đã chọc tới nỗi oán hận ngất trời của Ma Lạt Năng, nói xong việc chính rồi vẫn không chịu ngắt điện thoại : "Cậu nói xem mẹ mình á, từ lúc học đại học, cho tới lúc mình đi làm, vẫn giáo dục mình phải lấy việc học làm trọng, không nên nghỉ ngơi lung tung, nhớ chăm chú vào việc học tập, mỗi ngày cần mẫn hướng về tương lai. Nếu nói với đám giai trẻ thêm một câu, bà ấy có thể nghi ngờ tra hỏi một tiếng đồng hồ, vậy không được ngắn, quần áo không được mỏng, không được mặc áo chiết eo, không được mặc quần áo hở hang, hận không thể treo cái biển "Nam nhân tránh xa" trên mặt mình, thế mà không hiểu vì cái gì, lúc mình vừa qua hai mươi lăm tuổi xong, đột nhiên, bà ấy thay đổi một trăm tám mươi độ, suốt ngày không hỏi công việc của mình như thế nào, mà chỉ chăm chăm hỏi xem quanh mình có đứa con trai nào có cơ hội phát triển hay không, có người nào theo đuổi mình hay không, mới trả lời rằng no, thì bà ấy đã nói mình mặc quần áo không hợp với màu da, không có chút khí chất gì của một người con gái. Trời ơi. Bà ấy nghĩ trên hoa ghẹo nguyệt dễ như vậy sao ? Hai mươi lăm năm trước bà ấy không dạy mình, cũng không cho mình học, thì mình biết làm thế nào. Mấy bạn kỹ nữ thời cô đại muốn chừa mặt ra kiếm tiền còn phải nhờ tú bà dạy dỗ vài năm cơ mà..."

Tay của bác tài xế lại bắt đầu run run, vì lo lắng cho sự an toàn của mình, tôi chỉ đành đáp lại vài câu nhí nhằng rồi tắt điện thoại.

Mười lăm phút sau, tôi đã giáp mặt di Trần ở quán cà phê, di Trần vừa nhìn thấy tôi, sắc mặt đã thay đổi giống như một bức tranh sơn dầu, những màu sắc đó có thể coi như rực rỡ lóa mắt, mê ly vô cùng. Tôi thực bình tĩnh lại gần, thực bình tĩnh ngồi xuống, chưa gọi cà phê vội, đầu tiên kéo cái gạt tàn về bên tay phải, trong túi bật lửa và thuốc lá đều sẵn sàng, chỉ chờ vị bạn học từ nước ngoài mới về kia vừa xuất hiện, tràng biểu diễn của tôi sẽ bắt đầu.

Năm phút sau, cách thời gian ước định còn khoảng ba mươi giây, vị đồng chí từ nước ngoài về kia vẫn chưa tới, tôi sung sướng tưởng tượng, xem ra hẳn ta cũng không tích cực nha. Nếu hẳn tới muộn, tôi có thể đứng lý hợp tình bỏ chạy lấy thân. Vừa nghĩ tới đó, đã thấy dì Trần kích động la lên : "Đến, đến rồi"

Tôi vừa thò tay vào túi áo sờ sờ bao thuốc, vừa quay mặt về phía cửa kính theo ánh mắt của dì Trần. Trong khoảnh khắc, giống như ma nữ bị gậy phép điểm trúng, hết thấy động tác của tôi đều dừng lại. Thế giới bên trong cửa sổ đột nhiên biến thành một bộ film đen trắng đang bị dừng hình, mà phía bên ngoài cửa kính, là ánh mặt trời tươi sáng, hoa đào tha thướt tung bay theo gió.

Dáng người anh vẫn mảnh khảnh như xưa, mặt mày của anh cũng anh tuấn giống hệt như trong hàng ngàn giấc mộng của tôi.

Anh từ từ bước qua ánh mặt trời, từ từ bước qua bảy năm âm u, bước thẳng tới chỗ tôi, phía sau lưng anh là những cánh hoa đào đang bay lá tả, là trái tim tôi đang từ từ rơi xuống.

2.

Trong óc tôi như có sấm vang chớp giật, biểu tình trên khuôn mặt như bị tê liệt, như một con rối gỗ có dây điều khiển, nhất động nhất cử dưới tay của dì Trần.

Anh tự giới thiệu mình như thế nào, tôi bắt tay anh như thế nào, anh ngồi vào đối diện tôi như thế nào, tôi chào từ biệt dì Trần như thế nào, tôi một mực không biết, tôi chỉ biết, người này là người tôi đã thầm mến mười năm trời, là người tôi đã theo đuổi từ trung học lên tới đại học, là người tôi từng nghĩ đã vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời tôi, là người ban ngày hầu như tôi không nhớ tới, nhưng tôi lại mơ tưởng tới hàng đêm, thật không ngờ đột nhiên lại xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi mất tới mười phút để hoài nghi sự chân thật của chuyện này, hoài nghi một cách nghiêm trọng rằng mình vẫn đang trong mộng xuân, cuối cùng không tiếc tự cấu vào đùi mình một cái, để biết rằng đúng là tôi không phải đang ở trong một giấc mơ.

Tôi lại dùng mười phút tiếp theo để tiêu hóa tính chân thực của việc này, đối mặt với những tiếng gầm rú không ngừng kêu vang trong đầu : "Dừng" "Dừng" "Dừng".

Rốt cuộc tới khi đại não không còn bị oanh động nữa, tôi lại dùng thêm mười phút nữa để sung sướng phát cuồng, đương nhiên không biểu lộ hẳn ra, trong lòng thầm tự kỷ chống tay vào eo lưng, ngửa mặt nhìn trời cười lớn, ha ha ha, anh ấy cũng phải đi xem mắt. Người cô đơn, người cô đơn.

Đến đến đến tôi là một quả dưa, dưa dưa dưa dưa, đến đến đến tôi là một quả xoài, xoài xoài xoài xoài..

Chén nước hoa quả của tôi chưa kịp nhảy hoàn một điệu vũ, đã thấy hình ảnh tự kỷ của tôi phản chiếu trong chiếc thìa café.

A.....

Kính thiên ! Động địa ! Tuyệt phẩm ! Nhân gian.

Nội tâm của tôi tràn ngập sự oán hận không thể tin nổi, hận không thể ngay lập tức bóp chết chính mình.

Tôi nhìn vào cái thìa café nho nhỏ bên trong có hình ảnh ngốc nghếch cũng nho nhỏ của tôi, ghen hờn, lệ rung rung.

"Em yêu anh, như chuột yêu gạo."

Điện thoại trong túi bắt đầu vang lên, tôi không nói không rằng lập tức tắt ngay, tiếp tục khuấy loạn cốc café của mình, chuông điện thoại lại tiếp tục vang lên, tôi lại lập tức tắt ngay, điện thoại tiếp tục kêu, tôi lại tắt, trong lúc đang lén lút thò tay vào túi tìm cái nút để tắt chuông điện thoại, anh liền nói : "Nếu như cô có chuyện gấp cần làm, thì có thể đi về trước, về phía dì Trần tôi sẽ nói hộ cho."

"Em không bận."

Ngữ khí của tôi quá gọn lỏn, thái độ cũng quá gấp gáp, làm anh ấy sững sốt, tôi muốn giải thích, có điều đầu lưỡi như bị dính chặt lại, không thể nói ra được. Khó mà nói được với anh ấy, mặc dầu anh ấy không có một chút ấn tượng gì về tôi, thế nhưng tôi đã thầm thương nhớ anh ấy suốt mười năm trời, vì thế, tôi vừa thấy anh lại khẩn trương như vậy, lại không thể nói chuyện bình thường như vậy, mà tứ chi cũng không chịu nghe đầu óc sai khiến.

"Em yêu anh, em yêu anh như chuột yêu gạo"

Khúc ca này hoàn toàn tương phản với tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng trầm lắng trong quán café, lại kết hợp với vẻ bề ngoài của tôi, làm cho những ánh mắt bắn về phía tôi đều huyền ảo khôn lường như một bài toán tích phân.

Biểu tình của anh vẫn ôn nhu hòa nhã như cũ, chỉ nhìn tôi một cách thần nhiên, dưới ánh mắt của anh, tôi không tìm ra bất kỳ lý do gì để tắt điện thoại nữa, vì thế, tôi chỉ đành chằm chằm ló cái điện thoại của mình từ trong túi ra, sự biến đổi của tâm trạng của tôi trong nháy mắt ngăn ngừa làm tôi thấu hiểu rồi tâm trạng của một từ từ trước khi ra pháp trường.

"Cầu xin ông, ông trời ơi, để tính tình của Ma Lạt Năng đột nhiên thay đổi!" Trong lòng tôi vừa thầm khẩn, vừa bấm một cái nghe điện thoại. Điện thoại vừa thông trong chốc lát, một chuỗi những tiếng chửi rủa thanh thúy chói lòa lập tức trỗi ra, tôi có thể nhìn thấy những nốt nhạc trong chén café đang nhảy múa vui sướng với biểu tình vui vẻ khi người khác gặp họa, mỗi dáng vẻ đó đều giống hệt như quỷ Satan.

Anh vốn là một người rất giỏi kiềm chế, đã qua nhiều tuổi như vậy, khí độ của anh lại được tu dưỡng thêm vài phần do có sự lẫn lộn của một người từng trải, vì chiều cố tới sự cảm thụ của tôi, về mặt của anh vẫn rất bình thản, bùng chén cà phê lên, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, giống như đang ngắm cảnh.

Tầm kính cửa sổ phản chiếu rõ hình ảnh một nam tử vận quần áo lịch sự bên cạnh một nữ tử vận quần áo quái dị đủ màu sắc, những khách nhân trong quán đều không khỏi tò mò liếc mắt đánh giá bọn tôi, ngay cả mấy tên bồi bàn cũng thỉnh thoảng soi mói bọn tôi. Đột nhiên, tôi chợt thấy tâm lạnh như tro tàn, chân tay luống cuống nhảy dựng lên nói : "Thật xin lỗi, em có một cái hẹn với một người bạn."

Anh lịch sự đứng dậy, thực khách sáo mà cũng thực xa lạ nói : "Hẹn gặp lại."

Trong tiếng chửi rủa của Ma Lạt Năng, tôi vội vàng chạy trốn ra khỏi quán cà phê, trong chớp mắt lúc kéo cửa taxi ra, tôi lập tức rít lên với cô ấy : "Nếu cậu không cảm miệng lại ngay, mình sẽ lập tức moi ruột cậu ra, quấn hai vòng lên cổ cậu, thắt chết cậu."

Trong nháy mắt đó, vị tài xế kia chần chừ là có ý định từ chối, nhưng tôi đã ngồi vào trong xe mất rồi, nổi giận bùng bùng giờ ra từ một trăm yên : "Đi..." Đột nhiên, tôi ngăn người ra, tiếp tục rít lên với cái điện thoại di động : "Đi tới đâu ?"

Vừa chuyển điện thoại cho bác tài xế để hỏi về hướng đi, Ma Lạt Năng lập tức nhẹ nhàng thông báo địa chỉ chỗ thẩm mỹ viện cô ấy đang ở. Taxi vừa chuyển bánh, Ma Lạt Năng đã rụt rè hỏi một cách cẩn thận : "Sao vậy ? Lại gặp phải lưu manh sao ? Cậu đừng nổi giận, rồi nhất định tớ sẽ cho hắn một trận, đảm bảo từ nay về sau hắn sẽ không dám lộ mặt ở thủ đô nữa."

Tôi đáp một cách cộc nhả : "Không phải ! Mình gặp một anh chàng rất đẹp trai, riêng cái thân thể kia là đã đủ."

"Cậu động xuân tâm rồi sao ?"

"Đúng vậy ! Nhìn xem nước miếng của mình rõ đủ ba ngàn thước rồi."

"Cậu định cưa đổ người ta sao ? Hắn có cần cậu không ?"

"Mình muốn vậy, có điều người ta không vừa mắt, thà chết chứ không theo. "

Ma Lạt Năng cười to : "Tối đi quán đèn đỏ, muốn béo hay gầy tùy cậu tuyển, mình trả tiền."

"Mình muốn một kẻ có khuôn mặt của Cổ Thiên Lạc, ánh mắt của Lương Triều Vỹ, dáng người của Quách Phú Thành..."

Hai đầu điện thoại của bọn tôi cùng phát ra những tiếng cười như tiếng sói tru, vị tài xế đang lái xe nhảy dựng lên, chắc đang lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình.

Tôi cười vô tâm vô phách, tôi là người như thế nào - là Bạch Cốt Tinh đời này, sớm bị xã hội tàn khốc này rèn luyện tới mức giống như cái loại đậu phụ một tẻ chung không chín, nấu không thực, ném không vỡ, nhai không nát. Nhưng vì sao trong lòng tôi mãi xoắn xuýt vì cái ngữ khí xa lạ của anh ? Vì sao tiếng cười của tôi giòn giã như vậy, nhưng trái tim tôi lại trống vắng như thế ?

Ngay từ lúc bắt đầu gặp mặt, anh không nói bất kỳ câu nào, chỉ có một mình tôi là ngồi yên ở đó, bên ngoài trầm mặc, mà nội tâm lại cuộn cuộn bao sự nổi chìm. Gặp lại người là nguồn gốc cho mọi cảm tình nồng nàn bao nhiêu năm lúc này đây, đã khiến cho tôi trải qua thiên sơn vạn thủy, lấm đầy phong trần, thế mà anh vẫn mỉm cười đứng dưới gốc hoa ngọc lan, không nhiễm chút bụi trần.

Phải một lúc sau tôi và Ma Lạt Năng mới gặp nhau, cùng đi ăn đồ cay nóng, uống chút rượu. Sau khi com no rượu say xong, hai người bọn tôi cùng phát tay từ biệt nhau.

Vừa bước chân vào cửa nhà, vừa mới mở máy tính, đã thấy nick QQ của cô ấy sáng lên từ lúc nào.

"Về tới nhà rồi sao ?"

Sự gặp gỡ giữa tôi và Ma Lạt Năng cũng có chút ý tứ, ngay khi hai chúng tôi vẫn là những thiếu nữ đương xuân mĩ miều, gặp nhau trên mạng, chỉ sau một thời khoảng thời gian dài trò chuyện, đã tới mức không có gì phải giấu diếm nhau. Tên của cô ấy quá mức văn vẻ, gọi là Hứa Liên Sương, trong khi đó nick trên mạng của cô ấy lại quá táo tợn : "Ta muốn làm bát phụ[3]", lúc đó tôi đang trong lúc tự ti hối tiếc, liền add cô ấy luôn. Cách nói năng của cô ấy rất sắc sảo, thường là nhất châm kiến huyết[4], làm cho người ta vừa cay cú vừa bức mình, vì thế tôi mới gọi cô ấy là Ma Lạt Năng, cô ấy cũng cam chịu cái tên gọi này. Sau khi tán phét khoảng hơn một năm, có một buổi tối nào đó trời không đen gió không nổi, chúng tôi hẹn gặp mặt nhau. Thấy một vị mỹ nữ quần áo đồ rực cùng run run đứng trong gió lạnh với tôi suốt nửa giờ, tôi cũng không dám đánh đồng cô ấy với Ma Lạt Năng, cuối cùng, vẫn là cô ấy hơi ngập ngừng tới hỏi thăm tôi trước, lúc đó chúng tôi mới thành công gặp được mặt nhau.

Tôi uống một ngụm nước hoa quả xong, định thần lại được, rồi mới từ tốn gõ bàn phím

" ? Vừa mới về nhà xong "

"Vừa phát sinh chuyện gì sao ?"

Đương nhiên tôi biết tiếng cười của tôi không che được đôi mắt sáng quắc của Ma Lạt Năng, tôi ngẩn người ra nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

"Lúc đi xem mặt rốt cuộc cậu đã gặp phải chuyện gì ?" Cuối cùng nàng ép hỏi một câu.

"Xác suất để một người đi xem mặt gặp phải đối tượng mình yêu thậm chí chiếm khoảng bao nhiêu phần trăm ?"

"Yêu thâm ? Mối tình đầu ? Tình yêu duy nhất ?"

"Đều phải đi !"

Ma Lạt Năng lập tức gửi cho tôi một cái icon thờ dài : " Đã từng ? Hay chưa từng ?"

Mấy câu nói của cô ấy làm tim tôi nhói lên một cái, tay khẽ nắm chặt lại.

Cô ấy lại send một cái icon hình cái ôm sang bên chỗ tôi, rồi lại gửi thêm một ly trà đang bốc khói nghi ngút.

Sự cảm động của tôi chỉ duy trì được trong khoảng 0,1 giây, ngay sau đó bản tính hoàng hậu độc ác của cô ấy đã lập tức lộ rõ.

"Hắn đi xem mặt, chỉ có hai khả năng, một là hắn muốn kiếm một người bạn gái, hai là giống như cậu, bị cha mẹ ép buộc. Không cần biết là do nguyên nhân nào, đều chứng minh hắn vẫn là kẻ cô đơn. Nam chưa cưới, nữ chưa gả, cậu mau mau thu hồi lại cái hình tượng hải đường rõ máu khi thu về của em Lâm đi. Mịa hắn chứ. Nếu lão bà mình đây mà gặp được việc tốt như thế này, chả sướng gần chết, cậu còn khóc lóc cái gì. Mình muốn bóp chết cậu." Vừa nói xong cô ấy lập tức gửi sang một đoạn film tôi bị hành hạ điên cuồng, khắp người đầm máu, ở phút cuối cùng còn bị túm lên cây, rồi bị treo cổ.

Tôi lập tức đáp lễ cho cô ấy một đoạn hình rất bạo lực trong đó tôi đang cười ngơ, sau đó cầm dao đâm xuyên thấu cô ấy.

"Có khả năng đối phương là một tòa băng sơn."

"Cậu có dục hỏa đốt người, băng sơn có lạnh hơn nữa cũng có thể bị hòa tan."

"Có khả năng mình còn phải vượt biển."

"Cậu có dục hỏa đốt người rồi, còn sợ gì biển lửa ?"

"Mình đã dùng rất nhiều năm để quên anh ấy, một khi tro tàn ấm lại, mình chỉ sợ chính mình ..."

Trên màn hình không có lời đáp lại, tôi lấy di động ra, gọi điện cho mẹ : "Mẹ ơi, con đây ạ"

Đang lúc tôi muốn loanh quanh vòng vo để nhờ mẹ xin đi Trần phương thức liên hệ với anh, thì một dòng chữ to đùng màu đỏ lập tức nhảy lên ở trên ô cửa sổ chat : "Không phải cậu đã sớm có chủ ý rồi sao ? Còn giả vờ ơng ẹo với mình làm gì. Cậu đi chết đi."

Tuy rằng tôi đã là một con tiểu hồ ly, thì đối với mẹ tôi là một con hồ ly già đã muốn thành tinh kia, tôi đành phải che che giấu giấu, giả bộ ôm tỳ bà che nửa khuôn mặt. Mẹ tôi đương nhiên đã hoàn toàn thấu hiểu tôi từ trong ra ngoài. Đi xem mặt nhiều lần như vậy, lần đầu tiên thấy tôi lộ ra vẻ hứng thú, đương nhiên mẹ tôi vô cùng sung sướng : " Được được được, Mạn Mạn, có mẹ và cha con ở hậu phương dùng toàn lực ủng hộ, con cứ yên tâm bước về phía trước, chúng ta nhất định sẽ thắng lợi."

Thế này là thế nào ? Cũng không phải tôi đi chiếm thành, nhưng cũng không dám nói lung tung với mẹ nữa, vội vàng ngắt điện thoại.

[1] Trang phục kiểu Goth : là trang phục theo kiểu kinh dị, trang điểm đậm, quần áo đen kì dị mang tính nổi loạn.

[2] Nguyên gốc : thả bò câu hàm ý thất hẹn

[3] Người phụ nữ chanh chua

[4] Đâm một kích là chết ngay, có nghĩa là nói gì trúng ngay, không phải quanh co nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Thật em đã quyết định rồi, có thể kết quả cuối cùng em chỉ có hai bàn tay trắng, không có tình yêu, cũng chẳng có sự nghiệp, nhưng nếu không thử một chút, có lẽ cả đời em lại càng tiếc nuối”

Người giới thiệu dùng một ngữ điệu đầy khách sáo và nhún nhùng nói với mẹ tôi rằng đôi phương không dám trèo cao với tôi, tuy rằng mẹ tôi bị cự tuyệt, nhưng lại không nổi giận, ngược lại còn quay lại an ủi tôi : “Mạn Mạn, tuy nói rằng tuổi mẹ cũng đã hơi lớn, nhưng mẹ cũng không thể chịu nổi, cái tên Tổng Dực gì đó...”

“Tổng Dực !”

“...Cái tên Tổng Dực đó cũng không ra gì ! Hôn nhân không phải trò đùa, là chuyện cả đời, không thể quá chấp nhất, hơn nữa, hiện giờ con chỉ là tuổi hơi cao một chút, những cái khác thì không sao cả, con cũng không cần có áp lực tâm lý quá lớn, không nên quá vội vàng, từ từ rồi mẹ sẽ tìm cho con.”

Tôi nhìn mẹ ngỡ ngàng, rốt cuộc là Tổng Dực đã nói gì với người giới thiệu ? Phải tự hạ mình tới mức nào, tự chà đạp mình tới mức nào, mới làm mẹ tôi sinh ra cái suy nghĩ rằng tôi khổ sở muốn được gả ra tới mức nào như thế chứ.

Mẹ cho rằng tôi cảm thấy khó chịu vì mình vẫn chưa có người lấy, nên ra sức dỗ dành tôi, cơm chiều còn làm thịt kho tàu, sườn sốt chua ngọt, rượu hoa quế, cha cùng tôi bàn luận về nghệ thuật uống trà, về bóng đá, về cờ vua. Lần đầu tiên trong suốt hai năm trời, nội dung nghị luận trên bàn ăn nhà tôi rời xa chủ đề chung thân đại sự của tôi, đây vốn là chuyện nằm mơ tôi cũng muốn thấy, có điều hiện tại tôi không biết mình nên cười hay nên khóc.

Không thể dựa vào cha mẹ, chỉ đành dựa vào bằng hữu, tôi bắt đầu phát động toàn bộ đầu mối thông tin khắp trên trời dưới đất, nói vòng vo mười tám đường, quanh co dối trá hai mươi bốn loại, đáp ứng vô số điều khoản nhệch nhũm chủ quyền đất nước xong, rốt cuộc, vào lúc mười hai giờ trưa cuối tuần, mới thu thập được chút tư liệu về Tổng Dực.

Họ tên : Tổng Dực.

Giới tính : Nam

Tuổi : 29 hoặc 30

Học vấn : Ngành tài chính đại học Berkely ở Mỹ

Học viện Quản lý Kinh tế Đại học Thanh Hoa của Trung Quốc.[1]

Trong lúc tôi suất nghẹn ở cổ, nghiên cứu tờ giấy một cách chăm chú, điện thoại trên bàn đột nhiên reo vang lên một tiếng, làm tôi sợ tới mức suýt ngã nhào từ trên ghế xuống, vội vàng lấy lại bình tĩnh rồi mới dám nhận điện thoại ...

“Xin chào, tôi là ...”

Thanh âm của đại tỷ ngắt ngay sự khách sáo của tôi : “Ô Mạn ! Cô đang làm cái gì hả. Chị vừa tới cửa văn phòng đã nhận được ba cú điện thoại liên tiếp, nói công ty của chúng ta sắp có biến động về nhân sự, mấy công ty săn đầu người đều xắn tay áo chuẩn bị hành động. Chị ngạc nhiên quá, có sự thay đổi lớn như vậy, tại sao chị chẳng biết gì hết cả vậy ?”

Đại tỷ họ Lâm, tên là Thanh, là người lãnh đạo trực tiếp của tôi, cũng là chị khóa trên của tôi, trên tôi sáu khóa, từ lúc tôi bắt đầu vào công ty, đã được chị ấy quan tâm dạy dỗ, tôi có thể có được cái vị trí ngày hôm nay, phần nửa cũng là công lao của chị ấy.

Khó trách đại tỷ muốn gọi điện chất vấn tôi, một trong những quản lý cấp cao của công ty muốn thay đổi không chỉ tạo ra ảnh hưởng sâu xa đối với công ty này, mà còn tạo ra sự chấn động đối với cả giới tài chính. Tôi không nghĩ chỉ một hành vi mang tính cá nhân của mình lại có thể mang tới hậu quả lớn như vậy, hoặc nói đúng hơn nhất cử nhất động của Tổng Dực lại chịu sự chú ý lớn như vậy, chỉ hỏi thăm một chút về anh đã nhắc lên sóng to gió lớn.

“Em rất xin lỗi. Em chỉ muốn tìm tư liệu về một người, chỉ thuần túy vì mục đích cá nhân, không ngờ lại khiến bên ngoài đồn đại thành thế này.” Xem ra mấy câu nói dối của tôi sớm đã bị người ta nhìn ra chân tướng, chẳng qua những phỏng đoán của họ so với mấy câu nói dối của tôi lại càng vớ vẩn hơn nhiều.

Mối quan hệ năm năm trời dù sao cũng không phải bình thường, đại tỷ chấp nhận sự giải thích chân thật lại đơn giản này của tôi, nói một cách quyết đoán : “Chị không biết cô xử lý ân oán cá nhân như thế nào, nhưng đừng làm ảnh hưởng tới công việc của cô, đặc biệt không được ảnh hưởng tới công ty.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, trong điện thoại đã có tiếng chuông vọng lại, đại tỷ lập tức ngắt điện thoại.

Tôi ngồi im bên bàn, nhìn chăm chăm vào tờ giấy, ngẩn người ra, nửa giờ sau, ngạc nhiên phát hiện ra mình vẫn si ngốc nhìn chăm chăm tờ giấy thông tin kia.

“Đầu năm nay, nghe đồn rằng Tổng giám đốc MG ở Trung Quốc sắp về hưu, bên MG đang có tin nội bộ rằng Lục Lê Thành bối cảnh trong nước sẽ được nhắc lên tiếp nhận chức vụ này, nhưng trong giới tài chính lại đồn rằng Tổng công ty tại Mỹ đang muốn phái một người có bối cảnh hỗn hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây về, nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, cho tới hai tháng trước, Tổng Dực đột nhiên bị phái tới Bắc Kinh làm việc, nghe nói người này khôn khéo bình tĩnh, lúc còn ở Wall Street, được người ta coi là một con cá sấu tới từ Phương Đông.”

Tin mật nội bộ ! Tin đồn ! Nghe nói ! Trong cái giới tài chính mỗi thông tin đều được yêu cầu với độ chính xác cao, thì những từ ngữ này có nghĩa là gì ? Nếu không biết rõ về bối cảnh của người này, tất phải hoài nghi rằng thông tin trên tờ giấy này xuất phát từ đám phóng viên lá cải Hồng Kông

Tôi thở dài nặng nề, sự thay đổi nhân sự ở MG không phải nhỏ, chắc chắn trong giới đã sớm bị loan truyền huyền ảo, thế mà tôi tuyệt chưa nghe thấy chút thông tin gì, chẳng trách Ma Lạt Năng vẫn mắng tôi ngực không to mà đầu óc cũng chẳng có.

Với trạng thái này của tôi, dù ngồi ở văn phòng cũng chẳng làm được gì cả, tốt nhất chuẩn bị, vừa cầm lấy túi xách, vừa kiểm soát rồi nhanh chóng lượn khỏi văn phòng.

2.

Tôi chậm rãi tản bộ trên đường, buổi sáng cuối tuần, mỗi người đều đang bận rộn trong sinh kế, mỗi người lướt qua tựa hồ đều biết rõ mình đang muốn cái gì, mỗi bước chân đều tràn đầy năng lượng và hy vọng, chỉ có tôi vẫn đang chìm đắm trong lo lắng bất an. Tôi biết anh ở chỗ nào, nhưng tôi lại không biết phải làm thế nào để tới trước mặt anh, để anh có thể thấy tôi.

Bốn mươi lăm phút sau, tôi đứng cạnh ngã tư đường, cách con đường cuộn cuộn người qua lại như nước chảy, nhìn sang tòa nhà MG ở phía xa xa.

Lúc vừa tốt nghiệp đại học, công ty này là nỗi ước ao trong ngành của tôi, có điều năm đó mới bắt đầu mở rộng nghiệp vụ ở Trung Hoa đại lục, toàn đại lục chỉ tuyển có ba người, lý lịch của tôi trượt ngay từ vòng sơ tuyển, ngay cả cơ hội lộ mặt ra cũng không có nổi.

Cửa thang máy vừa mở ra, đám người vui vẻ náo nhiệt vội vàng xông ra ngoài, lúc này tôi mới nhận ra, đã tới giờ ăn trưa.

Nhìn quanh hai bên, tôi lập tức trốn vào tầng hai một quán cà phê. Tuy là giờ cơm trưa, nhưng quán khá vắng, chắc là bởi nơi này chỉ bán cà phê, bánh ngọt và mấy đồ ăn sáng linh tinh, mà giá cả lại cao quá.

Tôi thoáng liếc mắt một cái đã có thể tìm ra một vị trí tốt nhất nằm cạnh cửa sổ, có thể nhìn sang tòa nhà đối diện, tiếc thay chỗ đó đã có người ngồi mất rồi.

Tôi đứng ngơ ngẩn một chút, cuối cùng vác mặt dày xông lên : " Chào anh, tôi có thể cùng ngồi ở đây được không ?"

Người đàn ông đang vui đùa vào tờ báo thoáng ngẩng đầu lên, trông mặt có vẻ không hoan nghênh lắm, ánh mắt quét về phía mấy cái bàn không chung quanh, ý tứ rất rõ ràng.

Tôi dùng thanh âm đáng thương nhất để năn nỉ : " Tôi chỉ ngồi một chỗ rất nhỏ thôi."

Anh ta vẫn không động đậy, vừa cúi đầu vừa lật báo : " Không được."

"Tôi sẽ không nói, tuyệt đối không phát ra một âm thanh nào, tôi chỉ muốn mượn ô cửa sổ này một chút, tôi xin cam đoan, tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh !"

"Không được." Anh ta đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, toàn thân tỏa ra khí thế cự người ngoài ngàn dặm.

"Làm ơn ! Làm ơn ! Vừa nhìn đã biết anh là người tốt, xin anh làm ơn đáp ứng thỉnh cầu nhỏ nhỏ này của tôi đi."

Mắt mờ to tròn hết cỡ, hai tay chấp lại, cúi đầu liên tục. Chiều này tôi học được từ mấy bộ anime Nhật Bản, là vũ khí cuối cùng của tôi xuất ra đối phó với mẹ tôi và Ma Lạt Năng, có thể nói trăm phát trăm trúng, làm Ma Lạt Năng thường châm chọc tôi : " Học cái gì không học, toàn học mấy trò nhục nhũ ! Ngày thơ !" Buồn nôn thì buồn nôn đi, ngày thơ thì ngày thơ đi, chả mất mát gì cả.

Rốt cuộc người đàn ông kia cũng ngẩng đầu lên khỏi tờ báo, tuy rằng ánh mắt nhìn tôi vẫn còn rất lạnh lùng, nhưng khóe miệng cũng hơi nhếch lên. Chắc là cho tới bây giờ anh ta chưa gặp một người mặc đồng phục công sở nghiêm túc, búi tóc cao gọn gàng lại có thể làm ra những động tác gây thơ tới mức buồn cười như thế. Tôi nhanh chóng chớp chớp mắt một chút, cố gắng rom róm lệ, chỉ sợ là anh ta bị hành động của tôi sét đánh qua, bị choáng đầu, cũng không biết là cố nhìn cười hay cố nhìn con buồn nôn, giờ tay chỉ chỉ bên đối diện ý bảo tôi ngồi xuống.

Tôi lập tức đổi từ mặt cười sang mặt khóc : "Cám ơn ! Cám ơn ! Anh đúng là người tốt. Nhất định anh sẽ có được công việc tốt nhất trên thế giới, tìm được một người bạn gái đáng yêu nhất trên thế giới, sinh được một đứa con đẹp nhất trên thế giới !"

Anh ta nghiêng đầu, vẻ từ không chút thay đổi gần chuyển sang sững sờ nhìn chăm chú vào tôi, có lẽ muốn nghiên cứu rõ xem một kẻ tâm thần như tôi kia làm thế nào có thể trốn được khỏi bệnh viện. Tôi cũng chẳng có thời gian nghiên cứu về mặt của anh ta, tâm mắt tôi đang bận dán chặt vào tòa nhà nằm ở phía đối diện kia.

Nửa giờ sau, cho tới lúc nhân viên của tòa nhà đã tản đi gần hết, tôi mới thấy Tống Dực rời khỏi tòa nhà, bộ tây phục màu xám, đơn giản, có điều trông mặc lên người anh có vẻ rất thoải mái, nhìn qua, có phong thái nhẹ nhàng khoan khoái của một người thiếu niên, lại có sự bình tĩnh kín đáo của một người đàn ông trưởng thành, hai loại khí chất nằm ở hai đầu cực trái ngược nhau kia lại có thể cùng hòa hợp ở trên người anh, làm tản ra một loại cảm giác thực độc đáo.

Hai người đi cạnh anh luôn nói chuyện cùng anh, anh mỉm cười, thỉnh thoảng hơi gật đầu. Trong buổi xem mắt ngày hôm đó, anh không khác mấy so với người thiếu niên vẫn ẩn hiện trong trí nhớ của tôi, nhưng anh của ngày hôm nay, lại có vẻ hoàn toàn xa lạ.

Anh đã khuất bóng nơi góc đường, tôi vẫn ngồi ngẩn ra nhìn con đường tấp nập bóng người xe qua lại như nước chảy, có cảm giác hết thấy đều không thật. Bảy năm rồi. Tôi và anh đã xa nhau tất thấy bảy năm rồi. Vì sao mà bao nhiêu năm như vậy đã trôi qua, mà khoảng cách giữa anh và tôi vẫn thế, vẫn chỉ là đứng ngóng nhìn từ xa xa ?

3.

Lúc tôi hoàn hồn, ngạc nhiên phát hiện ra trước mặt mình đã có một ly cà phê bốc khói nghi ngút.

Tôi không nhớ là tôi có gọi cà phê nha ! Quét ánh mắt hồ nghi về phía người đàn ông ngồi đối diện, anh ta hơi nhướng mày, nói một cách thân nhiên rõ ràng : "Tôi sẽ không trả tiền cà phê cho cô !"

Lúc này tôi mới phát hiện ra, anh ta có một đôi mày kiếm thực anh tuấn, lại có một ánh mắt rất thân nhiên lạnh nhạt. Tôi liếc mắt nhìn anh ta, tập trung suy nghĩ trong ba mươi giây. Đại khái, hình như là, có vẻ như, có thể, vừa rồi có thanh âm của một cô gái hỏi tôi : "Xin hỏi chị muốn uống gì ạ ?" Thanh âm đó lặp đi lặp lại rất nhiều lần, sau đó có thanh âm thực không kiên nhẫn của một người đàn ông trả lời : "Gì cũng được."

Mặt tôi hơi nóng lên, cái bộ dáng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ vừa rồi của tôi rốt cuộc có bao nhiêu phần giống hoa si ? Hy vọng anh ta nghĩ rằng tôi đang ngồi ngẩn người suy nghĩ gì đó.

Tôi cười gượng hai tiếng, chuẩn bị đứng dậy chào : "Cảm ơn anh rất nhiều, tạm biệt !" Đương nhiên thanh âm đang hò hét trong lòng tôi lại là, vĩnh viễn không cần phải gấp lại, chẳng ai muốn gấp lại một kẻ được chứng kiến một bộ mặt mà chính mình không muốn ai biết tới.

Tôi thò tay vào túi lấy tiền, lại không sờ thấy cái gì. Ví tiền đâu rồi ? Tôi vội vàng mở túi ra tìm thử, bên trong nằm lộn xộn một đồng thối, nhưng duy nhất không thấy đâu chính là ví tiền. Không thể nào, hôm nay, lúc tôi vào văn phòng còn dùng thẻ từ để mở cửa, mà thẻ từ cái trong ví tiền, nên nhất định là tôi có mang theo ví tiền mà. Tôi đặt cái túi lên bàn, bắt đầu tìm kiếm một cách cẩn thận, di động, đeo chìa khóa hình cô gái, giấy note bìa da giả cổ, bút lông xù giả lông ngỗng, mèo Kitty, Chocolate, thạch, còn có một quả cầu lông gà tôi hay dùng để tiêu thực giảm béo vào buổi nghỉ trưa.

Trong vòng mười lăm giây, tất thấy mọi thứ gì đó trong túi đều bị bày ra trên bàn, chiếm hết nửa cái bàn, nhìn qua đủ cầu vồng bảy sắc trông thật đẹp mắt.

Tôi, người phục vụ, anh ta, cả ba người cùng ngẩn người nhìn những thứ đang yên vị trên bàn, có điều nguyên nhân ngẩn người đều khác hẳn nhau. Trên mặt tôi là một dấu chấm hỏi, trên mặt người phục vụ là một dấu chấm than, còn trên mặt anh ta ... có lẽ là sự im lặng tuyệt đối !

Tôi cẩn thận hồi tưởng lại những chuyện sáng nay, lúc tôi tới chỗ làm, vai trái đeo túi xách, vai phải đeo túi laptop, lúc đó tôi lấy ví tiền từ trong túi xách ra, rút thẻ từ ra mở cửa, có lẽ sau đó, đại khái, cực kỳ có khả năng là tôi vừa vào cửa, vừa thả ví tiền vào trong túi đựng laptop ở bên tay phải.

Dấu chấm than trong mắt người phục vụ có vẻ như dần dần chuyển sang dấu chấm hỏi, càng lúc tôi càng xấu hổ, trong óc thầm duyệt qua vô số phương án. Gọi điện thoại gọi Ma Lạt Năng tới sao ? Đùa à ? Đợi nâng lái xe từ bên khu kinh tế mở ven Bắc Kinh tới nội thành, tôi đã muốn trở thành một cái tiêu bản của quán cà phê này, được dựng ở trước cửa quán, nhằm cảnh báo cho mọi người rằng trước khi bước chân vào đây phải nhớ kiểm tra lại ví tiền. Mẹ ư ? Bạn học ư ? Bạn bè ư ... Phương án nào cũng chẳng khả thi, cuối cùng, cùng với sự miễn cưỡng bất đắc dĩ, tôi liếc nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện.

Lần này là những giọt nước mắt lã chã hàng thật giá thật đi kèm với vẻ vô cùng đáng thương : "Tiên sinh, tôi... tôi đã quên mang ví rồi.... tôi... nhất định tôi sẽ trả, ... tôi làm ở công ty W, tôi xin cam đoan..."

Tất cả căn cước giấy tờ có thể chứng minh thân phận của tôi một cách chính xác vẫn nằm trong ví tiền, ở đây chẳng có bất kỳ loại giấy tờ nào có thể chứng minh tính chân thật trong mấy câu nói của tôi, tôi liếc nhìn đồng lộn xộn trên bàn, tự cốc cho mình một cái, khẽ thì thào : "Vì sao mình lại không chịu dùng giấy note và bút do công ty phát chứ."

Có lẽ anh ta sợ tôi vẫn còn chưa thông suốt, có khi lại tự đập đầu vào bàn tự hỏi, ngoài ra, cũng có khả năng là anh ta sợ một kẻ tâm thần như tôi sẽ lại có những hành động khác người, vì sự an toàn của con tim mình, rốt cuộc thực bất đắc dĩ làm trái cái tuyên ngôn vừa rồi của mình : "Đưa hóa đơn cho tôi!"

Ôi ôi ôi ! Đây là những lời tốt đẹp nhất trên đời mà tôi từng nghe qua, tôi lập tức nở một nụ cười nịnh nọt, lập tức túm lấy tập giấy note, đưa cái bút lông ngỗng (giả) và tập giấy note cho anh ta, dùng thanh âm cực kỳ thành khẩn nói : "Dạ, tiên sinh, phương thức liên hệ anh như thế nào ạ ? Tôi nhất định sẽ trả lại anh trong thời gian ngắn nhất, trưa mai có được không ạ ? Tôi sẽ tới đây, anh làm việc ở gần đây sao ?"

Tầm mắt anh ta liếc nhẹ qua cây bút lông ngỗng lờ xờ kia, hơi cau mày, thân mình hơi ngửa về phía sau một chút, tôi thoáng cười gượng vội vàng rút lại tập giấy note và cây bút lông ngỗng.

Tôi cầm lấy bút, định ghi lại : "Xin hỏi số điện thoại của anh là bao nhiêu ạ ?"

"Không cần ..." Anh ta hơi ngừng lại một chút, lại nhìn tôi, sau đó chỉ đơn giản đọc ra một chuỗi số.

Tôi vội vàng ghi nhớ số điện thoại của anh ta, đợi một lúc lâu sau, anh ta vẫn không nói tên mình, tôi khẽ nhún nhún vai với vẻ không sao cả, xé một tờ giấy note, viết tên tiếng Anh và số điện thoại của mình, sau đó đưa cho anh ta : "Tôi là Freya, đây là phương thức liên lạc của tôi, cảm ơn !"

Sau khi cầm lấy, anh ta đặt tùy tiện vào đồng báo chí bên cạnh. Tầm mắt của tôi thoáng liếc về phía trang giấy nhỏ kia, phát hiện ra vừa rồi anh ta đang xem chuyên mục Thông báo tuyển dụng, mấy chữ to dùng lập tức đập thẳng vào mắt tôi, đó là Thông báo tuyển dụng của MG. Tim tôi thoáng loạn nhịp.

Tôi tiếp tục cam đoan ngày mai nhất định tôi trả tiền cho anh ta xong, mới cầm túi định bỏ đi, nhưng chưa được mấy bước, đột nhiên phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, không có tiền, thì tôi về bằng cách nào ? Do dự, đứng lại, xoay người, đồng thời tự cổ vũ mình : "Vô sỉ hai lần cũng chẳng khác gì so với vô sỉ một lần, dù sao mình cũng không quen biết gì anh ta, vô sỉ với một người xa lạ có thể tương đương với việc chưa bao giờ vô sỉ !" "

Thật không ngờ là anh ta cũng chuẩn bị ra về, đang bước nhanh ra phía ngoài cửa, cái xoay người đột ngột của tôi làm cho hai người suýt nữa đụng mặt phải nhau, tôi không nói gì, chỉ cười gượng, lập tức lùi sang bên cạnh, cung kính xoay người, thái độ rất khiêm tốn, nhắm mắt nhắm mũi đi theo đuôi anh ta, anh ta cũng chẳng thèm để ý tới tôi.

Mãi cho tới cửa thang máy, anh ta mới hỏi tôi với vẻ bất đắc dĩ : "Cô từ tòa nhà W tới đây bằng cách nào vậy ?"

Xem ra người này cũng thật gian trá, tôi chưa nói cái gì, anh ta đã thấu suốt. Trong lòng tôi thầm ai oán, nhưng thanh âm lại lí nhí như muỗi kêu : "Tôi tới bằng ... ừm... tôi tản bộ tới."

"Thế giờ sao không tản bộ về ?"

"Phải bốn năm mươi phút chứ ít à !" "

Thoáng liếc anh ta một cái, không có chút phản ứng, tôi chỉ đành áp ứng : "Bây giờ nắng to thế này, tôi đi cũng mệt rồi, còn chưa ăn trưa nữa, không còn sức mà đi rồi, lại còn bao nhiêu việc chờ tôi làm nữa.... tôi... lúc đó cứ thế mà đi thôi, cứ thế mà đi tới đây rồi, cũng không cảm thấy mệt, bây giờ lòng khát khao quay về giống như tên bắn."

Tới ven đường, rốt cuộc anh ta dừng lại, rút ví tiền ra, lấy ra một tờ một trăm đưa cho tôi.

Tôi chỉ đành lặp lại câu nói "Nhất định tôi sẽ trả lại" lần thứ một trăm.

Anh ta từ chối cho ý kiến, thân nhiên rời đi.

4.

Bắt xe lại văn phòng, việc đầu tiên chính là lên mạng check thông tin tuyển dụng của MG. Những chức vụ quản lý trong mấy công ty lớn hoặc là bổ nhiệm nhân viên trong chính công ty mình, hoặc có công ty sẵn đầu người chuyên trách phục vụ, những chức vụ tuyển dụng công khai đều là mấy chức vị bình thường.

Tôi vừa ngồi gặm bánh mỳ, vừa ngồi lướt web, bánh mỳ còn chưa gặm sạch, một ý niệm điên cuồng đã hoàn toàn chiếm cứ đầu óc tôi. Nửa tiếng sau, tôi gõ cửa bước vào phòng làm việc của đại tỷ.

"Hôm nay cô hoàn toàn không có tinh thần làm việc." Đại tỷ liếc tôi một cái, rồi tiếp tục vui đùa vào giấy tờ.

"Em... em.. em muốn xin thôi việc."

Sau khi tôi cố gắng thoát ra đủ mấy chữ này xong, hai chân hơi cứng lại, hai tay thoáng vươn lên, sẵn sàng ôm đầu chạy ra khỏi phòng bất kỳ lúc nào.

"Cô có biết hậu quả sẽ ra sao không ?" Đại tỷ vẫn không ngẩng đầu lên, tựa hồ như vẫn đang đọc giấy tờ, có điều bàn tay đang cầm bút kia đã ngừng lại.

Tôi biết, tôi biết tôi đã phá hỏng quy tắc trò chơi, có lẽ sự nghiệp của tôi tới đây đã kết thúc, có điều, đây là phương pháp duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến, là phương pháp duy nhất có thể khiến tôi xuất hiện trong tầm mắt của anh.

"Freya Su !" Đại tỷ ngẩng đầu, đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào tôi.

Tuy rằng trong công ty mọi người đều gọi nhau bằng tên tiếng Anh, có điều mỗi khi chỉ có mình đại tỷ với tôi, hai chúng tôi chưa bao giờ gọi nhau bằng tên tiếng Anh. Đây là lần đầu tiên trong năm năm, chị ấy gọi tên tiếng Anh của tôi. Giọng chị ấy vang lên rất chậm : " Bên kia đề ra cho cô điều kiện gì ? Cho cô chức vị gì ?"

Tôi ngạc nhiên ngẩng người, một lúc sau mới phản ứng lại được : "Đại tỷ, tuy rằng em có thể tìm ra được điểm mấu chốt của vấn đề, lại dám xông pha, về tính chuyên nghiệp cũng không có gì để phàn nàn, có điều em lại không chút giới hạn trong việc đối xử nhân tình thế thái, trong cái giới này cũng chỉ ở một trình độ nhất định, chỉ số về tình cảm đều vượt xa so với chỉ số thông minh, em cũng không xuất sắc, đương nhiên không có công ty sẵn đầu người nào tới tìm em, cũng không có bất kỳ kẻ nào muốn tới chiêu mộ em."

Về mặt của đại tỷ có vẻ đi một chút, mỉm cười nói : "Cô tự coi thường mình quá rồi, chẳng qua cô chỉ thiếu chút hùng tâm, không đủ ..." Tựa hồ như đại tỷ không tìm thấy từ nào trong tiếng Trung thích hợp để biểu đạt, cuối cùng chuyển qua dùng tiếng anh : "Cô không đủ ambitious[2], nên mới thiếu động lực."

Tôi nhìn nụ cười của đại tỷ, sự do dự lướt qua trong chớp mắt, quyết định vì sự chiếu cố và bồi tài của chị ấy đối với tôi trong suốt năm năm trời, nói thẳng sự thật cho chị ấy. Nếu không, đương nhiên sự rời đi của tôi sẽ tổn hại tới thanh thế của chị ấy ở công ty, không chỉ thế sự thương tổn lớn hơn chính là niềm tin sụp đổ trước sự phản bội của tôi.

"Em muốn tới MG nộp hồ sơ làm nhân viên bình thường ... em ... em..." Ánh mắt của đại tỷ liếc tôi với đầy vẻ hồ nghi khó hiểu, tôi cắn môi, sau một lúc lâu, rốt cuộc đỏ bừng mặt lên, cố gắng phun ra một câu nói đầy đủ : "Em muốn theo đuổi một người con trai."

Có vẻ như đại tỷ không hiểu tôi muốn nói cái gì, ngơ ngác nhìn tôi, rồi đột nhiên phá lên cười, cười tới mức lăn lộn run rẩy cả người, cười tới mức rớt cả nước mắt. Tôi xấu hổ quá hóa giận, nhất thời tính tình thô lỗ lại phát ra, tỏ vẻ bất mãn nói : "Có gì mà buồn cười chứ ? Bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, cộc đi tìm trâu thì có gì cơ chứ ?"

Đại tỷ vẫn cười không dứt : "Nữ theo đuổi nam thì cũng không có gì phải ngạc nhiên, bất quá có kẻ giống như cô từ bỏ công việc hiện tại của mình, cầm đầu cầm cổ không suy nghĩ lao thẳng về phía trước mới đáng ngạc nhiên, cũng bởi vì đã là thế kỷ 21 rồi, có một vị trí làm việc được người khác coi trọng càng tin cậy hơn nhiều so với một người đàn ông ! Cô đã bao nhiêu tuổi rồi ? Cũng không còn là một đứa con gái mới mười tám tuổi, còn thích chơi cái trò mê mẩn vì yêu này ? Có biết bây giờ sự cạnh tranh kịch liệt biết bao nhiêu không ? Cả đồng lớn sinh viên đang tìm kiếm chỗ làm việc, đợi tới khi cô hối hận quay đầu lại, thì đã trăm tuổi mất rồi. Chỉ cho cô nghỉ một tuần, cô đi du lịch chơi bời cho chán đi, tiền chị bỏ ra, sau đó quay về, sắp xếp tâm tình cho tốt tiếp tục cố gắng làm việc, nhá."

Nhưng tôi vẫn nói với vẻ rất thật : "Đại tỷ, cảm ơn chị. Thật em đã quyết định rồi, có thể kết quả cuối cùng em chỉ có hai bàn tay trắng, không có tình yêu, cũng chẳng có sự nghiệp, nhưng nếu không thử một chút, có lẽ cả đời em lại càng tiếc nuối."

"Cô thật lòng sao ?"

Tôi cố gắng gạt đầu, trong nháy mắt về mặt của đại tỷ có phần thần thò, chị ấy nói bằng giọng rất ôn hòa : "Tò Mạn, vì sao phải đi MG ? Chắc là phải có phương pháp khác chứ."

Tôi lắc đầu đau khổ : " Em đã thâm yêu anh ấy từ rất lâu rồi, nếu em không tới trước mặt anh ấy, chỉ sợ vĩnh viễn anh ấy không phát hiện ra em, còn có phương thức tiếp cận nào gần hơn mối quan hệ giữa đồng nghiệp với nhau sao chị ?"

Cái xã hội bây giờ, đối tượng chân chính sớm chiều ở chung của mọi người chính là đồng nghiệp, chứ không phải bạn bè hay cha mẹ, cho nên những mối quan hệ chốn văn phòng mới liên tục phát sinh như thế.

Đại tỷ im lặng nhìn tôi chằm chằm, sau đó không thay đổi sắc mặt cúi đầu, dùng ngữ khí rất lãnh đạm nói với tôi : "Được, chị đồng ý cho cô đi, nhưng chị sẽ không viết thư giới thiệu cho cô, cô cũng đừng mong là chị sẽ nói tốt cho cô gì đó, mà vị trí của cô sẽ nhanh chóng có người thay vào."

Kẻ phụ tá đắc lực do một tay mình bồi dưỡng ra đột nhiên nói xin nghỉ là xin nghỉ, lúc này đại tỷ chưa giết tôi, đã là khai ân, tôi cúi đầu khẽ nói : "Cảm ơn chị", rồi rời khỏi phòng chị ấy.

Trở lại phòng mình, nhìn chậu hoa đặt trên bàn, không khỏi thâm thương cảm. Năm trước, lúc vừa có phòng làm việc riêng, tôi đã rất vui vẻ mua vô số thứ để trang trí phòng, không ngờ, chỉ một thời gian ngắn đã lại trở về làm việc trong mấy ô văn phòng chung.

Vừa dọn dẹp này nọ, tôi vừa gọi điện cho Ma Lạt Năng.

"Mình xin thôi việc rồi."

Đáp lại là một thoáng trầm mặc trong điện thoại, cũng không hỏi tôi nguyên nhân, chỉ khẽ cười nói : "Kia cũng là cái tốt. Về sau lúc hai chúng ta đi ăn, cậu có thể dùng thân phận giai cấp vô sản để yêu cầu mình trả tiền, bất quá nói trước có vẻ tốt hơn, không được gọi vây cá, tổ yến, bào ngư, nếu không nhất định mình sẽ coi cậu là bào ngư đem nấu luôn đấy."

Từ sau khi tôi thăng chức, Ma Lạt Năng lấy lý do tôi đã gia nhập hàng ngũ tư bản, luôn tiến hành bóc lột tài sản của tôi, lúc hai chúng tôi ra ngoài ăn uống hay chơi bời gì, nàng toàn kiểm soát bắt tôi phải trả tiền. Bây giờ, thấy giọng nàng chẳng khác gì xưa, cái cảm giác lý do thôi việc của mình có một không hai trên thế giới kia, trong chốc lát đã tan thành mây khói.

"Cậu kiểm soát lên chuẩn về sớm, giúp mình dọn dẹp mấy thứ đi."

Buổi tối, Ma Lạt Năng dẫn tôi đi ăn tô hủm cay, cả hai người bị cay xè đều đổ vội bia lạnh vào miệng, tôi lúc bắt đầu say chúi choáng, tôi bắt đầu kể lể, kể cho nàng rằng tôi muốn tới MG, có điều trên lý lịch tôi không dám viết mình đã từng làm ở công ty W, bởi nếu mấy người tuyển dụng thuộc phòng nhân sự kia gọi điện thoại điều tra công việc cũ, phát hiện sơ yếu lý lịch của tôi hơn xa so với yêu cầu của một viên chức bình thường, rồi đại tỷ tuyệt nhiên sẽ cự tuyệt không phối hợp với đối phương, tất tôi sẽ bị MG từ chối, tôi sẽ không còn việc gì cả.

Ma Lạt Năng không chút đồng tình cười nhạo tôi, đây là kết cục của việc sau khi tốt nghiệp không chịu nhảy việc, tôi đã sớm mất đi kỹ xảo và năng lực sinh tồn trong cái thế giới rừng rậm hoang dã này.

"Nhưng mình muốn tới MG, muốn tới MG, muốn tới MG, muốn tới MG..."

Tôi bắt đầu làm nhảm giống Lâm tẩu, Ma Lạt Năng nghe phát chán tới mức chỉ muốn lấy tô hủm nhét cho tôi chết nghẹn, có điều đám tô hủm đều bị tôi vừa ngồi làm nhảm, vừa ăn ngấu nghiến mất tiêu rồi, cho nên nàng chỉ đành hứa hẹn rằng, nhất định sẽ giúp tôi chứng nhận một bản sơ yếu lý lịch mới, giúp tôi có thể tới MG làm việc.

Trong cuộc sống thực của tôi, không ai nguyện ý chứng minh năng lực làm việc của tôi, nhưng trong cuộc sống giả của tôi, lại có ít nhất ba người có thể chứng minh tính chuyên nghiệp cũng như sự cố gắng của tôi. Cuộc đời tôi chỉ sau vài ba câu nói giữa tôi và Ma Lạt Năng, đã hoàn toàn thay đổi.

[1] Đại Học Thanh Hoa : Trường Đại Học Thanh Hoa là trường đại học tổng hợp đứng đầu Trung Quốc, nằm tại phía Tây Bắc của Bắc Kinh. Trường có khuôn viên đẹp rộng và thường được mọi người gọi là “Vườn Thanh Hoa”. Trường có tên tiền thân là “Thanh Hoa Học đường” được thành lập từ năm 1911, đến năm 1928 trường đổi tên thành “Trường Đại học Dân lập Thanh Hoa”. Cho đến nay trường đã phát triển thành một trường đại học đẳng cấp với những chuyên ngành lợi thế sau: Kỹ thuật, Y khoa, Kinh tế, Quản lý, Văn học, Pháp luật, Nghệ thuật.

[2] ambitious : nhiều hoài bão, nhiều tham vọng (tiếng anh trong nguyên bản)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Bên ngoài tòa nhà, bóng đêm thăm thẳm, đèn đã giăng đầy rực rỡ, thật đúng là xa hoa trụy lạc, vàng son lộng lẫy, mà tôi chỉ có thể đứng sững đó dõi theo thân ảnh của anh đang từ xa dần trong những ánh đèn lộng lẫy lung linh kia.

Ngày hôm sau, tôi ôm cái đầu vẫn còn vầng vát vì say rượu từ tối hôm trước gọi điện cho người kia, định hẹn một cái địa điểm để tôi trả tiền, có điều điện thoại vẫn ngoài vùng phủ sóng, sau khi liên hệ đi liên hệ lại mấy lần liền mà vẫn không được, cái vụ trả tiền kia chỉ đành gác lại.

Gửi sơ yếu lý lịch của mình tới MG, dù sao đã lẫn lộn trong cái giới tài chính này năm năm trời rồi, tuy rằng tính chất của hai công ty hoàn toàn bất đồng, nhưng đối phương cần loại người như thế nào, tôi có thể căn cứ vào thông báo tuyển dụng kia, đoán ra tám chín phần mười. Sau khi tạo ra một cá nhân không có năng lực vượt quá yêu cầu của chức vị, cũng như một bản sơ yếu lý lịch hoàn mỹ của một cá nhân có năng lực không vượt quá yêu cầu của vị trí đó xong, tôi đã được gọi phỏng vấn một cách thuận lợi. Chỉ là một vị trí bình thường tới mức không thể bình thường hơn, vẫn phải qua năm ải chém sáu tướng, trải qua sự cạnh tranh kịch liệt khiến người ta phải giật mình, phải hơn nửa tháng sau, tôi mới được nhận vào làm.

Trước hôm đi làm đầu tiên, tôi gần như mất ngủ cả đêm, sáu giờ sáng tự nhiên tỉnh giấc. Tắm rửa, chải đầu dóc tóc cẩn thận, chọn quần áo, lượn đi lượn lại trước gương mấy lần, chỉ sợ có gì đó còn chưa hoàn hảo. Đợi tới lúc vào văn phòng, mới tự cười nhạo mình, một cái công ty lớn như vậy, tôi còn cho rằng mình là một cái rẽ hành, cho rằng tôi muốn thì anh có thể thấy tôi sao? Quà nhiên, một tuần trôi qua, tôi đã chọn đủ mọi nấc giờ để tan tầm, nhưng vẫn chưa gặp được anh, nếu không phải trong mấy câu chuyện buồn đưa lê trong văn phòng có nhắc qua tới anh, thì tôi đã hoài nghi rằng không biết có thực là tôi đang làm việc cùng một công ty với anh hay không, xem ra cùng một công ty vẫn không ăn thua, phải nghĩ biện pháp vào chung một phòng mới được. Vừa thống khổ chịu đựng cuộc sống một ngày làm việc ở MG bằng một năm, vừa tự an ủi mình, không việc gì phải gấp, không việc gì phải gấp, mùa đông qua tắt mùa xuân sẽ tới, đã chung một công ty rồi, cái mơ ước chung một phòng có thể xa sao?

Tuy rằng vô vọng trong việc tiếp xúc gần gũi, bất quá, dưới tinh thần chọc trời khuấy đất, phát động vô số phương thức tìm kiếm, rốt cuộc tôi đã "google" ra cái nick MSM thời đại học của anh, lập tức thêm vào, cơ hồ là check liên tục 24/7, nick của anh vẫn vĩnh viễn đen xì, làm tôi bắt đầu hoài nghi, không biết cái nick này còn được sử dụng hay không.

Những lúc ngồi không không phải làm việc, tôi đã tự tưởng tượng ra vô số phương thức khiến chúng tôi vô tình gặp được nhau.

Ví dụ như, ngày nào đó, ở một buổi cơm trưa nào đó.

Nhà ăn thật đông, chỉ có bên cạnh tôi có chỗ trống, anh tới ngồi cạnh tôi, ít nhất chúng tôi sẽ có nửa tiếng đồng hồ để trò chuyện, trong lúc nói chuyện với nhau, anh sẽ phát hiện ra tôi là một người có nội tâm phong phú, sẽ lưu ý tới tôi. Một buổi gặp gỡ hạnh phúc biết bao.

Hoặc là, một ngày nào đó, vào lúc tan tầm.

Trời đột nhiên mưa to, nếu anh mang ô, thì tôi sẽ không, mà nếu anh không mang ô, tất tôi sẽ mang, nói tóm lại, bao giờ chả là nói tóm lại, tôi và anh cùng che chung dưới một tán ô. Trời mưa, taxi luôn rất khó bắt, cho nên trong tiếng mưa đổ rào rào, hai người bọn tôi che chung một tán ô nhỏ cùng nói chuyện phiếm. Một buổi gặp gỡ lãng mạn biết bao.

Hôm nay phải tăng ca, lúc kết thúc công việc ra về, chờ thang máy chỉ còn có mình tôi. Người tôi mệt mỏi uể oải, nhưng tinh thần lại càng điên cuồng. Thầm ảo tưởng có lẽ anh cũng đang tăng ca, hai chúng tôi có thể sẽ ngẫu nhiên gặp mặt trong thang máy, dù trời không mưa, bất quá thang máy có thể gặp trục trặc, tốt nhất là cả hai sẽ bị giam trong đó suốt một đêm, những cái gì nên phát sinh hay không nên đều phát sinh cả. Khấp đầu óc tôi đều là mộng đẹp, trong đôi mắt hạnh phúc là hai trái tim hồng lấp lánh.

Lúc cửa thang máy mở ra, trong chớp mắt, lúc ánh mắt của tôi bắt gặp ánh mắt của người đang đứng trong thang máy, cả hai cùng ngây người, tôi giật mình quên mất tiêu rằng tôi đang chờ thang máy, chỉ đứng nhìn đối phương ngơ ngác, may mà anh ta phản ứng nhanh, giơ tay cản lại cửa, mới khiến cho cửa thang máy sắp đóng lại tiếp tục mở ra.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Tôi lập tức đặt câu hỏi, nhưng lại cảm thấy như vậy rất không lễ phép, liền vội vàng nói thêm một câu: "Tôi gọi điện cho anh để

trả tiền, có điều mãi vẫn không kết nối được, đều nói là ngoài vùng phủ sóng."

Anh ta không đáp mà hỏi lại : "Sao cô lại ở đây ?"

Tôi vô cùng sung sướng đáp : "Bây giờ tôi đang làm ở chỗ này." Buột miệng nói xong mới kịp nhận ra, lập tức hỏi lại với vẻ chột dạ : "Sao anh lại ở đây? Tôi tìm bạn bè à ? Hay thường xuyên tới đây ? Hay ngẫu nhiên mới tới ? Hoặc bình thường không tới? " Trong lòng thầm mong mỗi đáp án sẽ là "vĩnh viễn không tới"

"Tôi làm việc ở đây từ lâu rồi."

Anh ta chỉ trả lời một cách đơn giản thế, mà tôi đã thấy toàn bộ thang máy bắt đầu xoay lòng vòng, lập tức ngã người, đột nhiên nhớ ra tôi còn nợ anh ta tiền, lập tức vừa rút tiền ra trả anh ta, trong đầu vừa thầm tính toán.

"Ừm... thế này, kỳ thật ngày đó tôi nói rằng tôi công tác ở W, bắt quá chỉ là muốn lừa anh một chút, tôi cũng không làm việc ở đó, tên tôi cũng không phải Freya, tên tôi là Armanda, anh cứ coi như ngày đó chưa nghe thấy gì hết được không? Tôi sẽ mời anh ăn cơm..."

Thang máy đột nhiên ngừng lại, hình như có người nào đó đang đi vào. Tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào mà để ý nữa, cả đầu chỉ chăm toan tính xem làm thế nào để bịt miệng được người kia, nếu để công ty nghe thấy phong thanh, nhất định tôi sẽ bị buộc thôi việc, hơn nữa từ nay trở đi sẽ phải mang cái dấu ấn "Kẻ lừa đảo" trên lưng, chỉ sợ từ nay về sau khỏi lẫn lộn trong giới tài chính ở Bắc Kinh này nữa. Sau này, tôi mới ý thức được việc sửa đổi sơ yếu lý lịch cũng không phải cái chuyện gì đó đơn giản, nhất là bịa đặt lừa dối để bước chân vào mấy công ty lớn, hậu quả càng thêm khủng bố.

Tôi cảm hai tờ một trăm tệ đưa cho anh ta, vô cùng bối rối cố nói : "Tôi mời anh ăn cơm, anh muốn ăn gì cũng được, vây cá, tổ yến, bào ngư, hoặc muốn mang tôi ra nấu cũng được, chỉ cần anh coi như không biết gì cả là được rồi."

Tay anh ta vươn sát ra phía hai tờ một trăm tệ, tôi đang định buông tay, thì thấy tay anh ta lướt thẳng qua bên cạnh tay tôi, rồi nắm lấy một bàn tay khác.

Cái âm thanh quen thuộc đến phát mộng bỗng vang lên : "Mới về sao ?"

"Bay về lúc chiều."

"Tự tìm chỗ rồi."

"Sao chứ, sao chứ!"

Trong nháy mắt, đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, tôi vừa nói cái gì vậy? Nói cái gì vậy? Tôi ngơ ngác nhìn hai tờ một trăm tệ trong tay, nhìn chăm chăm vào những đầu ngón tay mình, cảm thấy tay mình đang phát run, có lẽ động tác kẻ tiếp, chính là lập tức tự bóp chết mình.

Lúc anh ta rút tay lại, đồng thời thuận tiện cầm luôn tiền trong tay tôi, mà tôi vẫn đứng ngẩn người ra nhìn chăm chăm vào mấy đầu ngón tay mình.

Không khí trong thang máy im lặng một cách quỷ dị. Người tôi vẫn tâm tâm niệm niệm trong lòng đang đứng ngay bên cạnh tôi, thế mà ngay cả cái dừng khí ngắt đầu lên liếc anh một cái tôi cũng không có nổi. Sự gấp gáp này lảng mạn hay không lảng mạn, tôi cũng quên sạch, tôi chỉ biết mới vừa rồi, trong lúc tôi đang thốt ra mấy lời ngu xuẩn, thì anh xuất hiện đúng lúc tôi mức có thể nghe được rõ ràng rành mạch.

Trên đời này trừ bỏ lừa tuổi tiểu học, lấy đầu ra những người nào có tâm linh thuần khiết. Cho dù là trong câu chuyện cổ tích Cô Bé Lọ Lem nhảm nhí nhất kia, bà tiên cũng phải biến ra cỗ xe bí đỏ, váy công chúa, giày thủy tinh, có đầy đủ đạo cụ rồi, mới có thể khiến cho hoàng tử chú ý tới nàng, mấy cậu cứ thử để cho Cô bé Lọ Lem mặc bộ váy rách rưới, cầm cái chổi bẩn thỉu của nàng tới gặp hoàng tử, xem hoàng tử có thêm chú ý tới nàng hay không. Có thể thấy, cho dù là chuyện cổ tích thể giới, cũng đều cho rằng vẻ bề ngoài mỹ lệ trọng yếu biết bao nhiêu, thế mà vì cái gì từ lúc nhỏ cho tới lớn, tôi luôn xuất hiện trước mặt anh với bộ dáng chật vật không thể chịu nổi thế này.

Vô số lần, tôi luôn mong chờ rằng anh sẽ chú ý tới tôi, có thể nhớ kỹ tôi, nhưng giây phút này đây, tôi lại thầm cầu khẩn rằng anh không thấy tôi, không thêm nhìn tới tôi, tốt nhất là hoàn toàn không nhớ gì tới. Trời ơi ! Cầu trời ban cho con một buổi gặp gỡ đầu tiên thật thỏa đáng đi !

Đình !

Rốt cuộc thang máy đã dừng lại, Tổng Dực là người đầu tiên bước ra khỏi thang máy, theo bản năng tôi cũng bước theo ra khỏi thang máy, cố gắng đuổi theo bước chân anh. Nhưng lúc đi ra khỏi cửa kính, bị ánh đèn đường chiếu vào, trong chốc lát người bỗng nhiên thanh tỉnh lại, tôi lập tức dừng chân.

Bên ngoài tòa nhà, bóng đêm thăm thẳm, đèn đã giăng đầy rực rỡ, thật đúng là xa hoa trụy lạc, vàng son lộng lẫy, mà tôi chỉ có thể đứng sững đó dõi theo thân ảnh của anh đang từ xa dần trong những bóng đèn lộng lẫy lung linh kia.

Quay đầu lại, cái người kia cũng sắp biến mất, tôi vội rảo bước trên đôi gày cao gót điên cuồng đuổi theo : "Này này ! Đứng lại, đứng lại !"

Có vẻ như tâm tình của anh ta cũng không tốt, đầu mày nhíu lại như sắp đụng vào nhau, dưới những vệt sáng tối của ánh đèn của đám xe cộ đang qua lại như mắc cửi kia, ánh mắt anh ta càng thêm sắc bén. Tôi hơi ngẩn người, há miệng thở dốc, cố lấy dũng khí nói : "Anh không thể, không thể, không cần ..."

Anh ta lập tức ngắt lời : "Tôi không biết cô ! Cô cũng không biết tôi ! Ok ?"

Tôi vội vàng gật đầu : "Ok ! Ok"

Anh ta nhìn chăm chăm vào tôi không nói một câu, tôi lập tức phản ứng ngay, im bất lủi xa anh ta, nhanh chóng chạy về phía tàu điện ngầm, phía sau dường như có âm thanh thoảng đuổi theo : "Tặng ca quá chín giờ, công ty sẽ trả tiền taxi."

Tôi như được cảnh tỉnh, lập tức quay đầu, cười đáp : "Cám ...", thấy anh ta trừng mắt nhìn tôi, tôi lập tức quay đầu lại ngay, đầu óc lập tức thanh tỉnh, chuyên tâm tìm taxi, không biết, không biết ! Chúng tôi không biết nhau.

Về tới nhà, thấy nick của Ma Lạt Năng đang sáng, tôi lập tức tổ khổ.

"Minh thăm rồi ! Bị một kẻ ở công ty túm được cái đuôi rồi."

"Chuyện thế nào ?"

Tôi lắp ba lắp bắp nói không nên lời, dù sao cái chủ ý sửa sơ yếu lý lịch là do nàng đưa ra, bằng chứng giả cũng là do nàng làm, mục đích của nàng chỉ nhằm thực hiện nguyện vọng của tôi, tôi cũng không muốn vì một cái hậu quả có lẽ căn bản không có khả năng phát sinh làm nàng phải áy náy.

"Cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ là mấy trò buồn đưa lê trong văn phòng ấy mà !"

"Xi ! Xứng đáng! Ai bầu cậu muốn tới cái công ty dỏm kia chứ."

MG là công ty dỏm ? Phần thiếu hụt trong nhận thức mà Ma Lạt Năng lựa chọn quả nhiên vô địch kinh khủng.

"Cậu đang làm gì thế ?"

"Nghe Diêu Côn"

"Cậu lại cãi nhau với mẹ cậu rồi hả ?"

"...."

"Lại vì đàn ông à ?"

"...."

"Thế thì không được, cậu cứ đáp ứng bà ấy một lần cho rồi, đi xem mắt cũng không làm người ta chết được, cậu luôn nhường nhịn bạn bè, thế mà vì sao nhất quyết nửa bước không nhường đối với chính mẹ ruột của mình ?"

"Chuyện nhà mình, cậu đừng có xen vào ! Mình có hỏi vì sao cậu phải tới cái công ty dỏm kia để làm nhân viên quên không ? Mình cũng có hỏi cái kẻ cậu thầm mến kia tên là gì, làm nghề gì, trông bề ngoài thế nào, có cao tới 1m80 đâu..."

Dưới tràng súng liên thanh của Ma Lạt Năng, tôi hoàn toàn đầu hàng : "Được rồi, được rồi, mình sai rồi."

Không phải tôi không muốn kể chuyện của tôi cho nàng, mà thật ra tôi không dám, tính tình của nàng chẳng ai dám chắc điều gì cả, vạn nhất ngày nào đó nàng đột nhiên bộc phát, vọt tới trước mặt Tống Dục, vỗ bàn, túm cổ áo đối phương, hét lên giận dữ : "Cô em nhà tôi nhìn trúng anh rồi, rốt cuộc anh có đồng ý hay không ! Nói thẳng ra xem nào !", thì tôi chỉ còn cách mua một miếng đậu phụ đập đầu vào chết đi cho rồi.

Haizz ! Nghĩ tới Tống Dục, tâm trạng của tôi lại bắt đầu chán nản, vì cái gì mà vẻ ngoài xinh đẹp mỹ lệ động lòng người hiểu chuyện nhu thuận của tôi chẳng bao giờ lọt vào mắt anh ?

"Mình đi tắm rồi đi ngủ đây."

Tâm trạng của Ma Lạt Năng không tốt, cũng không muốn nhiều lời, chỉ gửi sang một cái icon chúc tôi ngủ ngon.

Tắm rửa xong, nằm ở trên giường rồi, mà vẫn thấy không nề, lăn đi lăn lại hồi lâu, cuối cùng lại mò dậy bật máy tính, không log in vào QQ mà lại mở MSN. Nick của Tống Dục đang sáng trưng, tôi nhìn chăm chăm hồi lâu, mới dám tin đây là sự thực. Đúng là sáng thật, chứ không phải ảo giác của tôi !

Tìm đập thành thịch, tốc dừng đứng, tay chân run rẩy, tôi cố gắng gõ xong hai chữ "Xin chào", lại cảm thấy quá dị, liền xóa bỏ, nghĩ một chút, lại gõ hai chữ "Xin chào", lại xóa bỏ, cuối cùng đành send một cái icon tươi cười qua đó.

Nín thở chờ đợi, không ngờ bên kia lập tức đáp lại : "Xin chào, lâu lắm không sign in, nhiều người nhìn kỹ nick mà vẫn không nhớ nổi tên thật, xin hỏi, bạn là ..."

"A !"

Tôi nhảy dựng lên, giơ hai tay, vừa kêu to vừa chạy như điên quanh phòng : "Tôi là một quả dưa, dưa dưa dưa dưa..."

Chữ "dừa" cuối cùng còn chưa thốt ra nốt, tôi đột nhiên tỉnh lại, bây giờ không phải là lúc kích động, lập tức lại ngồi vào bàn, hít một hơi thật sâu, tiếp tục run run gõ chữ, hồi lâu mới có thể gõ ra một câu đầy đủ : "Em cũng học Trường Đại học Thanh Hoa, nhỏ hơn anh hai khóa, em chơi thân với bạn gái, bây giờ là vợ của Viên đầu to." Trên thực tế tôi chỉ ở chung một tầng kí túc với nàng ta, gọi là quen biết lẫn nhau mà thôi.

“J”

Tôi nhìn chằm chằm vào cái icon biểu lộ nụ cười này, nghiên cứu hồi lâu, bất quá cũng không rõ cái ký hiệu này muốn biểu lộ cho điều gì, có điều, chắc anh ấy cũng không từ chối nói chuyện với tôi đi ?

Tôi khổ sở đảo bới đầu óc, rốt cuộc anh ấy sẽ có hứng thú với đề tài gì chứ ? Nghĩ ra vô số đề tài, lại sợ chẳng may nói sai, hậu quả khôn lường, cứ tiến thoái lưỡng nan, bất giác nửa tiếng trôi qua mà không nói gì cả. Thời gian im lặng càng dài, càng không thể nói tiếp được, tôi đau khổ tới mức chỉ muốn đập đầu xuống đất, vì sao chứ ? vì sao chứ ? sao tôi lại ngu xuẩn như vậy chứ ?

Đột nhiên, có vài tiếng chuông vang lên, một câu hỏi đột nhiên xuất hiện trên cửa sổ chat

"Bạn có thông thuộc Bắc Kinh lắm không ? Có biết nhà hàng nào ăn ngon không ?"

Ăn chơi sa đọa chính là sở trường của tôi và Ma Lạt Năng, tôi lập tức giới thiệu một hơi một list những nhà hàng ngon, cụ thể loại đồ ăn nào ngon, thời gian nào tới ăn là tốt nhất, đều nói cả cho anh.

"Cám ơn nhiều ! Mấy năm này Bắc Kinh thay đổi nhiều quá, bây giờ vẫn phải cố thích ứng."

"Đừng khách sáo ạ, vô cùng vui sướng khi được cống hiến sức lực cho các anh chị khóa trên ạ." Tôi nhanh chóng nắm cơ hội kéo gần thêm mối quan hệ.

Anh lại đáp lại tôi bằng một cái icon : “J”

Không hiểu vì sao, cái icon mặt cười này làm tôi nhớ tới nụ cười của anh, sáng lạn như ánh mặt trời, vô cùng ấm áp. Lúc anh ném bóng trúng rổ cũng thường cười như vậy, lúc chào hỏi bạn bè cũng cười như vậy, lúc lên nhận thưởng, cũng cười như vậy. Tim tôi có một cảm giác nói không nên lời, một lúc sau, mới cân nhắc từng chữ hỏi một câu : "Thình thoảng em có thể gọi anh nói chuyện phiếm được không ?" Nói xong câu đó, lại vội vàng bổ sung thêm một câu : "Em có rất nhiều vấn đề liên quan tới lĩnh vực tài chính muốn được thỉnh giáo anh." Cảm thấy vẫn không ổn, liền vội vàng thêm một câu nữa : "Em biết anh bận rộn nhiều việc, sẽ không chiếm nhiều thời gian của anh đâu."

Cảm thấy tim mình đập thình thịch như trống trận, chính lúc đang không thờ nổi, đã thấy câu trả lời của anh : "Đương nhiên có thể, bất quá không dám nhận hai chữ chỉ giáo, gọi là trao đổi thì hơn. Kỳ thật tôi cũng không bận lắm, ngoại trừ làm việc, thời gian còn lại đều rảnh cả."

"Sao lại thế ạ ? Ở Bắc Kinh chắc phải còn không ít bạn cũ chứ ạ ?"

"Đúng vậy, bất quá phần lớn bạn bè ở Bắc Kinh đều đã lập gia đình, lập nghiệp, lúc mới về có gặp qua một vài lần, chứ cơ hội gặp mặt bình thường cũng không nhiều lắm, con gái của bạn thân tôi cũng phải ba tuổi rồi."

3

Đúng vậy ! Anh ấy lớn hơn tôi hai khóa, ngay chính tôi còn đã cô đơn giữa đám bạn học, nữa là anh ấy. Người bình thường công việc đã rất bận rộn, người đã lập gia đình, thời gian rảnh đều phải dành cho gia đình. Cái thời còn học đại học, nhất hồ bá ứng, sát cánh kề vai, thời ăn không ngồi rồi đã một đi không trở lại mất rồi.

Tuy rằng chưa nói một câu, nhưng hai người như có cảm giác tâm linh thông lẫn nhau, cách một màn hình, cùng nhau than thở, tôi gửi qua đó một hình mặt trời chói lóa, anh gửi lại một cái icon tươi cười.

Vốn đang cố nặn óc tìm ra một đề tài để chuyện trò, không ngờ anh lại chủ động viết ra một đoạn rất dài.

"Tôi nhà đưa bạn thân, con gái cậu ấy không chịu ăn cơm, bị vợ cậu ấy mắng cho hai câu, lập tức nằm lăn ra đất ăn vạ, cậu ấy xóc con gái dậy, nhấn nhó răn dạy con gái, mỗi câu mỗi chữ, đều trông rất ra vẻ. Tôi lại nhớ lại thời đại học, lúc tới thảo nguyên Tây Khương[1], cậu ấy mê Châu Tinh Trì trong "Đại thoại Tây Du[2]" điên cuồng tới mức thuộc hết cả lời thoại, mấy bạn học cùng lớp tôi liền đập cậu ấy ngã xuống đất, học mấy kẻ huynh đệ lừa đảo trong bang Lưỡi búa, thay cậu ấy châm lửa, dí lên mặt cậu ấy, đang nằm trên mặt đất cậu ấy cũng rất phối hợp mà kêu gào lăn lộn. Tiếc là năm đó bọn tôi đều là sinh viên nghèo, không có máy ảnh, nếu không chụp lại một cái bây giờ đưa cho con gái cậu ấy xem thử."

Đang ngồi trước máy tính, tôi lập tức phá lên cười, "Đại Thoại Tây Du" là bộ phim mà chúng tôi phải xem lúc bắt đầu vào đại học, được coi là bộ phim giáo dục cho sinh viên mới, không kể nam nữ, chỉ cần mở mồm là có thể nói ra mấy câu thoại. Bất quá tôi vẫn không hiểu nổi, rốt cuộc bộ phim này là bộ phim giáo dục của Thanh Hoa, hay là bộ phim giáo dục của Bắc Đại, Bắc Đại vẫn nói bọn họ đề ra cái quy định bắt buộc phải xem bộ phim này trước.

"Đương nhiên là Thanh Hoa rồi ! Chỉ từ lúc bọn mình bắt đầu làm thế, mấy kẻ Bắc Đại kia mới học theo đấy chứ."

Tôi ngồi trước máy tính, thoáng mỉm cười, bản cũ tôi nghe được là Thanh Hoa học theo Bắc Đại, có điều đoạn lịch sử cần phân xử đó, chúng vẫn bồi bọn tôi đương nhiên không dám phát biểu ý kiến rồi.

Đồng hồ nơi góc máy tính đã gần tới con số 12, tôi liền hỏi dò : "Bình thường anh đều ngủ muộn thế sao ? Wall Street thật đúng như trong đồn đại, một ngày phải làm việc ít nhất mười bốn tiếng sao ạ ?"

"Cũng không khác lắm, mệt thực là mệt, bắt quá cũng tốt, đôi khi, sự mệt mỏi khiến người ta quên mất tự hỏi bản thân, mà quên mất tự hỏi bản thân đôi khi có thể coi như là một loại hạnh phúc."

"Công việc trong nước còn bận rộn như lúc trước không ạ ?"

"Công việc hiện tại trong nước, cường độ làm việc của đầu óc thì chậm lại, nhưng cường độ làm việc của trái tim thì lại phải tăng cường."

Tôi nghiên cứu câu trả lời của anh suốt nửa ngày trời, muốn thấu hiểu ý tứ tiềm ẩn sau mấy chữ này, nhưng càng nghĩ càng loạn, tôi rất muốn hỏi : "Bạn gái của anh đâu rồi ? Không phải cô ấy cũng đã từng ở nước Mỹ sao ? Vì sao hiện tại anh lại độc thân rồi ?" nhưng tôi không dám hỏi.

Nhiều năm về trước, cái truyền thuyết về sự phối xứng của cặp Kim Đồng Ngọc Nữ kia đã làm tôi khóc ròng hàng đêm, mặc dù hồi xưa cũng chẳng có mấy hy vọng, nhưng phải bắt đầu từ giây phút đó, tôi mới chính thức hiểu rằng, sự truy đuổi suốt bao nhiêu năm qua của mình đã hoàn toàn đi vào tuyệt vọng, trong suốt một năm sau đó, tôi cam chịu, tự ti tự鄙. Thiên nga chính là thiên nga, con vịt xấu xí thì vẫn mãi là một con vịt xấu xí, nếu một con vịt xấu xí biến thành một con thiên nga, thì chỉ có một khả năng, nó là nhân vật chính trong câu chuyện cổ tích thế giới, mà sai rồi, cho dù là trong truyện cổ tích thế giới cũng không có khả năng. Bởi vì con vịt con xấu xí kia vốn dĩ là một con thiên nga bị lạc khỏi bầy, mà trong hiện thực, chúng ta đều là những con vịt xấu xí thực sự[3].

Sự thống khổ của thất tình kèm theo sự kiện cha tôi nằm viện làm tinh thần tôi sa sút suốt hai năm trời, sau đó tôi gặp Ma Lạt Năng, trong lúc tôi ở trong giai đoạn đen tối nhất của cuộc đời, nàng cùng tôi điên, cùng tôi quậy, cùng tôi rơi nước mắt, theo thời gian dần trôi, tôi cũng dần dần trở lại bình thường, hết thấy mọi thứ như chưa từng tồn tại, tựa hồ như anh đã biến mất cùng với một thời tuổi trẻ đầy nồng nức của tôi, nhưng những giấc mộng hàng đêm đều nói cho tôi một sự thực hoàn toàn ngược lại.

Một lúc lâu sau, tôi mới hỏi : "Đã khuya rồi, anh còn chưa đi ngủ sao ?"

Hắn là anh đang làm việc gì đó, một lúc sau mới phát hiện ra câu chat của tôi, mới trả lời : "Tôi đã có thói quen ngủ muộn rồi, cho dù có lên giường sớm cũng chỉ lẩn lộn chứ không ngủ nổi."

"Anh đang làm gì vậy ạ ?"

"Đang xem qua tờ nhật báo Wall Street thôi, vì sao bạn cũng chưa đi nghỉ đi ?"

"Em cũng có thói quen ngủ muộn." Vừa gõ chữ vừa ngáp dài một cái : "Đúng rồi, cuối tuần này, Hội Xe Đạp của Thanh Hoa tổ chức đạp xe tới Vườn thực vật Hương Sơn, có sinh viên đang theo học, cũng có rất nhiều bạn học đã ra trường công tác rồi, anh có thời gian rảnh không "

"Hiện giờ tôi không có xe đạp."

"May quá em lại đang dư một cái xe đạp này."

Hình như anh suy nghĩ một lúc, rồi mới trả lời : "Bây giờ thì tôi cũng chưa chắc lắm, bắt quá, tôi cũng thật muốn tham gia."

"Yeah !" Tôi nắm chặt tay lại, giờ lên đây đắc thắng với cái máy tính, con buồn ngủ đã sớm bay lên tận chín tầng mây. Xem ra cái sở thích thích đạp xe đạp của anh vẫn chưa thay đổi. Lúc nghỉ hè năm thứ ba, anh đã từng một mình đạp xe từ Bắc Kinh tới thẳng Đôn Hoàng[4] cơ mà.

"Không sao cả, hầu như ngày nào em cũng đều online, anh chỉ cần báo cho em trước tối thứ sáu là được rồi ạ."

"Cám ơn, tôi phải logout rồi, chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

Đôi khi nick của anh chuyển sang màu xám, tôi mới tắt máy tính, vừa la hét hét hò vừa nhảy lên giường, ôm lấy chăn, sung sướng lăn đi lăn lại, thật sự đã rất nhiều năm rồi tôi chưa từng vui vẻ như vậy, ai nói tình yêu là hư ảo ? Sự vui vẻ sung sướng đó đúng là thật, cho dù ngàn vàng cũng chẳng mua nổi.

Hưng phấn quá không ngủ được, đành phải đi quấy rối Ma Lạt Năng, giọng cô ấy dịu lại vì buồn ngủ đầy khản trương : "Sao vậy, có chuyện gì vậy Mạn Mạn ?"

"Minh thật cao hứng, thật cao hứng, thật cao hứng."

Ma Lạt Năng sững người một lát, rồi mới kinh hãi kêu lên : "Đồ thần kinh ! Cậu đúng là đồ thần kinh nặng! Nhìn lại coi mấy giờ rồi! Ngày mai cậu không phải đi làm hả ? Có phải cái tòa băng sơn kia cho cậu cái gì hay ho rồi hả ?"

Tôi thảm nỡ một nụ cười ngọt ngào, không nói lời nào, Ma Lạt Năng thở dài : "Diên rồi ! Con mụ diên ! Một con mụ diên nặng"

Tuy câu chữ giống như chửi mắng người ta, nhưng ngữ khí thực tế lại nửa đau lòng vì tôi, nửa cùng vui vẻ với tôi.

Nàng cùng cười ngớ ngẩn với tôi một lúc, rồi ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm túc : "Mạn Mạn, cậu thích hắn ta như vậy, đến lúc cặp thành một đôi với

hắn ta rồi, vạn nhất hắn ta không thích mình, đừng nói là cậu sẽ không thêm quan tâm tới mình nữa nhé ?"

"Anh ấy nằm ở nửa tim bên trái, cậu nằm ở nửa tim bên phải, mình phải được ở cùng một chỗ với cả hai người, thì trái tim của mình mới có thể vui vẻ hạnh phúc được."

"Xi ! Mình chỉ muốn nhanh chóng kiếm một cái chỗ, quét sạch đồng da gà đang nổi đầy đây này."

"Tối mai đi mua xe đạp cùng mình nhé, cuối tuần mình phải đạp xe tới Hương Sơn."

"Không phải cậu đã có một cái rồi sao ?"

"Anh ấy không có."

Thanh âm của Ma Lạt Năng lập tức lên tới cao độ 8[5] : "Cậu là đồ ngốc...." thanh âm hơi ngừng lại một chút, rồi lại hạ xuống : "Tất cả những việc đó mình sẽ ghi sổ, sau này sẽ đòi lại từng cái một."

Tôi vẫn cười ngơ ngẩn chào từ biệt nàng : "Thôi đi ngủ, ngày mai phải tiếp tục bán mạng cho nhà tư bản."

Nàng nói một cách nhẹ nhàng : "Đồ ngốc, nhớ mộng đẹp."

"Cung yêu, ta sẽ yêu nàng một vạn năm, cho dù nàng có biến thành Hắc Sơn lão yêu ha ha." Trước khi nàng kịp mắng tôi, tôi đã nhanh chóng ngắt điện thoại, chui vào chăn, sung sướng nhắm mắt lại.

4.

Xe đạp, tôi đã mua; hoạt động đó, anh có thể tham gia bất kỳ lúc nào.

Tối thứ sáu, tôi online liên tục cho tới tận 12h khuya, mới thấy anh login, thấy tôi còn đang online, anh hơi giật mình, liền giải thích với tôi, nói là có một số việc bận, cuối tuần không đi được. Tôi nói không sao cả. Trước đó tin đồn rằng công ty XX lũng đoạn năng lượng nguyên tử ở hải ngoại muốn vào thị trường trong nước đang dần có xu hướng trở thành sự thật, cả tuần này toàn công ty họp liên tục, hiển nhiên, công ty muốn nắm lấy vị khách hàng siêu lớn này.

Anh hỏi tôi đang làm cái gì, tôi không dám nói là mình đang chờ anh, nên đáp bừa là đang xem tiểu thuyết.

"Tiểu thuyết gì vậy ?"

"Ngôn tình tiểu thuyết ạ "

Anh cười : "Vẫn còn tin tưởng vào mấy chuyện cổ tích về Bạch mã Hoàng tử sao ?"

Tôi cũng cười, nhưng hơi lái câu trả lời một chút : "Có ước mơ là tốt mà."

Giống như anh cảm thấy có lỗi với tôi, nên vô cùng chủ động tiếp tục chủ đề trò chuyện với tôi : "Loại ngôn tình gì vậy ?"

Tôi thoáng ngẩng người, bình thường vẫn là mấy chuyện nhảm khắp trên trời dưới đất, giá phòng ở Thượng Hải cứ tăng mãi không hạ, những chuyện linh tinh của đám người giúp việc, lũ hành tuần trắng mặt ở Địa Trung Hải.

Ừm... loại ngôn tình có nội dung gì chứ ?

"Đó là câu chuyện về một cô bé thầm mến một cậu bé."

"Vì sao cô ấy không nói cho cậu ấy biết ?"

"Cô ấy không dám nói."

"Sao lại không dám ? Cô ấy nói cho cậu ấy biết, rồi cuộc cũng chỉ có hai kết quả, cậu ấy chấp nhận cô ấy, hai người ở chung một chỗ; hoặc cậu ấy không chấp nhận cô ấy, hai người bọn họ không thể ở bên nhau. Cô ấy không nói cho cậu ấy biết, kết cuộc là hai người bọn họ vẫn không thể bên nhau, tính ra nếu cô ấy nói cho cậu ấy biết, kết quả còn tốt hơn nhiều."

Tôi kinh ngạc nhìn những lời của anh, tôi chưa bao giờ xem xét vấn đề dưới góc độ này, nguyên lai nếu xuất phát từ góc độ kinh tế học, vấn đề này lại có thể đơn giản như thế, nhưng thật sự nó có thể đơn giản giống như việc lựa chọn một kế hoạch đầu tư hay sao ?

Sự trầm mặc một lúc của tôi đã khiến anh hiểu lầm, anh liền nói một cách khách khí : "Không quấy rầy bạn xem tiểu thuyết nữa."

Tôi lập tức trả lời : "Bây giờ em có xem đâu, em chỉ đang nghĩ lại những lời anh vừa nói, cảm thấy cũng khá đúng, lúc em xem truyện thì không nghĩ được như vậy, chỉ cảm thấy rất đồng tình với nữ chính mà thôi. Anh phải đi nghỉ rồi sao ạ ?"

"Hôm nay vận dụng đầu óc bao nhiêu lần, từ sáng sớm đã phải ngồi đồng ở quán cà phê, người đã vô cùng mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn không thể nghỉ ngơi"

được, tôi lại không muốn nhìn tới bất kỳ thứ gì có dính dáng tới công việc nữa, muốn xem TV, lại phát hiện ra toàn thứ không xem nổi, không phải mấy bộ phim võ hiệp mặc áo vải gai, thì cũng là một đám diễn viên cạo trọc nửa đầu.[6] "

Tôi bật cười trước máy tính : "Để em kể cho anh nghe một câu chuyện cổ đi."

"Được ! Là truyện kết thúc có hậu sao ?"

"Không rõ ă, tác giả vẫn viết tiếp. Bây giờ có rất nhiều người viết đăng trên mạng, có phần giống với những truyện đăng dài kỳ trên báo ngày xưa, ưu việt là không trải qua sự cắt gọt xét duyệt của biên tập, tác giả có thể biểu đạt trung thực tư tưởng của mình, khuyết điểm là không qua cửa biên tập, nhiều cái bị bỏ lửng, không có kết thúc."

" ? Thế thì bạn cũng chỉ có thể kể tới chỗ còn tiếp mà thôi sao ?"

" ? Kể cả thế thì cũng dài lắm, anh cũng chẳng có đủ thời gian nghe hết đâu!"

"Một câu chuyện cổ rất dài ?"

"Một nghìn linh một đêm."

Anh cười to : "Đừng khần trương, cho dù bạn kể không hay lắm, tôi cũng sẽ không chặt đầu bạn đâu[7]"

Tôi tiếp tục mỉm cười hạnh phúc với máy tính, nếu anh là quốc vương của em, em tình nguyện mạo hiểm bị chặt đầu, cũng nguyện ý làm cô gái người Ả rập kia.

Tôi và anh cười đùa một hồi, anh một câu, tôi một câu ngồi nói chuyện lung tung. Tôi vô cùng cảm kích những người đã phát minh ra internet, như là có những sợi dây vô hình, trong một cái đêm khuya như thế này, hai kẻ cô đơn bọn tôi có thể làm bạn với nhau.

Tôi biết rằng anh chẳng biết gì cả, không biết lúc anh đá bóng, đã từng đá trúng huyết Thái Dương của tôi, không biết mỗi trận bóng rổ mà anh tham gia, tôi chưa bao giờ vắng mặt, và cũng không hề biết rằng chỉ vì một câu nói : "Tôi ở Thanh Hoa chờ bạn" của anh, tôi đã cố gắng đuổi theo bước chân anh, thật thần kỳ mà có thể thi đỗ vào Thanh Hoa...

Có điều, không sao cả, tôi thầm cảm tạ trời cao, đã cho tôi cơ hội này, để cho anh và tôi lại bắt đầu mở ra thêm một lần nữa câu chuyện cổ đã từng bắt đầu từ rất xa xưa. Một nghìn linh một đêm là một khoảng thời gian rất dài, tôi hy vọng đợi khi câu chuyện của tôi kể xong, tôi và anh cũng có thể giống như vị hoàng đế và cô gái Ả rập kia, có thể có cái kết thúc " từ đó trở đi, hai người sống hạnh phúc với nhau tới trọn đời."

Kể từ ngày đó, ngày nào tôi cũng online MSM, cho dù Tống Dực login vào bất kỳ thời điểm nào, cũng có thể thấy tôi. Dù sao cũng là người xuất thân từ cùng một trường trung học, cùng một trường đại học, chúng tôi có vô số đề tài có thể nói chuyện với nhau, một điều trọng yếu hơn nữa, là trên thế giới này, trừ cha mẹ của anh, tôi tin rằng chẳng có bất kỳ người nào chú ý tới anh trong một khoảng thời gian dài như tôi, tôi biết loại sách anh thích đọc, tôi biết hoạt động thể dục anh thích chơi, biết loại thực vật anh thích ăn, đương nhiên tôi cũng biết loại sách anh ghét, loại hoạt động thể dục anh ghét và những loại thực vật anh ghét ăn. Tôi đã đi qua tất cả những địa phương anh từng qua, xem tất cả những loại sách anh từng xem, nghe tất cả những bài hát anh từng nghe, làm những chuyện anh đã từng làm, rất nhiều lần anh vừa mới nói nửa câu đầu, tôi đã có thể nói tiếp ra toàn bộ phần còn lại.

Chúng tôi cùng tán gẫu những chuyện thời thơ ấu, tán gẫu những chuyện linh tinh thời trung học, những chuyện thời đại học, cả những chuyện trong hiện tại, bàn luận về một quyển sách, một bộ phim, một bài hát, ngay cả chính anh cũng phải kinh ngạc, từng nói với tôi : "Sao tôi cứ cảm thấy dường như tôi và bạn đã quen nhau từ lâu lắm rồi, nếu không phải chuyện này xảy ra đúng với tôi, thực tôi cũng không thể tin nổi." Tôi thoáng ngời mỉm cười với màn hình máy tính, đúng vậy, đúng là chúng mình đã biết nhau từ rất nhiều năm rồi anh ă.

Một buổi tối cuối tuần, chúng tôi bắt đầu bàn luận từ Lý Bạch, Đỗ Phủ cho tới Cổ Long, Kim Dung, từ chủ nghĩa lãng mạn cho tới tả thực hoài tình, tung hoành khắp nền văn hóa mấy ngàn năm của Trung Quốc, tôi đoạn lăm li thống khoái, tôi nói với anh, thực muốn nghe một đại hán Quan Đông cao giọng hét to một tiếng : "Đại Giang Đông khứ [8]", anh liền cười to.

Hai bọn tôi tán gẫu quên cả thời gian, đến lúc giật mình tỉnh ra, đã tới bốn giờ sáng mất rồi, anh vô cùng kinh hãi, cười nói : "Mau đi ngủ thôi, trừ những cuộc nhậu hồi đại học với bạn học, cho tới bây giờ chưa bao giờ ngồi tán gẫu lâu như vậy, chỉ nói nhảm mà quên cả thời gian."

Tôi lại đột nhiên nổi cơn điên, hỏi anh : "Mặt trời cũng sắp mọc rồi, có thể cùng ngắm mặt trời mọc được không ă. Vừa hay là ban công của nhà em quay về hướng đông."

Anh lập tức đáp ứng một cách sáng khoái, cùng đứng quay mặt về phía cửa kính cửa sổ ở phía đông, hai người bọn tôi, ở hai địa điểm bất đồng, lại cùng đồng thời chứng kiến thời khắc những tia sáng của mặt trời bắt đầu le lói chiếu sáng xuống thành thị này, cùng ngắm nhìn cảnh những ngôi nhà san sát nhau dần dần được ánh mặt trời nhuộm thành màu cam, cùng quan sát một dãy phố dài rùng mình tỉnh giấc dưới những tia nắng của mặt trời, tim của tôi lại ngập tràn hy vọng. Trong giây phút đó, tôi chợt cảm thấy tôi chỉ còn cách anh một khoảng cách rất ngắn, đồng thời cũng cảm thấy cái thành thị mà tôi đang sống đây mới mỹ lệ làm sao.

Dần dần, chúng tôi có một loại cảm giác ăn ý, dù không có ước định, có điều mỗi ngày, đầu tiên bọn tôi cùng nói mấy câu chuyện phiếm, sau đó tôi bắt đầu kể lại một câu chuyện giống như cô gái Ả rập năm đó thường kể trước khi đi ngủ trong một nghìn linh một đêm, tôi cũng không biết anh có cảm thấy những câu chuyện đó chán ngắt hay không, kỳ thật rất nhiều thời điểm, cũng không thể coi như chuyện xưa, mà là một phần tâm tình tôi từng có, những

lo lắng bất an không yên, sự thống khổ vô cùng trong quá trình tôi thâm yêu đơn phương, dù sao thì anh cũng không nói là không muốn nghe, tôi lại càng mặt dày tiếp tục kể.

[1] Tây Khương : tên một tộc du mục ít người, thuộc vùng cao nguyên Tây Tạng

[2] Đại thoại Tây Du : còn gọi là Tân Tây Du Ký, gồm hai phần, đã từng chiếu trên TV, nhằm mệnh không coi, nên chả nhớ nội dung đâu.

[3] Vịt con xấu xí : truyện cổ Andersen

[4] Đôn Hoàng : vùng đất phía Tây Bắc, điểm đầu của Con Đường Tơ Lụa nổi tiếng. Những hang động ở Mạc Cao, Đôn Hoàng là một trong số di sản VHTG đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO công nhận từ năm 1987.

[5] Tên các dấu nhạc có cao độ khác nhau mà người ta thường dùng là : DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI gốc tiếng La-tinh, đọc theo tiếng Việt là ĐÔ, RÊ, MÍ, FA, XON, LA, XI. Đó là 7 bậc cơ bản của hệ thống thất âm, tính từ thấp lên cao. Muốn lên cao hoặc xuống thấp hơn, người ta lặp lại tên dấu các bậc trên với cao độ cách nhau từng quãng 8 một (còn gọi là bát độ).

[6] Phim về thời nhà Thanh : sau khi nhà Thanh nắm quyền, dân Hán cũng phải gọt nửa đầu, tết tóc sau gáy như người Mãn Thanh

[7] Nghìn lẻ một đêm : Truyện cổ tích Ả rập, trong đó, nữ nhân vật chính đã phải kể chuyện suốt một nghìn linh một đêm để nhà vua không giết nàng.

[8] Đại Giang Đông Khứ : là một câu trong bài Niệm Nô Kiều của Tô Thức

Đại giang đông khứ,

Lăng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Du Xích Bích

Phỏng dịch : Sông lớn chảy về Đông, cuốn đi hết thấy nhân vật phong lưu ngàn thuở, thành lớn ở phía Tây, người bảo đó là Tam Quốc, Chu Du, Xích Bích.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Một mặt tôi cố thu nốt tàn hơi kiểm tra lại xem mọi thứ đã thật hoàn hảo chưa, một mặt lại không ức chế nổi nỗi nhớ nhưng một người, cho dù có khi đối với anh ấy, sự xuất hiện cũng như biến mất của tôi chỉ như một bông hoa dại ven đường, thích nở thích tàn lúc nào cũng được, không có cái gì đáng giá mà khiến người ta chú ý

1

Những cuộc gặp gỡ qua mạng càng ngày càng tốt đẹp, tôi bắt đầu chờ đợi cuộc gặp mặt ngoài đời thực giữa tôi và Tổng Dực, cảm thấy nhất định chúng tôi sẽ có một cuộc gặp gỡ tuyệt đối không giống những buổi "sơ ngộ" trước kia.

Mấy người trong văn phòng bị điều đi, dù không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng cảm thấy bầu không khí càng ngày càng khẩn trương, không ít đồng sự tùm năm tùm ba thăm xì xào bàn tán. Tôi là người mới tới, vô đảng, vô phái, không có ai quan tâm, mà tôi cũng chẳng quan tâm tới ai, chỉ cắm đầu vào hoàn thành công việc của mình là tốt rồi. Tôi cũng không lo lắng cho Tổng Dực, đối với anh, tôi luôn có sự tin tưởng mạnh mẽ, không vì nguyên nhân, cũng không vì lý do gì, chỉ là thói quen tin tưởng ấy đã tồn tại từ biết bao nhiêu năm rồi.

Niềm vui nho nhỏ mỗi ngày của tôi chính là ngẫu nhiên có thể nhìn thấy thân ảnh của anh, ngẫu nhiên nhìn thấy chữ ký của anh, và niềm vui tràn trề chính là vào mỗi buổi tối, trong những câu chuyện phiếm không đầu không đuôi.

Vốn tưởng rằng, cuộc sống vui vẻ bình yên cứ như vậy trôi qua, cho tới cuộc gặp gỡ tuyệt đẹp giữa anh và tôi theo đúng kế hoạch.

"Armanda !"

"Armanda !"

.....

Young kêu vài lần liền, tôi mới kịp nhận ra đây là gọi mình, thực sự tôi vẫn chưa kịp thích ứng với cái tên tiếng Anh mới của mình, tôi liền giải thích với đồng nghiệp rằng nguyên nhân là do ngày xưa ở công ty cũ, không quen dùng tên Anh văn, mấy đồng nghiệp đều chấp nhận sự giải thích của tôi, có điều mấy ánh mắt kia đều lộ vẻ khinh thường.

"Thật xin lỗi ! Không nhận ra là đang gọi tôi, không phải mọi người đang đi họp sao ?"

Young cười thực ôn hòa, tỏ vẻ hiểu : "Tôi quay lại lấy một số thứ, vốn Helen muốn tôi gọi cô đi tham dự họp, nhân tôi quay về, nên thông báo hộ luôn."

"A ? Vậy sao. Vâng."

Tôi chỉ phụ trách xét duyệt lần đầu đối với những chi phí chi trả nhân công, không phải loại nghiệp vụ quan trọng, bọn họ đều là thành phần tinh anh của công ty, lẽ ra tôi với mấy người bọn họ tuyệt không cùng một thành phần đi chứ. Tuy thâm cảm thấy khó hiểu, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn cầm bút và sổ, đi theo Young

Tôi nhìn theo bóng dáng lanh lợi của nàng, thầm nghĩ, thời gian tôi cùng làm việc ở đây cũng không còn ngắn nữa, thế mà tôi cũng chẳng biết tên họ của nàng là gì, phòng chừng nàng cũng chẳng biết tên họ của tôi, nếu nàng rời khỏi công ty, đổi tên tiếng Anh, tôi và nàng lập tức biến thành hai người xa lạ. Công ty nước ngoài cho rằng sử dụng tên tiếng Anh khiến mọi người đều bình đẳng hóa, bằng hữu hóa, nhưng trên thực tế đã khiến thành xa cách hóa, xa lạ hóa mất rồi.

Trên đường đi chúng tôi gặp phải Linda, cô ta mới từ WC quay ra, mới có bầu được hai tháng, đúng là khoảng thời gian nghén kinh khủng nhất, chứng nghén của cô ta lại còn kinh khủng hơn những người khác, tôi và Young cùng chào cô ta một tiếng, cô ta chỉ hơi gật đầu, rồi tiếp tục ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đi nhanh phía trước bọn tôi. Linda là một trong những người quản lý của chúng tôi, nghe nói kinh nghiệm và nghiệp vụ đều ở hàng đầu, có điều không dễ phối hợp, bất quá, sắp bao giờ chẳng khó hầu hạ, trong mắt rất nhiều người đại tỷ cũng là một gái già chưa chồng bất cận nhân tình.

Tôi vừa suy nghĩ miên man, vừa bước chân vào phòng họp. Vừa đẩy cửa ra, tôi đã trông thấy một người mà tôi hoàn toàn không muốn thấy nhất trên đời này, bản năng chỉ muốn quay ngoắt lại đẩy cửa chạy đi, trấn định hồi lâu, rồi mới nơm nớp lo sợ đi vào. Trời ạ ! Anh ta làm gì ở cái phòng họp này chứ ? Lại còn ngồi ở cái vị trí hết sức đặc thù nữa chứ. Tuy anh ta đã hứa hẹn với tôi rằng sẽ coi nhau như người xa lạ, mà trông qua anh ta cũng không giống mấy kẻ tiểu nhân hay nuột lòi, chẳng những không giống tiểu nhân, mà vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, bộ dáng trông uy nghiêm, càng làm người ta thấy sợ hãi ! Đại khái đây đúng là bệnh chung của những người từng làm chuyện sai.

Tôi vội trốn vào ngồi trong một cái góc kín nhất, hy vọng anh ta không nhìn tới tôi.

Đừng nhìn tới tôi, đừng nhìn tới tôi! Tôi cúi gầm mặt xuống cuốn sổ thầm lẩm nhẩm, không biết là tôi đang cầu nguyện, hay vẫn tự thôi miên mình. Thôi miên một hồi lâu, vẫn không có cách nào coi anh ta như người xa lạ, không kiềm nổi lại khẽ liếc mắt nhìn qua anh ta một cái, anh ta hơi nghiêng nghiêng đầu về một bên, vẻ mặt không chút thay đổi, ánh mắt bắn thẳng về phía tôi, tầm mắt hai người đồng thời gặp nhau giữa không trung, tim tôi bắt đầu đập thình thịch, có tật giật mình, lập tức lại cúi gầm mặt xuống, xong rồi ! Xem ra lời cầu nguyện của tôi không có tác dụng.

Người quản lý nói xong, cái kẻ "người xa lạ" kia bắt đầu nói, rốt cuộc tôi không nén nổi trí tò mò. Tôi viết câu : "Người đang nói là ai vậy" lên sổ, đẩy sang bên phía Young, nàng ta vừa nhìn thấy câu hỏi trong cuốn sổ, liền quay đầu lại nhìn tôi, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ và không tin nổi, tôi chỉ đành cười ngớ ngẩn.

Lúc trước "Người xa lạ" đang tổng kết một công việc gì đó đã làm được và đã làm được như thế nào, dù sao tôi cũng không tham gia, nên cũng không quan hệ gì tới tôi, đoạn sau anh ta hình như đang nói tới một cái công việc gì đó sắp phải làm, và phải làm như thế nào, dù sao tôi cũng sẽ không tham gia, nên cũng không quan hệ gì tới tôi.

Không liên quan, không liên quan! Tôi bắt đầu thất thần, sau khi tâm trí lượn một vòng xong, lén ngắm Young, xem rốt cuộc tới bao giờ nàng mới chịu trả lời vấn đề của tôi, ngờ đâu nàng lại lắng nghe hết sức chăm chú, hoàn toàn không để ý tới tôi.

Phòng hội nghị đột nhiên rơi vào không khí im lặng đáng sợ.

Không phải nói rằng lúc trước không an tĩnh, lúc trước cũng rất yên tĩnh, có điều sự im lặng lúc trước vốn là không có ai nói chuyện, im lặng vì mọi người đều chuyên tâm lắng nghe, mà sự im lặng hiện tại, lại là sự im lặng không có bất kỳ ai hít thở, ngay cả tôi cũng cảm thấy không khí có gì đó khác thường, chỉ có cái người đang nói kia giống như không cảm thấy có bất kỳ điều gì khác thường đang xảy ra, vẫn tiếp tục khen ngợi những biểu hiện xuất sắc nổi trội của Linda như vừa rồi. Tầm mắt của mọi người đều dừng cả trên mặt tôi, riêng ánh mắt của Linda lại giống như đám thùng mìn tôi thành hai cái lỗ đám đĩa mìn, tôi vẫn tiếp tục cười ngớ ngẩn, nhìn mọi người với vẻ đầy khó hiểu. Trời ạ, có người nào tốt bụng giải sẵn sàng giải thích chuyện này cho tôi được không.

Có vẻ như "người xa lạ" nhìn thấu tâm tư của tôi, không nhanh không chậm từ từ lặp lại những câu nói vừa rồi của mình thêm một lần nữa : "Hạng mục này vốn do Linda phụ trách, nhưng vì lo lắng tới tình trạng thân thể trước mắt của Linda, trong khi đó hạng mục này có quy định thời gian hoàn thành, mà thời gian lại rất gấp gáp, nên bây giờ hạng mục này do Armanda phụ trách."

Armanda ? Hay lắm, hình như là tôi ? Armanda ! Đúng là tôi rồi!

"Tôi không làm được" Tôi không kịp nghĩ nhiều, lập tức đứng bật dậy phản đối luôn.

Lúc này phòng họp yên lặng theo đúng nghĩa, ngay cả "người xa lạ" cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Linda hơi nhếch môi cười lạnh, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt như đang xem kịch vui, trong ánh mắt của Young có vẻ đồng tình, cũng xen lẫn cả sự không đồng ý, dưới ánh mắt của mọi người, tôi bắt đầu khản trương, cố gắng áp ứng nói cho xong lý do : “Tôi vừa mới tới, chưa quen thuộc, kinh nghiệm của tôi lại không đủ, tôi không làm được, dù thế nào thì tôi cũng không làm được.”

Người xa lạ liếc qua đồng hồ một cái, hạ lệnh một cách đơn giản : “Mọi người đi ăn cơm trưa trước đã, một tiếng sau quay lại đây họp tiếp.”

Mấy đồng nghiệp lập tức cầm những thứ của mình đi ra ngoài, Young lặng lẽ cầm cuốn sổ của tôi đẩy lại trước mặt tôi, rồi cũng đi theo mọi người. Trong chốc lát, trong phòng họp chỉ còn có tôi và anh ta, cách nhau một cái bàn bầu dục lớn, một đứng một ngồi, nhìn nhau như hổ rình mồi.

Đợi cửa phòng họp đóng lại rồi, tôi mới rít lên : “Này ! Anh là kẻ rất không có tư cách làm người, không biết đạo nghĩa, vì sao anh muốn hãm hại tôi ? Anh có biết hay không, mọi người trong cả văn phòng đều không thích tôi, tôi là một người mới, lấy tư cách gì để phụ trách hạng mục này ? Tôi đã làm gì đắc tội anh rồi ? Lúc đó, không phải chính mồm anh hứa hẹn, rằng chúng ta là hai người xa lạ, vì cái gì mà anh lại lật lọng, anh cũng quá tiểu nhân đi.”

Anh ta không để ý tới sự kiêu ngạo của tôi, nhẹ nhàng thông thả bước tới trước mặt tôi, cầm lấy cuốn sổ của tôi, nhìn tới câu hỏi tôi hỏi Young trên sổ, trông mặt anh ta cũng thoáng giật mình, liền tiện tay cầm lấy bút của tôi, viết lên đó tên tiếng Anh và Tiếng Trung của mình : Lục Lệ Thành, Elliott Lu.

"Freya Su, đừng nói cho tôi, là cái tên này cô chưa bao giờ nghe nhắc tới." Trên khuôn mặt anh lộ rõ vẻ tự tin và khí phách không chút che giấu.

Trong nháy mắt, sự kiêu ngạo của tôi lập tức tan biến hẳn, người nhũn ra trên ghế. Trời ạ ! Sao lại có thể như vậy chứ ? Sao tôi lại có thể đụng tới ma đầu này chứ ? Tôi cứ tưởng tôi có vận khí tốt, ngờ đâu Satan đang đứng ở trên đỉnh đầu mỉm cười nhìn tôi, nói Hello.

2

Trầm mặc hồi lâu, tôi cố gắng nói một cách khiêm tốn : " Elliott, trong công ty có rất nhiều người tài giỏi, năng lực của tôi chỉ có hạn."

"Tình trạng hiện giờ của Linda, chắc cô cũng hiểu, tổng thời gian làm việc của một ngày, nếu không phải nôn ọe trong nhà vệ sinh, thì là nôn ọe trên đường tới nhà vệ sinh, Susan và Peter bị Alex Song điều đi cùng một lúc, hiện giờ dưới tay tôi không còn người nào có thể dùng được, trong khi đó hạng mục phải hoàn thành, mà phải hoàn thành một cách thành công, tôi thực rất tin tưởng vào năng lực của quản lý Su, hạng mục này yêu cầu đánh giá tình trạng tài chính của công ty và đưa ra những giải pháp, đúng là sở trường của cô."

Ngữ khí của anh ta nửa giải thích, nửa cảnh cáo, tôi cố nói cứng : "Nếu tôi không hoàn thành được thì sao ?"

Anh ta mỉm cười : “Nếu cô không hoàn thành được thì cũng không sao, bất quá những ngày còn lại của tôi sẽ không tốt lắm, riêng cô thì nên nghĩ tới chuyện đổi nghề, mà tốt nhất ngay cả tên tiếng Trung cũng nên đi sửa lại luôn.”

Tôi ôm mặt, không biết nên làm gì bây giờ. Đáp ứng anh ta, đồng nghĩa với việc trở thành bè cánh của anh ta, tương đương với việc nằm ở phe đối lập với Tổng Dục, nếu không đáp ứng anh ta, tôi tuyệt đối tin tưởng rằng hai chữ "Tô Mạn" này sẽ trở thành một kẻ đại lừa đảo, tương lai không chỉ riêng ở Bắc Kinh, mà sợ là cả Trung Quốc, cũng đừng mong xuất hiện trong giới tài chính nữa.

Đến tột cùng, tôi nên trở thành địch nhân của Tổng Dục, hay là một kẻ đối trá bị Tổng Dục phi nhổ.

Tuy trong mắt Lục Lệ Thành lộ ra vẻ khó hiểu, nhưng hoàn toàn thờ ơ với sự phân vân đắn đo của tôi, bình tĩnh chờ đáp án.

Cũng bởi trong giới tài chính luôn tồn tại rất nhiều dụ hoặc, cho nên cái việc mưu lợi riêng tương đối thịnh hành, chỉ có điều cái trò mưu lợi riêng làm rối loạn kỷ cương là loại mưu lợi bị căm ghét nhất, một khi bị sáng tỏ, đều bị nghiêm trị không tha, nếu quả thật tôi bị cáo giác, hơn nữa với thủ đoạn của Lục Lệ Thành, có thể nói cả đời này tôi hoàn toàn bị chôn vùi, có khi ngay cả tư cách làm một kẻ lừa đảo để Tổng Dục phi nhổ cũng không có. Tôi do dự, lại do dự, giây dựa, lại giây dựa, rốt cuộc đành thỏa hiệp : “Chỉ lần này thôi nhé.”

Anh ta rất giáo hoạt không thềm trả lời ngay, mà lại hỏi lại tôi : “Cô đáp ứng rồi sao ?"

"Lục Lệ Thành, tôi không cần biết anh lợi hại tới mức nào, cũng không quan tâm thủ đoạn của anh ti tiện giáo hoạt tới mức nào, anh nên nhớ kỹ cho tôi, chỉ có một lần này thôi." Vẻ mặt của tôi chắc phải kinh khủng lắm.

Anh ta không chút để ý chỉ cười cười : "Tô Mạn, tôi sẽ cung cấp cho cô những người tốt nhất, không cần biết cô dùng phương pháp nào, tôi chỉ cần một bản kế hoạch hoàn mỹ nhất."

Tôi nhặt nhanh đồ của mình rồi quay người bỏ đi, anh ta đứng sau lưng hỏi lại : "Hội nghị thì sao ?"

Tôi quay mặt lại trừng mắt nhìn anh ta, mặt lạnh như băng đáp : “Không phải anh kêu không còn thời gian sao ? Lập tức kiếm cho tôi hai căn phòng ở khách sạn gần đây nhất, thu thập tài liệu mang qua, tôi cần trợ lý Helen của anh, thêm cả Young, những người khác, anh tự xem xét năng lực của bọn họ rồi cấp cho tôi, nhưng dứt khoát phải cam đoan là Linda tránh xa khỏi tầm mắt của tôi, thời gian của tôi chỉ có hạn, không có tình lực mà đối phó với oán khí của cô ta.”

Anh ta không chút nổi giận với thái độ của tôi, ngược lại lại có phần hài lòng gật đầu đáp : “Tôi sẽ phái Linda tới Thiên Tân hai tuần. Số di động cá nhân của tôi vẫn luôn mở máy 24/7, bất kỳ lúc nào cô cũng có thể gọi cho tôi, số thì cô biết rồi đấy."

Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái đầy oán hận rồi mới ra khỏi phòng họp. Việc đầu tiên là gọi điện cho mẹ tôi, thông báo với bà là tôi đang phải làm kế hoạch, trong hai tuần không thể về nhà, lại phải điện cho Ma Lạt Năng, xin nghỉ hai tuần, mấy vụ lộn phở tạm thời bảo lưu kế hoạch lại cho tôi. Ma Lạt Năng thấy ngữ khí của tôi là lạ, liền hỏi tôi làm sao vậy, oán khí của tôi lập tức bùng nổ, bắt đầu chửi mắng quản lý của tôi cho nàng nghe. Ma Lạt Năng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, càng không biết cái kẻ tiểu nhân vô sỉ ti bỉ trong miệng tôi kia là ai, mà lập tức đứng ở phe tôi một cách vô điều kiện, cùng chửi hòa với tôi, tôi ác độc một, nàng ác độc gấp mười, nếu lời nói có khả năng giết người, chắc chắn Lục Lệ Thành kia dính đầu mọc nhọt, bàn chân chảy mủ hấp hối mất rồi.

Trong hai tuần, bảy người chúng tôi hoàn toàn hoạt động trong khách sạn, lúc tỉnh lập tức bắt tay vào làm hạng mục, mà ngủ trong lúc còn đang làm hạng mục. Lúc mới bắt đầu, năm người Young bọn họ cũng có thành kiến với tôi, may mà tôi đã đoán trước được, nên đòi cả Helen, Helen không biết chút gì về tài chính, nhưng ở một mặt nào đó, Helen đại biểu cho Lục Lệ Thành, mỗi lần tôi đưa ra yêu cầu gì đó, nếu trên mặt bọn họ lộ vẻ nghi ngờ, tôi chỉ sẽ liếc về phía Helen một cái. Một câu của Helen có tác dụng bằng mấy so với việc tôi bông hòng rất cô giải thích. Bất quá, cùng với tiến trình thực hiện kế hoạch, dần dần bọn họ cũng tin nhiệm năng lực của tôi, mọi người cũng dần hòa hợp, không cần Helen ngồi dự thính nữa, nàng lập tức trở thành một vị bảo mẫu, chuẩn bị đồ ăn phong phú cho nhóm bọn tôi, ngay cả cà phê hương vị cũng không còn thấy quá nồng nữa.

Có lẽ chỉ cần mấy tháng nữa, mấy người bọn tôi sẽ đấu nhau sống chết chỉ để tranh giành xem người nào được thăng lương lên chức, có điều hiện tại, mấy người bọn tôi hoàn toàn quên sạch những chuyện tranh quyền đoạt lợi nơi chốn văn phòng, chúng tôi toàn tâm toàn lực hợp tác với nhau, cùng đề ra một mục tiêu để cùng bước tới, mỗi tiến triển của hạng mục đều làm mọi người cùng cao hứng, đương nhiên mỗi thất bại cùng làm chúng tôi thống khổ, chúng tôi cười cùng một chỗ, khóc cùng một nơi, đau nỗi đau của bạn, vui niềm vui của bè, cái loại cảm giác mọi người cùng đồng tâm hiệp lực này, những người nào chưa từng nếm trải qua tuyệt nhiên không thể hiểu nó tuyệt vời tới mức nào, có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến rất nhiều người nhiệt tình yêu thích công việc của mình.

Lúc mới bắt đầu làm kế hoạch tôi cũng từng muốn giữ lại một phần, có điều sự đầu nhập và nhiệt tình của bọn họ đã cuốn hút tôi, tôi đã quên mất ước nguyện ban đầu của mình, chỉ còn muốn làm cho thật hoàn mỹ, để mọi người có thể có được kết quả tốt nhất.

Rất nhiều lúc mệt mỏi cực độ, mọi người cùng ngủ lăn lóc trên thảm, nam nhân râu mọc lởm chòm, lớp trang điểm của nữ nhân cũng bị bôi xóa lung tung, có điều chỉ dụi mắt một cái, nhờ một ly cà phê, người nào người nấy đều lại trở thành một trang hảo hán, có thể tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp nữa.

Cho tới mười hai giờ đêm ngày cuối cùng, rốt cuộc đã hoàn thành bản kế hoạch, quá mức mệt mỏi, ngay cả khí lực hoan hô cũng không còn, mọi người thờ phào một hơi, quần áo cũng chẳng thèm thay vừa nằm vật ra đã ngủ ngay tắp lự.

Một mặt tôi cố thu nốt tàn hơi kiểm tra lại xem mọi thứ đã thật hoàn hảo chưa, một mặt lại không ức chế nổi nỗi nhớ nhung một người, cho dù có khi đối với anh ấy, sự xuất hiện cũng như biến mất của tôi chỉ như một bông hoa dại ven đường, thích nở thích tàn lúc nào cũng được, không có cái gì đáng giá mà khiến người ta chú ý.

Lặng lẽ quay ra nhìn mấy người cùng phòng, chắc chắn rằng bọn họ đều đã ngủ say, lòng vừa hồi hộp chờ đợi, vừa sợ hãi login vào MSM, lập tức nhìn thấy những offmessage của anh :

"Có online sao ?"

"Chuyện kể một nghìn linh một đêm của tôi đâu ?"

"Đạo này có khỏe không ?"

"Lúc nào online, nhớ để lại message cho tôi nhé."

Tuy rằng thời gian của lời nhắn cuối cùng cũng đã là hơn một tuần trước, nhưng cũng đã khiến cho hết thấy vất vả mỗi một của tôi đều tan thành mây khói, sự xuất hiện và biến mất của tôi, anh có lưu ý tới ! Tuy rằng sự lưu ý này chỉ liên tục được bốn ngày.

"Ngại quá, có chuyện đột xuất, phải đi công tác, không thể online nói chuyện phiếm được."

"Nghe nói mọi thứ đều hoàn thành cả rồi hả ?"

Một thanh âm đột nhiên vang lên phía sau lưng tôi giữa không gian tĩnh lặng, làm tôi sợ tới mức đập ngay màn hình máy tính xuống : "Anh, anh vào bằng cách nào vậy ?"

Lục Lệ Thành lúc lắc chiếc chìa khóa trong tay, phòng là do Helen đặt, đương nhiên anh ta có thể lấy chìa khóa từ chỗ Helen.

Tôi tức giận nói : "Làm xong rồi, bất quá tôi còn chưa duyệt lại toàn bộ lần cuối cùng"

Lục Lệ Thành ngồi ở phía bên kia bàn : "Để tôi phụ trách duyệt lại, cô cứ đi ngủ đi, sáng ngày mai còn phải lên trình bày."

Tôi cố gắng hạ thấp điệu bộ, giọng nói cũng nhũn ra : "Đừng bắt tôi thuyết trình có được hay không ?"

"Đây là tâm huyết của cô mà."

"Cũng là tâm huyết của mấy người kia nữa."

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, trong mắt lộ rõ vẻ không thể hiểu được, cuối cùng cũng lui một bước : "Vậy cô muốn ai thuyết trình ?"

"Young, tiếng anh của cô ấy rất trôi chảy, ngữ khí từ thể đều rất tao nhã, cho dù là Tổng Giám đốc từ nước Mỹ về nghe, cũng tuyệt đối không làm anh mất mặt."

"Cái tôi muốn không phải chỉ là "Không mất mặt."

Tôi ôm đầu thờ dài : "Tôi biết, tôi biết, cái anh cần là "thắng". Yên tâm đi! Nói cho đúng, nếu anh thắng, cô ấy cũng coi như thắng, cơ hội khó mà có được, cô ấy tuyệt nhiên sẽ không phụ lòng anh, lại càng không phụ cơ hội của mình."

Anh ta không nói năng gì, chỉ mở máy tính của mình ra, tôi đưa usb cho anh ta, sau đó ôm máy tính của mình chui vào một góc, không cần bàn, chỉ dựa vào vách tường

Lập máy tính lên, lại log in vào MSN, không ngờ nhìn thấy câu trả lời

"Không sao cả, chỉ sợ bạn có chuyện gì mà thôi."

"Lại không nói năng gì rồi ? Lại đi công tác rồi sao ?"

Trong nháy mắt, tôi chỉ cảm thấy sống mũi hơi cay cay, hốc mắt đột nhiên hoen đầy nước mắt.

"Không thấy anh online, nên trả lời xong, không mong sẽ có người trả lời, vì thế không lưu ý, thật xin lỗi."

"Mấy ngày hôm nay tôi mới phát hiện ra, hóa ra có thể giả vờ là mình không online. Thật nhân tính, cho dù là trên mạng, chúng ta cũng cần mặt nạ."

Ngay cả thứ này mà anh ấy cũng không biết ? Tôi thầm lắc đầu cười với cái máy tính : "Ngày xưa lúc online anh thường làm gì ?"

"Xem báo, xem cổ phiếu, tìm tư liệu, họp, trao đổi. Tôi cũng không phải là người thuộc thời kỳ đồ đá nha, tuy rằng không quá rành mấy chiêu của MSN, nhưng cũng không quá lỗi thời. 8x đời đầu à, xin nhớ rõ là 7x đời cuối cũng không cách bạn mấy đâu nhé."

Tôi ôm máy tính cười vui vẻ, đây là một số từ ngữ mới mà mấy buổi trước tôi đã dạy cho anh : "Trẻ con dễ dạy, vừa học được, đã mang ra dùng rồi."

"Hôm nay bạn có kể chuyện cũ nữa không ?"

"Bạn Tổng, ngày mai bạn có đi làm không ạ ? Ngoan đi ngủ đi."

"Đừng ý lại vào sự lười biếng của mình mà kiếm có nhá."

"Đừng tự coi thân thể mình không phải là thân thể nhá. Em phải đi ngủ rồi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon !"

Một lúc lâu sau, ngay lúc tôi nghĩ rằng anh đã sign out rồi, đột nhiên lại thấy màn hình nhảy ra một câu : "Nếu lần sau bạn không thể lên mạng được, xin báo trước cho tôi một tiếng, đây là hòm thư của tôi : songyi@gmail.com"

"Nhất định ạ."

Đợi thêm một lúc lâu nữa, không có tiếng đáp lại, tôi hạnh phúc ôm lấy laptop, cười ngơ ngẩn một mình, nếu không phải hai tuần liên tục tôi còn chưa được nghỉ ngơi thỏa đáng, không còn chút khí lực, chắc tôi đã nhảy ra ban công hét to với toàn thể thị dân của Bắc Kinh : "Tổng Dục cho tôi địa chỉ hòm thư của anh ấy rồi."

Lúc tôi hoàn hồn, thấy Lục Lệ Thành đang khoanh tay, ngồi dựa vào ghế máy tính, lẳng lặng nhìn tôi. Tôi đứng là có tật giật mình, nhất thời mặt đỏ ửng lên : "Không phải anh đang duyệt lại nội dung lần cuối sao ?"

Anh ta đứng lên, cầm theo cặp máy tính bỏ đi : "Đã kiểm tra xong rồi, làm được lắm. Bất quá còn cần sửa lại phần mở đầu một chút, phần mở đầu này hơi nặng nề một chút, ngày mai lúc Young thuyết trình, cũng phải chú ý khuấy động không khí, tôi sẽ dặn Helen năm giờ sáng mai đánh thức Young, để cô ấy chuẩn bị nội dung diễn thuyết, nhất là phần mở đầu."

Trong lòng tôi thầm mừng anh ta là đồ thần kinh, cho dù là thù trường đi chăng nữa, cũng phải nhân từ hơn một chút đi.

"Đêm đã khuya rồi, đừng quấy rầy Helen nữa, sáng mai tôi sẽ kêu Young, phần mở đầu bây giờ tôi sẽ sửa lại."

Trong nháy mắt lúc anh ta mở cửa đi ra, đột nhiên quay đầu lại liếc tôi một cái, sẽ gật đầu, rồi mới đóng cửa lại bỏ đi, còn tôi lại tiếp tục cố gắng hơn một tiếng nữa.

Tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý bị thua, mà cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý thắng, nhưng lúc nhìn thấy Lục Lệ Thành đứng nhận sự chúc mừng của Tổng Dục sau khi chiến thắng vang dội, hai người bắt tay chụp ảnh chung, lúc hai người cùng mỉm cười nhìn về phía ống kính, tuy rằng nụ cười của hai người nhìn qua

giống y nhau, tôi vẫn thấy tim đau nhói lên một cái.

Theo lệ thường phải có tiệc chúc mừng, tôi định trốn, ngờ đâu Tổng Giám Đốc Mike đã lên tiếng, nói rằng đã đặt phòng Karaoke, cả hai tổ người cùng đi uống rượu ca hát, phỏng chừng là Mike muốn Tổng Giám Đốc từ nước Mỹ tới kia cảm thụ được chút phương thức chúc mừng của Trung Quốc.

Tới phòng karaoke, kẻ thắng dĩ nhiên vui vẻ ngẩng cao đầu, mà kẻ thua cũng không dám sa sầm mặt mày trước mặt tổng giám đốc, nên không khí thật náo nhiệt. Chuyện đáng mừng duy nhất là đèn trong phòng rất mờ ảo, tôi có thể trốn ở góc phòng mà không sợ bị ai chú ý.

Tổng giám đốc từ nước Mỹ về là một người gốc Do Thái, đầu tóc chải chuốt gọn gàng, vẻ ngoài không cao, nhưng có vẻ rất uy nghiêm, vừa rồi rất khen ngợi Young, Young ứng đối rất khéo léo, làm cho một kẻ không biết cười như Lục Lệ Thành kia khóe miệng cũng nhếch lên vui vẻ.

Sau khi những lễ nghi khách sáo xong rồi, mọi người bắt đầu uống rượu, lúc bắt đầu ca hát, vị giám đốc người Do Thái kia lại cảm chén ngồi cạnh Tổng Dực, hai người vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm, không biết Tổng Dực nói gì đó, mà người đàn ông già người Do Thái kia hớn hờ vô cùng, vỗ vỗ bả vai của Tổng Dực, trông chẳng khác gì một ông lão hàng xóm hiền lành. Có lẽ chỉ là ảo giác của tôi, tôi thấy sự vui vẻ của Lục Lệ Thành cũng giảm bớt vài phần, trong lòng cũng chỉ đánh thăm đồng tình với anh ta, rất nhiều thời điểm sự sai khác về văn hóa là thâm căn cố đế, đừng nói là Trung và Mỹ có sai khác, cho dù cùng là người Trung Quốc, người Bắc Kinh còn nghe không hiểu tiếng lóng của Thiểm Tây, mà người Chiết Giang cũng không biết tập tục hàng ngày của người Quý Châu mà. Cho nên, cho dù Anh ngữ của Lục Lệ Thành có lưu loát bao nhiêu đi chăng nữa, thì sao so nổi với Tổng Dực là người đã học và công tác ở Mỹ bảy năm trời, đó chính là sự thành thạo do giao tiếp.

Lục Lệ Thành buông chén rượu, cầm lấy microphone, mọi người không ai bảo ai cùng trật tự lại, anh ta dùng tiếng Anh cảm ơn sự cần cù cố gắng của tất cả mọi người trong tổ, khen ngợi biểu hiện của họ trong công việc hàng ngày.

Người lãnh đạo trực tiếp khen ngợi làm tăng thêm mặt mũi cho mình trước mặt Tổng giám đốc đại khu Trung Hoa và Tổng giám đốc từ nước Mỹ về, tất cả mọi người cùng đứng dậy vỗ tay hoan hô, la hét : "Elliot, không cần chỉ cảm tạ bọn tôi suông thế đâu, mau hát tặng một khúc, hát tặng một khúc."

Mấy người tổ bên kia có vẻ như cũng muốn nghe tiếng ca của Lục Lệ Thành, nên cũng vỗ tay, huýt sáo theo. Sức sống đặc thù của mấy người trẻ tuổi đã cuốn hút cả lão già người Do Thái kia, ông ta nhìn Lục Lệ Thành đầy hứng thú. Lục Lệ Thành cũng không chối từ nữa, vừa mỉm cười nói : "Cung kính không bằng tuân mệnh", vừa sẽ liếc Helen một cái, Helen lập tức hiểu ý bấm nhẹ điều khiển trong tay.

Đông Phong Phá của Chu Kiệt Luân.[1]

Đúng là một sự lựa chọn tuyệt diệu. Đây là một bài vô luận nam hay nữ đều thích hát, mọi người cùng vỗ tay theo nhịp nhạc của Lục Lệ Thành, người đàn ông già người Do Thái kia tuy không hiểu, nhưng cũng rất lịch sự vỗ tay theo mọi người, lúc Lục Lệ Thành hát được nửa bài, liền cầm một cái micro khác đưa tới tay Young, hơi cúi người một cách tao nhã, làm một cái tư thế mời, Young thoáng giật mình, mặt hơi ửng hồng. Những chuyện đùa giỡn giữa nam và nữ, từ trước tới giờ đều có tác dụng thay đổi không khí, mọi người cùng cười lên xôn xao, vỗ tay reo hò âm ỉ, không khí nóng bỏng hẳn lên, ngay cả lão già người Do Thái kia cũng cười vỗ tay theo.

Dù sao cũng không phải một cô gái trẻ mới tập tễnh bước chân ra ngoài xã hội, chỉ một thoáng Young đã thân nhiên đứng dậy bên cạnh Lục Lệ Thành, cùng song ca với Lục Lệ Thành.

"Ai đang dùng đàn tỳ bà gảy lên bản Đông Phong Phá

Câu chuyện cũ về lá phong đổi màu tôi đã biết kết thúc từ lâu

Trên con đường bên ngoài hàng rào tôi dắt bạn đi qua

Trong những năm đầu của thời kỳ hoang yên mạn thảo ngay cả chia tay cũng đều trầm mặc."

Hát xong bài này, mọi người đều vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, "Hát hay lắm ! Elliot, hát thêm bài nữa nào, hát thêm bài nữa nào."

Quả thật Lục Lệ Thành hát rất hay, tôi cũng vỗ tay theo mọi người, Lục Lệ Thành cười khách sáo từ chối một chút, rồi trong tiếng hoan hô của mọi người, cũng không tiếp tục nữa, liền cầm lấy micro : "Tặng mọi người một bài hát tiếng anh cũng đi vậy."

Helen tắt hết những âm hưởng hòa tấu theo đi, chỉ còn nghe thấy tiếng hát của Lục Lệ Thành

"On a wagon bound for market

There's a calf with a mournful eye

High above him there's a swallow

Winging swiftly through the sky

How the winds are laughing

They laugh with all their might

Laugh and laugh the whole day through

And half the summer's night

Dona dona dona dona

Dona dona dona don

Dona dona dona dona

Dona dona dona dona

....."[2]

Tôi cũng đã nghe không ít những bài hát tiếng Anh, mà trình độ tiếng Anh của mấy người đồng nghiệp kia của tôi cũng không tệ, nhưng bài hát tiếng Anh này, hiển nhiên là mọi người chưa từng nghe, trông vẻ mặt của mọi người đều mơ hồ, chỉ biết vỗ tay theo nhịp.

Tuy rằng giai điệu chậm rãi nhẹ nhàng, lại thực xúc động lòng người, nhưng hiểu biết cũng chỉ hữu hạn. Bất quá thật rõ ràng, cảm giác của người đàn ông già Do Thái kia và chúng tôi hoàn toàn bất đồng, trông vẻ mặt của ông ta thật xúc động, cũng không vỗ tay theo phép lịch sự nữa, mà hoàn toàn lắng nghe chăm chú, mọi người cũng đều an tĩnh lại, cùng lắng lắng nghe ca khúc. Cả đại sảnh tối mờ chỉ còn lại duy nhất một giọng ca nam trầm, môi của người đàn ông già người Do Thái kia hơi rung lên, khe khẽ hát theo "Dona dona dona don...."

Giữa những âm thanh chậm rãi phảng phất nét bi thương, tuy rằng nghe thấy vô số tiếng cười, nhưng một chút cảm giác vui vẻ cũng không thấy. Tôi nhớ di động của Young có thể lên mạng, lòng thoáng động, liền mượn di động của Young, mở google tìm bài Dona dona.

"Bài hát này vốn là một bản đồng dao Do Thái, trong thế chiến thứ hai, được sửa lại thành một bài hát, lưu truyền khắp châu Âu, đối với người Do Thái mà nói, bài hát này có rất nhiều ý nghĩa, cho bọn họ tình yêu và hy vọng, cũng như dũng khí để kiên trì. Sau thế chiến thứ hai, khúc ca này theo người Do Thái lưu truyền khắp thế giới, đã có rất nhiều ngôi sao ca nhạc với rất nhiều ngôn ngữ đã từng hát qua bài hát này."

Không trách trong làn điệu chậm rãi du dương của ca khúc này lại thấm ản giấu sự đau thương vô cùng, mà trong đau khổ lại tràn đầy hy vọng.

Bài hát đã kết thúc, mà tựa hồ trong không khí vẫn thoáng lưu lại lịch sử lay động lòng người của người Do Thái, mọi người đều thoáng ngẩng người, không biết phải phản ứng như thế nào, người đàn ông già người Do Thái kia đã giơ cao tay, vừa mỉm cười, vừa vỗ tay nhiệt liệt, lúc này mọi người mới cùng ào lên vỗ tay theo.

Tôi nhìn Lục Lệ Thành chăm chăm, sự đồng tình lúc trước đã đổi thành kính sợ, không có gì phải nghi ngờ, anh ta đã biểu hiện rất tốt, tôi tin tưởng, cho dù người đàn ông già người Do Thái kia có về tới New York, vẫn sẽ không quên nỗi vị cấp dưới ở chốn Bắc Kinh Trung Quốc xa xôi này. Lục Lệ Thành không hề là Lục Lệ Thành, đúng là một người ở cái tuổi như thế có thể ở trên cái vị trí này, thì cũng không cần bất kỳ ai phải đồng tình.

Lục Lệ Thành cười buông micro, nói với mọi người : "Mọi người có muốn nghe Alex hát một bài không ?"

"Có !" Thanh âm kích động của mọi người như muốn phá sập cả bàn ghế.

Micro lập tức bị đưa tới tay Tống Dục, list bài hát cũng bị đưa tới trước mặt anh, có một nữ đồng nghiệp còn cầm sẵn điều khiển, chạy ra mép ghế ngồi, hỏi ân cần : "Muốn hát ca khúc của ai ạ ? Chu Kiệt Luân ạ ? Lời bài hát của Phương Văn Sơn cũng rất hay "

Tống Dục mỉm cười cầm list bài hát, lật từng trang một, nhưng cũng không nói gì cả. Đối với một người đã rời khỏi Trung Quốc bảy năm trời, phỏng chừng cũng chẳng thể nào có thời gian chú ý xem hiện giờ ai đang nổi tiếng trong giới ca hát ở Trung Quốc, chỉ sợ là Phương Văn Sơn là ai cũng không biết, mà lúc này đây, có tâm trạng xuất sắc phía trước như Lục Lệ Thành, nếu trong một chốc lát có thể lựa ra được một ca khúc phù hợp tuyệt không đơn giản. Nhưng mà, nếu cự tuyệt, lại có vẻ bất cận nhân tình, lại khiến cho tổng giám đốc nghi ngờ khả năng hòa đồng với đồng nghiệp.

Chữ "Kính" trong chữ "kính sợ" trong lòng tôi giành cho Lục Lệ Thành đã biến mất. Sao thế chứ ? Thận trọng như thế, khí thế bức người như thế.

Tôi làm bộ như cần châm thêm rượu, đứng dậy, sau khi rót đầy rượu xong lại không về chỗ cũ, mà làm như vô tình ngồi vào bên cạnh người đồng nghiệp cầm điều khiển, dựa vào nàng, cười nói : "Cho tôi thử một chút nhé."

Giọng điệu thì khách khí, nhưng tay lại không chút kiêng nể, nhanh chóng cầm lấy điều khiển từ tay nàng, search tới tên Chu Hoa Kiệt, thản nhiên hỏi Tống Dục : "Bảng hữu thì sao ạ? Tuy ca khúc hơi lỗi thời một chút, nhưng cũng là một bài hát hay, cũng coi như hợp với khung cảnh này, chỉ tiếc không có Đồng sự."

Young chợt biểu lộ ra vẻ thân mật hiếm thấy với tôi, cười nói : "Đội cô sáng tác cho mọi người hát đấy."

Mọi người cùng cười vang, tay tôi lại khăn trương khẽ run lên, trước mắt tôi, lần đầu tiên người ấy nghiêng đầu nhìn về phía tôi. Lần đầu tiên, người ấy đường đường chính chính để tôi lọt vào mắt.

Anh cầm lấy micro : "Được ! Chọn bài này đi."

Bởi vì ca khúc này đã nghe nhiều tới thuộc lòng, cho nên mọi người đều không kìm được mà cùng hát theo Tống Dục. Trong mắt của người đàn ông già

người Do Thái kia, tuy không khí không nóng bỏng như lúc Lục Lệ Thành và Young song ca, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không khí đồng tâm hiệp lực, đồng sức chung vai của mọi người.

"Mấy năm nay, một mình, mưa cũng qua, gió cũng qua

Từng rơi nước mắt, từng vấp phải sai lầm, còn nhớ rằng mình cần kiên trì cái gì

.....

Bằng hữu, cả đời này cùng bước đi, cũng không thể nào gặp lại.

Một câu nói, cả đời người, một mối chân tình, một chén rượu nồng."

Tổng Dực bung chén rượu lên, vừa hát vừa nâng chén lên mời mọi người, tôi lập tức bung chén rượu đứng dậy, mọi người thấy thế, cũng cầm chén của mình, đứng lên.

Nhạc đã dứt, nhưng tiếng ca của Tổng Dực vẫn chưa ngừng lại.

"Một câu nói, cả đời người, một mối chân tình, một chén rượu nồng".... Trong thanh âm ngân dài của điệp khúc "Một mối chân tình, một chén rượu nồng" của Tổng Dực, mọi người cùng đứng xúm vòng lại, nhiệt tình cùng chén, hô to : "Cạn chén."

Rượu sâm banh rót tràn, trong tiếng kêu sợ hãi của mấy người con gái, trong tiếng reo hò của mấy người đàn ông, sự vui vẻ của mọi người cùng tràn trề.

Lục Lệ Thành cũng vui vẻ cười nâng chén với mọi người, nhưng ánh mắt đang nhìn chăm chăm về phía tôi kia chợt lóe lên vài tia sáng lạnh lẽo, câu uy hiếp của anh ta lại bắt đầu đè nặng trong lòng tôi.

Lúc những tiếng ca lại tiếp tục vang lên, tôi lặng lẽ rời khỏi phòng. Người ta nói đắc tội quân tử thì được, chứ đừng có đắc tội tiểu nhân, tôi lại cảm thấy thù đắc tội tiểu nhân, cũng đừng có đắc tội với cái người như Lục Lệ Thành kia, tiểu nhân dù có hận tôi, thì cũng không có khả năng chèn ép tôi, trong khi Lục Lệ Thành kia tuyệt đối có khả năng bóp chết tôi, tôi phải làm cái gì bây giờ ?

4.

Trong lòng có quỷ, bước chân cũng vội vàng, không biết ai làm đổ một đồng nước trên sàn, giày cao gót vừa trượt, người lập tức ngã nhào xuống sàn nhà cứng, giấy cũng bay tít ra tận ngoài. Những người đang đi lại ở hành lang đều nhìn về phía tôi. Tôi vừa đau, vừa xấu hổ, ngã đau một lúc thì thôi, nhưng cái cảm giác quần bách xấu hổ trước mặt người khác lại càng làm tôi khó chịu. Tôi vừa luống cuống tay chân túm lấy váy, chỉ sợ bị lộ, một mặt cố gắng đứng nhanh dậy, trong lúc đang lung tung ngã dụa, một đôi bàn tay vững vàng đã đỡ lấy tôi, có sự giúp đỡ, tôi đã có thể đứng vững nhanh chóng.

"Cám ơn, cám ơn !" Thật cám ơn, dù rằng chỉ là một cái đỡ, nhưng giờ phút này đây chính là hành động cứu giúp tôi trong cơn nước lửa.

Anh ta quay người đi nhặt về chiếc giày cao gót đã bị văng ra vừa nãy của tôi, lúc quay về, lại hơi cúi mình xuống, đặt cạnh chân tôi : "Đi giày vào trước đi đã, sau đó xoay xoay chân tay một chút, thử xem có bị trật khớp hay không."

Tôi đang cúi đầu sửa sang lại cái juyp, nghe thấy thanh âm đó, thân thể lập tức cứng đờ.

Anh thoáng liếc tôi đánh giá đầy thân thiết : "Bị thương rồi sao ? Sao không động đậy được nữa à ?"

Đột nhiên, tôi bất chợt lệ vòng quanh mắt, có lẽ là bởi cay đắng suốt bao nhiêu năm không muốn ai biết tới, có lẽ là bởi xấu hổ không dám nhìn mặt ai, có lẽ là bởi giọng nói ân ủi ôn tồn nhẹ nhàng thân thiết của anh, có lẽ là bởi giây phút này đây anh chợt gần kề trong gang tấc.

Anh lại cho rằng tôi đau tới mức phải rơi lệ, liền ngồi hẳn xuống : "Cô là ... Armanda đúng không ? Thật xin lỗi !" Một tay anh nắm nhẹ lấy cổ chân tôi, một tay cầm lấy chiếc giày cao gót, giúp tôi đi giày : "Cố nhịn một chút, chúng ta sẽ lập tức đi bệnh viện, có cần gọi điện cho ai không ?"

Hết thấy giống như một giấc mộng ngọt ngào của tôi, cách một lần tất chân mỏng manh, độ ẩm từ bàn tay anh làm tôi có cảm giác mê muội, tôi ngơ ngẩn đứng đó, không nói nổi nửa câu.

Anh xỏ chiếc giày cao gót vào chân giúp tôi xong, mới đỡ lấy tôi, giúp tôi bước mấy bước về phía trước. Trong nháy mắt, cơ hồ như tay tôi hoàn toàn nằm trong bàn tay anh, trong nháy mắt đó, tôi chỉ muốn cầm lấy tay anh, nói cho anh biết, em là Tô Mạn đây, em đã thích anh thật lâu, thật lâu, thật lâu lắm rồi ! Nhưng lý trí của tôi biết nếu làm như vậy, sẽ chỉ khiến anh cho rằng tôi bị thần kinh, tôi cố hít sâu mấy hơi, cố gắng trấn định, kéo anh lại nói : "Tổng Dực, tôi không bị thương, vừa nãy là đại khái cảm thấy xấu hổ không dám nhìn mặt ai, cho nên nhất thời không khống chế được cảm xúc, thật ngại quá."

Anh hơi dừng bước, quay đầu nhìn tôi, trong mắt có chút kinh ngạc ngoài ý muốn. Phóng chừng bây giờ hiếm khi nghe thấy người nào đó lỗi cả họ tên của anh ra gọi rồi.

Tôi vội vàng lấp bấp sửa lại : "Thực xin lỗi, thực xin lỗi ! Alex, Mr Song, Director Song..."

Anh cười rộ lên : "Tôi tên là Tổng Dực, cô cũng có thể gọi tôi là Alex."

Anh vươn tay về phía tôi, tôi cũng cố trấn tĩnh thoải mái vươn tay ra, hai người cùng bắt tay nhau, tôi mỉm cười nói : "Tôi là Tô Mạn, Tô trong Tô Đông Pha, chữ Mạn có bộ thảo, cũng bởi vì mệnh tôi thiếu bộ Mộc, nên mới đặt tên này."

Anh hơi sững lại một chút, đại khái vì tôi thực khác thường, không giới thiệu tên tiếng anh, mà lại báo tên tiếng Trung, hơn nữa lại giới thiệu tường tận, như chỉ sợ người khác không nhớ được. Kỳ thật đúng là sợ anh không nhớ được thật, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh nghe được tên tôi, nhưng lúc này đây, tôi muốn anh phải nhớ thật kỹ. Mới vừa rồi, gọi tên anh, mặc dù chưa hỏi mà gọi được tự nhiên như vậy, dù sao tên anh cũng đã được niệm đi niệm lại trong lòng tôi trăm nghìn lần rồi, mà giới thiệu tên mình, cũng là cố ý, tôi không phải là Armanda, cũng không phải Freya, không phải là một nữ đồng nghiệp của anh có cái tên tiếng Anh rất hay nhưng bộ dáng hoàn toàn mơ hồ, tôi muốn anh nhớ kỹ, tôi là Tô Mạn.

Sau khi hai người bắt tay nhau xong, anh cười nói : "Tuy cùng một công ty, nhưng thế này mới có thể coi như chính thức quen biết."

Tôi đang muốn tiếp lời, đột nhiên từ phía sau có một thanh âm mang ý cười nói : "Alex, anh cũng không nên coi thường nàng, kế hoạch mà vừa rồi Albert khen không dứt lời kia, nàng mới là linh hồn chân chính."

Tổng Dực liếc tôi một cái đầy thâm ý, sự biến hóa trong ánh mắt anh, tôi coi như không thấy, tôi chỉ nhìn thấy nụ cười không chút thay đổi của anh. Anh nói một cách khách khí với Lục Lệ Thành : "Dưới tay tướng mạnh không có thủ hạ bất tài, đương nhiên không dám xem thường thủ hạ của anh rồi." Trong lúc nói, Tổng Dực đã thoáng động thân cách xa tôi.

Tôi cảm thấy chân tôi hơi run lên, có vẻ như chân bị thương thật, ngực hơi trầm lại, đúng là đi lên không lên nổi, mà xuống cũng không xong. Lục Lệ Thành đã phá hủy giấc mộng bao nhiêu năm của tôi trong chớp mắt, nhưng giờ phút này đây tôi cũng chẳng thể hận nổi, chỉ có cảm giác bị ai ngấp trن trong lòng, khiến tôi lung lay sắp đổ.

Lúc Lục Lệ Thành nhìn thấy biểu cảm của tôi, vẻ tươi cười thoáng bị kiềm lại trong chốc lát, trong đôi mắt màu đen lạnh như băng kia chợt phốt qua một tia cảm xúc khác lạ. Anh ta hơi nghiêng người một chút, nói một cách rất lịch sự "Excuse me", rồi đi về phía toilet, Tổng Dực cũng quay nhìn tôi cười gật đầu, rồi quay mình về phòng. Chỉ một lát sau, trên dãy hành lang, người đến người đi, cuối cùng cũng chỉ còn lại mình tôi đứng ngơ ngác.

Lục Lệ Thành đi từ toilet ra, thấy tôi vẫn đứng ngơ ngẩn tại chỗ, anh ta thoáng dừng chân, đứng ở xa xa nhìn tôi, trên khuôn mặt lạnh lùng không còn chút biểu cảm nào khác, đôi mắt màu đen khéo léo che khuất những tia nhìn sắc bén. Tôi như người trong mộng sự tỉnh, ườn thẳng lưng, đón nhận tầm mắt của anh ta, mỉm cười đi ra ngoài, đầu óc vừa lý trí vừa mơ hồ. Sai lầm rồi ! Hết thấy đều sai lầm rồi ! Sự gặp gỡ của tôi và Tổng Dực không nên xảy ra như thế, Tô Mạn mà tôi muốn Tổng Dực nhớ kỹ không phải là như thế.

Từ chối taxi do đồng nghiệp gọi tới, tôi lặng lẽ bước đi một mình trong gió đêm.

Đêm mùa hè, gió mát thổi từng trận, thổi tan khô nóng ban ngày, cũng khiến tôi thanh tĩnh vài phần, hồi hận cũng không phải là phương pháp giải quyết vấn đề. Suy tư một lúc, lại gọi điện cho một người đồng nghiệp có quan hệ không tệ ở công ty cũ, giả vờ coi như không có chuyện gì hỏi bóng gió một chút về tình hình của đại ty, không ngờ đã mấy ngày liền đại ty không đi làm, không biết là do nguyên nhân gì, người đồng nghiệp kia cũng không rõ lắm.

Tôi do dự một lúc lâu, cuối cùng quyết định tới nhà đại ty, mua một chậu hoa, rồi thêm chút hoa quả sau đó lên thẳng nhà đại ty ở tầng thứ ba mươi sáu. Chuông cửa vang lên hồi lâu, đại ty mới ra mở cửa, vừa nhìn thấy tôi xuất hiện bất thành linh, vẻ mặt không chút thay đổi liền mời tôi vào nhà, làm hết thấy những lý do thoái thác khách sáo mà tôi đã chuẩn bị sẵn hoàn toàn chết nghẹn lại trong bụng.

Trong lòng tôi thâm thán phục, có phải người ta tới một trình độ nhất định, đều phải tu luyện ra cái bộ dáng dù Thái Sơn sụp đổ trước mắt mà mặt vẫn không đổi sắc sao ?

Đại ty cuốn người trong tấm áo khoác lông dê, tóc rối bù, mặt trắng bệch, phòng khách rộng rãi đầy những vô đồ hộp thức ăn nhanh, hộp nước uống, Nàng vừa ngồi xuống ghế sofa, vừa lau nước mũi, lại hỏi : "Có chuyện gì à ?"

Nhìn thấy nàng đã tới nước này, đương nhiên tôi không thể không biết xấu hổ mà ngồi kể lể than thở xin được giúp đỡ, đặt hoa lên bàn, bắt đầu thu thập mấy gói bọc đang nằm lung tung khắp nơi : "Đừng nói là mấy ngày nay chị ăn toàn thứ này nhé ?" Một đám túi in logo của mấy khách sạn hàng đầu còn chưa bị vứt đi, thật mệt là đại ty có thể gọi bọn họ mang tới tận nơi, có điều dù sao đó cũng không phải là những thứ mà bệnh nhân nên ăn.

Mở tủ lạnh ra, trống trơn, ở một góc có hai bó cải, lục tìm trong chạn, thấy còn chút gạo, tìm được một cái nồi hình như mới mua, đặt một nồi cháo, rồi lại mang đồng hoa quả vừa mua tới rửa sạch gọt vỏ.

Đợi sau khi dọn sạch đồng rác rưởi trong ngoài phòng khách, cháo cũng đã chín, tôi liền múc một bát cho đại ty : "Xin chị ! Lúc đang bệnh ăn đồ nhẹ thôi chứ !"

Đại ty chôn mặt vào cái bát, hít một hơi thật sâu : "Thơm quá ! Đã lâu không được ngửi thơm thực sự của gạo rồi." Kèm với rau cải, chỉ một lát đại ty đã ăn hết một chén cháo, ngừng đầu, nhìn tôi, có vẻ như vẫn muốn ăn tiếp, tôi lắc lắc đầu, đưa đĩa hoa quả cho nàng : "Ăn no sáu bảy phần là được rồi, ăn thêm chút hoa quả tươi đi ạ, bổ sung thêm vitamin và chất xơ, chị có uống mười bình nước trái cây cũng không bằng ăn một miếng hoa quả tươi, người khôn khéo như thế này sao lại có thể bị mấy câu lừa phỉnh của mấy vị thượng gia kia lừa vậy ?"

Đại ty nhướng mày nhìn tôi : "Cô cũng tiến bộ thật, ba ngày không thấy, mà dám khua chân múa tay với thủ trưởng rồi."

Tôi lè lưỡi nhìn nàng : "Trước ! Thiếu cái từ mấu chốt "trước" rồi ! Thủ trưởng trước nha !"

Đại tỷ trừng mắt nhìn tôi một cái, lại vui đầu vào ăn hoa quả.

Tôi rửa chén trong phòng bếp, nàng ngồi trên thảm ăn hoa quả, từ cánh cửa phòng bếp đang mở nhìn ra bên ngoài, trong cái đại sảnh rộng rãi sáng ngời có thể quan sát được khung cảnh cả thành Bắc Kinh kia, khả năng mạnh mẽ của nàng đột nhiên không thấy nữa, lại lộ ra vài phần cô đơn đáng thương. Nhớ lại cha mẹ tôi trong căn phòng khách nhỏ ấm áp kia, nhớ lại hình ảnh hai người sống vai gối ở sofa xem TV, tôi đột nhiên có thể lý giải được tâm tư vì sao bắt tôi phải đi xem mắt của cha mẹ. Rửa bát xong, ngồi xuống đối diện với đại tỷ, khí sắc của nàng so với vừa rồi có vẻ giống người sống hơn rồi.

Miệng nàng đang nhồm nhoàm một miếng táo, lúng búng hỏi tôi : "Rốt cuộc cô gặp phải chuyện gì ? Mặt xị ra như thế ?"

Tôi vừa bóc một quả chuối, nghe thấy câu hỏi của nàng, lập tức chẳng muốn ăn nữa, lại thả xuống bàn : "Chị có biết Lục Lệ Thành không ạ ?"

"Gặp vài lần, có nói mấy câu."

"Rốt cuộc anh ta là người như thế nào ạ ?"

"Tốt nhất không nên để cho anh ta trở thành địch nhân hoặc đối thủ cạnh tranh, cho nên, đừng cho là Tổng Dực có bối cảnh rất mạnh, là người do Tổng Công ty MG chính phái về, chị vẫn cho rằng kết quả cuối cùng vẫn là năm ăn năm thua, về phần muốn trở thành tình nhân của anh ta thì, chị không rõ lắm ."
"Đại tỷ liếc nhìn ta với vẻ mờ ám, lộ rõ vẻ treu ghẹo, đồng thời cũng biểu lộ ra vẻ nữ tính mà khó lắm mới thấy được."

Tội bị đại tỷ chọc giận quá hóa cười : " Sự liên tưởng của chị cũng thực mạnh nha, chẳng qua em đã đắc tội anh ta rồi, hiện tại em đang phát sầu vì tương lai sắp tới đây này."

Đại tỷ thả quả cam mới ăn được một nửa xuống, cau mày hỏi : "Sao lại thế ? Cô cũng đâu phải người dễ đắc tội người khác đâu ?"

Tôi chỉ có thể thú nhận từ đầu tới cuối, đại tỷ nghe được cái vụ tôi cố tình sửa lại sơ yếu lý lịch, trông mặt như muốn tát ngay cho tôi một cái, tôi vội vàng kể cho hết : "Dù sao chuyện cũng đã rồi, anh ta đã biết sơ yếu lý lịch của em là đồ giả, đã nắm được nhược điểm của em, lúc nào cũng có thể làm cho em cả đời không ngóc đầu lên được, không thể tìm được việc làm"

Đại tỷ thờ dãi một tiếng : "Cô đúng là" nhưng mãi không chịu thốt ra nửa vế cuối.

"Em biết chị đang muốn mắng chửi, muốn mắng muốn chửi thì cứ mắng chửi đi ạ."

"Chuyện cũng xảy ra rồi, mắng chửi thì có ích gì chứ ? Cô có thể nghĩ tới việc xin thôi việc, lấy thân phận địa vị của Lục Lệ Thành, chỉ cần cô không lượn lờ trước mắt anh ta, chắc anh ta cũng không làm khó cho cô đâu, trước hết quang tạm cái tình yêu chết tiệt của cô đi đã."

Tôi cắn chặt cái đĩa, nghĩ đông nghĩ tây, chẳng lẽ chỉ còn phương pháp này hay sao ? Khó khăn lắm tôi mới có thể khiến cho Tổng Dực gặp được tôi, nhưng thứ duy nhất làm cho anh nhớ kỹ, cũng là tôi và Lục Lệ Thành liên kết với nhau làm anh thua trắng trước mặt tổng giám đốc từ Mỹ về, đây cũng không phải thứ tôi muốn. Nhưng mà, chẳng lẽ vẫn cứ tiếp tục làm địch nhân của anh ? Đó lại càng không phải là thứ tôi muốn.

Đại tỷ chột nhứ mày, vừa cười vừa nói : "Chị bị mấy chữ Đắc tội Lục Lệ Thành dọa mất, nhất thời quên mất một người, chị thấy cô cũng khoan hãy khần trương, cô nói có một người bạn giúp cô bịa ra sơ yếu lý lịch giả kia, người bạn mà cô nói đó có phải là Hứa Liên Sương không ?"

Tôi vẫn cắn chặt cái đĩa, gật đầu với vẻ ngây ngô. Đại tỷ không hổ là đại tỷ nha ! Ngay cả bạn bè của tôi tên là gì cũng biết rõ nha !

Đại tỷ cười nói : "Nếu cô ấy dám giúp cô làm giả sơ yếu lý lịch, thì cô ấy cũng có đủ gan để giúp cô bãi bình đồng phiên toái đó."

Tôi nhìn đại tỷ mặt xám lại ? Gan sao ? Đương nhiên là Ma Lạt Năng có rồi, cái gì nàng ta cũng không có, chỉ có mỗi lá gan, cùng lắm là hẹn Lục Lệ Thành ra quyết đấu mặt đối mặt ! Who sợ Who chứ !

Đại tỷ nhìn tôi lắc đầu : "Cô đúng là con nhóc ngốc, mau về nhà ngủ đi, đừng ngồi ngẩn ra ở đây nữa, chúng ta hai đứa con gái cũng chẳng thể là đối tượng của nhau được."

Tôi nhảy dựng lên, vừa xách túi chạy ra ngoài, vừa than thở : "Còn con nhóc gì nữa ! Bây giờ phần lớn xã hội gọi em là "thằng nữ", là nữ nhân còn thừa lại."

Đại tỷ cười sợ hãi : "Nếu cô còn là nữ nhân còn thừa lại, thì chị đây sẽ thành cái gì rồi, lão yêu bà ?"

Tôi cười hi hi không nói gì, chỉ nói thầm trong bụng, coi như bị lão tỷ ngài đoán trúng rồi. Mấy tên độc xà nam ở văn phòng tôi lên gọi so với cái này còn khó nghe hơn nhiều.

Đại tỷ vừa tiễn tôi ra cửa, vừa thì thào tự hỏi : "Thằng nữ ? Nó có nghĩa gì vậy ?"

Trong lòng tôi lại thầm cảm thán, lại là một người không có thời gian lướt net, mất đi không biết bao nhiêu lạc thú của đời người nha.

[1] Đông Phong Phá : (<http://pokahontasnguyen.blogspot.com/2011/01/ong-phong-pha.html>)

[2] Bài hát Dona dona - Một bản nhạc Country nổi tiếng

Lời bài hát tiếng việt - Người dịch: Trần Tiến

Mái nhà xưa yêu dấu,

Bức tường rêu phong cũ nơi cậu bé qua những ngày thơ ấu.

Muốn mình mau khôn lớn.

Giữa đũa la yên ả, em ngồi ước mơ bước chân gang hồ.

Mơ bay theo cánh chim ngang trời, biển xa núi chơi vui.

Mơ bay đi khát khao cuộc đời. Một đêm nhớ tiếng ai ru hời.

Dona Dona Dona ngủ đi nhé.

Ngoài trời đường nhiều gió tuyết rơi.

Dona Dona Dona ngủ đi nhé.

Hãy nằm trong cánh tay của mẹ.

Có một người đàn ông, trước thềm nhà rêu phong

bỗng ngồi khóc nhớ những ngày thơ ấu.

Sống đời bao cay đắng, tóc bạc phai mưa nắng.

Tay đàn trắng những giấc mơ thơ dại.

Đi qua bao núi sông gập ghềnh.

Cuộc tình mãi lênh đênh.

Đi qua bao tháng năm vô tình, một đêm nhớ tiếng ru mẹ hiền.

Dona Dona Dona ngủ đi nhé.

Ngoài trời đường nhiều gió tuyết rơi.

Dona Dona Dona ngủ đi nhé,

Hãy nằm trong cánh tay của mẹ ư ư ...

Giờ này người đã khuất xa tôi. ư ư ...

Ước ngàn năm bé trong tay người.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tôi giật mình liếc về phía anh, anh lại dừng lại ở xa xa, bên môi thấp thoáng nét cười, có điều về mặt lại thấp thoáng vẻ gì đó bi thương.

Một khắc trước đó, anh còn ở ngay sát bên cạnh tôi, nhưng chỉ sau một khắc, tôi cảm thấy khoảng cách giữa anh và tôi thật phần xa xôi.

Trần trọc một đêm, vẫn không nghĩ ra chủ ý gì hay ho, lại làm cho trên trán mọc thêm ra hai cái mụn, tôi vừa soi gương nặn mụn, vừa nguyên rửa Lục Lệ Thành.

Đến văn phòng, lại phát hiện người đã từng bị điều đi là Susan đã về nguyên vị trí cũ, tôi nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu, chỉ lén túm lấy Young hỏi : "Không phải Susan đã được điều tới làm nhân viên của Alex rồi sao ?" Vấn đề tôi hỏi có phần ngớ ngẩn, bất quá sự kiên nhẫn của Young cũng thật đáng nể : "Tuy rằng chúng ta thuộc hai phòng khác nhau, nhưng trên thực tế công việc cũng không khác nhau lắm, lại chung trong một khối, cho nên Alex và Elliott thường xuyên chuyển nhân viên lẫn nhau, có những thời điểm đặc thù, gặp phải khách hàng siêu lớn, thì hai phòng cùng làm việc chung luôn."

Tôi vừa nghe, vừa tiếc không muốn xin thôi việc, ngay cả hoàng đế cũng có thể thay nhau ngự trị, huống chi là tôi đâu ? Không chừng sắp tới tôi có thể được điều tới làm nhân viên cho Tổng Dục.

"Người được chuyển cần phải có những tiêu chuẩn gì vậy ? Vì sao mà hồi đó trong lúc Elliott cần người, lại không thể giữ lại mấy người Susan, Peter, Jack thế ? Anh ta ngạo nghễ như thế, hơn nữa lại có Mike chống sau lưng, ai dám cướp người của anh ta chứ ?"

Young nửa muốn nói nửa không, lúng ta lúng túng một lúc lâu, rồi mới khề đáp : "Thực ra Elliott cũng không phong quang như bề ngoài đâu, ở công ty này anh ấy cũng không phải là người muốn làm gì thì làm đâu. Nhân sự của công ty nước ngoài cũng không phức tạp như công ty trong nước, có thể kéo cả họ hàng hàng hốc vào làm chung, nhưng khi đấu đá nhau, thì cũng kịch liệt gấp mấy lần so với công ty trong nước, mà nói cho cùng ở chỗ này có người nào không tự đi lên bằng chính năng lực của mình đâu. Cái chuyện kia là lần đầu tiên, tương đương với lên tiền tuyến, mới làm thời đối tượng quân, nếu không có cô, chắc Elliott sẽ thiệt thòi lớn, dù sao trong lòng cô thâm biết là được."

"Ừm !"

Kỳ thật trong lòng cũng không rõ lắm, nhưng coi về như Young đã nói hết nước hết cái, thực thấu triệt, nên cũng không dám dây dưa tiếp cái đề tài kia nữa, chỉ đành làm bộ như đã hiểu rồi.

"Thật ra, cô có thể gửi yêu cầu thăng lên trên, chủ động xin điều chuyển sang phòng ban hoặc vị trí khác."

"Thật vậy chẳng ?" Tôi vội hỏi vội về kích động.

Young mỉm cười cổ vũ tôi : "Với năng lực của cô, đương nhiên có thể xin chuyển sang vị trí khác rồi. Hơn nữa tuy bề ngoài Elliott có vẻ lạnh lùng, nhưng thực tế anh ấy lại là vị lãnh đạo đối xử với nhân viên tốt nhất, nếu cô xin chuyển sang vị trí cô thích, khẳng định anh ấy sẽ giúp cô."

Miệng tôi lập tức tròn thành hình chữ O, người nàg đang nói tới là Lục Lệ Thành sao ?

Young lén nhìn quanh bốn phía, rồi mới cố thì thăm : "Cô cho rằng vì cái gì mà Elliott được ông Mike coi trọng như thế ? Vì cái gì mà những người ủng hộ cũng như phản đối anh ấy đều chia thành hai phe rõ ràng như thế ?"

Lúc nhỏ tôi có xem qua "Xạ điêu anh hùng truyện", cho nên thực lĩnh ngộ tinh thần của lão Ngoan Đồng, lập tức hỏi lại : "Vì cái gì ?"

"Nghe nói trước kia một thuộc hạ đắc lực của Elliott gây ra một cái đại họa rất lớn, tạo thành tổn thất khổng lồ cho công ty, lẽ ra cũng không có quan hệ lắm tới Elliott, có điều anh ấy vì bằng hữu của mình, không lo rằng mình sẽ bị liên đới, lại nói với ông Mike, nếu phải xử lý, xin khai trừ cả anh ấy, đưa cả hai vào tù luôn."

Tôi khề thờ dài : "Sau đó rồi thế nào nữa ?" Nếu là thật, đúng là thật hiếm thấy. Trong cái giới tài chính này, lúc xênh xang thì cũng thực xênh xang, cả tiền tài và quyền thế đều có thể nắm trong tay, có điều phong vân biến hóa khôn lường, từ lúc tôi tốt nghiệp tới giờ, bất quá mới có năm năm trời, không biết đã có bao nhiêu quản lý ngân hàng phải vào tù, bao nhiêu kế toán trưởng công ty phải xuống ngựa ? Trong đó còn bao gồm hai vị sư huynh khóa trên của tôi. Thế chế giới tài chính và chế độ luật pháp của Trung Quốc cũng không kiện toàn, không cần biết là công ty nước ngoài hay tư nhân, trong hoạt động kinh doanh phần lớn cũng đều là trắng đen lẫn lộn, bất kỳ thời điểm nào cũng thế, nói người có chuyện chính là có chuyện, nói người không có việc gì chính là không có việc gì, cho nên, một khi gặp chuyện không may, đừng nói là bạn bè, ngay cả người chí thân đều chỉ sợ tránh không kịp.

"Sau đó, tuy vị cấp dưới của Elliott bị sa thải khỏi MG, nhưng khi MG truyền thông ra bên ngoài cũng chỉ nói là tự xin thôi việc, bảo vệ thanh danh. Cũng vì chuyện này mà Elliott đắc tội với không biết bao nhiêu người, trong công ty có không ít người hận không thể cho anh ấy rơi dài, nhưng cũng khiến cho vô khối người từ đây về sau thề tử trung với anh ấy. Nghe nói cũng chính vì chuyện đó mà ông Mike bắt đầu thực sự kính trọng anh ấy vài phần, nghe đồn có một lần tham dự họp các tổng giám đốc khu vực Đông Á, ông ấy dùng tiếng Trung nói với vị Chủ tịch HĐQT rằng Lục Lệ Thành có tinh thần hiệp nghĩa, là một người biết trọng tình trọng nghĩa."

Tôi phải bật cười một tiếng : "Tiếng Trung của ông Mike tốt như vậy sao ? Lại xem cả tiểu thuyết võ hiệp của chúng ta nữa cơ à ?"

Young trắng mắt liếc tôi một cái : "Đừng tưởng nhé ! Người ta còn biết cả Bát Đại Sơn Nhân, cả Trúc Lâm Thất Hiền[1] nữa nhé. Nghe nói trước kia cung cách đối xử của Elliott với mọi người cũng không như thế này đâu, vốn là một người rất nhiệt tình, nhưng dần dần lại trở thành một người lạnh lùng như thế đấy, mà cũng phải nói, anh ấy là một người không có thể lực chống lưng, có thể lên tới vị trí này, thực cũng không dễ gì, không biết đã phải chịu bao nhiêu âm toán phản bội, tâm có thể còn không lạnh hay sao chứ ?"

Tôi cười bĩu môi : "Haizzz, thôi cô đừng có lộ vẻ si mê thần phục như thế đi ! Không chừng là càng ngồi trên cao, mặt càng vênh ngược lên thôi."

Young cũng ngượng ngùng liếc tôi một cái : "Cô nói cũng có phần đúng nhĩ ! Xưa thế nọ, giờ thế này, đương nhiên bây giờ anh ấy cũng không cần giống như bọn mình, phải nịnh nọt cười cợt lấy lòng người khác rồi. Nếu tôi lên tới vị trí của anh ấy, tôi cũng để cho cái mặt suốt ngày phải giả là cười cợt kia nghỉ ngơi một chút."

"Bộp" một tiếng, một xấp hóa đơn đột nhiên ném vào trên bàn trước mặt tôi.

"Bây giờ là thời gian làm việc, không phải thời gian ngồi tán gẫu." Dưới ánh mắt lạnh như băng của Linda, trông Young cũng chẳng có gì là không thoải mái cả, chỉ hơi cúi xuống mỉm cười, im lặng quay về chỗ ngồi của mình, bắt đầu làm việc.

Tôi nhìn điệu bộ của nàng ta, lại nhớ tới câu nàng ta vừa nói "để cho cái mặt suốt ngày phải giả là cười cợt kia nghỉ ngơi một chút", không hiểu sao lại muốn cười, mà cũng không kiềm nổi, khóe miệng hơi nhếch lên.

Bất quá nụ cười của tôi và nụ cười của Young biểu lộ ra ý tứ hoàn toàn bất đồng, Linda hơi nhú nhú mày nhìn tôi với vẻ bức bối.

"Tháng sau kiểm toán sẽ tới kiểm toán, cô ngồi kiểm tra lại một lượt tất cả hóa đơn của năm ngoái đi."

Hóa đơn một năm trời, mà bắt kiểm tra lại cận kề trong vòng một tháng, cô ta muốn đùa sao ?

"Có cần thiết phải như thế không vậy ? Căn cứ vào nguyên tắc kiểm toán...."

Linda cười lạnh : "Cô làm việc ở công ty này lâu hơn, hay là tôi lâu hơn ? Cô là quản lý, hay tôi là quản lý ? Cô hiểu rõ chuẩn mực hơn, hay tôi hiểu rõ hơn ?"

Nàng ta dám tự cho là hiểu biết về nguyên tắc kiểm toán hơn tôi ? Tôi nhìn chăm chăm vào bụng Linda, tự lẩm nhẩm ba lần liền : "Nàng ta là phụ nữ có thai", sau đó mới cung kính trả lời : "Được, tôi sẽ làm luôn đây."

Linda đã lê chân trở về chỗ mình rồi, mà tôi vẫn cảm thấy có một đôi mắt, bắn thẳng vào sau lưng tôi, làm tôi như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

2

Trong bận rộn, thời gian trôi nhanh không ngờ, tới lúc tỉnh lại, chớp mắt đã tới giữa trưa.

Bữa trưa gọi một phần cơm bò nạm, hương vị không tệ, ăn ngẫu nhiên, nhìn lại thấy vẫn còn sớm, tôi liền đi dạo tới một hàng sách gần đó, thử xem có cuốn sách nào hay ho không, nhân thể cho tiêu bớt cơm.

Trên giá xếp đầy các loại sách, tôi bước lại gần, thấy mấy cuốn truyện tranh cũ cũ : "Anh bên phải, em bên trái", liền cầm lấy một cuốn lật xem thử. Đột nhiên nghe thấy ở phía bên kia giá sách, hình như có tiếng một cô gái vừa lật sách, vừa nói : "Cuốn sách này được lắm, lúc mình mang thai có mua một cuốn, đọc được phết."

"Thật không ? Thế mình cũng mua một cuốn."

Đúng là giọng của Linda. Tôi không muốn chạm mặt với Linda, nên ngồi hẩn xuống, núp dưới giá sách, định yên lặng đợi mấy nàng đi khỏi. Ai ngờ mấy nàng vừa chọn sách, lại vừa nói chuyện phiếm, từ chuyện Linda mang thai, cho tới chuyện hiện giờ văn phòng ai mới đổi bạn gái, cuối cùng chuyện nhảm đã lan tới trên người Elliott.

"Linda, nghe nói nhân viên mới của cậu là một tiểu cô nương, được Elliott rất coi trọng, trông như thế nào nhỉ ?"

"Nhỏ cái gì chứ ! Cũng tương đương tuổi mình đây."

"Elliott thực coi trọng cô ta sao ?"

Linda bật cười, hơi nhún giọng : "Thật sự coi trọng nhaaaa!" Âm cuối kéo dài lạ thường.

Người con gái kia cũng cười : "Mọi người đều nói đúng là người đặc biệt nha, mới tới vài ngày, chẳng biết cái gì cả, thế mà đã được cử làm người phụ trách, có điều tuy là người phụ trách hạng mục, thế mà ngay cả đứng lên thuyết trình cũng không làm được, phải nhờ Young làm thay, đúng là con gái bây giờ càng ngày càng không thể tin được, hơn xa so với thế hệ chúng mình. Elliott cũng bị mê hoặc rồi, người có khả năng như cậu thì lại tỏ vẻ không cần, lại trọng dụng cái bình hoa như thế, có phải là anh ta thấy mình không còn hy vọng gì rồi, nghĩ là bây giờ đang có quyền trong tay mà không dùng tới, sau này uống phí đi sao ?"

Thật không nghĩ cũng có một ngày Tô Mạn tôi lại có thể dựa vào bề ngoài để kiếm cơm. Tôi cắn môi, tay nắm chặt lấy mấy cuốn truyện tranh, trên trang bìa, hai người con trai và con gái kia vốn một người đi về bên phải, một người đi về bên trái, càng lúc càng xa nhau, bây giờ lại bị tôi siết chặt dùm lại gần nhau.

Có một người nào đó vừa xem sách vừa đi lại gần chỗ tôi, lẽ ra, tôi phải chủ động nhường đường cho anh ta, nhưng vốn tôi đang ngồi núp ở dưới giá sách, muốn động cũng không động được, mà hình như anh ta cũng không định đi qua, chỉ đứng bên cạnh tôi.

Tiếng trò chuyện phía bên kia vẫn truyền tới, Linda cười lạnh một tiếng : "Ai mà biết được ? Bọn họ làm cái gì cũng chẳng liên quan tới mình, nhưng tốt nhất đừng ảnh hưởng tới công việc bình thường của mình, nếu không kể đầu trục sợ gì bị nắm tóc, đừng ai mong được thoải mái."

Giọng nữ kia cười nói : "Đúng rồi, rốt cuộc cô à kia trông như thế nào ? Chiều mình tìm có tới phòng cậu, cậu chỉ cho mình xem thử nhé."

Linda tỏ vẻ khinh thường : "Cũng chẳng xinh xắn gì cho cam ? Quá lắm thì cũng có thể gọi là dễ nhìn, công ty mình người đẹp hơn cô ta đầy ra đấy."

"Thật sao ? Nhưng Elliott mang tiếng là người lạnh lùng, thế cô nàng kia làm cách nào mà có thể nắm được anh ấy nhỉ ? Hay là nhờ công phu trên giường chẳng"

Người đứng cạnh tôi ho nhẹ một hai tiếng, đại khái là Linda và người con gái phía bên kia cũng hiểu rằng chuyện này không thể nói loạn ngoài công chúng, nên giọng cũng khẽ hơn nhiều, cảm sách đi tính tiền.

Người đang đứng cạnh tôi đột nhiên ngồi hần xuống : "Đừng giữ trong lòng làm gì, người khôn ngoan không nghe lời đồn đại."

Là thanh âm của Tổng Dục !

Tôi ngẩng mạnh đầu lên, gặp ánh mắt của anh, lập tức lại cúi đầu xuống, vừa ngượng vừa sợ, một lúc sau, mới có thể nói ra một câu hoàn chỉnh : "Mấy câu mà bọn họ nói kia ... không phải sự thật."

"Tôi tin!"

Tôi nắm chặt cuốn sách, chỉ muốn khóc. Con người đứng là một loại động vật kỳ quái, nếu lúc đó chỉ có một mình, thì cho dù đáng thương tới mức nào đi chăng nữa, cũng chỉ cần rằng chịu đựng, nhưng nếu lúc đó lại có một người khác ở bên quan tâm, lại không kiềm nổi kêu đau, rót nước mắt.

Tổng Dục chỉ thoáng biểu lộ, cũng không quan tâm quần áo đang mặc trên người là loại hàng hiệu gì, lập tức ngồi xuống cạnh tôi : "Lúc tôi chuẩn bị tốt nghiệp đại học Berkeley, căn cứ vào ngành học của tôi đáng nhẽ phải đi theo ngạch phân tích kinh tế, nhưng tôi cũng không muốn làm nhà phân tích kinh tế, tôi muốn chuyển sang IBD[2], nhưng bình thường bọn họ chỉ nhận những người có bằng MBA[3], căn cứ vào ngành học của tôi, muốn vào vô cùng khó. Cho nên tôi nghĩ ra một biện pháp không chắc lắm, tìm địa chỉ và tên tuổi của người phụ trách ngành này trong MG, viết thư cho ông ấy, tự tiến cử, hy vọng ông ấy cho tôi cơ hội được thực tập trong ngành của ông ấy, nhưng ông ấy không trả lời, thời điểm đó phòng chừng tôi cũng giống nhân vật trong film "The Shawshank Redemption[4]", mỗi ngày đều kiên trì gửi cho ông ấy một lá thư viết tay."

Tôi bị hấp dẫn bởi câu chuyện của anh, cảm giác phần nộ dần dần biến mất lúc nào không hay : "Cuối cùng ông ấy có hồi âm cho anh không ?"

"Một năm sau, lúc tôi tốt nghiệp, đang tính đi làm một nhà phân tích kinh tế, ông ấy đã hồi âm cho tôi : "Tôi không cho anh một cơ hội để thực tập, bất quá, tôi muốn cho anh một phần công tác, hy vọng năng lực của anh tương đương với sự bền lòng của anh", rốt cuộc tôi cũng được vào làm việc trong ngành tôi thích như ý nguyện, nhưng bởi vì hành động trái với lẽ thường này của tôi, đã tạo ra rất nhiều lời đồn đại, dưới sự "trợ giúp" của một số người có lòng, lan vô cùng nhanh."

Tôi cười khổ : "Sếp của anh là một nữ nhân sao ? Bọn họ nói anh và sếp có quan hệ không sáng ả ?"

Ngón tay cái của Tổng Dục hơi day day mũi, tim tôi lập tức hơi nảy lên một cái, động tác nhỏ này của anh vẫn không thay đổi, anh cười khổ đáp : "Tôi cũng thật hy vọng như thế. Nhưng tình hình lại tệ hơn nhiều. Người quản lý của tôi là một người quý tộc Đức, nghe đồn cũng là người đồng tính luyến ái, lúc đấy lại thích người tóc đen, mắt đen vóc dáng mảnh khảnh, có điều lúc đó tôi cũng đã có bạn gái, nàng cũng làm việc ở Wall Street, mọi người trong văn phòng đều biết, cho nên thật bất hạnh là tôi đã được đồn thổi thành người lưỡng tính, lúc đó, tôi đi tới bất kỳ đâu, đều được mọi người nhìn chăm chăm như vật thể lạ." Anh nhìn tôi hơi phẩy tay một cái, vẻ mặt đầy đau khổ : "Cô thử xem! Hiện giờ tình trạng của cô cũng không tính là tệ lắm đâu!"

Thực tôi cũng rất muốn chia sẻ sự đồng tính với anh, nhưng mà, cái sự thực này cũng khô hài quá mức tưởng tượng rồi, lời đồn đại kỳ quái như thế thì cũng chỉ có thể nảy sinh ở cái nước Mỹ đó thôi, cho nên tôi vẫn vòng tay ôm chặt lấy đầu gối, cố nén không để phá lên cười, vừa cười vừa xin lỗi anh : "Thật xin lỗi ! Không phải tôi cố ý đâu, nhưng mà, chính là tôi cảm thấy... cảm thấy..."

Tổng Dục cười nói : "Chuyện này thì đúng rồi, dù sao chuyện có tệ hơn nữa, thì chúng ta cũng đều phải đối mặt, nếu khóc mà vẫn phải đối mặt, thì thà tự mỉm cười đối mặt còn hơn." Anh đứng dậy, giơ tay cho tôi : "Tối giờ làm rồi!"

Tôi hơi do dự một chút, mới nín thở, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, anh kéo tôi đứng dậy, tôi khẽ cúi đầu nói "Cám ơn", tay anh đứng như những gì tôi đã tưởng tượng, ấm áp khô mát mà mạnh mẽ.

Cuốn sách trong tay tôi đã bị ướt nát trông nhàu nhĩ, nên chỉ đành mua luôn. Tới chỗ tính tiền, người bán sách đang muốn vuốt phẳng hộ tôi, tôi vừa nói "được rồi", nhìn thấy trên bìa chàng trai và cô gái kia đang dựa lưng vào nhau, tôi đành nói "thôi bỏ đi" Tuy người bán hàng không hiểu lắm, nhưng tôi đã trả tiền, tôi nói gì, thì đành phải làm theo như thế.

Lúc ra khỏi cửa hàng, tôi sóng vai đi cùng Tổng Dục, ánh mắt anh liếc qua cuốn truyện tranh trong tay tôi một cái, hỏi : "Vì sao cô lại làm nhăn rúm cái bìa thế kia ?"

Tôi ngượng không dám trả lời, chỉ đáp : "Anh đoán thử coi, nếu đoán đúng thì tôi sẽ nói cho anh nghe."

Anh cũng không so đo cái trò vắn vẹo chữ nghĩa của tôi, chỉ cười nói : "Chắc vì không đành lòng chia rẽ bọn họ chẳng ?"

Tôi giật mình liếc về phía anh, anh lại dừng lại ở xa xa, bên môi thấp thoáng nét cười, có điều vẻ mặt lại thấp thoáng vẻ gì đó bi thương.

Một khắc trước đó, anh còn ở ngay sát bên cạnh tôi, nhưng chỉ sau một khắc, tôi cảm thấy khoảng cách giữa anh và tôi thật phần xa xôi.

Mấy lần tôi định hỏi "Bạn gái của anh đâu à ? Cái gì đã làm cho hai người bạn anh người phải, người trái xa rời lẫn nhau ?" Nhưng mãi cho tới lúc chúng tôi tới trước cửa thang máy, tôi cũng không có đủ dũng khí để mở miệng.

Lúc chúng tôi tới thang máy, Lục Lệ Thành đang cầm một cốc cà phê, đi vào từ một cửa khác, thấy tôi và Tống Dục sóng vai nhau đi tới, anh ta quay sang nhìn Tống Dục mỉm cười, chào một tiếng, tuy rằng anh ta không liếc tôi tới nửa cái, nhưng tôi vẫn cảm thấy như có một luồng khí sắc bén lướt qua đỉnh đầu, cổ tình bước chậm lại một chút, giãn ra khoảng cách giữa tôi và Tống Dục, lại nhớ tới lời đồn đại mà vừa rồi Tống Dục cũng nghe được, tôi cũng chẳng dám ngẩng cả đầu lên nữa, cổ tình lui vào tận trong góc, cố gắng bảo trì khoảng cách với cả hai người bọn họ.

Hai người bọn họ vừa cười vừa nói chuyện rất vui vẻ, tới tầng 17, sau khi cửa thang máy mở ra, lại cùng nhau đi ra ngoài. Đợi tới khi cửa thang máy khép lại hoàn toàn, đợi hình ảnh của hai người bọn họ hoàn toàn biến mất hẳn, tôi mới dám thở phào một hơi, chẳng qua chỉ ngắn ngủi trong vài phút, tôi vẫn cảm thấy khẩn trương tới mức cơ thể cứng đờ.

3

Buổi chiều gọi điện thoại cho Ma Lạt Năng, hẹn nàng cùng ăn tối. Sau khi hết giờ làm việc, đợi Linda đi rồi, tôi mới dám ra về. Trước tới chỗ đại tỷ, mua cho chị ấy thêm chút rau xanh, vừa ngồi tán gẫu, vừa nấu cháo, sau đó lại xào thêm hai đĩa rau, nhìn lên đồng hồ thấy sắp tới giờ hẹn với Ma Lạt Năng, muốn cáo từ, ai ngờ đại tỷ vẫn đầy hứng thú tán gẫu, vẫn ngồi ở trên quầy bar, vừa nhìn tôi làm thức ăn, vừa nói chuyện phiếm với tôi, thậm chí còn giỡn là muốn học nấu ăn với tôi nữa.

Cha mẹ và họ hàng của đại tỷ đều ở xa ngoài ngàn dặm, khỏe mạnh lúc nào cũng có cái bóng hào quang của công việc quanh mình, làm người ta không cảm thấy gì, nhưng lúc bị bệnh trông nàng cô đơn tịch mịch quá, làm lòng tôi lại nhũn ra, chỉ đành gọi điện thoại kêu Ma Lạt Năng cũng tới nhà đại tỷ, lại làm thêm hai món nữa, ba người phụ nữ, bốn món ăn, cùng ăn cháo trắng thêm vào.

Sau khi Ma Lạt Năng bước chân vào cửa xong, đá tung hai chiếc giày cao gót hai nơi, làm bộ giống như lãnh đạo đi tuần phòng, vừa đi vừa chặc chặc mấy tiếng : "Đúng là cuộc sống xa hoa trụy lạc của một gia đình tư bản"

Đại tỷ giả vờ nổi giận : "Tháng nào mà mỗi ngày tôi chẳng chỉ ngủ có ba bốn tiếng đồng hồ, lúc đó cô đang làm cái gì ? Hết thấy mọi thứ tôi có được đều do hai bàn tay tôi làm ra cả."

Ma Lạt Năng quay sang tôi tỏ vẻ hơi sợ, nháy nháy mắt hỏi : "Vì cái gì mà bây giờ mọi người cứ nối đuôi nhau tranh làm giai cấp vô sản nhỉ ? Sợ người khác nói là mình nhiều tiền quá à ?"

"Bởi vì xã hội này thù người giàu, mà mình với cậu chỉ là hai người trong đó, đại tỷ sợ chúng mình lừa gạt chị ấy, vợ vét tài sản của chị ấy, mà sau khi lợi dụng chị ấy xong còn quay lại phỉ báng chị ấy." Tôi trả lời với vẻ rất nghiêm trang.

Đại tỷ "phì" một tiếng, cười nhìn Ma Lạt Năng : "Ai là giai cấp vô sản, ai là giai cấp tư sản, ai nên thù ai, nói rõ thử xem!"

Ma Lạt Năng cười ồm lên, ôm lấy vai đại tỷ thân thiết nói : "Mình chỉ thù cái dung mạo xinh đẹp của chị ấy thôi, chị ơi, da chị chăm sóc tốt thế, chị thường chăm sóc ở thẩm mỹ viện nào vậy ?"

Chỉ cần là đàn bà, đương nhiên không thể tránh nổi thích được khen ngợi, nhất là sự khen ngợi xuất phát từ một mỹ nữ, đại tỷ vô cùng cao hứng, vừa cười tùm tùm vừa ngồi kể lể về mấy cô nàng chăm sóc sắc đẹp cho nàng.

Tôi thầm cảm động, Ma Lạt Năng vốn là người rất kiêu ngạo, nếu không phải vì tôi, đương nhiên chẳng bao giờ nàng chịu lấy lòng một người xa lạ, tôi thầm quay sang nàng làm một cái biểu tượng "cảm ơn", nàng hơi ngáy người, mỉm cười cúi đầu.

Tiếng cười đùa, chọc ghẹo vang lên ầm ĩ, căn phòng ấm áp hơn hẳn, thành phố lấp lánh ánh đèn dưới cánh cửa sổ lớn kia cũng không làm tăng thêm vẻ cô đơn tịch mịch cho căn phòng nữa. Nhìn đại tỷ cũng không có vẻ gì thay đổi lắm, nhưng buổi tối lúc tiễn bọn tôi, sau khi nói "tạm biệt", lại nhẹ nhàng nói thêm hai chữ "cảm ơn" với tôi.

Đợi sau khi bọn tôi rời khỏi tòa nhà của đại tỷ, Ma Lạt Năng hơi ngẩng đầu, nhìn về phía tòa nhà cao ngất như lẩn trong mây kia. Những ngăn cửa sổ nằm xa vời vợi như những ngôi sao nhấp nháy trong bóng đêm. Cái thành phố này, giờ không còn có thể nhìn thấy những ánh sao thực sự, nhưng lại có vô số những ánh sao như thế bổ sung.

"Mạn Mạn, cậu nói xem có kỳ không ? Nếu một người đàn ông ở Bắc Kinh, có được một căn phòng ở chỗ này đây, đừng nói là anh ta hơn ba mươi tuổi, cho dù hơn bốn mươi tuổi đi chăng nữa cũng được xếp vào dạng người đàn ông kim cương, thế thì vì lẽ gì mà người đàn bà cũng tương tự như vậy lại bị coi là một tai họa ?"

Về mặt của Ma Lạt Năng trông ngơ ngẩn ngẩn, thậm chí có chút gì đó bi thương. Vị nữ nghệ sĩ già mạo này lại mượn tiết mục của người khác để phát tiết buồn bực của mình rồi. Tôi túm lấy tay nàng, kéo nàng đi về phía trước : "Nếu cậu nhìn thấy dáng vẻ của đại tỷ lúc đang chửi mắng người khác trong văn phòng, lúc đó mới biết vì sao tai họa lại được gọi là tai họa, bất quá, tuyệt đối không phải là tai họa cho đại tỷ. Kỳ thật đi xem mắt cũng không tệ tới mức đó, nhiều người coi đó như một buổi đi gặp khách hàng, bàn chuyện làm ăn ! Gần đây thôi, cha mẹ đỡ dành chúng mình, làm chúng mình vui vẻ, bây giờ lớn rồi, cũng đến phiên bọn mình đỡ dành chiều chuộng làm cha mẹ vui vẻ. Hơn nữa, cho dù không đỡ dành bọn họ, thì cũng là tự đỡ dành mình ! Đi một lần, chỉ cần chịu tội khoảng hai tiếng thôi, là có thể bịt miệng bọn họ được rồi, nếu không chịu đi, dứt khoát mấy câu lời nhai của các cụ phải chà đạp bọn mình ít nhất hai mươi mấy tiếng."

Ma Lạt Năng khoác vai tôi cười : "Không hổ là kế toán cao cấp, tính toán rõ ràng đâu ra đấy." Nghe thì cũng không có vẻ thoải mái lắm, nhưng khẩu khí cũng không bắt đầu dễ như trước nữa.

Mấy ngày nay sống êm gió lặng, sự đau khổ duy nhất của tôi chính là hóa đơn đưa tới, trùng trùng điệp điệp không ngừng, cao như núi, nhiều như biển. Cũng bởi vì không ngừng phải lật giấy, ba đầu ngón tay bên bàn tay trái của tôi hoàn toàn sưng lên, chỉ cần chạm nhẹ vào tờ giấy thôi, đã cảm thấy đau như bị kim châm.

Lúc Young ngồi ăn cơm cùng tôi, có thăm khuyên tôi : "Thình thoảng cũng làm biếng chút đi, cô cũng biết là Linda... cho nên cũng không cần quá tích cực như vậy đâu."

Tôi gấp một miếng đậu, cho vào miệng, cười ha hả đáp : "Nhân cơ hội ngồi tập đếm hóa đơn một chút, cũng không phải chuyện xấu, bây giờ lúc tôi ngồi đếm tiền, có thể đếm được ba tờ trong vòng một giây."

Young thấy tôi có vẻ như nói cũng chẳng ăn thua, chỉ đành từ bỏ, nhưng Ma Lạt Năng cũng không làm gì được, hận không thể lập tức xông vào MG, bắt Linda kéo đi điều phố, sau đó bỏ vào rọ heo. Tôi chỉ đành cầu xin nàng : "Bà cô của tôi ơi, làm việc ở công ty, mấy chuyện thế này tránh sao nổi, nếu chuyện gì cũng phải so đo từng tí một, thì dịch còn chưa kịp chết, chúng ta đã mệt chết mất rồi. Là ai đã nói thế giới này là một cánh rừng dã man tàn khốc ? Mình thấy nếu chuyện nhỏ như thế mà còn không chịu nổi, thì chỉ còn cách kiếm đường đi lập gia đình làm bà chủ mà thôi."

Đại tỷ ngồi bên cạnh, bưng chén rượu, đáp một cách thần nhiên : "Sai ! Bây giờ cô tưởng bà chủ gia đình không cần phải dùng đầu óc và dùng khí sao ? Một tờ giấy đăng ký kết hôn cũng chẳng đảm bảo được cái gì, cô chỉ cần hơi ngốc một tí, cô ba cô tư cô năm sẽ nhanh chóng cho cô rơi đài, nếu làm không tốt, thì ngay cả tài sản sau khi ly hôn cũng chả lấy được."

Tôi che miệng cười, Ma Lạt Năng nhìn tôi, lại quay sang nhìn đại tỷ, không thoải mái, cũng không nổi giận, chỉ nói với đại tỷ : "Nói hai người không phải là thầy trò, mà sao tính nét lại y xì như nhau thế ! Nhưng nói hai người là thầy trò, đồ đệ bị người khác bắt nạt như vậy, sư phụ lại chẳng phản ứng chút nào"

Đại tỷ kinh ngạc : "Ai bảo là tôi không phản ứng ? Không phải tôi đã mời nó ăn cánh gà tẩm hạt tiêu rồi sao ? Ăn gì bỏ vậy."

Trước kia lúc vẫn còn làm chung công ty với đại tỷ, tôi chưa từng phát hiện ra nàng cũng hài hước như thế. Tôi cười tới mức suýt ngã nhào khỏi ghế, kết quả tay đập vào quầy bar, lập tức gào lên một tiếng đầy đau đớn. Ma Lạt Năng vội vàng đỡ lấy tôi, nhìn hồi lâu, cũng không kiếm được, cũng phá lên cười : "Ngày mai mình mời cậu đi ăn chân giò hầm đậu."

Lúc từ quán bar đi ra, Ma Lạt Năng đi về trước. Đại tỷ nhìn theo bóng nàng rồi đi, không cười nữa, nói với tôi bằng vẻ nghiêm trang : "Cái tên Lâm Thanh của chị ở giới tài chính Bắc Kinh này cũng có chút phân lượng, nếu ngay cả một tiểu lâu la như thế mà cô cũng không hàng phục nổi, thì ra ngoài đừng nói là đã từng là thủ hạ của chị."

Tôi gạt đầu lia lịa, cam đoan tôi sẽ tuyệt đối không nói cho ai biết tôi có quan hệ với nàng, vốn đại tỷ chỉ nói mát một câu, không ngờ tôi lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, chỉ tròn mắt nhìn tôi mà không làm gì được, cũng chán chẳng muốn nhiều lời nữa, lập tức vẫy taxi về thẳng.

4

Suy nghĩ thật chín chắn cẩn thận hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định viết một bức thư, xin Lục Lệ Thành đổi cho tôi sang một vị trí khác, cũng không dám trực tiếp xin tới phòng của Tổng Dực, chỉ có thể đi đường vòng, đưa ra một nguyên vọng rất khẩn thiết, hy vọng anh ta có thể cho tôi làm một công việc khác, nếu không, với công việc hiện giờ của tôi, thì sau này muốn chuyển chuyên đi đâu cũng chẳng ai cần tới.

Sau khi hết giờ làm việc, đợi Linda về rồi, tôi mới gạt đóng hóa đơn sang một bên, bắt đầu ngồi cắm mặt vào máy vi tính viết thư, suy ngẫm khổ sở, cố gắng lựa từ sao cho thật uyển chuyển khách sáo, chỉ sợ lỡ viết lầm một từ, một chữ nào đó lại khiến Lục Lệ Thành nổi giận.

Mơ tưởng có thể dùng tiếng Anh để viết một bức thư bỏ liều phơ phát trắng thanh gió mát thật là mẹ nó không dễ dàng gì, cố nặn mãi cho tới hơn chín giờ, mới viết được hai đoạn ngắn. Đi xuống hàng cơm Tây dưới lầu mua một phần cơm thịt bò, vừa ngồi ăn vừa cân nhắc xem nên viết tiếp như thế nào.

Đang dùng hai đầu ngón tay của cả tay trái lẫn tay phải để chiến đấu với miếng thịt bò, trước mắt tôi bỗng tối sầm lại.

"Tôi có thể ngồi ở đây được không ?"

Trong phút chốc, tim tôi bỗng đập thình thịch, vội vàng đứng bật dậy, muốn nói, nhưng miệng đang ngậm nửa miếng thịt bò, cổ nuốt xuống, lại không nuốt được, ngược lại còn bị nghẹn, ho sặc sụa kinh thiên động địa, suýt nữa chảy cả nước mắt nước mũi. Tổng Dực vội vàng đưa chén nước cho tôi, tôi hơi cúi xuống, vội vàng lấy khăn che miệng, cúi gằm không để cho anh nhìn thấy hình ảnh chật vật của tôi, phải một lúc sau, mới trở lại bình thường.

Anh ngồi đối diện tôi, mỉm cười nhìn tôi, ánh nến trên bàn thoảng lay động, tiếng đàn dương cầm êm dịu vang lên khe khẽ bên tai, giống như khung cảnh lãng mạn mà tôi thầm tưởng tượng biết bao nhiêu lần, có điều đầu óc đột nhiên trống rỗng, bao nhiêu lời chuẩn bị sẵn nhất thời đều biến mất sạch. Tôi chỉ muốn ngửa mặt lên trời kêu to lên, vì sao lại như vậy ? Cơ hồ như hết thấy những lần chật vật của tôi đều được định sẵn rằng đều được Tổng Dực chứng kiến cả.

"Hiện tại cô đang phụ trách hạng mục gì vậy ?"

Tôi hơi ngây người một chút, rồi mới kịp phản ứng là đang hỏi tôi.

"Linda cho tôi làm nhân viên phụ trách xét duyệt công tác phí của nhân viên."

"Thích môi trường làm việc ở MG sao ?"

"Cũng không tệ lắm."

Sau khi hỏi đáp một lát, tim tôi dần dần ổn định lại, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên, chỉ chăm chăm cúi đầu, cắt thịt bò, một dao lại một dao, thịt bò đã bị băm nát như tơ.

"Thích công việc hiện tại của cô sao ?"

"Anh đang hỏi là tôi thích đếm hóa đơn, bấm máy tính, làm phép cộng trừ sao ?"

Anh cười rộ lên, vừa ăn vừa nói : "Hy vọng cô có hứng thú với việc công ty tổ chức lại việc đưa ra sản phẩm mới sắp tới".

Tim tôi đột nhiên hơi choáng một cái, nhìn chăm chăm đồng thịt bò đã bị băm vụn, đầu óc nhanh chóng chuyển động, nhưng mãi vẫn không thể hiểu nổi.

"Xem ra cô vẫn chưa kiểm tra và nhận email rồi, tôi và Elliott đã thương lượng một chút, sau khi gọi điện cho ngài Mike xong, đã quyết định điều cô tới phòng của tôi, thư điện tử chắc hẳn đã gửi tới hòm thư của người được điều động, quyết định chính thức chỉ sợ là chiều mai mới có thể có được, hy vọng cô có thể thích công việc mới."

Tôi vẫn đang choáng váng, không thể tin vào những gì mà mình vừa nghe được, anh liền đùa đùa một câu : "Nhìn thấy cô có vẻ rất khàn trương như thế, chẳng lẽ tôi lại là một thủ trưởng đáng sợ tới thế sao ? Không đến nỗi là vừa được điều chuyển sang đã lập tức xin nghỉ việc đi chứ? Nếu vậy chắc tôi phải đi diện bích tự sát hồi mất."

Tôi lập tức lắc đầu lia lịa : "Không đâu ạ, không đâu ạ." Vượt qua trăm núi ngàn sông, vất vả thế mới đến được bên anh, chết tôi cũng nhất quyết không rời đi.

Anh cười, vô cùng dịu dàng, nói : "Không phải lo lắng, tôi tin rằng chúng sẽ hợp tác vui vẻ."

Tôi lại lập tức gật đầu lia lịa như gỗ trống : "Vâng, vâng". Làm sao mà không thoải mái cho được chứ. Mỗi ngày chỉ cần được nhìn thấy anh, em cũng thực vui vẻ rồi.

Từ lúc đó tôi ăn cơm mà hoàn toàn không cảm thấy mùi vị gì cả, không kịp chờ tới lúc về tới nhà mới xem, mà lập tức quay trở lại văn phòng, kiểm tra email, quả nhiên không phải nằm mơ, mừng rỡ tới mức cười miệng không khép lại được, vừa cười, trong lòng vừa nổi lên cảm giác nghi ngờ, không biết vì cái gì mà Lục Lệ Thành lại điều tôi tới làm cấp dưới của Tổng Dục. Chẳng lẽ anh ta đã nghe thấy lời đồn, muốn điều tôi đi để giảm bớt hiểm nguy ? Nghĩ một chút lại bật cười, tôi còn tự coi mình là cái gì nữa chứ. Chẳng qua lúc đó gấp quá, Lục Lệ Thành mới đành coi trọng tôi, chứ bây giờ thời gian thừa thãi, anh ta muốn loại nhân tài nào mà chẳng có ? Đích xác giống như lời đại tỷ, với thân phận địa vị của anh ta, việc gì phải dây dưa với một tiểu tốt như tôi.

Mây mù khắp trời đã tan hết, tôi hủy cái thư đang viết dở, rồi điện thoại cho Ma Lạt Năng, rủ nàng đi ăn bữa khuya. Ma Lạt Năng cười nhạo : "Chính ra mình phải cảm ơn cái tòa băng sơn kia, bây giờ ai đó có muốn hay không muốn mời mình đi ăn bữa khuya, đều phải dựa vào độ ấm của hân ta, biết bao giờ thì cái tòa băng sơn này mới được mang ra trình diện ? Để cho mình còn xem thử một chút là con la, hay là con ngựa."

Hôm nay bản cô nương ta tâm tình tốt, chẳng thèm so đo với bà tám nhà người ! Tôi cười tủm tỉm chào nàng rồi ngắt điện thoại.

Cầm túi xuống lầu, đứng ở bên đường đợi xe, đợi một lúc lâu, vẫn không gọi được taxi, chính lúc đang đổi chân qua lại đầy sốt ruột, đột nhiên thấy một chiếc Mực Mã Nhân[5] màu đen bỗng dừng ở ven đường, cửa kính xe hạ xuống, người trong xe đứng là Lục Lệ Thành.

Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi : "Tôi đưa cô một đoạn đường."

Tôi cười đầy dối trá : "Không dám làm phiền anh"

Anh ta nhìn tôi chăm chăm, không nói lời nào. Xe đằng sau bấm còi ầm ỉ, nhưng trông anh ta như chẳng nghe thấy gì cả, không chút để ý. Tôi bị tiếng còi xe làm hết hồn, đành nhanh chóng mở cửa lên xe, vội vàng báo ra địa chỉ nơi đến, anh ta không nói nửa câu lập tức khởi động xe.

Tôi đang cúi đầu mân mê mấy ngón tay, đột nhiên nghe thấy anh ta hỏi : "Nhận được email rồi sao ?"

Tôi vừa tiếp tục mân mê ngón tay, vừa hỏi thật cẩn thận : "Thu được rồi."

"Thật xin lỗi."

Hai ngón tay tôi sững lại, một lát sau mới từ từ chạm vào nhau : "Anh cũng nghe lời đồn rồi sao ? Không sao cả."

Trong mắt anh ta có vẻ gì đó hoang mang không hiểu, nhưng cũng không tỏ vẻ gì mà hỏi tiếp : "Sao tin tức của cô linh thông tới mức đó à ? Biết từ bao giờ vậy ?"

"Chỉ là chẳng may thôi, Linda và một người con gái khác nói chuyện, không nhìn thấy tôi, nên tôi vô tình nghe được."

"Họ nói gì chứ ?"

"Còn không phải anh là cấp trên háo sắc, còn tôi là một bình hoa di động dùng sắc đẹp để đổi lấy này kia sao..." Đột nhiên tôi phát hiện ra, căn bản Lục Lệ Thành cũng không phải người nói nhiều như thế. Tôi chỉ vào anh ta, rên lên : "Căn bản anh chưa nghe thấy bất kỳ lời đồn đại gì cả ?"

Anh ta đột nhiên nở một nụ cười, trong bóng đêm, vẻ ngoài nguyên vẫn cứng rắn lạnh lùng đột nhiên thêm vài phần dịu dàng, trong mắt lại lóe lên những tia sáng đầy hứng thú : "Kể ra cô cũng không đến nỗi ngốc lắm"

Sự chỉ trích của tôi căn bản chẳng có tác dụng gì vì anh ta không chút áy náy, đành bỏ qua cho khỏi lãng phí cảm xúc, quay mặt ra chăm chú ngắm nhìn những ánh đèn bên ngoài cửa xe, tự mình nổi giận với mình.

Anh ta gọi tôi mấy tiếng, tôi cũng chẳng thèm để ý tới, anh ta liền cười nói : "Như cô hoàn toàn không xứng đáng với cái tiếng là một bình hoa, vốn đã chẳng xinh đẹp mỹ lệ gì cho cam, lại không dịu dàng nhẹ nhàng, rốt cuộc lại làm cho tôi phải gánh cái tiếng oan."

"Anh..." Tôi nổi giận trừng mắt nhìn anh ta, không ngờ anh ta cũng đang quay đầu sang nhìn tôi, hơi nhếch môi, như cười mà không cười, tôi chợt cảm thấy có phần ngượng ngùng, lập tức xoay đầu lại : "Trông về anh chẳng thêm quan tâm."

Anh ta thản nhiên đáp : "Dù sao không đồn thể này thì lại thể kia, mấy loại lời đồn kiểu này cũng chẳng gây thương tổn cho ai cả."

Tôi cười lạnh một tiếng : "Đúng vậy, chẳng thương tổn gì cả. Hừ, anh là con trai, tôi là con gái, bất quá lịch sử phong lưu của anh được thêm vài trang, nhưng thanh danh của tôi hoàn toàn bị hao tổn, may mà" Ngay vào phút cuối cùng, chữ "Tổng" đã nhảy lên đầu lưỡi tôi kịp thời được giữ lại, thoáng giật mình đỏ mặt hơi lạnh.

"May là cái gì ?"

"May là bạn trai của tôi không nghe thấy mấy tin đồn đó, bằng không tôi biết giải thích thế nào bây giờ ?" Tôi lập tức hùng hồn chất vấn.

Không ngờ, bên môi anh ta thoáng hiện vẻ châm biếm, đáp một cách lạnh lùng : "Cô có bạn trai rồi sao ? Nếu bạn trai của cô còn không hiểu cô là người như thế nào, còn bắt cô phải giải thích, thì loại bạn trai như thế nên sớm chia tay."

Tôi hoàn toàn không còn gì để nói nữa, quyết định là tốt nhất bớt nói với người này chút nào hay chút nấy, nếu không phải bị dọa chết khiếp, thì cũng là tức nghẹn cổ.

Đã tới nơi, xe còn chưa dừng hẳn, tôi đã định mở cửa xe nhảy xuống : "Cám ơn rất nhiều, tạm biệt."

Anh ta lập tức túm lấy tay tôi : "Cẩn thận"

Một chiếc xe lao vút qua sát cạnh chúng tôi, tôi tái nhợt cả mặt mũi, trán đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt anh ta cũng trắng bệch, lập tức quay sang quát lớn : "Cô chán sống rồi hả ? Xe của tôi còn chưa đỗ sát vào lề, cô đã dám mở cửa xe nhảy xuống !"

Tôi cũng nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn anh ta, nghiêng răng nhả từng chữ : " Buông tay !"

Anh ta thấy vẻ mặt tôi là lạ, lập tức phản ứng ngay, cầm lấy cổ tay của tôi, nâng lên, nương theo ánh đèn bên đường, nhìn kỹ, mấy đầu ngón tay đã bị sưng đỏ tấy, tôi lập tức vùng vẫy thoát khỏi tay anh ta, chui ra khỏi xe.

"Tô Mạn !"

Anh ta gọi tôi, tựa như muốn nói gì đó, có điều tôi chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng chạy thoát khỏi vị ôn thần này, liền giả vờ như không nghe thấy. Đợi tới lúc tôi đã đi thật xa, qua một khúc quanh, nơi khúc mắt vẫn có thể nhìn thấy chiếc Mực Mã Nhân của anh ta vẫn đang đỗ ở đó, đột nhiên lại nhớ tới câu " Thật xin lỗi" của anh ta, nếu không phải vì lời đồn đó, thì là vì cái gì ? Bất quá, tôi tuyệt đối không bao giờ đi hỏi anh ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nghe được lời giải thích không chút thuyết phục của tôi, đột nhiên Tống Dực nở nụ cười, nụ cười đó, như ánh mặt trời xuyên qua làn mây đen u tối, làm cho những lo âu bất an của tôi đều tan thành mây khói, những lo lắng trong lòng chuyển dần thành vui vẻ, có điều nụ cười của anh mới vừa lan tới mắt, đã

phai nhạt

1.

Trên thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu từ ngữ để miêu tả cái cảm giác hạnh phúc

Vui vẻ, khoái hoạt, cao hứng, lòng như nở hoa, hoa chân múa tay....

Mang tất cả những từ ngữ đó dồn chung vào một chỗ, may ra mới chỉ biểu đạt được một phần vạn cảm giác vui sướng lúc này của tôi.

Tổng Dục đúng là vị thủ trưởng tốt nhất mà tôi từng gặp qua, mặc kệ công việc có áp lực lớn tới bao nhiêu, anh cũng chẳng bao giờ khiển trách sai lầm của cấp dưới, cho dù nói chuyện với ai đi chăng nữa anh cũng đều dùng ngữ khí rất nhẹ nhàng lịch sự, nhưng chắc chắn bạn sẽ không bao giờ vì sự khách khí lịch sự của anh mà bỏ qua sự uy nghiêm của anh, bạn có thể cảm nhận được dễ dàng thái độ có vừa lòng hay không thông qua ngữ điệu ôn hòa của anh. Anh cũng dành cho mỗi cá nhân một sự tín nhiệm tuyệt đối, đồng thời loại tín nhiệm này đã chuyển hóa một cách thành công thành áp lực, làm cho mỗi người đều cảm thấy mình có quyền lên tiếng, đồng thời vì vậy cảm thấy mình cố gắng làm việc, cảm thấy mình có quyền có trách nhiệm với chính mình.

Lúc mới thử việc, tôi được phân công học hỏi một vị đồng nghiệp khác, anh ta có thể coi như phụ trách trực tiếp của tôi, sau khi bắt đầu làm thực sự, Tổng Dục bắt đầu là cấp trên trực tiếp của tôi, nếu nói người khác làm việc vì mục tiêu công việc, thì riêng tôi làm việc là vì tình yêu, cho nên mục tiêu của tôi và những đồng nghiệp của tôi không giống nhau, tôi không cần quan tâm hạng mục của người nào có nhiều tiền thưởng, cũng chẳng quan tâm loại hạng mục nào có thể giúp tôi nhanh thăng chức, tôi không sợ mệt, cũng không sợ khổ sẵn sàng làm hết những việc mà người khác không chịu làm, chỉ cần được một lời nói, một ánh mắt tin tưởng của anh, thậm chí chỉ cần đôi lần cười.

Càng về lâu về dài, sự trả giá bất kể của tôi đã khiến đồng nghiệp thân mật với tôi hơn nhiều, mối quan hệ giữa tôi và đồng nghiệp thoải mái khoái hoạt hơn hẳn những ngày xưa, xem như một thu hoạch ngoài ý muốn trong quá trình đuổi theo Tổng Dục.

Ban ngày, tôi và Tổng Dục cùng làm việc trong một tầng lầu, lúc bận rộn, có khi còn bị quây trong cùng một căn phòng tới mười mấy tiếng đồng hồ, chúng tôi thảo luận tới từng chi tiết của kế hoạch, phân tích nhu cầu tiềm ẩn của từng hộ khách, đoán trước những khả năng mạo hiểm có thể xuất hiện trên thị trường. Buổi tối, chúng tôi cùng nói chuyện về một cuốn sách, bàn luận về một bộ phim, chia sẻ một bài hát hay, hoặc chẳng nói chuyện gì với nhau cả, đều bận rộn với công việc riêng của mình, nhưng đều biết đối phương vẫn tồn tại ở đâu mạng bên kia, chỉ cần gọi một tiếng, người ấy sẽ xuất hiện.

Thành Bắc Kinh rất lớn, lớn tới mức làm cho tôi sau một ngày làm việc bận rộn, cũng không tìm thấy cảm giác cô độc của mình. Không biết bao nhiêu đêm, tôi đã từng tự hỏi, tương lai tôi sẽ như thế nào ?? Chẳng nhẽ cứ lặp đi lặp lại những hành động đi làm rồi tan tâm hay sao? Tới lúc sẽ lấy chồng sinh con sao ? Chẳng nhẽ cuộc sống cứ trôi qua như vậy sao ?

Con đường phía trước ngập tràn sương mù, mà bản thân tôi cũng chẳng biết, thực sự là mình muốn cái gì. Công việc bận rộn làm người tôi chìm đắm trong mệt mỏi, nhưng đôi khi giữa những phút lặng, cảm thấy mình càng tỉnh táo lại càng mê muội. Những ảo tưởng trước đây về tương lai của tôi hoàn toàn không như vậy, nếu biết rằng sau khi lớn lên mình sẽ chỉ là một kẻ chỉ biết máy móc làm việc trong những ô vuông nhỏ hẹp, tiền lương chỉ dùng để mua nhà trả góp, thì chắc tôi sẽ hy vọng mình vĩnh viễn không lớn lên.

Nhưng bây giờ, tôi cảm thấy tất cả đều rõ ràng trong sáng, tôi biết tôi muốn cái gì, tôi biết tôi đang truy tìm cái gì, mỗi một ngày, mỗi một giờ, mỗi một khắc, tôi đều cảm nhận được hạnh phúc, cảm thấy sức mạnh tràn khắp thân thể mình.

Lúc Young ăn cơm trưa với tôi, nhìn đi nhìn lại mấy lần, tôi bị nàng ngắm soi tới mức nổi da gà : "Có phải trên mặt tôi có vết gì hay không ?"

Young lắc đầu : "Tôi cảm thấy càng ngày cô càng đẹp."

Tôi thở phào một hơi, không chút cảm kích đáp : "Hiện giờ cấp bậc của cô cao hơn tôi, không cần nhìn ngược lại thế đâu"

Young cũng không thèm chấp nhặt tôi : "Tôi nói thật đấy, ngày xưa lúc còn ở văn phòng, cô luôn có vẻ không yên lòng, bây giờ thấy cô tinh thần thoải mái, quả thật rạng rỡ vô cùng."

Tôi thà chột dạ, cố che giấu đáp : "Đó là đương nhiên ! Không cần đếm hóa đơn, đương nhiên tinh thần tăng vọt."

Young bật cười một tiếng : "Đừng nhắc tới chuyện đếm hóa đơn, sau khi cô đi rồi, Lục Lệ Thành nói nhất thời không có người làm thay, liền bắt Linda tạm thời tiếp nhận công việc của cô, bây giờ Linda cũng đang ngồi đếm phiếu đấy. Đúng là tự mang đá đập vào chân mình, ông trời cũng thật công bình."

"Chắc Linda phải bức mình lắm nhỉ ?"

Young đáp với vẻ khinh thường : "Cô sợ gì nàng ta chứ ? Bây giờ cô cũng không dưới quyền nàng ta. Huống chi năng lực của nàng ta, lên được tới vị trí này đã là cực hạn rồi."

Mấy ngày hôm trước Young vừa được thăng chức, lúc nói chuyện lộ rõ vẻ mãn nguyện, tôi chỉ có thể mỉm cười yên lặng ngồi nghe.

Young thở dài : "Số cô cũng thật tốt, chúng tôi đều thầm hâm mộ cô có thể được làm việc với Alex, nghe nói là Alex chỉ đích danh cô, Elliott không chịu, cự tuyệt, cuối cùng ngài Mike phải lên tiếng, Elliott mới đành miễn cưỡng điều người đấy."

Tôi thực kinh ngạc, muốn hỏi cho rõ ràng, có điều trong lòng có bí mật, trước mặt người khác tôi chưa bao giờ dám nhắc tới Tổng Dực, chỉ nói qua quýt : "Elliott cũng tốt mà ! Không phải cô đã từng nói anh ta đối xử với cấp dưới rất tốt hay sao ? Đi theo anh ta có thể học hỏi thêm được rất nhiều điều."

Young nhìn tôi chăm chú như đánh giá, như muốn tìm hiểu xem đúng là tôi hồ đồ thật, hay là giả vờ hồ đồ : "Cô.... đúng là cô không biết gì sao, mà không biết gì cũng tốt, kỳ thực chuyện giữa hai người đó, có quan hệ gì với bọn chúng mình đâu ? Tôi thấy chúng ta cũng chẳng rảnh mà quan tâm, chỉ cần làm tốt việc của mình, mặc kệ ai là giám đốc tương lai, cũng chẳng thể sa thải những người làm việc thực sự."

Tôi cắm đầu vào ăn cơm, có điều trong những thứ đồ ăn kia lại có chút hương vị phiền muộn. Có thể lúc đầu còn không rõ, nhưng hiện tại tôi cũng đã hiểu rồi, có điều không ngờ là Young cũng là người như vậy, nằng thẳng chức được như thế, khẳng định Lục Lệ Thành cũng nhúng tay không ít, thế mà ... Haizz ! Chỉ đành mượn câu cửa miệng của đại tỷ : "Lòng người không như xưa" Cái lợi ngay trước mắt, nào có ai có thể chịu giùm người khác nấy nhất đao ?

2

Vì tranh thủ vị đại hộ khách XX quan trọng có khả năng lũng đoạn thị trường Trung Quốc, xem như MG lòi hết bảo vật dưới đáy hòm ra, mỗi một phần của bản kế hoạch, đều do Tổng Dực và Lục Lệ Thành mỗi nhóm làm một bản, ai làm tốt hơn sẽ được chọn. Trong công ty tràn ngập khói thuốc súng, vì vậy mà nhiệt tình sáng tạo cùng tỏa ra mù mịt. Kỳ thực, không nói tới những khúc mắc về lợi ích của mỗi bên, nếu chỉ nói về công việc, thì bầu không khí như vậy mới thích hợp khiến người ta phát huy mọi tiềm lực. Nói theo góc độ của một người nào đó, đây rõ ràng là thời điểm "Loạn thế xuất anh hùng", chỉ cần bạn có năng lực, thì có thể nhanh chóng ra mặt, không cần phải bước tuần tự từng bước.

Đang lúc mọi người cùng theo đuổi sự hoàn mỹ, cùng vất óc lập mưu tìm kế, hao hết tâm huyết, đột nhiên lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Tổng công ty đột nhiên triệu hồi ngài Mike về New York họp, sau khi Mike quay trở lại, sắc mặt xanh mét, lại gọi Lục Lệ Thành vào phòng riêng, có người còn nói nghe thấy ngài Mike chửi bới âm ỉ, nói cái gì mà lừa đảo, xem ra ông ta gặp phải chuyện gì bức bối lắm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không ai biết được, thứ duy nhất mọi người nhìn thấy chỉ là Lục Lệ Thành tạm thời xin nghỉ việc, mọi công việc tạm thời do Tổng Dực tiếp quản, Linda trở thành người phụ trách kiểm toán nội bộ, đồng thời thành lập một tổ kiểm toán nội bộ, Tổng công ty ở New York cũng điều tới hai vị kiểm toán viên hỗ trợ Linda. Mỗi ngày Linda đều cho gọi một người vào phòng hỏi riêng, trong công ty mọi người đều sợ bóng sợ gió, giống hệt như tình trạng thời tiết gió thổi mưa bay trước khi cơn bão ập tới, hơn nữa lại không biết đã xảy ra chuyện gì, nên mọi người đều cảm thấy bất an, ngay cả người bình thường trót tăng thêm mấy chục tệ tiền taxi khi đi công tác cũng bắt đầu thăm hỏi hân.

Trong lòng tôi mơ hồ cảm thấy một cái gì đó, nhưng không dám khẳng định. Hẹn đại tỷ ra ngoài ăn cơm, còn giả vờ bóng gió nhờ nàng cố vấn, cái kiểu tình hình như thế này, vấn đề lớn nhất có khả năng xảy ra sẽ là gì. Đại tỷ vừa nghe qua đã hiểu tôi muốn làm gì, liền cười cười nói : "Tô Mạn, phí cổ vấn một giờ của chị là bao nhiêu, không phải là cô cũng không biết nha."

Tôi lộ vẻ chán nản : "Chị có mang em đi bán, em cũng chẳng trả nổi, rốt cuộc chị có giúp em hay không nào."

"Cô cứ yên phận làm nhân viên của cô, lo tới chuyện của người khác làm gì ?"

"Em sợ mà ! Chị cũng không phải không biết, theo nguyên tắc kiểm toán, việc điều tra đầu tiên sẽ được tập trung vào những nơi trọng yếu có cảnh báo đỏ, nếu như có chuyện biến xấu, lại phải điều tra tiếp tới những nhân viên có liên quan, ai biết nó sẽ lan tới đâu, em chỉ sợ vạn nhất bắt được tới em, phát hiện ra hồ sơ giả của em, em sẽ chết thực thảm nha."

Trông mặt đại tỷ lại như muốn tát cho tôi một cái, tôi vội vàng rót cho nàng một chén rượu : "Em cũng không mong lấy được kết luận cụ thể, em chỉ hy vọng chị căn cứ vào kinh nghiệm bao nhiêu năm, cho em một cái phán đoán đại khái thôi."

Đại tỷ nhấp mấy ngụm rượu, rồi đáp : "Trước tiên cô nói về phán đoán của cô đi đã ?"

"Kế toán phương Tây khi xét duyệt vẫn chú trọng mật báo, bởi vì đó mới là phương pháp hữu hiệu nhất, không cần biết nó sẽ dẫn tới vụ bê bối Enron, thay đổi luật pháp Hoa Kỳ, hay sự sụp đổ của Arthur Andersen đều bắt nguồn từ một đỉnh chớp nhỏ nổi lên của tầng băng trôi. Một công ty như MG vậy sợ nhất là những lỗi sai, cho nên chế độ viết thư nặc danh tố cáo nội bộ kiến thiết vô cùng toàn diện, em thật hoài nghi có người viết thư nặc danh gửi tới Tổng công ty, nội dung chắc chắn gây bất lợi cho Lục Lệ Thành, về phần có liên lụy tới Mike hay không, em cũng chưa biết. Vấn đề quan trọng nhất hiện giờ là làm thế nào để có thể biết được nội dung rõ ràng của thư nặc danh, nếu không biết nội dung mà tùy tiện ra tay, chẳng những không giải quyết được vấn đề, mà lại còn lộ ra dấu vết. Lúc chúng ta còn làm kiểm toán, chiêu thường hay xài tới nhất là hư trương thanh thế, kỳ thật không quan trọng là chúng ta đã nắm được chứng cứ gì, nhưng vẫn phô trương thanh thế, giả bộ như chúng ta đã phát hiện ra cái gì đó rồi, một khi bên bị kiểm toán chốt dạ, rốt cuộc lại tự mình để lộ ra vấn đề, em cảm thấy trước mắt rõ ràng là Linda đang dùng đúng chiêu này, có khả năng là nàng ta bắt được cái gì đó, có điều không đủ để lật nhào Lục Lệ Thành, cho nên cố ý khiến cho phòng tuyến của anh ta hồng cả, tự lòi đuôi."

Đại tỷ hơi lúc lắc chén rượu, ánh mắt dừng ở lớp chất lỏng màu hổ phách còn đang sóng sánh, trong mắt ánh lên nhiều suy nghĩ. Tôi không dám quấy rầy, chỉ im lặng chờ đợi. Cái thời điểm Arthur Andersen sụp đổ, tôi còn chưa tốt nghiệp, mà đại tỷ đã từng là một trong những quản lý của Arthur Andersen. [6] Năm công ty kiểm toán lớn cấp bậc quốc tế trong chốc lát chỉ còn lại bốn, đơn giản cũng chỉ thay đổi vài chữ, nhưng cũng đồng thời khiến cuộc sống của bao nhiêu người thay đổi theo, mà đại tỷ cũng là một trong những người đó.

Đại tỷ uống cạn chỗ rượu vang đỏ còn lại trong cốc : "Chị cảm thấy người viết thư nặc danh chính là Linda"

"Sao cơ ạ ?"

"Lục Lệ Thành có coi trọng Linda không ?"

"Hắn là không a."

"Vậy cô cảm thấy vì cái gì mà Mike lại ra lệnh cho Linda phụ trách việc này ? Đừng nói với chị là Mike coi trọng Linda nhé."

Đại tỷ cũng lười đợi tôi suy nghĩ ra đáp án, nói thẳng : "Nói thẳng cho cô biết, ngồi ở cái vị trí này rồi, toàn bộ công ty có bao nhiêu người, người nào có tính cách gì, người nào có khả năng động chạm tới lợi ích của mình, người nào trong lòng có âm mưu, người nào thích dùng thủ đoạn, bọn chị đều rõ như lòng bàn tay, chuyện này vừa xảy ra, chắc chắn Lục Lệ Thành đã biết ngay người nào thuộc diện nghi vấn nhất, sau đó chỉ cần xác minh thêm một vài chi tiết, đã có thể phỏng đoán ra chính xác là ai làm."

Tôi khẽ thì thầm : "Sao có thể thế được. Bọn họ đều biết nguyên tắc độc lập của kiểm toán mà."

"Chỉ cần Linda không thừa nhận, ai dám khẳng định là nàng ta viết chữ ? Lục Lệ Thành làm vậy cũng có thâm ý riêng. Lục Lệ Thành, Mike cũng giống như cô, đều không biết nội dung của thư nặc danh là cái gì, cũng không biết rốt cuộc Tổng công ty muốn tra ra cái gì, cho nên mới làm bộ như không biết gì cả, để Mike ra mặt ra lệnh cho Linda phối hợp với người của Tổng công ty tiến hành điều tra. Mấy thủ hạ của Linda chắc chắn đều là tay chân thân tín của Lục Lệ Thành, chỉ cần Linda có bất kỳ động tĩnh gì, anh ta cũng sẽ nắm được ngay, trước Linda trong tối mà bọn họ ngoài sáng, nên anh ta mới bị Linda giờ trò sau lưng, bây giờ đổi lại vị trí, mới tiện ưng đối."

Tôi bực bội nói : "Nước trong quá ắt không có cá, trong cái thời đại này ở Trung Quốc, có mấy người không có chút vấn đề nào. Nếu cứ thành thật tra xuống, người nào cũng có vấn đề hết. Lục Lệ Thành lên được tới vị trí này, đương nhiên sẽ có những chuyện khuất tất, nếu bị Linda tra ra, lại bị Tổng công ty nghe phong thanh, khẳng định anh ta thê thảm, còn lấy gì ra mà ứng đối. Đổi lại người ta ứng đối với anh ta thì còn đúng hơn."

Đại tỷ lộ vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa : "Đúng rồi nha ! Ngay cả người ngoan ngoãn chính trực như cô, vẫn còn dám giả mạo sơ yếu lý lịch, ai biết dám đồng nghiệp quanh cô lại chứa những bí mật gì. Nhân cơ hội này, mọi người cùng lòi cả ra phơi nắng nha."

Tôi than ngắn thở dài, đại tỷ thấy vậy phì cười : "Cô xin nghỉ việc đi, chị sẽ giúp cô tìm việc khác."

"Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ, không phải chị cũng không biết, giờ khắc này người từ chức sẽ bị soi nhiều nhất, nếu thật bị điều tra, chuyện xấu của em bị phát hiện ra, cho dù chị muốn giúp em, cũng chẳng tìm ra lý do để biện giải, giới tài chính này không chấp nhận những kẻ lừa đảo."

Đại tỷ cười : "Chị thấy không phải vì thời khắc vi diệu này xin thôi việc có nguy hiểm, mà chẳng qua trong lòng cô hoàn toàn rõ, Linda sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. Thật ra hiện tại chị lại rất khoái cô nàng kia, tuy hẹp hòi, nhưng có tố chất kiêu hùng, cũng dám chọc gậy bánh xe Lục Lệ Thành, nàng ta không sợ chọc giận Lục Lệ Thành, bị Lục Lệ Thành đồ sát hay sao. Đúng là nghề con không biết sợ cọp, nếu sau này cô ta bị MG sa thải, chị nhất định sẽ chiêu mộ."

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, không nói được nửa câu, đại tỷ liếc tôi một cái trắng dã : "Cứ làm như chưa thấy bao giờ!"

Đại tỷ vừa tùm tùm cười vừa ngồi ăn cơm, tôi lại khó có thể nuốt nổi, chống tay vào cằm suy nghĩ. Mảng nghiệp vụ nào dễ xảy ra vấn đề nhất ? Giao dịch nội bộ ? Cổ phiếu bất thường ? Công bố thông tin ? Thật đáng hận là nghiệp vụ quen thuộc của tôi là ngân hàng thương mại, trước giờ không tiếp xúc qua ngạch ngân hàng đầu tư, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Đại tỷ gấp một khúc cá hồi, bỏ vào miệng, cười nói : "Không cần lo loạn tưởng nhiều quá, nếu Linda là tiểu yêu ngàn năm, thì Lục Lệ Thành là lão quái vạn tuổi, càng những vấn đề dễ dè cho người ta nắm đuôi, khẳng định là Lục Lệ Thành càng không để lại bất kỳ nhược điểm nào, bằng không anh ta đã sớm bị đào thải, khôn sống mòng chết, còn có thể đợi Linda tới đâm lén sau lưng sao. Có thể khẳng định đó chỉ là một chi tiết nhỏ mà Lục Lệ Thành hoàn toàn không để ý tới, nói ra không chừng nhỏ tới mức làm người ta phải cười rụng răng."

Trong óc nhất thời linh quang chợt lóe, tựa như nhìn thấy gì đó trong lớp sương mù. Đại tỷ nở một nụ cười hài lòng : "Nếu cô muốn ra tay thì nhanh một chút. Đừng để Linda lợi dụng vị trí đặc thù hiện tại lại lòi ra được cái gì. Hắn cô cũng biết, đợi tới lúc kiểm toán xuống, mới biết cái gọi là những kinh hi ngoài ý muốn, có khi lại phát hiện ra cái dây dẫn lừa vô cùng quan trọng thực chất chỉ là một góc núi băng...."

Tôi gật đầu, đại tỷ cảm thán : "Tính ra Lục Lệ Thành cũng thực may mắn, vô duyên vô cớ tự nhiên được một cao thủ kiểm toán hỗ trợ, lại còn miễn phí nữa chứ."

3

Tuy biết là phải thật nhanh, nhưng muốn kiểm tra tài khoản của một công ty, thì nói dễ hơn làm ? May mắn thay lúc đó xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, mỗi chuyện mà Linda giao cho tôi làm, tôi đều hỏi qua quy trình kế toán, cũng từng xem qua báo cáo tài chính của MG, hơn nữa sau lưng tôi có hai boss siêu cấp, một là đại tỷ, một là Tổng Dực, những vấn đề liên quan tới kế toán tôi đều gọi điện hỏi đại tỷ, những vấn đề liên quan tới ngân hàng, đều thông quan MSN nhờ Tổng Dực cố vấn, bất kì nghi nan nào cũng đều được bên kia nhanh chóng chỉ dẫn, có điều vẫn như lâm vào mê cung.

Có cảm giác mỗi ngày đều như chạy đua với Linda, luôn luôn lo lắng đề phòng, chỉ sợ một buổi sáng nào đó lúc vừa bước chân vào văn phòng kia, ánh mắt mọi người nhìn tôi đều thay đổi, kỳ thật, thực ra tôi chỉ sợ ánh mắt của Tổng Dực nhìn tôi thay đổi mà thôi. Mấy chữ "Kẻ lừa đảo" như mấy con dao, luôn luôn treo lơ lửng trên đỉnh đầu tôi, làm tôi đứng ngồi không yên, hơn nữa, ngày ngày thức khuya, mỗi đêm chỉ ngủ được ba bốn tiếng đồng hồ, tôi gầy đi nhanh chóng.

Rốt cuộc, trong một đêm khuya nào đó, sau khi phần mềm kế toán chạy xong, những tiếng tí tí vang lên, một hàng những con số bị khoanh đỏ, tên một người bị hộp thoại đẩy ra, tôi vội vàng dí sát vào màn hình nhìn kỹ, quả nhiên là có liên quan tới công tác phí.

Bốn năm trước, mỗi tháng Lục Lệ Thành đều ký phê duyệt tiền công tác phí chi trả cho một người, tổng cộng không tới một vạn USD. Theo lý mà nói,

chút chi phí nhỏ nhoi đó trong đồng hóa đơn lộ phí khổng lồ, thủ tục ký tên đầy đủ hết, hẳn không có vấn đề gì, có điều vấn đề ở chỗ, người trình duyệt chi phí này đã rời khỏi công ty vào tháng 10, nói cách khác, trong danh sách nhân viên được chi trả lương từ tháng 11 đã không có tên anh ta, có điều hàng tháng vẫn thấy anh ta đứng ra trình duyệt và được chi trả công tác phí, hóa đơn lại vẫn có đầy đủ chữ ký, xem ra thật châm chọc. Xét duyệt chi phí và xét duyệt tiền lương ở MG do những bộ phận khác nhau phụ trách, mà tài khoản kế toán cũng độc lập.

Nhân viên công ty quá nhiều, sự chênh lệch giữa hai tháng rất nhỏ, hướng chỉ, mỗi bút toán riêng lẻ đều phải tổng hợp lại rồi mới trình lên trên, nói cách khác, từng tháng một, trừ bỏ nhân viên lập biểu, những người khác bất quá chỉ nhìn thấy những khoản chi phí đã được tổng hợp, hẳn là Linda vô tình phát hiện ra vấn đề này.

Tôi nhìn màn hình cảm thán, đúng là gừng càng già càng cay, quả nhiên đúng như đại tỷ sở liệu, tổng chi phí tăng thêm hai tháng chỉ khoảng 7 000 tệ, nếu vì thế mà Lục Lệ Thành phải ngã ngựa, thì đúng là khiến cho người ta cười rụng răng.

Khó trách bên đầu nước Mỹ kia phải nổi giận dưng dưng, thể chế xét duyệt chi phí ở đất Trung Quốc xinh đẹp này không giống, kiểm toán từ Mỹ về có xem cũng chẳng hiểu được lớp mạng nhện biên lai và hóa đơn chằng chịt rối rắm của Trung Quốc kia, càng xem không hiểu, mới càng khản trương, xem ra, bây giờ không phải là mượn cớ làm khó dễ, mà là xả giận đã chất chứa từ lâu.

Để kết quả chắc chắn hơn, gõ mã số nhân viên và ngày sinh vào phần mềm kế toán kiểm tra lại một lần, rồi lại kiểm tra lại số liệu năm năm, xác định không có sai lầm gì nữa, tôi mới chiết xuất ra bảng số liệu, gắn thêm vào đó một bản giải thích đơn giản.

Tôi tin rằng nếu Lục Lệ Thành biết sự tình mắc mứu ở chỗ nào, tất sẽ có biện pháp đưa ra giải thích và chứng cứ hợp lý, có điều tới lúc in ra đầy đủ xong, tôi lại có phần mê man, biết làm gì với những thứ này bây giờ. Nếu tôi làm như vậy, Tống Dực sẽ nghĩ như thế nào? Không nghĩ ngợi gì, đột phong ba lần này đúng là cơ hội tuyệt hảo đối với anh.

Trưa hôm sau, tôi tới phòng Tống Dực, hỏi xem anh có thể đi ăn trưa cùng tôi không, anh không trả lời ngay, chỉ ngẩng đầu nhìn tôi, thoáng trong mắt như có bao nhiêu suy nghĩ thâm lướt qua, cuối cùng gật gật đầu, chấp nhận lời mời của tôi.

Trên bàn cơm, tôi đưa báo cáo cho anh, anh im lặng lật xem từ đầu tới cuối, trong lòng tôi thầm bồn chồn bất an, bỗng nhiên thấy anh trầm nói như tự nhủ: "Khó trách gần đây cô nói ít như thế, hóa ra mỗi đêm đều bận bịu thức để làm cái này."

Tôi không hiểu được ý tứ của anh, chỉ đành nói: "Đây đều dùng những khoảng thời gian rảnh rỗi dư ra để làm, không ảnh hưởng tới công việc bình thường." Suy nghĩ lại một chút, cuối cùng lại tiếp tục bào chữa: "Bất quá, đúng là tôi đã lợi dụng công việc làm cớ, lạm dụng tín nhiệm của đồng nghiệp, chĩa mũi vào rất nhiều thông tin mà tôi không nên xem gì đó."

Anh xếp tập báo cáo lại: "Vì sao cô không đưa trực tiếp thứ này cho Lục Lệ Thành? Tôi có thể nói rõ ràng cho cô, căn cứ vào những thông tin mà tôi lên nhận được, bên Tổng Công ty đúng là nổi giận về hạng mục chi phí, xem xong phân tích của cô, tôi tin rằng đúng là về mấy khoản lộ phí đơn giản này."

Tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cảm giác trong lòng vô cùng chua xót: "Tôi là cấp dưới của anh, những thứ này nọ, vận mệnh của nó đều tùy anh quyết định" Chỉ cần anh muốn thắng, cho dù tôi phải trả cái giá gì đi chăng nữa, cũng tuyệt không đứng ở phe đối địch với anh.

Anh không nói tiếp, chỉ cúi đầu ăn cơm, sau khi ăn xong, về mặt anh không chút thay đổi lập tức đẩy báo cáo về lại trước mặt tôi: "Cô trực tiếp đưa báo cáo này cho Lục Lệ Thành, Lục Lệ Thành sẽ vô cùng cảm tạ cô, về việc cô dám tự xem xét số liệu trong công ty, tôi sẽ giúp cô đứng ra chịu trách nhiệm, nếu cần giải trình, tôi sẽ giải trình giúp cô."

Trong ánh mắt anh, trắng đen rõ ràng, trong vắt thân nhiên, trong vắt như một dòng suối, tựa hồ như chỉ liếc qua một cái đã thấu đáy. Tim tôi rớt cuộc đã bình an trở lại, anh vẫn là anh, vẫn là người thiếu niên năm đó, trên đại giảng đường, thân nhiên mỉm cười đối mặt với kẻ cạnh tranh: "Hoan nghênh cạnh tranh công bình"

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, nói từng chữ từng chữ một: "Tôi không giúp Lục Lệ Thành, tôi chỉ bảo hộ chính mình, cho nên tôi cũng không cần sự cảm ơn của anh ta, tôi cũng không muốn cho bất kỳ ai biết là tôi làm việc này, tôi chỉ mong... lẳng lặng làm cho tốt công việc của mình mà thôi." Em chỉ mong im lặng làm việc bên anh, im lặng hưởng thụ từng ngày chung sống vui vẻ khoái hoạt giữa chúng ta mà thôi.

Nghe được lời giải thích không chút thuyết phục của tôi, đột nhiên Tống Dực nở nụ cười, nụ cười đó, như ánh mặt trời xuyên qua làn mây đen u tối, làm cho những lo âu bất an của tôi đều tan thành mây khói, những lo lắng trong lòng chuyển dần thành vui vẻ, có điều nụ cười của anh mới vừa lan tới mắt, đã phai nhạt, anh hơi cúi nhìn xuống, cầm lấy báo cáo: "Được rồi, thôi cứ giao chuyện này cho tôi đi."

Hai tuần sau khi Tống Dực cảm báo cáo đi, hai kiểm toán do Tổng Công ty phái tới bay trở lại nước Mỹ, Mike lại bắt đầu vô cùng cao hứng chạy tới chạy lui, Lục Lệ Thành đã nghỉ bệnh xong, đi làm trở lại, nhưng ngược lại Linda cũng không bị Lục Lệ Thành sa thải khỏi công ty như đại tỷ dự đoán, mà nghe nói, Lục Lệ Thành mời Linda ăn tối, không biết anh ta nói những gì, Linda khóc như hoa lệ trong mưa. Ngày hôm sau, Linda trở lại với tư thái của một nữ cường nhân, tuyên bố nghỉ sớm để an thai, nhưng trước khi đi, nàng ta và Lục Lệ Thành đều rõ với mọi người, sau khi sinh xong nàng sẽ lập tức tiếp tục quay lại làm việc ở MG.

Tôi lập tức kể lại hết cho đại tỷ những tin đồn hành lang đó, đại tỷ vừa nghe vừa gật đầu cảm thán, cuối cùng cảnh cáo tôi: "Tuyệt đối, tuyệt đối không được đắc tội Lục Lệ Thành đấy nhé, người này tâm cơ quá thâm trầm"

Tôi cười khổ, tôi dám đắc tội anh ta sao? Anh ta đừng tìm tôi gây phiền toái là may lắm rồi.

Chuyện tới oanh oanh liệt liệt, ra đi lại vô thanh vô tức, không biết Tống Dực xử lý như thế nào, sau khi xong việc, không nghe thấy bất kỳ ai nhắc tới tên

anh, không ít người thầm tiếc hận thay cho anh, trận phong ba kia rốt cuộc chỉ là gió mưa suông, cảm thấy nhất định là Tống Dực không chút vui mừng, tiếc nuối Lục Lệ Thành không bị rớt đài.

Tôi đứng giữa mỉm cười, ăn cơm cũng ngon miệng hơn, thể trọng bắt đầu tăng trở lại, mỗi lần nghe thấy người khác nhắc tới anh, trong lòng thầm tràn đầy kiêu ngạo và sung sướng, người ấy chính là người đàn ông mà tôi thích đấy.

Tôi thầm cho rằng ở đầu bên kia MSN anh hoàn toàn không biết gì cả, liền nói với anh : "Người em yêu làm em vô cùng ngưỡng mộ, nếu có thể, em nguyện thương yêu người ấy suốt đời suốt kiếp."

Câu trả lời của anh đầy lý trí : "Mỗi người đều có điểm tốt điểm xấu, nếu bạn chưa phát hiện ra, ấy là bởi vì chưa đủ thời gian thôi."

"Em đã yêu anh ấy mười năm, em biết anh ấy là người như thế nào, đương nhiên em biết anh ấy có khuyết điểm gì, em xin cam đoan với anh rằng dù có hai lần mười năm nữa, em vẫn cho rằng người ấy xứng đáng là người em yêu."

"Những điểm bạn đã thấy cũng không phải là tất cả."

"Em đã từng nhìn thấy một câu nói, đại khái là, mỗi người đàn bà đều như một viên đá quý thô chò gọt giũa, mà người đàn ông nàng yêu chính là người thợ thủ công kia, nữ nhân cao nhả hay tục tăng, đều được quyết định bởi người đàn ông nàng yêu là loại người như thế nào. Có lẽ những người này đã nói hơi quá, nhưng mà, đúng là nữ nhân sẽ chịu ảnh hưởng của người mà nàng yêu. Thật may mắn là em đã yêu phải anh ấy, bởi vì người em yêu là anh ấy, cho nên em cố gắng làm cho em trở nên tốt hơn, cố gắng làm một người thiện lương, cố gắng nhiệt tình yêu thương mỗi ngày trong đời, cố gắng dùng một thái độ tích cực để đối mặt với những suy sụp, nhờ có anh ấy, mà một kẻ tự ti như em đã dần trở thành một người tự tin, nhờ có anh ấy, mà em hiểu được cảm giác đuổi theo ước mơ của mình, nhờ có anh ấy, mà em cảm thấy mình đẹp hơn rất nhiều. Trên đời này có rất nhiều loại tình yêu, có loại lãng mạn động lòng người, có loại sâu triền miên, có loại trầm luân thống khổ, lại có loại mưa dầm thấm lâu, nhưng em tin rằng không có bất kỳ loại tình yêu nào có thể tốt hơn cái em đang có, tình yêu của em làm em càng thêm tham sống, càng thêm yêu mình."

Đầu MSN bên kia im lặng hồi lâu, tôi đã sớm có thói quen anh vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm với tôi, nên tôi cũng không đợi trả lời, ngồi im xem truyện tranh "Tứ Thần", một lúc lâu sau, câu trả lời của anh mới tới : "Mấy thứ này huyền ảo mơ hồ quá, tôi nghĩ bạn đã bị tình yêu làm mờ mắt rồi, tôi thà ngồi xem cổ phiếu tăng giảm còn hơn."

Tôi làm mặt quỷ với cái máy tính : "Vậy anh cứ tiếp tục phân tích cổ phiếu của anh đi, em tiếp tục đi mơ giấc mơ hoàng tử bạch mã của em."

Anh nói : " Tôi muốn đề cử cho bạn hai mã cổ phiếu."

"Em không có hứng thú với mấy thứ này, đợi em thất nghiệp đã, rồi sẽ tới tìm anh sau."

Anh gửi cho tôi một cái icon tỏ vẻ bi ai, tôi vô cùng vui sướng, lập tức gửi lại một cái icon một cô bé đang gạt nước mắt cho một cậu bé : "Anh cần học thói quen bị người khác cự tuyệt đi, dù rằng em biết ở phương diện đầu tư, không có mấy phần trăm nghiêng về phía Tống Dực bị cự tuyệt"

Một cái icon hình con mèo béo tự phụ nhảy vào cửa sổ chat, gõ đôi bàn chân mập mập lên, trừng mắt nhìn tôi đầy bất mãn, bên cạnh là hàng chữ to gấp mấy lần : "Không phải không có mấy phần trăm, mà là không bao giờ."

Tôi cười to, tiếp tục xem truyện tranh của tôi, ăn bỏng của tôi, trong mỗi nụ cười hạnh phúc đều nói cho tôi biết, anh đang ở nơi đây.

Một lát sau anh chợt nói : "Tôi phải log out rồi"

"Sao sớm thế ạ ?"

"Mấy dạo gần đây không khí trong văn phòng quá khô, không khí lạnh quá làm người cũng thấy khó chịu."

"Vậy anh đi ngủ sớm đi ! Chúc ngủ ngon."

Đợi anh đi rồi, tôi mới lên mạng search thử xem nhãn hiệu điều hòa nào cung cấp độ ẩm tốt, tìm xong rồi bắt đầu kiểm soát để mua một cái đặt vào văn phòng.

[1] Bát Đại Sơn Nhân (1626-1705), con cháu Ninh Vương Chu Quyền triều Minh, tổ tịch ở Nam Xương. Sau khi nhà Minh mất, ông gọt tóc đi tu, sau lại đổi ra đạo sỹ. Hiệu thường gọi là Bát Đại Sơn Nhân hay Tuyết Cá.

Trúc Lâm Thất Hiền : bảy nhà thơ, nhà văn Trung Quốc sống thời kì cuối Ngụy đầu Tấn, thế kỉ thứ 3, ở ẩn trong rừng trúc, đánh đàn, uống rượu, ngâm thơ, bàn triết học Lão Trang, nói chuyện huyền vi đến nỗi lòng chống đối chế độ đen tối đương thời. Gồm bảy người sau : Nguyễn Tịch (210-263), Kê Khang (223-263), Lưu Linh (220-300), Sơn Đào (205-283), Hưống Tử (221-300), Vương Nhung (234-305), Nguyễn Hàm

[2] Có lẽ là Investment Banking Division : Khối ngân hàng đầu tư

[3] Master of Business Administration

[4] The Shawshank Redemption là một bộ phim tâm lý của Hoa Kỳ phát hành vào năm 1994, do Frank Darabont viết kịch bản và đạo diễn, dựa trên tiểu thuyết của Stephen King, Rita Hayworth and Shawshank Redemption. Các diễn viên chính trong phim là Tim Robbins trong vai Andy Dufresne và Morgan Freeman trong vai Ellis Boyd "Red" Redding. Bộ phim miêu tả nhân vật Andy sống gần hai thập kỷ trong Nhà tù Shawshank cấp tiểu bang, một

nhà tù hư cấu tại Maine, và tình bạn của anh với Red, cũng là một tù nhân trong tù

[5] Mục Mã Nhân : Beijing Jeep

[6] Arthur Andersen : từng là một trong 5 công ty kiểm toán lớn nhất thế giới cùng với PricewaterhouseCoopers, Deloitte Touche Tohmatsu, Ernst & Young và KPMG, chuyên cung cấp dịch vụ kiểm toán, dịch vụ thuế, và dịch vụ tư vấn cho các công ty và tập đoàn lớn có trụ sở tại Chicago. Năm 2002, công ty đã tự nguyện nộp lại giấy phép hành nghề Kiểm toán công sau khi bị phát hiện có hành vi phạm tội liên quan tới việc thực hiện kiểm toán tập đoàn Enron, một tập đoàn năng lượng, dẫn tới 85.000 người mất việc làm. Mặc dù sau đó, Tòa án Tối cao Mỹ đã gỡ bỏ buộc tội, Arthur Andersen đã không thể hoạt động trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tôi gật đầu, lại gật đầu, cười hi hi, ngón trỏ đặt trên môi khẽ suýt một tiếng, hơi cúi người, ghé sát vào lỗ tai anh ta, khẽ nói : "Tôi có một bí mật muốn nói cho anh, bí mật nhé... anh phải giữ bí mật Tôi.... tôi rất ... rất thích Tống Dực."

Đầu hơi ngoẹo sang một bên, dựa vào vai anh ta, say mê ngủ không biết trời đất gì nữa.

1.

Đi Hongkong một chuyến, lúc về, cân nặng hành lý suýt nữa vượt chỉ tiêu. Của mình tôi thì cũng chẳng bao nhiêu, phần lớn đều là một đồng mỳ phẩm nước hoa mang về hộ mấy vị tỷ tỷ muội muội, vì mua hộ các nàng mấy thứ này, tôi có cảm giác chuyến đi Hongkong vừa rồi như đi hành quân.

Sau khi xuống máy bay, tôi vừa đi vừa khổ sở vì đồng hành lý quá khổ. Đột nhiên vừa ngừng đầu lên, lại thấy một bóng người quen thuộc đang đi thẳng về phía mình, đúng là Lục Lệ Thành. Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn bỏ chạy, có điều nhìn thấy mình mang nhiều hành lý như vậy, có muốn quay đầu chạy cũng khó, không thể nào được, phản ứng thứ hai là trốn, liền ngồi xuống ẩn vào sau đồng hành lý, phản ứng thứ ba là nhìn trái nhìn phải, đoán là anh ta đi đón khách hoặc bạn bè gì đó, tôi đã trốn một lát, chắc anh ta đã đi qua rồi.

Thấy anh ta đã đi qua đồng hành lý của tôi, không ngờ đột nhiên lại quay ngoắt lại, bóng dáng cao lớn đứng sừng sững cạnh tôi, từ trên cao nhìn xuống, tôi vô cùng xấu hổ, lập tức giả vờ khua tay lung tung, sau đó đứng lên : "Tự nhiên bị tuột dây giày."

Anh ta nhìn chăm chăm vào đôi giày của tôi, không nói câu nào, tôi theo ánh mắt của anh ta cúi đầu nhìn xuống, tôi đang đi một đôi giày da, cân bản không có dây, chỉ cảm thấy mình như vừa bị đẩy xuống tận Bắc Cực, đành cười gượng nói : "Vô tình lại gặp ! Anh đi đón người à ?"

"Ừ."

Hai người thật ra cũng không có gì để nói với nhau, thật sự tôi cũng không muốn nói mấy lời khách sáo, quyết định lùi lại : "Vậy không quấy rầy anh nữa, tôi đi trước một bước."

Anh ta đón lấy cái xe hàng trong tay tôi, phụ đẩy hành lý ra ngoài, tôi ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của anh ta, bất giác không kịp phản ứng điều này có nghĩa là gì, đi vài bước, tôi bên cạnh anh ta : "Không cần làm phiền anh đâu, tôi có thể tự làm được."

Anh ta không hé răng, cứ thế bước đi. Tôi đi chậm chậm theo anh ta, trầm mặc hồi lâu, mới đoán ý : "Người anh đi đón là tôi sao ?"

"Đúng."

Trong lòng tôi bắt đầu bồn chồn, không biết anh ta có ý gì, anh ta đã chủ động giải thích : "Hôm nay là cuối tuần, vừa hay tôi được rảnh rỗi, đi ngang qua sân bay."

Chẳng lẽ anh ta có thời gian tới sân bay đi dạo ? Anh ta cho tôi là kẻ ngốc sao ?

Tôi cố gắng bảo trì nụ cười gượng cứng nhắc trên mặt, mãi cho tới khi ngồi vào con Mục Mã Nhân của anh ta, thắt dây an toàn xong, rốt cuộc tôi mới tỉnh ra một chút.

Xe đang chạy trên đường cao tốc, cây cối hai bên đường lướt qua nhanh chóng, trông ken rất dày, phỏng chừng nếu giấu cái gì trong đó, người khác cũng không phát hiện ra được, trong đầu tôi đột nhiên nghĩ tới câu giết người hủy xác, chỉ cảm thấy da gà nổi đầy hai tay, cổ lấy dũng khí, mới dám mở miệng : "Anh biết rồi sao ?"

"Ừm." Về mặt anh ta trông rất thân nhiên, nhìn không ra vui mừng hay bức bối.

Tôi thào vào đầu bút tai xem làm thế nào để có thể giải thích, một lát sau, mới khẽ nói : "Tôi sợ Linda kiểm tra tới tôi, phát hiện sơ yếu lý lịch của tôi có vấn đề, cho nên mới cố tình làm thế. Tôi chỉ vì tự cứu mình, tuyệt không có ý khác. Chỉ là vô tình phát hiện ra, tôi tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không nói cho người thứ hai, cũng tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không có hứng thú đi tìm tôi nghiên cứu xem chân tướng thực sự phía sau là cái gì, tôi xin thề có trời đất!"

Anh ta cũng không có động thái gì, chỉ thân nhiên hỏi : "Rốt cuộc cô phải xem bao nhiêu tài liệu ?"

"Không xem nhiều lắm đâu, chỉ xem bảng kê lộ phí, tiền lương, báo cáo tài chính, báo cáo thuế năm năm mà thôi..." Có vẻ như thế cũng chẳng ít, thanh âm của tôi càng lúc càng nhỏ, sợ vẫn chưa đủ thành ý vội nói : "Sau đó mục tiêu chỉ tập trung vào mảng lộ phí, những thứ khác chỉ lướt qua một chút thôi."

Anh ta liếc nhẹ tôi một cái, chỉ hạ lưng ghế của tôi xuống một chút : "Bây giờ tôi phải chuyển tâm lái xe, cô cứ nghỉ ngơi trước một lát, lát nữa tôi sẽ nói tiếp với cô."

Tôi chán nản nằm dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, trong đầu suy nghĩ lung tung đủ cả. Sau khi giao những tài liệu đó ra, tôi đã ý thức, biết được những thứ mình không nên biết tuyệt đối không phải cái gì hay ho, có điều trong đầu vẫn không ngừng ôm hy vọng, hy vọng mình may mắn tới mức Lục Lệ Thành không phát hiện ra. Có điều thế sự vẫn luôn như thế, cứ cái gì mình lo sợ nhất thì lại dễ phát sinh, như việc tôi cố tình bịa ra sơ yếu lý lịch để vào công ty, nói tôi không có ý định xấu xa gì, thực ra là tôi thì tôi cũng chẳng tin nổi, Lục Lệ Thành có thể tin tưởng tôi chỉ biết từng đó hay sao ? Có thể tin tưởng tôi không có ý định gì xấu xa hay sao ?

Lục Lệ Thành với tay mở nhạc, tiếng đàn tranh nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, như tiếng suối chảy róc rách, tiếng tơ trúc vi vu, trong óc tôi còn miên man suy nghĩ, nhưng thân thể vì mệt mỏi quá đã sớm thả lỏng, dần dần, đầu cũng trống rỗng, như mình đang nằm trong chôn son cùng thủy tịn, vùng trắng sáng quắc nhô trên cao, gió mát chậm chậm vuốt ve trên mặt, lòng không còn chút bận tâm tới thế sự, rốt cuộc gối trắng mà ngủ lúc nào không hay.

Đợi tới lúc tôi tỉnh lại từ trong mộng, mới mơ mơ màng màng phát hiện bốn phía đã tối đen, chỉ có một điểm sáng le lói ngoài không trung chớp sáng chớp tắt, trong nháy mắt, những bộ phim kinh dị ngày xưa đột nhiên hiện cả lên trong đầu, tôi "A" lên một tiếng đầy thảm thiết.

"Sao vậy ?" Lục Lệ Thành lập tức mở cửa xe, trên tay vẫn cầm nửa liều thuốc, bị anh ta búng tay ném ra xa, đóm lửa hồng tạo thành một đường cong dài, rơi xuống đất.

Tôi nắm chặt lấy cánh tay của anh ta, thở hổn hển, nhân gió lạnh bên ngoài cửa xe thổi tạt vào, mới tỉnh táo lại, nhất thời cảm thấy xấu hổ, vội vàng buông anh ta ra, nguyên trên người tôi đang đắp một cái áo vest, vừa rồi bị sợ quá, áo đã rơi xuống chân, tôi vội vàng nhặt lên, là Armani[1] nha ! Muốn nói thật xin lỗi, nhưng câu nói ra tới cửa miệng rồi lại ngừng lại, chợt nhận ra, tôi mắc lỗi chỗ nào chứ ?

Anh ta ngồi vào trong xe, cười hỏi : "Lớn như thế rồi mà vẫn còn sợ ác mộng sao ?"

Tôi bức mình đáp : "Sợ ! Người dọa người, có thể dọa chết người ! Một giờ trước, hai chúng ta còn đang ở nơi đô thị phồn hoa sầm uất, xe mới chạy trên đường, tôi vừa chớp mắt một tẹo, lại phát hiện mình đang nằm ở nơi hoang dã, bốn phía không một bóng người, lại có ai đó đóng giả làm ma trôi, đổi lại là anh, anh sẽ phản ứng như thế nào."

Lục Lệ Thành nghiêng người dựa vào tay lái, một cánh tay khoác lên lưng ghế, bàn tay chạm đúng vào đầu vai tôi, trên đầu ngón tay như vẫn còn quần quýt mùi khói thuốc : "Thứ nhất, cô ngủ không chỉ một giờ, thứ hai, nếu đúng là có quỷ, là quỷ nam tôi sẽ bắt lấy nó mang ra chợ bán, là quỷ nữ, tôi sẽ hỏi nàng một chút, tiểu Thiên[2] lúc nhỏ có đẹp không ?"

Hóa ra trong óc anh ta cũng không phải toàn số với má, bắt quá, thứ đáng quan tâm nhất không phải là sự hài hước của anh ta, mà lại là một sự thật khủng khiếp khác, thế mà tôi đã ngủ hơn bốn tiếng đồng hồ rồi sao.

"Thế là sao chứ ?"

Lục Lệ Thành không trả lời, nở má, con Mực Mã Nhân rung lên ầm ầm trong bóng đêm, đột nhiên ngoặt một góc 180 độ, trèo lên đường.

"Vì sao anh không đưa tôi về nhà ?"

"Sao mà tôi biết được nhà cô ở đâu chứ ?"

"Sao anh không đánh thức tôi dậy mà hỏi ?"

Anh ta im lặng không nói lời nào, tôi bức mình trừng mắt nhìn anh ta, anh ta lại liếc tôi một cái, đột nhiên nói : "Lúc ngủ trông cô có vẻ đáng yêu."

Tôi "hừ" một tiếng.

Xe đột nhiên dừng lại, tôi ngoảnh đầu nhìn ra, trước không có thôn làng, sau không có quán xá, chỉ có một căn nhà gỗ nằm chòng chөр giữa nơi hoang dã. Lục Lệ Thành, rốt cuộc anh muốn làm cái gì chứ ? Tôi nhất không sắc đẹp, nhị không tiền tài, tuổi lại lớn, cho dù có mang tôi đi bán, chỉ sợ cũng chẳng ai thèm mua. Chẳng lẽ anh ta muốn tiến hành nghiệm hình bức cung tôi ?

"Xuống xe thôi !" Lúc này Lục Lệ Thành đã xuống xe, thay tôi mở cửa xe.

Xuống thì xuống chứ gì, đã tới bước này rồi, ai sợ ai chứ ! Tôi ôm tâm trạng của Giang tỷ[3] bước vào nơi phòng ngủ, đi theo anh ta vào căn nhà gỗ nhỏ. Có điều nước biết không thể đóng được, nhà cũng không thể chỉ nhìn bên ngoài, bên ngoài tuy cũ nát, nhưng bên trong như con chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đủ cả.

Lục Lệ Thành rót cho tôi một chén nước, nghe thấy tôi khẽ rì rầm trong miệng : "Núi đỏ hồng mai đã nở rồi, Ngàn dặm tuyết băng bước qua thôi, Đông về giá rét nơi nơi ở.....[4] ", liền đặt mạnh chén nước trước mặt tôi : " Tôi không phải quốc quân, cô lại càng không phải là hồng mai trên núi đỏ. " Anh ta hơi ngừng lại một chút, nói với vẻ chế nhạo : "Không phải ai cũng có thể tự so sánh với hoa mai, cẩn thận kéo lại nhận bừa."

Tôi nổi giận đùng đùng phát tay áo bỏ đi, ra khỏi phòng, nhìn về phía xa xa, núi xanh ẩn hiện, sao lấp lánh đầy trời, đúng là một nơi điển viên vui thú tuyệt diệu. Đã gần vào cuối mùa thu, ban ngày còn đỡ, buổi tối lại thực lạnh, gấp gió lạnh, mới đi được nửa vòng quanh cái xe, bụng đã sôi sùng sục, người lại run lập cập, đành chậm rãi về phòng, anh ta đã ngồi trên bàn ăn cơm, đầu cũng chẳng ngẩng lên nói : "Đóng cửa cẩn thận."

Tôi thấy trên bàn còn một bát cơm nữa, không nói lấy nửa câu lập tức đi vòng qua, cho dù đây là Hồng Môn Yến[5], tôi cũng muốn làm quý no.

Căn cứ vào nguyên tắc chỉ cần tôi ăn nhiều một miếng, địch nhân tất sẽ ăn ít đi một miếng, tôi như gió thu vô tình cuốn sạch lá vàng, hận không thể ăn sạch cả chân bàn.

Lục Lệ Thành vẫn bảo trì thái độ trước sau như một, không chút khách khí cùng tranh cướp với tôi, hai người vừa thông suốt lập tức vui đầu vào ăn, đợi tới lúc bàn đã sạch sẽ, tôi ngay cả đi cũng không đi nổi. Hai người cùng nhìn cái bàn sạch sẽ, rồi lại ngừng đầu nhìn nhau. Tôi nghe rằng cười với anh ta, tôi thực không chịu nổi, nhưng tôi rất vui. Tôi biết anh ta ăn chưa no Ha ha ha.

2.

Nhìn thấy anh ta đang dợm đứng lên, tôi lập tức đứng phắt dậy chạy ra chiếm cái ghế nằm duy nhất trong phòng, vừa nằm đu đưa vừa nhìn anh ta đầy thị uy. Anh ta không thèm để ý tới tôi, lập tức cất bát đĩa và túi nilon bọc kín lại, dọn dẹp bàn sạch sẽ, lại nhóm lửa trong cái lò sưởi nằm chìm trong tường trước cái ghế nằm lên, sau đó lại rót cho mình một chén rượu, chậm rãi thưởng thức.

Đoán củi đốt là gỗ tùng, nên trong phòng toàn mùi thơm của gỗ tùng. Không biết là bởi vì hương thơm của gỗ tùng, hay bởi vì no quá, người ấm áp, nên tâm trạng của tôi cũng dần tốt lên, lười biếng giang chân giang tay ra cho thoải mái, vừa đu đưa ghế, vừa đánh giá Lục Lệ Thành

Cũng vì không có ghế dựa, anh ta liền ngồi dựa vào bàn, sau lưng là cửa kính cửa sổ, bóng đêm đen thẫm chợt trở thành một bức phong màn, khi ánh lửa trong lò sưởi nằm chìm trong tường kia hắt tới mặt anh ta, đã nhạt nhòa rất nhiều, chỉ còn thấy những chiếc bóng lấp loáng, làm cho thân ảnh của anh ta cũng dần dần mờ hồ, những ánh sao nhấp nháy bên ngoài cửa sổ kia thoáng lấp loáng trên ngũ quan của anh ta, làm anh ta có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều.

Anh ta lại đứng dậy tự rót thêm cho mình một chén rượu nữa, lúc này tôi mới phát hiện ra nước rượu mà anh ta đang uống, vàng mật ong sóng sánh, nước rượu không trong vắt mà đục đục, tôi cảm thấy con trùng tham ăn trong miệng bắt đầu khởi động, mặt dạn mày dày nói : "Làm sao mà anh kiếm được rượu cao lương nhà tự nấu thế ? Rót cho tôi một ít đi"

Anh ta hơi nhíu mày, có phần kinh ngạc, liền tùy tiện lấy một cái chén thủy tinh khác, rót cho tôi nửa chén.

Tôi đưa chén rượu lên ngang mũi, hít hà một hơi thật sâu, rồi mới uống một ngụm : "Rượu ngon thật."

Anh ta cười đắc ý, về mặt ấy tôi chưa bao giờ thấy qua : "Tự tay mẹ tôi nấu đấy, cao lương cũng là do nhà tôi tự trồng, khó lắm mới gặp được người biết mặt hàng."

Tôi thăm kinh ngạc, cách ăn mặc và nói năng của anh ta khiến người ta hoàn toàn không nhìn ra được nguồn gốc xuất thân của anh ta, tôi lại hít hà chén rượu, nói : "Cha tôi có một lão chiến hữu, có một lần tới Bắc Kinh công tác, cố ý mang từ quê ở Thiểm Tây tới một vò rượu cao lương tặng cho cha tôi, cha tôi giữ khư khư như báu vật, mãi mới rót cho tôi có một chén."

Cái ghế của tôi đu đưa đầy lại, những thanh củi trong lò sưởi cũng khẽ rung động theo, tinh thần thả lỏng, mới phát hiện ra cái nhà này cũng khá tốt, trong thành thị cũng chẳng thấy có chỗ nào yên tĩnh được như vậy, yên tĩnh tới mức có thể nghe rõ cả tiếng gió vi vút trên nóc nhà : "Hiện giờ chúng ta đang ở đâu vậy ?"

"Khu ngoại thành Xương Bình, nếu không bị tắc đường, thì chỉ mất một tiếng là có thể vào nội thành Bắc Kinh.

Tôi vỗ vỗ ngực, bây giờ thì hoàn toàn thả lỏng : "Đây là biệt thự nhỏ của anh sao ?"

"Cô nói thế cũng được. Đây là dùng tiền thưởng sau khi hoàn thành dự án tái cơ cấu sản phẩm đưa ra thị trường của công ty mình lần đầu tiên của tôi để mua đấy."

Tôi không thể không cực kỳ hâm mộ nói : "Vì sao người với người chẳng giống nhau chút nào thế ? Tiền thưởng hiện tại của tôi may ra chỉ đủ mua một cái buồng vệ sinh."

Anh ta cười : "Thời đó phòng ở trong nội thành Bắc Kinh còn chưa đắt, nữa là cái phòng nhỏ ở chốn ngoại thành hoang vu này, chẳng đáng bao nhiêu tiền. Kỳ thật, lúc đó tôi cũng chỉ muốn kiếm một nơi để thỉnh thoảng mình tới thư giãn một mình, sau không ngờ lại được người ta khen là có ánh mắt đầu tư." Anh ta chỉ ra phía bên ngoài cửa sổ : "Phía bên kia là một vườn quả, vào mùa xuân và mùa hạ, đào lý thơm lừng, cảnh đẹp lắm, mấy năm gần đây lại

phát triển du lịch sinh thái, cứ vào xuân hạ, người ngắm hoa trong vườn còn nhiều hơn hoa, người hái trái cây còn nhiều hơn cả trái cây trên cây."

Tôi bật cười một tiếng, anh ta lại có chút phiền muộn nói : "Cho nên bây giờ tôi chỉ tới đây vào mùa đông."

Tôi lại tự rót cho mình nửa chén rượu nữa, Lục Lệ Thành nói một cách thản nhiên : "Rượu này có tác dụng chậm đấy."

Tôi liền làm mặt xấu với anh ta : "Anh không cho tôi uống, tôi lại càng muốn uống." Nói xong lại rót thêm vào chén mình, thoáng xấu tính, lại rót đầy cả chén, sau đó nâng chén về phía anh ta đầy thị uy, uống một ngụm lớn.

Lục Lệ Thành cười lắc đầu. Tôi vừa cầm chén rượu, vừa đu đưa ghế, nói : "Tốt lắm, anh muốn tra hỏi gì thì tra hỏi đi! Tôi cam đoan sẽ nói thẳng nói thật, chỉ hy vọng anh có thể khoan dung."

Lục Lệ Thành mỉm cười nhìn tôi, trong mắt lấp lánh tinh quang, đó là một nụ cười bồn chồn sao ?

"Cô đã rất thẳng thắn rồi, chuyện đó do một tay Tổng Dực xử lý, bên phía anh ta, tôi chẳng biết được bất kỳ tin tức gì cả, tôi cũng không dám khẳng định là có."

Trước mắt tôi đen xì, suýt tí nữa thì bị tức quá chết nghẹn, Tô Mạn, mày đúng là đầu heo, mày đúng là đầu heo ! Anh ta nhắm một ngụm rượu, trên mặt vẫn giữ nụ cười, thường thức về thất lạc của tôi. Tôi uống thêm vài ngụm rượu nữa, rót cuộc mới thả lỏng ra một chút, tự an ủi mình : "Dù sao anh cũng đã sinh lòng hoài nghi với tôi, cho dù tôi không thừa nhận, thì sớm hay muộn anh cũng điều tra ra."

Anh ta thu lại nụ cười, nói với vẻ rất thật : "Cám ơn !"

Người này thay đổi sắc mặt quá nhanh, tôi cũng không đoán được gì, chỉ nhìn anh ta ngơ ngẩn, tự chỉ vào chóp mũi mình : "Anh đang nói với tôi sao ?"

Anh ta nhìn tôi không nói gì, xem ra không muốn trả lời câu hỏi vô nghĩa của tôi. Tôi thoáng ngượng ngùng trước cái nhìn đăm đăm của anh ta, vội hạ ngón tay xuống, nói : "Tôi đã nói rồi, là tôi tự bảo vệ mình, chứ không phải là cố tình giúp anh, tốt nhất là anh nên cảm ơn Tổng Dực."

Anh ta nhú mày, trên người dần phát ra một luồng khí lạnh buốt. Tôi vội thụt lùi về phía sau, than thở với vẻ không cam lòng : "Thì đúng là như thế mà ! Trên sơ yếu lý lịch của tôi không kê rằng tôi đã từng làm kiểm toán, nên làm sao dám mang những thứ đó đi rêu rao ? May có anh ấy trọng nghĩa ra tay, còn không chịu kể công, nếu không đã có thể mượn cớ này để thu mua lòng người..."

Anh ta không chút kiên nhẫn lập tức ngắt lời tôi : "Cái Tổng Dực cần là nhân tâm ở phía Tổng công ty ở New York, căn bản anh ta chẳng coi trọng mấy kẻ râu ria nghĩ thế nào. Vấn đề này cũng chẳng ảnh hưởng được tới tôi, chẳng qua tôi chỉ không rõ là tổng công ty đang muốn tra xét cái gì, cho nên không dám làm loạn, hành động kia của Tổng Dực, ngược lại lại khiến mấy lão già bên Tổng công ty khen anh ta quang minh lỗi lạc, xử sự công chính, tất cả những gì tốt mà anh ta cần, đều đã lấy được cả, nếu quả thật anh ta không muốn kể công, hoàn toàn có thể giao trực tiếp những thứ đó cho tôi, mà không phải giao cho ông Mike, nhờ ông Mike giải trình với phía bên kia, khiến cho ông Mike chỉ còn cách âm thầm cho tôi biết, sau đó mới báo cáo với bên Tổng công ty...."

Anh ta nhìn về mặt tôi, đột nhiên ngừng lại : "Tin hay không là tùy cô ! Tổng Dực có thể lên được tới vị trí như thế này ở nơi dị quốc tha hương kia, cũng không phải đơn thuần như cái bộ dáng vô hại mà mấy người nhìn thấy. Cô nghĩ xem lúc trước vì cái gì mà tôi bắt buộc phải ép cô làm việc cho tôi ? Nếu không phải vì anh ta, thì làm gì tới mức dưới tay tôi không có nổi một người có thể dùng được sao ?" Anh ta nhấp thêm một ngụm rượu, quay mình nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ.

Tôi không biết là do mùi thơm của gỗ tùng, do ánh sao lấp lánh, hay là do tôi đã chớm say, mà tôi lại cảm thấy cái vị Lục Lệ Thành trước mắt tôi đây không giống cái vị Lục Lệ Thành mà tôi từng nhận thức, về mặt nghiêng nghiêng của anh ta lộ ra vẻ bi thương thâm hại, mà cái dáng vẻ này vô luận có xảy ra bất kỳ chuyện gì đi chăng nữa cũng không thể xuất hiện trên mặt anh ta được.

Anh ta vừa uống rượu, vừa nói một cách thản nhiên, cứ như là nói chuyện với bóng đêm : "Mấy bút toán lộ phí sai kia vốn dĩ cũng không phải là lộ phí sai, mà chỉ là tiền phong bì thông thường, từ đầu năm đã lên kế hoạch trước, tiền cũng đã đưa hết, người trình mỗi tháng cũng chỉ là hình thức, cuối năm nhiều việc quá, quá bận nên mới mắc lỗi, quên mất người này đã nghỉ việc từ hồi tháng mười."

Tôi cũng không biết phải bình luận như thế nào, chỉ có thể bảo trì im lặng, anh ta nhìn tôi, về mặt thản nhiên : "Khoản chi phí nhỏ nhoi này, so với lợi nhuận của công ty, cũng không đáng nhắc tới, ông Mike cũng đồng ý với cách làm như vậy, tuy rằng phương thức đó không được Tổng công ty tán thành. Đương nhiên, bây giờ Tổng công ty cũng hiểu là mỗi quốc gia có một phương thức kinh doanh riêng, cho nên mỗi người bọn tôi đều có thể thương vụ, trong đó có hạn mức thấu chi nhất định, chuyên dùng tiếp khách, hai năm gần đây, hạn mức càng ngày càng cao, tôi cũng chẳng cần dùng mấy bút toán lộ phí sai để giải trình mấy khoản chi phí đặc thù đó rồi"

Tôi khẽ thì thầm : "Anh không cần phải giải thích cho tôi nghe, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai mà"

Ánh mắt của anh ta dừng ở tôi, trong đôi tròng mắt đen thẫm như toát ra bóng lửa. Anh ta ngồi trên tấm thảm ở phía trước ghế đu, hơi ngửa đầu nhìn tôi : "Cô có thể thành thật trả lời tôi một vấn đề được không ?"

3.

Tôi gật đầu, không ai có thể cự tuyệt được ánh mắt lúc này của anh ta cả.

"Có phải mỗi người trong công ty đều nhận định rằng Tổng Dực sẽ thắng hay không ?"

Nếu biết là vấn đề này, vô luận thế nào đi chăng nữa tôi cũng phải cự tuyệt. Tôi lắp bắp đáp : "Tôi không biết, chắc không hẳn thế đâu ! Cạnh tranh công bình mà thôi, huống chi ông Mike vẫn rất coi trọng anh, hơn nữa cũng thường dùng toàn lực để giúp anh mà... Kỳ thật .. tôi..." Dưới ánh mắt của anh ta, đầu tôi dần dần hạ thấp xuống, lằm bằm hồi lâu, cuối cùng tính liều, đơn giản triệt để, nói ra một hơi : "Tổng Dực tốt nghiệp tại một trường đại học nổi danh ở Mỹ, rất nhiều người ở Wall Street là bạn học của anh ấy, anh cũng biết rồi đó, người Mỹ rất coi trọng mối quan hệ đồng học. Anh ấy lại công tác ở Tổng công ty sáu năm trời, nhiều đồng nghiệp lên nói anh ấy có quan hệ không tệ đối với một số quản lý cấp cao của MG, có một số đồng nghiệp đi công tác New York về nói có trông thấy ảnh chụp anh ấy đánh golf cùng bọn họ, kỳ thật cấp trên cũng sớm nhận định là anh ấy rồi, chẳng qua thứ nhất không tiện qua mặt Mike, thứ hai không muốn tổn thương tới sự tích cực làm việc của nhân viên trong công ty, dù sao anh cũng là một trong những khai quốc công thần của MG khu vực đại lục, cho nên nhất định phải có giai đoạn quá độ này."

Sự im lặng trong phòng làm người ta phát lạnh, tôi vắt hết đầu óc muốn tìm mấy câu để an ủi anh ta, nhưng đầu dần hỗn loạn, nghĩ hồi lâu, mới nghĩ ra một câu : "Năng lực của anh, giới tài chính của Trung Quốc này có ai là không biết tới, nơi này không dung, thì thiếu gì chỗ khác cần."

Nói ra miệng rồi, nhìn thấy sắc mặt của anh ta, lập tức mới nhận ra, là mình lại lỗ lòi rồi, tôi vội vàng xin lỗi rồi rít : "Không, không, ý tôi không phải thế, đương nhiên MG sẽ không để anh rời đi, đương nhiên anh cũng không rời khỏi MG..."

"Được rồi, không cần nói nữa."

Anh ta bất động thanh sắc lập tức ngắt lời tôi, mặt càng ngày càng đen, lòng tôi đầy ảo não, chỉ đành bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch đầy sáng khoái, may mắn là trên đời này có một thứ gọi là rượu, cho dù là sấu giăng vạn cổ, hay trăm mối tơ vò, vẫn có thể làm cho người ta tạm thời quên hết.

Lục Lệ Thành cũng bưng chén rượu lên, chúng tôi cùng im lặng ngồi uống rượu, chỉ một lát đã hết nửa bình cao lương, dần dần Lục Lệ Thành nói ra nhiều hơn. Anh ta vô thức đưa cái ghế xích đu thay tôi, tôi khoai chí co chân ngồi yên ở trên, càng cười không ngừng.

"Tô Mạn, tôi vẫn thực cố gắng, hết thảy những gì mà hôm nay tôi có được, đều do chính bàn tay tôi bắt lấy, mười bốn năm trước, lúc tôi bước chân vào Bắc Kinh, bực hành lý của tôi, chỉ có duy nhất một chiếc chăn bông và ba bộ quần áo."

Tôi gật mạnh đầu.

"Tôi là thí sinh tới từ nông thôn, cha mẹ tôi mới chỉ biết viết tên của mình, hết thảy còn lại tôi đều phải tự dựa vào sức mình, điểm thi vào trường cao đẳng ở tỉnh tôi lại rất cao, không giống những người vốn sinh ra tại Bắc Kinh như các cô, điểm để người Bắc Kinh các cô đỗ vào đại học Thanh Hoa chỉ bằng điểm mà đám thí sinh bọn tôi đỗ vào mấy đại học tiêu chuẩn."

"Vâng, vâng, đây nhẹ một chút, tôi thấy hơi chóng mặt rồi."

Anh ta thực nghe lời, đu đưa một cách nhẹ nhàng hơn : "Tôi tốt nghiệp ở một trường đại học nhỏ ở Bắc Kinh không ai biết tới, Tổng Dực lại tốt nghiệp từ Đại học Thanh Hoa, tôi chỉ có bằng MBA tại chức, anh ta là thạc sĩ chính quy từ Berkeley, ở trong nước, tôi bắt đầu bằng việc thay ông Mike gọi điện thoại, pha cà phê, thư ký hội nghị, anh ta vừa bước chân ra đã là tinh anh tới từ Wall Street, tôi mất mười năm trời, mới lên được tới vị trí ngày hôm nay, anh ta chỉ dùng có sáu năm, nhưng luận về chân tài thực học, tôi biết, tôi chẳng kém gì anh ta, những gì anh ta có thể làm, tôi đều có thể làm được, mà những thứ tôi có thể làm được trên thị trường Trung Quốc, chưa chắc anh ta đã làm được."

Nghe thấy tên Tổng Dực, tôi thấy rất đau đầu, lòng rối bời, định uống một ngụm rượu, lại phát hiện ra chén đã hết sạch : "Tôi muốn uống rượu."

Anh ta vừa nói, vừa tiện tay đưa chén rượu của mình cho tôi, tôi nắm lấy tay anh ta, kéo chén rượu vào gần miệng uống hai hớp : "Nhưng mà..." Lục Lệ Thành lắc đầu cười rộ : "Hiện trạng Trung Quốc bây giờ kỳ quái vậy đó, chỉ cần là hải quy[6] từ nước ngoài trở về, lập tức đã mang trên mình một cái hào quang vô hình, tựa hồ như chỉ cần là thổ miết[7], thì nhất định là tiên thiên không đủ."

Những lời của anh ta vì sao lại có phần quen thuộc đến thế. Cố gắng nghĩ nửa ngày, tôi mới nhớ ra, có một vị giảng viên hồi còn học đại học, trước lúc đi ra England, đã lưu lại cho tôi một câu cảm thán tương tự như thế, ở viện mỗi ngày đều rao giảng rằng cần trở thành một học viện nhất lưu nổi danh trên thế giới, muốn mọi người tiến cử nhân tài, kết quả là tiến cử ra một đồng hải quy, bức một đồng thổ miết phải rời khỏi, và vị giảng viên tôi thích nhất này cũng là một trong những người bị buộc rời đi. Hình như đại tỷ cũng nói qua một vài câu tương tự, trong trường hợp tăng lớp quản lý cao cấp của công ty có vị khuyết thiếu, cho dù trong nước có nhân tài thích hợp, tổng công ty vẫn coi như không thấy, không ngại khổ cực mời một kẻ từ nước ngoài trở về.

Nhớ lại vị giảng viên kia, tuổi đã cao, lại bị cuộc sống bức phải ra nước ngoài, mọi thứ lại phải làm lại từ đầu, lại nhớ lại tình trạng dậm chân tại chỗ trong sự nghiệp của đại tỷ, tôi bắt đầu thở ngắn than dài.

Lục Lệ Thành nghe thấy tiếng thở dài của tôi, rót thêm cho tôi một chút rượu, rồi cùng tôi chạm cốc : "Tôi còn chẳng thở dài thì thôi, cô thở dài cái nỗi gì ? Tôi tin tưởng mọi thứ nằm cả trong tay mình..."

Tôi ngầy ngầy hồ đồ cùng chạm cốc với anh ta, đợi tới lúc buông chén rượu, tôi đã nghĩ không ra, vừa rồi tôi thở dài vì cái gì chứ, có điều nhìn khuôn mặt anh ta ánh lên đầy vẻ tự tin và kiên nghị, cảm nhận được quyết tâm chưa từng có từ trước tới giờ của anh ta, không hiểu sao lại thầm vui vẻ thay.

Anh ta nhìn thấy vẻ tươi cười của tôi, cũng cười theo : "Tô Mạn, tôi..." Anh ta nhìn đắm đắm vào tôi, muốn nói lại thôi. Tôi chủ động thò tay đón lấy chén rượu, anh ta cầm tay tôi, vẻ mặt dịu dàng khác thường : "Khoan hãy uống rượu đã, tối nay tôi mang cô tới đây, cũng không phải vì mấy bút toán lộ phí sai, mà muốn nói cho cô một câu, tôi ... tôi ... cô có muốn nghe một bí mật hay không ?" Trong ánh mắt của anh ta đột nhiên lộ ra vẻ khẩn trương gấp gáp.

Tôi gật đầu, lại gật đầu, cười hì hì, ngón trỏ đặt trên môi khẽ suýt một tiếng, hơi cúi người, ghé sát vào lỗ tai anh ta, khẽ nói : "Tôi có một bí mật muốn nói cho anh, bí mật nhé... anh phải giữ bí mật Tôi.... tôi rất ... rất thích Tổng Dục."

Đầu hơi ngoẹo sang một bên, dựa vào vai anh ta, say mê ngủ không biết trời đất gì nữa.

Sáng hôm sau, lúc tỉnh lại, đầu đau nhức nhối, nhìn lại căn phòng nhỏ hoàn toàn xa lạ, không biết đang ở đâu, phải ngồi ngẩn ra một lúc, mới nhớ tới Lục Lệ Thành, căn phòng ở này là của Lục Lệ Thành ! Tôi nhảy dựng từ trên ghế lên, vội vàng hắng giọng kêu to : "Lục Lệ Thành, Lục Lệ Thành..."

Trong phòng lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng tích tắc tích tắc của một cái đồng hồ cũ đặt trên cái bàn gần cửa sổ, tôi liền đi qua, cầm lấy tờ giấy đang bị chặn ở dưới.

"Số điện thoại ở dưới có thể giúp cô quay lại nội thành."

Không giải thích, không xin lỗi, không có gì cả, chỉ có một số điện thoại di động. Những chuyện xảy ra đêm hôm qua, một nửa rõ ràng, một nửa mơ hồ, mới đầu hình như tôi thực sợ hãi, sau đó tôi thực giận dữ, rồi sau đó nữa, hình như tôi không còn nổi giận nữa, chúng tôi ngồi uống rượu, sau đó nữa..... tôi đã tỉnh lại. Tôi cau mày suy nghĩ, rốt cuộc Lục Lệ Thành có ý gì chứ, phải chăng là buổi tối cuối tuần nhàm chán quá, nên muốn kéo một người tới cùng uống rượu ?

Miệng lẩm nhẩm mắng thăm anh ta, dựa theo chỉ dẫn của anh ta, gọi tới số điện thoại kia, đối phương nói mười lăm phút sau sẽ tới đón tôi. Tôi vội vàng lau mặt, mở tủ lạnh ra, lấy ra một quả chuối từ trong tủ lạnh, treo lên một cái xe cũ nát, sau khi xuống xe xong trả tiền, người đàn ông nói giọng Bắc Kinh cự tuyệt không chịu lấy tiền của tôi : "Lục tiên sinh sẽ trả." Nói xong, liền lái xe đi, trong chốc lát đã khuất khỏi tầm mắt tôi.

Tôi kéo theo một đồng hành lý, lòng ngổn ngang trăm mối đi vào tòa nhà của mình, tôi về nhà để thế sao ? Gọi điện cho mẹ tôi, nói mai tôi sẽ về nhà, hôm nay thực không còn chút sức lực nào rồi, quyết định tắm trước một cái, sau đó kêu Ma Lạt Năng tới đón tôi đi mở tiệc tẩy trần an ủi.

[1] Thương hiệu thuộc về Giorgio Armani, một nhà tạo mẫu thời trang người Italia. Ông nổi tiếng trong việc thiết kế cho các dòng sản phẩm y phục nam giới.

[2] Tiểu Thiển : Nhiếp Tiểu Thiển, ma nữ trong truyện Nghĩa khí cải hóa hồn ma của Bồ Tùng Linh, hiện đang được dựng thành film Thiển nữ u hồn.

[3] Giang tỷ : Giang Thanh. Sau khi Mao Trạch Đông chết (9/9/76), đêm ngày 6/10/1976, Giang cùng các thành viên của “Bè lũ bốn tên” bị bắt đưa xuống một phòng ngầm dưới đất của Trung Nam Hải.

[4] Nguyên tác :

Hồng nham thượng hồng mai khai

Thiên lí băng tuyết cước hạ thái

Tam cửu nghiêm hàn hà sở cù

Nhất phiến đan tâm hướng dương khai”

Phỏng dịch :

Núi đỏ hồng mai đã nở rồi,

Ngàn dặm tuyết băng bước qua thôi,

Đông về giá rét nơi nơi ở

Một tấm lòng son hướng mặt trời."

“Đây là một khúc tán tụng hồng mai, tựa hồ như muốn đưa chúng ta quay trở lại khoảng thời gian không thể nào quên. Trong bạch công quán, cận bã khắp nơi, bất bố tàn hại không biết bao nhiêu những đảng viên đảng cộng sản và những nhân sĩ ái quốc ưu tú, mặc dầu từ khi bọn họ trở thành những trung hồn thiên cô, bọn họ cùng đoàn kết, phấn đấu, ái quốc, tinh thần nguyện đem hết cả máu và sức trẻ để phụng hiến vĩnh viễn nằm trong tim chúng tôi.” ß Nói về giai đoạn Hồng Vệ Binh

[5] Hồng Môn Yến: Năm 209 TCN, Trần Thắng khởi nghĩa ở Đại Trạch chống lại nhà Tần, lực lượng phát triển mạnh, không lâu sau xưng làm Trương Sở Vương. Lưu Bang hưởng ứng, dẫn binh ở huyện Bái. Năm 206 TCN, Lưu Bang tiến vào Quan Trung.

Lưu Bang vào Hàm Dương, tiêu diệt nhà Tần. Theo như lời ước của Sở Hoài vương khi chia quân đi đánh Tần: “Ai vào Quan Trung trước thì được làm vua”, đáng lý ngôi vua ở Quan Trung thuộc về Lưu Bang, nhưng Hạng Vũ có binh lực mạnh hơn, lần át Lưu Bang nên khi nghe tin Hạng Vũ tiến vào Quan Trung, Lưu Bang phải lui ra Bá Thượng.

Theo kế của Phạm Tăng, Hạng Vũ mời Lưu Bang dự Yến Hồng Môn định kế tội chống đối và giết chết. Khi Lưu Bang đến hội, Phan Khoái và Trương Lương đi theo hộ tống. Đến nơi, ông được lệnh ở ngoài, chỉ có Lưu Bang và Trương Lương vào dự tiệc.

Phạm Tăng thấy Hạng Vũ không quyết đoán giết Lưu Bang, bèn sai Hạng Trang múa gươm làm trò vui để nhân tiện đâm Lưu Bang. Hạng Bá là bạn Trương Lương, không nỡ giết Lưu Bang nên đứng dậy múa gươm che đỡ, nhưng Lưu Bang vẫn gặp nguy. Trương Lương vội ra gọi Phan Khoái vào cứu.

Phan Khoái mang kiếm, cấp khiến bước vào cửa viên môn. Vệ sĩ cầm giáo chéo nhau muốn cản không cho vào, ông cầm ngang cái khiến gạt ra, vệ sĩ ngã lăn ra đất. Phan Khoái liền vào, vén màn đứng, trợn mắt nhìn Hạng Vũ, Hạng Vũ giật mình chống kiếm quỳ nhôm dậy. Khi hỏi ra biết ông là tướng của Lưu Bang, Hạng Vũ liền sai lấy rượu thịt cho ông. Ông đứng ăn uống tại chỗ, một tay vẫn cầm gươm thế thủ rồi nói với Hạng Vũ: “Vua Tần lòng lang dạ thú giết người nhiều không kể xiết, trị tội người như sợ không kịp. Thiên hạ đều nổi dậy làm phản. Vua Hoài Vương có giao ước với các tướng: "Ai phá được Tần, vào Hàm Dương thì phong vương". Ngày nay Bái Công là người đầu tiên phá được Tần, vào Hàm Dương, tư hào không dám phạm, niêm phong các cung thất, đem quân về đóng ở Bá Thượng để chờ đại vương đến. Bái Công sai tướng giữ cửa ải là chỉ để phòng bọn trộm cướp ra vào và những việc bất trắc mà thôi. Bái Công khó nhọc mà công to như vậy, nhưng vẫn chưa được phong thưởng gì! Nay đại vương nghe lời bọn tiểu nhân, muốn giết kẻ có công, tức là noi theo đường lối nhà Tần đã mất! Tôi trộm nghĩ đại vương không nên làm như vậy!”

Hạng Vũ chưa biết đáp ra sao, chỉ biết lệnh cho ông ngồi xuống. Một lát, Lưu Bang đứng dậy đi ra ngoài, nhân đó gọi Phan Khoái ra. Hạng Vũ sai Trần Bình mời Lưu Bang vào. Lưu Bang lo lắng hỏi ông có nên đi khi chưa từ biệt hay không. Phan Khoái nói: “Làm việc lớn thì không để ý đến những điều vụn vặt; làm lễ lớn không câu nệ những điều nhỏ. Nay người ta là dao là thớt, ta là cá là thịt, từ biệt làm gì?”

Lưu Bang bèn ra đi. Hai người thừa cơ trốn thoát, nhờ Trương Lương dùng kế biện bạch giữ chân quân Hạng Vũ.

[6] Hải quy : rùa biển : cách gọi những người từ nước ngoài về, do chữ "quy" là rùa đồng âm với chữ "quy" là về.

[7] Thổ miết : ba ba đất : chỉ người ở trong quốc nội.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Xoay người, tiếp tục chạy, hơi cúi mình làm động tác giả như muốn cướp bóng, rốt cuộc thành công che chắn được cho một đồng đội mang bóng chạy tiếp, mà tầm mắt của anh thủy chung vẫn không dời, vẫn hướng về phía tôi, tôi cũng im lặng ghim chặt lấy bóng hình anh, đây là những thứ mà tôi đã nợ cái cô gái ngày xưa từng trốn trong chốn khóc.

1

Thứ hai đầu tuần, lúc bắt đầu đi làm, gặp Lục Lệ Thành ở phòng họp, mặt anh ta không chút thay đổi, tựa như chưa xảy ra bất kỳ chuyện gì, tôi cũng rất tự nhiên, mắt nhìn mũi, mũi nhòm tim, thậm chí phả nhẹ nhõm chúc mừng mình đã tránh được một kiếp nạn.

Chiều, Tổng Dực gọi tôi vào văn phòng, câu đầu tiên chính là: "Lục Lệ Thành đã biết rồi sao?"

Tôi gật đầu, lòng lại bắt đầu thấp thỏm không yên: "Sao anh biết?"

"Phòng IT[1] đang nâng cấp hệ thống, phân cấp quyền hạn của những người có thể truy cập hệ thống được quy định nghiêm khắc hơn rất nhiều, bất kỳ người nào dám đưa mật mã của mình cho người khác sử dụng, nếu bị phát hiện sẽ nghiêm trị không tha. Lại cả bên lưu trữ chứng từ kế toán nữa, quy định những chứng từ kế toán trong phòng lưu trữ hồ sơ, nếu không phải nhân viên kế toán thì không thể tự tiện vào xem."

"Đề nghị của Lục Lệ Thành sao?"

"Đúng vậy, cho nên tôi nghĩ chắc việc của cô đã bị anh ta phát hiện rồi."

Tôi trầm mặc không nói nửa câu, tôi cũng không cần Lục Lệ Thành làm gì cho tôi, nên cũng chưa tới mức khó chịu, nhưng đứng ra thì có chút không thoải mái, Lục Lệ Thành đã coi tôi là loại người gì rồi chứ?

Tổng Dực nói một cách nhẹ nhàng: "Cũng không phải anh ta cố tình nhắm vào cô, anh ta chỉ làm đúng chức trách của anh ta, bảo vệ lợi ích của công ty... Nếu anh ta ngầm tìm cô, nếu có chuyện gì cô không thể xử lý nổi, cứ nói cho tôi."

Có sự chi trì của anh, chút không thoải mái trong tôi lập tức biến mất không còn tăm tích, tôi cười đáp: "Chắc là anh ta sẽ không tới gây khó dễ cho tôi"

đầu." Bởi vì anh ta đã làm rồi.

Tổng Dực gật gù đầu, bảo tôi có thể ra, tôi đi tới cửa, lại hơi quay mình lại : "Cám ơn anh !"

Anh vẫn dán mắt vào màn hình máy tính, tựa hồ như không nghe thấy, tôi chờ trong chốc lát, thấy anh cũng không chút quan tâm, chỉ đành nhẹ nhàng đẩy cửa ra trong sự thất vọng, đi ra khỏi phòng.

--- & ---

Sự nâng cấp của hệ thống cũng không mang lại quá nhiều bình luận, dù sao cứ cách một khoảng thời gian công ty đều có một lần hoàn thiện và nâng cấp hệ thống. Tiêu điểm khiến mọi người chú ý hiện tại là có tham gia thi đấu bóng rổ giao hữu hay không.

Phòng Nhân sự muốn tổ chức một cuộc thi đấu giao hữu bóng rổ, có gửi email phát động phong trào, lại tập hợp những nữ nhân viên vốn là những sinh viên mới ra trường trong vòng một hai năm, tổ chức thành đội nữ cổ động viên, thông báo phát động phong trào được đính kèm bức ảnh chụp những nữ kia mặc váy ngắn.

Sau khi nhận được email, tất cả những nam nhân viên trong văn phòng như bắt được vàng, lập tức vây quanh máy tính, mặt mày hớn hờ.

Trợ lý riêng của Tổng Dực là Karen nói cho tôi biết, mục đích cuối cùng của cuộc thi đấu giao hữu bóng rổ này chỉ vì một khách hàng tiềm năng lớn, "khách hàng tiềm năng lớn" có nghĩa là một tổ chức kinh tế lớn rất có khả năng được phát triển thành khách hàng lớn của chúng tôi, chúng tôi cũng rất muốn nắm bắt thành khách hàng lớn của chúng tôi, có điều người ta vẫn còn ôm tú cầu[2], quay trái lựa phải. Nghe nói một số vị quản lý cấp cao của công ty đó thích chơi bóng rổ, nên Lục Lệ Thành mới kêu phòng nhân sự tổ chức nhân thủ, sau đó lựa người để tới thi đấu bóng rổ hữu nghị với bên kia.

Phòng Nhân sự vốn là thuộc khối hỗ trợ không kinh doanh, ngày bình thường kiểm ra một cái lông gà đã vặt óc tìm kế gõ trống khua chiêng, để biểu hiện ra giá trị tồn tại của mình, huống chi lần này lại có được một lệnh tiền thực sự[3]. Cho nên mới viết một cách rất đúng lý hợp tình là chấp hành mệnh lệnh của Lục Lệ Thành, để chọn lựa ra những người có thể chơi được bóng rổ tốt nhất trong công ty, Phòng Nhân sự quyết định tổ chức một cuộc thi nội bộ trong công ty trước.

Tôi lén ghé vào tai Karen nói thầm : "Tôi đoán là do mấy cô nàng ế sung ế sía không gả đi được của phòng Nhân sự, phòng Nhân sự âm thịnh dương suy, trong khi phòng IT thì toàn con trai, hai ngành cả đời chả bao giờ qua lại với nhau, không biết bao nhiêu nước phù sa chảy vào ruộng người khác rồi ?"

Karen bỗng tròn tròn mắt, tôi vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy, vừa uống được một ngụm nước đã nuốt phun ra, trận bóng rổ này không lo không kiểm ra người công hiến thời gian rảnh rỗi, nguyện phục vụ không công rồi.

Karen liếc tôi một cái, nói một cách rất thoải mái : "Nhận thức vấn đề dưới góc độ này không tồi nha. Ít nhất thì mọi người cũng tìm ra được tiếng nói chung, cho dù không thể phát triển hơn lên, thì cũng coi như thêm vài người bạn, tính ra còn tốt hơn so với đi xem mắt nhiều."

Xem ra đây cũng là một người đã từng phải chịu sự tàn phá của nạn xem mắt, tôi vỗ vỗ vai cô ấy, không nói thêm gì nữa.

Dưới sự hùng dũng báo danh của nam nhân viên, tích cực tham dự của nữ nhân viên, cuộc thi đấu bóng rổ cũng bắt đầu triển khai. Phòng nhân sự ra tay rất rộng rãi, trực tiếp thuê hết cả sân vận động, tổng cộng có bốn sân nhỏ, tiến hành thi đấu theo vòng tròn từng tiểu tổ, từ thứ sáu cho tới chủ nhật, chỉ một tuần là xong.

Tối thứ bảy, phòng tôi và phòng Lục Lệ Thành chạm trán, mấy người Peter bọn họ vừa ra sân đã bị đập cho tơi tả, mặt mày xám xịt, mất hết cả mặt mũi trước chúng mỹ nữ, tới lúc nghỉ giữa hiệp, Karen và một nữ đồng nghiệp khác là Sandy lập tức chạy tới một sân khác, đưa nước đưa khăn lau cho một đội khác, Peter bọn họ kêu gào thảm thiết gọi lại, tôi cười tủm tỉm nói với bọn họ : "Nếu muốn hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nhân, thì cũng phải có thực lực nha !"

Peter lập tức nói : "Để gọi bên ngoài hỗ trợ vậy, một bạn học cũ của tôi làm bên CS..."

Mọi người cùng ồ lên phản đối anh ta, MG và CS là đối thủ từ lâu rồi, mấy năm trước vì tranh một khách hàng là một ngân hàng quốc doanh, hai nhà dùng đủ mọi chiêu, mà cái ngân hàng quốc doanh này cũng thực khôn ranh quỷ quyết, yêu cầu cả hai công ty bọn tôi cùng giúp nó ra thị trường, hai nhà thắng bại chưa phân, nhưng kết cũng không ít thù.

Tôi cười nói với Peter đang tức giận : "Nhà mình có tôn thần không cần, lại tới miếu nhà người ta rước về sao ?"

Các vị nam đồng nghiệp đều quay lại nhìn tôi chăm chăm, trong ánh mắt toát ra vẻ khát khao học hỏi, tôi khề nói : "Alex."

"Sao cô biết được tin này ?" "Tin này có đáng tin cậy không ?"

Mọi người cùng nhao nhao hỏi, tôi vừa cười vừa liếc những mỹ nữ cổ động viên phía bên kia : "Tin hay không tùy các anh!"

Tổng Dực tới muộn, lúc này mới tới, mặc một bộ đồ thể thao, xách theo một thùng nước, thấy Karen không ở đây, liền đưa cho tôi, kêu tôi đưa cho mỗi người một lọ.

Anh biết chúng tôi đang thua, liền an ủi mọi người : "Không sao cả, còn hiệp sau cơ mà." Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt rất kỳ lạ nhìn anh, anh ngạc nhiên vội vàng nhìn lại mình từ trên xuống dưới : "Tôi không mặc lộn quần áo đấy chứ ?"

Mọi người đồng loạt lác đầu, Peter vẻ mặt đầy bi phẫn : "Alex, anh biết chơi bóng rổ, vì sao không giúp bọn tôi, nhìn nhân viên dưới quyền của mình bị kẻ khác bắt nạt, anh có thể nhẫn tâm sao? Anh chưa thấy hết thấy những nỗ lực vừa rồi của chúng tôi bị đối phương vùi dập đâu."

Peter đứng là khóc hay bán giò, mục đích của tôi đã đạt được, nên cố nhin cười, trốn sang một bên.

Alex ngạc nhiên : "Ai nói là tôi biết chơi bóng rổ ?"

Mọi người cùng quay ngoắt về một phía, ngón tay chỉ thẳng về phía tôi : "Cô ấy"

Tìm tôi như bị ai bóp chặt, chỉ cảm thấy máu huyết như dừng lại, chỉ hận là không kiếm được chỗ nào để giấu mặt cho tốt. Nhìn vẻ mặt của anh ấy, có vẻ như khắp công ty không ai biết anh biết chơi bóng rổ, tôi đành cười miễn cưỡng : "Tôi đoán thôi, thấy anh cao như thế, khẳng định đội bóng rổ hội đại học sẽ không buông tha."

Mấy người Peter cũng chẳng cần biết tôi đang kinh hồn táng đảm như thế nào, thấy Tống Dực không phủ nhận, đã thăm đoán lời tôi là thật, lập tức cả đám xông lên, vây lấy Tống Dực, cùng nhao nhao xin xỏ anh, rốt cuộc Tống Dực gật đầu, mọi người cùng reo lên hoan hô, Tống Dực cũng sẽ liếc nhìn về phía tôi ở phía xa xa.

Peter quay về phía tôi kêu to : "Armanda, còn đứng đó làm gì ? Mau đi gọi Karen và Sandy về mau, hai kẻ phản đồ đó, đợi sau khi bọn tôi thắng, mới cho mấy cô nàng đó biết tay."

Tôi gật gật đầu, chạy xuống phía dưới khán đài, lúc đi qua bên cạnh bọn họ, khi tầm mắt tôi thoáng lướt qua ánh mắt anh, tôi hơi cúi đầu, trong lòng không yên, nhưng cũng không hồi hận. Đứng sau lưng anh, nhìn anh chơi bóng rổ, reo hò cổ vũ anh một cách quang minh chính đại, là tâm nguyện biết bao nhiêu năm nay của tôi rồi.

Vốn Karen không muốn quay lại, tôi phải nói cho cô ấy rằng Tống Dực cũng vào sân, cô ấy mới buồn bực cùng Sandy quay về. Bất quá, sau khi nhìn thấy Tống Dực thay đồng phục đi ra, đồng phục bóng rổ màu trắng, cao lớn hiên ngang, hai người mắt cùng sáng trưng, lại thấy Tống Dực vừa khởi động cho quen sân, vừa tùy ý ném một quả ba điểm[4] vào rổ, cả hai nàng cùng hét lên một tiếng, mấy người Peter sĩ khí cũng dâng lên hưng hực.

Tôi ngồi bó gối trên khán đài, nhìn không chớp mắt, bám chặt lấy thân ảnh của Tống Dực. Những tiếng hò reo bên tai mới quen thuộc làm sao! Giống như khoảng thời gian ngắn cách giữa hai chúng tôi chưa từng trôi qua, như hai năm đầu đại học, thời gian tôi ở sân bóng rổ còn nhiều hơn thời gian ở phòng tự học. Tôi vọng theo hình ảnh đang chơi bóng rổ sáng lòa dưới ánh mặt trời của anh, thân mình lại vĩnh viễn trốn trong bóng tối, trong vô số những ngày sau đó, tôi hồi hận, hồi hận đã không bước ra mấy bước, bước ra dưới ánh mặt trời, nói với anh rằng : "Em thích anh." Anh có từ chối hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là rốt cuộc tôi đã không cho anh biết, đã từng có một cô gái yêu anh như thế. Trên đời này, yêu đơn phương cũng không đau khổ, đau khổ là, bạn phát hiện ra rằng bạn có cơ hội nói cho đối phương biết, có điều chính bạn không biết nắm bắt, đến khi bạn hiểu được điều đó, thì cơ hội đã không còn nữa.

2.

Trận đấu bắt đầu, những hình ảnh quá khứ và hiện tại cùng đan xen vào nhau.

Tống Dực bắt đầu chạy, lướt nhanh như một ngọn gió, dễ dàng dẫn bóng vượt qua ba người, không ai có thể ngăn cản bóng người đang xông lên phía trước của anh, lúc anh xoay người lại, thoải mái ném bóng vào rổ, phía sau lưng anh nhất định là người ngã ngựa đổ, mà anh vẫn như bao nhiêu năm trước đây, quay người lại nhìn mọi người, khoe miệng hơi mỉm cười, đôi mắt sáng rực ánh mặt trời.

Lúc này đây, tôi cũng không nấp sau lưng mọi người, ngượng ngừng cố kìm nén khao khát muốn được hò hét như bao nhiêu năm về trước, tôi kêu la àm ĩ, nhảy dựng lên, vỗ tay, đây đều là những hành động mà tôi vẫn muốn làm mà không dám làm, tôi lấy ra tiếng hoan hô bị nén nhịn nhiều năm của của cô gái kia, cùng thêm vào tiếng hoan hô hôm nay của tôi, tặng cả cho anh.

Khi anh bắt gặp bóng dáng tôi, nét cười nơi khóe môi thoáng ngừng lại, đối phương đẩy một cái, theo bản năng anh hơi né sang một bên. Xoay người, tiếp tục chạy, hơi cúi mình làm động tác giả như muốn cướp bóng, rốt cuộc thành công che chắn được cho một đồng đội mang bóng chạy tiếp, mà tầm mắt của anh thủy chung vẫn không dời, vẫn hướng về phía tôi, tôi cũng im lặng ghim chặt lấy bóng hình anh, đây là những thứ mà tôi đã nợ cái cô gái ngày xưa từng trốn trong chân khóc.

Đời người ta, được mấy lần mười năm ? Mười năm sau, em vẫn yêu anh như trước. Mà giờ đây anh cũng đang ở nơi đây.

Ngay trong lúc chúng tôi vẫn còn ngây ngẩn nhìn nhau giữa sân bóng rổ, rổ bên phe đối phương đã bị vào tiếp một quả, tiếng vỗ tay vang lên rào rào, Peter hét to một tiếng, tôi liếc nhìn điểm số, 38:61, liền quay ra nhìn anh cười, hươ hươ nắm tay lên cao để cổ vũ, anh cũng vừa quay sang nhìn bảng điểm xong, quay lại thấy tư thế của tôi, khoe miệng anh lại loan rộng thành một nụ cười, trong mắt ẩn chứa sự tự tin đầy kiêu ngạo, lại có phần bướng bỉnh.

Anh vừa tiếp tục chạy, vừa hươ tay chỉ đạo đồng bọn, mấy người Peter bọn họ tràn đầy nhiệt tình và sức mạnh, chỉ thiếu một người dẫn dắt. Từ lúc đó, anh không còn thất thần, cũng không lưu tình, cho nên cái sân này trở thành vùng lãnh thổ mà anh thống trị, anh dẫn bọn họ rong ruổi tùy ý. Mà tôi cũng ngồi trên khán đài, chờ đợi cùng hò reo trong làn xung phong kế tiếp của anh.

Lòng chợt linh động, hơi quay người sang bên, lập tức bắt gặp một đôi mắt tối đen như mực. Không biết Lục Lê Thành đã tới từ lúc nào, cũng mặc đồ thể thao, khoanh tay đứng trên khán đài, chung quanh anh ta không biết là do trùng hợp, hay là do mọi người cố tình lảng tránh, hết thấy chỗ ngồi đều trống không.

Trong đôi mắt anh ta như có một mũi dao bén nhọn, trông đáng vẻ khoanh tay như tùy ý kia, lại biểu lộ rõ ra sự lạnh lùng xa cách. Coi như hôm nay anh ta cũng thực hạnh phúc, tôi chỉ nguyện đem sự vui vẻ của tôi chia khắp cho mọi người, vì thế, tôi cũng quay người nhìn anh ta mỉm cười ngọt ngào một cái, rồi mới quay đầu lại, chuyên tâm xem Tổng Dực chơi bóng.

40:61, 43:61, 45:61, 48:63, 50:63, 53:63.....

Có lẽ bởi sự gia nhập của Tổng Dực, mà cũng có lẽ bởi trận đấu đột nhiên xoay chuyển tình thế theo hướng ngược lại, hết thầy mọi người trong cả sân lớn xem ra đều không yên, liên tiếp liếc về phía sân của bọn tôi, đội mỹ nữ cổ động viên thì khỏi phải nói, đã trực tiếp đứng ở phần sân của bọn tôi, tay giơ cao những túm bông sắc sỡ, cùng cổ vũ trợ uy cho chúng tôi : "Cố lên! Cố lên!"

Mấy người Peter có mỹ nữ trợ uy, như gió cuốn mây bay chạy khắp sân, trong khi đó bên đối phương sĩ khí đã giảm, khoảng cách điểm số càng lúc càng bị kéo xuống : 55:63; 58:63; 60:63;63:63 !

Tôi "yeah, yeah" vài tiếng ầm ỹ, sung sướng nhảy dựng lên hoa chân múa tay, vốn Karen đang đứng hoan hô, nhìn đến đáng vẻ như phát cuồng của tôi, lại đứng trợn mắt há mồm xem, ánh mắt của Tổng Dực lướt qua khán đài, giống như đang nhìn tôi, lại giống như không phải nhìn tôi, không đợi gặp ánh mắt tôi, đã lại dời đi.

Đối phương xin tạm dừng, Lục Lệ Thành đã thay bộ đồng phục bóng rổ màu đen từ lúc nào, chuẩn bị vào thay cho một cầu thủ bên phía họ, hiển nhiên anh ta muốn ra sân, Lục Lệ Thành và Tổng Dực cùng quyết đấu ! Hết thầy mọi người trên khán đài đều đồng thời im bật, ngay cả những người đang ở bên sân bên cạnh cũng không thể chuyên tâm chơi bóng tiếp, liên tiếp ngo sang bên này.

Sandy hít một hơi dài nói : "Không uống công tôi nay tới xem, đúng là quá phản kích."

Tôi vội vàng hỏi : "Kỹ thuật của Lục Lệ Thành như thế nào vậy ?"

Karen lắc đầu tỏ vẻ không biết : "Không biết nữa! Mới xem anh ấy đánh tennis với khách hàng, đánh không tệ, bóng rổ thì không biết lắm, bắt quả anh ấy muốn dẫn đám cầu thủ sang chơi bóng rổ với bên khách hàng để lung lạc đối phương, chắc kỹ thuật cũng không tệ đi."

Tiếng còi vang lên, trận đấu tiếp tục. Hết thầy mọi người trên sân vận động, cho dù đang đứng ở góc nào, cũng đều hướng cả về phía sân đấu của bọn tôi. Nữ quản lý của phòng nhân sự thấy mọi người không còn tập trung vào trận đấu của mình nữa, liền đi ra thương lượng với trọng tài, cho nghỉ tạm giữa hiệp, cho phép ba sân kia cùng tạm thời dừng thi đấu.

Mọi người cùng hoan hô rầm rĩ, ủa sang vây lấy sân thi đấu của bọn tôi.

Phong cách chơi bóng của Lục Lệ Thành và Tổng Dực hoàn toàn bất đồng. Tổng Dực phiêu dật linh động, Lục Lệ Thành trầm ổn mạnh mẽ, Tổng Dực dựa vào thân thể nhanh nhẹn, khả năng nhảy cao tuyệt hảo cũng như linh cảm với bóng, có thể dẫn bóng vào sân đối phương dễ dàng như vào chỗ không người; mà Lục Lệ Thành lại giỏi về khả năng tổ chức phòng thủ cũng như tùy cơ ứng biến trong việc tấn công tập thể, nếu Tổng Dực sắc bén như một thanh chủy thủ, thì Lục Lệ Thành mạnh mẽ giống một thanh đại đao, nếu coi Tổng Dực là một vị tướng quân bách chiến bách thắng, thì Lục Lệ Thành giống một vị nguyên soái ngồi một chỗ tính kế bày mưu.

Lúc Lục Lệ Thành còn chưa ra sân, Tổng Dực dẫn đầu đội bóng, xông lên liên tiếp, điểm số không ngừng tăng lên, nhưng trận đấu không có tính đối kháng, nhìn qua có phần nghiêng về một phía. Sau khi Lục Lệ Thành ra sân, anh ta tổ chức thành công hai lần phòng thủ, sĩ khí dâng lên mạnh mẽ, đợt tấn công kế tiếp của Tổng Dực lại tiếp tục bị ngăn cản, có điều cũng vì tiếp tục bị cản trở, thực lực chân chính của anh cũng bắt đầu biểu lộ ra nhiều hơn.

Lương tài tương ngộ, kì thù địch thủ, xem quá trình tấn công qua lại giữa Tổng Dực và Lục Lệ Thành, có thể thường thức đánh giá song song cả hai mặt thể lực và trí lực. Không khí xung quanh sân đấu lúc thì lặng ngắt như tờ, lúc lại hoan hô như sấm dậy, Tổng Dực và Lục Lệ Thành mạnh mẽ tấn công lẫn nhau, làm cho mọi người cùng vô cùng phấn khích, như si như túy.

Đợt tấn công của Tổng Dực bị cản trở nhiều lần, tiền đạo của Lục Lệ Thành nhân cơ hội đó ném vào hai quả, bọn họ lại dẫn trước. Đội mỹ nữ cổ động viên kia bắt đầu xảy ra "Nội chiến", có người cổ vũ Lục Lệ Thành, có người cổ vũ Tổng Dực, chia làm hai phe rõ ràng, tự cổ vũ cho phe mình. Ngoài trừ những nhân viên của hai phòng chúng tôi đây, không dám tùy ý lựa chọn, những người xem trên khán đài đã sớm lựa chọn người mình thích, chia phe rõ ràng, có người chọn Lục Lệ Thành thắng, có người chọn Tổng Dực thắng, cũng không biết bọn họ làm thế nào, ngay cả khẩu hiệu cũng đã kiếm ở đâu ra được, cùng hô to cổ vũ phe mình.

Tôi liền chạy lên hàng đầu tiên, đoạt lấy một cái kèn, mỗi khi Tổng Dực tổ chức tấn công, tôi lại lập tức thổi to lên một tràng. Yong nhìn thấy tôi như thế, cũng chạy lên cướp lấy một cái, mỗi lần Lục Lệ Thành đột phá tuyến giữa, nàng cũng rần sức thổi ầm ĩ. Hai nhóm người bọn tôi người nào người ấy đều trợn mắt trợn mày, chẳng ai thấy ai vừa mắt, đều tự cố gắng sao cho thanh âm của mình vang mạnh hơn, xa hơn.

Trong tiếng kèn chói tai, rốt cuộc Tổng Dực đã đột phá thành công, nhảy bật lên, thoải mái úp rổ, tôi lập tức quẳng cái kèn xuống, khum tay thành loa kêu to : "Tổng Dực ! Tổng Dực! Tổng Dực..."

Tiếng kêu của tôi lẫn trong những tiếng hoan hô, tiếng gào thét "Alex" chói tai của mọi người, cơ hồ không ai có thể nghe được, nhưng lúc Tổng Dực hơi xoay người lại, tầm mắt có dừng lại trên người tôi một chút, trong lòng tôi như nở hoa.

Lục Lệ Thành xin tạm dừng, tập trung cả đội tới bên cạnh sân, vừa uống nước, vừa khe khẽ trao đổi, lúc tầm mắt anh ta lướt qua phía tôi một cái, trong mắt đầy vẻ âm trầm, tôi thầm nghĩ, đúng là đồ nhỏ mọn, chỉ thua có một quả mà đã không chịu nổi tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người rồi ! Đúng là kêu trời !

Đợi tới lúc ba nữ nhân viên phòng tôi chạy xuống dưới sân, mấy người Tổng Dực đã sớm bị một đám mỹ nữ vây quanh, kẻ cầm nước đưa nước, kẻ giữ khăn đưa khăn. Karen dừng bước, quay lại nhìn tôi lắc đầu : "Bây giờ đám con gái trẻ tuổi nhiệt tình thật nha! Tuy rằng bọn mình đều biết Alex là vị kim cương vương lão ngũ, có điều vẫn càng biết sợ vì anh ấy là quản lý nha."

Tôi vốn đã muốn dừng lại, có điều đột nhiên nhớ lại những lần dừng lại vô số ngày xưa của mình.

Đã mua Red Bull từ sớm, hy vọng có thể đưa cho anh lúc trận đấu kết thúc, đưa cho anh, căn bản cũng không quá hy vọng có thể được nói chuyện cùng anh, chỉ hy vọng anh có thể uống thứ đồ uống mà tôi đã mua, chỉ có như vậy thôi, mà tôi vẫn chưa từng có dũng khí đi ra, đưa đồ uống cho anh, tôi chỉ biết nắm chặt cái lon, từ lúc bắt đầu cho tới lúc chấm dứt, tới lúc đi về, cái lon kia đã bị tôi bóp méo.

Tôi hít một hơi thật sâu, cầm chai nước lên vào giữa đám người, Tổng Dực đang cúi đầu thắt lại dây giày, lúc thắt lại dây giày xong, vừa ngừng đầu lên, đã thấy vô số chai nước giơ ngang tầm mắt anh, chờ anh cầm lấy.

Mấy người Peter cùng đứng cười, chờ xem kịch vui. Tổng Dực đã sớm quen với tình thế như vậy, tất nhiên đã sớm có biện pháp ứng phó, chỉ mỉm cười, quay người bỏ đi : "Xin cảm ơn, bắt quá tôi đã có rồi."

Lúc xoay người đồng thời nhìn thấy tôi, tôi liền cầm chai nước đưa ra trước mặt anh, cổ tay thoáng run lên, anh sững sờ một chút, rồi cầm lấy, mở ra uống hai ngụm, lại nói : "Đi lấy thêm một thùng đặt ở đây đi" Khẩu khí hoàn toàn là của trưởng phòng nói với cấp dưới.

Tôi vui vẻ "vâng" một tiếng, anh cầm đồ uống của tôi vì nguyên nhân gì cũng chẳng quan trọng, quan trọng là rốt cuộc tôi đã có thể đưa được cho anh.

Mặc dù chỉ có vậy, nhưng đám mỹ nữ bên cạnh đã hâm mộ muốn chết, vây quanh Karen và tôi hỏi : "Phòng của các cô còn thiếu người không ? Muốn vào phòng cô cần những điều kiện gì ?"

Karen vội vã lôi tay tôi chạy trốn, tình hình bên Young chính ra tốt hơn nhiều, mỹ nữ các phòng đều vây quanh những người khác, ba bước chung quanh Lục Lệ Thành chỉ có mình Helen. Đợi lúc anh ta uống nước xong, đi về phía đội mình, đám mỹ nữ chung quanh lập tức tự giác tản ra, để bọn họ chuyên tâm bàn luận kế hoạch tác chiến tiếp theo.

3

Helen cầm khăn mặt và bình nước mà Lục Lệ Thành dùng xong bỏ lại cất gọn sang một chỗ, rồi mới yên lặng trở lại vị trí của mình.

Karen nhìn chằm chằm vào bóng dáng phía sau lưng của Helen một lúc lâu, rồi mới khe khẽ thở dài. Tôi vẫn chống tay vào cằm, đang chăm chú dõi xem phía bên đối diện kia mấy người Tổng Dực đang làm gì, nghe thấy tiếng thở dài của Karen, liền nhìn cô ấy đầy ngạc nhiên không thể hiểu nổi : "Cô sao vậy ? Đừng nói là trong lòng cô thâm cô vũ cho mấy người bên phe Lục Lệ Thành nhá ?"

Karen bầu tôi một cái : "Tối nay đúng là cô mắc bệnh thần kinh rồi ! Hoàn toàn là một người khác hẳn so với lúc ở văn phòng !"

Tôi cười ha hả : "Bởi vì tối nay tôi là một cô gái xinh đẹp đương tuổi thanh xuân, tôi đang thực hiện giấc mộng bao nhiêu năm trước của mình."

Karen cũng chẳng thêm quan tâm tới lời lẽ điên rồ của tôi, cũng không nói đùa nữa : "Helen đã theo chân Elliott bảy năm, từ một nhân viên chỉ chuyên copy tài liệu, ngày hôm nay đã trở thành trợ lý thứ nhất của Elliott, không cần biết công ty có xảy ra bất kỳ chuyện gì, Helen vẫn là người của Elliott, điều đó không bao giờ thay đổi."

"Thật không ?" Lòng tôi có chút không yên, hỏi lại.

Về mặt Karen hơi đâm chiều : "Tôi cảm thấy người như Elliott chỉ sợ không giống như cái vẻ bề ngoài kia, hẳn là một người rất trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa đối xử với người khác rất tốt, nếu không Helen sẽ không trung thành với anh ta như vậy. Ít nhất, tôi cũng đã là trợ lý cho vài cán bộ quản lý, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy bất kỳ người nào xứng đáng cho tôi quên mình phục vụ, thậm chí sau một thời gian, tôi còn không thể chịu đựng nổi tính nết của bọn họ, đành chủ động đi ăn mắng khác."

Tôi cười khe khẽ : "Chắc cô ấy thâm mến Elliott." Vừa nói xong, tôi đã muốn tự tát cho mình một cái, Helen vừa kết hôn tháng trước, tôi đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tôi khẽ thề lười ngượng nghịu : "Thế Alex thì sao ? Cô có cảm giác gì với anh ấy ?"

Karen mỉm cười rất ra vẻ : "Anh ấy là quản lý của tôi, tôi là trợ lý của anh ấy." Cô ấy ngừng lại một chút, lại không kìm nổi, khẽ nói : "Alex là người vô cùng tốt, là người cấp trên tốt nhất mà tôi đã từng gặp, là một người cấp trên tuyệt không bao giờ ra vẻ, nhưng cũng bởi vì anh ấy rất tốt, rất nhã nhặn, khách khí, cho nên dù tôi đi theo anh ấy đã nửa năm trời, mà vẫn cảm giác vẫn giống như ngày làm việc đầu tiên."

Tôi cũng hiểu ý của cô ấy, Lục Lệ Thành dùng thái độ lạnh lùng xa cách để cự tuyệt người khác lại gần, Tổng Dực dùng thái độ khách khí nhã nhặn để cự tuyệt người khác tiếp cận, hai người dùng hai phương thức hoàn toàn bất đồng, kỳ thực, cũng là trăm sông đổ về một biển.

Tiếng vỗ tay lại vang lên rào rào, Lục Lệ Thành lại ném vào một quả, tôi không dám nghĩ loạn tiếp nữa, lập tức chuyển tâm xem thi đấu.

Lúc Tổng Dực gặp phải người đối phương chặn lại, tay phải thoáng làm một chiêu lừa, tưởng như chuyển bóng sang bên tay phải, thực tế là xoay bóng một vòng ở phía sau lưng rồi chuyển về phía bên trái. Chuyển bóng hay quá. Tôi vừa vỗ tay, vừa thổi lên mấy tiếng kèn, sân của Lục Lệ Thành mấy

người gần khán đài, có vài người nghe thấy tiếng kèn liền quay lại trừng mắt nhìn tôi, tôi không chút lưu tình lập tức lùm lại. Lục Lệ Thành đang đứng ở vị trí hậu vệ, đầu cũng không quay lại, chỉ thấy lưng chột uồn thẳng lên. Mu bàn tay anh ta thoáng làm mấy cái điệu bộ, lúc bóng vừa được chuyển về tay Tổng Dực, đội hình của bọn họ đã thay đổi, lấy Lục Lệ Thành và hai người nữa làm trung tâm, tạo thành trận thế phòng thủ hình tam giác, một mặt ngăn cách Tổng Dực và những đồng đội tiếp ứng khác, một mặt ngăn chặn Tổng Dực dẫn bóng vào sâu phía sân bên mình, một mình Tổng Dực bị vây hãm trong vòng vây của đối phương, anh lợi dụng tư thế linh hoạt, liên tiếp tránh thoát những kẻ chặn đường, cố gắng lao ra khỏi vòng vây, giằng co khoảng ba bốn giây sau, Lục Lệ Thành lợi dụng lúc Tổng Dực đang đối mặt với hai người khác, từ một góc độ mà Tổng Dực hoàn toàn không nghĩ tới xông ra, thành công đoạt lấy bóng trong tay Tổng Dực, những tiếng hoan hô vang lên ầm ầm trên khán đài, Young lập tức giật lấy cái kèn chĩa về tôi thổi to, tôi thoáng than thở : "Ba đánh một, không công bằng, không công bằng."

Karen vừa vỗ tay vừa phấn khích tán thưởng : "Bóng rổ là một trận đấu tập thể, tinh thần của nó vốn là thông qua sự phối hợp của những cá nhân để giành lấy chiến thắng, sao lại không công bằng ?"

Đương nhiên là tôi biết chứ ! Có điều mọi người quá bất công. Bất quá, không thể không tán thưởng chiến thuật vừa rồi của Lục Lệ Thành, nên cũng vỗ tay vài cái hưởng ứng theo mọi người.

Vốn Tổng Dực dùng chiến thuật cá nhân xông lên là một điểm mạnh, trước đó Tổng Dực dựa cả vào kỹ thuật cá nhân siêu cường của anh để dẫn dắt toàn đội, giống như một lưỡi chùy thủ sắc bén rạch thẳng sang phần sân của đối phương, thành công ném rổ. Có điều Lục Lệ Thành cố biến nó thành một điểm yếu, lợi dụng việc Tổng Dực dùng kỹ thuật cá nhân xông lên quá nhanh, vô luận là về tốc độ, cũng như cảm giác đón bóng, phương vị bóng của đồng đội đều không kịp phối hợp với thể tiến công của Tổng Dực, cho nên mới tóm lấy điểm chệch choạng này, chặt đứt mối liên hệ giữa Tổng Dực và đồng đội, khiến cho Tổng Dực trở thành một mình một trận thế, cuối cùng thất bại.

Trong tiếng vỗ tay, Lục Lệ Thành lại ném rổ thành công, điểm số tiếp tục tăng, hơn nữa chênh lệch giữa hai bên càng lúc càng cao. Lúc này, thời gian còn lại của trận đấu chỉ còn có mười một phút.

Tổng Dực vừa chạy chậm lại, vừa nhìn chung quanh, xem đồng đội của mình ở đâu, rồi lại ngó sang bên đối phương.

Karen nhìn đồng hồ nói : "Mấy người bên Lục Lệ Thành không ai có kỹ thuật vượt trội, nhưng thực lực tương đương nhau, chiến thuật của Lục Lệ Thành lại vận dụng nhuần nhuyễn như vậy, bên phía bọn mình, giữa mấy người Peter có một hai người hơi yếu, trong khi đó Tổng Dực quá xuất sắc, mạnh yếu chênh lệch quá lớn, thành ra phối hợp lại có trăm nghìn lỗ hổng, xem ra chúng ta muốn thắng cũng khó mà được."

Tôi nhìn chăm chăm theo bóng đang chạy trên sân của Tổng Dực, đáp một cách kiên định : "Không đâu, nhất định chúng ta sẽ thắng."

Tổng Dực lại tổ chức tiến công, mọi người chột phát hiện ra đã có sự thay đổi. Tổng Dực cố tình chạy chậm lại, anh cố tình thu liễm lại kỹ năng cá nhân chói mắt của mình, hóa thành một cái chấm nhỏ rất bình thường, cùng đồng đội đẩy mạnh tấn công, bóng được chuyển qua chuyển lại giữa mấy người bọn họ, đồng thời, Tổng Dực lợi dụng khả năng phán đoán trận thế của mình, tùy lúc thay đổi đội hình, hoàn toàn ăn khớp với những đợt tổ chức phòng thủ phản công của Lục Lệ Thành.

Biểu hiện chói mắt lúc trước của Tổng Dực khiến cho mỗi lúc anh tiến lại gần rổ, đối phương lại càng phòng thủ chặt chẽ hơn, mà trọng tâm của đợt phòng thủ luôn tập trung về phía anh, khi anh thành công lôi kéo vài người lại gần, lúc đối phương cũng cho rằng mình đã thành công trong việc chặn lại thể tấn công của anh, bóng đã bị anh hơi cúi đầu một cái, luồn qua chân chuyển cho Peter vốn bị mọi người xem nhẹ ở gần đó, Peter nhận bóng, chỉ cần vượt qua một người đã thành công tung bóng vào rổ.

Vinh quang ném trúng rổ rơi vào trên người Peter, Tổng Dực đã hóa thành một người chuyên chuyển bóng. Peter kích động rũ rũ áo cầu thủ, cười như điên, mọi người trên khán đài cũng nhiệt liệt cổ vũ anh ta.

Tiếp theo đó Tổng Dực càng lúc càng trở nên mờ nhạt, mọi người khó mà thấy được những cú úp rổ hoa lệ, ném bóng từ xa hoàn mỹ nữa, nhưng những đồng đội bên cạnh anh bắt đầu tỏa ra hào quang, mặc dù không chói mắt, nhưng vẫn có thể ném trúng bóng vào rổ. Tuy rằng Tổng Dực không là người ném bóng vào rổ chính nữa, nhưng Lục Lệ Thành cũng không dám lơ là lỏng lẻo trọng tâm phòng thủ từ trên người Tổng Dực sang chỗ khác, bởi vì anh vốn như một lưỡi chùy thủ sắc bén, mọi người đều đã lãnh giáo qua, chỉ cần không lưu tâm, tất anh sẽ thừa cơ xông vào úp rổ.

Tuy rằng Tổng Dực không ném thêm được nửa quả, nhưng khoảng cách điểm số đã được kéo lại gần, còn hai phút cuối cùng, điểm số chênh lệch chỉ còn là hai điểm. Trên sân cả song phương cùng rơi vào trạng thái tranh đoạt gay gắt, những người cổ vũ hai phe cũng đỏ mắt dõi theo, dùng hết sức hô to cổ lên. Ngược lại tôi không kêu nổi một tiếng, chỉ đứng im ở đó nín thở, trong lòng thầm nhắc đi nhắc lại : "Nhất định chúng ta sẽ thắng."

Song phương giằng co không dứt, bóng vừa nằm trong tay một cầu thủ áo trắng, đã lập tức bị một cầu thủ áo đen đoạt lấy. Xem ra Lục Lệ Thành đã điều chỉnh lại chiến thuật, lợi dụng ưu thế đang dẫn trước hai điểm của bọn họ, lập tức đẩy tuyến phòng thủ lên phía trên, như vậy cho dù Peter hay bất kỳ người nào đó có lấy được bóng muốn ném vào rổ, bọn họ cũng có đủ thời gian điều chỉnh trọng tâm phòng thủ, thành công chặn lại.

Phe áo trắng tấn công, bị chặn lại trước bức tường phòng thủ của phe áo đen, mãi không tìm được ra kẽ hở để đột phá, thời gian trôi qua nhanh chóng, đã đến những giây phút cuối cùng

59, 58, 57, 56

Bóng đã lại rơi vào tay của Tổng Dực, ở bốn mươi giây cuối cùng, chung quanh anh có ba người chặn lại, trong đó bao gồm cả Lục Lệ Thành, anh tuyệt đối không có khả năng đột phá phòng tuyến để ném rổ.

30, 29, 28...

Khỏe miệng Tổng Dực đột nhiên hơi nhếch lên, rồi chuyển thành một nụ cười, vừa cười vừa mạnh mẽ dẫn bóng tấn công sang phía bên phải, Lục Lê Thành nhanh chóng di động sang phía phải để phòng thủ, đồng thời hình thành một cái vòng cung hình nón, bao vây lấy Tổng Dực, thân thể của Tổng Dực đang trong đà lao nhanh về phía trước đột nhiên ngừng phát lại, mà người đang chắn trước mặt anh đây thân thể vẫn còn đang theo quán tính chạy về phía bên phải, trong nháy mắt mà thân thể của anh đang khựng lại kia, tay phải hơi đảo một cái, bóng lập tức vòng qua phía sau lưng rơi vào bên tay trái, thân thể anh đột nhiên bật cao lên, thân mình hơi vuron về phía trước, tay trái vuron dài ném bóng thẳng về phía rỗ ở phía xa xa, quả bóng bay vút qua đầu mọi người.

9,8,7,6,5,4....

Bóng rơi thẳng vào rỗ, trong nháy mắt lúc bóng chạm xuống đất, tiếng còi chấm dứt trận đấu đã vang lên. Khán đài im phăng phắc trong chớp mắt, rồi những tiếng thét chói tai mới òa lên.

73:72

Cú ném ba điểm cuối cùng đã xác nhận thắng lợi về phía Tổng Dực. Karen không thể tin nổi, vừa ôm tôi nhảy tung tung, vừa la hét : "Thắng rồi ! Chúng ta thắng rồi!"

Mấy người Peter cũng không dám tin, sững sốt hồi lâu, rồi mới điên cuồng xông vào ôm lẫn nhau, sau đó cùng xô về phía Tổng Dực, không quan tâm tới sự phản đối của anh, lập tức công kênh anh lên cao quá đầu, vừa hoan hô, vừa đi. Anh chỉ xấu hổ trong chớp mắt, cuối cùng cũng bật cười, giơ tay lên, đón nhận sự chúc mừng của mọi người, nơi khỏe miệng mở rộng kia là nụ cười không chút phòng bị, trong ánh mắt cũng tràn ngập niềm vui, trong chớp mắt đó, anh như một đứa bé, hoặc là, hết thấy bọn họ đều giống như lũ trẻ con, bọn họ đang dùng bản năng cơ bản nhất của một đứa trẻ con để chúc mừng thắng lợi của bọn họ.

Tôi cúi đầu, lén gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt, rốt cuộc tôi đã lại nhìn thấy được nụ cười đó của anh. Hiện giờ anh mới đúng là anh, mà không phải là một người đàn ông mang nặng trên mình đủ thứ danh hiệu.

Lúc tôi ngẩng đầu lên, đã thấy Lục Lê Thành đang đứng một mình ở góc khán đài, lẳng lặng uống nước, tiếng hoan hô của mọi người vang dội khắp sân, tầm mắt của mọi người đều tập trung cả trên người những nam nhi đang vui vẻ cười đùa chúc mừng thắng lợi kia, góc phía anh ta lại im lặng một cách kỳ lạ. Sau khi anh ta uống nước xong, lẳng lặng cầm lấy túi hành lý, cũng không thay quần áo mà đã đi thẳng ra ngoài, trong sân ánh đèn càng sáng, thì càng ra bên ngoài ánh đèn càng tối mờ đi, thân ảnh của anh ta cũng càng ngày càng mờ hồ, chỉ một lát sau đã hoàn toàn tan biến vào bóng đêm sâu thẳm.

4

Anh ta đi được một lúc lâu rồi, mới có người chợt phát hiện ra : "Elliott đâu rồi nhỉ ?" Tất cả mọi người cùng lắc đầu, không biết anh ta đang đi đâu.

"Có lẽ đang ở trong phòng thay quần áo chẳng..."

"Chắc là đang tắm rồi ! Elliott vốn là người thích sạch sẽ, không chịu được mùi mồ hôi, mỗi lần đánh tennis xong đều phải đi tắm thay quần áo ngay lập tức mà."

Ban này Helen bị Lục Lê Thành kêu đi chăm sóc một đồng đội bị trật chân, cũng không để ý lắm, cho nên bây giờ khi được mọi người hỏi han, cũng chỉ đành lắc đầu : "Chắc là đang đi tắm rồi!"

Tôi vừa há miệng ra định nói, nhưng rốt cuộc lại ngậm lại.

Trận đấu chấm dứt, mọi người lục tục rời đi, người trên sân vận động thưa thớt dần, chỉ còn những người phòng tôi và một số những đồng nghiệp có quan hệ tốt với mấy người Peter. Con cú đêm Peter kia cứ ngẫu nhiên lên đòi đi chúc mừng, Karen giơ đồng hồ cho anh ta xem, anh ta lập tức ra vẻ khinh thường : "Mới có mười một giờ, cuộc sống về đêm giờ mới bắt đầu nha."

Tổng Dực vừa thu nhặt quần áo, vừa nói : "Mọi người cứ đi xả láng đi, tiền tôi sẽ trả."

Mọi người cùng hoan hô : "Thế còn anh thì sao ?"

Tổng Dực thoáng liếc mấy người nữ đồng nghiệp vẫn còn ở trong sân chưa về : "Tôi mà đi cùng, thì mọi người có thoải mái được không ? Thôi lão già như tôi vẫn biết điều một chút, về nhà ngủ cho khỏe."

Mấy người Peter cùng phá lên cười, cũng biết Tổng Dực nói đúng, dù sao anh cũng là quản lý của bọn họ, mấy người bọn chúng tôi cùng phòng, đã quen thuộc với anh, biết anh không câu nệ tiểu tiết, có điều những người thuộc phòng khác sẽ không nghĩ như vậy, vì thế, mấy người Peter bọn họ cùng "bỏ rơi" Tổng Dực, đi bắt đầu cái gọi là cuộc sống về đêm của bọn họ.

Bạn trai của Sandy đã tới đón cô ấy về rồi, Karen và tôi bàn nhau cùng bắt xe về, Tổng Dực nghe thấy liền cười nói : "Thêm cả tôi nữa đi càng đảm bảo an toàn cho các cô."

Mọi người đều biết sau khi anh về nước vẫn không mua xe, bây giờ có người nguyện ý đài thọ tiền xe, đương nhiên Karen đáp ứng ngay lập tức.

Tôi và Karen đưa ai về trước cũng như nhau, đều không thể tránh khỏi việc quay ngược trở lại. Tôi và cô ấy cùng nhường nhau, nói đưa đối phương về trước, Karen đương nhiên là khách khí, còn tôi thì vì... tư tâm, động lực của hai người hoàn toàn khác nhau đương nhiên thái độ quyết liệt cũng khác hẳn nhau, thấy tôi chuẩn bị thắng, Tổng Dực đã thay bọn tôi quyết định : "Đưa Armanda về trước đi !"

Tìm tôi thoáng đập mạnh một nhịp, đuôi mắt hơi liếc về phía anh, nụ cười của anh vẫn giống hệt như cũ, không có chút gì khác thường. Cho dù lòng tràn đầy thất vọng, tôi cũng chỉ đành chịu. Thiếp có lòng, nhưng chàng vô ý, rốt cuộc tôi cũng không thể trách được người ta không hiểu phong tình, dù sao Karen cũng là trợ lý riêng của anh, có thể coi là người nhà một nửa rồi, anh làm như vậy, mới đúng đạo đãi khách.

Cho dù lý trí đã tự biện giải như vậy, nhưng dù sao trong lòng cũng có chút vướng mắc, anh đang đối xử với tôi giống như một người khách mà thôi!

Sau khi xuống xe, lịch sự chào từ biệt bọn họ xong, việc thứ nhất là gọi điện cho Ma Lạt Năng : "Mình buồn chán quá, muốn uống rượu."

"Mẹ của con ơi, con đang ở nhà cha mẹ con, không đi được." Thanh âm của Ma Lạt Năng thấp tới hết mức có thể.

Bất đắc dĩ tôi chỉ đành ngắt điện thoại, định lên lầu, nhưng vẫn thấy khó chịu, rốt cuộc lại chạy ra ngoài ngõ, gọi một chiếc taxi, một mình chạy thẳng tới quán rượu gần đó.

Quán rượu này cũng chẳng phải cái quán rượu nổi tiếng gì cho cam, đường vào cũng không thuận tiện lắm, nên tuy là ngày cuối tuần mà khách cũng chẳng nhiều. Bất quá, tôi thích vì nó yên tĩnh và gần nhà, nên vẫn thường cùng Ma Lạt Năng tới đây uống rượu tán gẫu.

Vừa mới vào cửa, lại phát hiện ra vị trí thường ngồi của bọn tôi đã bị người khác tranh mất, hơn nữa lại là một người quen. Lục Lê Thành vẫn mặc nguyên bộ đồng phục bóng rổ kia, chẳng qua chỉ khoác thêm một cái áo gió bên ngoài, hành động lúc này của anh ta hoàn toàn không phù hợp với hành động của một người vẫn ưa sạch sẽ.

Anh ta đang lắng nghe tiếng đàn ghita bập bùng, tự rót tự uống. Ở cái quán rượu nhỏ này không ai biết tới anh ta, cảm xúc thật trong lòng anh ta rốt cuộc cũng được thả lỏng ra một chút, trong ánh mắt anh ta không còn những tia sáng sắc bén như mọi khi, mà tràn đầy cô đơn, kèm theo cả những tia thống khổ. Sự thống khổ đó đáng đầy ắp, tựa như nếu không áp chế tốt, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ nhấn chìm anh ta hoàn toàn.

Tôi nghĩ một chút, rồi đi tới quầy bar mua một chai bia, lúc trả tiền, khẽ nói với người bán hàng : "Giúp tôi để ý người kia nhé, nếu anh ta uống rượu say thì đừng cho anh ta lái xe, kêu giúp anh ta một chiếc taxi nhé."

Người bán hàng đáp ứng một cách sáng khoái.

Tôi lặng lẽ rời khỏi quán rượu, cầm chai bia, vừa đi vừa uống, gió lạnh lại kèm thêm bia lạnh, làm người tôi lạnh ngắt như băng từ đầu tới chân.

Tổng Dục, xung quanh anh như được bao phủ bởi một lớp mây mù dày đặc, sự thân mật khách khí của anh làm cho người ta nghĩ rằng anh là người dễ thân cận, có điều anh đã dùng chính sự khách khí thân mật của mình để bảo trì cái khoảng cách không xa không gần đối với mỗi người. Mỗi lần tôi nỗ lực tới gần anh, mỗi lần tôi nghĩ rằng mình đã chạm tay vào thành công, anh đã dễ dàng đẩy tôi quay trở lại.

Anh đã không còn là anh nữa. Anh năm đó, nụ cười nơi khóe môi kia cũng không phải dùng để bảo trì cái mặt nạ xa cách, ẩn sâu nơi đáy mắt cũng không phải những u ám không giấu nổi. Có điều anh vẫn là anh, tới hôm nay, anh trên sân bóng rổ, lại giống hệt như bao nhiêu năm về trước, vẻ rạng ngời trong mắt cũng giống hệt người thiếu niên cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời năm nào.

Có điều, tôi cũng không còn là tôi của năm đó nữa, tôi của năm đó, tuyệt không có dũng khí làm hết thảy những việc mà tôi đã làm tới hôm nay. Có điều tôi vẫn cứ là tôi, tôi vẫn thương anh, chỉ có điều nhiều hơn năm đó rất nhiều

Nửa tiếng sau, tôi đẩy cửa vào nhà, tiện tay ném vỏ chai bia vào thùng rác. Vừa bật máy tính xong, cửa sổ chat của Tổng Dục chợt nhảy lên.

"Bạn có ở nhà không?"

"Online không?"

"Có online không?"

"Nếu login xin gọi tôi nhé."

Liên tục bốn dòng message, tuy mỗi câu đều rất bình thường, có điều xuất hiện liên tiếp, lại làm cho người ta có cảm giác người gửi đi message cảm thấy thực sốt ruột khi tôi không online.

Tôi vội vàng ngồi xuống : "Ngại quá, em vừa về nhà xong, có việc gì sao?"

"Không có việc gì cả. Bây giờ đã khuya lắm rồi đấy nhé."

"Tối nay có hoạt động đoàn thể, sau khi hoạt động kết thúc, em lại tới quán bar uống chút rượu."

"Một mình à?"

"Vâng, một mình."

"Uống vì vui, hay vì buồn vậy?"

Tôi nghĩ một lúc lâu, rồi mới trả lời : "Vừa vui, lại vừa không vui. Vui là, mặc dù anh ấy và em có như thế nào đi chăng nữa, em vẫn thương anh ấy, không vui là, mặc kệ anh ấy hay em có thế nào đi chăng nữa, anh ấy vẫn tiếp tục không thương em."

Một lát sau, mới thấy anh nói tiếp : "Sao bạn không bỏ qua anh ta đi ? Chân trời cỏ ngút ngàn xanh, trong vòng ba bước, tất có nhành hoa lan"[5]

Vì sao không thể từ bỏ ? Tôi ngồi chống cằm, nhớ tới cơn mưa và ánh mặt trời ngày hôm đó....

Tổng Dực vẫn là một trong những nam sinh được hâm mộ nhất trong trường, bởi vì thành tích học tập của anh rất tốt, đẹp trai, hơn nữa lại chơi bóng rổ rất giỏi, những nữ sinh để ý tới anh nhiều lắm, nhưng người dám thích anh thật sự lại chẳng có mấy ai, dù sao cũng là học sinh của trường trung học trọng điểm, chỉ số thông minh cũng không thấp, mọi người đều trưởng thành sớm, sớm đã vứt Quỳnh Dao vào một xó, xem ra cũng rất thư thái, căn cứ vào nguyên tắc yêu người đẹp trai nhưng càng phải yêu chính mình, không mấy người nguyện làm một nàng bướm bướm ngốc nghếch trong tiểu thuyết ngôn tình, cho nên đối với Tổng Dực, đám nữ sinh không ai bảo ai cùng bảo trì thái độ chỉ đứng từ xa mà thưởng thức, cũng không có bất kỳ động thái nào để tiến lại gần. Tôi cũng là một thành viên trong số những nữ sinh đó, lúc ở ký túc xá chúng tôi cùng đàm luận về Tổng Dực, cùng trốn học để xem Tổng Dực chơi bóng rổ, lúc Tổng Dực vô tình đi qua phòng học của chúng tôi, sẽ cùng dán mặt vào cửa kính để nhìn lên, sắm vai một nhân vật mê giai đẹp trong truyện tranh, có điều, không ai trong chúng tôi từng nghĩ tới việc Tổng Dực sẽ trở thành bạn trai của mình.

Nếu tất cả cứ trôi qua như thế, cuộc sống của tôi có lẽ sẽ không như ngày hôm nay, dựa theo thành tích của tôi, có lẽ tôi sẽ vào một cái trường đại học chính quy trọng điểm nào đó, có lẽ sẽ quen một người con trai nào đó, sau đó hai chúng tôi sẽ cùng trải qua mỗi tình sinh viên như bao nhiêu người khác. Nhiều năm sau, có lẽ trong một lúc nào đó khi tôi ngồi quan hoài về những năm tháng thanh xuân, sẽ nhớ tới Tổng Dực, nhưng đương nhiên sẽ không còn nhớ rõ bề ngoài anh như thế nào nữa. Có điều, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi ở một cái ngày mưa năm tôi mười bảy tuổi đó.

Lúc đó, Tổng Dực đã tốt nghiệp trung học, đã thi đỗ vào trường đại học Thanh Hoa, có lẽ là do bạn bè mời, hoặc do anh nhớ lại trường cũ, nên vào một buổi chiều trong ngày mưa nhỏ cuối hạ, anh và một số bạn bè cùng chơi bóng rổ trong trường tôi. Cho tới lúc đó, mỗi khi Tổng Dực chơi bóng đều có một đồng người ngồi xem, nhưng bởi vì hồi đó là nghỉ hè, cho nên trong trường học cũng chẳng có ai, trên sân bóng rổ chỉ có mình bọn họ chơi, mình bọn họ tự cô vũ.

Tôi đã quên mất vì sao ngày hôm đó tôi lại đi học, dù sao đi chăng nữa thì ngày hôm đó đúng là tôi đi học, hơn nữa tôi nghe thấy tiếng bọn họ cười đùa ầm ĩ, nên men theo tiếng cười đùa đi ra phía sân bóng rổ. Lúc sắp tới gần, tôi lại thoáng do dự, nên rốt cuộc đứng lại ở dưới rừng bạch hoa không dám đi ra tiếp.

Lúc đó mặt trời đã ló ra khỏi mây, trời vẫn còn mưa lớt phớt, ánh nắng xuyên nhẹ qua lớp mưa bụi mỏng manh như tơ, rừng bạch hoa lá ộp xanh biếc, chỉ cần có chút gió nổi lên, mùi cỏ cây thơm ngát đã tỏa ra ngào ngạt.

Cả thế giới đều trẻ trung tươi mát, nắng sáng rực rỡ, mà hình ảnh của đám thiếu niên đang chạy trên sân giây phút này đây, mới là những điểm khiến người ta động tâm nhất.

Cả đám quần áo đều ướt đầm, nước nhễ nhại trên mặt kia, không thể phân biệt nổi là mồ hôi, hay là mưa, trong lúc chạy, những giọt nước li ti ấy bị ánh mặt trời phản chiếu tựa như tỏa ra đủ bảy sắc cầu vồng. Kết hợp với những thân thể cân đối, những ánh mắt tinh thuần sáng ngời, những vóc dáng mạnh mẽ, cùng dốc hết sức bám đuổi quần lấy nhau, lần đầu tiên tôi cảm nhận được ý nghĩa của bốn chữ "Đương cương chi mĩ"[6], đám nam sinh chân chính trước mặt đây đều là những người sinh long hoạt hổ.

Sợ làm hỏng hình ảnh trước mắt, nên tôi cũng không dám bước đi, mà chỉ đứng xem yên lặng dưới tàng cây. Lúc đó thực ra ánh mắt của tôi cũng không chỉ dừng ở trên người Tổng Dực, trong mắt tôi, mỗi người bọn họ đều mang vẻ đẹp của sự vận động, của ánh mặt trời, cũng như của tuổi thanh xuân.

Từ phía xa xa đột nhiên có một người khập khiễng chạy tới sân bóng rổ, mấy người đang chơi bóng kia đều dừng lại, lại có người mắng kẻ vừa chạy tới : "Cậu thử nhìn lại đồng hồ xem, bây giờ mấy giờ rồi ?" Lại có người hỏi đầy quan tâm : "Cậu làm sao thế ? Sao trông bê bết như thế chứ ?"

Người vừa tới ngồi bệt xuống cạnh sân thể dục, nói : "Hôm nay mình không chơi được rồi, mọi người cứ chơi tiếp đi."

Mọi người liền vây quanh cậu ta, vừa mắng vừa hỏi : "Đại Chu, có cái quái gì thì mau nói đi !" "Đại Chu, chân của cậu làm sao thế ! Mấy vết xây xước ở trên mặt ở đâu ra vậy ?"

Dưới sự truy hỏi của mọi người, cuối cùng chân tướng của sự việc đã lộ rõ, hóa ra bạn gái của Đại Chu bị một tên côn đồ theo đuổi, tên côn đồ đã cảnh báo cậu vài lần, mà cậu cũng chẳng thèm quan tâm. Rốt cuộc hôm nay tên côn đồ kia đã phải dùng tới bạo lực, bốn người quây lấy cậu ở một cái ngõ nhỏ gần trường học đánh hội đồng.

Mọi người vừa nghe xong, cũng không tìm ra biện pháp gì hay ho, chỉ đành khuyên cậu ta về sau cần cẩn thận hơn, Đại Chu chỉ ngồi ôm đầu không nói năng gì. Không ai ngờ là một người tính cách vốn ôn hòa như Tổng Dực lại đập mạnh quả bóng rổ đang cầm trong tay xuống nền sân, quả bóng rổ nảy mạnh lên một cái rồi văng tít đi ra ngoài xa.

"Khinh người quá đáng ! Chúng ta đi ! Không há được cái giận này thì không chơi tiếp nổi."

Đại Chu ôm đầu, dờ dẩn đáp lại : "Bọn chúng có dao."

Tổng Dực nhăn mày, hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường : "Cùng lắm thì ăn vài nhát dao chứ sao."

Mọi người ngơ ngác nhìn anh, Tổng Dực mặt lạnh lùng nhìn cả đám : "Có gì mà phải sợ chứ, chúng ta nhiều người hay bọn chúng nhiều người ? Lúc bình thường ngồi uống rượu, có nói vì bạn hữu chịu vài ba nhát dao cũng không thành vấn đề mà. Cả cậu nữa, Đại Chu, nếu ngay cả người con gái mình thích

mà không bảo vệ nổi, thì cậu còn dám thò mặt ra nhìn ai chứ ? Có khí lực ngồi ôm đầu khóc, sao lại không dám xông lên làm một trận ?"

Đều là những thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, bị lời nói của Tống Dực kích động, mọi người cùng nổi giận ùng ùng nhao nhao lên : "Ai sợ chứ!"

Đại Chu cũng nhảy dựng lên : "Chúng ta đi!"

Đại Chu đi trước dẫn đầu, cả đám người như chiến sĩ hành quân ra tiền tuyến, cùng hùng hổ đi ra phía ngoài trường học.

Đang đứng dưới rừng bạch hoa, tôi khom người nhặt lên được quả bóng rổ vừa lăn tới chân mình, lại đánh rơi mất một trái tim thiếu nữ. Có lẽ mỗi người con gái trong lòng đều thầm ao ước có một người anh hùng, đều khát vọng có một đôi tay có thể vươn ra bảo hộ mình, đều mong có một người con trai có thể đo mặt giận dữ, rút kiếm vì hồng nhan. Tống Dực ở giây phút ấy, làm cho tôi cảm nhận được cái tình của một vị đại trượng phu, trong mắt tôi, anh không chỉ là một người nam sinh giỏi giang đủ mặt, mà là một đại trượng phu có đảm lược, biết làm hay không nên làm cái gì.

Tôi cầm quả bóng rổ, đứng lặng trong rừng bạch hoa, trong giây phút đó thiên địa như hoàn toàn yên lặng, đình chỉ hết thảy những chuyển động, chỉ có trái tim nhỏ bé của tôi, là đập dồn dập, tôi cũng phần nào hiểu được, bắt đầu từ hôm nay, thế giới của tôi sẽ không còn giống như những ngày xưa cũ, sẽ có thêm những niềm vui và nỗi buồn bí mật.

Lúc bọn họ quay trở lại, không ít người thâm tím, có điều mặt ai nấy đều hưng phấn, bá vai bá cổ lẫn nhau, cùng hát to bài quân ca, tiếng ca vang vọng cả sân thể dục. Bọn họ giống như những chiến sĩ vừa chiến thắng trở về, Tống Dực đi ở chính giữa, một bên mắt của anh xanh tím, nửa mặt tấy đỏ, bên môi có vết máu, trông không được đẹp đẽ gì cho lắm, nhưng trong trí nhớ của tôi, giây phút đó là giây phút anh đẹp trai nhất.

Bọn họ vừa tìm bóng loạn lên, vừa ồn ào cười đùa, thảo luận trận đánh vừa rồi xem ai là anh hùng, ai là kẻ hèn nhát, bình thường ai thích giả vờ ra vẻ nhất, mà vừa rồi lại yếu nhất, cuối cùng đều nhất trí với ý kiến của Tống Dực : "Chó không sửa mũi là chó cắn người ác nhất."

Tôi đi tới bên cạnh Tống Dực, nhìn anh đang khom mình tìm bóng trong đám cỏ rậm rạp nói : "Đây là bóng rổ của các anh có phải không ạ ?"

Anh ngẩng đầu lên : "Đúng rồi, cảm ơn, cảm ơn."

Trong nháy mắt mà anh ngẩng đầu lên ấy, mặt trời hoàn toàn chui ra khỏi mây đen, nắng bỗng nhiên chói người, nụ cười của anh lại càng rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Tôi lặng lẽ đưa bóng cho anh, anh vừa cầm bóng vừa hỏi : "Bạn đang ngồi học bài ở đây sao ?"

Tôi gật đầu : "Tối tháng chín khai giảng đã học lớp 11 rồi ạ"

"Tiểu học muội, cảm ơn em." Anh mỉm cười quay mình

Lòng tôi như muốn nổ tung, cũng không biết là ngọt ngào, hay là đau khổ, mang theo sự mất cảm và tự ti vốn có của một cô gái, cố gắng nói với về bình thân đầy lý trí : "Thành tích của em không tốt lắm, không vào được Thanh Hoa, nên không dám nhận mấy chữ tiểu học muội"

Anh liền đứng lại, rồi quay lại nhìn tôi, trên mặt lộ rõ vẻ không cho là đúng : "Em còn hai năm nữa, bây giờ đã tự nhận mình là kẻ thua cuộc, không phải quá sớm hay sao! Chỉ cần em muốn, nhất định sẽ làm được. Cố gắng học tập đi, anh ở Thanh Hoa chờ em."

Anh nhìn tôi cười, nụ cười đầy tự tin giống như những ánh sao lấp lánh rơi trên người tôi.

Anh vẫy tay chào tôi rồi chạy nhanh về phía sân bóng hét to : "Tìm được bóng rồi." Mọi người nhìn thấy quả bóng trong tay anh liền hô to sung sướng, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng chạy lại về sân bóng.

Bọn họ lại bắt đầu chơi bóng, trong những bước chạy đầy phấn khích của bọn họ, sức sống tươi trẻ bốc lên hùng hục dưới ánh mặt trời, lần đầu tiên, tôi cảm thấy mình cũng có thể tự tin như thế, cố lên, đó mới là bản sắc của tuổi thanh xuân!

Tay tôi nắm chặt lại thành nắm đấm, ánh mắt bám chặt theo thân ảnh của anh, thanh âm anh dường như lại lặp lại bên tai : "Anh ở Thanh Hoa chờ em."

Không biết bao nhiêu đêm, lúc mọi người trong ký túc xá đều đã ngủ say, tôi ôm sách ngồi ôn bài dưới ánh đèn nhà vệ sinh. Không biết bao nhiêu sáng sớm, lúc mọi người còn say giấc mộng, tôi đã cầm lấy sách tiếng Anh, ngồi học thuộc lòng từ ngữ. Cũng từng cố gắng suốt một học kỳ, nhưng môn toán vẫn không tốt, cũng từng sau khi làm vô số bài tập, môn hóa không tăng mà lại thụt lùi, không phải không có những lúc nản lòng thoái chí, những thời khắc tưởng chừng bỏ hết thảy. Nhưng mỗi khi cảm thấy mình dốt nát hơn những người khác, những giây phút cảm thấy mình tuân theo số phận mà từ bỏ hết thảy, lại nhớ tới vẻ mặt không cho là đúng lúc đó của anh, nhớ tới nụ cười rạng ngời ngày đó của anh, nhớ tới những ánh sao lấp lánh, ánh mặt trời rạng ngời trong tâm, vì thế, vào những ngày ôm sách ôn thi, trốn trong chăn khóc lớn một trận, sau đó lại nắm chặt tay, lại bắt đầu xuất phát.

Tôi có thể từ bỏ anh sao ? Tôi liền gõ mấy chữ trên bàn phím : "Từ bỏ anh ấy, giống như từ bỏ giấc mơ và dũng khí của em, vĩnh viễn không bao giờ!"

Trên cửa sổ chat nhanh chóng xuất hiện một hàng chữ : "Biển cả có thể hóa thành nương dâu, trên đời này, không có gì là vĩnh viễn, kể cả tình yêu của bạn !"

Không thích không khí nói chuyện mang tính chất nặng nề như thế, tôi liền nói đùa với anh : "Trong vòng ba bước tắt có nhành hoa lan, nếu anh đồng ý làm nhành hoa lan này, em sẽ nghĩ tới việc từ bỏ anh ấy, sao nào ?" Sau khi gửi đi, lại thầm hối hận vì sự lỗ mãng của mình, nhưng hối hận cũng đã muộn mất rồi.

"Sao chứ ? Tôi là một cái đầu gỗ đã mỗi một hết rồi, bất quá, tôi quen rất nhiều "hành hoa lan", có thể giới thiệu cho bạn bất kỳ lúc nào."

Tôi khẽ thở phào ra một tiếng : "Cảm ơn, cảm ơn ! Anh nhớ bảo quản mấy hành lan đó giúp em nhé, chừng nào mẹ em vác dao bức em đi lấy chồng, em sẽ tới tìm anh."

Giống như những ngày trước đó, hai chúng tôi lại ngồi nói những chuyện không đầu không đuôi, say sưa vui vẻ, sau đó cùng nói chúc ngủ ngon.

Trong mộng, tôi lại mơ thấy cảnh vườn trường ở đại học Thanh Hoa, anh đang chơi bóng rổ, và tôi lúc mười chín tuổi, ngượng ngùng đứng nép ở bên sân bóng rổ, lúc đám người trước mặt tôi hô to : "Tổng Dục, Tổng Dục", tôi sợ hãi cắn chặt môi, rớt cuộc, tôi cũng hô theo "Tổng Dục, Tổng Dục"

Anh quay đầu lại cười rạng rỡ, trong cái liếc mắt đó, có tôi.

[1] Information technology : Công nghệ thông tin

[2] Nghĩa đen : Trung Quốc xưa có một tục lệ là con gái gieo cầu kén rể. Cô gái (thường là một vị thiên kiêu tiểu thư) sẽ đứng trên một tòa lầu cao, cầm một quả tú cầu (cầu thêu), lựa chọn và ném cho chàng trai mà mình ưng ý nhất trong đám người đang đứng ở phía dưới. Nghĩa bóng : đang đắn đo lựa chọn, chưa chọn hẳn ai.

[3] Nghĩa đen : tiền (tên) ngày xưa thường là một thanh tre vót mỏng, đầu nhọn, đuôi bằng lông gà. Như vậy tuy một mũi tên có đuôi như lông gà, nhưng cũng hoàn toàn không phải một chiếc lông gà. Nghĩa bóng : việc nhỏ còn làm âm ỉ, hướng chỉ là việc lớn.

[4] Quả 3 điểm : mỗi phần sân của một đội có một hình tròn lớn bao quanh rổ, đứng trong vòng tròn đó ném vào rổ được 2 điểm, ngoài vòng tròn đó ném vào rổ được 3 điểm

[5] Nguyên văn : Thiên nhai hà xử vô phương thảo, tam bộ chi nội tất hữu lan chi

[6] Về đẹp của sự cường tráng

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

1.

Đêm đã khuya, người đã ngủ cả, vạn vật đều an tĩnh, thế mà tôi vẫn còn đang ngồi trước máy tính viết nốt một mục báo cáo nhỏ, ngày mai phải đưa cho Tổng Dục xem qua trước, nếu nói không hồi hộp, thì đúng là nói dối.

Đột nhiên, chuông báo MSN vang lên đinh đang, tôi lập tức kéo cửa sổ chat lên :

"Tắt đèn, đi ra cửa sổ."

Tôi cũng thực không hiểu cái câu nói không đầu không đuôi này của Tổng Dục, có điều, chỉ cần là lời của anh, tôi đều nguyện ý nghe theo, vì thế, tôi lập tức tắt đèn bàn, dập laptop xuống, đi ra cửa sổ.

Vừa kéo rèm ra, những vệt trắng mỏng manh đang bay lá tả khắp trời kia bỗng đập thẳng vào mắt. Rốt cuộc trận tuyết đầu ở Bắc Kinh đã rơi xuống mà không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước.

Những bông tuyết mảnh mai rợp trời, liên miên không dứt, bay lượn nhẹ nhàng. Vũ điệu của bọn chúng giữa hư không kia, giống như một bộ phim câm đen trắng, một bộ vũ kịch về tình yêu, tình ý liên miên, nhưng luôn luôn muốn tiếp tục không chịu ngừng, mà dưới ánh đèn vàng vọt của những ngọn đèn đường kia, giống như những tinh linh trong suốt của tự nhiên đang nhảy múa, mặc dù không có ai đứng xem, nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp riêng, lộ ra vẻ sang trọng lộng lẫy giữa bóng đêm đen thẫm.

Thành Bắc Kinh lại có thể yên tĩnh như thế, trống trải như thế, sạch sẽ như thế !

Trái tim tôi thoáng kinh sợ trước vẻ thần kỳ của thiên nhiên, chỉ cảm thấy những bông tuyết an bình kia tràn ngập khắp đất trời, vẻ trắng trong tinh khiết kia lộ ra đây về dự hoặc, giống như gấu vấy đỏ tung bay của những vũ nữ La tinh, điên cuồng khiêu vũ để mời gọi. Nếu có thể, tôi thật vô cùng mong muốn, lúc này, ở đây, chúng tôi có thể sống vai nhau, mà không phải chỉ ở hai đầu máy tính trên mạng, tôi muốn nhìn thấy mặt anh, cảm nhận được hơi

âm của anh, nghe được thanh âm của anh.

Tôi vọt tới trước bàn, lật laptop lên, thử đánh một câu : "Anh có nguyện ý mang chuyện từ trên mạng ra ngoài hiện thực không ?"

Đầu bên kia im lặng hồi lâu, tôi chắc chắn là anh đã nhận được, hai tay đan chặt vào nhau như cầu nguyện, áp chặt vào trán, yên lặng khẩn cầu, một lúc thật lâu sau, lâu tới mức tôi có cảm giác như một lần nữa anh lại biến mất khỏi cuộc đời tôi, một câu nói mới nhảy lên màn hình : "Mạng có cái đẹp riêng của mạng, cũng bởi vì có khoảng cách, nên hết thấy đều hoàn mỹ."

"Em tin rằng anh trong hiện thực và trên mạng đều như nhau, anh sợ em trong hiện thực không giống sao ?"

Tôi có thể cảm thấy rằng anh đang thờ dài bất đắc dĩ ở nơi đầu máy tính bên kia, nhưng cũng không cự tuyệt : "Lúc nào bạn có thời gian rảnh để gặp mặt được ?"

Tôi như vui quá hóa khóc, nhìn chăm chăm vào máy tính, khẽ thì thầm : "Cám ơn anh" Sau đó mới bắt đầu gõ chữ : "Cuối tuần này được không ạ ?"

"Tối thứ bảy, quán Điều Tố Thời Quang ở cửa nam Thanh Hoa nhé."

"Vâng"

"Làm sao để chúng ta có thể nhận ra nhau ?"

"Chỉ cần anh có mặt, chắc chắn em có thể tìm được anh."

Anh không chút nghi ngờ lời tôi, chỉ gõ hai chữ "Ngủ ngon", đã sign out, để lại mình tôi ngồi ngẩn ngơ trước máy tính. Với tính cách của anh, nếu đã đáp ứng gặp mặt một người bạn trên mạng như tôi, hẳn là đã có cảm tình tốt về tôi, có điều không hiểu vì sao biểu hiện của anh lại chần chừ như vậy, tựa hồ như chỉ cần tôi bước lại gần thêm một chút, anh sẽ xoay người bỏ chạy, cái đó hoàn toàn không thích hợp với tính cách của anh.

Bước lại gần cửa sổ, dán mặt vào cửa kính, cảm thụ được cái lạnh thấu da thấu thịt kia, giờ phút này anh cũng có đứng ở trước cửa sổ, tâm hồn đang chìm đắm trong đêm tối hay không.

Tuyết rơi nhẹ nhàng vô thanh vô tức, những bông tuyết đang là tả kia không ám chỉ được thêm cho tôi chút nào, tôi chỉ đành cầu nguyện với chúng, hy vọng chúng thành toàn tâm nguyện của tôi.

Hôm sau, dậy hơi muộn, vác theo hai con mắt thâm xỉ tới chỗ làm, lúc vào thang máy gặp phải Young, cũng vác theo hai con mắt gấu mèo, hai người cùng nhìn nhau cười khò sở, cô ấy nhìn tôi từ đầu tới chân hỏi : "Armanda, cô bây giờ với lúc vừa vào công ty xong, hoàn toàn là hai người khác nhau."

"A ? Thật sao ?" Tôi vội vàng nhìn về phía cái gương trong thang máy, tôi lại già nhanh như thế sao ?

Young cười : " Không phải ý đó."

Cửa thang máy vừa mở ra, Lục Lệ Thành đã cầm một chén cà phê bước vào. Tuy rằng ở chỗ chúng tôi đây, thời gian đi làm cũng không quá cứng nhắc, nhưng đi làm muộn lại gặp đúng quản lý, dù sao cũng không phải cái gì tốt đẹp cho cam, Young chỉ nói được một câu : "Chào anh", rồi cúi đầu không nói thêm lấy nửa câu, tôi ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào con số đang thay đổi trên đầu thang máy : 5, 6, 7.... Thang máy vừa dừng lại, Young liếc tôi một cái như thăm chào từ biệt rồi vội vàng chuẩn ra ngoài.

Không hiểu vì sao thang máy đột nhiên chậm kỳ lạ, tôi liếc trộm bảng điều khiển, chỉ thấy con số tầng 27 là sáng, xem ra mục đích của Lục Lệ Thành và tôi giống nhau. Tôi chỉ đành tiếp tục nín thở, hận không thể tan biến hoàn toàn trong không khí. Trong giây phút cửa thang máy vừa mở ra, anh ta tự mình chặn cửa, ngụ ý nhường phụ nữ đi trước, tôi cúi đầu lí nhí thốt ra mấy chữ "cảm ơn", rồi vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía ngăn làm việc của mình.

Đúng lúc đó Tổng Dục đang từ cửa phòng mình đi ra, thấy tôi mang giày cao gót, lao đảo chạy như ăn cướp, anh liền cười nói : "Easy, easy! There is no big bad wolf"[1]

Vừa nhìn thấy anh, tâm trạng của tôi tốt hơn nhiều : "Sure, because I am not little red ridding hood."[2]

Peter giờ cao ngón trở, vừa xua tay vừa nói lớn : "No, no ! We are all wolves hunting for the food in this cement woods"[3]

Mọi người cùng cười ồ lên.

Lúc này Lục Lệ Thành vẫn ở sau lưng tôi đã xuất hiện ở trước cửa, mọi người vừa nhìn thấy anh ta, lập tức vội vàng bỏ ngay cái bộ dáng cười cợt, nghiêm túc ngồi vào chỗ.

"Alex, lúc này Mike có nói, kêu chúng ta chuẩn bị trước một chút, họp trước nửa tiếng, nên tôi nghĩ chúng ta nên cùng qua đó."

"Được, đợi tôi một phút." Tổng Dục quay sang chỗ trợ lý riêng của mình là Karen nói mấy câu, rồi mới đi cùng Lục Lệ Thành ra khỏi phòng.

Peter đứng dậy, ôm lấy ngực, nửa như muốn kìm nén lại thanh âm của mình, trông như đang rất sợ hãi, nói : "Did you see ? The most dangerous wolf just passed by." [4]

Văn phòng vừa yên tĩnh lại một chút đã ầm ầm đầy những tiếng cười, ngay lúc mọi người còn đang há mồm ra cười, Tổng Dực đột nhiên xuất hiện ở cửa, gõ nhẹ vào thành cửa, cả đám chúng tôi miệng vẫn còn đang há ra, nhưng tiếng cười đã nghẹn trong cổ họng, Tổng Dực nín cười liếc chúng tôi một cái : "Sự khếch đại âm thanh của hành lang tốt hơn nhiều so với mọi người tưởng tượng đấy" Nói xong lập tức biến mất.

Mọi người liếc nhau một cái, sau đó vội vàng cúi đầu làm việc, Peter sợ hãi ngồi phệt xuống ghế : " I am dead ! I am so dead" [5]

Mọi người không chút đồng tình đều cười thâm trong bụng.

Chẳng mấy đã tới lúc ăn trưa, sau khi Karen nhận được một cú điện thoại xong, liền kêu tôi và Peter tới phòng họp.

Người trong phòng họp cũng không nhiều lắm, lúc chúng tôi bước vào, trợ lý của Mike lập tức cần hai tập tài liệu dày khùng bỏ đặt trước mặt chúng tôi. Không có thời gian xem hết nội dung, tôi chỉ đành xem lướt qua mấy cái tiêu đề.

Lục Lệ Thành liền giới thiệu chúng tôi với ông Mike : "Peter đã từng ở New York hơn nửa năm để huấn luyện, nên rất quen thuộc với giới buôn bán cũng như giới Hoa kiều, nhà hàng nào, đồ ăn nào thích hợp khẩu vị người Hoa, anh ta đều hiểu rất rõ. Còn cô Armanda đây, lại là một người hiếm có đã có bằng CPA[6] của ACCA[7], để hai người bọn họ dẫn khách hàng đi New York, hẳn là lựa chọn tốt nhất."

Tổng Dực vừa nghe thấy lời giới thiệu của Lục Lệ Thành, liền liếc nhìn tôi một cái, tim tôi lập tức đập thình thịch.

Mike gật gù đầu, nói với Lục Lệ Thành : "Cũng bởi vì khách hàng đột nhiên đưa ra yêu cầu, không biết Visa của bọn họ thế nào ?"

Peter lập tức đáp : "Không sao cả, bốn tháng trước tôi vừa tới Mỹ, Visa vẫn còn trong thời hạn có hiệu lực."

Ánh mắt sáng quắc của Lục Lệ Thành chiếu thẳng về phía tôi, tôi chỉ đành đáp một cách thành thật : "Visa của tôi cũng không vấn đề gì." Nếu đại tỷ biết visa do chị ấy làm cho tôi lại trở thành đồ cưới để gả cho người khác, chắc chắn sẽ giết tôi.

Mike rất vừa lòng cười sảng khoái, ánh mắt quét qua một vòng những người đang ngồi trong phòng họp : "Vậy dựa theo ý kiến đề xuất của Elliott, phòng HR[8] lập tức đặt vé máy bay, đặt phòng khách sạn cho hai người bọn họ, thứ sáu xuất phát, Alex, anh thấy sao ? Nếu anh vẫn thiếu người, có thể mượn tạm bên chỗ Elliott"

Tổng Dực cười đáp : "Tôi thấy không có vấn đề gì cả."

Thứ sáu ! Thứ sáu ! Lòng tôi thầm kêu thầm một tiếng, trong đôi mắt đang chiếu thẳng về phía Lục Lệ Thành kia, ngoại trừ lửa giận hừng hực, vẫn là lửa giận hừng hực. Lục Lệ Thành hơi nhíu mày, động tác nhỏ tới mức không ai có thể nhận ra được.

2

Sau khi Mike rời khỏi phòng họp xong, mọi người cũng lục tục ly khai. Peter vô cùng sung sướng thu nhặt giấy tờ : "Nào chúng ta cùng đi kiểm chứng về phần hoa của New York đi thôi."

Tôi đáp lại với vẻ ỉu xìu buồn bã : "Không phải anh cũng đã từng tới đó rồi sao ?"

"Lần này là đi theo lãnh đạo của một công ty lớn đi khảo sát thị trường, đương nhiên không giống như thế rồi ! Hoàn toàn không giống như thế rồi." Ngừ điệu của Peter như bao hàm trong đó rất nhiều ý tứ, vô cùng mờ ám.

"Đúng rồi, tại sao cô không lấy chứng chỉ CFA[9] mà lại lấy chứng chỉ CPA[10] ?"

"Tôi..." Tôi không biết phải trả lời như thế nào, chẳng lẽ tôi lại nói cho anh ta biết tôi vốn là một kiểm toán viên hay sao. Peter thấy tôi không trả lời, liền tự giải thích theo ý mình : "Thực sáng suốt ! Thực sáng suốt ! Bây giờ cả đồng nghiệp kia đều lấy chứng chỉ CFA, chỉ có cô là CPA, một khi liên quan tới lĩnh vực này, coi như cô đã đồ trạng nguyên rồi. Ừm, lựa chọn ngành học tốt lắm, tốt lắm. Sao tôi không nghĩ tới nhỉ. Không biết tôi có nên đi học thêm một nghề nghiệp gì đó mang tính chuyên nghiệp hơn hay không nhỉ."

Tôi không thêm nói gì thăm lờm Peter một cái, kẻ mạnh là gì chứ ? Đây chính là kẻ mạnh ! Năm đó tôi phải thi sống đi chết lại mới qua được hết, thế mà anh ta lại dám coi cuộc thi đó như cuộc giải trí mà thôi.

"Cùng đi ăn trưa không ?"

"Không, chẳng muốn ăn gì cả."

Peter tỏ vẻ không sao cả khẽ nhún vai đi trước : "Mấy người phụ nữ các cô vì sự nghiệp giảm cân mà đối xử với bản thân mình tàn nhẫn thật."

Hiện tại tôi cảm thấy vô cùng chán nản, cũng chán chả muốn nhiều lời với anh ta, loay quanh thu nhặt một lúc rồi cũng đi ra khỏi phòng họp. Là thời điểm nghỉ trưa, thang máy tắc nghẽn vô cùng, đợi một lúc lâu sau vẫn không có thang xuống, mãi mới thấy có một cái mở ra thì đã đầy chật người, chỉ đành tiếp tục đứng chờ, đang do dự không biết có nên đi thang bộ xuống hay không, mới đi được mấy bước ra tới nơi, đã thấy Helen cầm hai cái túi nilon khổng lồ đi từ cửa thang bộ ra, tôi liền ra đỡ hộ cô ấy một túi.

"Cám ơn, cám ơn."

Tôi giúp cô ấy xách đồng đồ đó vào trong phòng họp nhỏ, vừa nhìn thấy người ngồi bên trong, tôi đã bắt đầu thấy hối hận về lòng hảo tâm của mình. Helen nhanh chân lẹ tay mở túi nylon ra, lôi ra một đồng đồ ăn bày biện gọn gàng trước mặt Lục Lệ Thành, tôi vừa định đi ra ngoài, Lục Lệ Thành đã gạt đồng giấy tờ trước mặt sang một bên, thân nhiên nói : "Đồ ăn nhiều lắm, ngồi ăn luôn đi."

Hình như câu này dùng ngữ điệu ra lệnh, mà không phải là trưng cầu ý kiến, tay tôi đã nắm lấy cái nắm cửa, không biết nên kéo ra, hay buông tay, Helen đã cầm lấy thêm một chén com và một đôi đũa : "Canh thơm quá đi mất thôi."

Tôi nghĩ một lát, cũng tốt, nhân cơ hội này ngồi nói chuyện với anh ta một chút vậy. Vừa ngồi vào cạnh Lục Lệ Thành, vừa nghiêng đầu liếc Helen đang đứng ở góc phòng pha cà phê, tôi cố giữ cho giọng mình nhỏ hết mức có thể, hỏi anh ta : "Rất cuộc anh muốn gì chứ ?"

Lục Lệ Thành hơi xoay ghế một chút, chuyển thành đối mặt với tôi, khoanh tay trước ngực nghiêm nghị, hỏi ngược lại : "Tôi nghĩ thế nào là sao ? Chính tôi đang muốn hỏi cô muốn thế nào đây ?"

Sao chứ ? Ờ ? Cái gì ? Tôi không thể hiểu nổi.

"Là một quản lý ở cái công ty này, tôi tự nhận là tôi đối xử với cô không hề tệ, cho cô cơ hội sáng tạo, cho cô cơ hội thi triển tài năng của cô, thế mà với tư cách là một nhân viên của công ty, cô đã hời hợt cho tôi cái gì ? Muốn dùng ánh mắt để giết người ? Hành động như lãng tránh một con mành hồ sao ?"

"Tôi ... tôi ... có như vậy sao ?" Tôi lắp bắp cố gắng phản bác.

"Cô cho rằng cái cơ hội để cô trở thành người dẫn đoàn của khách hàng dễ lắm hay sao ? Bây giờ thị trường Trung Quốc là một trong những thị trường có tiềm lực kinh tế vào bậc nhất trên toàn thế giới, những khách hàng lớn lần này, bên nước Mỹ kia vô cùng coi trọng, cô có cơ hội sang đó, gặp gỡ những quản lý cấp cao, cô cho là cơ hội như thế có nhiều lắm hay sao ? Không biết bao nhiêu nhân viên công tác ở MG cả đời cũng chẳng có lấy nửa cơ hội như thế, tôi khát khe với cô chỗ nào chứ ?"

"Tôi ... tôi ..." Tôi cứng họng, rốt cuộc tại làm sao mà cuối cùng lỗi sai lại thuộc về phía tôi chứ ?

"Ô Mạn, để tôi nói rõ cho cô nhé, MG trả lương cho cô, là để cô làm việc, nếu cô làm việc cho tốt, thì cũng không nói làm gì, nếu cô không muốn làm việc nữa, thì bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể khiến cho cô rời khỏi MG." Lục Lệ Thành dừng lại một chút, rồi nói tiếp với vẻ rất lạnh lùng : "Cho dù quản lý trực tiếp của cô có là ai đi chăng nữa."

Nói xong, anh ta bắt đầu xoay ghế lại ngồi ăn com thân nhiên như không, mà tôi thầm nhớ lại những gì anh ta đã nói, đúng là tôi đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, là tôi tự thân hồn nát thân tính, là tôi có bệnh hoang tưởng, rốt cuộc.... rốt cuộc lúc trước vì cái gì mà tôi lại nghĩ như thế chứ? Suy nghĩ một lúc lâu, cũng chẳng biết là vì sao nữa. Chỉ đành ngoan ngoãn thành thật cúi đầu xin lỗi anh ta : "Thật xin lỗi, là do tôi hiểu lầm anh, sau này tôi sẽ cố gắng làm việc cho tốt."

Anh ta cũng chẳng thèm động đậy, chỉ gọi to : "Helen, cà phê."

Mới vừa rồi còn đứng pha cà phê rồi chậm như đang đánh thế chiến, đã thấy Helen bưng ba chén cà phê đi tới ngay lập tức, Lục Lệ Thành thích uống cà phê Mocha, tôi thích uống Latte[11], còn cô ấy thích uống Cappuccino, không sai mấy may. Helen mỉm cười ngồi xuống, bắt đầu ăn com, thân nhiên như hoàn toàn không thấy sự khác thường đang hiển hiện giữa tôi và Lục Lệ Thành, cái cảm giác bất an không thể nào dùng lời miêu tả lại lập tức dâng đầy lên trong lòng tôi.

Đang cúi đầu nhỏ nhẹ và một miếng com, thanh âm chói tai "Em yêu anh, em yêu anh như chuột yêu gạo" đột ngột vang lên trong phòng họp. Người quen thân nhiên như không như Helen cũng phải ngẩng đầu lên liếc tôi một cái, xem ra cái nhạc chuông với khẩu vị đặc trưng của tôi này đúng thực là không chút thích hợp nào với mấy người kia.

Tôi luống cuống tay chân lùi đi động ra, vội vàng bấm nút nghe : "Alô"

"Minh đây."

"Minh biết rồi, có chuyện gì vậy ?"

"Sao cậu phải thì thào như thế ? Bây giờ là lúc nghỉ trưa ăn com, là thời gian nghỉ ngơi hợp pháp của cậu, thời gian nghỉ ngơi hợp pháp có nghĩa là gì chứ ? Có nghĩa là cậu hoàn toàn có quyền nói chuyện phiếm với bạn bè"

Tôi vội lấy tay che miệng, khẽ nói : "Minh đang ăn com cùng sếp."

"Giờ chứ ???? Minh còn không nuốt nổi một hột com, thế mà cậu lại dám ăn chơi đàng điếm, tình chàng ý thiếp nồng nàn với sếp là sao hả hả hả ?"

Điện thoại của tôi bị hồng loa, tiếng rất hay bị tiết ra ngoài, nên không dám ngồi trong phòng họp nữa, không nói nửa câu lập tức bỏ chạy ra ngoài, cũng không muốn mắng Ma Lạt Năng, con mụ kia bình thường vẫn mặt cao hơn trán, nếu cô ấy bực bội như thế, chắc phải có ẩn tình gì đó.

"Rốt cuộc cậu làm sao thế ?"

"Thứ bảy này mình phải đi xem mắt, vừa lượn mạng xem mọi người viết nhận ký xem mắt như thế nào, để lấy chút can đảm, không ngờ càng xem càng thấy nản lòng, ngày xưa mình từng nghĩ những người mà cậu gặp lúc xem mắt đã thuộc loại xưa nay hiếm, ai ngờ rằng thế giới này quả nhiên chỉ có biến thái hơn, chứ không có biến thái nhất." Thanh âm của Ma Lạt Năng phều phào như một con cá sắp chết.

Tôi không chút lưu tình cười ha ha : "Chị gái yêu quý, chúc mừng chị nhá, rồi cũng tới lúc được đặt chân lên con đường cách mạng này."

Ma Lạt Năng rầu rĩ hỏi : "Cậu nói xem mình nên mặc gì chứ ? Mình nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn cứ giả vờ vừa ngây ngây vừa thơ thơ như "thục nữ ngây ngây thơ thơ" là ổn nhất, cho dù có đề tài gì, mình cũng chẳng quan tâm, cứ trung cái nụ cười mông lung như nàng Mona Lisa, giả vờ cho thật mơ màng là được, như thế vừa không thất lễ cũng không tự làm khổ mình, cậu thấy sao ?"

"Sao cậu phải suy nghĩ cẩn thận như thế ?" Tôi bắt đầu cảm thấy hơi kinh ngạc.

"Aidza, là người do cha mình giới thiệu, mình không dám làm loạn, cho dù đối phương như thế nào đi chăng nữa, thì mình cũng không thể làm mất mặt cha mình, nếu không chắc bị đuổi khỏi nhà mất. Thứ sáu tuần sau đi làm về xong cậu tới nhà mình ngủ đi, dù sao cậu cũng có kinh nghiệm đây mình, truyền thụ cho mình mấy chiêu, mình không thể tránh khỏi "cực phẩm", cơ mà ít ra cũng phải học cách để khắc chế "cực phẩm" chứ"

Mồ hôi chảy ròng ròng như thác nước ở Lư Sơn[12] ! Nếu nói rằng xem mắt cũng có kinh nghiệm, thế chẳng phải sau này tôi có thể mở được một cái công ty chuyên tư vấn xem mắt hay sao ? Ví dụ như ba mươi sáu kế giúp "cực phẩm" thấy khó mà lui, hoặc bảy mươi hai chiêu khiến cho kẻ mà bạn chường mắt cảm thấy chính anh ta mới chường mắt bạn.

"Gánh nặng cách mạng lần này, chỉ sợ là cùng đành gánh vác một mình rồi. Chị yêu quý của cùng tôi thứ sáu này phải bay sang Mỹ, một tháng sau mới về được cơ."

"Trời ooooooooooooo !....%¥ ¥#@×(×....."

Tôi vội vàng giơ điện thoại ra rõ xa, vừa thông thả dạo bước trong dãy hành lang vắng teo, vừa yên lặng chờ cô ấy mắng xong. May mắn đây đang là thời điểm ăn trưa, nếu không chắc tôi phải trốn vào phòng đồ rác để nghe điện thoại của cô ấy mất.

Vừa thả bước tới chỗ thang máy, cửa thang máy chợt ding ding hai tiếng rồi mở ra, Tổng Dục vừa đi từ trong ra, nhìn thấy tôi, thoáng sững sờ : "Không đi ăn trưa sao ?"

"Cậu đúng là đồ vong ân phụ nghĩa, cứ tới thời khắc mấu chốt là cậu lại" Đúng thời khắc mấu chốt, tôi không chút do dự lập tức tắt ngoéo điện thoại, thanh âm của Ma Lạt Năng lập tức tiêu thất. Lúc này, cam đoan cả tôi và Ma Lạt Năng đều muốn bóp chết đối phương ngay lập tức.

"Tôi tôi ... Anh cũng không đi ăn cơm sao ?"

"Tôi còn chút chuyện với Elliott, nên phải tới phòng họp để giải quyết." Tổng Dục vừa nói vừa đẩy cửa phòng họp ra, thấy Elliott đang vừa ăn cơm và xem tài liệu liền nói : "Xin lỗi, vừa nãy có điện thoại nên tôi trễ."

Helen vừa nhìn thấy anh, liền lập tức đứng dậy đi lấy chén bát, pha cà phê, Elliott ngẩng đầu lên nhìn anh sẽ gạt đầu, đồng thời tầm mắt cũng lướt qua vai anh, rơi lên người tôi : " Cô mau vào ăn cho xong đi, đồ ăn nguội hết rồi."

Tổng Dục liếc về phía chén bát đã ăn hết một nửa bên cạnh Lục Lệ Thành, đồ ăn bên trong đều do Helen sót bớt từ phần ăn của Lục Lệ Thành ra, đương nhiên giống hệt đồ ăn trong bát của Lục Lệ Thành.

Tôi cũng chẳng có dũng khí đi đoán xem Tổng Dục sẽ liên tưởng tới cái gì, chỉ đành kiên trì ngồi vào bên cạnh Lục Lệ Thành, cúi đầu, và lia lịa, cảm thấy cả chén cơm đều nghẹn trong cổ họng, nghẹn tới mức cảm giác cả người như bị bóp nghẹt, ăn sạch cơm xong, liền đứng dậy đi ra ngoài : "Tôi ăn xong rồi, mọi người cứ từ từ dùng bữa tiếp nhé."

Tô Mạn, mày đúng là con ngốc ! Mày đúng là con ngốc ! Rõ ràng nhìn thấy Helen mang hai cái túi to như thế, đáng lẽ phải nghĩ ra ngay là còn thêm cả người khác nữa chứ ! Đồ ngốc ! Đồ ngốc ! Tôi lập tức gọi điện cho Ma Lạt Năng : "Chửi mình đi !"

Ma Lạt Năng cũng không khách khí : "Đối với những yêu cầu kỳ quái như vậy, mình chưa bao giờ cự tuyệt cả."

3

Sau khi tan tầm, bàn giao tạm thời công việc cho người khác xong xuôi, dọn dẹp mọi thứ hoàn hảo, những người còn ngồi lại trong văn phòng cũng không nhiều lắm, khoác máy tính lên vai đi chưa được mấy, đã thoáng nghe thấy có tiếng người đang đuổi theo, tôi vừa quay đầu lại định cười, lại thấy là Tổng Dục, nụ cười có phần cứng nhắc, ngay cả câu chào cũng không thốt ra nổi.

Hai người cùng sống vai đứng chờ thang máy, Tổng Dục đột nhiên hỏi : "Tôi có rảnh cùng ăn tối với tôi không ?"

Tôi cảm thấy như mình đang trong mơ, Tổng Dục mời tôi ăn cơm tối hay sao ?

Cửa thang máy mở ra rồi mà tôi vẫn đứng ngay ra ở đó, thấy cửa thang máy đang chuẩn bị khép lại, anh không thể không túm lấy tay tôi kéo vào trong thang máy. Áo khoác của tôi là loại áo choàng mở có đai lưng, sau khi mặc vào vô cùng thướt tha mỹ lệ, có điều thỉnh thoảng hành động cũng hơi bất tiện, bây giờ cũng chưa ra khỏi tòa nhà, nên cũng chưa buộc lại thắt lưng, vạt áo vẫn mở rộng hờ hững, cho nên dưới cái túm kia của anh, tuy thân thể

của tôi đã được kéo vào trong thang máy, mà đôi vật áo thun thấm mồ hôi kia vẫn còn bị kẹp bên ngoài cửa thang máy, hơn nữa dưới tác dụng của đôi giày cao gót, thân mình tôi lao thẳng về phía trước. Một tay của Tống Dực vẫn còn cầm túi laptop, trong giây phút nước sôi lửa bỏng đó, chỉ đành dùng thân thể của mình chặn tôi lại. Kết quả là, lúc này đây, tôi ngoan ngoãn nằm im trong lòng anh, mà bàn tay đang ôm chặt tôi kia của anh vẫn đặt trên lưng tôi.

Thang máy chậm chậm đi xuống, thân thể hai người cùng cứng đờ, về mặt lý trí, tôi biết tôi nên đứng thẳng dậy, nhưng xét trên lĩnh vực tình cảm, tôi chỉ cảm thấy tôi giống như một người vượt qua trăm núi nghìn sông, trải qua bao nhiêu gian nan vất vả mới tới được cái đích, cho nên chỉ muốn cứ lẳng lặng mà dựa vào. Hành động theo đúng sự mách bảo của con tim, tôi không chút không chế khẽ nhắm mắt lại, tựa đầu vào vai anh.

Lâu như một thế kỷ, nhưng trên thực tế lại chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, anh thực lịch sự đỡ tôi thẳng lên, rồi khẽ đẩy tôi ra. Tôi cảm thấy có phần mất mát. Hành động vừa rồi rất nhỏ, tuy người khác không nhìn ra được, nhưng là người trải qua thực tế, chắc chắn anh có thể cảm nhận được sự khác thường của tôi, tôi vô cùng xấu hổ, con người có thể coi như đứng đầu trong vạn vật, chính là bởi vì con người có lý trí, có thể dùng lý trí để điều khiển cái xác phàm của mình, thế mà trong phút giây đó tôi lại để cho bản năng tự điều khiển lấy thân thể mình.

Anh bấm số tầng thang máy gần nhất, thang máy dừng lại, cửa mở ra, anh thay tôi kéo vật áo bị kẹt lại. Cửa lại đóng lại, thang máy lại tiếp tục đi xuống, anh vẫn yên lặng, nhưng không biết vô tình hay hữu ý mà lùi lại cách tôi một khoảng. Tôi hơi cúi đầu, lùi lại một góc, trong lòng thầm dấy lên cảm giác mất mát vô cớ.

Lại có người vào, công ty rất lớn, những người biết tôi không nhiều lắm, có điều mọi người đều biết anh, lại là vì sau cái trận bóng rổ kia, nhiều người lại còn chơi thân với anh, cho nên những tiếng chào hỏi, nói chuyện bắt đầu vang lên, anh vẫn mỉm cười nói chuyện cùng đồng nghiệp. Tôi và anh bị đám người ngăn ở giữa, đứng ở hai góc, thậm chí tôi cũng không thể nhìn thấy được thân ảnh của anh, có điều tim tôi cũng dần bình tĩnh trở lại, anh lại đang dần dần xa cách tôi, có lẽ ở giây tiếp theo, sẽ hoàn toàn biến mất trong biển người, mà nguyên nhân chính là bởi sự xúc động ngu xuẩn nhất thời của tôi.

Thang máy dừng lại, anh đi theo mọi người ra khỏi thang máy, không từng quay lại đầu chỉ một lần.

Thân ảnh của anh dần chìm lẫn vào những ánh đèn đêm rực rỡ, hoàn toàn biến mất trong biển người, đúng như tôi đã dự đoán trước. Tôi loạng choạng đi ra cửa, sau khi đổ tuyết gió lạnh như dao cắt, mà tôi thì chán nản tới mức cũng chẳng thèm khép lại áo choàng, buộc lại đai lưng, để mặc cho đôi vật áo tung bay theo gió. Từ từ đi dọc theo ngã tư đường, cũng không biết rốt cuộc vẫn tiếp tục đi như thế, hay bắt một cái taxi, trong lúc ngơ ngẩn, thậm chí cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm cái gì, chỉ cảm thấy tim đau nhói. Rốt cuộc Tống Dực sẽ nghĩ tôi là người như thế nào? Đến tận cùng sẽ nghĩ tôi là người như thế nào? Một kẻ cấp dưới mưu toan dụ dỗ ái tình, muốn có quan hệ mờ ám với cấp trên chẳng?

Một chiếc taxi dừng lại cạnh đường, tôi vừa đi thẳng qua bên cạnh nó, cửa xe đã mở ra, cánh tay của một người đã túm lấy tay tôi: "Tô Mạn."

Tôi vô cùng mừng rỡ quay đầu lại: "Anh không biến mất, anh không hề biến mất!" Vừa này còn không rơi nước mắt, thế mà giờ đây đã sưng mù đầy trời.

Đương nhiên anh không hiểu tôi nói gì, đương nhiên cũng không đáp lại mấy câu lảm nhảm của tôi, mà chỉ nói: "Vào xe đã, chỗ này không được dừng xe."

Taxi hòa vào dòng xe cộ, có vẻ như anh đã coi như chuyện trong thang máy chưa hề phát sinh, trông như chưa có chuyện gì xảy ra nói: "Không phải đã bảo cô cùng ăn tối hay sao? Tôi vừa đi gọi taxi, quay đầu lại đón cô, đã không thấy cô đâu cả rồi."

Tôi mơ hồ cảm thấy những lời anh vừa nói kia cũng không phải sự thực, vừa rồi đúng là anh định bỏ đi thật, chẳng qua sau khi lên taxi lại thay đổi lại suy nghĩ, có điều quan trọng nhất là anh đã quay lại, rốt cuộc vì nguyên nhân gì cũng không trọng yếu, tôi cố gắng thu sạch lại trăm tư ngàn vị, cố gắng sắm vai đồng nghiệp của anh: "Tôi chỉ nghĩ là anh nói đùa mà thôi."

"Vị khách hàng này rất quan trọng, ngày kế cô đã đi New York rồi, nên tôi muốn bàn thêm với cô một số chi tiết."

"Vâng, được."

"Cô thích ăn loại đồ ăn gì?"

"Cái gì cũng được."

Khi taxi dừng lại trước một nhà hàng quen thuộc, tôi thuận miệng cười nói: "Món gạch cua đậu hũ chiên ở đây ngon bậc nhất, bên ngoài giòn mà trong lại mềm, thơm đặc mùi, lại có cả gân hạnh rang, ăn món chính xong, gọi một đĩa, đúng là loại đồ ăn thích hợp nhất để ngồi ăn chơi nói chuyện phiếm."

Anh hơi choáng một chút, nhìn tôi chăm chăm đáp: "Những câu này của cô cùng với lời giới thiệu của bạn tôi về nơi này, thực y như đúc."

Tôi chỉ đành cười trừ hai tiếng: "Xem ra cái nhìn tương đồng." Sao lại không giống như đúc chứ. Đương nhiên là một người mà.

Hai chúng tôi cùng ngồi xuống, gọi một bình Thiết Quan Âm, anh vừa rót cho tôi một chén trà, vừa nói: "Tôi cảm thấy cô và người bạn kia của tôi rất giống nhau."

Tôi muốn chuyển đề tài, có điều đột nhiên lại thay đổi chủ ý, muốn biết rốt cuộc anh nghĩ gì về tôi.

"Bạn của anh chân tay cũng vụng về giống như tôi hay sao?"

Anh mỉm cười : "Cô và cô ấy, trên người cùng toát ra cảm giác thật thà hiếm có."

Tôi cắn cắn môi, rót cuộc câu này là ca ngợi hay là thăm chê bai, nghĩ hồi lâu, vẫn nghĩ không ra, chỉ đành hỏi thẳng một câu : "Rót cuộc là anh đang khen tôi, hay là giễu cợt tôi ?"

Trong mắt anh hàm chứa đầy nét cười, khóe môi hơi nhếch lên thành một hình vòng cung mỹ lệ. Mắt tôi dán chặt vào anh, không thể chuyển đi nơi khác được. Nụ cười của anh phai dần, trong chớp mắt chạm phải ánh mắt tôi, lại làm bộ như cần rót thêm trà, lập tức chuyển tầm mắt, có điều chén trà của cả hai người đều vẫn đầy tràn, anh chỉ đành vừa cầm lấy bình trà, lại làm như không có việc gì đặt lại xuống bàn.

Lúc ở văn phòng, cho dù đối mặt với Lục Lệ Thành, vẻ tươi cười của anh chưa bao giờ biến mất, có điều không hiểu vì nguyên nhân gì, nụ cười ấy có phần không thật, như anh hiện tại, mới đúng là anh.

Anh không nhìn tôi thêm một lần nữa, vừa ăn, vừa giới thiệu một chút sự tình và nhân sự ở đầu New York bên kia, cùng những hạng mục mà tôi cần chú ý. Có điều lòng tôi sớm đã rối loạn, vốn đã hẹn rõ ràng gặp anh vào cuối tuần, để nói cho anh tôi là ai, bây giờ chuyện thế này, kế hoạch chỉ đành hủy bỏ.

Món cua trộn đậu hũ chiên vừa mang lên, anh đã gấp ngay cho tôi một miếng : "Có lẽ trong tương lai, tôi có thể hẹn bạn tôi cùng đi ăn com, chắc chắn hai người sẽ rất hợp nhau."

Anh cười cười nói nói, mặt mày quang minh, hành tung lổ lạc, không hiểu vì sao trong lòng tôi bỗng dấy lên cảm giác sợ hãi, theo như tôi nghĩ, tôi có nguyên nhân bất đắc dĩ, tôi chưa từng đoán được rằng sẽ quen anh trên mạng, lại càng không nghĩ tới việc anh có thể coi cái tôi trên mạng kia là một người bạn tốt của anh, nếu có một ngày, anh biết hết thấy, không hiểu có cảm thấy mình bị lừa gạt hay không ?

Cái món cua trộn đậu hũ chiên ngoài giòn trong mềm kia, tôi không cảm thấy chút hương vị thơm ngon bình thường nào, ngược lại lại cảm thấy miệng đắng nghét. Trên đời này có một thứ gọi là "mua dây buộc mình", bây giờ xem như tôi đã được nhận thức tới. Chỉ biết là anh không ngừng dẫn dò tôi, mà tôi chẳng nghe lọt tai lấy một chữ, chỉ vàng dạ cho có lệ, rốt cuộc một lúc sau, anh cũng nhận ra vẻ bồn chồn của tôi, nhanh chóng kết thúc bữa ăn, rồi đưa tôi về nhà.

Cho dù có nằm mơ tôi cũng không bao giờ có thể tưởng tượng nổi, bữa tối đầu tiên giữa tôi và anh lại kết thúc một cách vội vàng như thế.

4

Về tới nhà, tôi giống như một con thú bị giam trong chuồng, đi tới đi lui trong phòng. Trên MSN, nick của anh vẫn sáng, nhưng cũng không gọi tôi nói chuyện, tôi ngẩn ra một hồi lâu, rồi mới chào anh, lại giải thích rằng chỉ sợ buổi gặp mặt cuối tuần đã hỏng mất rồi.

"Em đột nhiên lại có chút việc, cuối tuần chỉ sợ không thể gặp anh được, thực xin lỗi."

"Không sao cả."

Hai người lại bắt đầu tán gẫu sang chuyện khác, anh lại giới thiệu cho tôi một cuốn sách mà gần nhất anh vừa xem qua, bình luận nội dung của cuốn sách, không chút đề phòng bộc lộ hết những yêu ghét của mình đối với tôi, lòng tôi càng ngày càng nặng nề, nếu anh biết tôi là cấp dưới của anh, liệu anh còn có thể nói cười không kiêng nể như thế được nữa không ?

Những câu đối thoại qua mạng như thế từng làm tôi hạnh phúc, bây giờ lại khiến tôi vô cùng áy náy, cũng không biết phải trả lời anh như thế nào nữa, chỉ đành thượng vàng hạ cám, đông dất tây xả, kéo dài ra càng lúc càng xa.

"Tuyệt lại rồi rồi."

Tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tiện tay tắt đèn đi : "Vâng"

Những hạt bụi trắng mỏng manh tinh khiết, có vô tình có hữu tình rơi phấp phới, tôi khẽ đứng lên mở cửa sổ, bức rèm treo bên song cửa bị gió thổi phấp phật, ngay cả giấy trên bàn cũng bị thổi bay xuống, tôi cũng chẳng thèm để ý, mặc kệ cho chúng rơi la tả trên mặt sàn.

Tôi hơi ngửa đầu đón gió lạnh, khung cảnh này giống hệt như đêm qua, nhưng tôi lại chẳng cảm nhận được chút gì gọi là đẹp đẽ, hóa ra, cảnh có đẹp hay không cũng được quyết định bởi lòng người.

Đột nhiên, tôi hạ quyết tâm, trên đời này, dù có vì bất kỳ điều gì đi chăng nữa, thì cũng không thể lấy đó làm lý do để lừa gạt người khác. Lúc trước, không để ý, lại ngu ngốc tham luyến sự dịu dàng không chút phòng bị của anh, hiện tại, đã biết mình phạm sai lầm, quyết không thể để sai lầm chồng chất hơn nữa.

Tôi vớ lấy áo khoác, chạy ra khỏi phòng, người lái taxi phóng như bay trên đường, chỉ hơn 20 phút sau, tôi đã đứng ở dưới tòa nhà nhà anh, trong chớp mắt lờ đi động ra, tôi thoáng do dự, thậm chí còn định xoay người bỏ chạy, nhưng cuối cùng đã cắn răng, thừa lúc dừng khí của mình còn chưa biến mất, lập tức dùng di động gửi một tin nhắn vào MSN của anh : "Có thể ra trước cửa sổ một chút được không ? Em đang đứng dưới ngọn đèn đường ở dưới lầu, nếu anh nổi giận, em hoàn toàn có thể hiểu được, em sẽ lẳng lặng rời đi."

Tôi đứng im dưới ngọn đèn đường, lẳng lặng chờ tuyên án.

Lúc đi ra ngoài tôi quá vội vàng, không mang theo mũ, lại đứng ở đây khá lâu, cảm giác cả đầu tóc và lông mi đều phủ đầy tuyết. Bình thường ra vào đều

có điều hòa, nên cho rằng cái áo khoác này chắn gió ừ ảm tốt, không ngờ là nó lại mỏng manh như thế, bây giờ lại càng cảm thấy nó mỏng như một tờ giấy, khí lạnh của tuyết len lỏi từng con thấu tận xương cốt.

Người tôi rúm rỏ, hai tay ôm chặt lấy thân hơi run run, đã nửa giờ rồi, mà từ nhà anh đi xuống lầu chỉ cần hai phút. Kỳ thật đáp án cũng quá rõ ràng, nếu anh chịu gặp tôi, chắc chắn đã sớm xuống rồi. Có điều tôi không muốn rời đi, tôi không muốn yên lặng rời đi một chút nào, hóa ra, những lời nói đầy dứt khoát kia cũng chỉ là một loại kiêu ngạo, nhưng khi giáp mặt với sự sợ hãi phải mất đi anh, sự kiêu ngạo của tôi biến sạch không còn lại mảy may.

Hơn một tiếng sau, tôi vẫn đứng nguyên ở đó, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cửa sổ trên tầng 9, chân đã tê cứng thành đá, trên đầu, trên mặt, trên người, tuyết bám đầy, thế nhưng hoàn toàn không cảm thấy mình lạnh chút nào, tựa hồ như tôi vẫn có thể đứng như thế cho tới những giây phút tận cùng của thế giới, chỉ cần tận cùng thế giới có anh.

Một bóng người từ tòa nhà chạy vội ra, đứng trước mặt tôi : "Cô ... Em đúng là đồ ngốc!" Giọng nói của anh hàm chứa cơn giận bị kìm nén.

Anh vội vàng cởi áo khoác trên mình ra, khoác lên người tôi, lại thay tôi gạt bỏ tuyết trên đầu, cánh tay lạnh như băng, lập tức nửa ôm nửa kéo tôi đi vào trong tòa nhà.

Người tôi cứng ngắc, muốn động cũng không thể động nổi, anh cởi chiếc áo khoác đã ẩm ướt của tôi ra, lại lấy một cái khăn bọc kín lấy tôi, bật điều hòa ở mức cao nhất, lại rót một ly Vodka, tự tay nâng sát ly cho tôi uống từng ngụm nhỏ cho tới lúc hết sạch.

Có thêm chút cồn, cơ thể của tôi dần dần hồi phục, tay chân run lấy bầy không không chế nổi, nhưng rốt cuộc cũng có thể tự hành động được, anh lại rót thêm một ly Vodka nữa đặt trước mặt tôi, sau đó cũng tự rót cho mình một ly, ngồi bên cạnh chậm rãi nhấp một ngụm, dáng người hơi khuất sau ngọn đèn, không thấy rõ lắm vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy thân ảnh đó lộ ra vẻ lãnh đạm, xa cách.

Cơ thể của tôi dần ấm áp hơn, nhưng trái tim lại trở nên băng giá, tôi làm như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì đâu cơ chứ ? Khoan hãy nói, tư thái khó coi như thế, thắng cũng coi như thua. Chắc chắn là vừa này anh đứng trên lầu nhìn tôi, chờ tôi chủ động rời đi, ai ngờ trông thấy cái dáng vẻ tôi thà chết rét chứ dứt khoát không chịu rời đi, khiến cho anh không thể không tới gặp tôi, khác nào mấy người phụ nữ thời cổ đại nhất khóc, nhĩ la hét gào rống, tam thất cổ đầu cơ chứ ?

Tôi nhồm vọt dậy, hai chân vẫn còn run lấy bầy, không biết rốt cuộc là thân lạnh hay tâm lạnh, muốn đi mà đi không nổi, tôi run run túm lấy áo khoác, định bỏ đi : "Tôi phải về, xin lỗi, đã quấy rầy anh, tôi ... sau này tôi sẽ mời anh ăn cơm ... để xin lỗi."

Anh thản nhiên nhìn tôi, không hề rầy, tôi lao đảo đi qua người anh, ngay lúc tôi muốn rời khỏi, anh vươn tay ra túm mạnh lấy tay tôi, thân thể của tôi nhũn ra ngã về phía sau, ngã nhào vào trong lòng anh, tôi đang giãy dụa định ngồi xuống, anh đã ôm chặt lấy tôi, vùi đầu vào vai tôi, không nói nửa câu, có điều cánh tay càng ôm càng chặt.

Sự giãy dụa của tôi đã ngừng lại rồi, chỉ nằm trong lòng anh khe khẽ run, giọng anh nghe có vẻ buồn bực : "Còn lạnh không ?" Tôi cố gắng gạt đầu.

Đây là cái ôm mà ngày đêm tôi thầm mong nhớ, nhưng ở lúc này đây, trong cái cảm giác hạnh phúc hư ảo không giống thực thế này, tôi lại mơ hồ cảm thấy cảm giác tuyệt vọng.

Một lúc lâu sau, anh mới buông tôi ra, tìm quần áo cho tôi thay, lại tìm thuốc cho tôi uống, sợ tôi bị cảm mạo.

Mấy phút sau, tôi đã mặc áo ngủ của anh, quần kín trong cái chăn của anh, chiếm cứ sofa của anh, thật thoải mái tôi không còn ở chốn nhân gian. Đây là sự thực chăng ?

Tôi cắn cắn móng tay, nhìn chằm chằm vào anh, anh đi tới đâu, tôi nhìn sang tới đó, bất đắc dĩ anh phải quay đầu lại : "Em tính đục hai cái lỗ trên người tôi hay sao ?"

Tôi cười ngây ngô, tốt nhất có thể treo thêm một cái bảng, trên đó viết : "Của Tô Mạn"

Anh đưa cho tôi một cốc thuốc sắc từ rễ cây, tôi nhủ nhủ mảy, từ nhỏ tới lớn, tôi ghét nhất hương vị của thuốc Đông y, thà chịu truyền nước chứ nhất quyết không chịu uống thuốc Đông y, anh nhẹ nhàng nói : "Uống đi !"

Tôi lập tức ngoan ngoãn uống sạch, ánh mắt anh dừng ở tôi, trong giây lát thoáng thất thần.

Hai người ngồi trên sofa, phía đối diện là một cái cửa sổ lớn, có thể nhìn rõ ràng những bông tuyết đang bay là tả bên ngoài kia, bên cạnh sofa có đặt một cái bàn gấp nhỏ, trên mặt bàn đặt mấy tính, còn cái bàn trà to đùng thì bị trưng dụng thành bàn làm việc, trên bày đầy văn kiện và các loại tài liệu.

Tôi khẽ hỏi : "Buổi tối anh đều ngồi đây lên mạng hay sao ?"

Anh đứng cạnh cửa sổ, khẽ "ừ" một tiếng.

Tôi tưởng tượng vô số đêm, anh ngồi ở vị trí hiện tại tôi đang ngồi, cùng trò chuyện qua mạng với tôi ở đầu máy bên kia.

"Anh... anh còn cho rằng em lừa anh không ? Em ... em không cố ý làm như thế, em chỉ muốn có một buổi gặp đầu tiên thật hoàn mỹ, cho tới bây giờ em hoàn toàn không dám hy vọng xa vời, anh lại coi em như tri kỷ, thật em không ngờ chuyện lại tới mức như thế này..." Tôi cố gắng giải thích cho rõ ràng, nhưng hình như càng giải thích càng bất lực.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, trong mắt có ba phần ôn nhu, ba phần đùa bỡn, lại có ba phần dung túng : "Em là đồ ngốc ! Em cho rằng tôi không có cảm giác gì sao ? Ban ngày tôi làm việc cùng một tầng lầu với em, buổi tối lại cùng em nói chuyện phiếm, căn bản em chẳng thèm quan tâm rằng một "kẻ lừa đảo" phải làm như thế nào cho xứng đáng, em coi chỉ số thông minh của tôi thấp tới mức nào chứ ?"

Miệng tôi đã biến thành hình chữ O, ngơ ngác nhìn anh.

"Nhớ có một buổi tối tôi nói với em rằng cảm thấy hơi nóng trong, ngày hôm sau em đã mang trà hoa cúc tới văn phòng cho hết thầy mọi người, còn giả bộ nói là người thân của em mang lên cho, nhà uống không hết, sau lại thêm một số chuyện, lúc đó tôi đã hoài nghi em rồi. Sau đó, cái khoảng thời gian Lục Lệ Thành gặp chuyện không may, ban ngày tinh thần của em hốt hoảng không nói, buổi tối cũng không muốn nói chuyện nhảm với tôi, mỗi lúc tìm tôi đều có chuyện cần hỏi cả, tôi còn buồn bực, người ở đầu bên kia bị đòi rồi sao ? Vì sao đột nhiên lại ham học hỏi như thế ? Vài ngày sau, em cầm báo cáo tôi đưa cho tôi, sau khi giao báo cáo xong, em lập tức trở lại bình thường, tôi chủ động nói chuyện về nghiệp vụ tài chính, em còn hờn dỗi bảo rằng như thế khác nào còn đang đi làm, không muốn nói chuyện với tôi. Chuyện như thế, một lần, hai lần là trùng hợp, chín lần, mười lần tất chỉ cùng một nguyên nhân. Kỳ thật, lúc đó căn bản tôi đã khẳng định là em rồi, nhưng vẫn muốn kiểm tra thêm một lần, liền cố ý chat với em nói rằng điều hòa trong văn phòng quá khô, chỉ vài ngày sau em đã mang thêm một cái máy tăng độ ẩm tới văn phòng, lấy cớ là trong nhà có thừa, hỏi tôi có cần hay không. Máy tăng độ ẩm bị Karen cướp mất, thế mà em lại không ngừng cố gắng, lại mang thêm một cái nữa tới, lấy cớ là đồ cũ trong nhà bạn không dùng nữa, đưa cho em xử lý." Anh thoáng cười, trịnh trọng đề nghị : "Lần sau nếu em định đưa cho tôi một số "đồ cũ" nữa, nhớ rằng nhãn hiệu không chỉ nằm ở trên vỏ bên ngoài, mà nhớ kiểm tra thêm xem trên thân máy vẫn còn nguyên nhãn hay không nhé."

Mặt tôi lập tức đỏ bừng lên, hóa ra anh đã sớm biết tôi là ai, thế mà tôi mỗi ngày online, lại cho rằng anh hoàn toàn không biết gì cả, thân nhiên nói hết tình cảm của mình với anh, tự thuật lại đủ vui buồn, sau khi xấu hổ xong, trí óc mới bắt đầu hoạt động : "Anh ... lúc tối ngồi ăn cơm anh có tình chộc em !"

Anh cười phá lên, lúc quay sang nhìn tôi, ánh mắt có vẻ rất vô tội : "Tôi cũng không biết là em dễ bị chộc như vậy, chẳng qua nhất thời tôi nảy lòng tham, thuận miệng nói đùa một câu, thế mà em lại khổ đại cừu thâm ngồi ngẩn ra nhìn chằm chằm vào khăn trải bàn, nhìn vẻ mặt của em, cứ như là nhiệm vụ của cua đậu hũ chiên là phải ăn với cơm không bằng."

Tôi vui đầu vào đầu gối, mặc kệ những gì anh đang nói, cũng không thèm để ý tới anh nữa. Anh đã biết hết thảy, thế mà tôi còn ngồi đó khổ sở vì tình cảm của mình không nói được ra lời, áy náy vì mình lừa gạt anh.

Anh đột nhiên đứng dậy, tắt đèn, ngồi vào bên cạnh tôi, sẽ cúi đầu nói : "Mạn Mạn, có muốn ngắm tuyết cùng anh không ?"

Trên mạng và ngoài đời dưới câu gọi tự nhiên như vậy của anh, đã hoàn toàn trùng làm một.

Bao nhiêu xấu hổ hơn nữa cũng tan thành mây khói trong chốc lát, mặt muốn cố giữ vẻ thân nhiên, mà bên môi đã gợn lên những nét cười, cảm giác ngọt ngào lan tỏa vào tận đáy lòng.

Buổi tối hôm đó, tôi cùng anh ngồi trên sofa, trong phòng tối đen tĩnh lặng, bên ngoài bông tuyết bay lất phất, chúng tôi nói chuyện lúc có lúc không, giống như đã nhận thức nhau cả một đời, tựa hồ như cho tới bây giờ chúng tôi vẫn ở cùng một chỗ, trước đây cũng vậy, mà mãi mãi sau này cũng vẫn như thế.

[1] Đừng lo, đừng lo, không có con sói xấu xa khổng lồ nào đâu

[2] Chắc rồi, bởi vì tôi đâu phải cô bé trùm khăn đỏ chứ.

[3] Nhảm rồi ! Nhảm rồi ! Cả đám bọn tôi đều là những con sói đang đi săn mồi trong khu rừng xi măng này đây

[4] Thấy không ? Con sói nguy hiểm nhất vừa đi qua xong

[5] Tôi chết rồi, tôi chết chắc rồi.

[6] Chứng chỉ CPA (Certified Public Accountant): là chứng chỉ hành nghề kế toán, kiểm toán. Chứng chỉ này quy định bắt buộc với những người hành nghề kế toán, kiểm toán trong các công ty hoạt động trong lĩnh vực kế toán, kiểm toán.

[7] ACCA : Ra đời năm 1904 tại London, Anh Quốc, Hiệp Hội Kế toán Công chứng ACCA (The Association of Chartered Certified Accountants) là hội nghề nghiệp quốc tế lớn nhất và phát triển nhanh nhất thế giới trong ngành kế toán-kiểm toán với trên 260.000 học viên và 110.000 hội viên tại 170 quốc gia. Với gần 80 văn phòng chi nhánh và 440 trung tâm luyện thi, ACCA hỗ trợ bạn trong việc học và thi cho dù bạn ở bất cứ nơi nào trên thế giới

Được trên 7.500 công ty trên thế giới công nhận, bằng ACCA giúp cho những người có đủ năng lực và quyết tâm phát triển nghề nghiệp trong lĩnh vực kế toán, kiểm toán và quản lý tài chính có cơ hội vươn đến những đỉnh cao nghề nghiệp.

[8] HR : Human Resource : phòng nhân sự

[9] Chứng chỉ CFA (Chartered Financial Analyst) : chứng chỉ hành nghề phân tích tài chính

[10] Chứng chỉ CPA (Certified Public Accountant): là chứng chỉ hành nghề kế toán, kiểm toán. Chứng chỉ này quy định bắt buộc với những người hành nghề kế toán, kiểm toán trong các công ty hoạt động trong lĩnh vực kế toán, kiểm toán.

[11] Latte : cà phê sữa.

[12] Lư Sơn hay còn gọi là Lô Sơn là một dãy núi nằm ở phía nam thành phố Cửu Giang (九江), tỉnh Giang Tây, Trung Quốc, gần hồ Bà Dương. Lư Sơn có 99 ngọn núi, trong đó đỉnh cao nhất là Đại Hán Dương (大汉阳) với độ cao 1.474 m trên mực nước biển. Núi này là một điểm du lịch quan trọng của Trung Quốc. Đây là nơi đến được du khách nội địa Trung Quốc ưa thích. Tại đây, trên vách núi có thể nhìn thấy những sự dịch chuyển vỉa rất đặc biệt từ thời kỳ băng hà. Phong cảnh vùng này rất đẹp với các đỉnh núi, thung lũng, hẻm núi, khe núi, kiến tạo đá, hang động, và thác nước. Khu vực này cũng có một số đền thờ Đạo giáo, chùa Phật giáo, cũng như nhiều di tích Khổng giáo.

* Bài thơ Vọng Lư Sơn bộc lộ của Lý Bạch

Nhật chiếu Hương Lô sinh tử yên,

Dao khan bộc lộ quai tiền xuyên.

Phi lưu trực hạ tam thiên xích,

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên.

--Bản dịch của Song Nguyễn Hàn Tú--

Nắng rọi Hương Lô khói tía bay,

Xa trông dòng thác trước sông này:

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,

Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Anh lẳng lặng đi trước, tôi phải rảo bước mới có thể theo kịp. Trong bóng đêm lạnh lẽo, mọi người đều vội vàng quay về tổ ấm, xe cộ và người qua lại tấp nập chẳng ai chịu nhường ai, đường loạn như mắc cửi. Đột nhiên anh dừng lại, quay người nắm tay tôi, dẫn tôi qua dòng xe cộ đông đúc, những bất an vừa dâng lên trong lòng tôi đã nhanh chóng tiêu thất, tôi mỉm cười đi vội theo bước chân anh.

Sáng hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy, tôi đang ở trên giường của Tống Dục.

Trên cái tủ gần đầu giường có một tờ giấy bị chặn lại: "Anh đi làm, cháo ở trong nồi com điện, trong lò vi sóng có một quả trứng, hôm nay không cần đi làm, cho em nghỉ một ngày để chuẩn bị hành lý cho ngày mai."

Tôi đưa ngón cái vào miệng cắn mạnh một cái, rất đau! Lại cảm lấy di động gọi cho Ma Lạt Năng: "Ma Lạt Năng, mình đang nằm mơ sao?"

Ma Lạt Năng tức giận nói: "Mơ cái mộng xuân mịa nhà cậu á!"

Tốt lắm, không phải tôi đang nằm mơ. Tôi ngắt điện thoại, nhìn từ trái sang phải, lại từ dưới lên trên, cẩn thận xem xét kỹ càng phòng ở một lần, rốt cuộc cũng xác định rõ ràng mình đang ở chỗ nào. Lập tức cuộn tròn lại, tôi vừa cười vừa lăn đi lăn lại trên giường.

Ngày hôm qua, hết thấy sự tình phát sinh đều rất đột ngột, vui vẻ nhưng có chút gì đó không thật, ngày hôm nay mới có thể chân chính xác nhận hết, sự hạnh phúc không lồ này làm cho tôi cảm thấy ngay cả đầu ngón chân mình cũng đang toét miệng.

Đội lăn lộn trên giường đủ, tôi mới đi chân không tới phòng bếp, sờ sờ chỗ này, chạm chạm chỗ kia, hết thấy đều vô cùng mới mẻ, vô cùng quý trọng, lại nghĩ tới tất cả những thứ này đều thuộc về Tống Dục, miệng lại toét ra cười ngây ngô.

Múc một chén cháo, sung sướng xúc từng thìa, nếu có người nào đó hỏi tôi, rằng trên đời này, cái gì ăn ngon nhất, nhất định tôi sẽ nói cho người ấy, là cháo nấu trong nồi com điện.

Ăn sáng xong, tắm xong, lại sửa sang cho gọn ghẽ cái giường đã bị tôi quậy tung lên, cũng thuận tay dọn dẹp gọn ghẽ cái ghế sofa mà đêm qua Tống Dục đã ngủ, dán mặt vào cái gối đêm qua của anh, chỉ vừa cảm thấy chút hơi ấm còn lại của anh, nửa mặt đã hồng rực, cảm giác hạnh phúc tràn đầy

trong lòng.

Tiêu hết một buổi sáng ở nhà Tống Dực, nhìn trái nhìn phải, mọi thứ đã hoàn toàn trở về nguyên trạng, tuy rằng không muốn, nhưng lại ngại không thể không đi, đành phải về nhà. Xuống xe xong, lúc đi qua Thiên Kiều, lại đụng phải cậu chàng thường bán hoa quả ở Thiên Kiều, thấy cậu ta vừa trông hàng, vừa dùng mấy thanh trúc đan gì đó, hai bàn tay bị gió lạnh thổi đỏ bừng.

"Cho hai cân táo đi."

Cậu ta buông vội thứ trong tay ra, vội vàng cân táo cho tôi.

"Cậu đang đan lồng hoa sao ? Cũng khéo tay ra phết nhỉ !"

Trên mặt cậu trai hiền lành thành thật lộ rõ vẻ ngượng ngùng : "Sinh nhật vợ tôi, tôi học mọi người trong thành phố tặng quà sinh nhật."

Trong lòng tôi hạnh phúc đang không ngừng lan tỏa, vui sướng như đang bay bổng trên mây, hận không thể khiến cho mỗi người trong thiên hạ đều vui sướng như tôi vậy. Tôi cười tủm tỉm nói : "Trong sọt của cậu còn bao nhiêu hoa quả tôi mua cả, cậu tính tiền đi."

Cậu ta ngậy cả người : "Chị ơi, chị định ăn hết chỗ này sao ?"

Tôi cười : "Tôi có rất nhiều bạn bè!"

Cậu ta mặt mày hớn hờ lập tức đứng dậy, giúp tôi đưa số hoa quả tới tận cửa nhà, tôi đưa cho cậu 200 tệ, cậu không ngừng cảm ơn, sự vui vẻ của cậu ta đơn giản mà trực tiếp như vậy, tôi cũng không ngừng nói : "Không có chi." Cậu ta một tay cầm chặt tiền, một tay cầm nửa cái lồng hoa còn đang đan dở, vô cùng vui vẻ chạy thẳng xuống lầu.

Tôi rửa sạch một quả táo trông có vẻ to nhất, cắn một miếng, hương vị ngọt ngào không thể dùng lời nào tả xiết, ngọt tới tận đáy lòng. Tôi vừa ăn táo, vừa lầm nhảm hát, lại vừa tự khiêu vũ một mình trong phòng. Tôi vừa khiêu vũ vừa cười, hạnh phúc vui vẻ tràn ngập, muốn nhin cũng nhin không nổi, chỉ đành mặc kệ cho nó trào dâng mãnh liệt như suối phun.

Buổi tối, lúc Tống Dực lúc vừa bước chân vào cửa nhà tôi, đập thẳng vào mắt anh là khắp căn phòng tổng cộng chỉ khoảng ba mươi mét vuông chứa đầy táo đủ cho tôi ăn trong ba tháng, còn tôi đang ngồi ở giữa đống táo sửa sang lại hành lý.

Tôi đưa cho anh một quả táo to nhất : "Không cần khách khí, lúc nào anh về nhớ lấy theo mấy cân nhé."

Anh cầm quả táo hỏi : "Em tính mở sạp hoa quả sao ?"

"Buổi chiều em vừa mua xong."

Trong phòng thực sự không còn chỗ nào cho người ta đặt chân, trên giường, nếu không phải quần áo thì chính là hòm xiềng, anh đành ngồi ghé vào bàn làm việc của tôi, nhắc nhở tôi : "Sáng mai em lên máy bay rồi đấy."

Tôi cười : "Hôm nay là sinh nhật vợ của chủ sạp hoa quả, em liền mua sạch cả sọt táo của cậu ấy."

Anh cắn một miếng táo : "Anh cũng chẳng thấy hai chuyện này có liên quan gì tới nhau, em là bạn của vợ chủ sạp sao ?"

"Nếu cậu ấy bán hết táo, có thể về nhà sớm, có thể cùng mừng sinh nhật với vợ. Mừng sinh nhật chung với vợ, bọn họ sẽ được vui vẻ như em."

Anh trầm mặc không nói tiếp, tôi kéo xong khóa của vali, phúi phúi tay đứng dậy : "Có thể đi ăn cơm rồi."

"Hành lý đã sắp xếp ổn hết chưa ?"

"Cũng hòm hòm rồi ạ."

Anh liền đưa một xấp tư liệu cho tôi : "Đây là một số người cùng một số chuyện em cần đặc biệt lưu ý, nhớ đặt ngay trong hành lý xách tay, lúc ngồi trên máy bay có thể xem qua một chút. Vừa lên máy bay xong lập tức điều chỉnh giờ theo giờ của New York nhé, căn cứ vào thời gian đó mà nghỉ ngơi, như vậy sẽ không mệt vì sai giờ."

Tôi nhận xấp giấy, lật qua một chút, mọi thứ đều chi tiết rõ ràng, những chi tiết cần chú ý đều được bôi đậm bằng bút nhớ. Tôi lặng lẽ thả xấp tài liệu vào trong túi xách.

Sau khi tốt nghiệp đại học, đường công danh của tôi không vất vả hơn so với người khác, nhưng đương nhiên cũng không thuận lợi hơn chút nào, cho dù vậy, tổng kết lại những va chạm từng phát sinh cũng đủ viết nên một bộ sử thi đầy đau xót của một người con gái trên con đường kiến công lập nghiệp. Lúc phạm sai lầm, tôi bị đại tỷ quát ngay trước mặt mọi người, mới đầu còn cố nén nước mắt, về sau dẫu trời có sập cũng không đổi sắc mặt, tôi đã sớm tự tạo thành thói quen tự gánh vác hết thảy mọi thứ, đầu của tôi chỉ có thể dùng vai tôi đỡ lấy. Hóa ra, cái cảm giác được người ta quan tâm chăm sóc là như thế.... làm tôi tui thân vô cùng.

Lúc vừa ra khỏi cửa, điện thoại của mẹ tôi đã gọi tới.

"Dạ, mẹ ạ, sáng mai bay ạ, hành lý đã sửa soạn xong hết rồi ạ."

"Không cần chuẩn bị cho con đâu, người ta không cho mang thực vật nhập cảnh vào Mỹ đâu ạ."

Tôi dùng vai kẹp điện thoại, vừa nói chuyện vừa mặc quần áo, loạng choạng cố xỏ tay vào áo khoác. Tổng Dực liền đón lấy cái áo khoác, đứng trước mặt tôi, giúp tôi khoác áo.

Tôi ngoan ngoãn vừa gọi điện, vừa mặc quần áo, anh kêu tôi nhấc tay, tôi liền nhấc tay, anh kêu xoay người đổi tay, tôi cũng xoay người đổi tay.

"Vâng, có nam đồng nghiệp đi cùng ạ."

"Sao con phải quan tâm anh ta có độc thân hay không chứ. Anh ta có độc thân hay không thì có liên quan gì tới con chứ ?"

"Sao ạ ? Mẹ, mẹ nói cái gì ạ ? Con phải đi ăn cơm, không nói chuyện với mẹ nữa đâu !"

Mẹ tôi vừa nghe nói có nam đồng nghiệp đi cùng, lập tức hỏi tôi đối phương đã kết hôn hay chưa, lại cố vũ tôi phải nắm lấy cơ hội, nơi tha hương dị quốc, máy bay chính là điểm chốt cho một mối tình cảm lưu luyến.

Tổng Dực đứng sát tôi như vậy, chắc chắn nghe rõ rành rành, mặt tôi đỏ bừng lên, anh hơi cúi đầu thay tôi cài nút cái khuy áo cuối cùng, mặt không chút thay đổi nói : "Được rồi, đi thôi!"

Anh lặng lẽ đi trước, tôi phải rào bước mới có thể theo kịp. Trong bóng đêm lạnh lẽo, mọi người đều vội vàng quay về tổ ấm, xe cộ và người qua lại tấp nập chẳng ai chịu nhường ai, đường loạn như mắc cửi. Đột nhiên anh dừng lại, quay người nắm tay tôi, dẫn tôi qua dòng xe cộ đông đúc, những bất an vừa dâng lên trong lòng tôi đã nhanh chóng tiêu thất, mỉm cười vội đi theo bước chân anh.

Bước sang đường xong, anh định buông tay, nhưng tôi đã nắm chặt tay anh không chịu buông. Anh dừng chân lại, quay nhìn tôi, tôi hơi ngừng đầu lên, nhìn anh đắm đắm, tay vẫn nắm chặt không rời.

Dưới ánh đèn neon, vẻ mặt của anh sáng tối không rõ, chỉ có một đôi con mắt sâu thẳm như biển nhìn qua không thể dò, cho dù tôi cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể nhìn thấu đáy. Chúng tôi giống như hai người đứng ở hai bờ biển đối diện nhau, tựa hồ như cách nhau cả một khung trời. Tôi chỉ có thể nắm chặt tay anh, dựa vào chút độ ấm nơi lòng bàn tay của anh, để tự an ủi mình rằng hai chúng tôi đang rất gần nhau.

Mấy lần anh cố rút tay ra, đều bị tôi nắm chặt lại. Không buông tay, tuyệt đối không buông tay ! Một khi buông tay, tôi chỉ sợ anh sẽ lại đứng ở phía bên kia bầu trời.

Đám đông bên người vẫn đi qua như nước chảy, lúc vượt qua chúng tôi, nhìn thấy tư thế kia của chúng tôi, không khỏi liếc tôi thêm vài cái. Tôi không biết sự cố chấp của mình có thể kiên trì trong bao lâu, chỉ cần chặt môi, cố gắng không để sương mù ngập tràn trong hốc mắt.

Tựa hồ như có thể nghe thấy một tiếng thở dài rất nặng nề, năm ngón tay anh chậm rãi khép lại, cuối cùng cũng cầm lại tay tôi. Tôi cúi đầu, giả bộ như dụi mắt, nhưng thực tế là lau đi đôi giọt lệ đang vương trên khóe mi. Anh nắm tay tôi, đi vào khách sạn. Người bán hàng tự dẫn chúng tôi tới một cái bàn dành cho tình lữ, anh cũng không có biểu hiện gì là khó chịu, tim của tôi đã thả lỏng hơn, cười giòn yêu cầu anh giới thiệu cho tôi đồ ăn nào ở New York ngon. Anh cười nói : "Cái đó cũng không vội, vấn đề cấp thiết hiện giờ của em là cần quan tâm xem nên xử lý đám táo trong phòng như thế nào kìa."

Tôi lập tức xòe tay ra đếm cho anh coi : "Em đã sớm tính rồi, mẹ em mấy cân, anh mấy cân, Ma Lạt Năng mấy cân, đại tỷ mấy cân, lại cho mấy cậu bảo vệ dưới lầu mấy cân..."

Anh dúi lon nước trái cây vào tay tôi nói : "Được rồi, được rồi, anh đã hiểu rồi."

Tôi uống một ngụm nước trái cây, chống tay vào cằm, nhìn anh cười tủm tỉm. Lúc này đây, ánh mắt anh không lảng tránh ánh mắt của tôi nữa, trong đôi tròng mắt đó, hình như có hàm chứa gì đó giống như ánh mắt tôi. Rốt cuộc tim tôi đã bình yên, anh thích tôi, tôi tuyệt không nhìn lầm.

Tôi hơi nhăn mũi, ghé sát lại gần anh, ngoắc ngoắc tay đầy thần bí kêu anh lại gần : "Em có chuyện muốn thỉnh giáo anh một chút."

Anh thấy tôi nói với vẻ nghiêm túc như thế, nghĩ là có liên quan tới công việc, lập tức hơi cúi đầu, nghiêng tai lắng nghe.

"Em phải ở New York hơn một tháng trời, anh có nhớ em hay không ?"

Anh ngậy người trong chốc lát, rồi mới cho tôi một câu trả lời rất thuyết phục là một cái cốc vào trán.

"Anh sẽ tưởng niệm cái này."

Tôi xoa xoa trán, phụng phịu nói khê : "Nhớ cốc trán em sao ! Trán em là thuộc quyền sở hữu của em, thì rõ là nhớ em!"

Anh ghen hống nhìn tôi trân trối, chống tay vào cằm thờ dài : "Thật anh đã già rồi sao ? Con gái bây giờ đều dư thừa "lòng tự tin" giống em hay sao ?"

Một trái tim chân thành cộng thêm chín mươi chín đóa hồng, tương đương cảm giác yêu thương đủ một trăm phần trăm.

Tiếng nhạc chuông vang lên từ cái điện thoại lỗi thời của tôi, thật may là hôm nay tôi vừa đổi nhạc chuông - bản "Yêu anh không lý trí" của Trương Thiều

Hôm, tuy rằng cũng thật hai nghìn, bất quá ít nhất cũng thực có vẻ thiếu nữ, thực thanh xuân, nhất là vô cùng vô cùng phù hợp với tâm trạng hiện tại của tôi. Vì thế đầu tôi đã lục ra được cái di động, nhưng cũng không vội bấm nút nghe, mà vẫn cầm trong tay, để nghe nốt khúc hát. Đại khái là Tổng Dục cũng hiểu được tâm tư của tôi, không nói lấy nửa câu, ánh mắt nhìn tôi rất dịu dàng, trong mắt chứa đầy vẻ cảm động và cung chiều.

Một trái tim chân thành cộng thêm chín mươi chín đóa hồng, tương đương cảm giác yêu thương đủ một trăm phần trăm, cảm động dễ thay đổi giống như nấu chảy chocolate, nhưng cho dù chọn lựa thế nào, cũng đều là cảm thấy vui sướng. Tình yêu làm giấc mộng thăng hoa, khu vườn bí mật sẽ hiện ra, chờ chúng ta cùng đi thám hiểm. Hóa ra tình yêu đều ngọt ngào, chỉ xuất hiện trong một chớp mắt, mà kéo dài cho tới thiên thu. Yêu thương chín mươi chín, lãng mạn kéo mãi thật bền lâu, yêu anh không cần lý trí, vui vẻ dùng mãi không hết. Yêu thương chín mươi chín, ngọt ngào mãi mãi chìm tận đáy lòng, nhấm nháp sự sùng ái dịu dàng của anh, hương vị vô cùng hoàn mỹ....

Đội tiếng nhạc chuông vang lên tròn vẹn, tôi mới bấm nút nghe "Alo"

Cũng bởi vì tâm trạng rất tốt, nên hai chữ "Alo" cũng được thốt ra vô cùng ngọt ngào. Đầu di động bên kia giống như không thể thích ứng kịp, im lặng trong chốc lát, rồi mới thấy có âm thanh truyền tới : "Là tôi, Lục Lệ Thành."

Tôi như lâm đại địch, lập tức ngồi thẳng lưng dậy, đáp rất khách khí : "Xin chào!"

Đầu di động bên kia lại im lặng trong chớp mắt : "Tôi nay cô có rảnh không ?"

Tôi liếc nhẹ Tổng Dục một cái : "Thật xin lỗi, không có."

"Cô ăn cơm tối chưa ?"

"Đang ngồi ăn rồi."

"Một mình sao ?"

"Không, cùng với bạn tôi."

Đầu di động bên kia chợt im bất trong một khoảng thời gian dài, làm tôi cứ nghĩ là đã ngắt máy rồi : "Alo ? Alo ?"

"Tôi đây."

"Xin hỏi có chuyện gì không ?"

"Chỉ có một số chuyện liên quan tới công việc thôi, tưởng nếu cô có thời gian, thì qua văn phòng một chuyến. Nếu đã như vậy thì thôi, khi nào tới New York, chúng ta sẽ họp qua điện thoại sau vậy."

Lòng tôi thầm mừng anh ta bị thần kinh, ngày mai tôi đã bay rồi, thế mà tối nay anh ta còn định giao việc cho tôi, đừng nói tôi có việc, cho dù tôi không có việc gì, thì tôi cũng sẽ tự tìm việc cho mình, nhưng ngoài miệng vẫn rất khách khí : "Vâng, vâng, cảm ơn anh, khi nào tới New York sẽ liên hệ lại."

Vừa định ngắt điện thoại, không ngờ anh ta lại hỏi thêm một câu : "Ăn tối xong cô có rảnh không ?"

Suýt nữa thì tôi tức chết. Anh ta phát cuồng vì công việc, cũng không có nghĩa là tôi cũng thế, làm sao lại có cái loại thủ trưởng không biết nghĩ cho nhân viên cấp dưới như thế chứ ?

"Thật xin lỗi, không còn ! Tối nay cha mẹ tôi muốn tới thăm tôi, ngày mai tôi phải rời khỏi Bắc Kinh mà." Câu cuối tôi còn cố ý nhấn mạnh thêm một chút.

Anh ta im lặng không nói thêm câu nào, tôi liền kêu liên tiếp hai tiếng : "Alo, alo"

Anh nói : "Tôi không quấy rầy cô dùng cơm nữa, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Tôi vốn có một thói quen tốt do đại tỷ bồi dưỡng ra, vì đề tỏ vẻ tôn kính, bình thường tôi toàn chờ cấp trên ngắt điện thoại trước, không ngờ đợi hồi lâu, anh ta vẫn không ngắt điện thoại, nếu nghe kĩ còn có thể nghe thấy cả hơi thở của anh ta, thế nhưng lại không nói lấy nửa câu, tôi chỉ đành lặp lại thêm một lần nữa "Tạm biệt", rồi ngắt điện thoại trước.

Tôi nhăn mặt nhìn Tổng Dục : "Xem ra em đúng là kẻ không có tiền đồ, không giống như đồng nghiệp, di động bật đủ 24/7, hễ cấp trên gọi lúc nào là thừa ngay lúc đó. Ví dụ như Peter kia, bình thường trông anh ta tùy tiện thế, nhưng em nghe nói ngày xưa lúc anh ta là cấp dưới của Lục Lệ Thành, 3h sáng Lục Lệ Thành gọi điện tới hỏi anh ta công việc, thế mà anh ta có thể báo cáo rõ ràng rành mạch."

Tổng Dục mỉm cười nhìn tôi, không nói năng gì.

Ăn tối xong, hai chúng tôi cùng nắm tay nhau thông thả quay lại nhà tôi. Lúc đi qua một cửa hàng quần áo, anh lại kéo tay tôi đi vào, tôi cứ nghĩ là anh muốn mua cái gì đó, không ngờ là anh lại mua cho tôi một cái mũ, một cái khăn quàng cổ và một đôi găng tay.

"New York nằm ven biển, gió lớn hơn Bắc Kinh rất nhiều, độ ẩm không khí cao, mùa đông trời đổ tuyết, nhớ mặc cho ấm hơn một chút."

Lúc ra khỏi cửa hiệu, tôi đã vỗ trang hạng nặng, chỉ lộ ra đôi con mắt. Nhưng cho dù những kẻ qua đường chỉ thấy được ánh mắt của tôi, cũng biết nhất định người con gái này đang vô cùng vui vẻ.

Tổng Dục đưa tôi tới tận cửa nhà, lại xách hộ tôi hành lý tới sát tận cửa, sau đó cầm lấy máy tính và một túi táo to, chuẩn bị cáo từ : "Em nghỉ sớm một chút đi, ngày mai anh còn phải đi làm, nên sẽ không tiễn em, anh sẽ kêu Peter tới đón em cùng đi sân bay, hành lý của em cứ kêu cậu ta xách cho là ổn."

"Thật nghi là anh giả vờ mượn việc công để mưu cầu lợi riêng nhé."

Anh mỉm cười : "Không phải 'thật nghi' mà là 'đúng là' "

Tôi vô cùng sung sướng cười ngớ ngẩn, chỉ vì anh đã thừa nhận tôi đúng thuộc "việc riêng" của anh.

Hai chúng tôi cùng chào từ biệt ở cửa, tôi đóng cửa lại, nhưng vừa bước chân vào nhà, đã lập tức lao ra khỏi cửa. Đợi tới khi tôi lòng như lửa đốt chạy ra khỏi thang máy, anh đã chuẩn bị vào taxi rồi.

"Tổng Dục, Tổng Dục..."

Anh quay người lại nhìn tôi, tôi đã chạy nhanh như bay, lao thẳng vào vòng tay anh, ôm chặt lấy anh. Thân thể anh cứng đờ, tựa như cự tuyệt, lại tựa như là không biết phải làm thế nào.

Tôi nhắm mắt lại, hơi kiễng chân, ghé vào tai anh nói : "Anh có biết không ? Em thực thích, thực thích, thực thích anh !"

Lúc tôi mười bảy tuổi, tôi đã thực hy vọng mình có thể tự nói cho anh, rằng tôi rất thích anh. Rốt cuộc, lúc tôi hai mươi bảy tuổi, tâm nguyện này đã thành hiện thực. Tôi thăm thò dài mãi nguyện, buông anh ra, quay người chạy về nhà.

"Tô Mạn." Anh đột nhiên gọi to một tiếng từ phía sau lưng tôi.

Tôi đứng lại, mỉm cười nhìn anh, ánh mắt anh ghim chặt lấy tôi không nhúc nhích. Đột nhiên, anh bước về phía tôi, lập tức kéo tôi vào lòng, vờn hai tay ôm lấy thân hình mảnh mai của tôi, càng ôm càng chặt, như muốn ép chặt tôi vào hân trong lòng anh. Tôi nhắm mắt lại, cũng ôm chặt lấy anh.

Vị lái xe taxi liền bấm còi âm ỉ. Vừa rồi tôi không quan tâm, bây giờ cũng không thể không cảm thấy xấu hổ, ngẩng đầu, nhẹ nhàng đẩy anh ra, khéo mắt như thoáng liếc qua thấy cái gì đó, không khỏi quay đầu nhìn xung quanh. Vừa rồi hình như vừa liếc thấy con Mực Mă Nhân của Lục Lệ Thành. Nhìn cẩn thận xung quanh một lúc, xe qua lại tấp nập trên đường, không có gì khác thường, xem ra đó chỉ là một chiếc xe cùng hãng vừa đi vụt qua.

Anh hỏi : "Sao vậy ?"

"Hình như có người nào đó nhìn trộm mình."

Anh cười khê bên tai tôi : "Hình như vẫn có người nhìn chúng mình mà."

Anh không để ý tới bác tài xế taxi, ôm tôi, tiễn tôi tới tận cửa khu. Mấy cậu bảo vệ trong phòng trực cười nháy nháy mắt với tôi, tuy tôi da dày thịt béo, nhưng mặt cũng không khỏi đỏ bừng lên.

Rốt cuộc anh cũng buông tôi ra : "Nhanh đi lên lầu đi, lần sau chưa mặc áo khoác thì không bao giờ được chạy xuống lầu nhé."

Tôi gạt mạnh đầu. Anh vuốt nhẹ tóc tôi, quay người định đi về, đúng lúc ba mẹ tôi vừa tới, nhìn thấy bên người tôi có một người đàn ông, lại nhìn lại, tưởng mạo anh tuần, trông bộ dáng anh tài xuất chúng, hai mắt lập tức sáng rực. Cha tôi còn kín kẽ một chút, chứ mẹ tôi chưa kịp hỏi han gì tôi, đã bước vội tới trước mặt Tổng Dục : "Cậu là ..."

Đầu tôi lập tức lớn gấp hai, ngượng ngùng nói với Tổng Dục : "Đây là mẹ em, đây là cha em."

Tổng Dục cũng thực xấu hổ, bất quá anh cũng che giấu rất tốt, cho nên cũng không để gì nhìn ra, anh cười nói : "Chào chú, chào cô."

"Mẹ, sao hai người tới sớm thế ?"

Mẹ trừng mắt nhìn tôi một cái : "Cô thật hy vọng tới nay chúng tôi sẽ tới sao ?" Vừa quay đầu, đã nhìn Tổng Dục tươi cười rạng rỡ : "Cậu là đồng nghiệp của Mạn Mạn sao ? Hay là bạn bè ? Bao nhiêu tuổi rồi ? Quen Mạn Mạn đã bao lâu rồi ?"

Mặt tôi đỏ bừng, hận không thể tìm ra cái hố mà chui vào. Tổng Dục mỉm cười trả lời : "Cháu là Tổng Dục, công tác cùng công ty với Tô Mạn ạ."

"Là chữ Dục có hai chữ lòng vũ ?"

Tổng Dục thoáng kinh ngạc đáp : "Vâng ạ"

"Tổng Dục... không phải cậu đã cùng xem mắt với Mạn Mạn nhà tôi một lần sao ?" Mẹ tôi chỉ vào anh kêu lên đầy sợ hãi.

Tổng Dực hoàn toàn không hiểu gì cả, chỉ nhìn tôi đầy khó hiểu. Tôi cười gượng, khẽ nói : " Di Trần" Nhìn thấy anh vẫn chưa có phản ứng gì, tôi lại nhắc tiếp : "Cửa Nam Thanh Hoa."

Rốt cuộc Tổng Dực cũng nhớ ra, có thể thấy anh tuyệt không để ý tới chuyện đó. Tôi vội vàng nói : "Không phải cố ý giấu anh, chuyện kể một nghìn linh một đêm còn chưa kể tới đoạn đó."

Anh hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn tôi chăm chăm : "Sau khi xem mắt biết anh về Bắc Kinh rồi, em mới cố ý thôi việc xin vào MG sao ?"

Tôi không thốt ra lấy nửa câu, tương đương với đồng ý. Mẹ tôi lại kêu ầm lên : "Cái gì ? Con đổi việc chỉ vì"

Mặt tôi đỏ bừng lên, vội cắt ngang : " Mẹ, Tổng Dực có việc, phải về trước."

Mẹ tôi nhìn Tổng Dực, lại nhìn tôi, cuối cùng quyết thả cho tôi một đường sống.

Cha tôi nhìn Tổng Dực từ trên xuống dưới, đứng bộ dáng của cha vợ xem con rể, khiến Tổng Dực cũng có phần ngượng ngùng, vội vàng chào từ biệt chúng tôi. Tôi vội tay chào anh, nhìn theo bóng anh rồi đi.

Anh vừa vào taxi, mẹ tôi đã lập tức hỏi : "Rốt cuộc đó có phải là cái người mà di Trần đã giới thiệu không ? Không phải người kia rất kém cỏi hay sao ?"

Tôi kéo hai người vào thang máy : "Đứng rồi ạ!"

Mẹ tôi lập tức tỉnh ngộ : "Hóa ra là cậu ta chứng mất Mạn Mạn nhà mình, nên mới nói mình rất tệ ?"

Cha tôi nói : "Như kiểu cậu ấy, xem ra đó là phương thức cự tuyệt người ta một cách có lễ phép."

Mẹ tôi bắt mồm hừ một tiếng, ngược lại trông lại vui vẻ hơn, nói với cha tôi : "Xem thái độ hôm nay của cậu ta thì cũng không có vẻ gì là chứng mất Mạn Mạn nhà ta nha"

Cha tôi cười gật đầu.

Mẹ tôi khẽ ghé sát vào tai cha tôi, nói : " Thấy Mạn Mạn của tôi cũng không ngốc nha ! Trước kia tôi vẫn cảm thấy nó ngốc quá, hóa ra chỉ là vì chứng mất người ta. Ông xem vừa thấy người ta vừa mất, đã hành động rất nhanh nhẹn, mà cũng thật lớn mật, thế mà dám thôi việc để tới theo đuổi..."

"Mẹ, con nghe thấy hết rồi đấy." Tôi vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng lập tức kêu to lên.

Mẹ tôi không thêm để ý lập tức gật đầu : "Mẹ biết!"

Tôi hoàn toàn bị hai người đánh bại, lập tức giả làm kẻ điếc, vừa câm vừa điếc, kệ cho hai người nghị luận. Vào phòng, mẹ vừa giúp tôi kiểm tra hành lý, xem tôi có mang lầm cái gì không, vừa cùng cha tôi bàn luận về Tổng Dực, lại hỏi bóng gió xem tôi và anh tiến triển tới mức nào rồi. Tôi làm bộ như hoàn toàn không hiểu gì hết. Cha tôi thấy mặt tôi càng ngày càng nhăn nhó, rốt cuộc cũng ngăn mẹ tôi lại : "Được rồi, được rồi ! Mạn Mạn tất có chủ ý, chúng ta cũng không cần nhúng tay."

Mẹ tôi cười tủm tỉm : "Cũng đúng, người không có chủ ý thì làm sao có thể vì không lấy được số điện thoại của người ta, mà lập tức thôi việc chạy tới công ty người ta làm đầu ? Xem ra tôi hoàn toàn yên tâm rồi."

Tiền cha mẹ về xong, tôi lập tức gọi điện cho Ma Lạt Năng, tôi có đầy một bụng tâm sự cấp thiết muốn giãi bày với nàng ta.

"Xin chào, xin hỏi ai đây ạ ?"

Tôi lập tức giơ điện thoại ra trước mặt, xem có bấm nhầm số hay không, đúng là Ma Lạt Năng.

"Là mình, cậu... cậu không bị sao chứ ?"

"Xin hỏi chị có chuyện gì gấp không ? Tôi đang ăn tối với cha mẹ tôi, nếu không có việc gì gấp, lát nữa tôi gọi lại cho chị có được không ?"

"Không sao, không sao, chị cứ ăn cơm đi !" Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ một cái : "Ngày mai tôi đã bay rồi, tối nay tôi sẽ ngủ sớm một chút, không đợi được điện thoại của chị rồi, lúc nào chị ăn xong nhớ bật QQ lên xem tin nhắn lại của tôi."

Ngắt điện thoại xong, tôi phải lặp đi lặp lại mấy chữ " cậu ... cậu..." mấy lần liền mới có thể xóa sạch cuộc nói chuyện đầy lịch sự đầy kinh sợ đó. Rốt cuộc mẹ của Ma Lạt Năng là người như thế nào ? Thế mà có thể khiến cho nàng ta lễ phép như thế !

Tôi nhắn Ma Lạt Năng nhớ tới chỗ bảo vệ lấy táo, thuận tiện đưa một ít tới nhà đại tỷ, sau đó chui lên giường ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Tốc độ của anh dần nhanh hơn, tôi cảm giác như mình sắp bay lên cùng với những bông tuyết. Nếu có thể, tôi thực hy vọng anh sẽ vĩnh viễn mang tôi bay theo.

New York và Bắc Kinh lệch nhau mười hai tiếng đồng hồ, khi tôi đang ở ban ngày thì chỗ Tống Dục đã là đêm đen, ngược lại, lúc bên anh là ban ngày thì chỗ tôi đã khuya mù. Lúc anh tỉnh táo thì cũng là lúc anh bận rộn nhất, không có thời gian gọi điện cho tôi, đương nhiên lúc tôi tỉnh táo cũng là lúc tôi bận nhất, nên cũng không có thời gian gọi điện cho anh. Vì thế, số lần gọi điện trực tiếp giữa anh và tôi rất hiếm hoi, chủ yếu là liên lạc qua thư điện tử.

Từ thứ hai tới thứ sáu, tôi phải theo khách hàng lên sở giao dịch chứng khoán, Wall Street, gặp gỡ những người đứng đầu ở tổng công ty MG. Ngày cuối tuần, tôi phải đi theo khách hàng tới thăm tàn tích của Trung Tâm Thương Mai Quốc Tế đã bị phá hủy trong sự kiện ngày 9/11 năm nào, lại đi nghe "Starring Night"[1], tối lại phải dẫn khách hàng tới Broadway nghe "The Phantom of the Opera." [2] May mắn là có một số hoạt động bọn họ không cần tôi đi theo, chỉ yêu cầu riêng Peter, nếu không tôi sợ là ngay cả khoảng thời gian buổi tối về khách sạn viết email cũng chẳng có nổi nữa.

Tôi viết email cho Tống Dục : "Em đã xem "The Phantom of the Opera" rồi, vốn bởi khách hàng đòi đi, thực em cũng chẳng muốn, không ngờ vở kịch vừa mở màn, đã làm em thấy kinh sợ. Lúc bóng ma trong nhà hát nắm tay Christine đi qua cây cầu, trong đám sương mù dày đặc, những ánh sao lấp lánh phản chiếu trong nước, bóng áo choàng đen của anh ta phiêu đảng theo gió trong làn sương mù trắng mờ. Trong tiếng nhạc quen thuộc, em không biết do tiếng hát của ca sĩ rất có sức cuốn hút, hay do bởi em đã biết trước rằng đây chỉ là một mối tình tuyệt vọng, chẳng hiểu sao lệ rơi đầy mặt. Anh ta nghĩ rằng anh ta nắm tay Christine, rời xa hồng trần hỗn loạn, là có thể tới được với hạnh phúc, mà hoàn toàn không nghĩ rằng cái thứ mà anh ta dốc hết mọi thứ ra trả giá, trong mắt Christine lại là một gánh nặng khó có thể thừa nhận được, khiến nàng chỉ muốn thoát khỏi anh ta."

Lá thư hồi âm của Tống Dục đơn giản vô cùng, lại khiến cho tôi sung sướng tự khiêu vũ mấy vòng trước khi đi làm.

"Don't cry, baby. Next time, I will take you to watch Phantom of the Opera. Remember, for Christine, it's a happy ending." [3]

Vì anh, những ngày ở New York vượt quá cả sự dày vò, tôi đếm từng ngày, mong cho tới ngày về. Cũng vì anh, khoảng thời gian ở New York quá hạnh phúc, mỗi buổi sáng, tôi ngồi bên ly cà phê thơm nồng, đọc email của anh, sau đó đội chiếc mũ và đôi găng tay anh mua tặng, rồi tiếp tục xông pha trong gió lạnh buốt giá của New York, vênh vào tự đắc, ngẩng cao đầu rào bước trên đại lộ Manhattan, mỉm cười với bất kỳ người nào thoáng qua mặt. Thời tiết New York có lạnh giá hơn đi chẳng nữa, yêu cầu của khách hàng có cổ quái hơn đi chẳng nữa, cũng chẳng thể làm nhạt nhòa bớt nụ cười trên môi tôi.

Bởi vì yêu, cho nên tôi sáng ngời rạng rỡ; bởi vì được yêu, nên cảm giác vô cùng tự phụ; bởi vì trong lòng ngọt ngào, nên đối xử tử tế với mọi người, bởi vì là người con gái mà anh yêu, nên tôi tuyệt không thể làm bất kỳ điều gì khiến anh mất mặt. Bởi vì thương anh, nên càng yêu thế giới này.

Trên đời này, chẳng có cái gọi là vẻ đẹp bất khả chiến bại, cho dù nữ hoàng Cleopatra[4] diễm lệ của Ai Cập có thể khuyên đảo cả đội quân thành Rome, nhưng cũng không thể khiến cho Octavian động dung, có điều nụ cười chân thành xuất phát từ một trái tim vui vẻ lại có phép thuật kỳ lạ đánh đâu thắng đó. Vị khách hàng khó tính nhất trong số những khách hàng kia là một nữ cục trưởng dần dần cũng nói cười cùng tôi. Sau này, mấy vị giám đốc của MG đều nói rằng trong số những người tới từ Bắc Kinh Trung Quốc có một người con gái tóc đen rất hay cười.

Bởi vì sai giờ, tôi và Ma Lạt Năng rất ít khi có thể gặp nhau trên QQ, hơn nữa hình như hiện tại nàng ta cũng chẳng có thời gian để lên QQ. Mỗi ngày tôi đều gửi message offline cho nàng, nhưng một tuần mới thấy nàng ta trả lời lại một lần, hơn nữa giữa những con chữ có ẩn giấu cả sự vui mừng hơn hờ. Dưới sự truy hỏi gắt gao của tôi, nàng ta mới thổ lộ được một tẹo, rằng nàng ta đang hẹn hò với đối tượng xem mắt, hai bên đều cảm thấy đối phương khá phù hợp, chi tiết cụ thể đợi khi nào tôi từ New York trở về sẽ nói rõ. Dù sao nàng cũng cảm thấy lần đi xem mắt lần này là một cái quyết định rất đúng đắn, bây giờ cha mẹ nàng cũng rất vui vẻ.

Tôi vô cùng kích động lập tức gọi điện tới phòng dịch vụ khách hàng của khách sạn đặt một chai sâm banh để ăn mừng, vừa uống rượu vừa viết thư cho Tống Dục

"Tối hôm nay lần đầu tiên em lợi dụng chức quyền để mưu lợi riêng ạ. Em tự gọi cho mình một chai sâm banh thật đắt tiền, bởi vì em vô cùng sung sướng, không thể không chúc mừng. (Không phải em cố tình mua loại đắt tiền đâu nha, mà tại cái khách sạn này nó chỉ có như thế, may là chi phí khách hàng chịu cả.) Người bạn thân nhất của em là Ma Lạt Năng vừa tìm được bạn trai, hiện giờ em có tận hai niềm vui liền, không phải, phải là bốn niềm vui chứ, của em này, của anh này, của Ma Lạt Năng này, lại còn của bạn trai của cô ấy nữa chứ. Cho nên, anh thấy đấy, đêm nay em không thể không uống rượu, nếu không những niềm vui đó tất khiến em nổ tung mất. Em thật mong chờ lúc quay lại Bắc Kinh, bốn người chúng ta có thể cùng mở sâm banh ăn mừng."

Tôi nhấc ly rượu lên, giơ lên nói "chúc mừng" với màn hình máy tính, uống một ngụm sâm banh, lại tự cầu cho mình một cái, "Người ta nói nếu mọi việc thực thuận lợi, thì không phải là sự thật. Bất quá em vừa tự bầu mình một cái, thực chắc chắn rằng tất cả đây đều là sự thật ! Chúc anh ngủ ngon."

Sau đó tôi lại nhắn lại cho Ma Lạt Năng : "Mình vô cùng vui vẻ, mình đang ngồi uống sâm banh một mình để chúc mình, mình rất nhớ cậu, rất nhớ Bắc Kinh" Đang định tắt QQ đi, tôi lại nhớ tới một sự kiện : "Nhớ đi lấy táo đi nhé, tuy nó không còn tươi nữa, bất quá thật may là bây giờ cậu có thêm một người hỗ trợ tiêu diệt nó."

Ngày hôm sau thu được hồi âm của Tổng Dực, luôn luôn đơn giản, luôn luôn làm tôi hạnh phúc.

"Rượu sâm banh ở Bắc Kinh, anh sẽ chuẩn bị tốt."

Trong khi đó cái tên Ma Lạt Năng trọng sắc khinh bạn kia chẳng thèm trả lời lại, xem ra mỗi ngày đều bận chìm đắm trong ngọt ngào mất rồi.

Bất tri bất giác thế mà đã gần một tháng, đã gần tới lễ giáng sinh, nhân viên ở Tổng công ty MG đã bắt đầu lục tục xin nghỉ. Cũng bởi vì tất cả những thương vụ đã được hội đàm hòm hòm, bây giờ sự quan tâm chủ yếu của khách hàng đều đặt cả ở vui chơi du ngoạn. Peter thực tình ranh, đã sớm đặt vé máy bay đi Las Vegas. Vị nữ cục trưởng đồng hành cũng thực thấu hiểu lòng người, biết đám nam nhân muốn làm gì, nên chủ động nói không đi, vì thế tôi liền ở lại New York cùng bà ấy. Tôi cùng cô ấy đi thăm quan thủ đô Washington của nước Mỹ, lúc quay lại New York, bà ấy được cháu mình đang học đại học ở Yale đón tới đó dự lễ Giáng sinh.

Trong chốc lát, tôi đột nhiên rảnh rỗi vô cùng, nhưng cái cảm giác ngồi không này cũng không dễ chịu chút nào. Cả New York đều đắm chìm trong không khí lễ hội, mỗi người đều vội vã cùng người nhà, bạn bè đoàn tụ, mỗi ngã tư đường bất kỳ đều có thể nghe được tiếng ca "Happy christmas, Happy christmas" vọng ra từ các nơi, trên TV cũng toàn chiếu phim liên quan tới lễ Giáng sinh. Tôi rất muốn gọi điện cho Tổng Dực, nhưng biết giai đoạn này trong nước vẫn đang phải làm việc, hơn nữa lại là cuối năm, nên công việc càng bận rộn hơn bình thường.

Tôi không muốn cứ nằm dài ở khách sạn, nên chỉ dành một thân một mình thơ thẩn dạo chơi ở nơi tha hương dị quốc.

Đi lượn mấy trung tâm thương mại, chen vào biển người, tôi mượn cảm giác chật chội để xóa nhòa bớt sự cô đơn. Nhưng trong đêm Giáng sinh, các cửa hàng đóng rất sớm, chỉ có những cây thông Noel sáng trưng rực rỡ đang nằm trong những tủ kính kia là nói với bạn rằng : ngày hôm nay không nên ở một mình.

Trên những đại lộ, người qua lại càng ngày càng thưa thớt, hẳn là mọi người đều về nhà, vây quanh cây thông Noel và những chiếc lò sưởi nằm ẩn trong tường ăn bữa tối rồi. Ngẫu nhiên xuất hiện một hai người, thì dáng điệu trông cũng rất vội vã, chỉ có mình tôi là thong thả đếm từng bước chân.

Trời bắt đầu đổ tuyết, tôi rút tay trong túi áo khoác, lảng lảng bước đi trong bóng tuyết mù mịt về phía khách sạn. Đột nhiên, di động vang lên. Tôi thoáng ngạc nhiên, số điện thoại này tôi lấy sau khi tới nước Mỹ, Tổng công ty cấp cho để tiện liên lạc trong công việc, mục đích chủ yếu là phục vụ cho kinh doanh, mà rõ ràng là ngày hôm nay thì còn ai làm việc nữa chứ. Xem số hiện trên màn hình, là một số điện thoại rất xa lạ, chẳng lẽ mấy người Peter bọn họ gặp chuyện gì chẳng ?

"Hello ?"

"Giáng sinh vui vẻ!"

Là Tổng Dực ! Tôi vô cùng kinh hi kêu lên : "Anh cũng giáng sinh vui vẻ!" Nhìn đồng hồ, mới 4h chiều, nhưng ở Trung Quốc đã là bốn giờ sáng : "Sao anh dậy sớm thế ?"

Anh cười không trả lời câu hỏi của tôi mà lại hỏi lại : "Thế em muốn quà giáng sinh gì nào ?"

Tôi đáp : "Cuộc điện thoại của anh là đủ rồi."

"Rất không có tính thách thức ! Anh đang hỏi em rất chân thành, em có thể thành tâm một chút được không ?"

Tôi cười : "Vậy nếu anh không làm được, thì cũng không được trách em nhé."

"Anh rất muốn nghe được mong ước sâu tận đáy lòng của em"

"Em muốn gặp anh. Em muốn anh cầm chín mươi chín đóa hồng cùng với chocolate nhân rượu đứng trước mặt em" Tôi vừa nói vừa hoa chân múa tay đầy hạnh phúc, những người qua đường đều nhìn tôi mỉm cười.

Anh cười phá lên.

Tôi tỏ vẻ không vui : "Tục thì tục, kệ em thích là được ! Đừng nghĩ rằng như thế có vẻ không mới mẻ, thực tiễn đã chứng minh, nếu có người con trai nào nguyện ý làm vậy, người con gái sẽ vĩnh viễn cảm động."

Anh cười nói : "Được, chín mươi chín đóa hồng đỏ và Chocolate nhân rượu chứ gì."

Tôi cũng cười : "Lúc nào em trở lại Bắc Kinh, tới lễ tình nhân, anh tặng cho em nhé."

Anh khẽ nói : "Ngẩng đầu lên, nhìn về phía khách sạn em đang ở đi."

Tôi ngẩng đầu lên, chợt thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen trước cửa khách sạn, trong tay cầm một bó hoa hồng to đùng. Khoảng cách khá xa, sắc trời lại hôn ám, tuyết lại đang rơi, nên cũng không nhìn rõ mặt lắm, có điều bó hoa hồng đỏ kia như cháy bùng bùng trong tuyết trắng.

Tôi đứng ngơ ngác, cảm giác như mình đang ở trong mơ, từ di động lại truyền ra một tiếng : "Mạn Mạn."

Tôi như người mộng du khẽ hỏi : "Là anh sao ?"

Anh đáp rất dịu dàng : "Đúng, là anh."

Tôi a lên một tiếng chói tai, lập tức vút cả di động, chạy thẳng về phía khách sạn. Trong cái di động đang rơi trên mặt đất kia còn truyền ra mấy tiếng : "Từ từ thôi", tôi đã xông xuống đường, may là xe cộ trên đường khá thưa thớt.

Tôi như con nai con trong rừng, vừa chạy vừa nhảy, nhảy qua hết thảy những chướng ngại vật, chạy thẳng về phía hạnh phúc của mình, anh cũng bước vội về phía tôi.

Tôi nhào ngay vào vòng tay anh, anh vội vàng ném bó hoa hồng xuống, ôm lấy tôi, tôi không thể tin được đây là sự thật, chỉ có thể ôm chặt lấy anh, để có thể chắc chắn rằng anh sẽ không biến mất.

Một lúc lâu sau, tôi vẫn ôm chặt lấy anh, tham lam hít hà hương vị trên người anh, không chịu buông ra. Anh liền ghé sát vào tai tôi : "Em còn cần hoa hồng nữa hay không ?"

Tôi mỉm cười, ngược ngùng buông anh ra. Anh nhặt bó hồng từ dưới đất lên, đưa cho tôi. Tôi ôm chặt bó hoa vào ngực, lòng như nở hoa vô cùng hạnh phúc. Anh lại lấy từ trong túi ra một hộp chocolate nhỏ, tôi liền nũng nịu nói : "Hai tay em bận cả rồi, không ăn được."

Anh liền mở nắp hộp ra, cầm một viên thả vào miệng tôi. Tôi hơi nheo mắt, cắn một cái, hương vị ngọt ngào làm tôi như tan chảy.

Anh nhìn bộ dáng như con mèo của tôi, cười nói : "Chúng ta cất những thứ này vào phòng em đã, sau đó đi ăn một bữa cơm cuối năm ở nước Mỹ nhé. Anh đã đặt bàn ở Top of the Tower rồi, nơi đó có thể ngắm được khung cảnh phồn hoa nhất của đêm Manhattan."

Tôi chỉ biết gật đầu.

Không cần biết là lúc vào khách sạn, hay là lúc lên taxi, tôi vẫn nắm chặt tay anh. Lúc ngồi vào taxi, tôi chợt hỏi anh : "Sao anh biết em thích hoa hồng và chocolate ?"

Anh cười đáp : "Không phải chính em đã nói cho anh biết hay sao ?"

"Em á ? Khi nào cơ ạ ?"

"Tiếng nhạc chuông điện thoại của em đó"

A, bài hát "Yêu anh không lí trí" của Trương Thiều Hàm - Một trái tim chân thành cộng thêm chín mươi chín đóa hồng, tương đương cảm giác yêu thương đủ một trăm phần trăm, cảm động dễ thay đổi giống như nấu chảy chocolate, nhưng cho dù chọn lựa thế nào, cũng đều là cảm thấy vui sướng. Trước khi xuất ngoại, lúc tôi cùng ngồi ăn cơm với anh, tôi có để cho bản nhạc chuông phát hết cả bài.

Tổng Dực mỉm cười nói : "Vừa rồi trong điện thoại, không phải anh cười chê em tục khí, mà chẳng qua chỉ cười vì em đơn giản quá."

Tôi giả bộ nổi giận, cố ý làm khó dễ anh : "Nếu thứ em thích không phải là hoa hồng và chocolate thì sao nào ?"

Anh đáp : "Vậy thì em phải đợi một lúc nữa mới gặp được anh, anh lại phải đi chuẩn bị."

Tôi dựa vào vai anh, mỉm cười đầy hạnh phúc.

Tới nhà hàng, thế mà bồi bàn vẫn còn nhớ anh, rất quen thuộc dắt anh vào một chỗ ngồi ở gần cửa sổ. Chỗ chúng tôi ngồi có thể quan sát được khung cảnh của Manhattan, dưới chân là cõi hồng trần đèn đuốc sáng trưng, bên cạnh là người tôi yêu, nơi đây đúng là chốn thiên đường ở cõi nhân gian.

Tôi hỏi : "Anh thường xuyên tới đây ăn cơm sao ?"

"Ừm, nơi đây thật yên tĩnh. Manhattan vốn là một cái thành phố vô cùng ồn ào, náo động lại chật chội, chỉ có vào những chỗ cao như thế này, mới có thể cảm thấy mình tạm thời thoát khỏi những thứ đó."

Bồi bàn lặng lẽ tới gần chúng tôi, châm rượu cho chúng tôi. Anh liền nâng chén với tôi : "Chúc giáng sinh vui vẻ !"

Tôi nhìn anh không rời mắt : "Em thực vô cùng vui vẻ !"

Dưới sự giới thiệu của anh, tôi nếm thử cá tuyết và rượu vang lạnh tới từ Canada, nghe nói hương vị rất tuyệt vời, nhưng tôi cũng chẳng cảm nhận được, tôi chỉ cảm thấy ăn gì cũng vô cùng ngọt ngào. Tôi vẫn cười, cười không ngừng.

Tổng Dực thấy vậy cũng cười theo, anh nói rất dịu dàng : "Chắc chắn hôm nay em là người cười nhiều nhất trong cả cái nhà hàng này."

Ăn cơm xong, chúng tôi nắm tay nhau rời đi, lúc ra cửa, một đôi nam nữ đang đi vào, tôi sẽ lui sang một bên nhường bước, người đàn ông đột nhiên dừng lại, nhìn Tổng Dực : "Alex ?"

Tổng Dực mỉm cười nhìn anh ta, tựa hồ như không nhớ ra anh ta là ai, nhưng một lát sau, nụ cười của anh chợt sượng cứng lại trên mặt.

Người đàn ông nhìn về phía tôi : "Đây là bạn gái mới của anh sao ? Không giới thiệu cho bạn cũ một chút sao ?"

Người đàn ông này có ngũ quan đẹp như những nam sinh trẻ tuổi trong truyện tranh Nhật Bản, nhưng hai bên tóc mai đã ngả bạc, khiến người ta khó có thể đoán ra tuổi thật của anh ta. Cho dù trang phục của anh ta rất tinh tế và trang nhã, nụ cười của anh cũng vô cùng tao nhã hiền lành, nhưng không biết vì cái gì, vẫn cảm giác được sự nguy hiểm, vẫn cảm thấy không thích anh ta chút nào.

Về mặt của Tống Dục đã khôi phục bình thường, thân nhiên nói : "Armanda."

Người đàn ông giờ tay về phía tôi, tôi nghĩ anh ta muốn bắt tay, nên cũng vươn tay về phía anh ta, không ngờ anh ta lại cầm tay tôi, hơi khom lưng, hôn nhẹ một cái lên mu bàn tay : "Tôi tên là King Takahashi, thực vinh hạnh được biết cô."

Tôi lập tức rút tay lại, giấu ở sau lưng, cọ nhẹ vào quần áo. Anh ta hẳn là một kẻ giỏi đoán ý, động tác của tôi tuy rất nhỏ, nhưng anh ta đã phát hiện ra ngay lập tức, chỉ thoáng giật mình, rồi lại cười rất trào phúng.

Căn cứ vào họ của anh ta, có thể đoán anh ta là người Nhật Bản, bất quá lại có thể nói tiếng Trung rất lưu loát. Anh ta và Tống Dục hàn huyên vài câu xong, mới ôm eo cô bạn gái tóc vàng đi vào nhà ăn.

Tôi và Tống Dục đi ra thang máy, anh vẫn im lặng, giống như một người khác hẳn vừa rồi. Tôi không nghĩ tới việc hỏi han gì cả, chỉ nắm chặt tay anh, nhưng anh cũng không nắm lại tay tôi như lúc trước, thậm chí tôi có thể cảm thấy rằng anh thực khao khát rút tay về.

Ra khỏi nhà hàng, Tống Dục đang muốn nói gì đó, trông vẻ mặt đau khổ kỳ lạ, tôi đã lập tức nói tranh : "Hôm nay là đêm Giáng sinh, anh vừa nói chúc em được hạnh phúc."

Cánh tay anh khẽ run nhẹ trong lòng bàn tay tôi, anh im lặng trong chốc lát, rồi mỉm cười đáp : "Đúng rồi, đêm nay là đêm Giáng sinh, em còn muốn làm gì nữa ?"

Nhìn thấy nụ cười của anh, cảm giác khấn trương của tôi giảm bớt được một chút, tôi hơi nghiêng đầu nghĩ một lát rồi đáp : "Em muốn tới Center Park trượt băng. Hồi xưa lâu lắm rồi, em có xem một bộ film, cũng quên mất tên nó là gì rồi, chỉ nhớ là người con trai và người con gái gặp tiếng sét ái tình trong lúc dạo qua mấy trung tâm mua sắm trong đêm Giáng Sinh, sau đó bọn họ cùng tới Center Park trượt băng. Trong những bông tuyết bay bay, bọn họ cùng trượt băng, em thấy thật lãng mạn. Sau đó, em cũng thường tới hồ sen ở Thanh Hoa để xem anh trượt băng, nhưng em chưa bao giờ có nổi dũng khí nói chuyện với anh. Sau này lúc đã đi làm, những buổi cuối tuần mùa đông, lúc nào rảnh rồi em đều về Thanh Hoa một mình, ngồi cạnh hồ sen, ngắm mấy cậu bé nắm tay mấy cô bé trượt băng, thường ngồi là cả ngày liền."

Tống Dục kéo tôi vào lòng, ôm chặt lấy : "Bây giờ chúng ta sẽ đi ngay."

Trên sân băng ở Center Park, anh nắm tay tôi, chúng tôi cùng trượt vòng vòng. Trong những bông tuyết bay lất phất, tôi cảm thấy hết thảy đều giống như một giấc mộng, đẹp tới mức không thật.

Chơi tới lúc mệt phờ, anh đỡ lấy tôi đứng giữa đám người, tôi nói với anh : "Em thực hy vọng mình có được đôi giày đồ[5], có thể nhảy múa liên tục, nhảy múa không ngừng"

Anh kéo tay tôi ôm chặt lấy thắt lưng anh, lại dẫn tôi đi trượt tiếp. Tôi chẳng cần sử dụng chút khí lực nào, chỉ cần trượt theo anh như bay.

Tốc độ của anh dần nhanh hơn, tôi cảm giác như mình sắp bay lên cùng với những bông tuyết. Nếu có thể, tôi thực hy vọng anh sẽ vĩnh viễn mang tôi bay theo.

Sáng hôm sau, Tống Dục quay trở lại Bắc Kinh.

Tôi ở trong khách sạn, ôm laptop ngồi trên giường viết thư, cái bàn đã bị chín mươi chín đóa hồng đỏ chiếm chỗ mất rồi.

"Cám ơn anh, đây là lễ Giáng sinh vui vẻ nhất mà em đã từng trải qua. Là cái đầu tiên, nhưng hy vọng không phải cái cuối cùng."

Hơn hai mấy tiếng sau, anh đã trả lời lại

"Sau khi em về Bắc Kinh, chúng ta sẽ tới hồ sen ở Thanh Hoa trượt băng."

Nhìn email của anh, tôi lại mở thêm một chai sâm banh nữa trong khách sạn. Chỉ còn một tuần nữa là về Bắc Kinh rồi, lòng tôi tràn đầy hạnh phúc và mong chờ.

Một tuần sau, máy bay rền vang bay qua Thái Bình Dương, mang tôi trở lại với Bắc Kinh đầy nhung nhớ.

Tuy rằng trước đó nghe nói công ty sẽ cử người tới đón, nhưng không ngờ người đó lại là Lục Lệ Thành. Peter và tôi cùng tròn mắt, Lục Lệ Thành trông vẫn rất thân thiện, đón lấy xe đẩy hành lý trong tay tôi, đẩy ra ngoài.

Tôi và Peter đi theo anh ta tới chỗ con Mực Mã Nhân, sau khi xếp gọn hành lý vào cốp xe xong, tôi mới thầm nghĩ may mà anh ta tới đón bọn tôi, xe anh ta cũng không phải mấy loại BMW, hay Audi, mà là loại Mực Mã Nhân khá đặc biệt, nếu không tôi và Peter phải gọi thêm một cái taxi rồi.

Đường từ sân bay Bắc Kinh về nội thành, cây trồng hai bên đều mới mẻ, đường lại mới mở rộng, New York già nua cổ kính không thể nào sánh bằng. Tôi ngắm nhìn khung cảnh thân thiết bên ngoài cửa sổ, khẽ nói : "Đúng là Bắc Kinh vẫn tốt"

Peter xi một tiếng tỏ vẻ khinh thường : "Đầu tiên kiểm soát bụi bẩn và ô nhiễm cho tốt, sau đó phát triển thêm hai mươi năm nữa đi đã"

Tôi vừa định vận lại mấy câu, Lục Lệ Thành đã nói ngay : " Hai người thật có tinh thần nhì, còn nửa ngày nữa mới hết giờ làm việc, có muốn về làm tiếp hay không ?"

Tôi lập tức câm miệng, Peter cũng lập tức thay đổi sắc mặt, trông ngoan ngoãn như một con thỏ con : "Nếu công ty cần, chúng tôi có thể lập tức về cống hiến sức lực."

2

Tôi lập tức câm miệng, Peter cũng lập tức thay đổi sắc mặt, trông ngoan ngoãn như một con thỏ con : "Nếu công ty cần, chúng tôi có thể lập tức về cống hiến sức lực."

Tôi tròn mắt nhìn về phía Peter, anh ta chẳng thèm để ý gì tới tôi, chỉ nhìn Lục Lệ Thành chờ quyết định.

"Ông Mike đi Đài Loan, Alex đi Singapore công tác rồi, cậu chỉ cần báo cáo qua với tôi một chút, cuối tuần ở nhà viết báo cáo chi tiết cho cẩn thận, sáng sớm thứ hai gửi cho tôi."

"Tổng Dục đi Singapore công tác sao? Chuyện quyết định khi nào vậy ?" Tin tức xảy ra hoàn toàn ngoài ý muốn làm tôi không kiềm nổi hơi với về kinh hãi.

Phản ứng dị thường của tôi rút cuộc làm cho ánh mắt của Peter đã chuyển từ trên người Lục Lệ Thành về lại tôi, nhưng Lục Lệ Thành lại không chút phản ứng.

"Tôi... Ý tôi là Alex... Tôi... tôi có một số công tác cần báo cáo với anh ấy."

"Trong thời gian anh ta đi vắng, tôi tạm thời phụ trách, có vấn đề gì cứ nói với tôi cũng chẳng khác gì cả."

Sự vui mừng tràn đầy trong lòng tôi đã tan thành mây khói, giống như một cái khí cầu bị chọc thủng, xẹp lép một cách nhanh chóng, cảm giác mỗi một do dãi dẫu trên phi cơ suốt hai mấy tiếng đồng hồ tràn cả ra, tôi dựa người vào thành ghế, nhắm mắt lại. Bên tai tôi vẫn nghe thấy tiếng Peter luôn mồm nói về những phản ứng và ý tưởng của khách hàng đối với từng hạng mục, lòng tôi trầm nghĩ, thảo nào vài ngày liền Tổng Dục không viết thư cho tôi, hóa ra là vì bận quá.

Tôi đã chuẩn bị mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên lại nhớ tới một sự kiện, lập tức bừng tỉnh, ngồi thẳng lưng dậy nói với Lục Lệ Thành : "Anh đừng có lại lôi tôi tới cái vùng dã ngoại hoang vu kia nữa nhé !"

Peter trừng mắt nhìn tôi, lại nhìn Lục Lệ Thành. Lúc này tôi đã tỉnh táo lại, vô cùng xấu hổ, mặt mày nóng phừng phừng. Nhưng Lục Lệ Thành lại vô cùng bình tĩnh, chỉ hỏi rất thân nhiên : "Cô gặp ác mộng à ?"

Tôi lập tức như con lừa lẩn xuống núi : "A, đúng ! Lúc nãy ngủ tôi nằm mơ, thấy có một kẻ đưa tôi tới nơi dã ngoại hoang vu, lại còn giả ma giả quỷ làm tôi sợ hết hồn."

Peter phá lên cười : "Cô mơ thấy kẻ thần kinh rồi ?"

Tôi không kiềm nổi sẽ nhếch miệng cười : "Đúng rồi ! Mơ thấy một kẻ bị thần kinh." Liếc trộm Lục Lệ Thành một cái, anh ta cũng không nổi giận, ngược lại khoe miệng cũng hơi nhếch lên thành một nụ cười, ánh mắt liếc tôi qua kính chiếu hậu, ngược lại khiến tôi xấu hổ không cười nổi nữa, nhắm mắt lại.

Ngủ gật một lúc xong, người cũng tỉnh táo lại không ít, Peter nói giỡn thật, suốt dọc đường đi không ngừng một chút nào, cho nên tôi chỉ đành nhắm mắt dưỡng thần. Lúc tới nhà Peter, đợi sau khi anh ta xuống xe xong, tôi mới thăm thở phào một hơi, rốt cuộc lỡ tai tôi không bị tra tấn nữa rồi, cái con ếch lấm mồm này, tương lai nếu anh ta tìm vợ phải tìm một người ít nói mới được.

Lục Lệ Thành liếc nhìn tôi qua kính chiếu hậu, trong mắt có nét cười, giống như biết rằng tôi đang thăm oán Peter. Tôi vội vàng tỏ vẻ nghiêm túc, ngồi thẳng lên, người này mặt biến sắc còn nhanh hơn là lật sách, tôi phải đề phòng một chút.

Xe tới nhà tôi, Lục Lệ Thành giúp tôi khuôn hành lý ra, bảo vệ liền chào tôi : "Tô tiểu thư đã về rồi sao ? Bạn trai chị không đi đón chị sao ?"

Lục Lệ Thành đang đi trước tôi đột nhiên khựng mạnh lại một cái, lúc đó tôi đang chìm đắm trong bối rối lẫn ngọt ngào, thành ra suýt đụng phải anh ta. Cũng không đợi tôi hỏi nguyên nhân, anh ta đã lại bước tiếp, tôi chỉ đành vừa kéo vali chạy theo, vừa nói với bảo vệ : "Vâng, về rồi, bạn tôi tới lấy táo rồi sao ?"

"Đến rồi, có điều mới tới mấy ngày hôm trước, may mà trời lạnh, nên cũng chưa bị hỏng."

Mấy cậu bảo vệ nơi đây đều đối xử với tôi rất tốt, cố ý đưa chúng tôi vào tận cửa thang máy, lại dùng tay chặn cửa thang máy lại, giúp chúng tôi dễ dàng

xách từng túi hành lý vào.

"Cám ơn!"

"Không có gì, không có gì !"

Lúc cửa thang máy đóng lại xong, tôi thoáng nhìn Lục Lệ Thành với vẻ chột dạ, có điều ngay lập tức đã tự phủ nhận : Tôi làm sai cái gì chứ ? Tôi có bạn trai cũng chẳng ảnh hưởng tới lợi ích của công ty, hơn nữa anh ta cũng không biết bạn trai tôi là Tổng Dực. Vì thế tôi lại ưỡn thẳng lưng lên đầy kiêu ngạo.

Đội tới cửa nhà, tôi cũng thực khách khí và dối trá nói : "Thật cám ơn anh, có muốn vào ngồi một chút uống chén trà không ?"

Trong trí nhớ của tôi, câu nói này tuyệt là một câu mời khách sáo mà người Trung Quốc hay dùng, thực ra nó cũng không bao hàm trong đó ý mời mọc, mà chỉ là câu quyền biến nơi cửa miệng. Không ngờ Lục Lệ Thành lại coi đó là lời mời, đi theo tôi vào phòng, khiến tôi chỉ đành đi tìm ấm đun nước pha trà.

Phòng tôi vốn rất nhỏ, tổng diện tích sử dụng không tới 40 mét vuông, ngoại trừ nhà vệ sinh, phòng bếp mở, còn lại chỉ là một căn phòng, kê một cái giường rất to, một cái giá sách kiêm luôn bàn máy tính, một bộ máy tính, không có sofa, cũng không có ghế ngồi. Trước giường có một tấm thảm da dê, tôi mua vài tấm đệm vứt trên đó, có thể dùng làm đệm ngồi, mà cũng có thể dùng làm gối tựa.

Lục Lệ Thành đứng ở giữa phòng, nhìn qua nhìn lại, không biết ngồi vào đâu. Tôi đưa một cái đệm cho anh ta, chỉ chỉ vào cái thảm, nói ngược ngùng : "Chỉ đành mời anh học cô nhân ngồi khoanh chân trên thảm rồi."

Đội nước sôi xong, tôi mới lôi ra một cái bàn bằng gỗ anh đào, phía trên có một bộ dụng cụ pha trà. Bộ dụng cụ pha trà này vốn là đồ được nặn thủ công từng cái một, sau đó về thủ công từng họa tiết lên lớp men sứ. Khi nhìn thấy bộ dụng cụ pha trà của tôi, anh ta thoáng kinh ngạc. Tôi cười rất tự mãn, ít ra cũng vẫn hồi lại được một phần sự xấu hổ khi vừa nãy phải mời anh ta ngồi trên mặt sàn.

Tôi vừa rót trà cho anh ta, vừa nói : "Cha tôi nghiện trà, nghiện rượu, nghiện thuốc lá, bắt quá năm trước bệnh nặng một trận, bị mẹ tôi ra kỷ luật sắt bắt phải cai thuốc, rượu cũng không được uống, chỉ có trà là còn được tùy ý. Bộ đồ pha trà này là của cha tôi thái ra, đáng lẽ phải dùng để uống trà mạn, bắt quá ở đây tôi chỉ có trà hoa[6]"

Lục Lệ Thành nâng chén trà lên, nhấp nhẹ hai ngụm rồi hạ xuống, khen một tiếng : "Rất thơm."

Tôi cười nói : "Nhìn tư thế của anh, có vẻ như cũng đã được người ta dạy cho cách uống trà thì phải."

Anh cũng cười : "Trước kia lúc chào mời một khách hàng, ông ta rất thích uống trà, cuối tuần tôi thường ngồi cùng ông ta ở quán trà cho hết thời gian rảnh, một lần hai lần, cũng biết được chút chút."

"Anh học chơi tennis cũng vì để đón ý được khách hàng sao ?"

"Đúng!"

"Bóng rổ thì sao ?"

"Cái đó thì không phải, hồi học đại học thường chơi thôi."

Tôi rất tò mò : "Anh còn học những gì để có thể lôi kéo được khách hàng nữa ?"

"Cô có đủ thời gian để nghe không ?"

Tôi than nhẹ một tiếng sợ hãi : "Có thể thấy bất kỳ lĩnh vực nào người ta cũng phải bỏ công bỏ sức, về sau tôi tuyệt sẽ không ghen tị với thành công của người khác nữa."

Anh ta cười khỏ sỏ : "Làm cái nghề này, cả ngày nếu không phải lôi kéo khách hàng để ông ta bán đi sản nghiệp này, thì cũng là dụ hoặc để khách hàng tốt nhất nên mua sản nghiệp khác. Chúng tôi thường tự nói mình là ma cô, mỗi thứ cần biết một chút, mới có thể khiến khách hàng vui vẻ."

Những người làm trong cái phòng chuyển dịch cơ cấu đầu tư của doanh nghiệp này trong mắt người khác đều là những cái máy dò quặng, không ngờ là lại còn cái biệt hiệu này, tôi cười tới mức suýt nữa thì ngã bổ chửng.

Anh ta nhìn tôi cười ngả nghiêng, trong mắt như ẩn chứa chút gì đó thương hại, đến lúc xem kỹ lại, hình như không phải, chỉ là một nụ cười rất thân nhiên. Tôi nói đầy vẻ bức bối : "Không phải hôm nay anh vừa lôi kéo thành công một khách hàng ? Hoặc anh đang có âm mưu gì đó sao ?? Tôi cảm thấy hôm nay anh đặc biệt nhân từ, làm tôi không thể nào quen được."

Anh đang cầm chén trà lên nhấp một ngụm, sắc một cái suýt nữa phun sạch ra, ho khan vài tiếng, rồi tức giận đáp : "Cô có khuynh hướng thích người ta ngược đãi mình à ? Nếu quả thật cô có sở thích này, tôi có thể thỏa mãn được."

Tôi vội vàng xua tay : "Đừng ! Đừng ! Thế này là tốt rồi." Do dự trong chốc lát, tôi mới làm ra vẻ không có chuyện gì hỏi tới vấn đề mà trong lòng tôi khát khao muốn biết nhất : "Rốt cuộc Alex ở Singapore mấy ngày vậy ?"

Anh ta cúi đầu uống hai hóp trà, chậm rãi thả chén trà xuống : "Chắc chỉ hai ba ngày đổ lại."

Tôi lập tức vui vẻ trở lại, nhưng vẫn phải tự kiềm chế mình, không thể lộ ra vẻ đắc ý, khỏi giấu đầu hở đuôi, vội vàng châm thêm trà cho anh ta : "Anh uống trà, uống trà đi! Đây là trà hoa hồng, an tâm yên giấc, cũng rất tốt cho da."

Anh ta uống hết chén trà xong, liền đứng dậy cáo từ : "Cô nghỉ ngơi đi, tôi đi về đây."

Tôi cũng đứng lên, vui mừng hớn hờ đi tiễn khách. Anh ra đến cửa rồi, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của tôi, thoáng giật mình một cái. Tôi vội vàng tự nhắc nhở mình : làm người không thể thật đắc ý !

Anh đứng ở cửa, muốn nói gì đó lại thôi. Tôi chớp chớp mắt, nhìn anh ta đầy khó hiểu, rốt cuộc anh ta liền cười cười : "Cô mau đi nghỉ ngơi đi" Sau đó quay người rời đi.

Tôi vừa đóng cửa, vừa gỡ đầu, có vấn đề, có vấn đề nha ! Dứt khoát Lục Lệ Thành có vấn đề, tôi cần phải cẩn thận thêm một chút.

Tôi quyết định trước tắm một cái, sau đó xuống lầu mua gì đó, cố gắng không ngủ vào ban ngày, nếu không càng khó mà thích ứng lại giờ giấc.

Tôi nằm ngâm mình trong bồn tắm lớn, vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp, trái lo phải nghĩ, phải lo trái nghĩ, rốt cuộc cũng chợt hiểu vì sao - Ma Lạt Năng ! Hôm nay cô ấy biết tôi quay lại Bắc Kinh, thế mà tối giờ này cũng chẳng hỏi thăm lấy một tiếng, mà lúc ở sân bay tôi bận thông báo tình hình cho mẹ tôi, còn chưa kịp liên hệ với nàng ta, thì Lục Lệ Thành đã xuất hiện rồi.

Tôi ôm thân mình ướt nhẹp, hơi kiễ chân, chạy đi tìm điện thoại, sau đó nhanh như chớp quay lại bồn tắm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên một lúc lâu, mới nghe thấy có một tiếng trả lời đầy ngái ngủ : "A lô ?"

"Minh đây !"

Ma Lạt Năng mơ mơ màng màng hỏi : "Mạn Mạn sao ? Cậu đang ở đâu vậy ? Không phải cậu vẫn còn đang ở nước Mỹ sao ?"

Tôi cá giận, cộng dồn thêm cả bất mãn hơn một tháng nay với nàng ta, lập tức nằng nặc : "Tôi mới đi có hơn một tháng, không phải cô đã quên tôi là ai rồi sao ? Được, được, tôi đã bị người ta cướp tiền đoạt mệnh, xác bị vứt ra nơi hoang dã, chỉ sợ thi thể đã bốc mùi rồi, thế mà cũng chẳng có người nào nhớ tới tôi, gọi cho tôi nửa cú điện thoại."

"Ồi chị của em ơi, chị của em ơi, chị đừng nổi giận mà, mình... ai dza, nói ra dài lắm. Hiện giờ sinh hoạt của mình loạn tung phèo hết cả, hôm nay là thứ mấy trong tuần mình cũng chả nhớ nữa đây này. Quên mất rằng hôm nay là ngày cậu về Bắc Kinh, là lỗi của mình. Mình sai rồi, mình sai rồi, lần sau lãnh đạo đi tới đâu, nhất định điện thoại của tiểu nhân sẽ theo tới đó, tối mình mời cậu ăn cơm được không." Hiếm lắm mới thấy Ma Lạt Năng tỏ vẻ nhún nhường như thế.

Tôi vẫn không chút cảm kích : "Tốt nhất mau nói cho mình rõ ràng một hai ba bốn, nếu không, cho dù cậu có tự xả thân mang ra nấu canh, mình cũng không hứng thú."

Đầu điện thoại bên kia vắng lại những tiếng sột sột soạt soạt, đoán là nàng ta đang kiểm một cái gối đầu, lại tìm một tư thế thật thoải mái, xem chừng muốn muốn kể lể dài dòng. Tôi cũng lột cái khăn quần trên đầu ra, sửa sang lại một chút, lại mở vòi nước nóng, nằm cho thật thoải mái, khẽ nhắm mắt lại.

"Mạn Mạn, mình gặp hai người đàn ông, một người mình thích, còn một người thích mình."

Quả nhiên là một câu chuyện dài rồi. Tôi lập tức mở ngay mắt, nhanh nhẹn tắt vòi nước : "Sau đó thì sao ?"

"Còn thì sao nữa ! Hiện giờ mới tới như thế, cậu cho là hơn một tháng có thể rồi rắm tới mức nào chứ ?"

"Cái người cậu thích đó, không thích cậu sao ?"

"Không phải, anh ấy đối với mình vô cùng, vô cùng, vô cùng tốt."

Ma Lạt Năng dùng liền tiếp ba chữ "vô cùng", suýt nữa làm tôi phát ọc. Tôi cố không cười nhạo nàng, chỉ hỏi đầy khó hiểu : "Nếu chàng có tình, thiếp cố ý, ông trời tác hợp, thế thì có gì mà phải rồi rắm ? Với bản lĩnh của cậu, cắt một cái đuôi thích cậu, mà cậu không thích không phải chỉ tốn thời gian bằng một bữa ăn sáng hay sao ?"

Ma Lạt Năng ấp úng đáp : "Cũng không phải là hoàn toàn không thích, nói chính xác ra là bây giờ mới không thích."

Quả là phức tạp thật ! Tôi liền hỏi thử : "Cậu quen bọn họ như thế nào ?"

Ma Lạt Năng khẽ mỉm cười : "Một người là quen khi xem mắt, chính là cái người mà mình nói với cậu là do cha mình giới thiệu đó. Vốn mình cũng không ôm hy vọng, nam nhân không giống như nữ nhân, bọn họ lại không chịu áp lực của tuổi tác, nếu là người đàn ông bình thường sao còn cần phải qua giới thiệu. Không ngờ là người này thực bình thường, anh ấy cũng không phải người hay chuyện, nhưng cũng không làm cho không khí tẻ ngắt. Quần áo rất chín chu, nhưng cũng không chín chu tới mức khiến người ta cảm thấy anh ấy là gay, không để móng tay dài, cũng không keo kiệt, không tìm cách để

mình phải trả tiền ăn, nhưng cũng không hẹn mình đi dạo ở công viên..."

Một giọt mồ hôi chậm rãi lăn từ trên trán tôi xuống bồn tắm : "Chị hai, em đã biết rồi, chị gặp được người tuyệt vời, lúc chị đi xem mắt gặp được một người bình thường hiếm có từ xưa tới nay."

Ma Lạt Năng cười : "Ừ! Cảm giác của hai bọn mình cũng không tệ lắm, sau ngày xem mắt một hôm, anh ấy hẹn mình đi xem phim, trước khi đi xem phim, bọn mình còn đi ăn tối, cảm giác cũng rất dễ chịu. Vốn mình rất bài xích đối với những người do cha mẹ mình giới thiệu, nhưng người này không tệ chút nào, mình mang tâm trạng bài xích mà còn không kiếm ra nỗi lỗi nào của anh ấy cơ mà, cho nên mới chuyển sang hẹn hò, nếu sau đó không phát sinh ra một chuyện, chắc hai bọn mình sẽ thành đôi."

"Rồi, sau đó thì sao ?"

"Sau đó sao ? Haizz, nói lại phải cảm ơn mấy quả táo của cậu đấy."

"Mấy quả táo của mình là sao ?"

"Mình ... haizz, chuyện này nói ra dài lắm. Mạn Mạn, kỳ thật mình vẫn thầm yêu một người. Tuy rằng không đến nỗi thiên địa kinh, quỷ thần khiếp, nhưng cũng phải kịch tính như mấy bộ phim lúc 8h."

"Gì chứ ?" Tôi đứng bật dậy trong bồn tắm, cảm thấy gió lạnh thổi phớt qua người, lại lập tức nằm xuống : "Chuyện này xảy ra khi nào chứ ?"

"Lâu, lâu lắm rồi, trước khi mình quen cậu cơ."

"Chuyện này cũng không giống tính cách của cậu nha ! Với tính cách của cậu, nếu như thích anh ta, tất sẽ nói ra ngay ! Nếu coi trọng anh ta, nhất định sẽ đánh gục anh !"

"Vấn đề mấu chốt là mình không biết anh ấy là ai, mình chỉ nghe thấy tiếng của anh ấy thôi, cậu bảo mình phải nói với ai, đánh gục ai ?"

"Ý cậu là cậu thầm yêu giọng nói của một người, một người mà cho tới bây giờ cậu không biết anh ta tròn méo như thế nào hả ?"

"Sai rồi, ý của mình là, mình thầm mến một người, dù mình mới chỉ nghe thấy giọng nói của người ấy."

Tìm tôi như bị cá vụn con khỉ xông vào quấy nhiễu, Ma Lạt Năng quả không hổ là Ma Lạt Năng, ngay cả thầm yêu cũng hoa lệ như vậy, làm cho tôi không thể ngửa mặt một góc bốn mươi lăm độ nhìn nàng nửa buồn nửa vui.

"Thế giọng nói của anh ta thì có liên quan gì tới mấy quả táo của mình chứ."

"Lúc đó cậu nhấn mình tới lấy táo, bất quá phát sinh một số chuyện, mình vẫn không thể tới được."

"Hừ ! Chuyện gì chứ ? Không phải là mãi chàng chàng thiếp thiếp với cái tên xem mắt kia sao ! Nếu không phải mình nhấn lại để nhắc nhở cậu, có khi cậu quên xừ mất rồi!"

Ma Lạt Năng cười gượng mấy tiếng, cũng không phủ nhận : "Lúc đó hầu như tối nào mình cũng gặp anh ấy, cho nên cũng không có cơ hội, vẫn cân nhắc nếu không tới lấy, lúc cậu quay về, thế nào chẳng lộ da mình ra. May mà có một ngày, anh ấy phải gặp một khách hàng rất quan trọng, không có thời gian gặp mình, mình liền bắt xe thẳng tới nhà cậu, đó là một đêm trăng tròn Vốn nghĩ mấy quả táo của cậu chỉ một túi nylon là cùng, ai ngờ tới tận nửa thùng. A ! Đúng rồi, cậu lấy đâu ra nhiều táo như thế chứ ?"

Tôi đang nghe mê mải, thế mà nàng ta cũng dám đổi đề tài : "Đừng tán nhảm, mau tiếp tục đi."

"Đêm đó là một đêm rằm, trăng rất tròn, rất sáng, ánh đèn đêm của thành phố cũng không lu mờ nổi. Khi chiếc xe chở mình xích đồ trước cửa khu nhà cậu, từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen đứng ở cái sân trước khu nhà cậu. Bên cạnh anh ấy là một cái đèn đường già cổ màu đen, cột đèn màu đen tuyền, chụp đèn bằng thủy tinh hình tứ giác khắc hoa văn. Ánh sáng dịu dịu của ngọn đèn đường bao trùm lên người anh ấy, còn anh ấy thì đang hơi ngừng đầu lên ngắm nhìn vầng trăng tròn đang treo vơi vơi trong bóng đêm đen mù kia, vẻ mặt thực dịu dàng, cực kỳ dịu dàng, như đang mong nhớ tới người mình yêu thương nơi phương xa, ngay cả một người khán giả như mình đây cũng thấy lòng mềm hẳn ra."

Ngữ khí của Ma Lạt Năng cũng thực dịu dàng, cực kỳ dịu dàng, tôi không dám giục nàng nói tiếp, đành để cho nàng tiếp tục thực dịu dàng, thực dịu dàng kể tiếp.

Một cô bé tóc dài bán hoa đi ngang qua người anh ấy, hỏi anh ấy : "Chú có mua hoa không ạ ?" Anh ấy hơi cúi đầu nhìn về phía cô bé, vẻ mặt vẫn dịu dàng như thế, dịu dàng như nước, sau đó anh ấy mua sạch số hoa hồng trong giỏ của cô bé. Cậu không thể thấy được vẻ mặt lúc đó của anh ấy đâu, dường như có một làn sóng đau thương trôi lên giữa biển ôn nhu, sau đó bao phủ lấy anh ấy." Ma Lạt Năng thở dài một tiếng đầy nặng nề : "Sự đau thương cảm nín như vậy, cộng thêm những đóa hồng đỏ chói như lửa, làm cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng đều phải tan nát cõi lòng."

Xem ra lúc đó Ma Lạt Năng thực sự rất xúc động trước khung cảnh đó, giọng nàng tự nhiên trầm xuống, mang theo chút mê mang khó hiểu : " Lúc đó, tuyết bên trên còn chưa tan hết, dưới cột đèn màu đen tuyền khắc hoa văn, ngọn đèn dịu dàng mê ly, anh ấy mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, cầm một bó hoa hồng đỏ thắm như lửa, đứng một mình trong gió lạnh, vẻ bi thương trên mặt quả khiến người ta phải đứt từng khúc ruột. Khung cảnh đó giống hệt như mấy bức tranh thời Phục Hưng, mình mãi nhìn tới mức choáng váng, tinh thần mê trai đẹp lập tức phát huy, lập tức đưa cho lái xe năm mươi tệ, cũng không thèm đợi hẳn trả lại tiền thừa."

Lời trần thuật của Ma Lạt Năng làm người ta xúc động tới tận đáy lòng, tôi vừa nghe vừa thấy xót xa. Nhưng tôi không nghĩ tới những bức tranh, mà lại nhớ tới Dracula, một con ma cà rồng đẹp trai trót yêu lầm con gái loài người, một mối tình tuyệt vọng, một bó hoa hồng vĩnh viễn không thể đem tặng.

"Sau đó thì sao ?"

"Sau đó ... mình cũng không thể cứ nhìn chằm chằm người ta mãi mà. Vì thế, tuy rằng mình chậm chạp bước từng bước, nhưng vẫn đi vào tầng trệt, lấy đồng táo của cậu. Đồng táo của cậu cũng rõ nặng, mình cũng chẳng xách nổi, chỉ đành ôm vào lòng. Lúc mình đi ra, người đàn ông kia đã chuẩn bị vào taxi rồi, nói thật lúc đó mình đang thăm chửi cậu lại để cho mình cả đồng táo như vậy, không ngờ anh ấy thấy một người con gái ôm một cái thùng lớn ở trong lòng, liền vô cùng lịch sự lùi lại, ý nhường cho mình đi trước. Giây phút ấy mình đã nghĩ, không biết ai là bạn gái của người này, ngay cả mình cũng phải vô cùng ghen tị : cần về ngoài có về ngoài, cần tính tình có tính tình."

Tôi liền cười nhạo nằng : "Cậu đã thêm rở dãi như thế mà không làm quen với anh ta sao ?"

Ma Lạt Năng cười : "Nói thật mình cũng động sắc tâm, cũng muốn làm quen với anh ấy, bất quá nghĩ lại người mà mình đang hẹn hò kia cũng không kém, mình không thể ăn trong bát còn nhòm nôi, nên đành từ bỏ."

Tôi gật đầu lia lịa, nhưng ngẩng lại thấy không đúng, nằng ta không làm quen với người ta, thế mất một đồng nước bọt để kể cho tôi về một người xa lạ làm gì chứ. "Đừng có đạo đức giả nữa ! Rốt cuộc sao cậu lại làm quen với người ta chứ ?"

Ma Lạt Năng lại cười gượng hai tiếng : "Mình luôn mồm nói "Cảm ơn" với anh ấy, anh ấy vẫn chỉ mỉm cười im lặng, sau đó, anh ấy lại giúp mình đóng cửa xe, còn nói "Đừng khách khí". Lúc đó, đầu mình như nổ tung, cũng không biết rốt cuộc lúc đó mình đang ở đâu nữa. Taxi đã lẩn bánh, mình đột nhiên hét lên : "Quay lại, quay lại!" Bác tài cũng khá nóng tính, liền quát lại : "Chỗ này không được quay đầu." Mình cảm thấy lúc đó mình phát điên luôn, lập tức rút sạch tiền trong túi ra đưa cho ông ta, cầu xin ông ta : "Bác lái xe, nhất định bác phải quay lại, xin bác, cầu xin bác !" Nhìn qua kính phía sau xe mình thấy một chiếc taxi đang chạy thẳng tới chỗ anh ấy, mình lập tức khóc òa lên, vừa khóc vừa kêu : "Bác tài, tôi cho bác một nghìn tệ, xin bác quay đầu lại cho." Xem chừng bác tài cũng bị mình dọa, cần răng một cái nói : "Được rồi, cô ngồi cho chắc nhé, nói xong của gấp một cái, vừa ầm loa vừa quay lại dưới lầu. Lúc đó anh ấy đã ngồi vào trong xe taxi, xe đã lẩn bánh. Mình lập tức nhào ra trước đầu xen, giang rộng hai tay, chặn xe lại. Tài xế xe taxi vội vàng phanh lại, may là xe vừa khởi động, nên tốc độ rất chậm, dù vậy mình vẫn bị đụng trúng. Tài xế nổi giận chửi ầm lên, anh ấy vội vàng mở cửa xe bước xuống, chạy tới đỡ mình : "Có bị thương hay không ?"

Ma Lạt Năng dừng lại, tựa hồ như chờ tôi bàn luận, nhưng tôi không nói ra được nửa câu, ngẩn ngơ hồi lâu, rồi mới khẽ thì thào : "Cái phương thức tiếp cận này cũng thực mạnh mẽ mịa nhà nó quá đi thôi."

Giọng Ma Lạt Năng lại càng chậm rãi hơn : "Mạn Mạn, anh ấy chính là người mà mình thầm mến bao nhiêu năm. Mẹ mình vẫn không chịu nói cho mình biết anh ấy là ai, nhưng rốt cuộc mình đã biết. Cho dù bao nhiêu năm trôi qua, cho dù mình không biết anh ấy trông như thế nào, cũng không biết tên của anh ấy, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh ấy, mình đã có thể nhận ra anh ấy ngay lập tức. Cho nên, mình mới khóc cầu xin bác tài quay xe lại. Mình chỉ sợ nếu bỏ qua bây giờ, mãi mãi không thể tìm ra nổi anh ấy giữa biển người. Nếu không cho mình gặp lại anh ấy thì thôi, mình vẫn cho rằng đây chỉ là một giấc mộng, anh ấy chính là người trong mộng của mình, nhưng nay mình đã thực sự gặp được anh ấy, anh ấy lại hoàn hảo gấp mấy lần so với tưởng tượng của mình, làm sao mình có thể làm như không biết mà tiếp tục sống như trước."

Tôi ngồi ngây người trong bốn tấm, nước đã lạnh ngắt từ lúc nào, mà tôi lại chẳng có cảm giác gì. Có vẻ như Ma Lạt Năng cũng đoán được phản ứng của tôi, nên cũng không nói gì thêm, chờ tôi từ từ tiêu hóa. Một lúc lâu sau, tôi cũng không biết phải nói gì trong những trường hợp như thế này, cũng thật là xin tha thứ cho tôi, vốn từ của tôi rất ít ỏi.

Im lặng một lúc lâu, rốt cuộc tôi cũng thốt ra được một câu : "Rốt cuộc cậu đã đưa cho lái xe một nghìn tệ rồi sao ?"

Ma Lạt Năng im lặng trong giây lát, rồi lập tức gằn lên giận dữ : "Ô Mạn ! Cậu giỏi lắm!"

Tôi vỗ vỗ ngực, an tâm rồi, đó vẫn là Ma Lạt Năng của tôi. Cái người hồ chửi sa lẹ, thất thần vô thố, bối rối khóc lóc kia làm tôi thấy xa lạ và bất an quá.

Sau khi hoàn hồn rồi, tôi bắt đầu thấy lạnh, lập tức kêu thảm một tiếng, đứng bật dậy từ trong bốn tấm.

"Sao thế ? Sao thế ?"

"Không sao cả, chỉ là nghe cậu kể chuyện tôi mê mẩn cả người, nước tắm đã sắp đóng thành băng mà không phát hiện ra."

Ma Lạt Năng cười rất khoái trá, tôi run run nói : "Mình phải tắm trước đã, tối chúng mình gặp nhau sau nhé."

Đứng dưới vòi sen, tôi nhắm mắt lại kể cho nước tạt thẳng vào mặt. Chuyện cũ của Ma Lạt Năng nửa kín nửa hở, vẫn còn rất nhiều chuyện chưa rõ. Ví dụ như, rốt cuộc lần gặp đầu tiên của nàng với người đàn ông này như thế nào ? Vì sao lại chỉ nghe thấy tiếng chứ không nhìn thấy mặt ? Lại nữa, không phải mẹ nàng vẫn bắt nàng phải đi xem mặt sao ? Thế thì vì cái gì biết rõ con gái mình đã yêu thương người ta, lại có tình không chịu nói cho nàng biết người đó là ai ? Nếu nói người này là người xấu thì đã đành, nhưng căn cứ vào mấy câu miêu tả của Ma Lạt Năng, có thể thấy người này không những không phải là người xấu, mà lại là một người không tệ chút nào. Cho nên, tôi thực sự không thể hiểu nổi ! Nhưng chúng tôi cũng không phải là mấy đứa trẻ sơ sinh, chúng tôi đã là những người không còn trẻ, đều mang sau lưng cả đồng chuyện cũ, người đã từng này tuổi rồi, mấy ai không có những bí mật không thể nói ra đâu ? Tôi cũng có nói cho Ma Lạt Năng biết rằng cha tôi đã từng bị ung thư đầu ! Bốn năm trước, lúc tôi vừa quen Ma Lạt Năng trên mạng, cha tôi bị chẩn đoán ra bệnh ung thư, phải cắt mất nửa dạ dày. Từ sau khi đó, tôi mới biết tôi không thể tùy hứng mãi, có một số thứ chúng ta cứ nghĩ rằng đương nhiên có kỳ thật rất dễ mất đi, đó mới chính là nguyên nhân khiến tôi không dám cự tuyệt những cuộc xem mặt do người trong nhà định

ra.

Tôi vẫn cảm thấy khoảng thời gian đó chính là một con ác mộng, nên chưa bao giờ nói với bất kỳ ai về bệnh trạng của cha mình, cũng không muốn bất kỳ ai dùng ánh mắt đồng tình an ủi để nhìn tôi.

Sau khi tắm xong, còn chưa lau khô tóc, tôi đã gọi điện cho Ma Lạt Năng : "Minh đây ! Bạn cùng mình cực kỳ vui mừng, theo lời của cậu, không phải ai cũng có cơ hội gặp lại đối tượng mình từng thăm mếu. Tối nay mình mời cậu ăn cơm, để chúc mừng hoa đào của cậu đã nở."

Ma Lạt Năng cười khanh khách : " Nói cũng thực khó khăn. Hoa đào đó một là không nở, đến lúc nở lại nở liền hai bông. Người mình thích, thì cha mẹ mình không thích, mà người cha mẹ mình thích, mình lại không thích. Haizz, thật phiền toái !" Ngay cả tiếng thờ dài của Ma Lạt Năng cũng lộ ra hạnh phúc khôn cùng, hiển nhiên là nàng ta cũng chẳng coi đó là chuyện gì to tát, có lẽ đó chỉ là mấy nét chấm phá làm tăng thêm tình thú trên con đường đi tới tình yêu của nàng và hoàng tử của nàng.

"Khi nào có thể nhìn thấy được cái vị bước ra từ tranh kia ?"

Ma Lạt Năng cười hỏi : "Thế vị bằng sơn vương tử của cậu thế nào rồi ? Có cần chị đây giúp một tay không ?"

"Cậu là vun vào, hay vun ra ?"

Ma Lạt Năng hừ lạnh một tiếng : "Nếu không cần thì thôi, vậy thì nhanh chóng tự mình hành động đi, sau đó bốn người chúng mình cùng ăn cơm."

Tôi sững nhìn cái bóng mình đã bị hơi nước làm mờ mịt trong gương, khẽ nói : " Được, lúc đó mình sẽ bảo anh ấy mang ra chai sâm banh đã chuẩn bị sẵn."

Ma Lạt Năng cười nói : "Vậy cậu phải hành động nhanh một chút đi"

"Nhanh nữa cũng không kịp cậu rồi. Đúng rồi, cậu còn chưa kết nốt cho mình đoạn sau đâu. Sau khi anh ta đâm phải cậu, rồi sao nữa ?" Tôi vừa lau khô tóc vừa nói.

Ma Lạt Năng cười giòn giã một lúc, sau đó mới nói đầy dịu dàng : "Có thể xem như lần thứ hai gặp đã chung tình. Sau khi anh ấy đỡ mình lên, thấy một cánh tay của mình không động đậy được, liền đưa mình tới bệnh viện. Lúc đó mình kích động lắm, chẳng nói được gì, chỉ dùng cái tay không bị thương kia nắm chặt lấy tay anh ấy, sợ trong nháy mắt sẽ không thấy anh ấy đâu nữa. Anh ấy nói lại lần nữa "Đừng sợ", rồi nắn lại cánh tay bị thương của mình. Sau đó khi tới bệnh viện, lúc điền thông tin, mình liền đưa ví tiền cho anh ấy, nói chứng minh thư và chỉ phiếu đều ở trong đó, nhờ anh ấy điền bảng và thanh toán tiền giúp mình. Anh ấy nhìn chăm chăm chứng minh thư của mình một lát, rồi mới nói với mình rất dịu dàng : "Cô có một cái tên rất êm tai."

Mấy chữ này, chắc chắn là Ma Lạt Năng bắt chước ngữ điệu của người ta, nghe càng thêm sâu sắc. Tôi chờ hồi lâu, mà trong điện thoại chẳng thấy có tiếng gì nữa, mới hỏi : "Sau đó thì sao ?"

"Sau đó ?" Ma Lạt Năng có phần mơ hồ, giống như vẫn chìm đắm trong buổi gặp gỡ ngày hôm đó : "Sau đó anh ấy đưa mình về nhà, mình nói với anh ấy rằng mình rất thích anh ấy, anh ấy như bị sốc, nhưng cũng không cự tuyệt ngay, ngược lại ngày hôm sau lại tới thăm mình, sau đó chúng mình bắt đầu ngọt ngào kết giao." Ma Lạt Năng bắt đầu nói với giọng rất ngọt ngào : "Từ nhỏ tới lớn mình chẳng bao giờ thích cái tên mình, có điều bây giờ mình thấy cái tên này rất êm tai. "Liên Sương", "Liên Sương" ngày nào anh ấy cũng gọi mình như thế"

Tôi sốc thực sự, buồn nôn quá đi mất : "Tay cậu thế nào rồi ! Có nghiêm trọng không ?"

"Không sao cả, chỉ trật khớp mà thôi. Lúc đó đau chết mất, nhưng kéo lại là ổn rồi. Bất quá đúng là xin lỗi cậu, lúc đó vô cùng lộn xộn, tên tài xế kia thấy mình bị đụng ngã, chắc sợ gặp phải phiền toái, liền lái xe chạy mất, nên thùng táo của cậu bỏ quên trên xe taxi rồi."

Tôi cười : "Không sao cả, không sao cả, xem ra sứ mệnh của nó đã hoàn thành rồi."

Chúng tôi lại bắt đầu bàn tán về một số thứ tôi đã gặp ở Mỹ, lại hẹn buổi tối gặp ăn cơm sẽ nói tiếp.

Nhưng tới tới, tôi lại không thể ăn tối cùng Ma Lạt Năng, mẹ tôi lại triệu tôi về nhà. Lúc tôi gọi điện hủy hẹn với Ma Lạt Năng, nàng biết tôi vốn cha mẹ "hữu cầu tất ứng", sớm đã quen, mắng cũng lười mắng, chỉ bắt tôi nhớ rõ phải mời nàng bù lại hai lần.

Khi nhìn thấy tôi về mặt của mẹ tôi vô cùng ai oán : "Quay lại Bắc Kinh, chỉ được một cú điện thoại xong chả thấy mặt mũi đâu cả, cha cô và tôi chỉ biết ngồi trông nhà, bốn mắt nhìn nhau, để được đưa con gái thì có ích gì chứ ? Chúng tôi mà có chuyện gì, ngay cả một người quan tâm cũng chẳng có."

Tuy khẩu khí của mẹ có quen thuộc một chút, nhưng cũng không khỏi khiến tôi phải áy náy. Tôi liền giúp mẹ rửa thức ăn, lại gọt thái, vốn định ăn cơm chiều xong sẽ cùng hai người xem TV, ai ngờ mẹ vừa buông chén xong đã vội vã nói : "Mẹ phải đi khiếu vũ rồi, nếu không phải hôm nay Mạn Mạn về, thì cơm nước đã xong từ lúc nào rồi."

Nói xong nhanh chóng cầm lấy cây quạt, thêm một dải lụa hồng, chỉ thoáng cái đã không thấy người đâu nữa.

Cha tôi cũng chậm rãi nói : "Dạo gần đây mẹ con lại mê đàn ca sáo nhị rồi"

Được rồi, thôi tôi chơi cùng cha tôi đi. Tôi dọn dẹp bát đĩa xong, lau sạch bếp, vừa đi từ trong bếp ra, đã thấy cha tôi cầm một ấm trà, đi xuống dưới lầu : "Cha đã hẹn chơi cờ rồi, con đi chơi đi, còn trẻ cũng nên kết giao nhiều bạn bè, đừng ngồi lì ở nhà ra thế."

Tôi ngồi trên ghế sofa, ngẩng người ra nhìn vách tường phòng khách, rồi lại ngồi xem TV một mình. Rốt cuộc là ai phải ngồi giữ nhà đây. Tôi đến ngay cả người ngồi trũng mắt to mắt nhỏ còn không có, chỉ có một cái TV cũ.

Đài Tứ Xuyên đang phát lại bộ "Võ Lâm Ngoại truyện", lão bản nương đang nói với tiểu Bạch : "Người thuộc phái hành động là tốt nhất." Tiểu Bạch lập tức đáp lại : "Muốn chửi ta à, ta thuộc phe thần tượng." Đã xem hai lần rồi mà tôi vẫn phải phì cười, nhưng đầu đang cười, lại vẫn cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, mắt cay cay.

Di động vẫn đặt ở nơi có thể với tay tới được, nhưng tới giờ vẫn không có lấy một tiếng chuông, hòm thư cũng không có email, chắc chắn là ở Singapore anh bận quá. Chắc chắn là như thế.

[1] Vincent (Starry, Starry Night) là một bài hát do Don McLean sáng tác, viết về Vangogh. Vangogh từng có một bức tranh tên là Starry Night - "Đêm đầy sao".

Starry, starry night.

Paint your palette blue and grey,

Look out on a summer's day,

With eyes that know the darkness in my soul.

Shadows on the hills,

Sketch the trees and the daffodils,

Catch the breeze and the winter chills,

In colors on the snowy linen land.

Now I understand what you tried to say to me,

How you suffered for your sanity,

How you tried to set them free.

They would not listen, they did not know how.

Perhaps they'll listen now.

Starry, starry night.

Flaming flowers that brightly blaze,

Swirling clouds in violet haze,

Reflect in Vincent's eyes of china blue.

Colors changing hue, morning field of amber grain,

Weathered faces lined in pain,

Are soothed beneath the artist's loving hand.

Now I understand what you tried to say to me,

How you suffered for your sanity,

How you tried to set them free.

They would not listen, they did not know how.

Perhaps they'll listen now.

For they could not love you,

But still your love was true.

And when no hope was left in sight
On that starry, starry night,
You took your life, as lovers often do.
But I could have told you, Vincent,
This world was never meant for one
As beautiful as you.
Starry, starry night.
Portraits hung in empty halls,
Frameless head on nameless walls,
With eyes that watch the world and can't forget.
Like the strangers that you've met,
The ragged men in the ragged clothes,
The silver thorn of bloody rose,
Lie crushed and broken on the virgin snow.
Now I think I know what you tried to say to me,
How you suffered for your sanity,
How you tried to set them free.
They would not listen, they're not listening still.
Perhaps they never will...

[2] Phantom of the Opera (Bóng ma trong nhà hát) là vở nhạc kịch được nhà soạn nhạc Andrew Lloyd Webber dàn dựng từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn người Pháp Gaston Leroux, là tác phẩm đứng thứ hai ở sân khấu Broadway (Mỹ) về số buổi trình diễn (6.681 buổi). Phantom of the Opera cũng được coi là vở nhạc kịch thành công nhất mọi thời đại với số tiền bán vé lên tới 3,2 tỉ USD và hơn 100.000 triệu lượt khán giả. Sau 16 năm kể từ ngày đầu ra mắt cho đến nay, Phantom of the Opera đã có hàng loạt phiên bản được công diễn ở nhiều quốc gia, một bộ phim sắp ra đời và vô số giải thưởng giá trị.

Nội dung của vở nhạc kịch

Vào một thời điểm nào đó, khoảng những năm 1880, một con người khốn khổ với khuôn mặt bị biến dạng đã chạy trốn khỏi xã hội mà anh ta căm ghét, một xã hội đã ruồng bỏ anh ta và tìm kiếm một nơi trú ẩn an toàn trong mê lộ những tầng hầm và kho chứa bên dưới nhà hát Opera tại Paris. Theo năm tháng, bắt đầu xuất hiện những lời đồn đại về bóng đen lạ thoát ẩn thoát hiện bên trong nhà hát và những đồ vật bị mất một cách bí hiểm. Đến năm 1893, một lần, khi nhìn qua một lỗ nhỏ về phía sân khấu, việc anh vẫn thường hay làm, Phantom nhìn thấy Christie, một diễn viên phụ trẻ đẹp và ngay lập tức cảm thấy trái tim mình đã thuộc về nàng. Bản thân Phantom đã có một kỹ thuật hát Opera hoàn hảo, nhờ được nghe những giọng ca hay nhất của châu Âu trong nhiều năm. Và anh xuất hiện, dạy Christie hát. Bằng chất giọng thuần khiết, trong vắt và những gì học được từ Phantom, Christie được nhận vai chính và vai diễn của cô đã làm rung động cả Paris. Phantom hy vọng Christie sẽ yêu mình để đáp lại sự dạy dỗ, nhưng đau đớn thay, nàng lại gửi trọn tình yêu cho Raoul de Chagny, một chàng quý tộc trẻ tuổi, đẹp trai. Đau khổ, tức giận và ghen tị, Phantom đã tìm cách bắt cóc Christie ngay khi cô đang diễn giữa sân khấu, đưa cô đến nơi ở của mình, cạnh một chiếc hồ ngầm ở tầng hầm thứ bảy, cũng là tầng hầm sâu nhất của nhà hát Opera. Chàng quý tộc trẻ, bỏ qua nỗi sợ hãi bóng tối thăm thẳm đã xuống đến nơi và giải cứu cô gái. Được phép chọn lựa, Christie đã chọn chàng thanh niên đẹp như thiên thần. Phantom có thể giết họ nhưng kia, đám đông phía trên đang đi xuống để tìm những người mất tích với hàng trăm ngọn đuốc sáng rực. Anh đã phải từ bỏ người mình yêu, chạy vào nơi duy nhất của tầng hầm còn sót lại bóng tối. Nhưng trước khi Phantom chạy đi, Christie trả lại cho anh chiếc nhẫn anh đã trao cho cô như vật đính hôn. Và người ta còn tìm thấy một vật anh để lại: chiếc hộp nhạc hình con khỉ, chơi bản Masquerade. Phantom, với con tim tan nát, thêm một lần bị chối bỏ đã biến mất và không bao giờ được nhắc đến...

[3] Đừng khóc, bé cưng. Lần tới anh sẽ dẫn em đi xem Bóng ma trong nhà hát. Hãy nhớ rằng, đối với Christine, đó là một kết thúc có hậu. (tiếng anh trong nguyên bản)

[4] Nữ hoàng Cleopatra : Cleopatra VII Philopator (tháng 1, 69 TCN – 12 tháng 8, 30 TCN, là một Nữ hoàng của Ai Cập cổ đại, và là thành viên cuối cùng của triều đại Ptolemy và vì thế là nhà cai trị người Hy Lạp cuối cùng ở Ai Cập.

Cleopatra là người cùng cai trị Ai Cập với cha (Ptolemy XII Auletes), em trai/chồng Ptolemy XIII và Ptolemy XIV và, sau này, con trai Ptolemy XV

Caesarion. Cleopatra sống sót sau một cuộc đảo chính do các cận thần của Ptolemy XIII tiến hành, lập được một liên minh với Gaius Julius Caesar cùng cố ngôi vị, và sau khi Caesar bị ám sát, liên kết với Marcus Antonius và có con sinh đôi với ông ta. Sau này bà lấy Marcus Antonius và sinh ra một cậu con trai khác. Tổng cộng, Cleopatra có 4 con, 3 với Antonius và 1 với Caesar. Sau khi đối thủ của Antonius và người thừa kế của Caesar là Augustus (Gaius Julius Caesar Octavian) dùng sức mạnh của Đế chế La Mã chống lại Ai Cập, Cleopatra tự sát ngày 12 tháng 8 năm 30 TCN.

Octavian : là Hoàng đế đầu tiên của Đế quốc La Mã, trị vì La Mã từ 27 TCN đến khi qua đời năm 14. Octavian được người chú vĩ đại của mình, Julius Caesar nhận làm con nuôi và thừa hưởng mọi di sản của Caesar sau khi ông bị ám sát năm 44 TCN.

[5] Truyện cổ tích Cô bé đi đôi giày đỏ, trong đó, khi đi vào đôi giày đỏ, cô bé bị nguyên rủa nên cứ khiêu vũ mãi, khiêu vũ mãi không ngừng lại được.

[6] Trà mạn : là loại trà do lá trà phơi khô sao nhỏ.

Trà hoa : nguyên liệu là các loại hoa, phơi khô, sau đó pha uống giống như trà

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Nước mắt tôi trào ra như thác lũ. Hóa ra, không cần biết mối quan hệ giữa hai người nam nữ bắt đầu có phức tạp bao nhiêu, trong quá trình có ngọt ngào thế nào đi chăng nữa, thì khi chấm dứt, cũng chỉ có thể dùng ba chữ này để cáo biệt.

Thứ hai lúc đi làm, tôi vẫn không có bất kỳ tin tức gì của Tống Dục, tôi hỏi thăm Karen, trông mặt cô ấy cũng lộ vẻ ngạc nhiên, nói rằng mình hoàn toàn không biết gì cả, từ lúc Tống Dục rời Bắc Kinh cho tới giờ vẫn chưa liên hệ với cô ấy, thậm chí hoàn toàn không nói cho cô ấy biết về chuyến công tác ở Singapore.

Rốt cuộc tôi không kiềm chế nổi nữa, phải mượn cớ đi tìm Lục Lệ Thành

Tôi cầm theo một đồng giấy tờ cũng không quan trọng lắm tới xin chữ ký của anh ta, anh ta cũng lộ vẻ gì lập tức ký hết. Tôi loay quanh lòng vòng một chút mới hỏi thử: "Cứ phải tới làm phiền anh để xin chữ ký, thật ngại quá, không biết rốt cuộc tới bao giờ thì Alex mới về, lần trước anh nói đi khoảng hai ba ngày, bây giờ đã ba ngày rồi."

Anh ta ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nhìn tôi chăm chăm: "Thật cô rất quan tâm khi nào anh ta về sao?"

"Không, không!" Hai bàn tay tôi giấu sau lưng bắt đầu vặn xoắn vào nhau: "Chẳng qua tôi chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, có một số việc chúng tôi cần anh ấy về xử lý."

Lục Lệ Thành nhìn chăm chăm tôi, không nói nửa câu, trong đôi mắt thoát xẹt qua những suy nghĩ mà tôi không thể nào hiểu nổi. Dưới ánh mắt của anh ta, tôi cảm thấy mình như một người hoàn toàn trong suốt, tựa hồ như hết thảy những bí mật trong lòng tôi đều bị anh ta nhìn thấu hết. Tôi vô cùng bất an vội đứng lên, quơ lấy đồng giấy tờ: "Anh cứ làm việc tiếp đi, tôi ra ngoài trước."

Tay đã chuẩn bị nắm lấy tay nắm cửa, đã nghe thấy tiếng anh ta vang lên ở phía sau lưng: "Chắc chỉ một hai ngày nữa là về rồi."

Chân tôi hơi khựng lại một chút, rồi vội vàng chạy khỏi phòng làm việc của anh ta.

Mấy chữ một hai ngày kia, rốt cuộc là hôm nay, hay là ngày mai? Tôi gửi cho Tống Dục một tin nhắn, xin anh sau khi trở lại Bắc Kinh lập tức liên hệ với tôi, tôi thực lo lắng cho anh. Tôi hy vọng lúc anh rời khỏi máy bay, khởi động di động, có thể nhận được tin nhắn của tôi ngay. Ngày của tôi trôi qua trong những chờ đợi bất an và lo lắng, một giây dài bằng cả một năm.

Chiều ngày thứ ba, tôi nhận được điện thoại của Ma Lạt Năng, giọng nàng ta ngọt ngào như vắt ra mật: "Mạn Mạn, tối nay ra ngoài ăn cơm nhé, mình muốn cậu gặp anh ấy."

Tôi cố gắng nén chặt những đau khổ của mình, cố gắng chia sẻ hạnh phúc với nàng: "Được."

Nàng cẩn thận dặn dò tôi địa điểm và thời gian, còn cố ý nói với tôi rằng đó là một nhà hàng cao cấp, dặn tôi sau khi tan tầm nhớ về thay quần áo khác. Tôi biết lần này Ma Lạt Năng bối rối thực sự, nên cười ghẹo nàng: "Nếu anh ta không thích mình thì làm sao bây giờ? Hai người bọn mình, cậu chọn ai chứ?"

Ma Lạt Năng ngang nhiên đáp: "Không đâu, nhất định anh ấy sẽ thích cậu."

"Mình đang nói là chẳng may cơ mà ? Cậu phải biết rằng hai người cùng tốt cũng chưa chắc đã hợp ý nhau đâu."

Ma Lạt Năng trầm mặc, một lúc lâu sau, mới thấy nàng ta đáp : "Sẽ không đâu ! Hai người các cậu nhất định sẽ hợp nhau. Cậu là chị em thân thiết của mình, chúng mình đã nói sẽ làm bạn suốt đời. Mình sẽ thương anh ấy suốt đời, cũng sẽ yêu cậu suốt đời, cho nên, nhất định hai người bọn cậu sẽ hợp nhau."

Gọng nàng căng thẳng như dây đàn căng sắp đứt.

Đúng là yêu tất mù quáng. Không ngờ là thông minh tiêu sái như Ma Lạt Năng cũng không ngoại lệ. Tôi không dám chọc nàng ta nữa, liền cam đoan với nàng rất trịnh trọng : " Không cần phải lo lắng, nhất định hai người bọn mình sẽ hợp nhau, ít nhất là vì giữa chúng mình cùng có điểm chung, đều yêu cậu, đều muốn cậu được vui vẻ."

Tôi mặc bộ y phục đắt tiền nhất. Bộ y phục này vốn mua trước khi từ Mỹ trở về, định để dành mặc cho Tống Dực xem, bây giờ chỉ dành cho Ma Lạt Năng chiêm tiện nghi trước. Vải tơ tằm màu tím violet, được cắt ôm sát vào người, bó chặt lấy eo, phía dưới hơi xòe ra, cổ áo hơi sâu, được chặn lại bằng một cái khuyên màu tím tiếp với màu váy, khiến đôi vai thon mảnh như ẩn như hiện. Lại đeo thêm một cái vòng ngọc trai và hoa tai, chỉ thấy người trong gương kia da thịt như tuyết, mắt ngọc mảy ngài.

Tôi nghĩ một lát, rồi lại lôi chiếc vòng ngọc bích ra đeo vào tay. Tuy rằng không phù hợp với trang sức trên cổ và khuyên tai, nhưng cái vòng này có ý nghĩa đặc thù, tôi hy vọng nó có thể chứng kiến thời khắc quan trọng ngày hôm nay.

Tôi cố ý tỏ son thật đậm, cố gắng che giấu kỹ những bất an trong lòng, chỉ dùng nụ cười và sự ảm áp để cùng chia sẻ với Ma Lạt Năng cái thời khắc quan trọng nhất trong đời này của nàng.

Sàn nhà bằng gỗ, đèn treo bằng pha lê, nam tử áo mũ chỉnh tề, nữ tử nước hoa thơm lừng.

Dưới bóng đèn mờ ảo, tôi đi qua những bàn khách khác, như một người đang chuẩn bị tham dự hôn lễ của chị gái mình, sự khẩn trương và chờ mong cùng tràn ngập trong lòng.

Từ xa xa tôi đã nhìn thấy Ma Lạt Năng, có lẽ phải gọi nàng ta là Hứa Liên Surong mới đúng. Nàng mặc một chiếc sườn xám ngắn bằng gấm Tô Châu, đeo một chiếc vòng cổ kim cương rất khoa trương, trông thanh lịch mà vẫn không làm mất đi vẻ hiện đại, cổ tay cũng không mang chuỗi hạt kim cương mà lại đeo một chiếc vòng ngọc bích giống hệt vòng của tôi. Lòng tôi vô cùng ảm áp.

Nàng ta đang nghiêng đầu cười, tay vô tình lướt nhẹ qua tóc, chiếc vòng ngọc bích phản chiếu gương mặt xinh đẹp như hoa như ngọc, trong mắt lấp lánh đầy hạnh phúc.

Người đàn ông kia ngồi quay lưng về phía tôi, hoàn toàn không thấy được diện mạo của anh ta, nhưng giờ phút này đây, tôi quyết định sẽ yêu thích anh ta, đơn giản bởi vì anh ta có thể làm cho Ma Lạt Năng mỉm cười như vậy, bất kỳ người đàn ông nào có thể khiến cho một người con gái tươi cười như thế đều đáng được tôn trọng.

Ma Lạt Năng vừa nhìn thấy tôi, vô cùng sung sướng đứng bật dậy, nửa xấu hổ, nửa tươi cười mừng rỡ. Tôi cũng mỉm cười bước nhanh về phía nàng, người đàn ông kia cũng đứng dậy, mỉm cười quay đầu lại. Động tác của tôi và anh đồng thời cùng cứng đờ.

"Tống Dực, đây là bạn thân của em, Tô Mạn, không phải chị em ruột nhưng thân thiết hơn cả chị em ruột. Tô Mạn, đây là Tống Dực."

Trước mắt tôi như tối sầm, chân bỗng run lên lập cập, cả người lão đảo ngả nhào về phía trước. Tống Dực ôm vội lấy tôi, bồi bàn cũng vội vã kéo ghế ra cho tôi ngồi tạm xuống. Tôi chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, tất cả những ngọn đèn pha lê đang treo trên cao kia như nhao lên trước mắt tôi, khiến cho mắt tôi nhòe đi, không còn thấy gì nữa.

"Mạn Mạn, Mạn Mạn, cậu đừng làm mình sợ! Cậu làm sao thế ? Cậu làm sao thế, ... mau, mau gọi một cái taxi, chúng ta phải đi bệnh viện ngay lập tức."

Ma Lạt Năng lập tức túm lấy tay tôi lắc lắc, chiếc vòng ngọc bích nơi cổ tay nàng chạm vào chiếc vòng ngọc bích giống y hệt trên cổ tay tôi, phát ra những tiếng leng keng thanh thúy.

"Đôi vòng ngọc bích này, hai chúng ta mỗi người một chiếc, cứ đeo thế cho tới tận già, sau đó truyền cho con gái của chúng ta, để bọn chúng tiếp tục đeo."

"Nếu mình sinh con trai thì sao ?" Tôi cố ý làm trái lại lời nàng.

"Thì coi như đính hôn từ nhỏ, cho con gái đeo cả hai cái luôn."

"Nếu cậu cũng sinh con trai thì sao nào ?"

"Thế thì cho hai đứa con dâu kết bái tỷ muội, nếu không chịu ở chung hòa hợp, sẽ không cho phép bước chân vào cửa nhà mình."

Tôi cười to : "Coi chừng con dâu lên chửi sau lưng là mẹ chồng ác nghiệt đấy nhé."

... ..

Cảnh tượng lúc nàng đưa vòng tay cho tôi vẫn hiển hiện rõ ràng trước mắt tôi như đang xảy ra. Tôi là con gái một, Ma Lạt Năng cũng là con gái một, tại cái thành Bắc Kinh lớn như thế này, nàng không chỉ là bạn thân của tôi, mà là người thân, y như cha mẹ tôi, chúng tôi cùng chia sẻ những niềm vui, những nỗi buồn, cùng trưởng thành, cùng rơi lệ.

Có những hôm bốn giờ sáng, lúc tôi gặp ác mộng, gọi điện cho nàng, nàng liền cùng trò chuyện với tôi qua điện thoại tới tận bình minh. Những giọt nước mắt mà tôi phải kìm nén khi đứng trước mặt cha mẹ mình, chúng chỉ có thể rơi khi có mặt nàng, chính nàng là người yên lặng đưa khăn tay cho tôi. Có lần trong ga tàu điện ngầm, tôi bị một đại tỷ chen đẩy lên, nhìn thấy mái tóc nhuộm đỏ rực, đôi môi tô son màu bạc cùng với ánh mắt khiêu khích của đối phương, tôi thậm chí giận mà không dám nói gì, thế mà nàng không nói lấy nửa câu, chỉ gơ cái chân đang mang giày cao gót chín phân lên, đá mạnh cho đối phương một cái, rồi kéo tôi bỏ chạy.

Trên đời này, những người có thể vì người khác chịu một đao cơ hồ đã tuyệt chủng, nhưng mà tôi biết, những gì Ma Lạt Năng có thể làm vì tôi, không chỉ là đơn giản chịu mấy đao.

Hơn bốn năm trời, bao nhiêu chuyện đã xảy ra, tôi không thể tưởng tượng nổi nếu thành Bắc Kinh này không có nàng.

Tôi lập tức cầm lấy tay nàng : "Minh không sao cả, không cần phải đi bệnh viện đâu, đại khái là trưa nay chưa ăn cơm, nên bị tuột huyết áp thôi."

Vị bồi bàn đang định đi gọi taxi kia sau khi nghe thấy thế lập tức nói : "Tôi sẽ mang một ly nước chanh tới ngay."

Ma Lạt Năng thở phào nhẹ nhõm một hơi : "Cậu làm mình sợ muốn chết ! Chả hiểu sao mặt tự nhiên trắng bệch như giấy thế."

Tôi quay nhìn nàng mỉm cười, Ma Lạt Năng cũng nở một nụ cười méo xệch, ánh mắt lại rơi trên người ai đó : "Này... coi như hai người đã nhận thức nhau đi nhỉ ?"

Tôi cười : "Hai bọn mình vốn đã biết nhau rồi mà !" Ma Lạt Năng sững sốt, tôi nhẹ nhàng nói : "Tổng Dục không nói với cậu là anh ấy làm việc ở MG sao ? Là cấp trên của mình đây ! Nay mình đã tìm ra người để dựa vào rồi" Tiên phát chế nhân vĩnh viễn có sức thuyết phục hơn nhiều so với những lời giải thích muộn màng.

"MG ?" Ma Lạt Năng ngẩn người ra, nụ cười cũng thoáng méo đi : "Cũng không phải đi xem mắt, còn cần phải lời cả xe, nhà ở, công việc, mức lương ra nói hết hay sao ? Mình cũng không quan tâm tới mấy thứ đó."

Tôi gật đầu, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, nhưng ngoài miệng vẫn nói lung tung, chỉ cần khiến cho cái không khí này không bị sượng cứng là được : "Đúng vậy, lúc mình đi xem mắt, còn có người hỏi mình : "Cha mẹ cô một tháng nhận được bao nhiêu tiền, có bảo hiểm y tế hay không đây ?"

Ma Lạt Năng cười lắc đầu : "Đúng là thật trùng hợp! Tổng Dục, anh đã bao giờ đắc tội Mạn Mạn nhà em chưa thế ?"

Tổng Dục không nói gì, cũng không rõ là anh làm động tác gì, khoe miệng Ma Lạt Năng hơi nhếch lên, mỉm cười liếc anh nói : "Thế thì còn tạm được"

Tôi vẫn không dám nhìn anh, tôi sợ rằng chỉ cần nhìn anh một cái, hết thấy lớp ngụy trang của tôi sẽ rơi sạch. Ánh mắt của tôi chỉ đành dán chặt vào Ma Lạt Năng, dán chặt vào nụ cười xinh đẹp mỹ miều, ở đôi mắt đẹp lúng lúng, phong tình vạn chủng, chỉ dành riêng cho chàng của nàng ta.

Tôi liền đứng dậy : "Mình vào nhà vệ sinh một chút."

"Muốn mình đi cùng cậu không ?"

"Không, không cần, mình mình đi là được rồi."

Tôi vội vàng bỏ lại Ma Lạt Năng, bước vội đi, đợi tới khi khuất bóng bọn họ, mới bắt đầu rào bước chạy.

Vì sao, vì sao lại như thế ? Chẳng nhẽ những cái ôm, những lời nói, những tiếng cười đó đều là giả sao ? Tôi chỉ mới sang Mỹ có một tháng, mà có cảm giác như tôi đi du lịch vũ trụ một chuyến mất ba mươi năm, thời gian của tôi và bọn họ không giống nhau, đợi khi tôi trở lại, hết thảy đã biến cả hóa nương dâu, cảnh còn người mất, chỉ có tôi là trở lại một mình.

Một bàn tay chợt túm lấy tôi : "Cô tính mặc thế này chạy ra ngoài trời giá rét hay sao? Áo khoác của cô đâu rồi ?" Bàn tay của anh ta vô cùng mạnh mẽ, thân thể tôi đã bị anh ta ôm vào lòng.

Lúc này tôi mới vô tình phát hiện ra mình đã rơi lệ đầy mặt, khung cảnh trước mắt nhòe nhoẹt không nhìn rõ được ai, tôi vội vàng quệt nước mắt : "Tôi muốn tới phòng vệ sinh, tôi phải tới phòng vệ sinh..."

Người trước mắt dần dần rõ lên, đúng là Lục Lê Thành. Còn tôi thì đang đứng ngay cửa ra vào của nhà hàng, những người khách vào cửa đều liếc về phía tôi, nhưng bất giác ánh mắt lạnh lùng của anh ta, tất cả đều vội vàng quay đi lảng tránh.

Anh ta đỡ tôi đi quẹo sang một hướng khác, dẫn tôi đi xuyên qua một dãy hành lang, đi vào một cái hành lang rất dài, không có bất kỳ ai khác, chỉ còn tôi và anh ta. Anh ta đẩy ra một cái cửa, bên trong có sofa, có bàn, có gương, một người mặc áo khoác màu trắng lập tức cung kính tiến lên, Lục Lê Thành liền đưa cho anh ta một tờ tiền : "Nơi này không cần cậu phục vụ."

Người phục vụ lập tức tránh ra ngoài. Lục Lê Thành đỡ tôi ngồi vào ghế sofa : "Đây là buồng vệ sinh tư nhân, muốn làm gì cũng được, nếu muốn khóc

thì cứ khóc to lên, chỗ này hiệu quả cách âm rất tốt."

Tôi không nói một câu ôm kín mặt, nước mắt không ngừng trào ra giữa những kẽ tay. Chuyện xảy ra bảy năm trước, tôi đã từng nghĩ rằng đó là nỗi đau lớn nhất đời tôi, bây giờ mới phát hiện, tuy rằng tôi luôn khóc trong mộng tôi giật mình tỉnh lại, nhưng cũng chưa thực sự bị ngã đau. Tôi giống như một người đứng dưới một vách núi, khát vọng muốn leo lên trên vách núi mà không làm được nên mới khổ sở. Còn hiện tại, tôi lần bước từng chút từng chút một, lên được tới vách núi kia, rốt cuộc đã có thể đứng ở nơi mình đã từng ước mơ tha thiết, nhưng không ngờ rằng ngay tại giây phút tôi vui mừng nhất, chỉ một cái xoay người đã bị đẩy ngay xuống dưới vách núi, tan xương nát thịt bất quá cũng chỉ đau đớn tới mức này mà thôi.

Tôi đã khóc một lúc lâu, nhưng nỗi đau vô xé trong tim vẫn không giảm bớt, đầu óc mê muội trầm nghĩ : vì cái gì ? vì cái gì ? - nhưng cuối cùng đã bùng tình trong chớp mắt - tôi không thể cứ khóc mãi như vậy. Tôi bỏ nhào vào bồn rửa tay, nhìn thấy mình phản son nhòe nhoẹt, hai mắt khóc sưng đỏ. Tôi vội vàng rửa mặt, lại tấp nước lạnh vào mắt liên tục, nhưng nhìn qua vẫn rõ mồn một.

Lục Lệ Thành vẫn ngồi im lặng hút thuốc trên sofa, thấy tôi hành hạ mặt mình như thế, thật sự không chịu nổi : "Nếu cô không muốn người khác phát hiện thì tốt nhất nên nghĩ biện pháp về nhà mau đi, ngủ một giấc, mai sẽ bình thường ngay."

Tôi không nói gì, chỉ cố gắng đứng trước gương học cách mỉm cười. Mỉm cười, được, cứ mỉm cười như vậy. Cũng không phải chuyện gì lớn, năm nay ếch ba chân thì khó tìm, chứ đàn ông có hai đùi thì chỗ nào chả có. Chân trời có ngút ngàn xanh - trong vòng ba bước tất có nhành hoa lan...

...Tổng Dục...

Ngực tôi đau nhói, nước mắt lại muốn trào ra, tôi vội nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, Tô Mạn, hãy quên đi hết thấy, chỉ cần nhớ rõ một điều duy nhất : Hôm nay là ngày vui nhất của người quan trọng nhất của mày !

Tôi đứng thẳng lên, mang theo nụ cười đi ra khỏi toilet.

Trong đại sảnh, đèn thật hồng, rượu thật xanh, nhân gian vẫn muôn hồng nghìn tía, chỉ có trái tim tôi đã hoang lương như trôi qua cả vạn năm.

Vừa tới cuối hành lang, tôi đã thấy Ma Lạt Năng nhảy bổ tới, túm lấy tôi : "Cậu làm sao thế ? Muốn dọa chết mình sao ? Mình cứ nghĩ cậu lại bị té xỉu ở đâu đó rồi."

"Mình chỉ đi toilet thôi mà."

Ma Lạt Năng nhìn tôi chằm chằm nói : "Cậu nói dối, tầng này có hai cái toilet, mình đã tìm cả rồi." Trong mắt nàng ánh lên vẻ sợ hãi và bối rối : "Tô Mạn, đừng diễn trò trước mặt mình, cái thời điểm lão bà mình diễn trò trước mặt người khác, cậu còn đang học bò đấy. Mau nói cho mình biết, có phải Tổng Dục là hấn ta không ?"

Ma Lạt Năng cứ tưởng nàng đang thực trấn tĩnh, kỳ thật cánh tay đang nắm lấy tay tôi kia của nàng đang run lên nhẹ nhẹ.

Tôi cười : "Hấn cái gì ? Ai là hấn ?" Trong lòng lại lạnh như rơi vào hầm băng, trong hai người bọn tôi, ít nhất phải có một người được hạnh phúc.

"Tòa băng son của cậu ! Có phải Tổng Dục hay không ? Cậu tới MG là vì anh ấy có phải không ?"

Tôi vẫn cố gắng cười, có điều nụ cười ấy cứng ngắc như một cái mặt nạ : "Cậu thần kinh à ! Người mình thích là người khác."

"Vậy cậu thử giải thích cái thái độ ngày hôm nay của cậu xem, vì sao cậu lại trốn đi khóc ?"

"Mình... mình..." Tôi phải giải thích như thế nào bây giờ ?

Tôi và Ma Lạt Năng, một kẻ đang cố mỉm cười, một kẻ làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng thân mình của cả hai đều run nhẹ nhẹ.

"Xin quý rầy một chút." Lục Lệ Thành đã đứng ở phía sau lưng tôi từ lúc nào, một tay khoác lên vai tôi, mỉm cười nói với Ma Lạt Năng : "Hứa tiểu thư, tôi nghĩ là tôi có thể giải thích thay cô ấy rằng vừa rồi cô ấy ở chỗ nào, cũng bởi vì tôi thường xuyên tiếp khách hàng ở đây, nên có một toilet tư nhân, vừa rồi cô ấy ở trong toilet tư nhân của tôi."

"Lệ Thành ?" Khuôn mặt Ma Lạt Năng chợt ửng hồng lên, thoáng lúng túng nói : "Lục... Lục tiên sinh, anh đang ở đây sao ?"

Lục Lệ Thành cười nói : "Về phần cô ấy khóc vì cái gì, tôi nghĩ Hứa tiểu thư cũng đoán được nguyên nhân rồi. Bất quá, hiện tại trời quang mây tạnh rồi."

Hai tai Ma Lạt Năng cũng đỏ bừng lên, xấu hổ tới mức cũng không dám liếc tôi một cái.

Lục Lệ Thành mỉm cười hơi khom mình, ghé sát vào tai tôi : "Muốn tôi đưa cô qua đó sao ?"

Tôi như bắt được cọng rom cứu mạng, lập tức gật đầu. Anh ta hơi khuyển tay ra một chút, tôi liền vòng tay qua tay anh ta. Anh ta cười nói với Ma Lạt Năng : "Xin mời."

Ma Lạt Năng nhìn tôi, lại nhìn anh ta, hơi cắn môi, nói một cách đầy ẩn ý : "Lục tiên sinh thật làm cho người ta phải ngạc nhiên."

Lục Lệ Thành cười nói : "Đời người ta thường có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn."

Ma Lạt Năng đi trước dẫn đường, đến bên bàn, Tống Dực cũng vừa quay lại, vừa nhìn thấy nàng liền hỏi : "Tìm được cô ấy rồi sao ?"

Ma Lạt Năng liền chỉ chỉ về phía sau lưng, lúc này Tống Dực mới nhìn thấy hai bọn tôi, trong nháy mắt về mặt anh chợt sững sờ. Lục Lệ Thành tiến lại gần bắt tay anh : "Tôi còn có bạn chờ ở bên kia, xin nhờ hai người chiếu cố Tô Mạn một lúc, lát nữa tôi sẽ quay lại."

Tống Dực nhìn tôi, không nói gì, Ma Lạt Năng khẽ cười nhạo : "Thôi đi ! Để bọn tôi chiếu cố cô ấy, ít nhất cũng không làm cô ấy thành một cây nước mắt, chính anh mới làm bọn tôi phải lo lắng !"

Lục Lệ Thành cười kéo ghế hộ tôi, đợi tôi ngồi xuống xong, tay anh đặt trên vai tôi, hơi khom người, ghé sát vào tai tôi hỏi : "Một mình cô ở đây ổn chứ ?"

Tôi gật gù đầu. Anh đứng thẳng dậy, chào từ biệt Tống Dực xong, rồi mới quay người đi.

Bồi bàn thấy rốt cuộc cả ba người bọn tôi đều đã đông đủ, liền bắt đầu mang đồ ăn lên. Chúng tôi cùng cúi đầu, vừa ăn vừa mang nặng những suy nghĩ trong lòng. Lúc Ma Lạt Năng giật mình tỉnh lại, nàng hơi cắn môi hỏi tôi : "Lục Lệ Thành có phải người đó không ?"

Tôi ngơ ngác nhìn nàng, rốt cuộc cũng không hiểu là nàng muốn nói gì, nàng tức giận trừng mắt liếc tôi một cái : "Băng sơn ! Có phải anh ta không ?"

Tôi chỉ đành gật đầu, còn có thể có cái giải thích nào hợp lý và hoàn hảo hơn nữa không ?

Ma Lạt Năng hai má hơi vằn vẹo, tựa như giận, tựa như buồn bực, lại có phần như xấu hổ. Lúc đó tôi mới phát hiện ra có chút gì đó không đúng : "Sao cậu lại biết Lục Lệ Thành ?"

Trong mắt Ma Lạt Năng lóe lên vài tia bối rối và xấu hổ, nàng cố gắng cười gượng để che giấu sự bất an và khẩn trương : "Thành Bắc Kinh có lớn lắm đâu ? Anh ta cũng chẳng phải chủ tịch nước, biết anh ta thì cũng có gì là kỳ quái chứ."

Tôi cúi gầm mặt, lặng lẽ gấp lung tung mấy thứ nhét vào miệng, tuy rằng cổ họng như bị cái gì nghẹn cứng lại, nhưng không muốn nói gì, cách che giấu bất an tốt nhất là vui đầu ăn.

Lúc chúng tôi ăn tới món tráng miệng, Lục Lệ Thành đã quay lại. Sự gia nhập của anh ta làm không khí vui vẻ hẳn lên, có cảm giác như bạn bè tụ tập. Anh ta và Tống Dực vừa cười vừa nói, giống như bạn bè thân thiết từ lâu lắm. Ma Lạt Năng cũng gia nhập với bọn họ, tán gẫu về âm nhạc, cổ phiếu, đầu tư, thậm chí cả vấn đề sa mạc hóa của Trung Quốc. Mỗi đề tài, Lục Lệ Thành đều chừa chỗ cho tôi nói chen vào mấy câu. Không quá nhiều, để khiến tôi không biết nói gì, mà cũng không quá ít, để người ta không biết là tôi không vui. Nhìn bề ngoài, bốn người bọn tôi ngồi chung với nhau hòa hợp vui vẻ tới mức khó tin.

Bữa cơm rốt cuộc cũng kết thúc, bốn người bọn tôi đứng chào từ biệt nhau ở cửa nhà hàng. Tôi và Ma Lạt Năng đều ăn mặc rất mỏng manh, dù có áo khoác dài, nhưng gió lạnh lại chui từ dưới áo chui lên. Ma Lạt Năng vô cùng hưng phấn, nói không ngừng, vừa run lấy bả vai vừa dậm dậm chân, nhưng vẫn không chịu nói ra mấy chữ "Tạm biệt"

Lục Lệ Thành cười nhìn nàng đầy van vớ : "Hứa đại tiểu thư, xin cô đau lòng giùm vị da bọc xương nhà chúng tôi một chút đi. Nếu hứng nói chuyện còn chưa hết, chúng ta nên tìm một quán bar, ngồi nói chuyện thâu đêm là tốt nhất !"

Ma Lạt Năng nhéo má tôi mấy cái : "Cô nàng này cứ thế, chiếm được cả đồng loại rồi, mà vẫn cứ giả bộ dửng dưng đáng yêu. Được rồi, cho hai người đi."

Lục Lệ Thành có lái xe tới, Tống Dực và Ma Lạt Năng bắt xe ngoài, nên chúng tôi tiễn họ đi trước. Ma Lạt Năng đã ngồi vào trong xe rồi, lại đột nhiên xô cửa chạy ra, ôm lấy tôi : "Mạn Mạn, có lần mình nằm mơ, mơ thấy cậu và bạn cậu, mình và bạn mình, bốn người bọn mình cùng đi leo núi, không ngờ giấc mộng ngọt ngào đó đã trở thành hiện thực, hôm nay mình thật vui vẻ, hạnh phúc cứ như đang ở trong mơ vậy."

Tôi cũng ôm chặt lấy nàng một cái : "Mình cũng rất vui vẻ!"

Nàng nhìn tôi mỉm cười, rồi nhanh chóng chạy về taxi. Đợi xe đi khuất khỏi tầm mắt, thân mình tôi lập tức suy sụp hoàn toàn. Lục Lệ Thành cũng không nói nửa câu kéo tôi lên xe, giúp tôi thắt dây an toàn cẩn thận, tôi nhắm mắt lại kệ anh ta muốn làm gì thì làm, cảm giác như đứng khi và sức mạnh của cả đời tôi đều đã dùng sạch trong buổi tối hôm nay rồi.

Xe cắt ngang thành thị đèn hoa rực rỡ, hướng về chỗ bóng đêm sâu thẳm, trong xe chỉ còn nghe thấy tiếng động cơ đang than dài, liên miên không dứt, như muốn băng vào bóng đêm để tìm ra câu trả lời, chỉ có điều im lặng là cách biểu lộ duy nhất của nó.

Nghĩ vẩn của tôi không ai có thể trả lời nổi, bất quá, ít nhất tôi có thể trả lời những nghi vấn của Lục Lệ Thành. Có điều Lục Lệ Thành lại chẳng hỏi han gì cả, anh ta chỉ chăm chú vào việc điều khiển chiếc xe của anh ta, khiến cho con tuấn mã màu đen của anh ta hòa lẫn với bóng đêm. Về chuyên chú của anh ta làm người ta nhớ tới những người chăn ngựa thời cổ xưa, vật cưỡi cũng không hẳn chỉ là một loại phương tiện thay cho bước chân, mà nó còn giúp người ta thả lỏng tâm tình, khai mở tình cảm.

Mãi cho tới lúc xe dừng lại, anh ta cũng không nói gì nhiều, tựa hồ như tất cả những chuyện khác thường tới nay đều chưa phát sinh, chẳng qua hai người bọn tôi vừa mới gặp nhau lúc tan tầm, anh ta đưa tôi một đoạn đường, thế thôi.

Sau khi xuống xe, anh ta muốn đưa tôi lên lầu, tôi bảo không cần, nhưng anh ta đã trực tiếp túm lấy tay tôi kéo tôi vào thang máy. Đợi khi tới nhà tôi xong, anh ta cũng không ra khỏi thang máy, mà chỉ đứng ở cửa thang máy nhìn tôi đi vào nhà, nói với tôi hai chữ "Ngủ ngon", sau đó đi xuống.

Tôi quên cả bật đèn, cứ thế đi thẳng vào trong phòng, không biết chân bị vấp phải cái gì, ngã nhào ngay xuống đất, nỗi đau vò xé trong tim đã làm toàn thân chết lặng, nên cũng không cảm thấy đau chút nào. Tôi cuộn mình lại, mặt dán vào sàn nhà lạnh như băng, nước mắt lặng lẽ rơi từng giọt, từng giọt.

Không có ánh sáng, cũng không có một bóng người, chỉ có bóng đen bao trùm hết thảy. Tôi mặc kệ mình trầm luân trong bóng đêm, thực muốn cứ thế ngủ thiếp đi, tốt nhất không bao giờ tỉnh lại nữa, nhưng những ký ức xưa cũ cũng chẳng chịu buông tha cho tôi, cứ lần lượt hiện lên trước mắt.

Đi vượt qua cái tượng tẩu thuốc đắp nổi, tiếp tục đi tiếp về phía trước, sẽ nhìn thấy một cái hồ sen nhỏ, nghe đồn nơi này mới đúng là địa điểm thật để Chu Tự Thanh[1] viết nên bản "Trăng sáng đầm sen". Bất quá cái hồ sen nhỏ này hoa sen cũng không nhiều lắm, thật khác xa với cảnh "Trăng sáng đầm sen" dưới ngòi bút của Chu Tự Thanh, hơn nữa ở Thanh Hoa còn một cái hồ sen lớn nữa, nên ở đây cũng khá vắng vẻ.

Có lẽ Tổng Dực thích khung cảnh yên tĩnh ở nơi đây, nên thường mang sách tới cái đình ở nơi này để học bài. Tôi cũng thường cầm sách tới đây học, bất quá không ngồi trong đình, mà ngồi ở dưới những tán cây bên cạnh hồ nước. Mặc dù hoa sen cũng không nhiều lắm, nhưng cây cối khá xum xuê, nước hồ trong suốt, có đôi khi đọc sách mệt mỏi quá, lại ngẩng đầu lên nhìn về anh ở phía xa xa, lại ngắm nhìn cảnh sắc chung quanh, gần nhau trong gang tấc, mà lại có cảm giác mây trắng nhòn nhơ, nước biếc xa xôi cách trở.

Cái thời điểm đó, Tổng Dực đang ôn thi GMAT và TOEFL[2], mỗi ngày đều mang theo một cái máy nghe nhỏ, một quyển sách đỏ, thường ngồi tựa lan can, mỗi lần ngồi đó phải nửa ngày trời, người không biết cứ nghĩ là anh đang ngắm người, trên thực tế nếu không phải anh đang ôn luyện từ, thì cũng là luyện nghe. Những lúc không có người, anh còn đọc hăng ra miệng, đi đi lại lại trong đình. Những lúc như thế, tôi sẽ buông cuốn sách trên tay xuống, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng anh.

Sau nửa năm dốc toàn tâm toàn lực, lúc có kết quả cuộc thi, thành tích của anh kém xa so với kỳ vọng, lúc đó kết quả GMAT vẫn còn trên giấy, căn bản anh không có khả năng tham gia tiếp kỳ thi thứ hai. Mà khoảng thời gian còn lại cũng không nhiều lắm, quan trọng hơn nữa, là ngày mai chính là ngày anh phải quyết định có tiếp tục đăng ký làm nghiên cứu sinh hay không. Người hướng dẫn của anh có khuyên anh nên tạm bỏ qua ước mơ xuất ngoại, làm nghiên cứu sinh, tự dành cho mình một khoảng lặng. Một bên là con đường rộng thênh thang hoàn toàn không có phong ba, một bên là con đường nhỏ chông chênh đầy gai góc đã sắp không nhìn thấy hy vọng, kết quả lựa chọn đã quá rõ.

Lúc tôi nghe được tin này, liền lập tức chạy tới bên hồ nước, quả nhiên, anh đang ở nơi đó.

Lúc đó là giờ cơm chiều, chung quanh không một bóng người, chỉ có những luồng gió nóng oi ả. Anh không đứng ở trong đình, mà đang đứng trên cái lan can của đình, gió thổi phất phật làm bộ quần áo trắng của anh căng phồng lên như một cánh bướm. Chợt liếc mắt nhìn lại, cái đình đỏ cũ kỹ, cây cỏ thụ xum xuê kia, đều trở thành phong nền cho anh, chỉ nhằm tăng thêm vẻ hiên ngang ngạo nghễ lúc này của anh.

Một trận gió thổi ào qua, làm cây cối cùng xào xạc, anh đột nhiên giơ thẳng hai tay ra, ngẩng mặt lên trời, ngâm to mấy tiếng : "Hạm ngoại san quang lịch xuân Hứa Thu đông vạn thiên biến huyền đồ phi phạm cảnh, Song trung vân ảnh tại đông tây nam bắc khứ lai đạm đăng tuần thị tiền cư"[3]

Sau đó, anh nhảy khỏi lan can, chạy ra ngoài với vẻ vô cùng phấn khởi. Tôi nhìn đắm đắm theo bóng dáng anh, khẽ đọc ra câu phía trên: "Thủy thanh mộc hoa."

Đêm hôm đó, trên sân bóng rổ, anh và bạn bè tấn công dũng mãnh khiến khoa điện tử thất bại toi bời, vẻ mặt rạng rỡ của anh vô cùng chói lóa, không ai có thể nghĩ rằng anh vừa trải qua một lần thất bại, cũng đang đứng trước một trong những cái ngã ba đường trọng yếu nhất trong cuộc đời.

Ngày hôm sau, anh nói với người hướng dẫn, anh vẫn quyết định từ bỏ ghi tên vào danh sách nghiên cứu sinh. Nửa năm sau, anh dùng những thành tích nổi trội khác để bù lại kết quả thất bại của cuộc thi GMAT, thành công nhận được giấy báo nhập học của đại học Berkeley.

Anh vẫn giống như anh lúc cổ vũ tôi năm đó, chưa tới bước đường cùng, tuyệt không từ bỏ, cho dù tới bước đường cùng, vẫn không thể từ bỏ.

Từ năm mười bảy tuổi, tôi đã trải qua vô số thất vọng, thất bại. Cho dù nỗi đau nhỏ hay lớn, tôi đều có thể lau khô nước mắt, nắm chặt tay, lại đứng dậy, đơn giản là nhờ ánh mặt trời nơi đây mất anh trên sân bóng rổ, bóng dáng thủy thanh mộc hoa cạnh hồ sen của anh. Nhưng lúc này đây, ai có thể nói cho tôi biết, tôi phải đứng dậy bằng cách nào ?

Cửa phòng đột nhiên bật mở, bảo vệ bật đèn lên : "Tô tiểu thư, Tô tiểu thư ..."

Tổng Dực vừa nhìn thấy tôi đang nằm cuộn tròn trên sàn nhà, liền vội vàng đẩy bảo vệ ra, chạy vội tới cạnh tôi, cúi đầu nhìn tôi. Tôi quay ngoắt đầu lại, lấy tay che khuất ánh sáng đột ngột làm chói mắt.

Bảo vệ đứng cạnh đó lúng túng giải thích : "Tổng tiên sinh nói gọi điện cho chị mà không có ai nghe máy, anh ấy tới gõ cửa nhưng cũng không có người mở cửa, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng, anh ấy rất lo lắng, nên mới bảo bọn tôi mở cửa. Tôi... tôi nghĩ Tổng tiên sinh là bạn trai của Tô tiểu thư, để cho an toàn, tốt nhất vẫn là mở cửa xem thử một cái..."

Tôi ôm mặt nói : "Anh ta không phải bạn trai của tôi, tôi cũng không uống thuốc ngủ tự tử, chẳng qua tôi quá mệt mỏi thôi." Đang định chống tay ngồi dậy, ai ngờ người mềm nhũn ra.

Tổng Dực liền ôm lấy tôi, đặt tôi lên giường, kéo chăn bọc kín người tôi, lại nhanh chóng bật điều hòa lên. Tôi kéo chăn trùm kín đầu, nghe thấy tiếng anh kêu bảo vệ đi xuống.

Cảm giác được anh đang ngồi ở mép giường, tôi nói đầy mệt mỏi : "Mời anh về đi, tôi và Liên Suong là chị em tốt, xin đừng khiến tôi trở thành kẻ bất nhân bất nghĩa."

Sự im lặng kéo dài như vô tận. Tôi cảm nhận được tay anh sẽ lướt qua tay tôi, định cầm tay tôi, nhưng lại rút về trong nháy mắt. Mấy lần tôi cảm giác anh đang định nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại chỉ thốt ra mấy tiếng đầy mệt mỏi : "Thật xin lỗi."

Tôi cảm giác đệm không chùng xuống nữa, rồi có tiếng cửa đóng lại, sau đó căn phòng lại chìm vào im lặng.

Nước mắt tôi trào ra như thác lũ. Hóa ra, không cần biết mối quan hệ nam nữ bắt đầu có phức tạp bao nhiêu, trong quá trình có ngọt ngào thế nào đi chăng nữa, thì khi chấm dứt, cũng chỉ có thể dùng ba chữ này để cáo biệt.

[1] Chu Tự Thanh sinh năm 1891 và mất năm 1948, là người Dương Châu tỉnh Giang Tô, ông từng làm Chủ nhiệm khoa Trung Văn trường đại học Thanh Hoa, là nhân sĩ yêu nước nổi tiếng Trung Quốc. Những bài tản văn của ông có vị trí hết sức quan trọng trong lịch sử văn học hiện đại Trung Quốc, và được nhiều độc giả yêu thích cho đến nay, đơn cử như một số tác phẩm "Tâm lư", "Trắng sáng đêm sen", "Màu xanh", "Mùa đông" v.v...

[2] GMAT : Graduate Management Admission Test, là một bài thi linh hoạt được tiêu chuẩn hóa thực hiện trên máy tính gồm hai môn Toán và Tiếng Anh để đánh giá khả năng học thuật bậc trên đại học. Các trường kinh tế thường sử dụng bài kiểm tra này như là 1 trong nhiều tiêu chí lựa chọn đầu vào cho chương trình quản trị kinh doanh bậc trên đại học (như MBA)

TOEFL là viết tắt của Test Of English as a Foreign Language. TOEFL là bài kiểm tra trình độ tiếng Anh (Mĩ). Bài kiểm tra này bao gồm các kỹ năng: nghe, nói, đọc, viết. TOEFL đánh giá kỹ năng hiểu và sử dụng tiếng Anh chuẩn Mĩ của một người có đạt đến trình độ có thể sử dụng ở bậc đại học. Điểm TOEFL thường được yêu cầu khi nhập học ở hầu hết các trường đại học và cao đẳng ở Mĩ. Điểm số TOEFL có giá trị trong 2 năm

[3] Hai câu này của Tổng Dực vốn là một câu đối :

Về trên : Ngoài hiên, bóng núi trải qua xuân Hứa Thu đông, thay đổi trăm vạn lần thì cảnh vẫn phi phàm

Về dưới : Trong cửa vạt vật từ khắp đông tây nam bắc đều cuộn cuộn đổ về chốn thần tiên cư ngụ

Đôi câu đối này có nghĩa, cho dù có thay đổi thế nào đi chăng nữa, thì cảnh núi vẫn phi phàm, mà người người vẫn đổ về chiêm ngưỡng nơi thần tiên cư ngụ. Theo mình thì ý Tổng Dực là, cho dù kết quả thế nào đi chăng nữa, thì ước mơ lớn nhất của anh vẫn là xuất ngoại học, cho nên anh tuyệt đối không từ bỏ ước mơ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tổng Dực không nói gì, chỉ hướng ánh mắt về phía khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Tôi cảm thấy người lạnh run, vội vàng nép vào người anh, anh lập tức cởi áo khoác ra khoác lên người tôi. Tôi dựa vào vai anh, cảm thấy toàn thân lúc lạnh lúc nóng, đầu óc dần dần mơ hồ, trong lòng tràn đầy khổ sở, sau khi tỉnh lại anh sẽ hoàn toàn biến mất, vì thế liền nắm chặt lấy tay anh, lệ rơi ướt đầm vai áo anh.

Có phải lúc tâm trạng người ta cực tệ, sức chống cự với ngoại lực cũng thấp đi rất nhiều phải không ?

Lúc tôi đứng dưới trời tuyết chờ Tổng Dực, cả người đều đông cứng cả, cũng không bị cảm mạo, thế mà đêm qua chỉ chịu gió lạnh thổi một chút, ngủ trên sàn nhà một lúc, tôi lại bị cảm.

Tôi choáng váng cố đứng lên, uống hai viên Tylenol[1], sau đó lại bò lên giường tiếp tục ngủ. Nói là ngủ, kỳ thật cũng không phải ngủ, mà chỉ là một loại trạng thái tiếp cận với chợp mắt, hết thấy sự tình xung quanh trải qua tôi đều biết, vẫn có thể nghe được loáng thoáng những tiếng động vọng lại từ bên ngoài hàng xóm, nhưng đầu óc vẫn mơ mơ màng màng, giống như đang ở trong mưa tuyết, giữa những bông tuyết mù mịt không rõ, lại đột nhiên xuất hiện một cái hình ảnh không đầy đủ nằm lơ lửng

Tổng Dực đi ở phía trước, tôi cố gắng chạy theo, cứ nghĩ là có thể đuổi tới nơi rồi, nhưng không hiểu vì sao, hình ảnh lại thay đổi, anh lại không đi trên đường nữa, anh ngồi trong xe, tôi dốc toàn lực gọi anh, dốc toàn lực đuổi theo anh, nhưng chiếc xe không dừng lại.

Đột nhiên, Ma Lạt Năng xuất hiện ở phía trước, nàng giang hai tay ra, vội vàng chặn ngang trước đầu xe, cái xe phanh kít lại, suýt nữa thì hất bay nàng đi.

Mái tóc dài của nàng bay tung lên, chiếc áo khoác màu đỏ tươi bay phấp phật trong gió lạnh. Tổng Dực bước xuống khỏi xe, đi về phía nàng. Tôi giơ tay về phía anh, muốn gọi anh, nhưng không thể thốt ra được nửa tiếng. Rốt cuộc anh đi tới bên cạnh Ma Lạt Năng, ôm nàng vào lòng, tôi thấy hai thân hình một đen một đỏ từ từ hòa vào làm một trong gió lạnh.

Ma Lạt Năng gác đầu vào vai anh cười đầy hạnh phúc, Tống Dực lại ngẩng đầu nhìn tôi, cơ hồ không thể nhìn rõ được khuôn mặt anh dưới lớp tuyết mù mịt, chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt chứa đầy bi thương. Sự bi thương đó làm người ta không thờ nổi, giống như ngưng tụ hết thảy hắc ám nơi thế gian, khiến người ta cảm thấy chủ nhân của ánh mắt này, cho dù có đứng dưới ánh mặt trời sáng lạn tới đâu, kỳ thật vẫn như đang sống dưới bóng đêm dưới đáy địa ngục.

Đừng thế, đừng như thế ! Tôi thăm hồ hét. Anh thuộc về ánh mặt trời, em có thể không cần anh phải yêu em, nhưng xin anh, xin anh hãy vui vẻ!

Hết thảy trước mắt tôi đều biến mất, chỉ có đôi mắt bi thương của anh là vẫn rõ ràng như vậy. Tôi không kiềm nổi khẽ giơ tay chạm vào ánh mắt anh, mong có thể mang ánh mặt trời trả lại vào trong đó.

Tôi đã chạm được vào mắt anh, có điều sự bi ai trong đôi mắt anh càng thêm đậm đặc, tôi liền chạm nhẹ vào lông mày anh : "Nếu tương lai em còn được cười một vạn lần, em nguyện ý mang chín nghìn chín trăm chín mươi chín lần kia tặng cả cho anh, em chỉ lưu lại một lần, em muốn dùng cái lần duy nhất đó, cùng mỉm cười với anh một lần."

Anh cầm lấy những ngón tay tôi, sức mạnh bàn tay anh, độ ấm của bàn tay anh sao chân thật thế, chân thật như không phải trong mơ.

"Mạn Mạn, giờ chúng ta phải tới bệnh viện." Anh nửa ôm nửa đỡ tôi xuống giường, dùng áo khoác dài và khăn quàng cổ trùm kín người tôi. Chân tay tôi như nhũn ra, đầu nặng chân nhẹ, không phân rõ đây là cảnh thật hay mơ nữa.

Ra khỏi đại lâu, những bông tuyết mảnh mai vẫn nhẹ nhàng tung bay, cả trời đất đều mù mịt không rõ. Trong lòng tôi thăm tưởng, đây chắc chắn là một giấc mơ. Giây phút đó, tôi thấy thoải mái hơn hẳn, liền vươn tay lên dịu dàng ôm lấy cổ anh, cả người dựa hẳn vào lòng anh. Ít nhất, ở trong mộng, anh vẫn thuộc về tôi.

Anh hơi sững lại một chút, rồi lại trở lại bình thường, kê tôi dựa vào lòng mình, lại dùng chính áo khoác của mình bao chặt lấy tôi.

Tống Dực giơ tay vẫy taxi, tôi dựa đầu vào vai anh mỉm cười, đây đúng là một giấc mộng hạnh phúc !

Giữa những bông tuyết bay mù mịt đầy trời, tôi thoáng thấy bóng chiếc Mộc Mã Nhân của Lục Lệ Thành, cả chiếc xe như đã được phủ kín một chiếc áo choàng bằng tuyết, cửa kính xe mở một nửa, bên trong thấp thoáng một bóng người mơ hồ.

Tôi mơ mơ hồ hồ nhớ lại cái đêm không trăng nào đó, anh ta đứng hút thuốc một mình trong bóng tối, liên tiếp hết điều này tới điều khác.

Tống Dực đỡ tôi tiến vào xe taxi, lúc xe chạy, tôi không nhịn nổi phải quay đầu lại nhìn xung quanh, thấy nửa mẫu thuốc lá bay vèo vào trong đám mưa tuyết, con tuần mã màu đen kia ngoặt mạnh một cái, rít gào lên rồi lao đi, hất đám tuyết đọng trên mình bay tung tóe giữa không trung.

Tống Dực sờ nhẹ lên trán tôi, mày nhăn lại ưu phiền : "Đang nhìn gì thế ?"

Tôi mỉm cười : "Giấc mộng của em càng ngày càng kỳ quái nha, lại mơ thấy chiếc Mộc Mã Nhân của Lục Lệ Thành đứng dưới sân nhà em, anh ta đang sầu nào ngồi hút thuốc nha."

Tống Dực không nói gì, chỉ hướng ánh mắt về phía khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Tôi cảm thấy người lạnh run, vội vàng nép vào người anh, anh lập tức cởi áo khoác ra khoác lên người tôi. Tôi dựa vào vai anh, cảm thấy toàn thân lúc lạnh lúc nóng, đầu óc dần dần mơ hồ, lòng tràn đầy khổ sở, sau khi tỉnh lại anh sẽ hoàn toàn biến mất, vì thế liền nắm chặt lấy tay anh, lệ rơi ướt đầm vai áo anh.

Lúc tôi tỉnh lại, trước mắt toàn là một màu trắng, tôi vẫn không phân biệt nổi, rốt cuộc mình đang tỉnh lại giữa giấc mộng, hay mình đang tỉnh lại thật. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc bay đầy mũi, tay tôi vừa khẽ động, đã cảm thấy đau, lúc đó mới phát hiện ra nó đang bị gấn với một sợi dây truyền dịch. Thần trí của tôi dần dần khôi phục, thầm nghĩ xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Ma Lạt Năng vừa cầm một cái cặp lông giữ ấm vào, thấy tôi đang nhìn chăm chăm vào tay mình đầy nghiến齿, vội chạy tới vài bước, kéo tay tôi dúi lại vào chăn : "Cậu ngoan ngoãn một chút đi."

"Mình nhớ là mình đã uống hai viên thuốc cảm rồi cơ mà, sao vừa uống xong đã vào bệnh viện rồi ? Chẳng lẽ loại thuốc kia là giả sao ?

Hai mắt Ma Lạt Năng quàng đen như mắt gấu mèo : "Xem ra không có việc gì rồi, đã biết giống nhầm rồi mà." Nàng uống một ngụm nước, im lặng một lát, đột nhiên cất cao giọng, bắt đầu mắng tôi âm ỉ : "Cậu bao nhiêu tuổi rồi hả ? Có biết cái gì gọi là phát sốt không hả ? Tylenol* có thể chữa sốt cao sao ? Mình thấy cái đầu cậu không cần bị sốt cao đã đập mạch mất rồi. Mình nói cho cậu biết, mình phải canh bên giường cậu suốt một ngày một đêm, bao giờ ra viện tiền công trông bệnh một xu cũng không được thiếu."

Tôi nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong giấc mộng lộn xộn tôi có thể nghe thấy thanh âm của Ma Lạt Năng lúc ẩn lúc hiện, rốt cuộc lúc nào là mộng, lúc nào là thật ?

"Ai đưa mình tới viện thế ?"

Về tức giận trên mặt Ma Lạt Năng chợt biến mất, mỉm cười đáp : "Là Lục Lệ Thành. Tống Dực thấy cậu không đi làm, lại không gọi điện xin phép nghỉ, liền gọi điện cho Lục Lệ Thành. Anh ta thấy chuyện này kỳ quặc, liền tới nhà tìm cậu. Cậu có biết thầy thuốc nói gì không ? May mà phát hiện sớm, nếu không cậu sẽ bị rất nguy hiểm."

Tôi mộng lung nhớ lại, hóa ra là nằm mơ thật.

Ma Lạt Năng khẽ nói : "Mạn Mạn, rốt cuộc Lục Lệ Thành đối với cậu như thế nào ?"

“Sao ?”

Về mặt tôi mơ mơ hồ hồ, khiến Ma Lạt Năng vô cùng bất mãn : "Minh đang hỏi cậu, Lục Lệ Thành đối với cậu có tốt hay không ?"

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, cũng không thể không trả lời, chỉ đành đáp : "Minh muốn gặp anh ấy"

Ma Lạt Năng đưa điện thoại cho tôi, mặt dí sát vào mặt tôi : "Tô Mạn, cho dù cậu thích anh ta đi chăng nữa, cũng chẳng nỡ nài gì anh ta, trước mặt anh ta cậu có cốt khí một chút đi."

Tôi nhìn nàng đầy vẻ đáng thương, ý bảo nàng cho tôi chút không gian riêng tư.

Nàng bất mãn hừ lạnh một tiếng : "Đồ trọng sắc khinh bạn" rồi đi khỏi phòng bệnh.

"Alo, tôi là Tô Mạn đây."

“Sao thế ?”

"Nghe nói anh đưa tôi tới bệnh viện, cảm ơn anh rất nhiều."

“Không cần khách khí”

“Anh, anh có thể tới viện thăm tôi một chút được không ?”

Đáp lại chỉ là sự im lặng, trong những tạp âm từ đầu bên kia truyền lại, có thể nghe thấy tiếng nhạc đầy tịch mịch

Gió hoang vắng, không quan tâm tới những thống khổ của con người, phảng phất như muốn vết sạch hết thảy. Chuyện cũ dù đã phủ đầy bụi bặm, nhưng những quả pháo hoa ngày xưa ấy, thoáng giống như sắc đèn rực rỡ hôm nay. Có lẽ ở một thời điểm nào đó, có một kẻ nào đó chợt rơi lầm vào trong giấc mộng, thầm giữ lại bao ký ức trong tim. Đợi một lần trái tim xoay chuyển, đợi một lần sóng tình cuộn cuộn, gặp lại nhau sau một đời người. Làm sao thờ ơ cho được, như trời cao vĩnh viễn không đổi thay..... Không tưởng chỉ sợ là vô dụng, sóng tình nếu như cuộn cuộn, nào ai có thể làm ngo, dễ dàng buông tha chút ảnh hình của tình yêu. Mãnh liệt như con sóng, tan rã như băng tuyết, tâm chi âm thầm loạn nhịp, tiền thế đã xa mất rồi, kiếp sau thế mà không gặp, tình không sâu ai trót mà đau...

Tôi từng sờ ngòai nghe, mấy phen rơi lệ, không tưởng chỉ sợ là vô dụng, sóng tình nếu như cuộn cuộn, nào ai có thể làm ngo

"Đây là bài hát gì thế"

"Một bài hát rất cũ rồi, "Dã phong" của Lâm Úc Liên"

Trong đầu tôi như hiện ra một bức tranh rất thật - lúc này anh ta đang ngồi trước khung cửa sổ của căn nhà gỗ nhỏ, lẳng lặng hút thuốc trong bóng đêm, lẳng lặng nghe bài hát này. Trời đất tịch mịch, thứ duy nhất làm bạn chính là mẩu thuốc lá trong tay kia. Có lẽ cửa sổ đang mở ra, gió lạnh tùy ý lùa vào phòng. Có một thời điểm nào đó, người ta cũng có chút kích thích muốn được ngược đãi thân thể mình.

Tôi không nhịn nổi liền hỏi : "Anh đang ở Xương Bình à ?"

"Ừm"

"Thế thì tôi, tôi cứ ngỡ là anh đang ở trong nội thành, ngại quá, đã quấy rầy anh rồi." Hai câu cuối, tôi không phải nói một cách khách khí, mà đúng là tôi cảm thấy đang quấy rầy anh ta thật.

Tôi đang muốn ngắt điện thoại, đã nghe thấy anh ta đột nhiên thốt lên : "Hai tiếng nữa gặp lại."

"Không..." Điện thoại đã bị ngắt, chữ "Cần" vừa mới ra tới đầu lưỡi.

Ma Lạt Năng đi tới đi lui ngoài hành lang mấy lần liền, thấy tôi đã gọi điện thoại xong, mới lập tức chạy vào : "Chắc, chắc, nói gì thế ? Sao nói lâu thế ?"

Tôi nhìn nàng chăm chú : "Rốt cuộc cậu quen Lục Lệ Thành như thế nào ?"

Ma Lạt Năng bối rối đứng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng : "Không trả lời có được không ?"

"Minh có thể đi hỏi anh ấy"

Ma Lạt Năng đứng sững trước mặt tôi, đối mặt với ánh mắt của tôi, rốt cuộc đáp : "Anh ấy chính là cái người mình gặp lúc xem mắt đó, là người thích mình đó... Minh... lúc đó mình không biết rằng anh ấy là người cậu thích, mình chỉ nghĩ là thực trùng hợp, không ngờ lại cùng một công ty với cậu, còn định đợi lúc nào cậu từ Mỹ trở về sẽ dọa cho cậu nhảy dựng. Mạn Mạn, thật xin lỗi !"

Tôi cũng bị dọa nhảy dựng thật, có điều cũng không phải vì anh ta : "Cậu, cậu và Lục Lệ Thành rốt cuộc đã phát triển tới tình trạng nào rồi ?"

"Minh... Hai bọn mình mới chỉ cầm tay, tôi lúc chào từ biệt, thỉnh thoảng mới ôm một cái, đúng là thỉnh thoảng, ít lắm." Ma Lạt Năng vừa nói vừa cúi đầu : "Cậu còn muốn biết gì nữa không ? Nếu cậu muốn biết rõ ngọn ngành chuyện này, mình tình nguyện tự nói cho cậu, không muốn cậu nghe được từ miệng anh ấy"

"Không còn gì nữa" Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Ma Lạt Năng ngồi vào cạnh tôi, khẽ nói : "Cha mẹ mình thực vừa lòng với Lục Lệ Thành, nhất là cha mình, rất thích anh ta. Cho nên dưới sự tác động của cha mẹ mình, mối quan hệ giữa hai bọn mình phát triển có vẻ nhanh. Anh ấy đối với mình cũng tốt lắm, lúc đó mình đã nói trong message rồi đó, mỗi ngày mình đều nhận được một bó hoa, là anh ấy tặng đó. Nếu không phải mình gặp được Tổng Dực, có lẽ chỉ hai ba tháng nữa, bọn mình sẽ đính hôn."

"Cậu yêu anh ấy sao ?" Khó khăn lắm tôi mới thốt ra được những lời này, chính bản thân mình cũng không biết mình hỏi mấy câu này vì động cơ gì.

Ma Lạt Năng cười buồn bã : "Mình không biết. Chỉ biết lúc đó mình rất thích nói chuyện với anh ấy, anh ấy có thể làm mình cười, nếu không có Tổng Dực, anh ấy cũng là người khiến mình không cự tuyệt bước chân vào ngưỡng cửa hôn nhân. Nhưng mà, có Tổng Dực, hết thảy đều sẽ không như thế. Tổng Dực giống như giấc mộng đẹp nhất trong lòng mình, cho tới bây giờ, mình cũng không dám tin là giấc mộng ấy đã trở thành sự thật." Ma Lạt Năng lại nhìn tôi đầy áy náy : "Thật xin lỗi"

"Cậu có làm sai gì đâu, sao cứ phải xin lỗi mình như thế ?"

Ma Lạt Năng như trút được gánh nặng, cẩn thận nhấc tay qua dây truyền dịch của tôi, ôm lấy tôi : "Suốt đời suốt kiếp đều là bạn bè!"

Tôi dùng một cánh tay ôm lấy lưng nàng : " Suốt đời suốt kiếp". Trước kia, lúc ôm nhau sau khi cãi nhau xong, chúng tôi thường nói mấy chữ này. Những câu nói vào thời điểm đó, được thốt ra dễ dàng với đầy hạnh phúc và niềm vui, còn hôm nay, lại mang theo những ước hẹn ngầm đầy bí ẩn của tôi.

Ma Lạt Năng cảm thấy cái cặp lồng giữ ấm trên bàn, vừa dứt cho tôi uống từng thìa canh, vừa hỏi đầy thận trọng : "Bây giờ quan hệ giữa cậu và Lục Lệ Thành ... như thế nào ?"

Trong đầu tôi bắt đầu nảy ra những phương án để có thể giải quyết cái bài toán phức tạp này một cách hợp lý và ăn khớp - Lục Lệ Thành thích Ma Lạt Năng, Lục Lệ Thành đã từng hò hẹn với Ma Lạt Năng, Ma Lạt Năng đá Lục Lệ Thành. Tôi có vị trí nào giữa những thứ đó ? Ừm ! Đúng rồi, tôi thích Lục Lệ Thành. Tôi vừa suy tư vừa thông thả trả lời : "Anh ấy là người rất thông minh, chắc mình mới vào công ty được một thời gian thì đã phát hiện ra tình cảm của mình đối với anh ấy, nhưng tính cách của mình cũng không phải loại mà anh ấy thích, nên anh ấy vẫn làm bộ như không biết, còn cố tình điều chỉnh phòng của Tổng Dực. Chuyển công tác tới nước Mỹ của mình cũng là do anh ấy sắp xếp, mình nghĩ đó chắc cũng coi như một kiểu bồi thường đi. Chắc là không thể đáp lại tình cảm của mình, nên mới hỗ trợ mình trong sự nghiệp. Lúc mình ở New York vẫn email cho anh ấy, nhưng anh ấy không trả lời bao giờ. Nhưng lúc mình từ Mỹ trở về, anh ấy lại đối với mình tốt hơn trước rất nhiều, lại còn tự tới sân bay đón mình nữa. Cái buổi sáng lúc cậu báo mình chuẩn bị gặp Tổng Dực đó, đột nhiên anh ấy nói cho mình biết rằng, anh ấy đã trót thích một người, nhưng người kia không thích anh ấy, bây giờ anh ấy sẽ suy nghĩ về tình cảm của mình lại một lần nữa. Mình vô cùng đau khổ, cũng không ăn trưa, nên tới hôm đó gặp cậu, mới đột nhiên té xỉu. Sau đó mình gặp anh ấy ở nhà hàng, không kiềm chế nổi đã òa khóc, anh ấy liền dẫn mình vào buồng vệ sinh tư nhân, có lẽ vì mình khóc lóc thảm thiết quá, có lẽ rốt cuộc mình cũng khiến anh ấy cảm động, rốt cuộc anh ấy đồng ý ký kết giao với mình. Sau đó, như vừa nãy đó, mình đã biết anh ấy và cậu đã từng hò hẹn."

Làm một người kiểm toán chuyên tìm ra những chứng cứ giả mạo, am hiểu sâu nhất chính là nguyên lý việc lập lòe đánh lận, thật giả lẫn lộn một lúc, thời gian, địa điểm sự kiện đều vô cùng ăn khớp, ngay cả chính tôi còn tin rằng sự thật đúng là như vậy, huống chi là Ma Lạt Năng ? Lúc này đây Ma Lạt Năng hoàn toàn tin rằng người tôi yêu là Lục Lệ Thành.

Về mặt nàng như rất khó chịu, về như sắp khóc tới nơi. Tôi mỉm cười vỗ vỗ tay nàng, nói rất chân thành : "Vừa rồi anh ấy có nói qua điện thoại, anh ấy sẽ đối xử tốt với mình. Người đã tới từng này tuổi rồi, ai mà chẳng bạn trai bạn gái cũ ? Mấu chốt là hiện tại và tương lai"

Vừa nói hết, tôi ngẩng đầu lên, thấy Tổng Dực đã đứng ở cửa từ lúc nào, sắc mặt hơi tái nhợt. Ma Lạt Năng bối rối nhảy dựng lên, lúng ta lúng túng hỏi : "Anh đến từ lúc nào ?"

Tổng Dực nhìn nàng, mỉm cười, trong mắt lộ rõ ra vẻ dịu dàng : "Vừa tới xong"

Lúc đó Ma Lạt Năng mới cười thoải mái, như hoa nở rộ, nắm chặt tay anh nói : "Bên ngoài có lạnh lắm không ạ ?"

Tổng Dực lắc đầu, tia nhìn dừng lại ở đôi mắt thâm đen của Ma Lạt Năng, trong mắt hàm chứa đầy vẻ đau lòng : "Mệt không ?"

Tôi nhắm mắt lại, khóa chặt cửa lòng, cự tuyệt xem, cự tuyệt nghe ! Nhìn ánh mắt anh như thế, đúng là anh yêu nàng ấy thật sự!

Ma Lạt Năng ghé sát tai tôi gọi khe khẽ, tôi nhắm chặt hai mắt, không phản ứng. Nàng cố hạ giọng nói với Tổng Dực : "Mạn Mạn nói Lục Lệ Thành lát nữa sẽ tới, chúng ta ngồi đây chờ anh ta tới rồi hãy đi. Em chỉ sợ chẳng may lúc Mạn Mạn tỉnh lại muốn làm gì đó, lại không có ai hỗ trợ."

"Được"

Ma Lạt Năng khe khẽ hỏi Tổng Dực lát nữa sẽ tới đâu ăn cơm, nghe qua thì có vẻ như nàng để Tổng Dực lựa chọn, nhưng chính nàng lại chọn đồng bác tây, lúc thì muốn ăn món cay Tứ Xuyên, lúc lại muốn ăn đồ ăn Quảng Đông, lúc lại thấy nhà kia quá xa, lúc lại thấy nhà này phục vụ không tốt. Những câu nói nhỏ nhẹ hàm chứa sự nũng nịu rất tùy hứng, bởi vì biết mình được cưng chiều, nên mới kiêu ngạo.

Trong nháy mắt lúc Lục Lệ Thành đẩy cửa ra, tôi cảm giác muốn đập đầu lạy tạ anh ta. Sau khi anh ta và Tống Dực trao đổi vài câu khách sáo, Tống Dực và Ma Lạt Năng cùng đi mất.

“Bọn họ đi rồi, cô có thể mở mắt ra rồi.”

Tôi mở mắt ra, thấy Lục Lệ Thành khoanh tay trước ngực, khóe miệng nhếch lên cười chế giễu : “Giả vờ ngủ có tới mức nội thương hay không ? Có cần khăn tay không ?”

Tôi liếc anh ta một cái : “Hai ta đồng bệnh tương liên, làm gì phải vội nấu nhau đến thế[2]?”

Anh ta nhún mày đáp thân nhiên : “Hứa Liên Sương đã kể cho cô nghe rằng cô ấy và tôi đã từng hò hẹn sao ?”

“Đúng”

Anh ta cười, liếc xéo tôi một cái : “Năm nay tôi đã ba mươi ba tuổi rồi, là một người đàn ông bình thường khỏe mạnh, chắc không đến nỗi phải khiến cô cho rằng tôi chỉ mới hò hẹn với một người con gái duy nhất là Hứa Liên Sương chứ ?”

Tôi thân nhiên cười nhạo anh ta : “Hẹn hò chắc không ít, bắt quá muốn đi tới bước đàm hôn luận giả chắc cũng không nhiều lắm đi ?”

Nụ cười của anh ta lập tức cứng đờ trên mặt, hàm chứa vài phần phẫn nộ, quát lớn : “ Cô chẳng biết cái gì cả, đừng có mà nói bừa”

Lần đầu tiên có thể chiếm thế thượng phong trong trận khẩu chiến với anh ta, thế mà tôi chẳng thấy vui vẻ chút nào, chỉ một mồm đáp : “ Vô cùng cảm tạ anh có thể tới đây, bây giờ anh có thể về được rồi, tôi có thể tự chăm sóc cho mình được.”

Anh ta thân nhiên nói : “Không phải cô nói hai chúng ta đồng bệnh tương liên sao ? Một người âm thầm đau lòng, sau bằng hai người cùng ôm nhau khóc, tôi muốn mời cô ăn cơm, cô có muốn đi không ?”

Tôi nghĩ một lát, rồi lập tức nhỏ cây kim truyền dịch trên tay ra, anh ta chẳng những không ngăn cản, lại đưa cho tôi một miếng bông để cầm máu.

Tôi khoác áo khoác vào, Lục Lệ Thành thấy trên giường bệnh còn có mũ, khăn quàng cổ, liền đưa cho tôi, tôi lập tức lùi lại : “Tôi không muốn dùng” Anh ta lập tức tiện tay ném trở lại giường bệnh. Tôi lại đau lòng, chạy tới nhặt lên, cẩn thận nhét vào trong túi.

Hai người lén lút xuống tầng một, anh ta bảo tôi trốn ở một góc, đợi anh ta đi lái xe tới. Đợi tới khi vào trong xe của anh ta rồi, tôi mới thở phào một hơi.

“Ăn cơm ở đâu bây giờ ?”

Tôi nói tên một nhà hàng Tứ Xuyên chuyên đồ ăn cay, nhưng tới khi xe dừng lại, lại phát hiện ra đó là một tiệm cơm Hoài Dương.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, anh ta liền vỗ vỗ vào đầu tôi mấy cái, cười tủm tỉm đáp : “Tay nghề của vị đầu bếp ở đây đứng hàng thứ nhất đấy.” rồi kéo tôi và nhà hàng.

Anh ta không hỏi tôi lấy nửa câu, cứ thế tự gọi mấy món ăn liền, thấy tôi vẫn trừng mắt nhìn, anh ta liền nói : “Quán ăn này tôi vốn quen, những món ăn mà tôi gọi đều là những món đặc trưng của quán hết”

Mấy món đặc trưng của nhà hàng này hương vị rất nhạt, căn cứ vào cái vị giác còn đang bị cảm mạo của tôi, thật tôi chẳng phát hiện ra được nó khác biệt ở chỗ nào. Đề nghị uống rượu của tôi bị Lục Lệ Thành vin vào cố phải lái xe bác bỏ hoàn toàn, lại gọi một bình trà hoa cúc, lại cho thêm mấy thìa đường, rót cho tôi một ly, còn nói với tôi : “Lấy trà thay rượu, cũng thể thôi.”

Tôi bắt đầu có cảm giác mình bị mắc lừa. Trừng mắt nhìn anh ta, căn bản anh ta không để ý, mắng anh ta, tôi cũng không đủ sức, mà cũng không dám. Cho nên tôi chỉ đành cúi đầu và cơm.

Nhớ lại sự khác thường của anh ta lúc tới sân bay đón tôi, tôi cúi đầu hỏi : “Có phải lúc tôi xuống phi cơ anh đã biết rồi không ?”

Thế mà Lục Lệ Thành cũng biết tôi muốn hỏi cái gì : “Đúng vậy, chính vì biết cô bị Hứa Liên Sương đào góc tường nên mới đi đón cô.”

Đột nhiên tôi cảm thấy no ngang, liền đẩy chén cơm ra bên cạnh : “Tống Dực không phải bạn trai của tôi. Lúc tôi nằm trong viện, đã nghĩ kỹ lại một lần, từ đầu cho tới cuối anh ấy cũng chưa từng nói thích tôi, tất cả đều chỉ xuất phát từ một mình tôi, tự tôi ảo tưởng. Vì thế Ma Lạt Năng không sai chút nào, sai lầm duy nhất của cô ấy chính là đã có lỗi với anh, anh có thể lấy cớ này để chỉ trích cô ấy, nhưng đừng có lỗi chuyện của tôi ra để phát tiết bất mãn của anh”

Câu cuối cùng tôi nói rất nhanh, vẻ mặt nghiêm chỉnh, nhưng thật hiếm thấy là Lục Lệ Thành không hề phản bác, ngược lại nói rất nghiêm chỉnh : “Được, từ sau tôi sẽ không nói như vậy nữa.”

Tôi ngơ ngẩn cả cười, sao thái độ của anh ta lại tốt như thế chứ ? Làm nhất thời tôi không thể thích ứng được : “Thật xin lỗi ! Vừa rồi tôi nóng tính quá, người khác không coi tôi ra gì thì không sao, nhưng tôi không chịu nổi nếu có người nói xấu Ma Lạt Năng trước mặt tôi”

Lục Lệ Thành ôn hòa đáp lại : "Tôi có thể hiểu được. Tôi có một anh trai, một chị gái, nếu ai nói xấu họ trước mặt tôi, chắc chắn tôi cũng nổi nóng. Anh em như tay chân, tình thâm máu mủ, chỉ là tôi không ngờ tình cảm giữa cô và Hứa Liên Sương lại sâu đậm như vậy."

"Còn không phải vì bị chính sách con một làm hại sao ! Bất quá chúng tôi cũng chẳng kém gì chị em có quan hệ huyết thống. Ma Lạt Năng là người tốt lắm, cô ấy rất coi trọng tình cảm, cũng không phải loại con gái đứng núi này trông núi nọ, như bây giờ, chẳng qua có nguyên nhân đặc thù..."

Lục Lệ Thành nhủ mảy, cắt đứt lời tôi : "Nam chưa cưới, nữ chưa gả, ai cũng có quyền tự do lựa chọn. Kể ra cô ấy cũng là người rõ ràng, vừa quen Tổng Dực xong đã gọi điện cho tôi, nói rằng cô ấy gặp được người trong mộng, xin tôi bỏ qua cho cô ấy."

Tôi không nhịn nổi liền hỏi : "Chuyện đó xảy ra lúc nào vậy ?"

Quả nhiên giống hệt như tôi dự đoán. Từ lúc Tổng Dực và Ma Lạt Năng biết nhau cho tới lúc rơi vào bể tình, tổng cộng không tới vài ngày, mà lúc đó Tổng Dực còn đi Singapore, nếu không với tính cách của Ma Lạt Năng, đời nào tới ngày đó Tổng Dực mới được gặp tôi.

Tôi uống một ngụm trà hoa cúc, không hiểu sao nó lại đắng nghét như vậy, lại xúc thêm hai thìa đường đổ vào. Lục Lệ Thành nhìn động tác của tôi, bình tĩnh nói : "Tôi không hiểu nổi cái gọi là tình yêu sét đánh, cho nên cũng không lường được, bất quá cũng là tò mò nữa, nên mới dò hỏi một chút, không ngờ lại là Tổng Dực. Có vẻ như bất tự của anh ta khác với bất tự*** của tôi, khéo tôi phải tìm một thầy địa lý chuyển vận cho tôi mất." Lục Lệ Thành thần nhiên tự giễu, nụ cười nhàn nhạt khiến người ta không thể biết được cảm xúc thực sự ẩn phía sau.

Uống hết trà, ăn no cơm xong, anh ta hỏi tôi : "Đưa cô trở lại bệnh viện nhé ?"

Tôi lắc đầu : "Hết sốt rồi, còn về bệnh viện làm gì nữa ?"

Anh ta cũng gật đầu : "Đúng, vốn mắc tâm bệnh, nếu ở thêm mấy ngày nữa, được hai người kia cùng chăm sóc, phỏng chừng bệnh cũ chưa hết, lại phát thêm bệnh mới mất"

Đang chìm đắm trong bi thương vô biên vô hạn, thế mà tôi cũng có thể tức giận được, cực kỳ muốn xông lên bóp chết anh ta, nhưng con người hơn nhau ở chỗ biết mình biết người.

"Tôi muốn về nhà"

"Được" Anh ta liền cầm lấy chìa khóa.

"Không phải nhà trong nội thành đâu, là nhà ở vùng ngoại thành, nhà cha mẹ tôi cơ."

"Được" Anh ta cầm chìa khóa đứng dậy.

"Ở Phòng Sơn, từ đây lái xe tới đó phải mất hai tiếng đồng hồ đấy."

"Được" Anh ta bắt đầu đi ra ngoài.

Tôi liền đi theo anh ta, cẩn thận nhắc nhở : "Phòng Sơn ở mạn Tây Nam của Bắc Kinh, Xương Bình ở mạn Đông Bắc của Bắc Kinh, sau đó anh về bằng cách nào ?"

Anh ta dựa vào cửa xe, đợi tôi lên xe xong, ngón tay khê xò vào cái khoen đeo chìa khóa lúc lắc, những chiếc chìa khóa chạm vào nhau leng keng : "Cô quên thức tôi hả ?"

Tôi bị anh ta chặn họng tức suốt học máu, lập tức ngậm miệng lại, bước lên xe. Đúng là đột nhiên tôi muốn về nhà, không muốn trở lại một mình trong căn phòng lạnh lẽo kia, nhưng đã muộn thế này rồi, không còn xe trạm, mà taxi cũng không chịu đi xa như thế, tôi không sợ, tài xế người ta cũng sợ ! Vì thế tôi chỉ nói chơi như vậy, không ngờ anh ta lại coi là thật. Một khi đã như vậy, tôi cũng chẳng thêm khách khí nữa.

Cũng phải hơn mười giờ tối, đêm đã khuya, trời giá rét, con đường có vẻ như trống trải lạnh lẽo, Lục Lệ Thành đứng là chạy hết ga, chiếc Mực Mã Nhân lướt nhanh như gió trên quốc lộ. Tôi nhìn những cửa hàng được trang trí rực rỡ, mới nhớ ra đã sắp vào năm mới, quên mất không kiểm tra tài khoản của mình ở ngân hàng, liền nghiêng đầu hỏi Lục Lệ Thành : "Nếu bây giờ tôi đưa đơn xin nghỉ việc, công ty sẽ bắt tôi bồi thường bao nhiêu tiền ?"

Một lát sau Lục Lệ Thành mới nói : "Hợp đồng là chết, người mới là sống. Nếu cô đưa đơn xin thôi việc, nhất định Tổng Dực sẽ thay cô lo chu toàn, cho dù phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, chắc cũng chẳng bao nhiêu đâu."

Lòng tôi rồi như tơ vò, ngăn người nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe.

"Cô cảm thấy bây giờ xin thôi việc là ý kiến hay sao? Cô đã phải giả bộ vất vả đến như thế trước mặt Hứa Liên Sương, thì phải giải thích với cô ấy như thế nào về việc cô xin thôi việc ?"

"Tôi tới MG là vì anh, bây giờ tôi đã tóm được anh rồi, nên tôi nghỉ việc cũng là bình thường mà."

Lục Lệ Thành phá lên cười : "Sao cô không hỏi xem tôi có nguyện diễn trò cùng cô không ?"

"Không phải hôm đó anh đã diễn trò giúp tôi rồi sao ? Tôi và anh đều có lợi, thế không phải quá tốt hay sao ?? Tôi có thể lừa được Ma Lạt Năng, mà

anh cũng có thể che giấu được sự thương tổn của anh...."

"Tôi không bị thương tổn"

Tôi khoát tay, mặc cho anh ta mạnh miệng, nếu không bị thương tổn, thì ngày đó việc gì phải giả bộ làm bạn trai tôi trước mặt Ma Lạt Năng ?

"Rồi, căn bản là anh không thích Hứa Liên Sương ! Vậy có thể chứng minh anh không bị thương tổn."

Anh ta cười im lặng trong chốc lát, rồi mới chậm rãi đáp : "Nếu cô thích nghỉ việc thì cứ nghỉ việc, tôi cũng lười chẳng thèm dính dáng tới ! Bất quá nếu Hứa Liên Sương tới hỏi tôi, tôi liền nói thẳng nói thật, Tô Mạn tới MG chỉ vì muốn theo đuổi Tổng Dục, hiện giờ Tổng Dục đã bị cô cướp lấy, nên cô ấy có nghỉ việc cũng là chuyện bình thường"

"Lục Lệ Thành !"

"Tai tôi cũng không bị điếc, cô cũng không cần phải hét lớn như thế."

Tôi nhìn chăm chăm anh ta trong giây lát, đột nhiên cảm thấy hết thảy đều không có ý nghĩa, đúng là tôi hoàn toàn không có tư cách yêu cầu anh ta giúp tôi diễn trò. Tôi liền hạ cửa kính xe xuống, để gió lạnh thổi tạt vào mặt, rất muốn hét to lên, nhưng ngay cả sức để hét cũng không có.

Lục Lệ Thành đột nhiên điều khiển cho cửa kính trời lên.

Tôi lại hạ xuống.

Anh ta lại bấm nút cho cửa kính trời lên. Tôi đang định hạ xuống anh ta đã khóa cửa kính lại.

Tôi cố gắng bấm nút, nhưng vẫn không thể nào hạ cửa kính xuống được, cảm giác đau khổ bị dồn nén rốt cuộc đã bùng nổ, tôi gục người xuống khóc lớn : "Rốt cuộc anh muốn thế nào ? Rốt cuộc anh muốn như thế nào chứ ? Vì sao anh lại đối xử như vậy với em ? Vì sao chứ ?"

Tổng Dục, vì sao chứ ? Rốt cuộc là vì cái gì ? Rốt cuộc em đã sai ở chỗ nào ? Vì sao lại là Ma Lạt Năng ? Vì sao chứ ?

Lục Lệ Thành hoảng sợ, vội vàng tạt xe vào lề đường, ban đầu còn muốn an ủi tôi, sau phát hiện ra đối tượng mà tôi đang làm nhảm kia căn bản không phải anh ta, liền im lặng, chỉ châm một điếu thuốc, lẳng lặng đứng hút, mặc cho tôi gào khóc một mình.

"Đêm Giáng sinh, công việc bận như vậy, thế mà anh ấy cố tình ngồi máy bay hơn mười mấy tiếng tới New York gặp tôi, chỉ vì muốn cùng tôi đón Giáng sinh, ngày hôm sau lại ngồi máy bay hơn mười mấy giờ quay lại Bắc Kinh. Tối đêm Giáng sinh, chúng tôi ngồi trong một nhà hàng có thể quan sát được toàn cảnh của Manhattan, chúng tôi cùng trượt băng trong Center Park, anh ấy nắm tay tôi, kéo tôi xoay tròn trên mặt băng, chúng tôi cùng nhau cười đùa, lúc trượt trượt chân, vì để bảo vệ tôi, anh ấy ngã chịu một mình. Tôi không rõ, tôi không thể nào hiểu nổi, chẳng lẽ tôi đã sai rồi sao ? Là tôi tự ảo tưởng, chỉ mình tôi tình nguyện"

Tôi ghen ngào thốt không nên lời, Lục Lệ Thành dúm hộp khăn giấy vào tay tôi, tôi rút khăn ra lau mắt, lại lau cả nước mũi : "Anh ấy chưa bao giờ nói là thích tôi, có điều, tôi cứ nghĩ rằng những cử chỉ đó của anh ấy đã chứng tỏ ý tứ của anh ấy. Anh ấy cũng chưa bao giờ nói rằng tôi là bạn gái của anh ấy, thế mà tôi đã tự nghĩ mình là bạn gái của anh ấy. Tôi không hiểu, tôi hoàn toàn không hiểu, vì sao lại như thế chứ ?"

Tôi lại rút một cái khăn giấy ra lau nước mắt : "Vì sao lại là Ma Lạt Năng chứ ? Nếu là người khác, tôi có thể khóc lóc, kêu gào, tôi có thể đi giành lại, chất vấn, có điều bây giờ tôi chẳng thể làm gì cả... Ngay cả người để tôi than thở kể lể cũng không có. Trước kia, mỗi khi tôi khó chịu, tôi có thể đi tìm Ma Lạt Năng, cô ấy sẽ nghe tôi lải nhải, cùng tôi uống rượu, cùng khổ sở với tôi, giúp tôi đưa ra ý kiến, còn bây giờ tôi chỉ đành tự hỏi mình, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra chứ ?"

Cả một hộp khăn giấy đã bị tôi dùng hết sạch, những cảm xúc mà tôi đã đè nén rốt cuộc đã bộc lộ hoàn toàn. Tôi không phong độ, không rộng lượng, kỳ thực, tôi thực nhỏ mọn, tôi thật không cam lòng, tôi rất ích kỷ, tôi không phải một người con gái có thể bình tĩnh có lý trí xử lý sự tình không thân nhiên như không.

Trong ánh mắt của Lục Lệ Thành lóe lên những tia sáng khinh thường : "Có lẽ tôi có thể nói cho cô biết vì sao"

Tôi cầm tờ khăn giấy chặn vào mắt mình, bắt mình phải bình tĩnh trở lại.

"Tô Mạn, rốt cuộc cô biết được bao nhiêu về Hứa Liên Sương ?"

Tôi nhắm mắt lại đáp : "Cũng đủ khiến tôi hết lòng tin tưởng cô ấy, trân trọng cô ấy."

"Cô có biết cha của Hứa Liên Sương là ai không ?"

"Chính là người đề ra Hứa Liên Sương"

Lục Lệ Thành cười : "Cũng không sai ! Vẫn còn tính hài hước, hy vọng có thể tiếp tục bảo trì. Cha của Hứa Liên Sương là Hứa Trọng Tấn."

Hứa Trọng Tấn? Cái tên này nghe cũng thật quen tai, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi ?

Lục Lệ Thành cũng không bắt tôi phải hao phí tế bào não để suy nghĩ nữa : "Hiện giờ chúng ta đang cố gắng lôi kéo một vị khách hàng cực kỳ lớn, là nhân vật số một của xí nghiệp XX lĩnh đoạn năng lượng nguyên tử của Trung Quốc, nhân viên dưới quyền có khoảng một trăm sáu mươi bảy người."

"Thì sao chứ ? Đây là Bắc Kinh mà ! Chỉ cần một cái biển hiệu đỏ, đề chết mười người, thì chín người trong đó đã là quan rồi."

Lục Lệ Thành nhìn tôi đầy kinh thường : "Rốt cuộc cô có đúng là người đang làm việc trong giới tài chính không hả ? Rốt cuộc cô có biết năng lượng nguyên tử có ý nghĩa như thế nào đối với Trung Quốc không ? Thôi để tôi nói hộ vậy, trên sơ yếu lý lịch của Hứa Trọng Tấn, đã từng có lần làm tình trưởng tình xx, tôi có thể nói rõ ràng cho cô, chức vị hiện tại của ông ấy, còn có quyền lực hơn cái chức kia nhiều."

"Giữ chứ ?" Tôi kêu lên sợ hãi, tuy rằng trong Bắc Kinh chỗ nào cũng toàn quan chức, nhưng cấp tỉnh trưởng thì cả Trung Quốc cũng không có bao nhiêu.

Bên môi Lục Lệ Thành lại hiện ra nụ cười châm chọc quen thuộc : "Bây giờ cô còn dám nói cô hiểu hết Hứa Liên Sương sao ?"

Ký ức về mối quan hệ giữa tôi và Ma Lạt Năng lập tức nhảy lên trong đầu. Chúng tôi quen nhau trên mạng, chúng tôi nói chuyện rất nhiều, sau đó dần phát triển ra ngoài hiện thực, cùng đi dạo phố, cùng ăn cơm, cùng đi du lịch, cùng làm rất nhiều chuyện. Nàng thường bắt tôi mời khách, còn nói lương của tôi cao hơn lương nàng. Nàng cùng mua hàng trên Taobao cùng tôi, chỉ vì muốn tiết kiệm 200 tệ. Sự hiểu biết của tôi đối với tủ quần áo của nàng chẳng kém gì so với tủ quần áo của tôi, quần áo đẹp của nàng rất nhiều, nhưng không hàng hiệu, bộ đắt nhất cũng chỉ trị giá ba nghìn tệ, mà hỏi đó là bị tôi xúi mua, vì nàng mặc vào quá đẹp. Tôi chỉ biết nàng làm việc ở phòng nhân sự của một công ty của Đức tại khu công nghiệp, mà thực ra nàng cũng chỉ biết tôi làm việc trong một công ty kiểm toán, ngay cả việc tôi là kiểm toán hay kế toán thuế cũng chịu, bởi khác nghề như cách núi, tôi cũng lười giải thích cho nàng, mà nàng cũng lười nghe. Dù sao những thứ đó cũng chẳng ảnh hưởng tới việc chúng tôi cùng tham khảo ý kiến của nhau xem nhãn hiệu son nào tốt, đồ ăn ở nhà hàng nào ngon.

Tôi và Ma Lạt Năng đều ở phòng thuê trong nội thành. Năm kia, cha tôi khuyên tôi nên mua một căn hộ độc thân, Ma Lạt Năng nói nàng không muốn là nô lệ của phòng ở, nên vẫn tiếp tục ở phòng thuê. Sau giá nhà cửa ở Bắc Kinh leo thang ầm ầm, nàng lại càng không thể mua được nữa. Tôi cũng chưa bao giờ tới nhà cha mẹ Ma Lạt Năng, mà nàng cũng chưa bao giờ tới nhà cha mẹ tôi. Chỉ có một lần, mẹ tôi lên thăm tôi, lúc đó Ma Lạt Năng cũng tới tìm tôi, ba chúng tôi cùng ăn một bữa cơm. Dù sao cũng chỉ là hai bạn tôi kết bạn với nhau, chứ không phải kết bạn với cha mẹ của đối phương, nên chúng tôi cũng chưa bao giờ hỏi han tới chuyện trong nhà của nhau. Thái độ của tôi là : đối phương muốn nói, tôi sẽ đồng ý nghe. Không muốn nói, tôi cũng tuyệt không can thiệp. Thái độ của Ma Lạt Năng cũng như thế, đó cũng là nguyên nhân khiến chúng tôi có thể hợp ý nhau, trở thành bạn thân cho tới giờ.

Từ đầu tới giờ, Ma Lạt Năng cũng chưa bao giờ lừa tôi, chẳng qua nàng chỉ không nói cho tôi biết nàng là con gái của một cán bộ cao cấp. Đương nhiên, cũng bởi tôi quá tri kỷ, tuy Ma Lạt Năng chỉ lớn hơn tôi có một tuổi, nhưng mỗi lần tôi gặp khó khăn, nàng đều giang tay tương trợ. Có một lần tôi và nàng đi du lịch ở Tây Song Bản Nạp[3], gặp phải hướng dẫn viên du lịch đen, cả hai đều bị lừa đảo, bị hãm ở trong một khách sạn đen, tôi nóng ruột tới mức chỉ muốn nhảy chồm chồm lên, nhưng nàng ta chỉ cười hi hi như không có chuyện gì xảy ra, sau đúng là không có chuyện gì thật, đám quản lý ở khách sạn kia còn khách khí tiễn chúng tôi ra tận cửa, tôi cứ tưởng là nhờ tôi gọi 110. Lúc tôi đi xem mặt gặp phải vô lại, bị theo dõi, bị gọi điện quấy rầy, khổ sở tới mức chỉ muốn trốn khỏi Bắc Kinh, là nàng giúp tôi bãi bình, tôi chỉ biết người này hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời tôi, mà lại không biết vì sao hẳn ta có thể biến mất, tôi cứ tưởng là Ma Lạt Năng nhờ bạn bè trên giang hồ đánh cho hẳn một trận. Tôi muốn vào MG, nàng giúp tôi bịa ra sơ yếu lý lịch, chẳng những có đơn vị công tác cụ thể, ngay cả người làm chứng cũng đủ cả, tôi lại cứ tưởng bởi vì Ma Lạt Năng làm trong phòng nhân sự, quan hệ rộng...

Từng chuyện từng chuyện dù lớn hay nhỏ cũng lần lượt hiện ra trong đầu tôi, rốt cuộc tôi đã phát hiện ra một sự thực : đúng là Ma Lạt Năng không phải người bình thường.

Tôi không biết nên giận hay nên vui, chỉ khẽ thì thào : "Thế mà tôi lại có vinh hạnh được kết bạn với nữ thái tử."

Lục Lệ Thành rít mạnh một hơi, rồi từ từ nhả khói thành vòng tròn : "Điều này có lẽ có thể trả lời cho câu hỏi vì sao Tổng Dực lại lựa chọn như vậy"

Tim của tôi đau nhói lên, dạ dày tôi như bị một người nào đó túm chặt lấy lắc qua lắc lại : "Có thể mở cửa xe được không ? Không khí trong xe bí bức quá."

Anh ta mở khóa, tôi lập tức đẩy cửa xe ra, nhảy xuống xe, chạy vội ra phía lan can đường cao tốc ngồi nôn ọe. Lục Lệ Thành cũng vội vàng xuống xe, một tay cuốn gọn lấy mái tóc của tôi, một tay túm áo khoác giúp tôi,

Sau lưng chúng tôi, một chiếc xe lao vút qua, đèn xe lướt vút qua khiến khung cảnh trước mắt chúng tôi vừa sáng bừng lên lại tối sầm lại.

Sau khi nôn sạch mặt xanh mặt vàng xong, tôi vẫn không cảm thấy trong bụng dễ chịu hơn chút nào, vẫn như bị ai đó vằn vò chèn ép, đầu óc vẫn ong ong lên.

Lục Lệ Thành đưa cho tôi một chai nước, tôi liền súc miệng mấy cái, anh ta liền đẩy tôi lên xe : "Bên ngoài lạnh lắm"

Tôi không chịu lên xe, anh ta liền nói : "Tôi không hút thuốc lá nữa rồi."

Tôi lắc đầu : " Không liên quan gì tới anh, cho tôi một điếu thuốc"

Anh đưa cho tôi một điếu, lại bật lửa, tay kia khum lại chắn gió hộ tôi. Tôi run run gợn tay ra châm thuốc, châm hai lần mà thuốc vẫn chưa cháy. Anh ta liền gạt lấy điếu thuốc, ngậm vào miệng, ghé đầu ào bật lửa hít sâu một hơi, châm xong thuốc.

Anh ta đưa điều thuốc cho tôi. Tôi cầm lấy điều thuốc, hít vào mấy hơi, thân mình hơi run lập cập. Anh ta liền mở rộng cửa xe ra, đẩy tôi ra trước cửa xe, lại bật máy sưởi tới mức cao nhất, thổi thẳng vào người tôi. Anh ta đứng cạnh tôi, cũng tự châm một điều thuốc.

Tôi hút xong một điều, cảm giác ong ong trong đầu rốt cuộc đã yên tĩnh được vài phần, nicotine tuy độc, nhưng đôi khi cũng có tác dụng tốt : "Cho tôi một điều nữa"

Lục Lệ Thành lại lấy một điều thuốc nữa, châm lửa giúp tôi, sau đó lại đưa cho tôi : "Tôi cảm thấy như tôi đang làm hư học sinh ngoan"

Tôi rít một hơi thuốc : "Không phải, anh là thiên sứ cứu giúp đời tôi"

Anh ta cười méo xệch.

Anh ta chưa mặc áo khoác đã xuống xe, đứng lâu trong gió lạnh, cũng không khỏi hơi run lên một chút.

"Đi thôi" Tôi ho khan vài tiếng, lên xe. Anh ta đóng hộ cửa xe lại, búng đầu mẩu thuốc lá ra xa, rồi mới lên xe.

Trong xe tối đen, những ánh đèn xe bên ngoài lướt qua bọn tôi lúc sáng lúc tối, anh ta nhìn đồng hồ trên xe nói : "Chắc giờ cô cũng không muốn về nhà rồi nhỉ ?"

Tôi không biết vì cái gì, nhưng tâm trạng lại cực kỳ dễ chịu, cười nói : "Chúng ta đi nhảy đi, tôi biết một chỗ, DJ ở đó mix nhạc rất tuyệt."

Lục Lệ Thành không đáp lại lời tôi, mà lại thò tay ra đằng sau lôi ra một cái túi nylon, lại bật đèn trên đỉnh xe lên, bới bới trong chốc lát rồi đưa một đồng thuốc cho tôi : "Uống thuốc đi đã"

Tôi nhận thuốc, cầm lấy chai nước, rồi uống sạch thuốc : "Bây giờ anh không giống thiên sứ, mà giống mẹ tôi hơn."

Anh ta tắt đèn trên vòm xe đi, rồi nổ máy. Anh ta điều chỉnh lại máy sưởi cho phù hợp, sau đó lại bật nhạc, tiếng đàn violin nhẹ nhàng vang lên như nước. Trong tiếng âm nhạc như than như khóc, anh ta chuyên tâm lái chiếc Mục Mã Nhân, tốc độ càng lúc càng nhanh, chạy thẳng vào bóng đêm thăm thẳm.

Trong tiếng động cơ, tôi cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, liền hỏi : " Anh cho tôi uống thuốc gì vậy ?"

"Thuốc cảm mạo, thuốc an thần."

"Anh, anh lấy đi lúc nào thế ?"

"Lúc rời khỏi bệnh viện."

Hai mí mắt tôi như treo nặng ngàn cân, rốt cuộc cũng không mở ra nổi nữa : "Lục Lệ Thành, anh... thật đáng sợ."

Nói xong câu đó, tôi đã chìm vào mộng đẹp.

[1] Tylenol : thuốc giảm đau

[2] Lấy ý từ câu cuối bài thơ của Tào Thục :

Trử đậu nhiên đậu cơ

Đậu tại phủ trung khắp

Bản thị đồng căn sinh

Tương tiễn hà thái cấp .

Dịch thơ :

Nấu đậu đốt canh đậu

Đậu ở trong nồi khốc

Sinh ra cùng một gốc

Sao nỡ đốt thiêu nhau

Tào Thục là em của Tào Phi, con thứ ba của Tào Tháo, trong lịch sử nổi tiếng là người giỏi thơ hay chữ.

Theo như trong sách Tam Quốc Diễn Nghĩa thì Tào Thục và Tào Phi từng được Tào Tháo cân nhắc chọn làm người kế nghiệp, nhưng sau đó vì ý kiến không nên "phê trường lập thứ" mà Tào Phi được chọn làm người kế nghiệp. Tào Thục trước cũng ý mình có tài nên cũng không coi anh ra gì, thường nói mình hay chữ đáng lẽ nên được kế nghiệp mới phải. Vì vậy sau khi lên ngôi Ngụy vương, Tào Phi nhân việc Tào Thục không về chịu tang bố để bắt

tội Tào Thực.

Mẹ của hai anh em sợ Tào Thực bị bắt tội chết, nên khóc xin Tào Phi, Phi cũng nói chủ yếu là muốn thử cái tài của Tào Thực. Trên điện Tào Phi ra đề bắt Tào Thực trong 7 bước chân phải làm được 1 bài thơ. Tào Thực xin đề bài thì Tào Phi chỉ tay lên bức tranh trên tường có vẽ 2 con trâu húc nhau, một con bị ngã xuống vực. Tào Thực đi hết 7 bước làm 1 bài thơ, ai cũng phục tài của Tào Thực. Tào Phi cũng chịu là giỏi nhưng lại bắt làm 1 bài thơ lấy "anh em" làm đề bài, nhưng không được phạm vào chữ "anh em". Tào Thực không cần nghĩ đọc luôn bài thơ trên. Tào Thực đọc xong sụp xuống khóc, Tào Phi nghe thơ cũng tranh lòng rơi nước mắt, mẹ Tào Phi ở đằng sau chạy ra nói: "Anh sao nỡ chết em thế", đến lúc ấy Tào Phi mới tha tội cho em nhưng phong vương ở xa bắt phải đi ngay, không có chiếu gọi không được tự tiện về triều.

[3] Châu tự trị dân tộc Thái Tây Song Bản Nạp, ngắn gọn là Tây Song Bản Nạp hay Xip Xoong Pan Na hoặc Xisoang Banna, là châu tự trị dân tộc Thái ở phía tây nam tỉnh Vân Nam, Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, giáp giới với Lào và Myanma. Thủ phủ của châu là Cảnh Hồng (Jinghong), nằm trên bờ sông Mê Kông. Là trung tâm du lịch của Trung Quốc cùng với Côn Minh - 2 trung tâm du lịch lớn nhất của Vân Nam. Có vị trí ngang với tỉnh Lai Châu của Việt Nam - có địa hình thấp hơn Hà Giang. (Nguồn wiki)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Anh muốn đỡ lấy tôi, nhưng người đã khom được một nửa, lại dừng lại, chỉ đứng nhìn tôi, trong đôi tròng đen lóe ra vẻ lưỡng lự và đau xót. Tim của tôi như bị vò xé, chỉ đành phải làm bộ như không thấy, quay đầu, đứng lên, không nói nửa câu khắp khiêng đi qua bên người anh vào văn phòng.

Tôi bị mùi thức ăn thơm lừng làm tỉnh giấc. Nửa mơ nửa tỉnh, chỉ thấy mùi thơm xông điếc mũi, mà tôi đang đói tới cồn cào ruột gan, lập tức giật mình ngồi dậy, vừa hít hít cái mũi, vừa choáng vàng mặt mày, ai làm ơn nói giùm xem tôi chuyện gì đang xảy ra thế này.

Tôi đẩy cửa phòng ngủ ra, Lục Lệ Thành đeo tạp dề đang bận rộn trong phòng bếp, múa xẻng vung dao, tư thế rất thành thạo, thấy tôi tóc tai bù xù tròn mắt nhìn anh ta ngẩn người, liền nói : "Cô dậy rất đúng lúc, đi đánh răng rửa mặt xong là có thể ăn cơm được rồi, trong cái tủ nhỏ trong nhà vệ sinh kia có bàn chải đánh răng và khăn mặt mới đây."

Tôi bám tay vào tường, lần mò tiếng vào nhà vệ sinh, lúc miệng đầy kem đánh răng, rốt cuộc mới nhớ ra vì sao tôi ở chỗ này.

Tôi lau khô mặt đi ra ngoài, vừa túm tóc vừa hỏi : "Anh có chiếc đĩa nào không cần thiết phải bỏ đi không ?"

"Để làm gì ?"

"Có thì cho tôi một cái, không có thì bẻ một cái đưa đây."

Lục Lệ Thành ném cho tôi một chiếc đĩa mới : "Dùng tạm nó đi."

Tôi dùng chiếc đĩa búi tóc lên thành một búi, tự ngắm nghía mình một cái, quả nhiên không đến nỗi đầu bù tóc rối như một nữ quý nữa.

Lục Lệ Thành đã cời tạp dề từ lúc nào, đang sắp đồ ăn, nhìn thấy tôi, anh ta liền cười phá lên : "Thực tiên phong đạo cốt."

Tôi nghĩ một lát, còn lâu mới được thế, trên người tôi đang mặc một chiếc áo full kiem luôn áo ngủ dài rộng màu xám, chỉ có trên đầu là một cái búi tóc đạo sĩ. Không đợi anh ta xới com xong, tôi đã vội vàng ăn vụng trước một miếng cà muối, không khỏi xuyết xoa một tiếng, ngon tới mức người muốn tan chảy : "Lục Lệ Thành, anh đâu chỉ biết nhiều thứ, rõ ràng loại toàn năng hai mươi bốn loại."

Anh ta đưa chén com cho tôi, làm bộ thực khiêm tốn hỏi : "Nào cơ, nào cơ ?"

Tôi chỉ vào đầu, vào mắt và tay anh ta : "Đây, đây và đây... đều có khả năng "

Lục Lệ Thành lại cười to lên. Tôi bung bát com, ăn vội vội vàng vàng như gió cuốn mây bay, anh ta kể bên vội vàng nói luôn mồm : "Từ từ, từ từ, lần này đồ ăn chắc chắn thừa thãi, cô không cần phải cướp của tôi."

Tôi cũng chẳng thêm nói gì cả, chỉ vui đầu vào ăn, vốn đã đói, đồ ăn lại cực ngon, ngay cả món rau xào bình thường, mà anh ta cũng có thể khiến cho nó hương sắc đều tròn vẹn. Tôi ăn xong một chén com lớn, rốt cuộc mới ăn chậm lại : "Lục Lệ Thành, người như anh vậy, Cổ Long có một câu miêu tả rất chính xác."

Lục Lệ Thành rất tò mò hỏi : "Nói sao ?"

"Thậm chí có người còn cho rằng, ngoại trừ việc sinh con, việc gì hần cũng làm được."

Lục Lệ Thành vô cùng tức giận nói : "Mau ăn cơm cho xong đi."

Tôi vô cùng hứng thú hỏi : "Vì sao tài làm bếp của anh lại tuyệt như thế ? Chẳng lẽ anh đã từng có một khách hàng thích ăn ngon ? Cũng không đúng nha ! Nếu người đó thích đồ ăn ngon, anh chỉ cần đi kiếm đầu bếp giỏi là được. Chẳng lẽ có người thích tự xuống bếp, nên vì tiếp khách, mà anh phải tự luyện ra một tay nghề đầu bếp cực giỏi ? Nếu đúng là như vậy, họ khách thật quái vật, mà anh còn quái vật hơn."

Lục Lệ Thành không thèm quan tâm, sự hiếu kỳ của tôi lại càng tăng lên : "Chẳng lẽ không phải vì khách hàng, mà vì tình yêu ? Bạn gái cũ của anh từng thích ăn đồ anh nấu chẳng ?" Tôi chắc chắn lưỡi cảm thán : "Thực là không thể đoán được nha ! Anh đúng là người có thể ra phòng khách, vào phòng bếp nha !"

Nhìn thấy cái vẻ ngoài không biết được sự thật tuyệt không buông tha của tôi, Lục Lệ Thành cũng có vẻ không chịu đựng nổi : "Sao cô lại có thể tò mò nhiều chuyện như thế chứ ?"

"Tò mò nhiều chuyện là thiên chức và nghĩa vụ của phụ nữ nhá !" Tôi nói rất hùng hồn.

Lục Lệ Thành thân nhiên đáp lại : "Năm năm trước, cha tôi bị bệnh nặng, tôi đón ông ấy tới Bắc Kinh chữa bệnh, trong khoảng nửa năm lúc ông ở đây chữa bệnh, trù nghệ của tôi từ mấy điểm vọt lên tận 100, nấu ăn thực ra cũng không cần thiên phú, chỉ cần có tâm là được."

Tôi thực không hiểu liền hỏi : "Năm năm trước xem ra anh cũng là kẻ có tiền rồi, sao không mời đầu bếp ?"

Anh ta thả đĩa xuống, ánh mắt vô thức nhìn chằm chằm vào đồng thức ăn trên bàn : "Lúc tôi học đại học, vì tiết kiệm tiền, những dịp nghỉ lễ đều đi làm thêm, cả bốn năm đại học chỉ về nhà có một chuyến. Sau khi tốt nghiệp đại học, để có thể mau chóng kiếm được tiền, trong suốt năm năm tôi cũng chỉ về nhà có hai lần, mà một lần là nhân dịp công tác đi ngang qua thôi. Tôi vẫn cảm thấy chỉ cần tôi cố gắng một chút, thì tương lai có thể giúp cha mẹ tôi có một cuộc sống tốt hơn, có thể đối xử hiếu thuận với hai người. Không ngờ rằng không đợi tới lúc tôi có thể trọn đạo hiếu, phụ thân tôi đã bị bệnh rồi. Lúc tôi đón cha tôi tới Bắc Kinh chữa bệnh, tôi nguyện ý bỏ ra hết số tiền tôi đang có, nhưng có thêm bao nhiêu tiền đi chăng nữa cũng không thể giữ lại cha tôi được, cho nên tôi chỉ có thể nấu cơm hàng ngày cho cha, khiến cha tôi được ăn đồ ăn do chính tay con mình nấu, nói là tôi trọn đạo hiếu, chỉ bằng nói rằng đó chính là tôi tự bù đắp lại những áy náy và tự trách của mình. Cái nỗi đau "con muốn báo hiếu mà cha mẹ không còn", người không trải qua khó có thể hiểu được."

Tôi cảm thấy mình thật có lỗi : "Thật xin lỗi, tôi không nên tò mò quá như vậy."

Lục Lệ Thành cầm lấy đôi đũa : "Không có gì, ăn cơm thôi !"

Chúng tôi đang yên lặng ăn cơm, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Lục Lệ Thành lập tức buông bát đĩa ra nhấc nghe, những người biết số điện thoại này cũng không nhiều lắm, một khi vang lên, chắc chắn là có chuyện.

"Là tôi, ừm, cô ấy ở đây, ừm, được." Anh ta quay người lại gọi tôi : "Tô Mạn, ra nghe điện thoại"

"Tôi hả ?" Tôi tự chỉ chỉ vào chóp mũi mình, không hiểu vì sao điện thoại tìm tôi lại gọi tới số của anh ta.

"Alo"

"Minh đây, cậu muốn dọa chết mình sao ? Cậu có biết, mình và Tống Dực suýt chút nữa lục tung thành Bắc Kinh lên hay không ?" Giọng Ma Lạt Năng như kèm theo tiếng khóc nghẹn nghẹn.

Tôi vô cùng ngạc nhiên : "Mình chỉ ở đây thôi mà ???"

"Lúc mình và Tống Dực ăn tối xong, quay về, thấy giường bệnh trống không. Hỏi thăm người trong bệnh viện, bọn họ ba không, ngược lại còn chất vấn lại bọn mình. Gọi điện thoại cho cậu, lại thấy tắt máy. Tới nhà tìm cậu, bảo vệ nói cậu chưa về. Gọi về nhà cha mẹ cậu, mẹ cậu lại nói rằng sáng nay cậu đã nói cuối tuần này không về nhà, bảo mình gọi di động cho cậu, mình cũng không dám hỏi nhiều, sợ bọn họ lo lắng, chỉ đành nói qua quýt cho qua. Tới lúc bọn mình không còn cách nào nữa, Tống Dực mới gọi điện cho một người ở MG, nói có chuyện gấp, cần tìm Lục Lệ Thành, người kia cũng có vẻ như không vui, lẩn tránh nửa ngày trời, mới tìm ra số điện thoại này. Nếu cậu muốn hai người một thế giới, tốt nhất cũng phải viết giấy để lại cho mình chứ, cậu có biết mình lo lắng lắm hay không hả ?"

Cổ họng tôi như nghẹn lại, nói không ra lời. Ma Lạt Năng cuống quýt kêu vội lên : "Tô Mạn, cậu chết rồi sao ? Nói gì đi chứ ?"

"Mình không sao cả, đêm qua mình ở chỗ Lục Lệ Thành"

Đầu điện thoại bên kia im bất trong giây lát, giọng của Ma Lạt Năng có vẻ căng thẳng : "Mạn Mạn, cậu sao thế ? Không phải cậu đang giận mình đấy chứ ?"

"Không, mình có giận gì cậu đâu"

"Có phải Lục Lệ Thành nói gì với cậu về mình không ?"

"Không, thật không có gì mà, mình đâu có giận gì đâu..."

Lục Lệ Thành liền giật lấy điện thoại : "Hứa tiểu thư, tôi là Lục Lệ Thành. Tôi và Tô Mạn đang ăn cơm, có chuyện gì, có thể đợi lúc chúng tôi cơm nước xong xuôi nói tiếp không ?"

Không nghe được Ma Lạt Năng nói gì, chỉ thấy Lục Lệ Thành trả lời rất khách khí : "Được, không có vấn đề gì cả, tôi sẽ chiều cô ấy cho tốt. Được, được, tôi sẽ bảo cô ấy bật di động. Được, tạm biệt."

Anh ta đập điện thoại : "Ăn nữa không ?"

Tôi lắc đầu : "Thật ra đã no rồi, chẳng qua ăn ngon quá, nên mới ăn thêm thôi."

Anh ta không nói gì, bắt đầu dọn dẹp bát đĩa, tôi ngại ngại nói : "Để tôi rửa chén cho."

"Không cần, cô đi uống thuốc đi, thuốc ở trên bàn, riêng trong cái bình xanh kia thì không cần uống."

Tôi đổ ra một đồng mấy viên thuốc xanh xanh vàng vàng, nuốt một hơi. Người bị thương, có thể uống thuốc, nhưng nếu con tim bị thương, thì biết trị liệu bằng cách nào đây ?

Tôi cầm thuốc và bật lửa của Lục Lệ Thành, đứng cạnh cửa sổ.

Đẩy cửa sổ ra, cái rét căm căm chọt ủa vào làm người thoáng run lên. Tôi châm một điếu thuốc, liếc mắt đánh giá xung quanh trong lớp khói thuốc mù mịt.

Xung quanh nhà, chắc Lục Lệ Thành cố ý không cải tạo gì cả, hết thấy đều hoang dã như cũ, chiếc "Mục Mã Nhân" màu đen nằm nghỉ ngơi giữa những bụi cỏ héo vàng. Còn cái rừng cây ở phía xa xa kia, trên những cành cây khẳng khiu đen xì, vẫn còn đọng lại chút tuyết chưa tan hết, lang lổ đen trắng, nhìn qua càng có vẻ tiêu điều.

Lúc tôi hút hết một điếu thuốc, tiếng vòi nước đang chảy róc rách trong phòng bếp chọt ngừng. Một lát sau, nghe thấy tiếng Lục Lệ Thành vang lên phía sau lưng tôi : "Cô tính bồi dưỡng mình thành một kẻ nghiện sao ?"

Tôi quay lưng lại, hai người như dán chặt vào nhau. Tôi lập tức phun một ngụm khói vào mặt anh ta, anh ta hơi nhúm mày, tôi ngửa đầu, nhìn như sắp đụng vào cằm anh ta, cười cười hỏi : "Đêm qua anh đã biết hết thấy những tin tức, anh định làm thế nào ?"

Anh ta lui ra sau một chút, cũng cười : "Vốn tôi hy vọng cô có thể làm chút gì đó !"

"Vậy anh phải thất vọng rồi. Tôi không tính chạy tới chỗ Ma Lạt Năng để lên án Tống Dực, bởi vì tôi tin rằng anh ấy không phải người như thế, anh ấy yêu Ma Lạt Năng thực sự, nếu anh chứng kiến ánh mắt anh ấy nhìn nàng, anh sẽ hiểu."

"Thế đối với cô thì sao ? Tôi tin là cách cư xử của anh ta đối với cô, theo Ma Lạt Năng phán đoán, cũng biểu lộ ra một cái chữ "Yêu" ."

"Anh ấy làm gì cho tôi ? Sao tôi không biết chứ ?" Hai mắt tôi sáng vụt lên, mê hoặc hỏi.

Lục Lệ Thành nhìn tôi chằm chằm, không nói câu nào, tôi rít một hơi, điếu thuốc lá kẹp giữa những ngón tay : "Chế tạo lời đồn công kích đối thủ cạnh tranh cũng không phải thứ mà một người có thân phận như Lục Lệ Thành nên làm."

Lục Lệ Thành lắc đầu cười : "Tô Mạn, cô thật không sai"

"Cám ơn, tôi đang học tập vị sự phụ tốt nhất." Tôi trừng mắt nhìn anh ta.

Anh ta cười méo xệch : "Cám ơn đã khen ngợi."

Tôi dựa vào cửa sổ, nhìn anh ta đầy dò xét : "Tựa hồ như trông anh cũng chẳng thất vọng lắm thì phải, có thể trao đổi với tôi một chút được không, anh tính làm thế nào để chia rẽ Tống Dực và Ma Lạt Năng ?"

"Vẫn đang suy nghĩ, chưa có cái kế hoạch nào hoàn mỹ. Vốn định lợi dụng cô, ai ngờ cô lại không chịu hợp tác."

Tôi ôm bụng cười, lại châm thêm một điếu thuốc nữa, quay người, dựa sát vào cửa sổ, nhìn về xa xăm, lẳng lặng hút thuốc. Anh ta đứng cạnh tôi, cũng tự châm cho mình một điếu : "Rốt cuộc Tống Dực có gì tốt chứ ? Sao cô chẳng hận anh ta chút nào thế ?"

Tôi suy nghĩ một lát : "Không hận ! Bởi vì anh ấy lựa chọn Ma Lạt Năng cũng không phải cái nguyên nhân mà anh nghĩ tới, nhất định anh ấy có nguyên nhân riêng của anh ấy, có lẽ..... anh ấy chỉ bị tôi làm cảm động, còn Ma Lạt Năng mới là tình yêu thực sự."

Lục Lệ Thành cười đầy khinh thường : "Xem ra đúng là tôi đã già rồi, không thể nào hiểu được cái gọi là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên giữa anh ta và Hứa Liên Sương, tôi cứ nghĩ chắc Tống Dực cũng sớm qua cái tuổi này rồi chứ. Ngoại trừ sự xuất thân của Hứa Liên Sương, tôi không nghĩ ra cái gì có thể khiến một người đàn ông ba mươi tuổi đột nhiên yêu một người xa lạ, đặc biệt" Tôi hơi nghiêng đầu nhìn anh ta, anh ta cũng nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt nhìn chăm chú vào tôi : "Đặc biệt anh ta còn có cô rồi !"

Lòng tôi thoáng chấn động một cái, lật tức quay ngoắt đi : "Cám ơn anh quá khen."

Anh ta nhả ra ba vòng khói thuốc : "Tôi vẫn không chịu thừa nhận ưu thế của Tổng Dực, nhưng bây giờ, tôi không thể không nghĩ tới, sau khi rời khỏi MG, tôi nên đi đâu. Tựa hồ như kết quả đã rành rành ra đây rồi."

Tôi lập tức bật cười : "Xem chừng chả giống ngữ khí bình thường của Lục Lệ Thành gì cả."

Anh ta cũng cười : "Chuyện đã tới nước này rồi, hình như thất bại cũng không phải thứ mà người ta khó đón nhận như tưởng tượng"

Tôi nghĩ một lát, rồi trịnh trọng nói với anh ta : "Tôi nghĩ chuyện sẽ không phát triển như anh nghĩ đâu. Với tính cách của Ma Lạt Năng, chắc chắn sẽ rất ghét nếu bị người khác nhắc tới mối quan hệ giữa mình và cha mình. Tổng Dực cũng là một người vô cùng kiêu ngạo cũng như tự tin, tôi không cho là anh ấy sẽ nhờ tới thế lực của cha Ma Lạt Năng, đó là sự sỉ nhục đối với năng lực của anh ấy. Vì thế, anh cũng không cần phải mang cái phần lợi thế siêu nặng của Hứa Trọng Tấn kia đặt ở phía bên Tổng Dực, vì căn bản anh ấy không biết dùng."

Lục Lệ Thành liếc tôi một cái, nói với vẻ chế nhạo : "Đó là phán đoán của cô về Tổng Dực sao ?" hàm ý rõ ràng : nếu cô có thể đoán chính xác về Tổng Dực, sao còn đứng ở đây giờ này.

Tôi cố chịu đựng nổi ghen ngào trong tim, khẽ nói : "Không tin chúng ta cùng đánh cược đi ! Chỉ cần anh không nói ra, nhất định Tổng Dực sẽ không cho bất kỳ người nào ở MG biết rằng anh ấy có quan hệ với con gái của Hứa Trọng Tấn"

"Được ! Đánh cược gì nào ? Đừng nói là bất tôi phải diễn trò không công với cô nhé, cái đó lúc khác tính sau"

Tôi nghĩ hồi lâu, rồi mới nghĩ ra một chuyện : "Về sau anh không được làm tôi sợ, không được bắt nạt tôi, không được áp chế tôi, và phải mang sơ yếu lý lịch của tôi trả cho tôi."

"Chỉ thế thôi sao ?" Anh ta tỏ ra rất khinh thường : "Cái bản sơ yếu lý lịch giả mạo kia của cô, tôi đã sớm cho vào máy hủy tài liệu rồi, nơi Phòng Nhân sự đó vốn chẳng có bất kỳ giấy tờ nào liên quan tới những công việc cô đã từng làm, đợi bọn họ phát hiện ra, chắc sẽ tưởng là mình sơ ý đánh mất, cùng lắm thì bắt cô nộp lại một bản thôi."

"Sao cơ ?" Tôi khó có thể tin đây là chuyện thật.

Anh ta cười nhạo tôi : "Tôi lựa chọn cô làm việc cho tôi, chẳng nhẽ còn chờ người như Linda vạch góc gác của cô, kéo tôi xuống sao ? Rốt cuộc cô có đầu óc hay không ? Sao Lâm Thanh có thể dạy dỗ ra một đồ đệ ngốc như cô vậy ?"

Nguyên lai những lo lắng hồi đó của tôi đều dư thừa cả.

Anh ta thân nhiên nói : "Tôi nói cho cô, chẳng qua không muốn lừa cô, cô nên nghĩ tới việc đánh đổ bằng tiền đi."

Tôi tức giận kêu lên : "Nếu anh thua thì nấu cơm cả đời cho tôi."

Anh ta thoáng run lên, mặt không chút thay đổi nhìn tôi, tôi biết thừa là trong lòng anh ta lại thầm cho tôi là một kẻ điên, vì thế như quả bóng xì hơi : "Tôi không thích đánh cược bằng tiền, anh nói đi!"

Anh ta lại thân nhiên đáp : "Đây là lần đầu tiên tôi hy vọng rằng tôi sẽ thua. Tôi thua, cô có thể có được điều cô yêu cầu, nếu tôi thắng" Anh ta nghĩ trong chốc lát : "Nếu tôi thắng, cô liền đi uống tôi một trận, coi như tiền đưa tôi."

Anh ta nói thân nhiên như không, lòng tôi lại đầy chua xót, ngay cả chính tôi hiện giờ cũng không biết, rốt cuộc là tôi hy vọng Tổng Dực thắng, hay hy vọng Lục Lệ Thành thắng. Vì sao nếu không thắng sẽ là thua ? Vì sao nếu không thắng tất thất bại ? Vì sao sau tương tự lại là chia ly. Vì sao ngày vui ngắn chẳng tày gang ? Vì sao cái gọi là thiên trường địa cửu mãi mãi là hy vọng xa vời ?

Đêm, lúc tôi đang ngồi trên cái giường to đùng của mình, tự hỏi về quá khứ, hiện tại và tương lai của mình, chợt có người đập cửa ầm ầm, tôi vội chạy ra mở cửa : "Ai đó ?"

"Mình đây!"

Cửa vừa mở, Ma Lạt Năng đã xách một cái túi nhỏ vọt vào : "Tối nay mình ngủ đây với cậu."

Trong phòng tắm nhà tôi, luôn có bàn chải, khăn mặt và khăn tắm của nàng, nên tôi cũng không thèm quan tâm tới nàng, chỉ bò lại lên giường, bắt quá suy nghĩ của tôi đã rối loạn rồi.

Ma Lạt Năng đánh răng xong, lập tức chạy ra phòng bếp đun nước, lại rất quen thuộc tìm ra bộ đồ pha trà và trà hoa hồng, lại lấy ra nửa quả chanh trong tủ lạnh, cắt thành mấy miếng, đặt trên một cái đĩa trắng nhỏ. Sau khi nước sôi, nàng pha trà hoa hồng, rồi bung khay trà và đĩa chanh ngồi xuống cái thảm trước giường tôi, vỗ vỗ tay vào vị trí bên cạnh nàng : "Lại đây"

Tôi ngoan ngoãn ôm gối đi qua ngồi, nàng rót hai chén trà hoa hồng, lại vắt vào đó mấy giọt chanh, đưa cho tôi một chén, còn một chén tự uống.

"Nói đi ! Rốt cuộc Lục Lệ Thành nói cho cậu những gì ?"

Tôi im lặng nhìn cánh hoa hồng từ từ nở ra trong chén trà : "Cũng chưa nói gì cả, chỉ giới thiệu về cha cậu cho mình thôi."

Ma Lạt Năng buông chén trà, vừa cầm khăn lau khô tóc, vừa nói : "Mình đoán ngay là anh ta sẽ nói cái này mà"

Tôi đặt cái chén trên lòng bàn tay, xoay nhẹ, vừa có thể ngửi thấy mùi hương hoa hồng, lại vừa ấm tay.

Ma Lạt Năng hơi cúi xuống nhìn tôi : "Cậu nói thật đi, có nổi giận không ?"

"Lúc mới nghe cũng thoáng giật mình, cũng hơi nổi giận, nhưng giật mình nhiều hơn. Bây giờ thì không có cảm giác gì nữa rồi."

Ma Lạt Năng ôm lấy tôi, tựa đầu vào vai tôi : "Mình biết là cậu cũng không nổi giận mình mà."

Tôi cười : "Xi ! Là không còn sức để giận, chứ không phải không nổi"

Ma Lạt Năng cười khanh khách một lúc, rồi lại nấn nì tôi : "Giúp mình lấy rái tai được không ?"

Ma Lạt Năng thích nhất là tôi giúp nàng lấy rái tai, có đôi khi, lúc tôi đang ngoáy ngoáy, nàng ta đã ngủ gật từ lúc nào.

Tôi ừ một tiếng, nàng ta hôn hờ đi vào trong phòng vệ sinh lấy mấy cái gạc bông

Nàng đẩy khay trà ra một chút, nằm gối lên đùi tôi, tôi vắt chanh cho ướt hai miếng gạc bông, đặt lên mắt nàng xong, sau đó bật đèn bàn, rẽ tóc nàng ra cẩn thận, dùng một cái kẹp kẹp chặt lại, rồi bắt đầu ngoáy tai cho nàng. Nàng nằm rất thích thú, rất hưởng thụ, giống như một con mèo lười biếng.

"Mạn Mạn, cha mình là cha mình, mình là mình, đời này mình hận nhất là hai chuyện, thứ nhất là tên của mình, thứ hai là họ của mình. Mình vẫn thường nghĩ, nếu mình không mang họ Hứa, nếu mình không tên là Liên Surong, có lẽ đời này mình sẽ hạnh phúc hơn nhiều. May mắn nhất trên đời này là mình gặp được cậu. Cậu biết không ? Trước khi gặp cậu, căn bản mình không biết thế nào gọi là cười to, chính cậu đã dạy mình cách hưởng thụ những vui vẻ của cuộc sống đời thường. Chúng ta có thể ngồi ven đường, uống một chai bia, cười ha hả, lại có thể ăn tôm, cay mà vẫn cười không ngừng. Cậu dẫn mình đi dạo phố, mua một cái khăn đẹp, thế mà cậu có thể vui cả buổi. Mình nói thật với cậu, trước khi gặp cậu, mình vẫn không hiểu nổi, vì sao ông trời lại khiến mình sinh ra trên đời này, bây giờ mình không còn quan tâm tới vấn đề này nữa rồi. Những chuyện tệ hại trong nhà mình, mình ước là vĩnh viễn không phải nhớ tới nó nữa. Chuyện trong quá khứ, mình muốn quên đi vĩnh viễn, mình chỉ muốn nhìn về phía trước, mình muốn là Ma Lạt Năng, vô tâm vô phách, tận hưởng cuộc sống vui vẻ, cậu hiểu không ?"

"Mình hiểu mà, trước kia mình không quan tâm tới chuyện trong nhà cậu, sau này cũng không có hứng thú, nên bây giờ cậu không cần phải lo xa như thế."

Tôi bảo nàng xoay người, tiếp tục ngoáy lỗ tai còn lại. Tay nàng với lên kéo một miếng bông tẩy trang ra, nhắm mắt nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười rất gian xảo : "Bây giờ chúng ta nói tới một số chuyện có ý nghĩa hơn nhá. Đêm qua cậu và Lục Lệ Thành đã làm những gì ?"

Tôi cười : "Làm một số chuyện xấu"

Ma Lạt Năng lập tức kêu to "Dừng tay", rồi ngồi nhòm dậy, nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ chờ mong : "Đâu không ?"

"Không đâu."

"Sung sướng không ?"

"Rất sung sướng !"

"Sung sướng tới mức nào, có giống như trong sách nói : "sướng muốn chết" không ?"

Mặt Ma Lạt Năng đầy vẻ tò mò và hưng phấn, tôi cười lẩn lộn trên thảm : "Sung sướng như phun mây phun mù."

Ma Lạt Năng nghiêng nghiêng đầu đầy suy nghĩ, vẻ mặt hoang mang không hiểu gì cả. Tôi liền nhào qua, bóp chặt mũi nàng nói : "Sắc nữ, sắc nữ ! Mình và Lục Lệ Thành cùng hút thuốc, cậu nghĩ tới đâu rồi."

Mặt Ma Lạt Năng lộ đầy vẻ thất vọng, lập tức giơ tay đập cho tôi một cái : "Chính cậu cố ý khiến mình hiểu lầm, cậu sắc, hay mình sắc nào ?"

Hai bọn tôi cùng giỡn nhau lẩn lộn trên thảm, đùa chán rồi, mới dựa vào cái đệm thờ dốt, nàng nhấp một ngụm trà, đáp : "Mình có một câu, bất quá sự thật mất lòng"

"Cậu cứ nói đi !"

"Lục Lệ Thành kia tâm cơ rất nặng, tâm tư lại thâm trầm có thể sánh với cha mình, mình chỉ sợ cậu không chế ngự được anh ta, tốt nhất cậu nên đối xử với anh ta như gần như xa, đừng đặt cả tâm tư vào đó."

"Cậu truyền thụ cho mình như thế thì giao tiếp với đàn ông như thế nào ?" Tôi nhìn nàng đầy khinh thường : "Mình cũng không uống thạch tín trong ngày sinh nhật, có chán sống đâu."

Ma Lạt Năng lập tức vớ lấy một cái đệm ném về phía tôi, rồi cuộc đã ngắt được mấy câu nói năng nhảm nhí của tôi. Đầu tôi vùi trong đệm, lòng như chết rồi, khẽ nói : "Ma Lạt Năng, đáp ứng mình một chuyện, chuyện giữa mình và Lục Lệ Thành cậu đừng hỏi tới, mình cũng không hỏi tới chuyện giữa cậu và Tống Dực, hai chúng ta tự giành cho nhau một chút không gian tư nhân nhé."

Nàng giờ chân đạp tôi một cái : "Mình vẫn cho cậu đủ không gian riêng, từ lúc cậu bắt đầu xin thôi việc, từ đầu tới đuôi mình có sáp miệng vào lúc nào đâu ?" Nàng thở hắt ra một cái, buồn rầu nói : "Từ ba tuổi mình đã biết, cái loại tình cảm nam nữ này, chỉ có mình mình biết âm lạnh, người khác nói gì cũng không ăn thua."

Trong giọng nói của nàng ẩn chứa sự tang thương của thời gian, nhất thời trong phòng chìm vào im lặng. Tôi liền ngồi xuống, cười nói : "Mình đói bụng, cậu có muốn ăn cơm rang trứng không ?"

Ma Lạt Năng vô cùng sung sướng gật đầu : "Mình muốn có thêm cả tôm bóc vỏ, lại thêm cả chút carot là tốt nhất."

Ma Lạt Năng tay chưa bao giờ dính vào việc nhà, tôi thì có thể vào bếp, nhưng khả năng cũng chỉ bình thường, bắt quá cơm rang trứng khá ngon, là thứ mà Ma Lạt Năng thích nhất. Tôi vừa đánh trứng vừa hoài niệm tài nghệ nấu ăn của Lục Lệ Thành, nếu anh ta không làm quản lý nữa, mà đi mở tiệm cơm, đảm bảo ngày cũng kiếm cả đồng tiền.

Hai người vừa đùa giỡn nói nói cười cười xong, tâm sự của Ma Lạt Năng cũng xóa sạch, chỉ lát mà ngủ, mà hai mắt tôi vẫn mở chong chong nhìn đăm đăm lên trần nhà. Nằm một lúc đau cả lưng, đành phải ngồi dậy, lấy thuốc an thần mà Lục Lệ Thành đưa cho tôi, uống hai viên, rồi cuộc mới ngủ được.

Sáng dậy tôi vẫn cảm thấy mệt, cảm giác như chưa hề nghỉ ngơi chút nào, đây là tác dụng phụ của việc sử dụng thuốc an thần để dễ giấc ngủ. Bắt quá mất ngủ lại càng mệt hơn, hai bên đều hại, chỉ đành chọn bên nhẹ.

Bồn rửa mặt chỉ có một cái, nên tôi cũng không thể cùng với Ma Lạt Năng, nàng đánh răng rửa mặt như đánh trận, vừa tô son vừa chạy xuống dưới lầu : "Muộn mất rồi, mình đi trước đây. Nếu cậu muốn ngủ thì cứ ngủ đi, mình sẽ gọi điện cho Tống Dực, xin cho cậu nghỉ thêm ngày nữa."

Đợi nàng đi rồi, tôi mới dậy rửa mặt. Trốn được một lần, chứ không trốn được mãi, rồi cuộc vẫn phải đối mặt. Tôi cẩn thận búi tóc lên, trang điểm nhẹ một chút, lại chọn một bộ quần áo công sở thực lịch sự, liếc qua hộp trang sức, không hiểu đã mua một đôi nhẫn mặt đầu lâu ở Tây Tạng từ khi nào, liền lôi ra, một chiếc lớn một chiếc nhỏ, vừa vặn một cái đeo vào ngón cái, một cái đeo vào ngón trỏ.

Thấy tôi vẽ mặt Karen như không thể tin nổi : "Alex nói cô bị bệnh mà."

"Đã đỡ hơn nhiều rồi."

Lục Lệ Thành một trước một sau bước vào văn phòng, nhìn thấy tôi đều thoáng sùng sốt, có điều, ngay sau đó Lục Lệ Thành bật cười nhìn tôi từ trên xuống dưới, sắc mặt Tống Dực thì hơi tái đi, tầm mắt lướt qua tôi, nhìn về nơi khác.

Karen cầm một đồng giấy tờ tới đưa cho Tống Dực xem, hai người khe khẽ nói gì đó.

Lục Lệ Thành tới trước bàn tôi, cười nói : "Dùng cảm hơn nhiều so với tôi tưởng tượng, tôi còn tưởng cô phải trốn tránh ở nhà ít nhất ba ngày nữa chứ."

Tôi hừ một tiếng, không thèm để ý tới anh ta, chỉ bật máy tính lên, bắt đầu làm việc. Anh ta vừa nhìn thấy đôi nhẫn có mặt đầu lâu trên tay tôi, liền cười ho nhẹ một tiếng : "Tuổi nổi loạn của cô cũng hơi muộn hơn so với người khác nhỉ ?"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta : "Hôm nay tâm trạng anh tốt lắm hả ?"

Tống Dực đứng ở cửa phòng gọi anh ta : "Elliott, đã tới giờ rồi"

Anh ta cười nói : "Đúng rồi, hôm nay tâm trạng tôi vô cùng tốt" Nói xong liền đi cùng Tống Dực ra khỏi phòng.

Văn phòng lặng ngắt như tờ, tôi cúi đầu làm việc, chợt cảm thấy có gì đó không thích hợp, vừa ngẩng đầu lên, đã thấy mọi người cùng nhìn tôi chăm chăm : "Sao thế ?"

Peter kêu lên một tiếng đầy kinh hãi : "Sao thế ? Cô nói sao thế là sao ? Cô không thấy vẻ mặt của Elliott lúc nói chuyện với cô vừa nãy sao ?"

Mắt tôi đã quay lại màn hình máy tính : "Ít thấy thì ngạc nhiên thôi ! Anh không nghĩ tới mức nghĩ là lúc Elliott đối mặt với Mike và khách hàng cũng vẫn giữ cái mặt như muốn đánh nhau đó đi."

Mọi người cùng cười ồ lên, Karen liền nói : "Tôi xin làm chứng, lúc anh ta nói chuyện với Alex cũng tươi cười lắm"

Peter vẫn cầu nhà cầu nhàu đầy miệng, nhưng chẳng ai thèm để ý tới anh ta cả.

Chỉ trên màn hình cứ nhòe nhoẹt không rõ, tôi cố gắng vài lần, nhưng vẫn không thể tập trung được, cuối cùng đành từ bỏ. Tôi ngồi đối mặt với màn hình máy tính, tay đặt trên bàn phím, trông qua như đang làm việc nghiêm túc thực sự, nhưng tôi hoàn toàn không có chút tâm trí nào. Tôi cũng không phải kẻ kiên cường, dù tôi đang ép mình phải kiên cường. Vẫn có thể đối mặt nạ trước mặt mọi người, có điều chỉ cần không ai để ý tới, cái mặt nạ kia đã vỡ tan.

Nghe thấy tiếng trò chuyện giữa Tống Dực và Karen, tôi bừng tỉnh, liếc nhìn đồng hồ ở góc máy tính một cái, thế mà mới chỉ có một giờ trôi qua, cảm

cảm giác dày vò một giây như một năm này thực khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Tôi đứng dậy ra khỏi văn phòng, tìm một góc không người gọi điện thoại, chuông điện thoại vừa vang lên, đã thấy Lục Lệ Thành nhận rồi : "Sao thế ?"

"Trưa tôi muốn gặp anh một chút, có được không ?"

"Được" Anh ta nghĩ một lát : "Ngay tại cái quán cà phê mà chúng ta gặp mặt lần đầu tiên đi. Chỗ đó yên tĩnh, tiện nói chuyện."

Tôi ngắt điện thoại, cúi đầu, lê chân về chỗ ngồi. Quay lại văn phòng đúng là cần dũng khí thật.

Một người chợt từ văn phòng đi vội ra, hai bọn tôi đụng mạnh vào nhau, tôi vẫn đang bệnh, lại đầu nặng chân nhẹ, lúc này lập tức choáng váng, lao đảo ngã về phía sau, người kia vội vàng túm lấy tay tôi, muốn giữ tôi lại.

"Không sao ... " Vừa ngừng đầu lên, thấy đúng là Tống Dực, theo bản năng vừa lập tức lại càng lùi hơn về phía sau, vừa muốn tránh khỏi anh.

Phản ứng của tôi làm lóe lên vẻ đau khổ trong mắt anh, thân hình cứng đờ, tay cũng lập tức buông ra. Tôi vốn đang lùi về phía sau, bây giờ lại không có người kéo lại, trọng tâm đổ về phía sau, lập tức ngã ngồi xuống đất.

Anh muốn đỡ lấy tôi, nhưng người đã khom được một nửa, lại dừng lại, chỉ đứng nhìn tôi, trong đôi mắt đen lóe ra vẻ lưỡng lự và đau xót. Tim của tôi như bị vò xé, chỉ đành phải làm bộ như không thấy, quay đầu, đứng lên, không nói nửa câu khập khiễng đi qua bên người anh vào văn phòng.

Giữa trưa, lúc tôi tới quán cà phê, Lục Lệ Thành đã ngồi ở đó từ lúc nào, ngồi đúng ngay vị trí mà lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt.

Nhìn thấy bộ dáng khập khiễng của tôi, anh ta cười nói : "Vết thương cũ của cô chưa khỏi, sao đã thêm vết thương mới rồi ?"

Tôi liền ngồi vào chỗ đối diện với anh ta, nói hấp tấp : "Xin anh đáp ứng tôi một việc. Xin anh đổi cho tôi đi một phòng khác, phòng nào cũng được."

Anh ta nhấp một ngụm cà phê, thản nhiên đáp : "Được, may vừa lúc phòng tôi cuối năm quá thiếu người."

Tôi như trút được gánh nặng : "Cảm ơn ! Cảm ơn!"

Anh ta lặng lẽ uống cà phê, ăn bánh mì, người phục vụ lại gần hỏi tôi cần gì, tôi chỉ chỉ vào những thứ anh ta đã gọi, lơ đãng nói : "Giống anh ta"

Mắt tôi lại vô thức quét về phía ngoài cửa sổ, lại vừa nhìn thấy cái bóng dáng cực kỳ quen thuộc kia, áo khoác đen dài, đang đi ra từ cửa lớn, vẫn hơi cúi đầu, trông có vẻ đầy tâm sự, thân ảnh lộ ra vẻ đau thương mơ hồ không rõ.

Tuy nhìn anh sẽ khiến tôi đau lòng, bất quá lại không nở rời mắt. Chưa bao giờ từng nghĩ tới, sẽ có một ngày, ngay cả nhìn thấy anh cũng là một ước vọng xa vời. Bất quá, ngay bây giờ, tại cái góc mà không ai biết tới đây, tôi vẫn có thể nhìn theo bóng anh.

Thanh âm của Lục Lệ Thành đột nhiên vang lên : "Lần trước cô tới đây, là vì muốn nhìn thấy anh ta sao ?"

Tim tôi đập mạnh một cái, lập tức phủ nhận theo bản năng : "Không hiểu anh muốn nói gì" nhưng đã tỉnh táo lại ngay. Anh ta đã thấy không ít những mặt xấu xa của tôi, biết không ít những bí mật của tôi, phủ nhận trước mặt anh ta cũng chỉ là thừa.

Người phục vụ bưng cà phê và bánh mì ra cho tôi, tôi cúi đầu ăn, tránh đi sự xấu hổ vừa rồi.

Lục Lệ Thành im lặng nhìn tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta lại vội vàng quay sang chỗ khác, như là tránh né tôi. Tôi giật mình, đây cũng không phải tính cách của anh ta, anh ta lại quay lại nhìn tôi, trong mắt chứa vài mây tia cười nhạo chế giễu : "Tôi sẽ nhanh chóng điều cô lại đây."

Tôi biết, anh ta cười đang cười nhạo lúc trước tôi hao tâm tổn trí để tiếp cận Tống Dực, nay lại ngậm đắng nuốt cay muốn rời xa anh, đúng là thực châm chọc.

"Cảm ơn!"

Tôi gọi người phục vụ tới tính tiền : "Để tôi trả tiền"

Lục Lệ Thành cũng không tranh với tôi, chỉ chỉ tay về phía miếng bánh mì tôi mới cắn mấy miếng nói với người phục vụ : "Gói nó lại"

Tôi đang định phản đối, anh ta đã chặn ngay lại : "Bây giờ cô không đói bụng, không có nghĩa là lát nữa cô cũng không đói bụng."

Thực tiền đã chứng minh, vô số lần tôi tranh chấp với Lục Lệ Thành, kết quả đều thua, nên tôi quyết định im lặng tiếp nhận quyết định của anh ta.

Hiệu suất của Lục Lệ Thành rất cao, ngay hôm sau tôi đã nhận được thông báo, bị điều tạm tới phòng anh ta. Lúc dọn dẹp bàn làm việc, mấy người Peter bọn họ cùng lại hỗ trợ, chào tạm biệt tôi, cùng đùa giỡn với tôi : "Mai gặp lại nhé" Năm mới sắp tới rồi, tâm trạng của mọi người đều thoải mái cả.

Từ lúc tôi bắt đầu dọn dẹp cho tới lúc rời đi, Tống Dực chỉ luôn ở trong phòng, không có chào từ biệt như bình thường, cũng không có nói hẹn gặp lại theo lịch sự, từ đầu tới cuối, anh cũng không nhắc nhở lấy một câu về chuyện này.

Đợi tôi ngồi vào bàn mới của mình xong, Young đã tới tán gẫu với tôi. Nhớ lại mấy tháng trước, hết thấy cứ như một giấc mơ, đi hết một vòng lớn, rồi cuộc tôi lại về chỗ cũ. Mà lúc đi tràn đầy khát khao và hy vọng, nay lại đầy tuyệt vọng và trốn tránh.

Tôi đang ngồi than thở, Helen đã vào thông báo là chúng tôi cần đi họp.

Lục Lệ Thành nói đang thiếu người. Quả nhiên thiếu người thật, đợi lúc từ phòng họp đi ra, mặt ai nấy đều nghiêm túc, không còn chút tâm trạng nào mà đùa giỡn nữa. Nếu không toàn lực ứng phó, chỉ sợ tết âm lịch năm nay cũng không thể nghỉ ngơi thoải mái, nên mọi người thà bây giờ khổ một chút, để năm mới có thể thành thoi hơn.

Công tác cường độ mạnh khiến tôi không có thời gian mà sâu não, cảm giác mỗi ngày chính là bận, bận và bận !

Buổi tối, tôi thường tặng ca tới khuya, tiếc là không còn ai làm bạn ở đầu máy tính bên kia nữa. Đã lâu rồi không log in vào MSN, thậm chí tôi đã xóa bỏ chế độ sign in tự động của nó rồi.

Tối cuối tuần, tôi đã làm xong phần đầu của bảng phân tích, thời gian vẫn còn sớm, ngáy người ra nhìn màn hình một lúc, không biết vì cái gì, lại đột nhiên log in vào MSN. Có lẽ bởi đêm làm người ta cảm thấy cô tịch, nhớ nhung như bóng với hình, làm người ta không biết phải trốn vào đâu, tôi chỉ muốn xem lại những log chat cũ giữa tôi và anh; cũng có lẽ bởi bây giờ mới hơn 10 h, những người có bạn gái không có khả năng online giờ này, nên tôi thật yên tâm lớn mật tự dung túng cho nỗi nhớ nhung của mình.

Không ngờ nick của anh lại sáng, cửa sổ chat lập tức nhảy lên : "Anh cứ nghĩ là em không log in nữa rồi."

Giống như đột nhiên nhìn thấy anh ngoài đời thực, mờ mịt vô thức chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức, liền lập tức bấm vào sign out, thoát khỏi MSN. Nhưng chỉ một lát sau, tôi lại không thể khống chế được mình, lại log in vào MSN, chẳng qua bây giờ tôi lựa chọn phương thức là invisible.

Anh không gửi thêm message gì cho tôi nữa, nhưng cái nick vẫn sáng. Tôi nhìn đắm đắm nick anh, tưởng như đang nhìn thấy anh. Rốt cuộc chỉ có thể đứng sau lưng anh, tôi mới có thể to gan lớn mật mà nhìn anh. Sau này, chúng tôi sẽ không tránh khỏi phải tiếp xúc với nhau, chẳng lẽ tôi cứ mãi trốn tránh anh như thế sao ?

Tôi chuyển nick thành available, giống như vừa log in : "Xin lỗi, vừa log in, máy tính đột nhiên hết pin, nên bị rớt mạng."

"Không sao cả"

Tôi cười nhìn màn hình máy tính, mầu đối thoại mới lịch sự làm sao.

Anh hỏi tôi : "Gần nhất em có thoải mái không ?"

"Tốt lắm ! Nhờ ơn của Lục Lệ Thành, ngay cả thời gian tiếp điện thoại cũng không có, nên cũng không có nhiều thời gian lắm để suy nghĩ này nọ." Tôi biết anh đang muốn vòng vo để hỏi về cái gì, nên cũng thực vòng vo mà trả lời cho anh cái đáp án mà anh muốn nghe.

Một lúc lâu sau, anh mới nói : "Thật xin lỗi, anh không biết em là bạn thân của Liên Strong"

"Chuyện đó và chuyện bọn em là bạn bè có liên quan gì tới nhau ?"

"Lúc đó anh không biết phải đối mặt với em như thế nào, nên anh chạy trốn tới Singapore."

Không ! Cái tôi cần không phải là lời giải thích ! Tôi cắn chặt môi, gõ ra mấy chữ : "Nếu anh cảm thấy thật sự có lỗi, em chỉ muốn hỏi anh một vấn đề"

"Em hỏi đi"

"Rốt cuộc anh có từng thích em không ?"

Màn hình máy tính hoàn toàn tĩnh mịch, tôi không cam lòng, lập tức hỏi tiếp : "Anh đã từng thích em hay không ? Có một chút nào không ?"

Vẫn không có câu trả lời. Tôi dựa vào bàn cười khổ sở, từng chữ từng chữ một từ từ chạy lên cửa sổ chat : "Anh không phải khó xử, em nghĩ anh đã cho em biết đáp án. Vô luận thế nào đi chăng nữa, cảm ơn anh, anh đã cho em giấc mộng hạnh phúc nhất, hoa mỹ nhất, tuy rằng tình mộng em chỉ có hai bàn tay trắng, có điều, lúc còn trong mộng, em đã từng vô cùng sung sướng."

Tôi lập tức kích vào sign out, thoát khỏi MSN, tắt máy tính.

Tôi đi ra trước cửa sổ, kéo rèm ra, trước mắt vạn nhà đều sáng đèn, chỉ có tôi là cô đơn một mình. Cảm di động, muốn tìm một người để trò chuyện, lại không biết phải gọi cho ai, tâm sự của tôi không thể thổ lộ với người bạn thân duy nhất có thể thổ lộ, đành phải tự nghịch điện thoại, bật tiếng nhạc chuông lên mình mình nghe.

Gió hoang vùn vù, không quan tâm tới những thống khổ của con người, phảng phất như muốn vết sạch hết thấy. Chuyện cũ dù đã phủ đầy bụi bặm, nhưng những quả pháo hoa ngày xưa ấy, thoáng giống như sắc đèn rực rỡ hôm nay. Có lẽ ở một thời điểm nào đó, có một kẻ nào đó chọt rơi lầm vào trong giấc mộng, thầm giữ lại bao ký ức trong tim. Đợi một lần trái tim xoay chuyển, đợi một lần sóng tình cuộn cuộn, gặp lại nhau sau một đời người. Làm sao thờ ơ cho được, như trời cao vĩnh viễn không đổi thay..... Không tưởng chỉ sợ là vô dụng, sóng tình nếu như cuộn cuộn, nào ai có thể làm ngo, dễ dàng buông tha chút ảnh hình của tình yêu. Mảnh liệt như con sóng, tan rã như băng tuyết, tâm chi âm thầm loạn nhịp, tiền thế đã xa mất rồi, kiếp sau

thế mà không gặp, tình không sâu mấy ai phải đau...

Tối nay, thành phố rực rỡ ánh đèn, tôi đứng trước cửa sổ, dùng điện thoại nghe đi nghe lại bài hát, cho tới khi pin cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tôi liếc nhìn Tống Dực một cái, trên mặt anh vẫn lộ ra nụ cười ngàn năm không thay đổi. Tôi cúi đầu, làm như đang chuyên tâm xem cuốn catalogue, lòng thầm tính toán xem làm thế nào để có thể cự tuyệt Ma Lạt Năng cho được

1

Cuối tuần tôi về nhà, tiếp tục cuộc sống của một con sâu lười được cơm bụng nước rót, đang định thương lượng với cha mẹ xem sẽ trải qua Tết âm lịch như thế nào, không ngờ hai người lại cho tôi một chuyện ngoài ý muốn thật lớn.

"Mạn Mạn, con có thể tự chăm sóc mình được chứ?" Mẹ tôi buông ra một câu hỏi, ý tứ ngầm trong đó đã quá rõ ràng.

Tôi chỉ đành nhìn chằm chằm vào vé máy bay của hai người, gật đầu: "Có thể tự chăm sóc tốt ạ."

Mẹ tôi cầm một cái áo tắm hỏi: "Con xem mẹ mặc cái này được không?"

Tôi vẫn chỉ có thể gật đầu như trước: "Đẹp ạ!"

Mẹ bỏ bộ áo tắm của mình vào trong vali, sau đó lại gọi cho tôi xem một cái quần bơi có hoa văn màu sắc y hệt: "Đây là mẹ mua cho ba con, nhìn đẹp không?"

"Đẹp ạ! Giống trang phục tình lữ."

Mẹ tôi cười rất đắc ý: "Đây gọi là trang phục vợ chồng"

Tôi cầm vé máy bay lật qua lật lại nghiên cứu một lúc lâu, rốt cuộc xác định hết thảy đều là thật cả: "Mẹ, hai người muốn đi du lịch Đông Nam Á, sao không nói trước cho con biết vậy?"

Mẹ tôi liếc tôi một cái đầy xem thường: "Trên TV người ta vẫn nói cần phải cố mà tìm kiếm những kinh nghiệm trong cuộc sống đời thường, đây là mẹ mang lại kinh nghiệm cho cha con, việc gì phải nói cho con?"

Tôi buồn bực vô cùng: "Thế Tết âm lịch con biết làm gì bây giờ?"

Mẹ tôi vừa sắp xếp quần áo, vừa nói không mặn không nhạt: "Cô làm gì bây giờ, sao tôi biết được? Con gái nhà ông Lý cũng lớn như cô, Tết Âm lịch đi châu Âu du lịch với chồng, người ta chỉ sợ ngày nghỉ lễ không đủ, ai như cô, lại ngại ngày nghỉ lễ nhiều quá. Thời gian trước nhìn cô có chút khôi sắc, ai dè gần đây lại chả thấy tin tức gì cả..."

Cái đề tài này vĩnh viễn tôi không thể nói lại mẹ, chỉ đành nhanh chóng tâng lờ lảng sang chuyện khác: "Vậy thì được rồi! Mẹ đại nhân yêu quý, con quyết giờ hai chân hai tay để ủng hộ hai người đi Đông Nam Á nghỉ tuần trăng mật lần thứ hai còn không được sao?"

Mẹ cười tùm tùm nhìn tôi: "Lần đầu tiên mẹ và cha con cùng xuất ngoại, con thử kiểm tra xem còn thiếu gì không?"

Tôi liền giúp mẹ kiểm tra lại đồ đạc: "Mẹ, tổng cộng bao nhiêu tiền? Để con bỏ ra cho! Đi trên đường, muốn ăn muốn chơi gì cũng không cần phải tiết kiệm. Con gái mẹ tuy cũng không có tiền đồ cho lắm, nhưng tiền đi du lịch Đông Nam Á cũng phải có chứ." Cha mẹ đều thuộc tầng lớp trung lưu, tiền hưu một tháng tổng cộng chỉ 3 000 yên, vốn nhà cũng tiết kiệm được một ít, nhưng sau khi cha tôi bệnh nặng đã xài hết sạch. Lúc tôi mua phòng ở, toàn bộ đều dựa vào tiền tiết kiệm của mình, cho nên ban đầu trả ít, hàng tháng trả nhiều, vì việc này, mà cha tôi thở dài rất nhiều lần.

Mẹ tôi còn chưa kịp trả lời, cha tôi vừa mới vào phòng, còn đang cởi giày đã nói luôn: "Con lo trả nợ cho xong cái phòng của con đi đã! Cha và mẹ tự biết cách tiêu xài."

Mẹ tôi cũng bắt đầu lải nhải: "Đúng vậy! Mạn Mạn, dù cha mẹ không có năng lực giúp con mua đồ cưới, thì năng lực tự chăm sóc mình cũng vẫn có, con cũng không cần quan tâm thừa. Nhiệm vụ chính hiện giờ của con là tìm bạn trai, nhanh chóng kết hôn đi. Đợi sau khi con yên ổn, tâm bệnh của cha con với mẹ mới có thể bỏ được. Cái cậu Tống Dực kia"

"Tiểu Như !" Cha chợt gọi tên mẹ, cắt ngang tràng cười nhả của mẹ : "Được rồi, được rồi, sang năm nhất định Mạn Mạn nhà ta sẽ có vận khí tốt."

Tôi không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể vờ cúi đầu giúp hai người thu thập hành lý, mỗi cái vali đều dùng song song cả tiếng Trung và tiếng Anh ghi rõ tên và số điện thoại liên lạc, thêm cả phương thức liên lạc với tôi, ghi là phương thức liên lạc khẩn cấp.

Mẹ tôi khẽ thì thầm với cha tôi : "Tôi nghe nói chùa chiền ở Thái Lan cầu hôn nhân rất linh nghiệm, chúng ta có nên chuẩn bị trước chút vàng hương không ? Bằng không tới tới đó mới mua, chỉ sợ lại đắt."

Cha tôi liền lấy khuỷu tay thúc nhẹ mẹ tôi một cái, mẹ tôi lại liếc trộm tôi một cái, không nói thêm nữa.

Hai mươi bảy Tết, tôi xin nghỉ nửa ngày, tiễn cha mẹ tôi. Mẹ tôi còn cố tình làm một kiểu tóc mới, cha tôi đội một cái mũ lưỡi trai màu trắng, hai người đều trông rất phấn chấn. Trong đoàn du lịch có không ít ông già bà già, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn cảm thấy cha mẹ tôi là đẹp nhất.

Tôi cố ý tới nói chuyện riêng với hướng dẫn viên, cầm thẻ quà tặng trị giá bốn trăm yên của hãng Estee Lauder và danh thiếp của tôi, đưa cho cô ấy. Cô gái trẻ kia chỉ liếc một cái, đã lập tức nhận lấy, vẻ mặt tươi cười nói tôi cứ yên tâm, nhất định sẽ chăm sóc tốt cha mẹ tôi, để cho hai người có thể trải qua một chuyến du lịch khó quên.

Ra khỏi sân bay, tôi thở phào một hơi, chỉ cảm thấy Bắc Kinh vừa lớn vừa vắng vẻ, mười ngày nghỉ sắp tới, tôi không biết phải sử dụng thế nào bây giờ.

Buổi tối, Ma Lạt Năng kêu tôi ra ngoài ăn cơm, tôi lấy cớ là chưa nghĩ ra đề từ chối, nàng đã lập tức nói như sung liên thanh : "Minh đã gọi điện thoại cho Lục Lệ Thành, anh ấy đã đồng ý rồi, cấp trên của cậu còn không định tặng ca, cậu cũng bán mệnh ít thôi."

Tôi chỉ có thể cùng Lục Lệ Thành "ngọt ngào" đi dự tiệc. Nhìn thấy tôi, Ma Lạt Năng chưa nói lấy nửa câu, đã đưa ngay cho tôi một chai bia trước đã : "Hiện tại càng ngày cậu càng cao giá rồi, hẹn cậu ra ngoài ăn một bữa cơm còn khó hơn so với việc lên trời."

Tôi liền mở ngay chai bia, uống một hơi hết nửa chai, Ma Lạt Năng mới thoáng vừa lòng.

"Rốt cuộc dạo này cậu bận cái gì chứ ? Cha mẹ cậu cũng không ăn Tết ở Bắc Kinh, cậu cũng không cần hỗ trợ sắm Tết mà."

Tôi chỉ chỉ vào Lục Lệ Thành : "Hỏi anh ấy."

Xem chừng Ma Lạt Năng cũng đã biết về mối quan hệ có chút khó nói giữa Lục Lệ Thành và Tống Dục, cho nên cứ dính tới công việc, là nàng cũng không hỏi han gì nhiều, chỉ đành bạnh mồm nói : "Có bận hơn đi chăng nữa thì cũng phải nghỉ Tết chứ !"

Tôi nói : "Ngày mai chắc có thể xong hết, chiều mai mấy người đồng nghiệp cũng lục tục về rồi, người về quê thì về quê, người đi du lịch thì đi du lịch."

"Thế cậu thì sao ? " Ma Lạt Năng nhìn tôi đầy mong chờ.

"Minh hả ? Minh ngồi ăn sủi cảo, xem chương trình tất niên."

Ma Lạt Năng phì một cái tở về khinh bỉ tột độ : "Thế đi Hải Nam du lịch với bọn mình đi ! Vé máy bay, phòng khách sạn không vấn đề gì cả!" Nàng giơ cho tôi xem hình ảnh giới thiệu, bờ cát trắng, biển xanh, hoa đỏ rực, những người phục vụ mặc trang phục saree[1] tươi cười chào đón tôi.

Ma Lạt Năng lập tức giờ vào trong : "Thấy không ? Bể bơi của khách sạn này thông với biển, đến lúc đó Bắc Kinh đang lúc trời đông giá rét, chúng ta lại ngồi phơi nắng ở biển, uống cocktail, bình phẩm mỹ nữ, tối liền ra biển bơi dưới trăng Mạn Mạn, trước kia bọn mình từng nói muốn tới Hải Nam lặn biển mà."

Tôi liếc nhìn Tống Dục một cái, trên mặt anh vẫn lộ ra nụ cười ngàn năm không thay đổi. Tôi cúi đầu, làm như đang chuyên tâm xem cuốn catalogue, lòng thầm tính toán xem làm thế nào để có thể cự tuyệt Ma Lạt Năng cho được.

Thấy tôi không nói lời nào, Ma Lạt Năng lại chuyển sang làm công tác tư tưởng với Lục Lệ Thành : "Thế nào ? Bốn người cùng đi du lịch, có vẻ rất có ý nghĩa nha."

Lục Lệ Thành mỉm cười : "Tôi cũng rất muốn đi, có điều tôi đã đáp ứng với người nhà là năm nay sẽ về ăn Tết. Nông thôn rất chú trọng Tết âm lịch truyền thống, lễ tế tổ ở nhà tôi đã vắng mặt hai năm rồi, năm nay không thể vắng mặt thêm được nữa."

"A?" Đầu tiên Ma Lạt Năng thất vọng, sau đó bắt đầu bắt nạt : "Thế Mạn Mạn thì sao ? Nếu bọn tôi không rủ cô ấy đi Hải Nam, anh định để cho cô ấy ở Bắc Kinh một mình chắc ? Anh cũng thực tệ quá rồi. May mắn là Mạn Mạn còn có hai người bọn tôi..."

Lòng tôi thoáng động, lập tức nói : "Đương nhiên không phải rồi. Kỳ thật... kỳ thật... mình cùng anh ấy về nhà anh ấy ăn sủi cảo, xem chương trình tất niên, có điều.. có điều vừa rồi không thể không xấu hổ mà nói ra."

Lục Lệ Thành nghiêng đầu nhìn tôi, tôi mỉm cười nhìn anh ta, trong mắt lộ rõ vẻ thỉnh cầu, anh ta mỉm cười cầm lấy bàn tay tôi đang đặt trên mặt bàn : "Đúng vậy ! Cô ấy da mặt mỏng, hơn nữa, chuyện giữa hai bọn tôi còn chưa nói cho cha mẹ cô ấy, nên muốn giữ bí mật."

Tôi đã an tâm, cúi đầu, hết thấy phiền toái để mặc cho anh ta xử lý. Quả nhiên Ma Lạt Năng không vui chút nào, dùng dằng nổi giận chỉ trích tôi rằng chuyện lớn như vậy mà không chịu nói cho nàng biết. Có điều Lục Lệ Thành là người tay áo dài thì múa giỏi, Tống Dục cũng không kém, hai cái kẻ người thành tinh siêu cấp kia dễ dàng một mình nàng, cuối cùng, Ma Lạt Năng mới vui vẻ chúc cho chúng tôi thuận buồm xuôi gió.

"Khi nào hai người đi ?"

Lục Lệ Thành dừng lại một chút rồi mới nói : "Chuyến bay sáng mai."

Ma Lạt Năng vô cùng kích động nói với Tống Dực : "Vé máy bay của bọn mình là sáu giờ chiều ngày mai, sáng tới tiền bọn họ nhé !"

Ánh mắt Tống Dực nhìn chăm chú vào Ma Lạt Năng, lộ rõ vẻ thương yêu : "Được !"

Tôi lập tức nói với Ma Lạt Năng : "Không cần đâu, không cần đâu !"

"Không sao cả, mai mình nghỉ rồi, dù sao cũng nhàn rồi, cứ định như thế đi, mình và Tống Dực sẽ tới tiền hai người."

Tôi thực vô lực, cũng thực thù hận trừng mắt nhìn Ma Lạt Năng. Trời ạ, đây là tết âm lịch. Đừng nói dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng chẳng nghĩ tới việc tới nhà Lục Lệ Thành, mà bây giờ tôi có muốn đi, cũng không kiếm đâu ra vé máy bay. Lục Lệ Thành hơi néo tay tôi một cái, ý bảo tôi đợi một chút, đừng sốt ruột, cười nói : "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi, vừa hay là hành lý của tôi nhiều khủng bố luôn."

"Không sao cả, Tống Dực nhìn qua có vẻ thư sinh như thế, kỳ thực anh ấy rất khỏe mạnh đấy." Ma Lạt Năng rất hào sảng, trông bộ rõ là "Anh em, cậu tuyệt đối đừng coi bọn tôi là người ngoài."

Trong bữa cơm, Tống Dực im lặng đầy ôn hòa, tôi im lặng thấp thòm, chỉ có Lục Lệ Thành và Ma Lạt Năng chuyện trò rất vui vẻ. Tôi phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái : Ma Lạt Năng rất thích bốn người chúng tôi hoạt động cùng một chỗ với nhau. Có điều lúc bốn người chúng tôi ngồi một chỗ, thường thì Tống Dực và tôi chẳng nói mấy, trong khi đó nàng và Lục Lệ Thành vừa cười vừa nói, ai không biết khéo lại cho rằng tôi và Tống Dực mới là bóng đèn, còn hai người bọn họ là một đôi.

Ăn xong, tôi nhìn theo bóng bọn họ lên taxi, rồi lập tức quay lại nhìn Lục Lệ Thành dậm chân sốt ruột : "Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ? Sao vừa rồi anh không cự tuyệt Ma Lạt Năng chứ, sao lại thế chứ ?"

Lục Lệ Thành cau mày nói : "Bây giờ cô lại có đủ khí lực rồi sao ? Thế vừa nãy ai giả vờ cầm điếu thế ?"

Tôi vò vò đầu tóc, hận không thể đập đầu một cái chết ngay : "Tôi nói gì được bây giờ ? Tính tình Ma Lạt Năng từ xưa vẫn thế, vừa quật cường, vừa ương ngạnh, lại bướng bỉnh, nếu tôi cố cưỡng không chịu cho nàng đi, nhất định nàng sẽ hỏi tôi : "Cậu làm vậy là có ý gì chứ ?"

Lục Lệ Thành mở cửa xe, đẩy mạnh tôi vào trong. Tôi ôm đầu thống khổ, không biết phải giải thích với Ma Lạt Năng như thế nào, chỉ nghĩ tới cảnh tượng sáng ngày mai, tôi không rét mà run. Nếu Ma Lạt Năng phát hiện tôi không về quê Lục Lệ Thành, phát hiện căn bản tôi chẳng có vé máy bay, phát hiện căn bản tôi đang nói dối, phát hiện ra tôi vì không muốn đi Hải Nam với nàng mà không tiếc nói dối... Trời ơi !

Tôi đang ôm đầu thống khổ, đã nghe thấy Lục Lệ Thành vừa lái xe vừa gọi điện thoại : "Tôi là Lục Lệ Thành, tôi muốn đổi vé máy bay, ừm, đúng rồi. Một người, vé máy bay chiều mai, tôi muốn đổi sang sáng mai, mặt khác, tôi muốn hai cái... Tôi biết giờ là mùa xuân, tôi biết vé máy bay rất hiếm... Tôi nhất định phải có hai vé máy bay, tôi đã cố ý lùi lại thời gian, cho các anh thời gian để xử lý, nếu các anh không có được hai vé máy bay, nhờ các anh hủy luôn thẻ hội viên của tôi đi."

Lục Lệ Thành ngắt điện thoại, chỉ vài phút sau, chuông điện thoại đã vang lên, anh ta không thèm để ý tới, đợi cho nó kêu vài hồi liền rồi mới nghe, cười nói : "Xin chào, Trần quản lý. Ừm, đúng, vì vé máy bay. Thật ngại quá, muộn như vậy lại bắt anh phải gọi lại. Đương nhiên là không rồi, tốt, không thành vấn đề gì, sau Tết ăn bữa cơm nhé, có điều tôi để tôi mời, sao chứ, sao chứ, đa tạ."

Anh ta ngắt điện thoại, nói một cách đơn giản : "Bay chuyến sáng mai, cô chuẩn bị hành lý đi."

Tôi thở phào được một hơi, rốt cuộc đã được cứu rồi, nhưng mà ... Khoan đã ! Tôi chuẩn bị tới quê Lục Lệ Thành ? Đầu tôi lại bắt đầu đau lại.

Lục Lệ Thành thấy tôi lại bắt đầu vò đầu bứt tai, liền nói rất nhẹ nhàng : "Cô cũng không cần phải suy nghĩ phức tạp như thế, quê tôi phong cảnh rất đẹp, cô cứ coi như về nông thôn nghỉ phép đi."

Tôi vẫn chỉ có thể ôm đầu lẩm rầm.

Tôi và Ma Lạt Năng cùng rơi nước mắt cáo biệt ở sân bay, nàng cho rằng tôi đang khấn trương lo lắng, lại không nỡ xa nàng, nên cứ túm lấy tay tôi dằn dò, dằn tôi lấy tinh chế động. Tôi liên tục gật đầu, hoàn toàn quán triệt tư tưởng, lấy tinh chế động.

Tôi nước mắt rùng rùng đi lên máy bay, Lục Lệ Thành trông có vẻ rất bất đắc dĩ : "Cô có thể đổi sang một vé mặt khác được không, người không biết lại cho rằng tôi bức con gái nhà lành bán thân làm con hát."

Thói quen của tôi là hễ căng thẳng là thấy khô miệng, sẽ uống nước, mà uống nước nhiều tất phải đi vệ sinh nhiều, cho nên tôi cứ đứng lên ngồi xuống, đi ra đi vào. Vì tôi ngồi khoang hạng thương gia, nên tiếp viên hàng không phục vụ rất chu đáo, cố tình lại gần hỏi tôi xem có thoải mái hay không ? Giọng Lục Lệ Thành vọng ra từ sau tờ báo : "Các cô đưa cho cô ấy ít nước thôi, không cần quan tâm tới cô ấy, thì chẳng sao cả."

Cô tiếp viên hàng không ngạc nhiên vô cùng. Tôi liền kéo tờ báo của anh ta xuống, để anh ta lộ rõ bản mặt trước mắt mọi người - định giả vờ như không quen biết tôi sao, không có cửa đâu nhá.

Tôi lộ vẻ đáng thương nhìn cô tiếp viên hàng không : "Có thể cho tôi thêm một chai nước nữa được không ?"

Tiếp viên hàng không liếc Lục Lệ Thành một cái, rồi đi lấy nước cho tôi.

Lục Lệ Thành đang muốn dùng báo chí che mặt tiếp, tôi đã lập tức đoạt lấy tờ báo của anh ta : "Đừng giả vờ nữa đi. Bằng không anh về nhà anh, tôi tới ở khách sạn, anh chơi tết âm lịch của anh, tôi thì coi như đi du lịch..."

"Nhà tôi còn cách sân bay sáu bảy tiếng đồng hồ, nếu cô vẫn còn tỉnh lực, tôi đề nghị cô nghỉ ngơi thêm một chút đi."

"Nhà tôi còn cách sân bay sáu bảy tiếng đồng hồ, nếu cô vẫn còn tỉnh lực, tôi đề nghị cô nghỉ ngơi thêm một chút đi."

A ! Nếu như thế, hóa ra không phải vừa xuống phi cơ đã phải gặp người nhà của anh ta ngay rồi. Tôi lập tức duỗi chân duỗi tay, miệng cũng không còn thấy khát nữa. Tiếp viên hàng không đưa nước cho tôi, tôi liền đưa lại cho anh ta : "Thường cho anh uống đi."

Lục Lệ Thành đón lấy chai nước, để sang bên cạnh : "Cha mẹ cô đi chơi có vui vẻ không ?"

"Vui lắm !" Nhắc tới cha mẹ, tôi đã muốn cười rồi : "Hôm qua tôi vừa gọi điện cho cha mẹ xong, hai người tinh thần thoải mái lắm." Tôi hoa chân múa tay kể cho anh ta nghe những chuyện thích thú của cha mẹ tôi, thổi phồng rằng tài làm bếp của mẹ tôi kinh thiên động địa như thế nào, cha tôi ngọc thụ phong lâm như thế nào. Anh ta vẫn mỉm cười ngồi nghe, thời gian ngồi máy bay trôi qua nhanh chóng.

Lúc ra khỏi sân bay, Lục Lệ Thành vừa đi vừa gọi điện thoại, một cậu trai trẻ chỉ khoảng hai mươi tuổi đột nhiên xuất hiện trước mắt chúng tôi, cao lớn khôi ngô, da ngăm đen. Cậu ta xông lên ôm chặt lấy Lục Lệ Thành một cái, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi tôi, cười đến mức miệng không thể khép lại được. Một tay cậu ta túm lấy hành lý của tôi, tay kia đã lôi hành lý của Lục Lệ Thành. Lục Lệ Thành đưa cho tôi một chai nước, sau đó mới giới thiệu người mới tới : "Đây là con trai của chị gái tôi, cháu ngoại của tôi, Lưu Hải Đào, thường gọi là Đào tử, cô cứ gọi nó là Đào tử là được rồi." Lại nói với cậu kia : "Đây là Tô Mạn, cậu... bạn của cậu."

Lưu Hải Đào vô cùng thích thú kêu lên mấy chữ "Di Tô", trong đôi mắt sáng rực những nét cười.

Tôi cảm thấy đất dưới chân rung chuyển, suýt nữa thì ngã nhào xuống, may mà Lục Lệ Thành lạnh tay lẹ mắt, túm được tôi. Miệng tôi khô đắng, khó có thể chấp nhận nổi chuyện này, vội vàng uống mấy ngụm nước, ngẩng đầu nhìn cậu trai trước mặt : "Cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi ?"

"Hai mươi tuổi. Chị tôi lớn hơn tôi tám tuổi, con gái ở nông thôn đều kết hôn sớm."

"Anh cũng không nói là có người nhà tới đón ở sân bay."

"Cô có hỏi đâu."

Tôi khẽ than thở : "Anh có biết hay không, mấy thực tập sinh trong công ty chỉ xấp xỉ tuổi cậu ta, tôi còn toàn coi bọn họ như cùng lứa ! Bây giờ tự nhiên không hay lại bị một người lớn như vậy gọi là dì, đúng là thực cần một trái tim kiên cường."

Lục Lệ Thành cười hỏi : "Thế cô muốn nó gọi cô là cái gì, chị Tô à ?"

Tôi rùng mình một cái, vội vàng xua tay.

Xe của Đào tử là một loại xe bán tải[2] loại nhỏ, thùng xe phía sau đã chất đóng không ít đồ, cậu ấy lấy ra bao nylon bọc hành lý của tôi một cách cẩn thận, sau đó mới xếp lên thùng xe phía sau, tôi nói luôn mồm : "Không cần, không cần, không có gì quý giá đâu." Ai ngờ tay chân cậu ta rất lạnh lẽ, vừa cùng Lục Lệ Thành đồng thanh nói, nhà có sẵn, vừa làm xong xuôi hết thấy.

Sau khi lên xe, tôi chợt phát hiện ra trong xe sạch sẽ không giống như xe cũ, Đào tử cười hi hi nói : "Trước khi đi mẹ cháu cố tình rửa sạch xe, lại đổi một bộ đệm mới."

Tôi cười liếc Lục Lệ Thành một cái : "Chị anh rất coi trọng anh nha."

Đào tử liền nháy mắt với Lục Lệ Thành : "Người coi trọng không phải" Lục Lệ Thành đã đập cho cậu ta một cái vào gáy : "Lái xe !"

Đào tử vừa lái xe và nói : "Di Tô, trên chỗ ngồi có một cái thảm lông sạch, nếu như dì thấy mệt thì cứ ngủ một lúc đi. Dưới chỗ ngồi có nước và bánh bích quy, còn có mơ chua, sợ dì không ngồi quen loại xe này, bị say xe, nhắm chút mơ chua có thể giảm được chút."

Tôi lú cá lười : "Cậu có bạn gái rồi sao ? Cẩn thận chu đáo thế !"

Lục Lệ Thành quay sang nhìn Đào tử chăm chăm, Đào tử đỏ bừng cả mặt : "Đâu có ạ ! Đâu có ạ ! Cậu cháu còn chưa giải quyết, cháu nào dám..."

Sau gáy Đào tử lại trúng một cái đập nữa, cậu ta giận Lục Lệ Thành mà không dám phản kháng, chỉ đành than thở với tôi : "Di Tô, thấy cháu đáng thương chưa ạ ! Từ nhỏ tới lớn, cháu đều bị cậu cháu bắt nạt như vậy, đó là nguyên nhân vì sao thà chết chứ cháu không chịu lên Bắc Kinh học đại học."

Tôi cười : "Tôi cũng vậy ! Lúc ở văn phòng tôi cũng bị anh ta bắt nạt mà."

Đào tử thực hoạt bát hay nói, học năm thứ ba Đại Học Nông Nghiệp Tây Nam[3], mối quan hệ giữa cậu ta và Lục Lệ Thành giống bạn bè hơn là

trường bối và văn bối, cười cười nói nói, làm cho sự ngưng ngập lúc vừa gặp mặt bớt đi rất nhiều.

Đi vào con đường quanh co ven núi, đường càng ngày càng khó đi, con đường qua lại chỉ có thể chạy được một làn xe, có chỗ còn như kẻ sát với vực sâu, thỉnh thoảng phía đối diện còn có thể có xe chạy tới, còn cần phải nhường xe. Nhìn tôi kinh hồn táng đờm, Lục Lệ Thành liền an ủi : "Đào từ bắt đầu lái xe từ lúc mười lăm mười sáu tuổi, bây giờ cũng coi như người già đời, nó thường chạy qua con đường này, không cần phải sợ đâu."

Đào từ cũng nói : "Di Tô, đi đường khẩn trương như thế, những con đường ven núi quanh co như thế này nhìn qua có vẻ hiểm trở, nhưng chỉ cần thời tiết tốt, hiểm khi xảy ra chuyện, vì lái xe thường tập trung cao độ ! Ngược lại những con đường quốc lộ bằng phẳng lại thường gặp phải chuyện không may, mấy câu cháu nói này cũng không phải nói bừa, có số liệu khoa học chứng minh đằng hoàng."

Lại có một lần phải nhường đường cho xe khác, lúc dừng xe lại chỗ tránh xe[4], Lục Lệ Thành liền xuống ngồi ở phía sau, vừa nói vừa chỉ vào núi non bốn phía, bắt đầu kể cho tôi từ "Triều từ Bạch để thái văn gian" của Lý Bạch[5], lại chỉ cho tôi xem sông Gia Lăng dưới chân núi : "Đây là con sông mà Lý Bạch từng dạo thuyền." Một dòng nước biếc quanh co uốn khúc giữa sơn cốc, thông mọc kín hai bên bờ sông xanh ngắt một màu, vách núi cheo leo im lìm tro gan cùng tuế nguyệt, hiển hiện rõ ràng cái thế núi thế lương hùng vĩ của phương Bắc.

"Con đường mà chúng ta đang đi qua đây thời xưa cũng rất nổi tiếng. Đây là con đường tắt phải qua nếu muốn vào Thục, núi cao rừng thẳm, đường đi hiểm trở, trước đây loài hổ Hoa Nam đã bị diệt chủng thường qua lại, còn có cả gấu và báo. Thời cổ đại, nếu đi trên con đường này, tuyệt đối nguy hiểm tới tính mạng, cho nên Lý Bạch đã từng than thở : "Đường vào Thục khó, ngang với đường lên trời."

Núi vây kín chung quanh, khiến cho bầu trời cũng thu hẹp lại, xe chúng tôi vừa đi qua một khe hở giữa hai ngọn núi, ngẩng đầu nhìn lên, hai vách núi đứng sừng sững như hai vị thần khổng lồ, trời mảnh như một sợi chỉ.

Con đường sơn đạo nhỏ hẹp quanh co uốn lượn giữa núi non trùng điệp, nhìn không thấy tận cùng, giống như lẫn cả vào trong mây trắng. Lục Lệ Thành chỉ vào ngọn núi như ẩn như hiện trong mây trắng ở phía xa xa nói : "Núi Chung Nam nằm ở hướng đó. Lúc Vương Duy[6] về giả ẩn cư ở núi Chung Nam, tác phẩm "Chung Nam biệt nghiệp[7]" nổi tiếng chính là viết về ngọn núi đó."

Tôi ngược nhìn ngọn núi ẩn trong sương mù dày đặc, liền ngâm nga mấy câu "Trung tuế pha hảo đạo. Văn gia nam san thủy. Hưng lai mỗi độc vãng. Thắng sự không tự tri. Hành đáo thủy cùng xứ. Tọa khán vân khởi thì. Ngẫu nhiên tri lâm tẩu. Đàm tiếu vô hoàn kì."

Lục Lệ Thành cũng nhìn ngọn núi ẩn trong mây trắng, đọc theo : "Tùy sơn tương vạn chuyển, thú đồ vô bách lý, Thanh huyền loạn thạch trung, Sắc tịnh thâm tùng lý."[8]

Thầm nhớ lại năm đó Lý Bạch mang trường kiếm vào Thục, Lục Du[9] cười lừa rồi khỏi Quan Trung, Vương Duy cách bến hỏi tiểu phụ[10], lòng không hiểu sao lại thấy nao nao.

Lục Lệ Thành như đọc được suy nghĩ của tôi, chỉ vào một gốc cây đại thụ trên núi nói : "Đó là một cây hóa thạch có tên là Ginkgo (cây bạch quả), người ở chỗ chúng tôi đây gọi là cây ngân hạnh, cái gốc cây kia nhìn qua cũng phải hơn một ngàn năm rồi."

Tôi chăm chú nhìn vào cây đại thụ kia nói : "Có lẽ Lý Bạch, Vương Duy, Lục Du mấy người bọn họ đều đã nhìn thấy cái cây này. Một cái cây trông thanh cao thoát tục làm sao, chúng ta hết đến lại đi, chỉ có nó vẫn vĩnh viễn tồn tại ở nơi đó."

Lục Lệ Thành mỉm cười nói : "Những cây đại thụ như thế nơi thâm sơn cùng cốc có rất nhiều, trong một cái khe núi của nhà tôi cũng có một cây bạch quả cổ thụ. Cũng bởi vì bạch quả chỉ nở hoa vào đêm, sáng ra đã tàn, nên người đời chỉ nhìn thấy quả của bạch quả, chứ khó mà gặp được hoa của bạch quả. Bất quá nếu có thể gặp được, thì cũng là một trong những cảnh đẹp hiếm thấy trong đời."

Nghe thấy thế tôi cảm thấy vô cùng khao khát : "Đến không đúng lúc, tiếc là không gặp được."

Đào từ cười : "Mùa đông có những cảnh đẹp mùa đông, cháu đi qua không ít nơi, xét về cảnh đẹp, quê cháu đây cũng chẳng kém, son cùng thủy tú..."

"A..."

Theo ngón tay của Lục Lệ Thành, tôi thấy một cái thác nước đã đóng băng thành trăm ngàn những cột băng, treo lơ lửng bên vách núi. Bên cạnh những cột băng trắng toát là một loại quả gì không rõ, trông tươi ngon đỏ mọng, giữa rừng cây thông và bách xanh mướt, chúng bất ngờ đập thẳng vào mắt tôi, khiến tôi không khỏi than lên đầy sợ hãi.

Đào từ cười đắc ý : "Cháu nói không sai chứ ?"

Tôi gật đầu tán thưởng : "Rất đẹp !"

"Cũng bởi vì nơi quê cháu đây giao thông không thuận tiện, nên cũng không phát triển công nghiệp, mà cũng bởi vì không phát triển công nghiệp, nên không bị ô nhiễm, sơn thủy nơi đây vẫn còn hoang sơ thuần phác." Trong tim Đào từ chan chứa tình yêu thương tha thiết với quê hương, không ngớt lời ca ngợi.

Vào đông trời tối sớm, chúng tôi lại đang đi trong núi, năm giờ chiều mà trời đã tối đen, cảm giác mệt mỏi dần tràn ngập người tôi, Lục Lệ Thành khẽ nói : "Cô ngủ một lát đi, khi nào tới tôi sẽ gọi cô."

Tôi lắc đầu : "Còn khoảng bao lâu nữa thì sẽ tới ?"

Đào tử đáp : "Khoảng hơn một tiếng nữa, một lát nữa di động sẽ có sóng lại, có thể gọi điện cho trong nhà."

Đang nói, chuông điện thoại của tôi bỗng vang lên, giọng ca của Lâm Úc Liên quanh quẩn trong xe.

Gió hoang vùn vụt... Đợi một lần trái tim xoay chuyển, đợi một lần sóng tình cuộn cuộn, gặp lại nhau sau một đời người. Không dám tưởng tượng vì chỉ sợ là vô dụng, sóng tình nếu như cuộn cuộn, nào ai có thể làm ngơ, dễ dàng buông tha chút ảnh hình của tình yêu. Mảnh liệt như con sóng, tan rã như băng tuyết, tâm chi âm thầm loạn ...

Nghe thấy tiếng nhạc chuông, Lục Lệ Thành liền liếc tôi một cái. Tôi luống cuống chân tay lập tức bấm nút tìm di động, rốt cuộc tìm được trong một cái ngăn nhỏ, vội vàng bấm nghe : "Alo"

"Rốt cuộc cũng gọi được rồi, toàn thấy báo là ngoài vùng phủ sóng, mình suýt nghĩ là Lục Lệ Thành mang cậu đi bán rồi. Bất quá nghĩ lại bản thân cậu, mặt xấu đáng tề, cũng chẳng có ai thèm nha !" Có bao giờ mà Ma Lạt Năng lại quên đi hình ảnh tôi chứ.

"Mau nói vào việc chính, không có chuyện gì thì nói nhảm ít thôi. Khinh di động mình chuyển vùng không tốn tiền sao ?"

"Đến nơi chưa ?"

"Vẫn trên đường đi."

"Trời ạ ! Không phải các cậu bay từ bây giờ sáng sao, nhà anh ta cũng hẻo lánh thật đấy."

"Khung cảnh trên đường đi đẹp như tranh vẽ, khiến người ta không thể rời mắt."

"Có bối rối không ?"

Tôi suy nghĩ trong giây lát rồi mới mắng nằng : "Cậu bị thần kinh à ! Vốn mình đã quên rồi, chỉ tại cậu tự nhiên nhắc tới làm mình nhớ ra, bây giờ mình lại thấy căng thẳng lại rồi."

Ma Lạt Năng cười khanh khách : "Không phải chỉ là gặp mặt cha mẹ chồng tương lai thôi sao. Đùng căng thẳng, nhà Lục Lệ Thành có đông đúc tới đâu, nhà mình cũng chẳng kém, nếu người nhà anh ta dám bắt nạt cậu, mình và Tổng Dục đập nát nhà họ."

Tôi liền hỏi nằng : "Không phải 6h chiều cậu bay rồi sao, giờ này vẫn còn chưa đi ăn cơm. Lại rảnh rồi mà nói lằng nhằng với mình ?"

Ma Lạt Năng im lặng, tựa như muốn nói gì đó, lại không nói nên lời. Tôi im lặng chờ, một lúc lâu, mới thấy nằng nói tiếp : "Mình chỉ gọi một cú điện thoại, muốn kiểm tra xem cậu đã an toàn chưa, cũng không có vấn đề gì cả, ngắt máy đây."

"Đợi chút !" Tôi nghĩ một lát rồi nói : "Điện thoại của mình bật liên tục, lúc nào cậu muốn gọi cũng được."

Ma Lạt Năng khẽ ừ một tiếng : "Mạn Mạn, nhiều ngày như thế không gặp cậu, mình sẽ nhớ cậu lắm đấy !"

Tôi hít một ngụm khí lạnh, tỏ vẻ hoàn toàn bị nằng làm phát ói : "Nói suông không ăn thua, nhớ mua cho mình thật nhiều quà mới tin được."

Ma Lạt Năng ngắt điện thoại. Tôi cảm di động ngăn người ra, Đào tử cười nói : " Là bạn thân của di Tô sao ?"

"Ừm"

Nhìn thấy vẻ mặt trông cười rất gian manh của Đào tử, đột nhiên nhớ ra di động của tôi bị tiết âm, đau đầu vội giải thích : "Bạn thân của tôi đang trong giai đoạn phát bệnh thần kinh, cậu đừng cho mấy câu của cô ấy là thật, tôi và cậu của cậu... chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường."

Đào tử cười : "Cháu biết, cháu biết mà."

Nụ cười của cậu ta trông đầy hàm ý, càng tỏ càng đen, rốt cuộc tôi im miệng cho xong.

Tới sáu giờ chiều, rốt cuộc cũng tới nhà Lục Lệ Thành, xe cách nhà một khoảng, đã thấy tiếng chó sủa, tiếng người nói xôn xao. Nhìn thấy đám người đông nghịt trong sân, chân tôi đã bắt đầu nhũn ra : "Rốt cuộc nhà anh có bao nhiêu người vậy ? Tôi nhớ là anh chỉ có một anh trai, một chị gái thôi cơ mà ?"

Lục Lệ Thành cũng thấy đau đầu : "Phần lớn là họ hàng thân thích, người nông thôn thích náo nhiệt, đây là một loại phương thức để họ thể hiện sự thân thiện của mình."

Xe dừng lại, anh ta dặn khẽ tôi : "Không sao cả, cứ giữ cái nụ cười lúc gặp khách hàng đấy, những chuyện còn lại cứ để tôi ứng phó cho."

Tôi gật đầu.

Anh ta vừa xuống xe, một đám người đã ào lên vây lấy, nói chuyện, cười, mời thuốc, tôi hoàn toàn không hiểu gì cả, chỉ biết là bọn họ rất vui vẻ, Lục Lệ Thành đáp lời từng người một. Tôi vẫn giữ nguyên bộ mặt tươi cười, nom nớp lo sợ chui ra khỏi xe, người chưa kịp đứng vững, đã thấy một con chó vàng to chừng vừa sủa ầm ầm vừa xông thẳng về phía tôi. Tôi vốn sợ chó, nhìn thấy hàm răng trắng nhọn của nó, lập tức hồn phi phách tán, thét chói tai lập

tức nhào vội về phía Lục Lệ Thành. Lục Lệ Thành đang nói chuyện với mọi người, nghe thấy tiếng kêu của tôi, lập tức quay lại, ôm tôi vào trong lòng. Đào tử vội xông lên chắn trước mặt con chó, quát đuổi con chó đi, có người nhanh chóng chạy vào trong nhà cầm lấy sợi dây thừng buộc con chó sang một bên.

Tôi vẫn sợ thất hồn lạc vía, Lục Lệ Thành vỗ nhẹ vào lưng tôi, đỡ tôi đi vào trong nhà : "Không sao cả rồi, không sao cả rồi, đã bị xích lại rồi."

Đợi tới lúc hết sợ rồi, đã bình tĩnh lại một chút, tôi mới ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tất cả mọi người trong phòng đều nhìn tôi cười tủm tỉm, có hai đứa bé đang trốn sau lưng người lớn nhìn lên tôi, đứa bé trai còn vụng trộm làm điệu bộ chế giễu tôi. Mặt tôi đỏ bừng lên, chỉ hận không thể kiểm ra cái lỗ mà chui vào. Đào tử cười liếc tôi một cái đầy thâm ý, hàm ý "xem ra quan hệ giữa cậu cháu và di mới bình thường làm sao."

2

Một người phụ nữ tóc đã hoa râm vẫn nhìn tôi mỉm cười, Lục Lệ Thành lập tức kéo tôi lại chào hỏi bà ấy. Những câu bà ấy nói tôi hoàn toàn không hiểu gì cả, bất quá nụ cười của bà ấy đã truyền đạt lại toàn bộ tâm tư của bà ấy cho tôi. Tôi rất cung kính kêu hai chữ "Bác gái", lại cầm quả bằng hai tay đưa cho bà ấy. Bà ấy đưa cho tôi một bao lì xì [11], tôi không biết phải làm thế nào, Lục Lệ Thành đã ghé vào tai bà nói mấy câu, bà ấy mới cầm lại tiền lì xì, chỉ nhìn tôi cười. Tôi khẽ thở phào một cái, cũng cười lại với bà ấy.

Lục Lệ Thành lại giới thiệu anh rể, anh trai, chị dâu, cháu trai, cháu gái của anh ta cho tôi. Cháu trai của anh ta chính là cái thằng bé lên chế giễu tôi, tên gọi ở nhà là Miêu Miêu, Đào tử bảo nó gọi tôi là "di Tô", nó tự đổi lại thành "Di nhất gan". Cả nhà muốn cười, nhưng sợ tôi giận, đều cố nhịn, lại kêu Miêu Miêu gọi lại, nhưng nó cứ quệt miệng không chịu : "Di nhất gan còn nhất hơn cả Miêu Miêu, sau di ấy mới là người nhất gan, không phải là con nữa."

Chị nó là Tinh Tinh tốt bụng giải thích cho tôi : "Miêu Miêu rất nhất gan, tôi không dám chơi một mình trong sân, bọn cháu đều gọi nó là kẻ nhất gan."

Người trong phòng cười, người ngoài phòng cũng cười. Đào tử chia thuốc lá cho mọi người, lại dỡ hết những hàng hóa trên xe xuống cho mọi người. Những người xem náo nhiệt lục tục ra về, cuối cùng chỉ còn lại người nhà của Lục Lệ Thành.

Chị gái của Lục Lệ Thành từ phòng bếp đi ra, kêu mọi người đi ăn cơm, lại cố ý ra làm quen với tôi. Mẹ Lục Lệ Thành ngồi ở giữa, Lục Lệ Thành ngồi bên tay phải mẹ, anh trai anh ta ngồi bên tay trái mẹ. Anh trai Lục Lệ Thành kêu tôi vào ngồi cạnh Lục Lệ Thành, rồi nói với tôi : "Cô muốn ăn cái gì cứ nói với Thành tử." Không khách sáo nhiều, cũng là phong cách tốt nhất.

Anh rể và chị dâu của anh ta cũng không nói được tiếng phổ thông nhiều lắm, nên chỉ cười rồi ăn cơm. Nhưng chị gái anh ta lại là người nói tiếng phổ thông rất đúng mực, vừa thấy đã biết là người thông minh, hiển nhiên Đào tử giống mẹ mình.

Tôi im lặng ngồi ăn, chị dâu anh ta định gấp cho tôi một miếng thức ăn, chị gái anh ta đã nói : "Mấy người trong thành không thích thế đâu, không thích ăn những thứ mà đứa người khác đã chạm qua." Môm nói, nhưng mắt đã liếc về phía Đào tử, Đào tử lập tức cười gật đầu : "Người trong thành có vẻ quan trọng hóa những chuyện này." Tuổi của nó tuy không lớn, nhưng xem cách nói chuyện có vẻ khá có uy tín. Chị dâu của Lục Lệ Thành ngượng ngùng thả đồ ăn vào lại bát mình, rồi chỉ vào đồ ăn nói : "Cô ăn đi."

Tôi vội gật đầu, lập tức gấp mấy đĩa, bỏ vào bát mình. Lục Lệ Thành đứng dậy, rót một ít đồ ăn ở những món nằm xa tầm tay với của tôi vào một cái đĩa, đặt cạnh tay tôi : "Cô thích ăn gì thì cứ ăn, còn lại tôi sẽ ăn nốt."

Thật kỳ quái, tôi cứ nghĩ là ở trong một đám người xa lạ sẽ rất bối rối, có điều thật không ngờ tôi lại cảm thấy thực vui mừng, thậm chí vô cùng hưởng thụ cảm cái lạc thú cả đại gia đình ngồi ăn cơm chung một chỗ.

Lục Lệ Thành luôn bận rộn nói chuyện với anh trai anh ta, thỉnh thoảng anh rể anh ta cũng nói góp vào mấy câu, ba người thường nâng chén chạm cốc. Mẹ của Lục Lệ Thành thường nhìn tôi mỉm cười, thấy cái đĩa cạnh tôi hết đồ ăn, sẽ lập tức kêu Lục Lệ Thành, nghe được mấy lần, rốt cuộc tôi cũng nghe rõ tiếng phát âm chữ Lục Lệ Thành của bà ấy.

Chị gái của Lục Lệ Thành lắng nghe mấy người đàn ông nói chuyện, thỉnh thoảng lại chen vào mấy ý kiến, mà Lục Lệ Thành và anh trai mình cũng thực kính trọng chị gái, mỗi khi chị ấy nói gì đó, hai người đều yên lặng chăm chú lắng nghe. Chị dâu của Lục Lệ Thành thì hoàn toàn không quan tâm tới đề tài của mấy người đàn ông, chỉ chuyên tâm chiều cô Miêu Miêu. Miêu Miêu vừa ăn cơm, thỉnh thoảng thừa lúc mẹ nó không để ý liền nhả mặt với tôi. Tinh Tinh đã hơn mười tuổi, mồm miệng lanh lợi, vừa ăn cơm vừa đấu võ mồm với Đào tử, lúc vui vẻ thì gọi là đại ca, lúc mất hứng liền gọi thẳng là Lưu Hải Đào. Nhưng cho dù nó có gọi là Lưu Hải Đài, thì lúc gấp phải miếng thịt có lẫn thịt mỡ, vẫn bỏ vào bát đại ca, để cậu ta cất bớt đi phần thịt mỡ, còn nó chỉ ăn thịt nạc. Thấy động tác của Đào tử rất tự nhiên, quả nhiên đã sớm có thói quen chăm sóc em gái.

Cơm nước xong, Lục Lệ Thành liền dẫn tôi vào căn phòng dành cho tôi : "Không quen thuộc lắm hả ? Lại phải ăn cơm cùng nhiều người như thế ?"

Tôi cười : "Tôi thực hâm mộ ! Thật đấy ! Trước đây tôi thường mơ có một người anh trai giống Tinh Tinh. Nháo âm ỉ, còn nói với mẹ tôi : "Mẹ sinh cho con một anh trai đi !", sau biết là không thể có anh trai rồi, lại đòi có một em trai. Sau rốt, cũng tự hiểu là bản thân mình sẽ không có một người anh em yêu thương mình rồi, đành hy vọng tương lai sẽ có một người chồng thực yêu thương mình. Lục Lệ Thành, anh đúng là một người rất may mắn."

Lục Lệ Thành cũng gật đầu đồng ý : "Chị gái và anh trai từ nhỏ tới lớn đều rất tốt với tôi, anh em ở nông thôn thường hay đánh nhau, riêng anh chị em chúng tôi chưa giận nhau bao giờ."

Anh ta giúp tôi bê hành lý vào, tôi tìm đồ tắm rửa, anh ta nhìn tôi vẻ ái ngại : "Tắm rửa thì hơi phiền một chút. Mọi người trong nhà không quen dùng điều hòa, chỉ có gian phòng này là cố tình lắp một cái dành riêng cho tôi, là căn phòng duy nhất có điều hòa. Muốn tắm phải xuống dưới tầng trệt, không phải phòng tắm chung với trong nhà, mà là một gian phòng độc lập bên ngoài, sợ hơi lạnh."

"Không sao cả, tôi để nhiệt độ của bình nước nóng cao lên là được mà."

Nước chảy ra từ bình nước nóng lúc nóng lúc lạnh, thật không ổn định, có điều có nước ấm mà dùng đã tốt lắm rồi, đã vượt xa mong muốn của tôi. Phòng tắm thiết kế cũng thực đặc biệt, không dùng gạch men giống như những nhà tắm trong thành phố, mà dùng xi măng lát rồi gắn đá cuội, vừa tiện vừa tiết kiệm, trông lại đẹp nữa. Tôi vừa tắm vừa khó hiểu, nông thôn người ta toàn vậy, hay nhà Lục Lệ Thành có vẻ đặc biệt?

Vừa tắm rửa xong, mới đẩy cửa phòng tắm ra, đã thấy gió lạnh ủa vào mặt, tôi còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Lục Lệ Thành dùng một cái áo khoác bao kín lấy tôi, lại lấy khăn trùm kín đầu tôi, nhanh chóng kéo tôi vào trong nhà.

Căn nhà vô cùng im ắng, tôi liền hỏi: "Mọi người ngủ cả rồi à?"

"Ừm, nhà chị tôi đã về rồi, nhà anh trai thì đi ngủ cả rồi. Những người ở nông thôn thường ngủ sớm, nhất là vào mùa đông, khoảng bốn năm giờ đã ăn cơm chiều, tám giờ đã đi ngủ, hôm nay đợt bọn mình về thế này là muộn rồi đấy."

"Anh ngủ chỗ nào?"

"Ngay ở cạnh phòng cô, vốn là một gian thư phòng, tạm thời anh trai tôi kê vào đó một cái giường cho tôi." Anh ta đi tới cạnh tủ quần áo, đẩy ra một cái cửa kéo: "Hai phòng này thông nhau, cái cửa này cũng không khóa, bất quá cô cứ yên tâm, cô không gọi, tôi tuyệt đối sẽ không tự tiện xông vào"

Tôi cười: "Tôi cũng chẳng phải mỹ nhân, có gì mà phải lo lắng chứ?"

Anh ta cũng cười lại đưa cho tôi một cái máy sấy tóc: "Đây là của chị dâu tôi, vừa rồi chị ấy cố ý đưa cho tôi, bảo tôi nhắn với cô là nhớ sấy khô tóc rồi hãy đi ngủ. Chỗ này không thể sánh với trong thành được, không có ẩm khí[12], nếu để tóc ướt đi ngủ, rất dễ bị đau đầu hay cảm cúm."

Tôi cũng đã cảm thấy rồi, vừa mới lên lầu được một lúc, đã thấy da đầu gai gai, vô cùng cảm kích cảm lấy, vừa sấy tóc vừa nói: "Chị dâu anh thật đáng yêu."

Lục Lệ Thành ngồi trên ghế, nhìn tôi cười: "Không phải người một nhà sẽ không vào ở chung một nhà, tôi có thể coi mấy câu này là ca ngợi tôi sao?"

Tôi liền làm mặt xấu với anh ta qua gương: "Anh chưa đi tắm sao?"

"Giờ đi đây"

Sau khi sấy khô tóc xong tôi lấy áo lông mình ra thay lại. Ước chừng anh ta tắm xong rồi, liền cầm áo khoác lông của anh ta đến đứng ngoài cửa phòng tắm chờ anh ta. Lúc anh ta đi ra, không ngờ là tôi đang đứng chờ bên ngoài, thoáng giật mình. Tôi liền khoác áo lên mình anh ta: "Anh cũng cẩn thận một chút đi, vừa nóng xong gặp lạnh ngay dễ bị cảm lắm."

Anh ta vừa khoác áo vừa hỏi: "Lạnh không?"

Tôi liền thở mạnh một hơi, một lớp sương trắng từ từ tản ra: "A, hơi thở thành sương trắng này."

Hai người rón rén đi vào trong nhà, anh ta lần lượt chỉ mấy cái phòng nói: "Mẹ tôi không tiện đi lại nên ở dưới lầu. Anh chị tôi cũng ở dưới lầu, Miêu Miêu ngủ cùng cha mẹ tôi, Tinh Tinh thì ngủ ở phòng đối diện với chúng ta. Bình thường nếu cô cần cái gì, không thấy tôi ở đây, có thể kêu Tinh Tinh đi lấy hộ."

Vào phòng có điều hòa, tôi cảm thấy ấm lên hẳn, rốt cuộc có thể cởi cái áo khoác nặng trĩu kia ra.

Lục Lệ Thành hỏi: "Ngủ chưa?"

Tôi liền chỉ vào cái đồng hồ trên tường: "Anh đùa hả? Sớm như vậy, tôi không ngủ nổi, còn anh thì sao?"

"Mọi ngày tôi ngủ khoảng một hai giờ đêm là bình thường."

Không TV, không máy tính, không internet, hai kẻ từ thành thị đành mặt đối mặt. Nhìn chăm chăm nhau một lát, Lục Lệ Thành liền đi vào thư phòng lục lọi, rồi lòi ra bộ cờ tướng: "Cô biết chơi sao?"

"Ba tuổi tôi đã xem cha tôi chơi cờ rồi."

Hai người ngồi xếp bằng trên giường, chuẩn bị chém giết. Tôi vừa xếp quân vừa hỏi: "Phòng tắm nhà anh đặc biệt thật, là anh thiết kế sao?"

"Tôi chỉ đưa ra yêu cầu, lúc xây nhà, cần phải có phòng tắm, người thực hiện là Đào tử, nghe nói lúc đầu nó định thiết kế trong nhà, rồi cũng không biết xảy ra chuyện gì, lại xây một phòng riêng bên ngoài, chắc là để tiện cho dẫn nước."

Anh ta mời tôi đi trước, tôi không khách khí, lên pháo đài, anh ta lập tức lên mã giữ tốt.[13] Tôi bắt đầu dùng xe. Câu cửa miệng của cha tôi là: "Ba nước không ra xe, thua nước" Lục Lệ Thành lại không quan tâm tới động thái của tôi, lập tức lên tượng, thượng sĩ. Căn cứ vào lời cha tôi, người chơi cờ thứ* kiểu này một là rất mạnh, hai là rất dở, chắc Lục Lệ Thành là loại thứ nhất rồi. Tôi bắt đầu đề cao cảnh giác, dùng toàn lực ứng phó.

Hai mươi phút sau, tôi trừng mắt nhìn bàn cờ với vẻ không thể tin được, Lục Lệ Thành nói với vẻ buồn bực : "Tôi đã bị cô chiếu hết rồi, còn nhìn cái gì chứ ?"

"Anh cố ý nhường tôi sao ?"

Lục Lệ Thành lắc đầu, tôi liền gật đầu : "Tôi cũng nghĩ thế, anh cũng chẳng phải kẻ quân tử lịch sự gì cho cam."

"Này, này." Lục Lệ Thành nhắc nhở tôi không nên làm càn.

Rốt cuộc tôi cũng xác định được là mình đã thắng, vừa định phá lên cười, lại nhớ ra mọi người đã ngủ hết cả, chỉ đành cố nén giọng. Tôi thắng Lục Lệ Thành ! Tôi thắng Lục Lệ Thành rồi nha !

Lục Lệ Thành nhìn tôi với vẻ thản nhiên : "Đúng phiên bản thật của tiểu nhân đắc chí !"

"Hừ ! Biết thừa là anh ghen tị mà. Anh thử nói xem, anh giao hoạt âm hiểm như thế, vì sao lại không biết chơi cờ chứ ?"

Lục Lệ Thành nhìn tôi chằm chằm, tôi vội vã chữa lại : "Ý tôi là người thông minh cơ trí như anh."

Anh ta cười phớt qua nói : "Ý cô là tôi hoàn toàn tương phản với ấn tượng của cô về tôi sao ?"

Tôi vốn định trả lời bậy cho qua, có điều đột nhiên phát hiện ánh mắt anh ta nhìn có vẻ nghiêm túc, không dám đùa loạn nữa, đáp rất thành thật : "Trước kia thì hơi chút, giờ thì không. Kỳ thật, dạo gần đây luôn làm phiền anh, tôi thực cảm kích anh."

Anh ta thản nhiên đáp : "Bôn ba cả một ngày rồi, đi nghỉ sớm một chút đi." Anh ta đi về thư phòng, đóng cửa lại.

Tôi ngồi thừ ra một lát, không biết làm sao đã lại đắc tội anh ta rồi, không hiểu vì sao vừa biến sắc mặt là biến luôn, vì thế liền đứng dậy ra gõ cửa.

"Chuyện gì thế ?"

"Không có điều hòa, chắc hẳn tại anh cũng không quen lắm, nên mở cái cửa này ra đi, dù sao mùa đông đi ngủ mặc cũng nhiều. Hơn nữa, mở cửa, nếu không ngủ được, chúng ta có thể trò chuyện."

Thấy anh ta không phản đối, tôi liền đẩy cửa ra.

Tôi tắt đèn, chui lên giường, chắc là chăn bông vừa giặt xong, vẫn còn thơm mùi nắng. Cái thân ảnh dưới ánh mặt trời của người kia lại hiển hiện trước mắt tôi. Hải Nam sẽ không lạnh như thế này, sẽ thực ấm áp, ánh mặt trời cũng sẽ thực rạng rỡ, hẳn là anh sẽ mỉm cười dưới ánh mặt trời. Không biết thỉnh thoảng anh có nhớ tới tôi một chút không ? Có nhớ tới lúc chúng tôi ôm nhau trong gió lạnh không ? Chắc là không ! Hải Nam ấm áp như vậy, sao anh có thể nhớ tới gió tuyết ở New York chứ.

"Ô Mạn."

"Gì ?" Tiếng gọi của Lục Lệ Thành làm tôi tỉnh lại.

"Tôi đã gọi cô mười một lần rồi."

"Xin lỗi, tôi không nghe thấy."

Anh ta hỏi : "Cô lại nhớ tới Tống Dục sao ?"

Tôi không biết nên nói cái gì, hay có thể nói gì. Tôi chỉ im lặng, xem ra đáp án cũng quá rõ ràng rồi, anh ta cũng không hỏi thêm gì nữa.

Trong bóng đêm im ắng, tôi nghe thấy tiếng mình khẽ vang lên, mong manh như vậy, bi thương như vậy, bất lực như vậy, làm tôi không thể tin được người đang nói chính là tôi.

"Anh... có thỉnh thoảng đột nhiên nhớ tới Ma Lạt Năng sao ? Ý tôi là, một số thời khắc, ví dụ như trong bóng đêm, ví dụ như lúc đi tàu điện ngầm một mình, ví dụ lúc đi trên đường, ví dụ lúc nghe thấy một bài hát, hoặc lúc ăn một thứ gì đó..."

"Nếu nhiều 'ví dụ như' thế, cô nên xóa bỏ hai từ 'thỉnh thoảng' và 'đột nhiên.'"

"Tôi chỉ muốn biết anh sẽ làm thế nào ?"

"Tôi không nhớ tới Hứa Liên Sương."

Có lẽ đây cũng là một phương pháp, không thừa nhận vết thương của mình, là có thể cho rằng nó không tồn tại.

Tôi không biết đáy lòng mình phải mất bao lâu mới bình thường lại được, càng không biết phải cần thêm bao nhiêu thời gian nữa để tôi có thể thản nhiên mỗi khi nhớ tới anh. Tôi cũng cố gắng quên đi, cũng nghĩ là mình có thể khắc chế, nhưng chỉ một nháy mắt thôi, hết thấy về anh lại giống như thủy triều lập tức dâng trào, tôi như người chìm nơi đáy nước, vây quanh bốn phía đều là bi thương và tuyệt vọng.

[1] Saree : Trang phục truyền thống của phụ nữ Ấn Độ.

[2] Xe bán tải : là loại xe vừa chở người, vừa có thể chở đồ.

[3] Đại học Nông Nghiệp Tây Nam : Trường đại học Tây nam là một trường tổng hợp trọng điểm trực thuộc Bộ Giáo dục Trung quốc được thành lập trên sự hợp nhất của hai trường đại học Sư phạm Tây Nam và đại học Nông nghiệp Tây Nam vào tháng 7 năm 2005 và nằm trong các trường trọng điểm xây dựng của “công trình quốc gia 211”. Trường hiện có 80 000 sinh viên trong đó sinh viên đại học và nghiên cứu sinh hệ tập trung là 50 000, ngoài ra hàng năm còn có các sinh viên nước ngoài đến từ hơn 40 quốc gia đến để học đại học, thạc sĩ, tiến sĩ và tiến tu. Trường nằm ở thành phố trực thuộc trung ương trẻ nhất – Trùng Khánh – trung tâm của chiến lược phát triển miền tây, nơi có đập Tam hiệp Trường giang, có khu điêu khắc cổ Đại Túc và món lẩu cay tê nổi tiếng thế giới, là một nơi lý tưởng cho việc học tập của sinh viên nước ngoài.

[4] Những con đường chỉ có thể cho một xe đi qua lại thường có những chiều nghỉ, người ta gọi là chỗ tránh xe. Khi có xe từ đầu bên kia lại, xe đầu này sẽ tạm đánh qua chỗ chiều nghỉ, nhường cho xe kia đi qua. Có thể tưởng tượng con đường này giống đường sắt, nếu ai từng đi tàu hỏa loại thường, sẽ thấy thình thoảng tàu dừng lại nhường đường cho tàu khác.

[5] Lý Bạch (701- 762) là nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường, được hậu bối tôn làm Thi Tiên.

Giang Lăng : Thời nhà Đường thuộc đạo Sơn nam, nay là huyện Giang Lăng.

Bạch đế : Thành Bạch đế tại huyện Phụng Tiết tỉnh Tứ Xuyên.

"Tảo phát Bạch Đế thành" của Lý Bạch :

"Triều từ Bạch Đế thái vân gian,

Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn,

Lưỡng ngàn viên thanh đề bất trụ,

Khinh chu dĩ quá vạn trọng san."

Phỏng dịch thơ : (lâu không dịch thơ, không xuôi lắm, đành đảo lại hai câu cuối, mọi người chấp nhận tạm nhé)

Sớm rời Bạch Đế giữa trùng mây

Ngàn dặm Giang Lăng chỉ một ngày

Thuyền nhẹ lướt qua muôn vách đá

Vượn hót chim kêu khắp đầu đây

[6] Vương Duy : (701-761), tự Ma Cật, người huyện Kỳ, Tấn Trung, Sơn Tây, Trung Quốc. Ông là một nhà thơ, một họa sĩ, một nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường. Ông còn được người đời gọi là Thi Phật. Cùng với Lý Bạch (Thi Tiên) và Đỗ Phủ (Thi Thánh) là ba người nổi tiếng về tài thơ ca thời Đường.

[7] Chung Nam biệt nghiệp -Bản dịch của Lê Nguyễn Lưu—

Nhà Riêng Ở Núi Chung Nam

Trẻ từng yêu mùi đạo

Già ở núi Nam này

Lúc hừng riêng mình dạo

Khi vui chỉ tự hay

Đi theo nguồn nước đổ

Ngồi ngắm áng mây bay

Chợt gặp ông già núi

Quên về, nói chuyện say

[8] Trích từ “Thanh Khê” của Vương Duy

Ngôn nhập hoàng hoa xuyên,

Mỗi trục thanh Khê thủy.

Tùy sơn tương vạn chuyển,

Thú đồ vô bách lý,

Thanh huyền loạn thạch trung,

Sắc tịnh thâm tùng lý.

Dạng dạng phiếm lãng hành,

Trùng trùng ánh hà vĩ.

Ngã tâm tổ dĩ nhàn,

Thanh xuyên đậm như thử.

Thỉnh lưu bàn thạch thượng,

Thùy điều tương dĩ hĩ.

Suối Thanh-Kê Anh-Nguyên dịch

Sông Hoàng-Hoa, bảo đi vào,

Thanh-Kê, gặp suối nao nao theo dòng.

Quanh co theo núi chảy vòng,

Đường đi trăm dặm tưởng không quá nào.

Nước reo ghềnh đá ào ào,

Rừng tùng xanh thăm trái vào núi xa.

Dập dờn bãi ấu bao la,

Long lanh lau sậy nắng tà chiếu soi.

Lòng ta vốn thích thanh thoi,

Nước trong như thể im xuôi theo dòng.

Ngồi trên tảng đá bên sông

Buông câu, thơ thới lòng không bận gì...

[9] Lục Du (1125-1210) : Người Sơn Âm, là nhà thơ yêu nước vĩ đại thời Nam Tống Giữa lúc quân Kim đánh vào Trung Nguyên, ông phải nhiều lần chạy loạn; hoàn cảnh ấy đã rèn cho ông một chí lớn kháng chiến báo đền nợ nước. Khi ông thi đỗ Tiến sĩ, bị Tần Cối chèn ép mãi không được thi thố tài năng với đời. Đến năm 1170, ông vào Tứ Xuyên theo Vương Viêm, sống nơi tiền tuyến, nhờ thể thơ ca của ông phong phú lên rất nhiều. Sau ông theo giúp Phạm Thành Đại là bạn thân của ông. Thấy triều đình chỉ uốn gối cầu hòa, không có chí kháng chiến, ông đành ngâm thơ uống rượu cho qua ngày tháng. Có người cười ông là phóng đảng, ông liền tự đặt tên cho mình là "Phóng ông". Lúc này ông đã ngoài năm mươi tuổi. Năm 1178, ông trở về Lâm An, rồi lại ra làm quan ở các địa phương. Ông đã đem lại nhiều lợi ích cho dân. Vì trước sau giữ chủ trương kháng chiến, bị bọn cầm quyền đương thời ghét, nên ông bỏ quan trở về sống nơi quê hương Sơn Âm, đến chết vẫn không quên việc nước. (Nguồn NMQ)

[10] Câu cuối trong bài "Chung Nam Sơn" của Vương Duy

Thái Ất cận thiên đô,

Liên sơn đảo hải ngu.

Bạch vân hồi vọng hợp,

Thanh ải nhập khán vô.

Phân dã trung phong biến,

Âm tình chúng hác thù.

Dục đầu nhân xứ túc,

Cách thủy vấn tiêu phu

Núi Chung Nam – Bùi Hạnh Cẩn, Việt Anh dịch

Thái Ất gần thiên đô

Núi núi biển liền bờ

Mây trắng quay đầu gặp

Xanh thăm mắt hư vô

Chia khu ngon giữa biển

Râm tạnh khác khe xưa

Muốn tìm nơi nghỉ trọ

Cách bến hời tiêu phu.

[11] Trung Quốc hay có tục li xỉ : ngày Tết thì người có gia đình li xỉ cho người chưa lập gia đình, chồng li xỉ cho vợ, bạn trai li xỉ cho bạn gái. Con dâu mới vào cửa dâng trà cho mẹ chồng uống trà sẽ được nhận li xỉ

[12] Trung Quốc rất lạnh, nên không dùng điều hòa hai chiều như ở mình. Mỗi tòa nhà thường có đường ống dẫn khí ấm từ một máy tổng tới từng phòng một, giống như kiểu ống dẫn nước ở ta, nhưng chuyên dẫn khí nóng. Phòng nào xài thì mở ra.

[13] Cờ công : thường là pháo đầu, thiên về tấn công.

Cờ thủ : lên mã giữ tốt đầu, lên tượng và lên sĩ, chuyên về phòng thủ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Anh ta nhìn về phía tôi, trong ánh pháo hoa rực rỡ, ánh mắt anh ta say đắm dịu dàng, trong con ngươi đen thẳm đang phản chiếu lại những ánh sáng rực rỡ trên trời cao kia, ở nơi sâu nhất, có một hình bóng tôi nhỏ nhỏ.

Sáng hôm sau, khi thức dậy, ngoại trừ tôi và Lục Lệ Thành, những người khác đều đã ăn điểm tâm, những thứ đồ ăn trong tay đều đã hết một nửa.

Tôi vô cùng ngượng ngùng, lần đầu tiên ở nhà người khác lại ngủ nướng. Đào tử an ủi tôi : "Không sao cả, không phải cậu cháu vẫn còn đang ngủ sao ă ? Mọi người đều biết là thời gian nghỉ ngơi trong thành phố và nông thôn cũng không giống nhau, bà ngoại cháu còn dặn bọn cháu không được gây ồn ảnh hưởng tới hai người đấy."

Đào tử chỉ nói được với tôi mấy câu đã lại đi làm việc của cậu ta rồi. Chị gái và chị dâu của Lục Lệ Thành đang bận rộn trong phòng bếp, chuẩn bị cơm tất niên. Tôi vừa vào tới cửa bếp, chị anh ta đã đẩy tôi ra : "Những việc này di không làm được đâu, thôi di đi xem TV đi, nếu không thích xem TV thì kêu cậu Thành dẫn di đi dạo chơi quanh đây."

Chị ấy thấy Lục Lệ Thành còn chưa dậy, định cao giọng gọi anh ta, tôi vội nói : "Không cần đâu ạ, ngày thường anh ấy cũng bận nhiều việc lắm, khó có cơ hội được ngủ nướng, để cho anh ấy ngủ đi ạ."

Chị gái anh ta lại định pha trà, làm mấy đồ ăn vặt cho tôi. Tinh Tinh đứng ở xa xa liền gọi tôi : "Di ơi, để cháu dẫn di đi chơi."

Tôi như tìm được cứu tinh, vội vàng chạy trốn qua chỗ Tinh Tinh, chị gái và chị dâu đều dặn dò vọng lại : "Nhớ để ý di cho cẩn thận nhé."

Tinh Tinh che miệng cười trộm, tôi thì nhìn Tinh Tinh cười méo xệch. Tinh Tinh nắm tay tôi, đi dọc theo dòng suối : "Cô cháu và cha cháu đều sốt ruột thật sự đấy."

"Sốt ruột cái gì ?"

"Khó khăn lắm chú cháu mới tìm được một người thích về, bọn họ đều sợ không cẩn thận dọa thím chạy mất."

Tôi vội vàng la lên tới đỏ bừng cả mặt mũi : " Di không phải, di không phải...."

Tinh Tinh làm bộ khinh thường như người lớn : "Cháu biết, hai người còn chưa kết hôn, có điều vì chưa kết hôn, nên mới sợ di chạy mất. Haizz, chú cháu là tâm bệnh của bà nội cháu, những lễ mừng năm mới ngày xưa, bà nội chẳng bao giờ vui về được cả, lại thường nhìn ảnh ông nội cháu lên gạt nước mắt. Năm nay vui nhất là bà rồi, bà còn nói, nếu cháu làm tốt, thím thích cháu, bà nội sẽ cho cháu rất nhiều tiền mừng tuổi."

Tôi dờ khóc dờ cười, khó trách con nhóc con kia lại ân cần như thế, chẳng qua chỉ vì muốn lấy tiền thưởng mà thôi.

"Cháu dẫn di đi đâu vậy ?"

"Sắp tới nơi rồi."

Vừa đi vừa nói chuyện, lòng vòng mấy đoạn, ở một nơi khuất gió, đầy nắng, một căn nhà nhựa lớn chợt xuất hiện trước mặt tôi

"Đây rồi ạ, vào đi thôi !" Tinh Tinh kéo tay tôi chui vào trong căn nhà nhựa kia, tôi A lên một tiếng đầy sợ hãi, - trước mắt là một biển hoa, màu đỏ, màu vàng, màu tím, màu hồng nhạt có hoa hồng đại đoá, có lan hồ điệp, cùng khoe sắc trên những cái giá cao thấp khác nhau trong căn nhà lợp nhựa kia.

Tinh Tinh chấp tay sau lưng, nhìn tôi hỏi : "Thích không ạ ?"

Tôi gật đầu, cô bé cười rất đắc ý : "Làm gì có người con gái nào không thích hoa chứ, di thích cây nào cứ tùy tiện chọn đi ạ."

Trong bụi hoa có tiếng cười truyền ra, Đào tử chợt đứng dậy : "Em cũng thật biết mua chuộc lòng người."

Tinh Tinh thoáng đỏ mặt, trừng mắt liếc Đào tử một cái : "Trong này cũng có hoa của em nhé, đây, đây, đều là do em tưới nước hết."

Đào tử cũng rất cam chịu : "Được, được được, đều là của em cả."

Tôi vừa đứng bên những cái giá ngắm hoa, vừa hỏi : "Đây là cậu trồng cả sao ?"

"Vâng ạ, năm nay là năm thứ hai rồi ạ."

"Thế nào, thị trường như thế nào vậy ? Hình như buôn bán hoa tươi cũng không dễ lắm thì phải."

"Buôn bán hoa đúng là không dễ, dân quê cũng không muốn tiêu phí vào mấy trò chơi bời vô bổ đó, chỉ có người trong thành phố là hay mua. Bên phía Vân Nam kia bốn mùa đều như mùa xuân, thích hợp cho hoa cỏ sinh trưởng, hơn nữa nhờ quy mô lớn, chi phí thấp hơn nhiều, cho dù tốn chi phí vận chuyển bằng máy bay, tới mấy nơi Tây An, Bửu Kê, Hán Trung ở vùng này, vẫn có ưu thế cạnh tranh hơn hoa tươi trồng tại chính chỗ bọn cháu."

Tôi liền quan sát đám hoa của cậu ta : "Cậu không bán hoa cắt cành, mà bán cả cây hoa sao ?"

Cậu ta giờ một ngón cái lên tán thưởng tôi : "Đúng ạ ! Cháu bán cây hoa, ra tới thị trường là bồn hoa. Dù sao khí hậu ở Vân Nam cũng không giống như khí hậu chỗ chúng cháu, giống hoa không giống nhau, hơn nữa chi phí vận chuyển bồn hoa rất cao, cho nên thị trường tiêu thụ hoa của cháu cũng không tệ lắm, nhất là mấy ngày lễ Tết, năm nay có thể bán sạch chỗ hoa này trước Tết."

Tôi nhẩm tính số lượng giá, cùng số lượng hoa trên mỗi giá, lại căn cứ vào giá cả của hoa trên thị trường như tôi được biết, vô cùng kính nể thốt lên : "Chắc phải thu được từ ba tới năm vạn đi ?"

Cậu ta cũng thực ngạc nhiên : "Di tính toán cũng nhanh như cậu cháu vậy! Đúng vậy, khấu trừ phân bón, nhân công, vận chuyển, đại khái có thể thu được hơn ba vạn."

"Sở trường của cậu cậu không phải tính toán, sở trường của tôi mới là tính toán, cho nên tôi mới làm công cho cậu của cậu."

Đào tử cười, chỉ vào một chậu hoa đậm bụi đỏ tươi nói : " Cây này đẹp, để lát nữa cháu tìm một cái chậu rồi trồng nó vào, để di mang về phòng."

"Thế thì tôi không khách khí rồi."

Tinh Tinh vội vàng nói : "Là em dẫn di tới đây nhé."

Tôi và Đào tử cùng cười, Đào tử nói : "Biết rồi ! Nếu bà hỏi, thì công lao của em là lớn nhất."

Lục Lệ Thành đứng ở cửa căn lều hỏi : "Công lao gì chứ ?"

Tinh Tinh tỏ ra rất đắc ý : "Giúp chú tìm thím...." Tôi vội vàng che miệng cô bé lại, cười nói : "Tinh Tinh tặng tôi một chậu hoa."

Lục Lệ Thành liền tiến lại gần, Đào tử cẩn thận tách cành và thân của cây hoa Dâm bụt đã lựa khỏi những cây khác, đổ thêm đất vào chung trong một cái chậu nhựa gần đó.

Lục Lệ Thành liền hỏi : "Dược liệu của cháu dạo này thế nào rồi ?"

"Tốt ạ, năm nay giá của mẫu đơn bì và đỗ trọng giảm, nhưng may mắn là rễ bản lam và thiên ma giá lại không tụt."

"Cậu còn biết trồng cả cây thuốc sao ?" Tôi vô cùng kinh ngạc.

"Đâu chỉ thế, nó còn thầu nguyên cả triền núi, trồng mộc nhĩ và mộc nhĩ trắng cơ."

Đào tử ngượng ngùng đáp : "Không phải của cháu, mộc nhĩ và mộc nhĩ trắng là do cha mẹ cháu trồng, còn dược liệu là của cậu cháu thôi."

Lục Lệ Thành hỏi : "Sang năm cháu đã năm thứ tư rồi, đã nghĩ tới chuyện tìm việc làm chưa ? Mẹ cháu đã đề cập với cậu vài lần, muốn cháu tới Trùng Khánh, cách nhà không xa, lại là thành phố lớn, nếu không được, thì tới Bắc Kinh cũng tốt...."

Đào tử lập tức ngắt lời Lục Lệ Thành : "Cháu không muốn đi Bắc Kinh, cũng không muốn tìm việc ở Trùng Khánh."

"Cháu muốn về quê sao ?"

Đào tử không hé răng, lại cắm cúi vào chăm sóc hoa, một lúc sau mới nói : "Cũng không hẳn thế, cháu muốn về trước đã, nếu có cơ hội, sẽ đi thăm thú một số địa phương khác."

Lục Lệ Thành liền liền nói : "Cháu nghĩ kỹ chưa ? Cha mẹ cháu đều hy vọng cháu có thể ra thành phố, bọn họ cũng không muốn người ta bàn tán sau lưng, nói là khổ khổ sở sở nuôi tới tốt nghiệp một sinh viên đại học, cứ nghĩ là có tiền đồ lắm, ai dè rốt cuộc cũng chỉ giống như mấy người không vào được đại học, không phải chỉ về quê làm nông dân thôi sao."

Tôi liền nói xen vào : "Đương nhiên là không giống rồi," Lục Lệ Thành liền liếc tôi một cái, tôi vội cầm miệng.

Mặt mày Đào tử nhăn nhó, Lục Lệ Thành lại nói : "Cháu phải biết rằng, nông thôn không thể so với thành phố, dân quê nhiệt tình hơn so với người trong thành phố, chính vì thế lại càng quan tâm tới những điều thị phi của người khác hơn với người thành phố. Mẹ cháu đã gắng gượng cả đời, mọi hy vọng đều ký thác trên người cháu, không thể lơ đãng ra nhìn người khác nói năng bậy bạ, tới lúc đó làm không tốt sẽ khiến cháu phải chịu áp lực tâm lý rất lớn, sẽ không thoải mái đâu."

Đào tử rầu rĩ không vui, tôi liền lén cử động tay, chỉ chỉ vào Lục Lệ Thành, cậu ta như tỉnh ra, liền cười nói : "Không phải cháu còn có cậu sao ! Cháu là một người đàn ông đường đường chính chính, mấy lời nói ra nói vào của người khác chẳng ảnh hưởng được tới cháu, về phần mẹ cháu thì công tác đã thông tư tưởng của mẹ cháu giao cho cậu đi, mẹ cháu chịu nghe ý kiến của cậu nhất. Kỳ thật sinh viên sau khi tốt nghiệp trong thành phố, đại bộ phận lương cũng chỉ hai ba nghìn tệ, thậm chí chỉ hơn một nghìn. Những người hơi có chút tiền trong thành phố đều ở trong mấy cái chuông bò câu, chỉ có chút thời gian rảnh rỗi đã nghĩ tới việc tới nông thôn nghỉ dưỡng. Cháu thích sơn dã, thích chung quanh phòng ở của mình trồng đầy cây cối và hoa cỏ, không thích đi ở trong mấy cái chuông chim bò câu. Nếu mẹ cháu thích thành phố, thì tốt thôi, khi nào mẹ cháu có thời gian, cháu sẽ dẫn mẹ cháu tới thành phố nghỉ dưỡng."

Hay cho cậu tới thành phố nghỉ dưỡng ! Tôi liền giơ ngón tay cái lên về phía Đào tử. Lục Lệ Thành cũng cười, vỗ vỗ vai cậu ta : "Biết chính mình muốn cái gì, chính mình sẽ phải đối mặt với cái gì là được rồi, bây giờ chỉ cần cố gắng nữa là được."

Đào tử nhìn tôi nói : "Cậu cũng phải cố gắng thêm nữa đấy."

Tôi ho khan hai tiếng : "Mau làm cho xong bồn hoa của tôi đi !"

Đào tử kêu tôi tự chọn bồn hoa cho mình, tôi liền chọn một cái bồn bằng sứ màu trắng hình bát giác, lại hỗ trợ cậu ta thả hoa vào lên đất cho tốt, xong xuôi đang định quay đầu lại gọi Lục Lệ Thành tới xem. Chỉ thấy anh ta đứng giữa khu hoa Dâm bụt, đang nhìn tôi chăm chú, tôi vừa quay đầu lại, ánh mắt tôi lập tức đập thẳng vào ánh mắt của anh ta, anh ta hơi rùng mình một chút, nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Đào tử liền hỏi : "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta có nên về ăn trưa luôn không ?"

Lục Lệ Thành liền nói : "Bây giờ trong nhà đang chuẩn bị đồ cúng, mình có về cũng chẳng giúp được gì, lại gây thêm phiền hà, hơn nữa không cho ăn cái này, không cho ăn cái kia, lắm quy củ lắm ! Chỉ bằng cháu về trộm một ít rượu và thức ăn lại đây, chúng ta ngồi trong cái nhà trồng hoa này ăn còn hơn."

Đào tử nói : "Dừng đứng, năm trước cháu không đợi thấp hương ông bà, dám ăn vụng một miếng tai heo, bị mẹ cháu mắng suốt cả Tết, lần này mà cháu lại qua nữa, nhất định mẹ cháu sẽ nhìn cháu chăm chăm." Cậu ta đảo mắt một cái, liếc về phía Tinh Tinh, Tinh Tinh liền xòe tay ra trước mặt cậu ta, Đào tử thở dài, rút ví ra một tờ năm mươi tệ đặt lên tay Tinh Tinh, Tinh Tinh lại liếc về phía Lục Lệ Thành : "Chú ơi, còn của chú đâu ạ ?"

"Năm mươi tệ còn chưa đủ sao ?"

"Đó là phần của đại ca mà."

Lục Lệ Thành chỉ đành rút ví, rút ra một tờ năm mươi tệ nữa đưa cho Tinh Tinh, tôi cũng ngoan ngoãn đi sờ ví, Tinh Tinh đã rất hào phóng : "Dì thì không cần, dì với chú tính một nhà." Nói xong không đợi tôi phản đối, lập tức kéo Đào tử chạy ra khỏi cái nhà hoa.

Nhà trồng hoa lập tức yên tĩnh trở lại, mùi như càng linh mãnh hơn, chỉ thấy hương hoa tràn ngập, khiến người ta phải say lòng.

Tôi liền rút di động ra, nhìn giờ, quyết định gọi điện chúc tết cha mẹ tôi. Đang tìm thẻ điện thoại, Lục Lệ Thành đã đưa di động của anh ta cho tôi : "Dùng điện thoại của tôi đi, có thể trực tiếp gọi đường dài quốc tế."

Điện thoại vừa chuyển, chỉ thấy đầu kia vô cùng ồn ào, cha tôi lớn tiếng : "Cha mẹ đang xem múa rồng, mẹ con bị một thằng nhóc kéo xuống múa cùng rồi, người ta muốn lắc móng, mẹ con lại múa dân gian, mấy kẻ ngoài nghề thấy động tác của mẹ con có vẻ là lạ, cũng lại học theo"

Tôi phì cười một tiếng : "Thế cha thì sao ạ ? Có mỹ nữ nào mời cha nhảy cùng không ạ ?"

"Hừ, cha không giống như mẹ con, thích chơi nổi đâu."

"Cha ! Năm mới vui vẻ ! Chúc cha mạnh khỏe, phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn."

Cha tôi cũng cười to : "Con nói là cùng qua tết âm lịch cùng bạn bè, có vui không ?"

"Vui lắm ạ, còn được tặng một chậu hoa Dâm bụt cơ, đẹp lắm ạ "

"Vậy là tốt rồi, con cũng phải quen thêm bạn bè đi, mẹ con và cha không thể bên con mãi được..."

"Cha !" Tôi chột cao giọng, cha tôi lập tức dàn hòa : "Đề cha bảo mẹ nói chuyện với con."

Mẹ tôi vừa cầm lấy điện thoại, không đợi tôi nói gì đã kêu lên : "Chúc mừng năm mới ! Chúc bé cưng nhà ta năm sau tìm được một vị hôn phu như ý ! Chúc tôi sang năm có được con rể như ý ! Được rồi, mẹ đi múa tiếp đây, một đồng người còn đang đợi mẹ múa dẫn đầu đây này, tạm biệt !"

Không đợi nghe lời phản đối của tôi, mẹ tôi đã chạy mất, tôi chỉ đành nói thêm mấy câu với cha tôi rồi ngắt điện thoại.

Tôi trả điện thoại lại cho Lục Lệ Thành : "Cám ơn"

"Ngày nào tôi cũng thấy cô gọi điện cho cha mẹ, xem ra tình cảm giữa cô và gia đình tốt lắm nhì."

Trong nhà trồng hoa độ ẩm rất thích hợp, mùi hoa say lòng người, lòng người cũng trở nên dịu dàng lạ thường. Tôi vuốt ve một cây lan hồ điệp, nói : "Trước kia tôi cũng không ngoan như thế. Còn nhớ lần trước anh nhắc tới chuyện anh nấu ăn cho cha anh không. Thật ra tôi cũng rất thấu hiểu suy nghĩ của anh, bởi tôi cũng từng trải qua chuyện tương tự, chẳng qua tôi may mắn hơn một chút thôi."

"Cha cô cũng từng bị bệnh nặng sao ?"

"Ừm, bốn năm trước ông ấy bị phát hiện ra mắc bệnh ung thư dạ dày, nhớ lại những tháng ngày đó mà sợ hãi, chỉ trong một năm ngắn ngủi, mẹ tôi như già đi mười tuổi, bất quá rốt cuộc chúng tôi cũng đã trải qua được, sau khi giải phẫu bệnh tình của cha tôi tương đối ổn, bác sĩ nói tế bào ung thư đã bị cắt bỏ hết rồi."

"Chúc mừng cô !"

"Cám ơn ! Thật ra ngày hôm đó tôi có lỗi nhiều lắm, tôi cảm thấy mình không nên hỏi tới cùng như thế. Có một số loại thống khổ, không ai có thể chia sẻ được, nói ra chưa chắc đã giảm bớt được những đau khổ của mình, ngược lại còn khiến cho người khác cũng phải thương tâm theo, thực ra Ma Lạt Năng cũng không biết cha tôi từng bị ung thư."

"Tôi biết. Sau khi cha tôi qua đời một thời gian, đừng nói là người ngoài, ngay cả với anh trai và chị gái mình, tôi cũng không muốn nhắc tới bất kỳ chi tiết gì liên quan tới cha tôi. Khoảng thời gian đó, tôi thậm chí còn hoài nghi, không biết rốt cuộc sự có mặt trên đời này của mình có ý nghĩa gì không, bạn tôi mức không có cả thời gian để gọi điện về nhà, khoảng thời gian duy nhất có thể bên cha tôi, chính là lúc cha tôi Bắc Kinh chữa bệnh."

"Sao lại không có ý nghĩa chứ ? Chắc chắn là cha anh tự hào vì anh lắm, tôi tin là mỗi lần ông ấy nhớ tới anh đều vô cùng vui vẻ."

Trong mắt anh ta thoáng hiện ra vẻ ngượng ngùng, vội đổi đề tài : "Tiếc là ông ấy không thấy cảnh Đào tử vào đại học, Đào tử mới càng giống một đứa con của rừng núi, lựa chọn của nó tuy không phù hợp với suy nghĩ của phần lớn người đời, nhưng nó hiểu rõ rằng nó nghĩ gì, muốn gì, đối với những người trẻ tuổi mà nói, như thế là đủ, thành công hay thất bại rốt cuộc chỉ là một cái kết quả mà thôi."

"Ừm, đại bộ phận thanh niên ở lứa tuổi như Đào tử còn ngây thơ lắm."

Đào tử đang đi từ cửa vào : "Sao cháu lại nghe thấy tên cháu nhì, đang nhắc gì tới cháu thế ?" Cậu ta đặt cái giò trước mặt chúng tôi, một bát thịt bò muối, một đĩa rau trộn tai heo, hai đĩa rau, một đĩa lạc rang. Tinh Tinh lôi cái bình quân dụng đeo ở lưng mở ra, đưa cho Lục Lệ Thành ngửi thử : "Thế nào, thấy cháu lợi hại không ? Năm mươi tệ của chú cũng đáng giá đấy chứ ?"

Lục Lệ Thành cười cầm lấy cái bình, uống một ngụm rượu cao lương : "Cháu là công thần lớn nhất."

Tinh Tinh dựa hẳn vào người Lục Lệ Thành, giống như ảo thuật đột nhiên lòi ra một cái bình nhỏ hơn đưa cho tôi. Tôi mở ra thử, uống một ngụm, rượu ngọt lịm tới tận xương, mặc dù vẫn còn nóng, nhưng lại ngon tuyệt khiến người ta không nói nên lời.

"Đây là cái gì vậy ? Uống ngon như vậy, giống rượu mà cảm giác lại không phải rượu."

Đào tử liền giải thích : "Thỏ ngữ chỗ chúng cháu gọi là rượu ngâm, cũng hơi giống như rượu nếp than, chẳng qua rượu nếp than thì dùng gạo nếp, còn cái này thì dùng lúa mạch, thứ này con gái uống thích nhất. Lúc bọn cháu về nhà, bà nội đang ủ rượu, thấy bọn cháu lén lút trong phòng một lát rồi mới đi, bà liền lấy cái bình hay dùng của Miêu Miêu, đổ đầy rượu ngâm trong đó rồi kêu bọn cháu mang theo. Bà cháu rất tinh tường nhá ! Chắc chắn là biết cậu đang định làm chuyện xấu, nên mới cố tình rót một bình rượu ngâm cho đi."

Đang thao thao bất tuyệt đột nhiên nghẹn hẳn, sau gáy của cậu ta đã lại trúng một cái đập, Tinh Tinh cười âm lên, Đào tử liền ngồi xuống cạnh tôi : "Tốt hơn hết là cháu nên giữ chút khoảng cách với cậu, bằng không chẳng sớm thì muộn cũng bị cậu đánh thành ngu si mất."

Chúng tôi ngồi giữa thảm hoa, thưởng rượu ăn thịt, nghe Đào tử nói về những ý tưởng trong tương lai của cậu ta, nghe Lục Lệ Thành kể những chuyện yêu quái nơi sơn dã, không biết cái này có tính là "danh sĩ thật, bởi phong lưu" hay không, có điều, đúng là chúng tôi rất vui vẻ.

Mấy người cùng ngồi tán chuyện trong nhà hoa, cho tới lúc trời đã khá muộn, mới đứng dậy ra về.

Trước bữa cơm tất niên phải thắp hương ông bà, anh trai Lục Lệ Thành và Lục Lệ Thành đứng trước, Miêu Miêu theo sát sau. Ba chén rượu, một tế trời, hai tế điện, ba mới lễ tổ tông. Sau đó mọi người mới đỡ bà vào ngồi ở ghế trên, một đám con cháu cùng ra quỳ lạy, cùng chúc may mắn, bà li xi cho con cháu. Tôi đứng trong một góc nhìn bọn họ, đại khái đây mới là một gia đình Trung Quốc thực sự, những gia đình con một của Trung Quốc bây giờ khó mà hiểu được mấy thứ này.

Đội Miêu Miêu là người cuối cùng quỳ lạy bà xong, lễ đã xong, chỉ còn mình tôi đứng bên tay phải, những người khác đã quỳ lạy xong cả, đều đi sang bên tay trái. Mọi người cùng quay nhìn tôi, không khí chợt rơi vào tình trạng xấu hổ. Lục Lệ Thành vừa định nói, tôi đã đi ra trước mặt bà, cung kính cúi đầu. Hành lễ với người nhiều tuổi nhất trong một gia đình, không chỉ thể hiện sự tôn trọng của người ít tuổi đối với những bậc trưởng bối, mà còn ngụ ý xin được người trưởng bối chúc phúc. Bà đồng ý nhận lễ của tôi, cũng coi như phúc khí của tôi.

Mẹ Lục Lệ Thành cười sung sướng tới mức miệng không khép lại được, nắm chặt lấy tay tôi, tự nhiên lại rơi nước mắt, trong mắt chị gái của Lục Lệ Thành cũng nhấp nháy lệ. Mẹ Lục Lệ Thành vừa gạt nước mắt, vừa nhét bao lì xì vào tay tôi, nói mấy câu, mọi người cùng cười âm lên. Tôi không hiểu gì cả, chỉ nhìn về phía Lục Lệ Thành đầy nghi hoặc, ai ngờ đã thấy mặt anh ta đỏ lên, cũng chẳng giải thích gì cả, chỉ gạt đầu với tôi đầy cảm kích.

Anh trai Lục Lệ Thành tuyên bố bắt đầu bữa cơm tất niên, mọi người cùng ngồi vào đúng chỗ của mình theo thứ tự, một cái đĩa lớn đựng đầy sủi cào còn nóng hổi đã được bung lên, khắp phòng đầy những tiếng cười, ba chữ "Com tất niên" hàm nghĩa tam đại đồng đường[1] trên cùng một mâm cơm đã có dịp thể hiện cụ thể.

Ăn xong bữa cơm tất niên, mọi người cùng xúm lại ngồi xem chương trình tất niên trên TV, tôi và Tinh Tinh, Miêu Miêu ra sân đốt pháo, chỉ một lát lại thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, làm tai cũng thấy ùng ùng, mà trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

Không biết Miêu Miêu lấy đâu ra một đồng pháo chuột, ném đuổi theo tôi. Tôi vừa la hét âm ỉ xin được tha, vừa chạy trốn loạn chung quanh. Lục Lệ Thành nghe thấy bên ngoài âm ỉ, liền ra xem thử, thấy tôi bị một thằng nhóc năm tuổi đuổi nhảy lên nhảy xuống la hét âm ỉ, nước mắt ngấn nước mắt dài, không khỏi đứng dựa cửa phì cười.

"Miêu Miêu, đây là pháo nhé, không thể ném vào người người khác." Tôi cố gắng giải thích, nhưng Miêu Miêu cứ giả vờ như không hiểu. Tôi lại cố thương lượng : "Miêu Miêu, đi là khách nhé, cháu là chủ nhà, không thể làm thế được."

Nguyên tắc của Miêu Miêu là không thềm hế răng, chỉ giơ tay, rất độc ác ném thẳng một quả xuống dưới chân tôi. Tôi như con mèo bị đốt phải móng, nhảy dựng lên, chạy thẳng về phía Lục Lệ Thành, túm lấy anh ta, dùng anh ta làm tấm chắn, chắn trước người mình. Không ngờ về mặt uy nghiêm của Lục Lệ Thành cũng chả có tác dụng gì đối với Miêu Miêu cả, thằng nhóc kia không nói nửa câu, lập tức ném thêm ba quả pháo xuống dưới chân bọn tôi, chẳng những tấn công tôi, mà tấn công luôn cả Lục Lệ Thành.

Lục Lệ Thành cùng kéo tôi tránh né, Miêu Miêu không ngừng cố đuổi giết, Đào tử lửa cháy thêm dầu, cũng cầm một nắm pháo chuột ném xuống dưới chân bọn tôi. Lục Lệ Thành kêu lên đầy cảnh cáo "Lưu Hải Đào", Lưu Hải Đào "Dạ" một tiếng rất to, kèm theo tiếng "Dạ" là một quả pháo nữa đã ngoan ngoãn rơi xuống dưới chân bọn tôi.

Tinh Tinh mãi đứng xem chúng tôi vô cùng sung sướng, quên mất lời bà nội dặn cần phải lấy lòng tôi, cũng cầm nắm pháo đuổi theo bọn tôi.

Tôi và Lục Lệ Thành bị tấn công trước sau, tránh cũng không tránh được, anh ta chỉ đành kéo tôi ra sân. Miêu Miêu đuổi theo vài bước, nhưng nó sợ bóng tối, con sợ lại nổi lên, đành dừng chân, lại cất giọng rất ngọt ngào : "Chú ơi, chú đi ra đi, cháu không ném vào chú nữa đâu ! Di Tò ơi, đi ở chỗ nào rồi ? Cùng ra chơi đi, cháu sẽ không ném vào di nữa đâu."

Tin nó mới là lạ ! Tôi và Lục Lệ Thành cùng ẩn trong rừng trúc cạnh sân, không dám lên tiếng.

Tôi túm lấy một cánh tay của anh ta, vừa thờ vừa cười : "Người nào đó hôm nay thực quá mất mặt."

Không biết nhà ai đốt pháo hoa, trên trời, chốc lát có một đóa hoa cúc, chốc lát lại là một đóa hoa lan. Đào tử cũng không cam lòng yếu thế, cũng lòi pháo hoa nhà mình ra, bắt đầu đốt trong sân nhà mình, Miêu Miêu, Tinh Tinh mỗi đứa cầm một quả.

Hoa màu tím, hoa màu xanh, hoa màu vàng, hoa màu đỏ.... những đóa hoa đủ màu sắc cùng đua nhau nở rộ trên không trung, Tinh Tinh và Miêu Miêu vô cùng hưng phấn hết la hét lại nhảy múa tung bùng.

"Đẹp quá !"

"Mau nhìn, mau nhìn đi, quả kia mới đẹp kìa !"

Lục Lệ Thành ngửa đầu nhìn lên không trung, ánh sáng của pháo hoa khiến mặt anh ta lúc sáng lúc tối.

Tôi ngừng đầu nhìn pháo hoa một lúc, lại túm lấy tay Lục Lệ Thành lắc lắc : "Sự chú ý của thằng nhóc kia đã bị dời đi rồi, chúng ta có thể về được chưa, đã nhiều năm rồi tôi không được đốt pháo hoa, tôi cũng muốn đốt."

Anh ta nhìn về phía tôi, trong ánh pháo hoa rực rỡ, ánh mắt anh ta say đắm dịu dàng, trong con ngươi đen thẳm đang phản chiếu lại những tia sáng rực rỡ trên trời cao kia, ở nơi sâu nhất, có một hình bóng tôi nho nhỏ.

Anh ta chậm chậm cúi xuống, cái hình ảnh tôi nho nhỏ kia lớn dần lên.

Pháo hoa rực rỡ, bóng trúc lòa xòa, khung cảnh xinh đẹp rực rỡ đó như một giấc mộng, tôi giống như trúng cổ độc, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, kệ hơi thở anh ta quần quýt quanh tôi, cánh tay anh ta ôm lấy tôi, môi anh ta chậm rãi áp xuống môi tôi.

Gió hoang vắng vũ, không quan tâm tới những thống khổ của con người, phảng phất như muốn vết sạch hết thảy.

Tôi bừng tỉnh, vội vàng đẩy anh ta ra.

Tôi điên rồi ! Anh ta cũng điên rồi ! Cả hai chúng tôi đều điên rồi. Anh ta uống rượu, tôi cũng uống rượu, lại dưới khung cảnh đẹp mê hoặc lòng người như vậy, đều do lỗi của pháo hoa cả

Đội một lần trái tim thay đổi, đội một lần sóng tình cuộn cuộn, gặp lại nhau sau một đời người. Làm sao thờ ơ cho được, như trời cao vĩnh viễn không đổi thay..... Không tưởng chỉ sợ là vô dụng, sóng tình nếu như cuộn cuộn, nào ai có thể làm ngơ, dễ dàng buông tha chút bóng dáng của tình yêu.

Thanh âm thê lương của Lâm Úc Liên vẫn quanh quẩn trong bóng đêm, tôi cố trấn tĩnh lại rồi mới dám nghe máy : "Alo ?"

"Mạn Mạn, cậu sao thế, sao giọng cậu nghe là lạ thế ?"

"Minh không sao cả, chắc là do tín hiệu di động đấy."

Ma Lạt Năng cười : "Bạn yêu ơi, năm mới vui vẻ !"

"Cậu cũng năm mới vui vẻ nhé !"

"Hôm nay cậu có vui vẻ không ?"

"Vui lắm ! Còn cậu thì sao ?" Vừa rồi vui quá, vui tới mức không ngờ tôi có thể vui trở lại được nhanh như thế, sau phải nhìn mặt người khác như thế nào, tôi thật không biết. Tôi không dám nhìn Lục Lệ Thành nữa, chỉ quay lưng lại với anh ta, hoàn toàn không biết về mặt hiện tại của anh ta như thế nào.

Mình cũng rất vui. Mình và Tống Dực cùng ăn đồ nướng ven đường, mình uống rất nhiều rượu dứa, hơi say, không cẩn thận mợn rượu làm loạn. Mình đòi Tống Dực phải đứng lên bàn, nói to câu : "Anh yêu em" trước mặt mọi người trên đường, cậu đoán xem anh ấy sẽ làm gì ?"

Giọng tôi khô khốc : "Không biết"

Ma Lạt Năng phá lên cười : "Thế mà anh ấy làm thật. Trời ạ ! Bây giờ mình tỉnh rồi, chính mình cũng không tin đó là sự thật. Thế mà anh ấy lại đứng lên trên bàn, nói to mấy chữ "Anh yêu em" với mình, lúc đấy cả chợ đêm đầy người, vốn mọi người đang bận rộn đi tới đi lui, đột nhiên hết thảy đều ngừng lại, im lặng nhìn mình và anh ấy, lúc đó mình có cảm giác cả thế giới này đột nhiên ngừng chuyển động..."

Thanh âm của nàng chọt nhòe đi trong tai tôi, tôi khò sở khom người, tay ép chặt vào dạ dày, nơi đó đột nhiên đau quặn lên.

"Mạn Mạn ? Mạn Mạn ?"

"Minh đây !"

"Cậu sao thế, có nghe mình nói gì không ?"

"Minh đang nghe đây !"

Những tiếng cười đùa của đám trẻ con chọt truyền tới, Ma Lạt Năng liền hỏi : "Àm ỉ thế, mọi người đang làm gì đấy ?"

Tôi đáp : "Bọn mình đang đốt pháo hoa."

Ma Lạt Năng cười : "Vậy cậu chơi tiếp đi, nhớ chúc Tết Lục Lệ Thành giữ mình nhé."

"Được, cậu cũng chúc Tống Dực một câu giữ mình nhé."

"Năm mới vui về !"

"Năm mới vui về !"

Tôi ngồi bệt xuống đất, cố gắng ấn mạnh tay vào phần gốc dạ dày, hy vọng có thể giảm bớt sự đau đớn. Lục Lệ Thành đỡ tôi dậy, tôi chậm rãi nói :
"Vừa này...."

"Vừa này nhất thời bị pháo hoa mê hoặc, dưới tình cảnh đó, cho dù là ai, tôi cũng muốn hôn cả."

Tôi thở phào một cái. Lục Lệ Thành đỡ tôi vào nhà, Đào tử vừa nhìn thấy mặt tôi, vội hỏi : "Sao thế ạ ?"

"Đột nhiên thấy đau dạ dày."

"Để cháu đi tìm thuốc cho dì."

Tôi uống thuốc xong, lại uống thêm một bát nước ấm nữa, sự đau đớn dần giảm, có lẽ là nhờ thuốc giảm đau, mà cũng có lẽ đã dần chấp nhận được nội dung của cuộc điện thoại của Ma Lạt Năng.

Lục Lệ Thành hỏi : "Cô muốn vào nghỉ, hay muốn đốt pháo hoa ?"

Anh ta liền lôi cả thùng pháo hoa lại gần, đốt một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa giúp tôi đốt pháo hoa. Mỗi quả pháo hoa đều có một cái tên rất vui vẻ may mắn : "Đoàn tụ sum vầy", "Vàng ngọc đầy nhà", "Đèn đuốc rực rỡ."

Chúng nó đều đẹp như trong mộng, cùng nở ra những đóa hoa rực rỡ nhất trong đêm đen. Tinh Tinh và Miêu Miêu cùng đứng dưới đám pháo hoa vừa nhảy múa vừa la hét, tôi cảm hai thân pháo hoa khuây khuây loạn xạ trong không trung, Đào tử cũng cảm hai thân pháo hoa đánh nhau với tôi, chúng tôi cảm pháo hoa truy đuổi lẫn nhau, kẻ thì cười, người thì kêu to sợ hãi.

Lục Lệ Thành im lặng nhìn chúng tôi, một tay cầm thuốc, một tay cầm một quả pháo hoa tự do hướng xuống đất, quả pháo hoa tự do cô đơn nổ tung trong tay. Trong khoảnh khắc rực rỡ đó, anh ta không thêm liếc lấy một cái.

[1] Tam đại đồng đường : Ba thế hệ trong một gia đình : gồm đời ông bà, đời cha mẹ và đời cháu. Tứ đại đồng đường sẽ thêm đời cháu ..v.v.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Trong đại sảnh ở sân bay, những người đang lui tới cùng liếc mắt nhìn về phía hai người mặt mày tái nhợt đang quỳ trên mặt đất là tôi và Lục Lệ Thành, anh ta chẳng thèm quan tâm, chỉ dùng cả vai ngăn lại tầm mắt tò mò chiếu thẳng về phía tôi của bọn họ

Tối hôm đó chúng tôi chơi tới tận hai giờ sáng rồi mới chịu đi ngủ.

Trong những tiếng pháo nổ thỉnh thoảng lại vang lên đi đệt, cả đêm tôi ngủ chẳng yên. Sáng hôm sau, lúc tôi tỉnh giấc đi ra, khi Đào tử nhìn thấy mặt tôi, cậu ta cười nói : "Hai ngày nay cũng sẽ không ngủ yên đâu ạ, vẫn còn có người đốt pháo cho mà xem."

"Mọi người không cần ngủ hay sao chứ ?"

"Ngày Tết âm lịch là khoảng thời gian nhàn nhã nhất trong năm, hoạt động giải trí ở nông thôn cũng không nhiều lắm, nếu thân bằng cố hữu tụ tập thì cũng chỉ chơi mạt chược, thường chơi suốt đêm. Chơi gấp vận đỏ, chạy ra ngoài đốt mấy quả pháo chúc mừng, chơi gấp vận đen, cũng chạy ra ngoài đốt mấy quả pháo xả xui."

Tôi cười : "Phương thức chơi mạt chược thế này cũng hay ra phết."

"Dì biết chơi mạt chược sao ?"

"Biết một chút, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được niềm vui của thú chơi mạt chược. Tôi thích chơi bài hơn, lúc tốt nghiệp đại học, đánh tới mức trời hôn đất ám, đi qua hành lang nhìn chỉ thấy toàn ổ bạc."

"Thế tối nay sau khi ăn tối xong chúng ta chuẩn bị sẵn đưa cho mỗi đứa một cái : "Chúc hai cháu hay ăn chóng lớn, học tập tốt, mạnh khỏe."

Đang nói, đã thấy Miêu Miêu và Tinh Tinh đã dậy cả, cùng chạy tới chỗ tôi cúi đầu chúc Tết : "Chúc mừng năm mới đi."

Tôi lập tức rút ra hai bao lì xì đã chuẩn bị sẵn đưa cho mỗi đứa một cái : "Chúc hai cháu hay ăn chóng lớn, học tập tốt, mạnh khỏe."

Tinh Tinh bĩu môi : "Cháu chẳng thích lớn nhanh ! Làm trẻ con mới được chơi mãi, như mẹ cháu và cô cháu suốt ngày vất vả, vừa phải com nước, vừa phải làm việc đấy." Nói xong đã nhanh như chớp chạy đi tìm đám bạn, để so xem tiền mừng tuổi của ai nhiều hơn.

Tôi tròn mắt há mồm nhìn Đào tử : "Trẻ con bây giờ đều khôn sớm như thế sao ? Hồi trước tôi vẫn mong mình nhanh lớn lên, cứ nghĩ rằng lớn lên là một loại pháp bảo sẽ giải quyết được hết thảy những phiền muộn."

Đào tử cũng gãi đầu : " Cháu với nó còn có khoảng cách thế hệ mà, nó thường bảo cháu thực quê mùa, còn nói chắc chắn không có bạn học nào thích cháu."

"Không thể nào !" Tôi khó có thể tin được, sao có thể không có chứ ?

Cậu ta chỉ lắc lắc đầu, trong mắt có chút phiền muộn nhàn nhạt : "Không có ạ. Cháu không biết cách ăn mặc, suốt ngày chỉ ở trong thư viện hoặc làm thí nghiệm trên ruộng, những thứ mà con gái thích cháu chẳng biết gì cả."

Đúng trong thời kỳ thanh xuân, làm gì có người thiếu niên nào không mơ xuân mộng. Tôi thở dài : "Lại giống như chuyện ngọc bích nhà họ Hòa, có điều, cuối cùng sẽ có người biết được cậu là người ngọc, cô ấy sẽ kính cậu, trọng cậu, yêu cậu."

Mặt Đào tử đỏ bừng lên, một lúc lâu sau, cậu ta mới khẽ nói : "Cám ơn."

Tôi mỉm cười, cậu ta đột nhiên hỏi : "Di kính cậu cháu, trọng cậu cháu, yêu cậu cháu không ?"

Tôi dè dặt đáp : "Tôi đã nói rồi, bọn tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Cậu ta có vẻ cũng hiểu rõ được hàm ý thực sự của tôi, nhìn tôi đồng tình, trong mắt lộ rõ vẻ thất vọng sâu sắc. Tôi cười cười, cầm cái phong bao lì xì còn lại, khua khua trước mặt cậu ta : "Cháu trai ngoan, còn chưa chúc Tết đi đâu."

Cậu ta bật cười, liền cúi đầu : "Chúc đi Tô mạnh khỏe, sống lâu trăm tuổi."

Tôi cười to, đưa bao tiền mừng tuổi cho cậu ta : " Cậu phải chúc tôi thanh xuân vĩnh viễn, mãi mãi xinh đẹp mới đúng."

Đào tử liền hỏi : "Di có muốn đi xem vườn được liệu của cháu không ?"

"Có"

Cậu ta lôi ra một cái cuốc, xách theo một cái túi đầy thứ gì đó, tôi cũng ngoan ngoãn cầm một cái cuốc nhỏ đi theo sau lưng cậu ta. Đi tới cái ruộng bên triền núi, cậu ta bắt đầu làm việc, tôi đang nghĩ là cậu ta bón phân, tới lúc nhìn kỹ, lại phát hiện ra thứ mà cậu ta chôn xuống gốc cây đều là đường trắng.

Thấy tôi nhìn mình như nhìn một người điên, cậu ta liền phá lên cười : " Là một bí quyết nhỏ của cháu. Thiên Ma thích ngọt, chỉ cần chôn vào gốc nó một chút đường trắng, sau phát triển ra thiên ma vừa to vừa tốt."

Tôi không hiểu được nguyên nhân, nhưng cũng biết cậu ta là người thắng trong cái thị trường đầy cạnh tranh này. Cậu ta phụ trách đào hố, tôi gá bao đường trắng vào cán cuốc, giả làm Đại Ngọc chôn hoa, vừa hát bài "Tặng hoa ngâm"[1], vừa ai oán ném đường trắng vào những "ngôi mộ hoa", sau đó lấp đất.

Cậu ta chống cuốc, cười lẩn lộn không đứng thẳng lên được.

Lục Lệ Thành chân đi ủng, lưng đeo sọt, tay cầm cái liềm, đi từ trong rừng ra. Tôi vẫn đang cầm nắm đường trắng, giả trang làm thiên nữ tung hoa, vừa nhìn thấy anh ta, lập tức đứng thẳng lên đầy nghiêm túc, ném nắm đường vào trong hố, nhanh chóng lấp lại.

Đào tử nhìn thấy Lục Lệ Thành liền ôm bụng hỏi : "Cậu ơi, lúc đi Tô ở văn phòng cũng như vậy sao ?" Vừa mới buột miệng, đã nhận ra phản ứng của tôi lúc thấy Lục Lệ Thành xuất hiện, đã hiểu ngay ra đáp án. Cậu ta nhìn tôi rất đồng tình, sau đó lại thấy tôi nhìn cậu ta làm mặt quỷ, bắt chước dáng tiểu phu của Lục Lệ Thành, lại lập tức phá lên cười. Lục Lệ Thành hoàn toàn không biết cậu ta cười cái gì, cũng không thèm để ý tới hai bọn tôi, lấy một túi chườm ấm từ trong sọt ra đưa cho tôi. Tôi ở bên ngoài cũng khá lâu, cũng cảm thấy hơi lạnh, lập tức nhận lấy ủ vào ngực : "Anh tỉnh lên núi Chung Nam làm tiểu phu sao ?"

Anh ta không đáp, mà lại hỏi lại : "Cô đi không ?"

Tôi nghĩ một lát, không có máy tính, không có internet, trong nhà mọi người lại đang chơi mạt chược, tôi không đi theo anh ta, thì còn biết làm gì chứ ?

"Được."

Đào tử chạy tới bên bờ ruộng, liếc vào trong cái sọt một cái, rồi cũng cười nói : "Cháu cũng đi nữa."

Ba người cùng lên núi, hai người bọn họ đều có chuẩn bị, chỉ có tôi là đi một đôi giày da không thích hợp leo núi chút nào, mới đầu còn không chịu cho Lục Lệ Thành hỗ trợ mình, sau vấp ngã hai lần, cuối cùng mới ngoan ngoãn nắm tay anh ta.

Trên đường lên núi, Đào tử vẫn còn thừa lực nhặt nhanh củi, tôi lại chỉ có tinh lực chú ý làm sao cho mình khỏi vấp ngã. Bình thường trông Lục Lệ Thành cũng chẳng khác gì tôi, nhưng lúc vào núi, khía cạnh đũa con của rừng núi của anh ta lập tức lộ rõ, tôi đã thờ hồng học, thế mà anh ta vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

"Chúng ta đi đâu đây ?"

Tựa hồ như Đào tử đã biết Lục Lệ Thành muốn đi đâu : "Tôi nơi đi sẽ biết."

Tôi ngược nhìn trời, vẻ lo lắng nói : "Còn xa không ? Nhìn trời thế này, lúc mình xuống núi, chỉ sợ trời đã đen kịt rồi."

Đào tử cười nói : "Chắc chắn là trời tối rồi, bất quá đi không cần phải sợ, cùng lắm thì bảo cậu cũng đi xuống."

Lại leo hơn một tiếng, rốt cuộc mới tới đỉnh núi, tôi tìm một tảng đá bằng phẳng, lập tức ngồi phệt xuống, cổ họng khô khốc cả, không ôm hy vọng lắm hỏi : "Mọi người có nước không ?"

Lục Lệ Thành đi tới cạnh vách đá, gọi tôi : "Ô Mạn, lại đây"

Tôi chậm chạp lê chân ra chỗ anh ta, vô cùng ngạc nhiên phát hiện ra cạnh chân anh ta đúng là một cái miệng giếng thanh tuyến. Anh ta lấy ra nửa ống trúc, múc đầy một uống nước đưa cho tôi. Tôi lắc đầu, tuy nhìn có vẻ sạch sẽ thật, nhưng tôi cũng không có can đảm tùy tiện uống bất kỳ thứ gì, anh ta đã cầm lấy, uống một hơi cạn sạch. Đào tử cũng lại gần múc một ống, uống hết sạch luôn. Lục Lệ Thành lại múc thêm một ống nữa đưa cho tôi, thấy hai người bọn họ đều đã uống cả, hơn nữa cũng khát không chịu nổi rồi, chỉ đành cầm uống. Vừa vào miệng đã thấy vừa ngọt ngào vừa mát lạnh, lại vừa leo núi xong thoát hết cả mồ hôi, uống một hơi cạn sạch, đúng là vô cùng thống khoái.

Uống hết nước, tôi bắt đầu đánh giá nơi đây, cả vách núi giống như một chữ "Ao" (凹), hơn nữa lại đúng hướng cản gió, trông giống như một cái nhà do thiên nhiên xây nên, trong chữ "Ao" có một cái giếng thanh tuyến, ngoài chữ "Ao" là núi non trập trùng, đúng là nơi phong thủy hiếm có.

Đào tử kiểm mấy hòn đá, Lục Lệ Thành đốt lên một đồng lửa, hai người phối hợp rất ăn ý, chắc chắn đây không phải lần đầu tiên.

"Chỗ này là cứ điểm bí mật của hai người sao ?"

Đào tử chỉ vào Lục Lệ Thành : "Đây là hậu hoa viên của cậu cháu."

Chỉ một lát sau, đồng lửa đã cháy bùng lên. Tôi liếc đồng lửa bên tay trái, lại ngó cái giếng thanh tuyến bên tay phải, lại nhìn núi non trùng điệp dưới chân, mây mù quần quýt, chỉ cảm thấy nơi đây như một giấc mộng.

"Nếu trên đồng lửa lại có một con gà rừng đang bị nướng, thì chắc chắn là tôi đã cho rằng chúng ta bị xuyên tới thời không khác rồi."

Lục Lệ Thành cười lòi ra một con gà từ cái sọt sau lưng : "Không có gà rừng, nhưng gà nhà thì có một con."

Tôi giật mình trừng mắt nhìn anh ta, anh ta lại giống như ảo thuật lập tức lòi từ trong sọt ra mấy củ khoai lang, khoai tây ném vào trong đồng lửa, cuối cùng rút ra một bình rượu cao lương.

"Lục Lệ Thành, tôi vô cùng sùng bái anh !"

Đào tử thở dài : "Cậu cháu còn đầy thứ hay. Chỉ có chừng đó mà đi đã sùng bái rồi, nếu lộ thêm mấy chiêu nữa, thì đi phải làm thế nào bây giờ ?"

Lục Lệ Thành phụ trách nướng gà, Đào tử phụ trách nướng khoai tây và khoai lang, tôi phụ trách ... chờ ăn !

Ba người mỗi người cầm nửa ống trúc, cùng nâng chén trước lửa, sau khi rượu vào bụng, chỉ thấy khắp người đều nóng lên, tôi không kiềm nổi liền mỉm cười, giờ chén lên hô to : "Tôi cảm thấy chúng ta giống ba hiệp khách thời cổ đại, có lẽ chúng ta nên thề trước trời, cùng kết bái trước đồng lửa này, gọi là "Đỉnh núi tam hiệp."

Đào tử mặt đen xì hỏi Lục Lệ Thành : "Di ấy đã say rồi sao ?"

Lục Lệ Thành lắc đầu : "Phải thêm mấy chén nữa cơ."

Đào tử lại rót thêm cho tôi một chén rượu nữa, tôi đang muốn kêu rằng cậu ta cũng phải uống, tiếng ca của Lâm Ưc Liên lại vang lên "Gió hoang vùn vù, không quan tâm tới những thống khổ của con người, phảng phất như muốn vết sạch hết thảy." Tôi thoáng ngạc nhiên, thế mà chỗ này cũng có tín hiệu, bất quá nghĩ lại một chút, chỗ này là đỉnh núi, có tín hiệu cũng là bình thường.

Lục Lệ Thành hơi nhũn mảy, tôi đoán là anh ta không muốn nghe tới bài hát này, liền vội nói : "Lát nữa tôi sẽ đổi nhạc chuông."

"Alo ?"

"Mình đây, cậu đang làm gì đấy, bận không ?"

Tôi liếc Lục Lệ Thành và Đào tử một cái : "Không, đang chờ ăn cơm thôi."

Ma Lạt Năng do dự, một lúc sau cũng không thấy nói gì. Tôi im lặng chờ đợi, phải một lúc lâu sau mới thấy nàng hỏi một cách chần chừ : "Cậu và Lục Lệ Thành có cãi nhau không ?"

Tôi khẽ liếc Lục Lệ Thành một cái : "Sao thế ? Cậu và Tổng Dực cãi nhau rồi sao ?"

"Không ! Không ! Có điều vì không cãi nhau, nên mình mới càng thấy lạ"

"Mình không hiểu"

"Mình cũng không thể hiểu được. Bây giờ mình cảm thấy mình như một người điên, mình không biết vì sao Tổng Dực lại đối xử với mình tốt như thế."

"Ma Lạt Năng, cậu sao vậy ?"

"Lúc mình và Lục Lệ Thành hẹn hò cũng không thế, tuy anh ấy đối với mình tốt lắm, nhưng mình biết anh ấy cũng có điểm dừng. Ví dụ, nếu anh ấy cần phải gặp một khách hàng quan trọng, sẽ không bởi vì mình muốn gặp anh ấy, mà đột nhiên đổi lại ngày hẹn với khách hàng. Có điều Tổng Dực sẽ không như thế, anh ấy đối với mình không có giới hạn, mình nói muốn ăn cơm tối với anh ấy, không cần biết anh ấy đã có bất kỳ lịch hẹn trước gì, đều hủy cả. Cậu cảm thấy Lục Lệ Thành bình thường, hay Tổng Dực bình thường ?"

Điện thoại của tôi bị tiết âm, đỉnh núi lại rất yên lặng, cơ hồ như mấy lời của Ma Lạt Năng có thể nghe được rõ ràng. Lục Lệ Thành có vẻ hơi xấu hổ, Đào tử thì rõ là muốn nghe nhưng còn làm bộ ngại ngùng.

Tôi hỏi Ma Lạt Năng : "Cậu lại uống say hả ?"

"Đã uống, nhưng mình vẫn thực tỉnh táo. Cậu mau nói cho mình biết, rốt cuộc người nào mới là người bình thường ?"

Mấy người say rượu thường nói mình tỉnh táo, có điều nếu không say rượu, sao Ma Lạt Năng lại dám nói ra mấy câu này : "Khoan hãy nói ai bình thường, cậu hãy nói cho mình biết, chẳng lẽ cậu hy vọng Tổng Dực đối xử với cậu không tốt sao ?"

"Mình không biết phải nói thế nào nữa, Tổng Dực đối với mình tốt quá, ... quá tốt cậu hiểu không? Tốt tới mức mình không chịu được nổi. Từ lúc mới quen cho tới bây giờ, anh ấy chưa bao giờ nói với mình một chữ "không", cho dù yêu cầu của mình có vô lý tới đâu, anh ấy đều đáp ứng cả. Mấy ngày gần đây mình cứ như người điên, mình không ngừng thử tìm điểm tận cùng của anh ấy, kêu anh ấy mặc nguyên quần áo nhảy vào biển, bắt anh ấy đứng lên bệ đường thốt ra câu "Anh yêu em", lúc ba giờ sáng lại bắt anh ấy ra ngoài mua bánh bao cho mình, đợi anh ấy đi khắp đầu đường cuối ngõ mua về cho mình, mình không thèm cắn lấy một miếng, lại nói rằng cần bản mình không đói bụng. Hôm nay thậm chí mình còn như một người đàn bà đánh đá đứng cãi nhau ở lề đường với anh ấy, mà anh ấy chẳng nói lấy nửa câu, cũng không nổi giận chút nào."

"Cậu ... vì sao cậu phải làm như thế ?" Tôi hoàn toàn không hiểu, anh đối xử tốt với nàng, nàng thích anh, không phải cả hai người đều vô cùng vui vẻ hay sao ?

"Mình không biết, mình không biết nữa.... Mạn Mạn, cậu hiểu không ? Anh ấy đối xử với mình như thần tử đối với nữ vương, mình cảm thấy cho dù mình lấy dao đâm chết anh ấy, anh ấy cũng không phản đối. Mình chỉ hy vọng anh ấy có thể nổi giận, có thể thốt ra một chữ "không" đối với mình. Anh ấy đang hẹn hò với mình, chứ không phải làm nô lệ của mình. Anh ấy có quyền nổi giận và không vui, có quyền nói ra chữ "không" với mình. Yêu không phải chuộc lỗi, chúng mình ngang hàng với nhau, cậu hiểu không, cậu hiểu không ?"

"Mình hiểu, mình hiểu mà"

Ma Lạt Năng đột nhiên khóc ầm lên, vừa khóc vừa hét ầm ĩ : "Không, cậu không hiểu đâu ! Anh ấy vẫn là giấc mộng của mình, mình vẫn cầu xin ông trời cho mình gặp lại anh ấy, rốt cuộc ông trời đã cho mình toại nguyện, lại còn khiến anh ấy đối xử tốt với mình như thế. Thế mà rốt cuộc mình làm cái gì, cậu có biết không ? Lúc mình nghe thấy anh ấy thốt ra mấy chữ "Anh yêu em", mặc dù cũng hơi vui, nhưng phần khổ sở còn nhiều hơn, mình cảm thấy mình điên rồi. Chính mình cũng tự hận mình !"

Tôi nói một cách nghiêm khắc : "Ma Lạt Năng, cậu không phải người điên !"

Tiếng khóc nghẹn ngào của Ma Lạt Năng giảm bớt một chút, vừa nức nở vừa nói : "Mình không điên chứ ?"

"Đương nhiên không phải rồi"

"Ngay từ đầu, mình muốn đùa giỡn, mới thử làm một số chuyện quái dị, muốn chọc cho anh ấy nổi giận. Càng ngày, mình càng thấy khủng hoảng, càng ngày càng quá quắt, có điều mình làm bất kỳ điều gì, anh ấy cũng không hề nổi giận. Nếu mình kể cho người khác, chắc người ta sẽ骂 mình "đang có phúc mà không biết hưởng phúc", một người đàn ông vĩ đại như thế đối xử tốt với cô như thế, còn muốn thế nào nữa ? Mỗi khi chuyện đã qua, mình đều vô cùng đau khổ, mình không hề nghĩ tới việc gây thương tổn cho Tổng Dực, cũng tự nhủ rằng mình tuyệt đối không thể làm như vậy, có điều mỗi khi

nhìn thấy thái độ bao dung vô hạn của anh ấy đối với mình, mình lại không thể không phát điên, mình cảm thấy mình đúng là một kẻ điên, Mạn Mạn, mình phải làm gì bây giờ?"

"Cậu nghe cho kỹ đây, cậu không điên, cậu cũng không phải người điên. Có điều cậu phải dừng ngay cái hành động "chọc giận" Tổng Dực đi, đợi lúc nào cậu bình tĩnh hơn một chút, ngồi nói chuyện hăng hoi một buổi với Tổng Dực. Nếu bây giờ cậu không thể tự khống chế cảm xúc của mình, thì không cần ở chung một khách sạn với anh ấy nữa, hãy đi dạo một mình ngoài bãi biển, hoặc lặn biển, hoặc đi ra ngoài biển câu cá, biển khơi sẽ làm đầu óc cậu bình tĩnh trở lại."

Ma Lạt Năng lau nước mắt nước mũi : "Ủm, được !"

"Ngoan ! Không sao cả đâu, đi ăn một bữa ngon lành đi, tắm nước ấm, tìm một hàng ma xa, thả lỏng một chút, ngủ một giấc ngon lành, bất kỳ việc gì cũng đều có biện pháp giải quyết cả."

"Ủm" Ma Lạt Năng chần chừ trong giây lát, lại hỏi : "Mạn Mạn, cậu là đồng nghiệp với Tổng Dực, cậu thấy anh ấy đúng là loại người tốt tới khờ khạo như thế chẳng?"

Anh cầm trái bóng rổ đập mạnh xuống đất, đôi mắt anh tím xanh, mặt mày sùng vu...

Tôi cố giữ sao cho giọng mình thật bình tĩnh : "Từ trước tôi giờ ở văn phòng, anh ấy chưa bao giờ nổi giận, Lục Lệ Thành còn thường xuyên mắng mỏ cấp dưới, Tổng Dực thì chưa thấy bao giờ."

"Thế à!" Tựa hồ như Ma Lạt Năng thoải mái hơn một chút : "Mấy ngày nữa mình sẽ không gặp anh ấy nữa, tạm thời im lặng một mình, sau đó tìm cơ hội nói chuyện thực sự với anh ấy một lần."

Sau khi Ma Lạt Năng ngắt điện thoại rồi, tôi lại càng thấy nhứt đầu hơn trước. Tổng Dực sẽ không như vậy, cho dù tình yêu của anh ấy có nồng nàn tới đâu, thì cũng đầy khí phách đàn ông. Người con gái mà anh yêu, là người con gái của anh, anh sẽ bảo hộ cô ấy, chiều chuộng cô ấy, nhưng vĩnh viễn cô ấy không phải là nữ hoàng của anh. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

"Dì Tô, dì Tô" Đào từ khua loạn tay trước mắt tôi.

"A, sao thế?"

Đào từ thực tốt bụng nói : "Đừng vì chuyện của bạn mình mà bỏ qua buổi tối của mình"

Tôi ngăn người ra, nói : "Cậu nói đúng."

Rất nhiều người đều hiểu rõ đạo lý, nhưng mấy ai có thể áp dụng cho được?

Đào từ kể vài chuyện cười, định khôi phục không khí lúc trước, nhưng đều không thành công, cậu ta bỗng nhiên tự vỗ đầu một cái, rút từ trong cái sọt tre ra một cây sáo trúc cũ, cười nói : "Hình như cái này vẫn thổi được thì phải." Cậu ta áp lên môi, thổi thử mấy âm, rồi bắt đầu thổi. Làn điệu này tôi chưa nghe qua bao giờ, có vẻ như là khúc nhạc mà mấy đứa trẻ địa phương thường thổi lúc đi chăn trâu, đơn giản mà sinh động.

Cậu ta thổi xong rồi, tôi cố ý lớn tiếng khen, tỏ vẻ rằng mình nghe thực sự.

Đào từ cười nói với Lục Lệ Thành : "Cậu ơi, cậu thổi hộ cho cháu một bài với." Lục Lệ Thành nhận cây sáo và bắt đầu thổi, những âm thanh lan dần trong bóng đêm, ngay cả ánh lửa trông cũng như nhảy múa theo tiếng nhạc, Đào từ ho nhẹ một tiếng, rồi bắt đầu hát : "Sơn ca không hát uống mùa thu, hạt vừng không ép không ra dầu, hạt vừng ép dầu đổi hạt cải, hạt cải ép dầu chị bôi đầu, chàng không phong lưu thiếp phong lưu. Làn điệu sơn ca một câu vang, thuyền gió rơi vào Bắc Kinh thành, hoàng thượng nghe thấy bỏ ngai vàng, nương nương nghe thấy cũng động lòng, người hát tắt không phải người phạm."

Đào từ hát sơn ca, cả âm và điệu đều tuyệt vời, tôi bị cậu ta chọc cười suốt ngã lăn cả ra đất, không trách được nam nữ cổ đại thường dùng sơn ca để biểu lộ tình cảm, một người thành thật như Đào từ kia, hát một khúc sơn ca trông đã khác hoàn toàn.

Tiếng sáo chợt chậm lại, Đào từ nhìn tôi, tiếng ca cũng chậm lại theo : "Ca hát cũng phải có hai người, đầu trâu thừng xỏ cũng phải đôi, dây thừng dẫu đứt tơ còn vương, đòn đập lúa gãy thì vào rừng, tiếng ca đứt đoạn khó giao tình."

Tôi vội vàng xua tay lắc đầu : "Tôi không biết hát sơn ca đâu, chưa bao giờ hát cả, cũng mới chỉ nghe chị Ba Lư[2] hát thôi."

Đào từ liền đáp : "Cứ hát bừa đi, chẳng ai quy định phải hát sơn ca như thế nào, nghĩa gốc của ca hát chính là khiến cho mình vui người vui."

Tôi đang nhăn mày nhứt mặt, tiếng sáo của Lục Lệ Thành đã vang lên, làn điệu vô cùng quen thuộc, Đào từ lập tức vỗ tay kêu lên : "Chọn hát khúc này luôn!"

Tôi thăm nhăm nhăm qua giai điệu, rồi bắt đầu hát theo tiếng nhạc đệm của Lục Lệ Thành

Lá dừa khuấy toạc cả sóng trắng

Chiều tà khẽ lẩn trong mây

Chỉ thấy trên bờ cát vàng

Duy nhất một cô nương xinh đẹp

Ánh mắt sáng như sao

Mây cong cong như nguyệt

Mặc một chiếc xà rồng màu đỏ

Đỏ như miệng phết trà

Nàng đang khẽ than thở về anh chàng bạc bẽo kia

Nghĩ tới là lệ lại rung rung

Uớt hết cả chiếc xà rồng màu đỏ cũng như chiếc áo trắng

Ôi, cô nương Nam Hải

Việc gì phải quá bi thương

Tuổi mới chỉ hơn mười sáu

Mộng cũ mất đi sẽ có bạn mới tìm

Hát tới câu này, tôi mới hiểu được dụng ý của Lục Lệ Thành, thoáng ngẩng đầu lên nhìn anh ta, anh ta đang khép hờ mắt nhìn vào ngọn lửa, chuyên tâm thổi sáo, hình như cảm thấy được tôi đang nhìn mình, đôi mắt anh ta hơi nhướng lên nhìn về phía tôi. Trong bóng lửa bập bùng, nhìn qua ánh lửa, chúng tôi đều không thấy rõ được cảm xúc nơi đáy mắt nhau, chỉ nhìn thấy bóng lửa bập bùng ánh lên trong từng con ngươi đen thẳm.

Ôi, cô nương Nam Hải

Việc gì phải quá bi thương

Tuổi mới chỉ hơn mười sáu

Mộng cũ mất đi sẽ có bạn mới tìm

Tiếng ca cứ khẽ dần, tiếng sáo cũng chậm rãi nhạt đi. Đào tử định vỗ tay, lại thấy cả hai bọn tôi không ai nói nửa câu, cũng không dám nói nữa. Tôi nhìn Lục Lệ Thành khẽ thốt một câu "Cảm ơn !"

Anh ta cười khẽ, hạ con gà xuống, đặt xuống một đồng lá nếp ẩm, cắt một cái cánh gà ra : "Ai muốn ăn miếng đầu tiên nào ?"

Tôi vẫn luôn tin tưởng tay nghề bếp núc của anh ta, lập tức định giơ tay đón lấy, không ngờ Đào tử cũng giơ tay ra, hai người túm vào hai bên.

Đào tử lập tức giải thích "Cháu thích ăn cánh gà "

"Vô nghĩa ! Ai không thích ăn chứ ?"

"Cháu là trẻ con, dĩ nhiên nhường cháu chứ."

"Tôi là người trên, cậu phải hiếu kính tôi chứ"

Đào tử liền nhìn chằm chằm Lục Lệ Thành, tôi nhìn chằm chằm Lục Lệ Thành. Lục Lệ Thành thực bất đắc dĩ : "Hành vi ngây thơ của hai người làm tôi vô cùng vinh hạnh. Hai cái cánh gà, mỗi người một cái, ưu tiên phụ nữ."

Đào tử buông tay, tôi lấy được toàn thắng, vô cùng đắc ý cầm lấy cái cánh gà. Đây là một con gà nhà nuôi, lại dùng củi từng củi bách để nướng, quả nhiên hương vị không làm người ta phải thất vọng, da vàng giòn, nhưng thịt bên trong vẫn còn mềm mại, cắn một miếng khắp mồm đều toàn mùi thơm của gỗ tùng (thông). Chỉ một miếng, tôi đã tiêu diệt xong một cái cánh gà, lại lập tức đoạt lấy thêm một cái đùi gà, vừa uống rượu vừa gặm.

Tác dụng chậm của rượu cao lương giờ đã bắt đầu có tác dụng, tôi cảm thấy người hơi nóng lên, liền đi ra ngoài sơn động, không ngờ là gió ngoài đó lại lớn như thế, khiến người lão đào muốn ngã. Một trời đầy sao, tay như có thể với tới, bảo sao Lý Bạch từng nảy ra ý tưởng : " Thủ khả trịch tinh thần"[3] Tôi lập tức vươn tay về phía trời cao, tiếc là vẫn không thể hái xuống được.

Lục Lệ Thành đứng sau lưng tôi nói : "Đừng có đi sát vào vách núi, có những tảng đá nhìn qua có vẻ vững chắc, nhưng thực tế đã bị mưa gió ăn mòn ở dưới lưng lay rồi đấy."

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, chỉ vào tim mình nói : "Giống như trái tim người ta, nhìn qua thì có vẻ vẫn còn tốt cả, thực tế đã vỡ vụn hết rồi."

Anh ta không nói lời nào, chỉ thấy đôi mắt còn sáng quắc hơn cả sao trên trời xanh kia.

Tôi lại chạy về đồng lửa ngồi uống rượu với Đào tử, Đào tử hát một câu, uống một chén, lại bắt tôi cũng phải hát một bài, uống một chén, nếu không thì đừng nghĩ tới việc ăn uống gì cả. Thật ra tôi cũng biết cậu ta cố ý, cậu ta đang dùng phương thức riêng của mình để khiến tôi vui vẻ hơn.

Cậu ta hát sơn ca, tôi hát nhạc hiện đại, hai người trong ngoài lung tung, rượu uống tràn như nước lã.

Gió núi bên ngoài thổi vẫn vũ, tựa như muốn vết sạch con tim người ta, những chuyện đó, những người đó đều không còn nữa.

Chưa uống hết một vò rượu, tôi đã say tới mức nằm rạp trên đất, coi Lục Lệ Thành như gối dựa. Đào tử và Lục Lệ Thành vẫn vừa uống rượu vừa trò chuyện. Mỗi khi Lục Lệ Thành nói xong một câu, lại cúi đầu liếc một cái, điều chỉnh lại tư thế của mình cho khớp với tư thế của tôi. Tay tôi không ngoan chút nào, cứ muốn thò ra túm lấy mấy củ khoai lang trong đồng lửa, tôi vừa động, đóm lửa đã bắn tóe ra, mấy lần ngăn lại không thành công, rốt cuộc anh ta liền nắm lấy tay tôi luôn.

Tôi chỉ đành ngoan ngoãn nằm nghe hai người bọn họ nói chuyện, mới đầu còn có thể hiểu bọn họ đang nói gì, đại khái là Đào tử đang kể cho Lục Lệ Thành nghe về kế hoạch sau khi tốt nghiệp của cậu ta, lại hỏi ý kiến của anh ta. Cậu ta muốn lợi dụng chính sách ưu đãi của chính phủ dành cho những sinh viên đại học mới tốt nghiệp muốn tự xây dựng sự nghiệp, đăng ký một nhãn hiệu, chuyên về bồn hoa, vốn ban đầu cậu ta tự bỏ ra một phần, một phần vay từ ngân sách chung của làng. Sau lời bọn họ cứ nhỏ dần, tôi chỉ còn thấy hai bóng người chập chờn trong ánh lửa hắt lên vách đá.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như nghe thấy tiếng ca của Lâm Úc Liên

"Gió hoang vẫn vũ, không quan tâm tới những thống khổ của con người, phảng phất như muốn vết sạch hết thảy." Mới đầu tôi còn ngây ngô hát theo tiếng nhạc "Đợi một lần trái tim xoay chuyển, đợi một lần sóng tình cuộn cuộn, gặp lại nhau sau một đời người. Làm sao thờ ơ cho được, như trời cao vĩnh viễn không đổi thay"... rồi mới đột nhiên nhớ ra đây là tiếng nhạc chuông điện thoại của mình. Tôi bật chặt lấy tai, tôi không muốn nghe ! Tôi không muốn nghe chuyện về Tống Dục nữa !

"Di Tô, điện thoại của di kia."

Tôi càng bật chặt lỗ tai hơn, tôi không nghe thấy, không nghe thấy gì cả !

Lục Lệ Thành liền lấy cái điện thoại từ trong túi áo của tôi ra, nghe thay tôi : "Vâng, đúng là cô ấy. Tô Mạn say rượu rồi, có chuyện gì cứ báo cho tôi cũng được...."

Lục Lệ Thành đi ra ngoài mép đá, một lát sau, anh ta ngắt điện thoại, quay lại nói với Đào tử : "Dập lửa đi, chúng ta xuống núi thôi"

Thấy Đào tử dập lửa, tôi buông tay đang bật chặt lấy tai ra, không hiểu nổi liền la hét ầm ĩ : "Chưa uống hết rượu, sao hai người lại không uống nữa rồi ?"

Lục Lệ Thành hơi khom người cõng tôi lên, nhẹ nhàng nói : "Chúng ta đều mệt cả rồi, về ngủ đã, mai lại chơi tiếp"

Tôi cũng say lảm rồi, liền dựa vào lưng anh ta, nhắm mắt lại nói : "Ừm, mai lại chơi tiếp"

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy hình như Lục Lệ Thành cứ gọi điện thoại liên tục. Rốt cuộc cuối cùng anh ta cũng không gọi điện thoại nữa, chỉ ngồi bên giường tôi, nhìn tôi chăm chú. Lúc trời còn tối đen, anh ta đã gọi tôi dậy, tôi vẫn nhắm nghiền mắt, không khỏi bức bối nói : "Khó lắm anh mới dậy sớm được một ngày, vừa dậy đã phát điên rồi, bây giờ mới mấy giờ hả ?"

"Đã bốn giờ sáng rồi, mau dậy ăn sáng, chiều nay còn bay về Bắc Kinh."

"Giữ chứ ?" Tôi trừng mắt nhìn anh ta : "Sao lại thế ?"

"Tôi có chuyện gấp phải về Bắc Kinh xử lý, nếu cô không muốn đi, thì tôi về một mình." Nói xong anh ta lập tức xoay người đi ra ngoài.

Tôi nhanh chóng mặc quần áo, vội vàng chạy xuống nhà, chị gái Lục Lệ Thành đã chuẩn bị đồ ăn sáng sẵn sàng. Tôi rửa mặt xong xuôi, cùng với Lục Lệ Thành và Đào tử, cả ba cùng ăn một bữa sáng đầy phong phú.

Tôi vừa ăn vừa oán hận : "Anh có làm không đây ? Tết Âm Lịch, thị trường chứng khoán cũng mờ cửa đâu !"

Anh ta thản nhiên đáp : "New York và London đều làm việc bình thường, rất nhiều khách hàng của chúng ta cũng vẫn đang làm việc bình thường"

Chỉ một câu đã làm tôi nhe răng, tôi chỉ đành cầm đầu vào ăn sáng.

Đợi ăn xong bữa sáng, Lục Lệ Thành nhìn tôi nói : "Đồ đạc chính tôi đã sắp xếp ổn rồi, cô mau nhặt nhanh nốt những vật dụng tùy thân của cô là được."

Tôi liền hỏi : "Mẹ anh đã dậy chưa ? Đi chào tạm biệt mẹ anh một câu được không ?"

"Sau này còn cơ hội, lần này thôi đành vậy."

Dọn dẹp xong, vừa xuống lầu, xe của Đào tử đã chạy vào trong sân, mẹ và anh trai của Lục Lệ Thành đã dậy cả. Tôi vô cùng ngượng ngùng, chỉ có thể nói đi nói lại với mẹ anh ta : "Tạm biệt ! Cảm ơn"

Mẹ Lục Lệ Thành túm lấy tay tôi, lại còn gọi Lục Lệ Thành lại gần, bà ấy nói hết một câu, Lục Lệ Thành lại phiên dịch lại :

"Lần này không chiều đãi cháu được tốt lắm, lần sau nhớ về chơi nữa nhé."

"Lệ Thành nhà bác cách cư xử bề ngoài hơi tệ một chút, nhưng trong bụng thực ra tốt lắm, chỉ cần mình nói một chút, là nó đã tự hiểu sai lầm của mình rồi."

"Nếu nó có bắt nạt cháu, thì cháu cứ nói với bác, bác sẽ mắng nó cho."

Nguyên lúc nghe tôi cũng không để bụng lắm, nhưng thấy sắc mặt lúc phiên dịch của Lục Lệ Thành, suy nữa thì phì cười, vô cùng vênh vác nhìn anh ta, lại nói với mẹ anh ta : "Cháu sẽ làm thế ạ."

Tối lúc lên xe cả rồi, mẹ anh ta còn tới bên cửa xe dặn dò : "Nhớ tới chơi nữa nhé", tôi chỉ đành gật đầu lia lịa : "Chắc ạ, chắc ạ"

Sau khi xe chuyển bánh, tôi lưu luyến nhìn căn nhà dần dần nhỏ lại, bực mình hỏi : "Rốt cuộc là chuyện quái gì của ông khách hàng quan trọng nào của anh vậy ?"

Lục Lệ Thành liền nói : "Khách hàng quan trọng của tôi thì không phải là khách hàng quan trọng của cô sao ? Tranh thủ đang đi đường nghỉ ngơi một chút, lúc về Bắc Kinh rồi, cô cũng chẳng có thời gian ngủ đâu."

Say rượu vẫn chưa tỉnh hẳn, tôi thấy đầu vẫn còn choáng váng, liền nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ gật, miệng vẫn lẩm nhẩm than thở : "Hết năm nay tôi liền xin thôi việc, khách hàng quan trọng của anh không còn là khách hàng quan trọng của tôi rồi"

Bay thẳng một lèo về Bắc Kinh, đã là buổi tối. Tôi đang định kéo hành lý ra khỏi sân bay, Lục Lệ Thành đã nói : "Bây giờ Helen đang ở chỗ bảo vệ nhà cô, cô gọi điện cho bảo vệ, kêu mấy người đó dẫn cô ấy tới nhà cô, lấy hộ chiếu của cô."

"Để làm gì vậy ? Chẳng lẽ chúng ta cần phải bay tới New York, London sao ?"

"Cô cứ gọi điện trước đi đã, gọi xong tôi sẽ từ từ nói cho cô."

Tôi gọi điện thoại xong xuôi rồi mới nói : "Được rồi, giờ anh nói đi ! Rốt cuộc chúng ta cần bay đi đâu ?"

Anh ta nhìn tôi chăm chú, đáp : "Chúng ta tới Hà Nội, Việt Nam"

Tôi ngơ ngác nhìn sững anh ta trong ba giây, rồi như phát điên lập tức lục tung túi tìm di động, nhưng tay vẫn run lẩy bẩy, túi rơi bộp xuống đất, mọi thứ đổ tung tóe, tôi quý xuống đất tìm điện thoại, nhưng điện thoại cứ bị trơn tuột không tóm lại được.

Lục Lệ Thành cũng ngồi xuống, túm chặt lấy vai tôi : "Đã xảy ra tai nạn xe cộ, cha mẹ cô còn trong bệnh viện, vẫn còn đang hôn mê. Cô không thể mất bình tĩnh được, nếu cô mất bình tĩnh, thì bọn họ phải dựa vào ai ?"

Người tôi bắt đầu run lên, chỉ đành gật đầu : "Tôi không thể mất bình tĩnh, tôi không thể mất bình tĩnh!" Nước mắt bắt đầu ứa ra, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta : "Cha mẹ tôi tuyệt đối không sao cả, đúng không ?"

Anh ta ôm lấy tôi : "Không sao cả"

Đôi cánh tay anh ta rất mạnh mẽ, làm tôi cũng hơi an tâm được chút.

Trong đại sảnh ở sân bay, những người đang lui tới cùng liếc mắt nhìn về phía hai người mặt mày tái nhợt đang quỳ trên mặt đất là tôi và Lục Lệ Thành, anh ta chẳng thèm quan tâm, chỉ dùng cả vai ngăn lại tầm mắt tò mò chiếu thẳng về phía tôi của bọn họ.

[1] Táng hoa ngâm : bài hát chôn hoa của Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.

Lâm Đại Ngọc đọc sách trong vườn, đột nhiên thấy hoa đào rụng đầy sách, lại sợ hoa bị dơ bẩn, liền vun hoa vào trong túi lụa mang đi chôn.

Hoa bay hoa rụng ngập trời,

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?

Đài xuân tơ rù la đà,

Rèm thêu bông khế đập qua bên ngoài.

Kìa trong khuê các có người,

Tiếc xuân lòng những ngâm ngùi vẫn vơ.

Vác mai rào bước bước ra,
Lòng nào nữ giã lên hoa thê này?
Vò du tơ liễu đẹp thay
Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.
Sang năm đào lý trở hoa,
Sang năm buồng gấm biết là còn ai ?
Tháng ba tổ đã xây rồi,
Trên xà hỏi én quen người hay không?
Sang năm hoa lại đâm bông,
Biết đâu người vắng, lầu hồng còn tro?
Ba năm sáu chục thoi đưa,
Guom sương dao gió những chờ đâu đây.
Tốt tươi xuân được mấy ngày,
Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sầu.
Nở rồi lại rụng đi đâu,
Người chôn hoa những rầu rầu đòi con.
Cầm mai lệ lại ngậm tuôn,
Dây trên cành trụi hãy còn máu roi.
Chiều hôm quỳên lặng tiếng rồi,
Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.
Ngả người trước ngọn đèn xanh,
Ngoài song mưa tạt, bên mình chấn đôn.
Mình sao vợ vẫn từng con?
Thương xuân chi nữa lại hôn xuân chi?
Thương khi đến, hôn khi đi,
Đến lừ lừ đến, đi lự lự đi.
Ngoài sân tiếng khóc rầm rì,
Chẳng hồn hoa đấy, cũng thì hồn chim.
Hồn kia lảng vảng khôn tìm,
Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng.
Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,
Nơi chân trời liệng cánh hoa chơi!
Nào đâu là chỗ chân trời,
Nào đâu là chỗ có đôi chôn hoa?

Sấn túi gấm đành ta nhặt lấy,
Chọn nơi cao che đây hương tàn.
Thân kia trong sạch muôn vản,
Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ.
Giờ hoa rụng có ta chôn cất,
Chôn thân ta chưa biết bao giờ.
Chôn hoa người bảo ngăn ngợ,
Sau này ta chết, ai là người chôn?
Ngấm khi xuân muộn hoa tàn,
Cũng là khi khách hồng nhan về già
Hồng nhan thắm thoát xuân qua,
Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

[2] Chì Ba Lư : là một kịch bản điện ảnh do ông Kiều Vũ, một nhà viết kịch nổi tiếng của Trung Quốc viết. Bộ phim được trình chiếu từ đầu thập niên 60 của thế kỷ trước và đã góp phần giúp hình ảnh dòng sông Li và Dương Sóc trở nên nổi tiếng. Chì Ba Lư là một son nữ hát dân ca được lưu truyền trong những câu chuyện dân gian của dân tộc Choang (Zhuang) và được cho là đã sinh ra ở chính nơi ngày nay là Dương Sóc.

[3] Trích trong bài Dạ tức son tự của Lý Bạch

Nguy lâu cao bách xích
Thủ khả trích tinh thần
Bất cảm cao thanh ngữ
Khùng kinh thiên thượng nhân.
Đêm trú ở chùa trên núi - Người dịch: Diệp Luyện hoa
Lầu cao dù trăm thước
Tay hái được trăng sao
Không dám lời to tiếng
Kính động đến trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tôi nắm tay cha tôi, cười nói với cha : ” Đợi tới tháng năm, chúng ta đi du lịch Cửu Trại Câu nhé. Để con mời, sẽ mua vé khoang hạng nhất nhé.”

Trên máy bay, tôi uống nước không ngừng, hết lọ này tới lọ khác, trong khi đó Lục Lệ Thành vẫn ngồi im lặng bên cạnh tôi.

Lúc chúng tôi mới ra khỏi sân bay ở Hà Nội, đã lập tức có người tới bắt tay chào hỏi Lục Lệ Thành, lại tự giới thiệu với tôi : “Cứ gọi tôi là Ken là được.”

Tôi cứ ngỡ là người của công ty du lịch, không ngờ đó lại là một trong những người quản lý của phân nhánh MG ở Hà Nội.

Ken cũng đã biết nguyên nhân chúng tôi tới đây, vì thế lập tức đánh ô tô tới thẳng bệnh viện. Anh ta nói với tôi, đã an bài bác sĩ tốt nhất tại bệnh viện tốt nhất Việt Nam, tôi vội vàng cảm ơn anh ta. Anh ta cũng nói với Lục Lệ Thành, sau khi gặp chuyện không may, cơ quan du lịch đã cố tình trốn tránh trách nhiệm, lại nói rằng tại cha mẹ tôi không chịu nghe theo sự an bài chung của hướng dẫn viên du lịch, xảy ra chuyện khi đang chơi loạn trên đường, nên không liên quan tới công ty du lịch.

Lục Lệ Thành lập tức ngăn không cho anh ta nói chi tiết thêm : “Chuyện này không cần dây dưa thêm với bọn họ nữa, để luật sư tới nói chuyện với bọn họ.”

Chỉ một lát đã tới bệnh viện, Ken gọi một cú điện thoại, chúng tôi vừa dừng xe, đã có một bác sĩ đi ra chào anh ta. Ken giới thiệu với chúng tôi, anh ta là Rio, là một người bạn chơi với anh ta từ nhỏ, công tác tại bệnh viện này, chúng tôi xảy ra bất kỳ chuyện gì cũng hỗ trợ được. Tôi lập tức hỏi han về tình hình bệnh tật của cha mẹ tôi. Rio không trả lời trực tiếp, mà lại dẫn chúng tôi tới gặp bác sĩ chính, để ông ta nói cho bọn tôi nghe thì có vẻ tốt hơn.

Bác sĩ chính dẫn bọn tôi đi gặp cha tôi trước. Cha tôi nằm im lìm trên giường bệnh, bác sĩ nói do tác dụng của thuốc an thần, nên cha tôi vẫn đang mê man, chứ cũng không có vết thương nặng nào. Xem ra chắc mẹ tôi cũng chẳng có việc gì, rốt cuộc tìm tôi cũng nhẹ nhõm được một nửa : “Thế mẹ tôi đâu ?”

Bác sĩ chính ra hiệu cho chúng tôi đi ra khỏi phòng bệnh cùng ông ấy : “Căn cứ vào giải thích của cảnh sát, lúc người tài xế say rượu lái xe đâm thẳng về phía cha mẹ cô, đáng lẽ xe hướng thẳng về phía cha cô, nhưng chắc là mẹ cô đã phát hiện ra trước, trong giây phút bất ngờ đó đã lập tức đẩy cha cô ra, chặn trước người ông ấy, cho nên cha cô chỉ bị chấn động nhỏ về não, mà mẹ cô lại bị trọng thương. Thực xin lỗi, chúng tôi đã dốc toàn lực, nhưng không có hiệu quả, đã qua đời rồi.”

Tôi ngơ ngác nhìn ông ta, điều ông ta vừa nói hoàn toàn không phải sự thực ! Không phải sự thực ! Hôm qua tôi còn điện cho mẹ tôi mà, lời ông ta nói hoàn toàn không phải sự thực !

“Tôi muốn gặp mẹ tôi, tôi muốn gặp mẹ tôi !”

Bác sĩ chính hướng cái nhìn đầy khó xử về phía Lục Lệ Thành : “Tôi đề nghị là chờ cô ấy bình tĩnh hơn một chút rồi hãy đi nhìn mặt mẹ lần cuối.”

“Không ! Tôi muốn gặp mẹ tôi !”

Lục Lệ Thành vội đỡ lấy tôi, nhưng tôi đã đẩy tay anh ta ra.

Bác sĩ chính lại nói với Lục Lệ Thành : “Đợi khi cô ấy tỉnh táo hơn, xin mời tới phòng làm việc của tôi muốn chuyển, tôi còn có chuyện cần nói với hai người, thật xin lỗi !” Bác sĩ nói xong rồi đi luôn.

Tôi nhìn chăm chăm vào từng gian phòng bệnh, tìm mẹ tôi, Lục Lệ Thành vẫn đi theo tôi. Tôi mở cửa một phòng bệnh, vừa thấy đó không phải mẹ tôi, liền lập tức đi ra, anh ta đã đi vào theo tôi, lại cúi đầu với những người trong phòng bệnh đang bức mình : “Thành thật xin lỗi !”

Rốt cuộc, cho tới khi tôi đẩy mạnh cửa một phòng bệnh, làm một đứa trẻ con bị sợ phát khóc, anh ta mới túm tôi lại : “Tô Mạn !”

Tôi cố gắng giãy dụa khỏi tay anh ta : “Tôi muốn gặp mẹ tôi !”

Anh ta im lặng nhìn tôi, trong mắt đầy ngập sự đồng tình. Tôi lập tức cào cấu tay anh ta : “Buông ra ! Buông ra !”

Anh ta liền quay lại nói với Rio là người vẫn đi theo bọn tôi : “Dẫn bọn tôi tới nhà xác đi !”

Lục Lệ Thành liền kéo tôi vào thang máy.

“Không, tôi không đi, tôi muốn đi tìm mẹ tôi.”

Anh ta không nói lấy nửa câu, chỉ ôm chặt tôi trong vòng tay, vô luận tôi có đấm đá như thế nào để chạy ra khỏi thang máy, anh ta cũng không chút lơ lửng.

Vừa bước vào nhà xác, không khí lạnh như băng khiến người ta có cảm giác như bước chân vào một thế giới khác. Nhân viên quản lý phòng xác kéo tấm vải trắng phủ trên thi thể lên, rồi im lặng lùi sang một bên.

Trong nháy mắt nhìn thấy mẹ, tôi đã im bật.

Khuôn mặt mẹ vô cùng thanh bình yên ả, như đang nằm trong giấc mộng. Tôi nhẹ nhàng bước tới bên mẹ, giống như một buổi sáng cuối tuần nào đó trước đây, tôi cố tình dậy sớm, rón rén đi tới trước giường cha mẹ, xem cha mẹ đã tỉnh giấc hay chưa. Có đôi khi, mẹ tôi đợi cho tới lúc tôi ghé sát vào trước mặt mình, mới đột nhiên mở mắt ra, làm tôi sợ tới mức thét to một tiếng, xoay người nhào về phía cha tôi, cha tôi cười phá lên túm lấy tôi từ dưới đất lôi lên trên giường, nhét tôi vào nằm giữa hai người.

Tôi hơi cúi người nhìn mẹ, mẹ ơi, mẹ lại làm con giật mình nữa đi, lại làm con giật mình nữa đi !

Mẹ vẫn ngủ an lành, tôi liền lay nhẹ vai mẹ : “Mẹ ơi, mẹ ơi !” Mẹ tôi vẫn ngủ rất say. Tay tôi khẽ vuốt ve mặt mẹ, cảm giác lạnh như băng từ đầu ngón tay bắt đầu thấm vào mạch máu bên trong, sau đó lan nhanh khắp toàn thân.

Nhớ lúc tôi vào tiểu học, lúc cha tôi đi làm ca đêm, ban ngày lúc tôi đi học về cha vẫn còn ngủ, tôi chạy đi gọi cha, mẹ tôi thường khẽ kéo tôi ra khỏi phòng ngủ, nói với tôi : “Cha con đi làm về mệt lắm, cha muốn ngủ bù, con đừng gây ồn ào cha.”

Thỉnh thoảng, tôi sẽ thật nghe lời, ngồi xem TV một mình. Nhưng có đôi khi, tôi lại chẳng thèm nghe lời gì cả, chỉ kêu ầm ĩ : “Cha ơi, tiểu công chúa bảo bối của cha giá lắm !”

Mẹ tôi tức giận lườm tôi, tiếng cười của cha tôi truyền ra từ trong phòng : “Tiểu công chúa bảo bối của cha ở đâu rồi ?”

“Ở đây ạ !” Tôi làm mặt xấu với mẹ rồi chui tọt vào trong phòng, nhảy tới bên người cha tôi.

Mẹ ơi, mẹ mệt lắm sao ? Mẹ buồn ngủ sao ? Vậy thì được rồi ! Giờ con cũng không còn nhỏ rồi, sẽ không gây ầm ĩ phiền mẹ, con sẽ chiều cổ cha thật tốt, mẹ an tâm ngủ đi !

Tôi liếc nhìn mẹ tôi lần cuối cùng, rồi quay người lại, hơi cúi mình trước người nhân viên : “Xin cảm ơn anh !”

Anh ta khẽ nói một câu, Rio phiên dịch cho tôi nghe : ” Cố gắng nén bi ai”

“Cảm ơn !”

Tôi bước ra khỏi phòng giữ xác, Lục Lệ Thành nhìn tôi đầy lo lắng : “Nếu cô muốn khóc thì cứ khóc đi, không cần phải cố chịu đựng làm gì”

Tôi lắc đầu : “Tôi không sao cả, tôi còn phải chăm sóc cha tôi, tôi sẽ không sao cả.”

Sau khi ký tên vào giấy đồng ý hỏa táng mẹ tôi, tôi lại tới gặp bác sĩ chính để làm thủ tục xuất viện, tôi muốn mau chóng dẫn cha mẹ tôi quay lại Bắc Kinh, chắc chắn cha mẹ tôi muốn nghỉ ngơi ở chính nhà mình.

Khi bác sĩ chính nghe nói rằng tôi muốn làm thủ tục xuất viện, thì không ký tên ngay lập tức, mà dẫn tôi vào trong một căn phòng tối. Ông ta bật cái đèn trên tường lên, mấy tấm film chụp X quang hiện ra rõ mồn một, ông ta chỉ vào mấy điểm đen trên tấm film nói : “Sau khi cha cô nằm viện, chúng tôi đã chụp khi làm kiểm tra cho ông ấy.”

Những ký ức cũ như một con ác mộng chợt xuất hiện tồng đầu, mấy câu tiếp theo mà ông ta muốn nói, bốn năm trước tôi đã từng nghe một lần. Không ! Tôi lùi từng bước một về phía sau, cho tới lúc đụng phải Lục Lệ Thành đang đứng sau lưng tôi, hai tay anh ta đỡ lấy vai tôi, “Tô Mạn !” trong giọng nói của anh ta hàm chứa đầy buồn bã và thương xót.

Bác sĩ hỏi : “Trước kia cha cô đã từng làm giải phẫu ung thư phải không ? “

Tôi dờ dẩn gạt đầu.

Trong mắt vị bác sĩ toát ra vẻ đồng cảm : “Thành thật xin lỗi, chúng tôi phát hiện ra tế bào ung thư của ông ấy đã di căn rồi.”

“Cứ sáu tháng chúng tôi đều đi kiểm tra sức khỏe một lần mà, vẫn tốt lắm mà, có phải chuẩn đoán lầm hay không ạ ?”

Vị thầy thuốc hoàn toàn không để ý tới lời nói như hàm chứa sự coi thường của tôi đối với ông ấy, chỉ giải thích : “Tế bào ung thư vẫn là nan đề của y học, có thể hai mươi năm liền nói không khuếch tán, nhưng cũng có thể chỉ trong thời gian ba tháng ngắn ngủi có thể lan khắp não người. Đề nghị của tôi là nhanh chóng liên hệ với những bác sĩ cũ, đề lên kế hoạch trị liệu.” Ông ta đưa cho tôi một túi hồ sơ dày : “Đây là những tư liệu có liên quan, cũng với những ý kiến nhận xét của tôi. Trong đó cũng có phương thức liên hệ với tôi, nếu có vấn đề gì, các anh chị có thể liên hệ với tôi bất kỳ lúc nào.” Lúc tôi nhận lấy túi hồ sơ, vị bác sĩ ấy khẽ vỗ nhẹ lên vai tôi : “Kiên cường lên”

Tôi cầm lấy túi hồ sơ, bình tĩnh đi ra khỏi phòng của bác sĩ, bước vào thang máy, Lục Lệ Thành liền gọi tôi một tiếng : “Tô Mạn !”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta : “Sao ?”

Khỏe môi anh ta hơi giật giật, lại không nói được gì, một lúc sau, anh ta mới nói : “Tôi đã đặt vé máy bay chiều mai rồi, cô có cần sửa lại thời gian không ?”

Tôi đáp : “Không cần, sáng mai tôi sẽ đi nhận hũ tro hài cốt, phiền anh trông giúp cha tôi một buổi, trưa về làm thủ tục xuất viện, chiều có thể đi được rồi.”

Anh ta liền nói : “Được”

Ra khỏi thang máy, lúc chuẩn bị bước vào phòng bệnh, tôi đột ngột đứng lại, nhìn chằm chằm vào cửa phòng bệnh của cha tôi, khẽ nói : ” Nếu sáng ngày mai, lúc cha tôi tỉnh lại hỏi mẹ tôi đâu, anh cứ nói là mẹ tôi .. nói mẹ tôi bị một cú sốc lớn, điều kiện chữa bệnh của Bắc Kinh có vẻ tốt hơn, nên tôi đã tìm người đưa mẹ tôi về Bắc Kinh trước rồi.”

“Được”

Lúc đi mua hũ đựng tro hài cốt, tôi mới biết hóa ra thứ này cũng có thể làm đẹp dễ tình xảo như vậy. Bọn họ gọi nó là “Bảo cung”, tôi thích cái tên này, cũng thực cảm tạ những người có thể dùng tâm huyết để tạo ra những chiếc bảo cung đẹp dễ như thế này. Tôi quét sạch thẻ tín dụng, để mua cho mẹ tôi một cái bảo cung được làm thủ công bằng gỗ lim, có chạm khắc hoa văn, bọc bằng vải tơ tằm màu trắng bạc, tôi nghĩ như vậy mẹ tôi có thể an nghỉ thành thoi hơn một chút.

Buổi trưa lúc trở lại bệnh viện, cha tôi đã tỉnh, tôi lên hỏi Lục Lệ Thành : ” Cha tôi đã hỏi tôi mẹ tôi chưa ?”

“Chưa, từ lúc tỉnh lại tới giờ ông ấy chưa nói câu nào cả”

Lục Lệ Thành phụ đẩy xe lăn của cha tôi, tôi ôm mẹ tôi trong lòng, cùng đi lên máy bay.

Cha tôi không hỏi tôi vì sao mẹ tôi không đi cùng chúng tôi, trông cha tôi có vẻ hốt hoảng, luôn nhìn vào một chỗ tối xuất thần, nhưng ánh mắt hoàn toàn không tập trung, tôi liền ngồi xuống cạnh cha gọi : “Cha ơi, cha ơi”

Cha tôi nhìn tôi ngơ ngác, phải một lúc sau mới nhận ra tôi là Mạn Mạn của ông. Cha tôi mỉm cười, giơ tay vuốt tóc tôi, cái vuốt ấy nhẹ như thoảng qua. Tôi cũng cười, cầm chặt lấy tay cha tôi, hai cánh tay này đã từng rất mạnh mẽ, từng nâng tôi lên cao quá đỉnh đầu, từng cho tôi bay lòng vòng.

Mới không lâu trước đây, điều kiện kinh tế nhà tôi cũng không tốt lắm, lúc đi ra ngoài toàn dùng tàu hỏa, ô tô. Những bạn học khác khi đi du lịch đã từng đi máy bay, tôi thì chưa đi máy bay bao giờ, tôi cảm thấy thật xấu hổ, nên lúc về nhà rất bức bối nói : “Bay cơ, con muốn bay cơ!” Cha tôi liền nhắc tôi lên cao, vừa chạy vừa nói : “Máy bay bay lên nào !” Sau đó lại quẹo một cái, cha lại nói : “Máy bay ngoặt này”, lại lắc lư mạnh mấy cái liền, sau đó cha liền nói : “Gặp gió xoáy, gặp gió xoáy, xin trợ giúp khẩn cấp, xin trợ giúp khẩn cấp.” Tôi vừa thét chói tai, vừa cười ầm ĩ.

Tôi nắm tay cha tôi, cười nói với cha : ” Đợi tới tháng năm, chúng ta đi du lịch Cửu Trại Câu nhé. Để con mời, sẽ mua vé khoang hạng nhất nhé.”

Cha tôi mỉm cười gật đầu.

Quay lại Bắc Kinh, tôi lập tức liên hệ với bác sĩ Trương là người chịu trách nhiệm chữa trị chính của cha tôi lúc trước. Ông ấy vốn đang đi nghỉ, sau khi nghe về tình trạng của cha tôi, lập tức đồng ý để ông ấy kiểm tra trước đã.

Lúc ông ấy nhìn thấy tôi liền hỏi : “Mẹ cháu đâu rồi ?”

Tôi hơi cúi đầu, Lục Lệ Thành khẽ kể lại tình huống cho ông ấy, bác sĩ Trương giật nảy mình, lại nói với tôi một lần nữa : “Cháu cứ yên tâm đi, tôi sẽ tìm bác sĩ tốt nhất để cùng hội chẩn với tôi, nhất định chúng tôi sẽ dốc hết toàn lực.” Lại kéo Lục Lệ Thành ra một bên, khẽ dặn anh ta : “Chú ý ổn định tinh thần của bệnh nhân, tất nhiên bác sĩ rất quan trọng, nhưng có chiến thắng được bóng ma của bệnh tật hay không phải dựa vào chính bản thân của bệnh nhân.”

Tôi lập tức làm thủ tục nhập viện cho cha tôi, lại gọi điện tới chỗ làm của cha tôi, hỏi về bảo hiểm y tế. Sau khi gọi điện thoại xong, Lục Lệ Thành lôi tôi đi ăn tối, tuy tôi chẳng có cảm giác gì, nhưng bây giờ cũng không phải lúc làm mình làm mẩy, tôi ăn từng miếng một, cố gắng ăn cho hết sạch bát cơm. Lục Lệ Thành nhìn tôi chăm chăm, tôi liền nói với anh ta : “Mấy ngày nay thật cảm ơn anh, anh không cần phải hỗ trợ tôi nữa, từ bây giờ trở đi mọi chuyện tôi đã rất quen thuộc, đây lại là Bắc Kinh, là gốc rễ của tôi.”

Anh ta liền đáp : “Bây giờ vẫn là trong Tết, cả công ty đều nghỉ, chẳng lẽ cô bắt tôi phải đi làm sao ? Dù sao cũng là nhân rồi, vừa hay tôi có xe, cho dù không coi là bạn bè đi chăng nữa, thì cũng là đồng nghiệp, giúp nhau một chút cũng nên là”

“Thật xin lỗi anh, đáng lẽ anh đang ở nhà nghỉ Tết mới đúng”

“Cô cũng nghỉ nhiều quá rồi !” Anh ta vừa nói vừa đứng dậy : “Chúng ta cùng về nhà cô lấy chút quần áo và những nhu yếu phẩm cho cha cô thôi chứ”

Đang trong Tết, xe cô trên đường thừa thớt, chiếc Mực Mã Nhân phi như bay, chỉ hai tiếng sau đã tới Phòng Sơn. Trong khoảnh khắc kéo cửa ra, tôi đã gọi mấy tiếng : “Cha mẹ, con về rồi” theo thói quen. Ngay trong giây phút buột miệng, tôi chợt thấy trời đất như rung chuyển, cảm giác không thể đứng vững nổi, phải dựa vào tường, ôm chặt bảo cung nơi mẹ tôi đang an nghỉ, đứng lặng đi. Lục Lệ Thành cũng đứng im trước cửa.

Một lúc lâu sau, tôi mới có thể bước nổi, cầm bảo cung đặt vào ngăn tủ trong phòng ngủ, khẽ nói : “Mẹ ơi, chúng ta về nhà rồi”

Đẩy cửa tủ quần áo ra, tôi bắt đầu nhặt nhanh quần áo của cha tôi, Lục Lệ Thành đứng ở cửa nói : “Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa xong, cô đi tắm rồi ngủ một giấc đi, sáng mai chúng ta sẽ quay lại đó sớm”

“Tôi nghĩ cứ thế này đi luôn thôi.”

“Ô Mạn, cô thử nghĩ xem chưa ngủ đã bao lâu rồi ? Bây giờ đang là đêm, chú ấy vẫn đang ngủ, lại có người trông nom, cô có ép mình để làm gì ? Chính cô cũng nói cô còn phải chăm sóc cho cha cô, cô cảm thấy với tình trạng này của mình, cô có thể chăm sóc chú ấy được bao lâu ?”

Tôi cầm một chiếc áo khoác dày của cha tôi, khẽ nói : “Cái áo này mẹ tôi vừa mua cho cha tôi tháng trước xong”

Giọng Lục Lệ Thành lập tức nhũn ra : “Cô đi nghỉ ngơi một chút đi, sáng mai chúng ta đi sớm, tôi xin cam đoan với cô, lúc chú ấy tỉnh lại nhất định cô đã có mặt rồi.”

Tôi liền đáp : “Tôi biết rồi, anh nói đúng ! Tôi sắp xếp xong mọi thứ sẽ đi nghỉ.”

Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa xong, tôi đi tắm, lúc đi ra, Lục Lệ Thành đang ngồi trên sofa xem TV, nhưng không có tiếng nào, chỉ thấy có một người đang nói không ngừng trong chương trình, cũng không biết anh ta đang xem cái gì nữa.

Tôi đi vào phòng bếp hâm nóng hai túi sữa do anh ta mang tới : “Uống một chút đi...” chợt phát hiện ra anh ta đã dựa vào thành ghế ngủ từ lúc nào. Hôm nay, anh ta có ý giấu diếm tin tức, ít nhất lúc trong nhà anh ta, lúc ở trên xe, lúc trên máy bay, tôi còn ngủ được mấy giấc ngon lành, còn kể từ lúc nhận được tin tức tối hôm đó, anh ta bận rộn liên tục, đặt vé máy bay, sắp xếp hành trình, liên hệ bạn bè trong ngoài, an bài bệnh viện, đốc thúc cơ quan du lịch trả tiền bảo hiểm.

Tôi khẽ đặt cốc sữa lên bàn uống nước, lại cảm một cái chân đạp lên mình anh ta, lại tắt bớt đèn, ngồi ở một góc sofa, vừa uống sữa vừa xem TV.

Tuy rằng không có âm thanh, cũng hoàn toàn không biết trên TV đang diễn cái gì, nhưng chỉ cần nhìn chăm chăm vào mấy khuôn hình đang chuyển động kia, thì đầu óc không cần tự nghĩ nữa.

Một lúc lâu sau, anh ta vẫn chưa tỉnh, tuy không đành lòng đi quấy rầy anh ta, nhưng nếu cứ ngủ ngồi cả đêm như vậy, nhất định ngày mai sẽ đau khắp toàn thân.

“Lục Lệ Thành, đi tắm rửa rồi vào ngủ tiếp đi”

Anh ta vụt mở mắt, giật mình nhìn tôi.

Tôi đang cúi đầu nhìn anh ta, mái tóc còn ẩm xỏa tung bên cạnh mặt anh ta, anh ta giơ tay lên vuốt tóc ra sau tai cho tôi, nói rất dịu dàng : “Cô cũng không cô đơn một mình đâu.”

Tôi nhìn anh ta ngẩn ngơ, không rõ là anh ta muốn nói gì, là đồng tình, hay là an ủi ?

Anh ta đứng dậy, về mặt thần nhiên nói : “Tôi đi tắm.”

Tôi đi theo anh ta vào buồng tắm, chỉ cho anh ta chỗ để dầu gội đầu, sữa tắm, sau đó lại lấy một bộ áo ngủ mà năm đó tôi mua cho cha tôi, đưa cho anh ta, hồi đó mua cỡ hơi lớn, bây giờ lại thực thích hợp cho anh ta mặc.

Đóng cửa lại, anh ta tắm ở trong, tôi đứng ngoài cửa nói vọng vào : ” Nhà tôi có hai phòng ngủ, phòng của cha mẹ tôi”

Anh ta đã đáp ngay : “Tôi ngủ sofa là được rồi.”

“Thật xin lỗi.”

“Không sao cả, tôi thường xuyên ngủ trên ghế sofa ở công ty, cô cứ đi ngủ trước đi, không cần phải đợi tôi.”

Tôi lấy ra một tấm ga sạch phủ lên sofa, lại đặt trên đó một cái gối, một cái chăn, sau đó mới về phòng mình. Ban đầu vẫn không thể đi vào giấc ngủ được, tôi phải cố gắng kìm nén lại cảm xúc, khiến cho đầu óc mình luôn ở trạng thái trống rỗng, rốt cuộc, cũng dần ngủ được.

Một đêm vô mộng, năm giờ sáng hôm sau, khi chuông đồng hồ vang lên báo thức, tôi lập tức tỉnh dậy, sau khi rửa mặt xong lại gọi Lục Lệ Thành dậy rửa mặt. Đợi sau khi anh ta rửa mặt xong, điểm tâm của tôi cũng đã làm xong, hai cái bánh trứng ngô vừa làm xong còn nóng ròn, hai cốc sữa nóng, một đĩa kim chi, có bắp cải, cà rốt, đậu, trông khá là đẹp mắt.

Lục Lệ Thành cố gắng khiến cho mọi thứ có vẻ bình thường, cười nói : “Trông khá là phong phú.”

Tôi cười : “Kim chi do mẹ tôi muối, lúc nào ăn chỉ cần lấy ra là được. Sữa thì bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lên, công lao duy nhất của tôi là hai cái bánh trứng ngô trứng này.”

Lục Lệ Thành cắn một miếng bánh : ” Ăn được lắm.”

Tôi liền đáp : “Tôi cứ nghĩ là đồ ăn trong tủ lạnh chắc quá hạn hết cả, định nấu bát cháo ngô, không ngờ lúc nhìn hạn sử dụng của đồng trứng, phát hiện ra vẫn chưa quá hạn...” Giọng tôi nghẹn trong cổ họng, sinh lý từ biệt thể mà chỉ diễn ra trong vòng có một tuần. Một tuần trước, mẹ tôi còn bận rộn trong gian phòng này.

Tôi cúi đầu, lặng lặng ăn. Lục Lệ Thành cũng không nói nữa.

Đợi cha tôi ngủ dậy, tôi lại đỡ cha ra bên ngoài tản bộ, nói chuyện phiếm với cha.

Sau khi ăn trưa được một lúc, y tá đuổi chúng tôi ra ngoài, nói thời gian thăm bệnh đã hết, đã tới lúc để bệnh nhân nghỉ ngơi.

Tôi nhờ Lục Lệ Thành đưa tôi về căn phòng tôi vẫn ở, lúc sắp tới tòa nhà nhà tôi, tôi lại kêu anh ta dừng xe.

Tôi đi vào một phòng đại lý nhà đất, một người đàn ông thấy tôi và Lục Lệ Thành một trước một sau bước vào, tưởng là hai vợ chồng, lập tức đón tiếp rất nhiệt tình : “Hai người tới mua phòng sao ?”

Tôi lập tức ngồi vào ghế đối diện với anh ta : ” Không, là bán nhà ”

“À, thế phòng như thế nào ?”

“Ở ngay hoa viên XX cách chỗ các anh không xa lắm ”

Người đàn ông nhanh chóng đưa mẫu cho tôi điền : “Khu vực đó ổn lắm, gần trạm tàu điện ngầm, phòng của chị có rộng không ? Nếu không rộng lắm, thì dễ bán, rất nhiều người trẻ tuổi thuộc thành phần trí thức vừa ra công tác đều thích mua nhà ở khu vực này.”

Tôi đang chuẩn bị cúi đầu điền vào mẫu, Lục Lệ Thành đã giơ tay chặn ngang tờ giấy : “Cô làm thế là có ý gì ? ”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta : “Tôi muốn bán nhà.”

“Tai tôi cũng không điếc. Vì cái gì chứ ?”

“Đây là chuyện riêng của tôi, cũng chẳng liên quan gì tới anh chứ ? ”

Lục Lệ Thành nhìn tôi chằm chằm : “Nếu cô lo lắng vì tiền thuốc men của cha cô, còn có phương pháp khác để giải quyết.”

Tôi cười nhạt : “Giải quyết thế nào ? Không phải anh thật cho rằng bảo hiểm y tế có thể chi trả toàn bộ đấy chứ ? Chắc anh cũng biết quá trình chữa bệnh phải tiêu tiền như nước. Lần trước cha tôi bị bệnh một năm, tiền giải phẫu, tiền nằm viện và hóa chất trị liệu, tổng cộng nhà tôi phải chi ra mười sáu vạn ! Đây là chưa kể những chi phí vật khác. Phải dùng rất nhiều thuốc nhập khẩu, căn bản không thuộc phạm vi chi trả của bảo hiểm y tế. Lần cuối cùng, cha tôi vì tiết kiệm tiền, thà chịu khổ một mình, chứ không chịu dùng thuốc nhập khẩu. Anh có biết hóa trị liệu đau đớn bao nhiêu không ? Bây giờ, tôi không muốn cha tôi phải trải qua những chuyện đó, tôi muốn cho cha tôi dùng những loại thuốc tốt nhất, mời những hộ lý tốt nhất...” Tôi không thể nói tiếp được, lập tức quay đầu lại : “Đây là chuyện riêng của tôi, xin anh đừng chen vào.”

“Tôi có tiền, tôi có thể...”

Tôi quay ngoắt lại nhìn anh ta, anh ta lập tức im bặt, nuốt lại những từ định nói ra tiếp theo. Nhìn tôi vẻ bi thương trong mắt anh ta, tôi thoáng áy náy, khẽ nói đầy mệt mỏi : “Tôi có khả năng chăm sóc cho cha tôi, tôi cũng muốn tự chăm sóc ông ấy, anh có hiểu không ?”

Lục Lệ Thành không nói gì cả, tôi cố gắng cười : “Hơn nữa, cho dù anh cho tôi mượn tiền, không phải tôi cũng phải trả sao ? Sớm một chút, hay muộn một chút cũng khác gì nhau chứ ?”

Lục Lệ Thành rút tay lại, tôi bắt đầu điền mẫu, ghi rõ địa chỉ, diện tích, tình trạng cũ mới của căn nhà, rồi lại ký hợp đồng với bên đại lý.

Lúc về tới nhà, tôi cũng không mời anh ta vào nữa, mà đứng ở cửa nói : “Sự hỗ trợ mấy ngày hôm nay của anh, hai chữ “Cám ơn” khó có thể nói hết, về sau nếu có ngày anh cần tới Tô Mạn tôi, cho dù phải vào núi đao biển lửa cũng quyết không chối từ. Đã sắp hết ngày nghỉ rồi, anh nên về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, chuẩn bị đi làm ! Không cần tới thăm tôi nữa đâu, chỗ này rất tiện đi lại, muốn bắt xe hoặc đi tàu điện ngầm đều rất dễ dàng.”

Anh ta định nói gì đó, nhưng rồi cũng nhịn xuống : “Cô cũng nghỉ ngơi một chút cho khỏe đi.” Nói xong quay người đi về.

Tôi đặt chuông báo thức, hai cái liền để có thể đánh thức mình. Tôi ngã nhào vào giường, không cời quần áo, cũng không tháo giày, cứ nằm nguyên như thế, trong đầu còn nghĩ tới việc gửi cho đại tỷ một bức email, xin chị ấy giới thiệu cho tôi một công việc lương cao. Tôi còn phải nấu cơm cho cha tôi, hầm một bát canh xương, phải nhớ lúc tới bệnh viện phải mang theo một bộ cờ tướng, tối cùng chơi cờ với cha, sáng mai phải dậy sớm đi chợ mua cá tươi, lại phải viết đơn xin từ chức.

Nghỉ thôi ! Tô Mạn, mày cần phải nghỉ ngơi, mới có thể đối phó được hết thảy những chuyện đó. Nghỉ thôi, nghỉ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tôi không muốn mang nợ anh, những con đường anh tránh ra, tôi đều làm bộ như không thấy hoàn toàn không chịu đi, thà mình đi thêm lần nữa còn hơn.

Sáng sớm, lúc tôi đi tới phòng bệnh của cha tôi, chỉ thấy có tiếng cười nói từ bên trong vọng ra, vừa mới đẩy cửa ra đã thấy Tổng Dực và Ma Lạt Năng ở đó từ bao giờ. Ma Lạt Năng nhìn tôi vội vàng, kêu lên mấy tiếng lo lắng : “Mạn Mạn.”

Tôi cười đáp : “Sao mọi người tới sớm thế ? Không phải cố ý khiến tôi lộ ra sự lười biếng trước mặt cha tôi sao ?”

Về mặt Ma Lạt Năng thoáng thả lỏng hơn một chút, có điều sự xấu hổ vẫn chưa bớt.

Ba tôi thấy tôi đeo khẩu trang, liền hỏi với vẻ lo lắng : “Con bị cảm sao ?”

Tôi vội nói : “Không ạ.” Chính đang lúc không biết phải làm sao cố tình tháo khẩu trang xuống thật chậm, đã thấy cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một bồn hoa hạnh nở rộ đẹp vô cùng đập thẳng vào mắt mọi người. Bồn hoa vô cùng lớn, không ai thấy rõ phía sau bồn hoa kia là ai, chỉ thấy màu sắc rực rỡ “Bảo trắng không thực trắng, khen đỏ đỏ chẳng vừa”, khiến người ta không khỏi thấy xuân đã về.

Trong phòng bệnh vừa có thêm một bồn hoa rực rỡ sắc màu như vậy lập tức có sức sống hẳn, mùi thuốc sát trùng cũng bất giác nhạt đi rất nhiều. Lục Lệ Thành vừa lau tay, vừa chào cha tôi, lại hỏi tôi rất tự nhiên : “Vết thương trên mặt còn đau không vậy ? Chọn đi chọn lại mặt nửa ngày trời, kết quả còn chưa kịp lấy được bồn hoa kia, đã làm cho mình trông như là bị người ta đánh cho.”

Mặt Ma Lạt Năng nửa trắng, nửa đỏ. Tôi lập tức lắc đầu : “Không còn đau nữa, nhìn qua thì thế, chứ thực ra vết thương rất nhẹ.”

Cha tôi vô cùng đau lòng nói : “Con thật là, chỉ chọn cái bồn hoa mà cũng làm mình bị thương được.”

Tôi cười : “Chả mảy mà khôì đâu ạ.”

Ma Lạt Năng tới bên cạnh tôi, khẽ nói : “Thực xin lỗi ! Mình không biết nhà cậu xảy ra chuyện. Đạo này mình như người bị điên, thấy Tổng Dực nhún lại có chuyện gấp phải về Bắc Kinh trước, lại bảo mình cũng mau về, mình lại không thêm nghĩ xem có chuyện gì gấp, ngược lại lại cứ nghĩ là mình bị bỏ rơi, lúc lên máy bay lại uống rượu, nên lúc thấy mọi người ...”

Tôi lập tức ngắt lời nàng : “Do mình sai trước, nếu ...” Nếu tôi không cố ý lảng tránh cậu, hẳn nên gọi điện thoại cho cậu trước, tất sẽ không có hiểu lầm về sau. Nhưng làm sao mà tôi lại không lảng tránh cậu cho được chứ. Tôi không thể nào đối mặt cùng một lúc với cậu và Tổng Dực, đây là một sự bế tắc không biết phải cời bỏ như thế nào. Tôi cười khổ sở, cầm tay Ma Lạt Năng nói : “Không sao cả.”

Ma Lạt Năng nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng cũng cầm tay tôi, xem như tiêu tan những trở ngại trước đó. Nhưng tôi biết, khoảng cách giữa hai chúng tôi càng ngày càng rộng ra. Nếu nàng vẫn là Ma Lạt Năng của tôi, hẳn đã chỉ tay vào mặt tôi chất vấn, vì sao phát sinh nhiều chuyện lớn như thế mà không chịu nói cho nàng. Nàng tất sẽ cần nhắc hỏi tôi rốt cuộc có coi nàng là chị em hay không. Nàng tất sẽ đùa giỡn mà cầm tay tôi để tát cho nàng một cái. Nàng sẽ chửi mắng tôi, sau đó sẽ khóc cùng tôi.

Nhưng nàng hoàn toàn không làm thế. Nàng chỉ nói rất lịch sự : “Mình đã nói với mẹ mình rồi, mẹ nói sẽ giúp mình liên hệ với những chuyên gia về ung thư tốt nhất Bắc Kinh.”

“Cám ơn”

Bầu không khí trong phòng bệnh im lặng tới lạ kỳ, tôi nói dè dặt từng chữ : “Cha mình còn điều trị trong một thời gian rất dài, mọi người cứ đi làm việc của mình đi, lát nữa không chừng mình còn phải ra ngoài một chuyến nữa.”

Tổng Dực và Ma Lạt Năng cùng đứng dậy cáo từ. Ma Lạt Năng đứng ở cửa, nhìn tôi, chưa đi, nhưng cũng không nói gì. Lòng tôi khó chịu vô cùng chỉ muốn khóc, chỉ muốn ôm nàng nói : “Hai chúng ta cùng trở lại như trước đây có được không ? Mình tình nguyện bị cậu mắng, bị cậu dạy dỗ.” Có điều vẫn chẳng nói được câu nào, chỉ im lặng nhìn nàng. Rốt cuộc, nàng cười cười nói : “Mai mình sẽ lại tới thăm cậu và chú.”

Tổng Dực nhìn tôi và Lục Lệ Thành, đôi con ngơoi đen càng thêm thăm thẳm, cúi đầu, rồi cùng đi ra với Ma Lạt Năng.

Lục Lệ Thành nhìn theo bóng dáng từ từ khuất xa của hai người đó, rồi hỏi tôi : “Cô cần làm gì nữa ? Có cần tôi đưa đi không ?”

“Sáng nay tôi nhận được điện thoại của bên đại lý, nói có người tới xem phòng, tôi về bằng tàu điện ngầm cũng tiện, cho nên không phiền anh nữa.”

Anh ta gật gù đầu, không nói gì.

Tôi chỉ chỉ vào bồn hoa của anh ta : “Cám ơn anh.”

Anh ta cười : “Không cần cảm ơn, tôi vẫn nhớ cô đã nói “sau này sẵn sàng nhảy vào lửa vì tôi” cơ.”

Bị anh ta chọc một câu, tôi đã thấy vô cùng ngượng ngùng, mấy câu này vừa nói không bao lâu, thế mà tôi qua đã nổi giận đùng đùng với anh ta.

Thấy tôi mặt đỏ tai hồng, anh ta cũng không chọc tôi thêm nữa : “Tôi về trước đây.”

“Vâng”

Tôi dọn dẹp lại phòng cha tôi cho gọn gàng, lại chào vị hộ sĩ một tiếng, sau đó mới về nhà dẫn người đi xem phòng.

Người tới xem phòng là một phụ nữ trung niên, hình như là mua phòng hộ con gái, tôi không hiểu bà ấy không ưa cái phòng, hay là muốn ép giá, mà vẫn không ngừng bối rối xoay tít ra những khuyết điểm của căn phòng.

Hồi xưa sao lại thiết kế như thế ? Phòng đã nhỏ thế này rồi, sao phải làm buồng vệ sinh lớn như thế ? Sao phải đặt cái bồn tắm lớn như thế ? Sao không lắp vòi hoa sen cho xong ? Cái bồn tắm kia cả kiểu và màu đều xấu thế cơ chứ.

Tôi vẫn giữ nguyên khuôn mặt cứng như gỗ, lẳng lặng đứng nghe. Cái bồn tắm này là do tôi và cha tôi cùng chọn, tựa hồ như hai cha con chạy khắp thành Bắc Kinh mới tìm được cái bồn tắm lớn mà thích như thế. Sau một ngày mệt nhọc, ngâm nước nóng ở đây, làm người ta thoải mái không ít. Tuy vì thế làm cho diện tích phòng nhỏ đi không ít, nhưng cũng rất đáng giá.

Bà ấy lại bắt đầu chê bai sang màu giấy dán tường của tôi, rằng vì sao dán giấy dán tường? Vì sao chỉ có hai màu đen trắng ? Trên này lại vẽ cái gì thế này ? Chẳng ra làm sao cả. Nếu mua phòng này, chắc bà ấy phải sơn lại hết tường quá đi mất.

Người đại lý cũng không an lòng, nhìn tôi đầy xin lỗi, nhưng tôi vẫn đứng nghe như tượng. Lại nhớ tới một buổi sáng nào đó, một ngày cuối tuần chan hòa ánh nắng, tôi và mẹ cùng quét hồ, dán giấy dán tường, hai người cùng đội một cái mũ quả dưa làm từ giấy báo, tôi đứng trên thang hát vang : “Tôi là một anh thợ phết hồ, bản lĩnh phết hồ vô cùng cao cường, tôi muốn phết hồ khắp căn phòng mới kia sao cho thật hấp dẫn. Phết hồ rồi lại phết hồ....”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một thanh âm lạnh như băng : “Tranh thủy mặc cổ của Trung Quốc chỉ có hai màu đen trắng, cái cần quan tâm tới là cái hồn của tranh, chứ không phải ở hình dạng bên ngoài, nếu bà không biết thưởng thức, xin mời đi cho khuất mắt.”

Người phụ nữ kia giận tím mặt, trừng mắt nhìn người ngoài cửa, chỉ thấy người phụ nữ trẻ đứng ngoài cửa kia mặc một chiếc váy của Chanel, tay cầm chiếc túi mẫu mới nhất của Louis Vuitton, khí chất lạnh như băng, ánh mắt bén nhọn, bà ta chỉ đành chuyển hướng qua phía tôi : “Rốt cuộc cô có bán cái phòng này hay không, đã đi bán phòng còn không chịu nổi khi nghe người ta phê bình hay sao ?”

Tôi chưa nói gì, đại tỷ đã cười đáp : “Tất nhiên là muốn bán, có điều không định bán cho bà. Mời đi cho !” Đại tỷ giờ tay ra ý mời. Người phụ nữ kia muốn nổi giận, có điều mỗi lần chạm phải ánh mắt của đại tỷ, đã cụp đuôi xuống, cuối cùng chỉ đành vừa lăm bậm vừa bỏ đi.

Tôi chỉ đành nói với người đại lý : “Xin lỗi”, người bên đại lý đã khẽ an ủi tôi : “Lần sau nhất định tôi sẽ giới thiệu tới một người mua tốt hơn.” Sau khi trấn an tôi xong, lại vội vàng đuổi theo người phụ nữ kia, để tiếp tục trấn an một khách hàng khác.

Đại tỷ đẩy cửa phịch một tiếng : “Không bán phòng không được sao ?”

“Vâng, đại khái là trong một khoảng thời gian dài em không đi làm được.”

“Cũng được, làm như bọn mình thế này, một ngày bận rộn đủ mười mấy tiếng đồng hồ, nếu cô còn đi làm, thì ngay cả thời gian nghỉ ngơi còn không đủ, chứ đừng nói là tới bệnh viện nữa. Bán thì bán đi ! Cũ không mất đi, sao mới tới được, sau này mua lại cũng không sao. Có điều nếu cô bán phòng, thì ở đâu bây giờ ?”

“Em đi thuê phòng.”

Đại tỷ liền ngồi xuống cái ghế máy tính của tôi : “Tô Mạn, chị và cô thương lượng một chút. Phòng của chị cô cũng thấy rồi đấy, phòng thì thế, mà chị chỉ ở có một mình, cô dọn về ở cùng chị đi.”

“Không cần, không cần đâu ạ.”

Đại tỷ tức giận : “Cô khoan hãy từ chối, nghe chị nói cho xong đã, tiền thuê nhà một tháng 1 500 tệ. Cô đừng tưởng là tiền nhà như thế là rẻ, điều kiện chị chưa nói hết. Đại khái là cô nấu cơm, thì nấu thêm cho chị một suất. Chị cũng ăn cơm nhà hàng tới phát ngán rồi, mời người giúp việc lại lo, ai biết người ta có cho cái quái gì vào đồ ăn chứ.”

Tôi im lặng không nói gì, đại tỷ lại nói tiếp : “Tô Mạn, cứ dọn lại đây đi ! Có lẽ chị cũng có chút ý muốn giúp cô thật, có điều cô có tới cũng là giúp chị, xem như chúng ta hai người cùng có lợi. Có đôi khi đi làm về, phòng yên ắng trống trải tới mức có thể nghe thấy cả tiếng người ta đi lại ngoài đường. Trước kia chị cũng muốn tìm người tới ở cùng, ít nhất lúc về tới nhà còn có thể nói mấy câu, có điều thân phận thế kia, nếu đi kiếm người thuê chung nhà, có phải trở thành trò cười cho cả công ty hay không ? Huống chi chị cũng chẳng dám tùy tiện tìm một người tới ở chung, mời thần thì dễ, tiễn thần khó ! Trong phòng sách của chị có rất nhiều tài liệu tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài. Nếu cô dọn về đây ở, những lo lắng kia của chị coi như không có, không chỉ giải quyết được vấn đề của mình, mà còn được cái tiếng giúp đỡ người khác, coi như một tên trùng n chim”

Tôi nghe đại tỷ nói mấy câu cũng thấy động lòng, dù sao phòng là phải bán rồi, mà phòng cho thuê cũng phải đi tìm, có điều muốn thuê được một cái phòng hợp lý lại vô cùng khó khăn.

Đại tỷ thoáng nổi giận : “Tô Mạn, chị đã nói tới nước này rồi, cô còn làm bộ gì chứ ? Rốt cuộc có đồng ý hay không ?”

“Vâng ! Lúc em nấu cơm, nấu thêm một phần cũng không có vấn đề gì cả, có điều, em muốn dọn hết cả đồ đạc của phòng này qua đó.”

Đại tỷ cau mày liếc quanh phòng tôi một cái, vẻ mặt vô cùng đau khổ nói : “Được.”

Có điều giấy dán tường, bồn tắm, bồn rửa mặt mấy thứ không thể dọn đi, bắt quá, những ký ức về chúng, tôi sẽ vĩnh viễn giữ trong tim.

Sau khi thương lượng xong việc chuyển nhà với đại tỷ, chị ấy nói tôi cứ an tâm chăm sóc cha tôi, việc chuyển nhà cứ để cho chị ấy lo, cam đoan là một cái kim một sợi chỉ cũng được chuyển an toàn tới nhà chị ấy.

Hôm sau, lúc tôi đang ở viện với cha tôi thì Lục Lệ Thành đột nhiên xuất hiện, vừa kéo tôi sang một bên, vừa vội vã nói : “Tôi vừa tới nhà cô, thì thấy một đồng người đang dọn dẹp đồ đạc, phòng của cô đã bán xong rồi sao ? Bây giờ cô sẽ ở đâu ?”

Tôi đáp : “Chưa bán đâu. Tôi dọn tới nhà đại tỷ... à, là chị Lâm Thanh, là sếp cũ của tôi đó. Lần trước tôi đã dẫn người ta cùng đi xem nhà, có điều phát hiện ra tìm mình chẳng đủ mạnh mẽ, hơn nữa cũng tốn thời gian quá, rốt cuộc nhắm mắt làm ngơ, đợi sau khi tôi dọn khỏi đó, trực tiếp đưa chìa khóa cho bên đại lý, để bọn họ tự dẫn, sau khi xong tôi chỉ cần tới ký hợp đồng là được.”

Lục Lệ Thành còn chưa kịp nói gì, Tống Dực vừa mới tới đã la lên một tiếng : “Em muốn bán phòng sao ?”

Tôi vội vàng ra hiệu cho anh khẽ mồm lại, ý bảo anh đừng cho cha tôi biết : “Sao mấy người đều hết sợ lại ngạc nhiên như thế ? Gian phòng kia nhỏ như thế, cho dù bây giờ tôi không bán, thì tương lai cũng sẽ bán.”

Lục Lệ Thành liền nói với Tống Dực : “Tôi không có bản lĩnh khuyên bảo cô ấy, đành xem bản lĩnh của anh vậy.” Nói xong anh ta bỏ lại tôi và Tống Dực, lại tới nói chuyện với cha tôi, tôi đang định đi, Tống Dực đã túm tôi lại : “Mạn Mạn.”

Tôi khẽ nói : “Sau này xin làm ơn gọi tôi là cô Tô, hoặc Tô Mạn.”

Tay anh chợt cứng đờ, từ từ buông tôi ra. Tôi lập tức chạy về phía cha tôi, cha tôi nhìn Tống Dực đứng ở phía xa xa, lại nhìn Lục Lệ Thành đang đứng gần gần, trong mắt thoáng lộ vẻ lo lắng.

Ba người chúng tôi cùng chơi cờ nhảy, công ty của Ma Lạt Năng đã đi làm trở lại, nên sau khi tan tầm mới tới được, sau khi tới cũng nhảy vào làm một chân.

Loại cờ này mấu chốt là mình phải đi cho thật mau, đi nhanh hơn người khác. Năm người cùng chơi, bàn cờ vô cùng loạn, có đôi khi bàn cờ đầy quân, đi cũng không đi nổi. Cha tôi vẫn như trước kia, cố đi rất nhanh, nhưng cũng không hại tôi, có đôi khi nhảy xong còn có thể nhường cho tôi ít đường, để tôi cũng đi được mấy bước.

Tống Dực thì rõ là nhường đường cho Ma Lạt Năng, có lúc sắp phá hỏng cục diện của Ma Lạt Năng tới nơi, thà anh đi ít hơn mấy bước, chứ nhất quyết phải lưu lại đường sống, có điều anh cũng không chặn đường tôi, đôi khi rõ ràng có thể hại tôi được, để tôi đi chậm nhất, có điều anh lại tránh đi, làm như không phát hiện ra nước đó.

Tôi không muốn mang nợ anh, những con đường anh tránh ra, tôi đều làm bộ như không thấy hoàn toàn không chịu đi, thà mình đi thêm lần nữa còn hơn.

Riêng Lục Lệ Thành thì hoàn toàn không vướng bận, lợi dụng sự cố kỵ của mấy người bọn tôi, khiến cho mình qua cầu đi đường, không người thì nhảy, gặp người thì hại người, tính ra anh ta đi nhanh nhất.

Năm người chơi một lúc lâu, rốt cuộc đã xếp hạng xong : Lục Lệ Thành thứ nhất, phụ thân thứ hai, Ma Lạt Năng thứ ba, tôi thứ tư, Tống Dực thứ năm.

Sau khi chơi xong, trên mặt cha tôi đã lộ vẻ mệt mỏi, mấy người bọn họ cùng lục tục cáo từ. Tôi đỡ cha tôi lên giường, tưởng rằng cha đã ngủ, không ngờ cha đột nhiên hỏi tôi : “Tống Dực là bạn trai của Hứa Liên Suong sao ?”

“Dạ.”

“Đã bao lâu rồi ?”

“Lúc con còn ở nước Mỹ ạ.”

Tôi muốn giải thích thêm một hai câu, lại không biết phải giải thích cái gì.

Cha tôi cũng không nói thêm gì nữa, tôi ngồi lại một lúc lâu sau, thấy cha đã ngủ hắt hoi rồi, mới dọn dẹp các thứ rồi quay về chỗ đại tỷ.

2

Tống Dực và Lục Lệ Thành đã bắt đầu đi làm, tôi vốn tưởng rằng ngày qua sẽ yên tĩnh hơn một chút, không ngờ mới sáng sớm đã nhận được một cú điện thoại.

"Xin hỏi có phải tiểu thư Tô Mạn không ?"

"Vâng."

“Đi họ Vương, là mẹ của Hứa Liên Suong, cháu có thể gọi đi là dì Vương.”

Tôi lập tức đáp ngay : “Dì Vương, chào dì ạ.”

"Thật ngại là đã mạo muội gọi điện cho cháu. Chuyện là như vậy, Liên Suong đã nói cho dì biết chuyện của cháu, lẽ ra phải sớm liên hệ với cháu, có điều vị chuyên gia tốt nhất trong lĩnh vực này là Giáo sư Trần vẫn hợp ở nước ngoài, nên phải đợi tới hôm nay. Lát nữa Giáo sư Trần và một số chuyên gia nữa sẽ tới bệnh viện, tới xem bệnh cho cha cháu, cháu thấy có tiện không ?"

"Tiện lắm ạ, tiện lắm ạ.... Có điều...." Tôi thoáng do dự, vậy phải nói sao với bác sĩ Trương chứ ? Tôi làm như vậy, có phải không tôn kính ông ấy hay không ?

"Cháu không cần phải lo lắng, Giáo sư Trần có thể coi như bậc cha chú của bác sĩ Trương, ông ấy sẽ không quan tâm tới việc Giáo sư Trần tới chuẩn đoán bệnh cho cha cháu đâu. Bạn của dì đã gọi điện cho viện trưởng rồi, ông ấy vô cùng hoan nghênh. Đối với bọn họ mà nói, đây cũng coi như một cơ hội hiếm có để trao đổi y thuật, dù sao bây giờ các chuyên gia chỉ sợ hiếm có cơ hội để cùng nhau hội thảo."

Không ngờ mẹ của Ma Lạt Năng lại là một người phụ nữ khéo léo và am hiểu như thế, lo lắng của tôi dần biến hết, chỉ còn lại sự cảm kích : "Dạ, cảm ơn dì ạ !" !

"Đừng khách khí, lát nữa chúng ta gặp nhau trong viện nhé."

Tôi ăn vội ăn vàng rồi chạy ngay vào viện. Chỉ một lúc sau, đã thấy một người phụ nữ trung niên đi cùng với một vị giáo sư tóc bạc vào phòng bệnh. Viện trưởng và bác sĩ Trương đã chờ ở phòng bệnh từ bao giờ cùng đứng lên, tôi thấy không khí rất hòa hợp, mới thấy an tâm, lúc đó mới dám đi tới chào hỏi người phụ nữ đứng bên cạnh : "Dì là dì Vương đúng không ạ ?"

"Đúng vậy. Tô Mạn phải không ?"

"Đúng cháu ạ."

"Hai chúng ta ra bên ngoài ngồi tạm đi thôi, bác sĩ và y tá sẽ chăm sóc tốt cho ba cháu."

"Dạ vâng"

Bà ấy và tôi cùng đi xuống dưới lầu, hai người gọi hai chén trà, cùng ngồi uống. Bà đúng là một người phụ nữ đẹp, tuy Ma Lạt Năng đã rất đẹp, nhưng so với bà ấy, vẫn kém một phần, không phải do ngũ quan, mà do khí vận.

"Dì thật là đẹp !" !

"Sao ? Thật không, cảm ơn nhé." Bà ấy bắt đầu mỉm cười : "Thật ra dì đã sớm biết về cháu rồi, mấy năm nay nhờ cháu cháu cháu cô Liên Suong."

"Không đâu ạ, thật ra chính cô ấy mới luôn chăm sóc cho cháu đấy ạ."

Lòng bàn tay bà ấy chạm nhẹ vào chén trà, hơi mỉm cười, im lặng, tôi cũng im lặng chờ câu tiếp theo của bà ấy. Bà ấy cố tình tới bệnh viện một chuyến, tất không phải chỉ vì đi theo giáo sư Trần tới thăm cha tôi.

"Cháu là bạn thân nhất của Liên Suong, cũng là người bạn duy nhất, dì có mấy câu muốn hỏi cháu."

"Xin dì cứ nói ạ "

"Liên Suong ... thích Tổng Dực nhiều không ?" Giọng bà ấy như hơi nghẹn lại, không biết rốt cuộc bà ấy miễn cảm với cái chữ "thích" này, hay là cái tên "Tổng Dực" lại nặng nề tới mức khiến cho bà ấy khó mà chấp nhận được.

Tôi ngây người ra một lát rồi mới đáp : "Thích thật, vô cùng thích ạ."

Trong mắt bà ấy lộ ra vẻ bi ai, nhưng vẫn được kiềm lại rất tốt, mỉm cười hỏi tiếp : "Vì sao nó không thích Lục Lệ Thành chứ ? Cả dì và cha nó đều có ấn tượng rất tốt về Lục Lệ Thành, lúc trước thái độ của Liên Suong đối với cậu ấy cũng không tệ, dì có hỏi nó, nó cũng nói là thích, vì sao đột nhiên lại hèn hỏ với Tổng Dực chứ ?"

Tôi không biết phải trả lời bà ấy như thế nào, bà ấy lại mỉm cười nói tiếp : "Dì biết mấy chuyện này nên tôi hỏi trực tiếp con gái mình, có điều ..." Bà ấy ọ ọ cụp mắt xuống, như muốn giấu đi vẻ bi thương trong đáy mắt : "Nó hiếm khi tâm sự với dì, mỗi lần đi muốn nói chuyện với nó, nó đều không nhẫn nại được mấy, lần nào mà nói nhiều hơn mấy câu, tất lại cãi nhau, đi đúng là một người mẹ vô cùng thất bại."

Tôi nghĩ một lát rồi đáp : "Trước kia Liên Suong đã thích Tổng Dực rồi, cô ấy nói, từ năm sáu năm trước đã thích anh ấy rồi, không phải đột nhiên ạ."

"Sao chứ ?" Mặt bà Vương đột nhiên trắng bệch : "Không thể nào ! Sáu năm trước nó không thể thấy bất kỳ ai được."

"Cô ấy nói cô ấy cũng chưa từng nhìn thấy Tổng Dực, cô ấy chỉ mới nghe thấy giọng nói của Tổng Dực, có điều cô ấy thích chính là giọng nói này."

Bà Vương nhìn tôi trừng trừng, trong mắt lộ rõ vẻ không tin, đáng vẻ của bà ấy khiến người ta có thể cảm nhận được sự đau đớn bất lực trong tim bà ấy. Tôi cố trấn tĩnh đáp : "Cô ấy vô cùng thích Tổng Dực, Tổng Dực cũng thực thích cô ấy, có điều, cô ấy có nói cho cháu biết, cả dì và bác đều thích Lục Lệ Thành, nên mới giấu hai người. Dì ơi, xin dì thành toàn cho bọn họ đi ạ !" !

"Tổng Dực thích Liên Suong ? Tổng Dực thích Liên Suong sao ?" Bà Vương cười nhạt đầy bi thương : "Cái đồ dối trá đó !" Bà ấy cố kiềm chế, có điều tay lại run lên bần bật : "Dì tuyệt không đồng ý ! Cha nó cũng không bao giờ đồng ý ! Nó không bao giờ có thể ở cùng một chỗ với Tổng Dực. Tổng Dực hại một đứa con gái của bọn tôi còn chưa đủ hay sao, giờ lại muốn hại một đứa nữa chứ ?"

Từ lúc bà ấy xuất hiện cho tới bây giờ, ngôn ngữ cử chỉ đều vô cùng có chừng có mực, thế mà bây giờ lại thất thố tới như vậy, lời lẽ của bà ấy làm tôi

chết sững, cả hồi lâu vẫn không kịp hiểu rốt cuộc bà ấy muốn nói cái gì.

"Dì, dì nói là ... Ma Lạt Năng... Liên Sương có một người chị em hay sao ?"

Bà Vương liếc tôi một cái, vô cùng đau khổ : "Cho tới bây giờ Liên Sương không nói cho cháu biết là nó có một người chị em hay sao ?"

Tôi lắc đầu : "Lúc cháu mới gặp cô ấy, cô ấy có hỏi cháu có anh chị em gì không. Cháu nói không có, cháu là con một, cô ấy nói cô ấy cũng thế."

Bà Vương dịu giọng lại : "Cháu tha thứ cho nó được không ? Không phải nó cố ý lừa cháu đâu. Ăn sâu tận đáy lòng, có lẽ nó vẫn cho rằng nó chỉ luôn một mình. Đó đều là lỗi của dì cả."

Đầu óc tôi hoàn toàn không tiêu hóa được cái tin tức đó, lại càng không thể để một người mẹ phải nói câu xin lỗi đầy nhún nhường đối với mình, chỉ đành gật đầu lia lịa đáp ứng : "Cháu không trách cô ấy đâu ạ."

"Cám ơn cháu ! Mấy năm nay Liên Sương chơi chung với cháu, chưa bao giờ vui vẻ tới như thế, bề ngoài cũng vui vẻ tích cực hơn rất nhiều, tuy dì và cha nó ngại không muốn tới gặp cháu để cảm ơn, nhưng trong lòng lại vô cùng cảm kích cháu. Bây giờ dì chỉ muốn nhờ cháu một việc, hy vọng cháu có thể đáp ứng"

"Chuyện gì vậy hả dì ?"

"Cho tới bây giờ cha Liên Sương vẫn chưa biết chuyện giữa hai người bọn họ, sau khi biết nhất định sẽ nổi giận đùng đùng. Chúng tôi tuyệt không bao giờ để cho Liên Sương ở chung một chỗ với Tống Dực, nếu tới lúc đó, chỉ sợ quan hệ giữa Liên Sương và chúng tôi sẽ vô cùng căng thẳng, chắc phải nhờ cháu chỉ bảo cho nó một chút."

"Cháu không hiểu, vì sao không ở chung một chỗ với Tống Dực được chứ ạ ? Dì ơi, cháu biết Tống Dực đã rất nhiều năm rồi, cháu có thể dùng tính mạng mình để cam đoan, anh ấy là người tốt." Tâm tình của tôi cũng bắt đầu dao động, ngữ khí cũng hấp tấp không kiềm chế nổi.

"Tuyệt đối không được !" Bà ấy lắc đầu kiên quyết : "Cha Liên Sương tuyệt không tha thứ cho cậu ta. Mà chính bản thân Tống Dực hèn hạ với Liên Sương cũng không phải vì cậu ta thích Liên Sương, cậu ta làm thế chỉ vì mình mà thôi, con bé Liên Sương kia ngây thơ quá rồi !"

Thái độ của bà ấy vô cùng kiên quyết, mặc kệ tôi nói gì, bà ấy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yêu cầu tôi ở bên Liên Sương, khuyên bảo nàng. Tôi lo cho cha tôi, lại nghĩ có khả năng kết quả hội chẩn của mấy vị chuyên gia chắc có rồi, nên chỉ đành chào tạm biệt bà ấy.

Quay lại phòng bệnh, cha tôi chưa quay lại, lại đợi thêm một giờ nữa, mới thấy y tá đỡ cha tôi vào, chắc đội hình bác sĩ hôm nay đã dọa khiếp cô ấy, tuy rằng cô ấy không biết tôi là thần thánh phương nào, nhưng ít nhất có thể khẳng định một người có thể mời nổi mấy vị giáo sư nổi danh cấp quốc gia cùng hội tụ về đây chắc cũng không tầm thường, cho nên thái độ với tôi và cha tôi cũng nhẹ nhàng cẩn thận hơn rất nhiều.

Vào viện chữa bệnh là một cuộc chiến vô cùng đau khổ, không chỉ về mặt thân thể, mà còn trên cả mặt tinh thần, cái cảm giác này năm năm trước tôi đã từng được khắc họa sâu sắc. Bây giờ tôi chỉ hy vọng cho dù dùng bất kỳ phương thức nào, quá trình nằm viện sắp tới của cha tôi có được sự chăm sóc và tôn trọng nhất. Về phần thiếu nợ người khác, tôi tình nguyện làm trâu làm ngựa để báo đền.

Giáo sư Trần và bác sĩ Trương cùng nói cho tôi biết những phân tích về tình hình bệnh tật của cha tôi. Giáo sư Trần đã lập ra kế hoạch chữa bệnh mới, ông ấy khai thêm một số thuốc, có một số loại thuốc Trung Quốc còn chưa cho phép nhập khẩu, có điều ông ấy có thể thông qua danh nghĩa chữa bệnh phục vụ cho mục đích nghiên cứu để kê cho cha tôi.

Tôi không chút do dự ký tên vào bản cam kết, dù sao đây cũng là hy vọng lớn nhất mà tôi nghe được sau nhiều ngày như vậy.

Quay lại phòng bệnh, cha tôi vẫn bình thường, mà tâm trạng của tôi cũng phấn chấn hơn nhiều.

Một y tá vội vàng mang nước nóng tới cho tôi, hồi xưa toàn phải chính tôi tự đi lấy, trước khi cô ấy rời khỏi còn nói nếu có gì cần giúp đỡ có thể gọi các cô ấy bất kỳ lúc nào cũng được.

Cha tôi cười nói : "Mạn Mạn nhà mình càng ngày càng có tiền đồ nha, cha cũng được thơm lây."

Tôi lắc lắc cánh tay cha tôi nói : " Mạn Mạn nhà cha hoa gặp hoa nở, người gặp người thích, bạn bè đều tình nguyện giúp đỡ nha."

Cha tôi khẽ vuốt tóc tôi mỉm cười, một lát sau, trong mắt lại lộ vẻ lo lắng : "Mạn Mạn, con ... Tống Dực..." Cuối cùng cha cũng không đành lòng nói tiếp, chỉ thờ dãi một tiếng, rồi nói lái sang chuyện khác : "Cái cậu Lục Lệ Thành kia nhìn cũng không tệ, dạo gần đây may mà có cậu ấy hỗ trợ."

Tôi cười cười, ôm lấy cánh tay cha, dựa sát vào người cha, nằm chung một giường với cha : "Cha, kể chuyện xưa cho con đi ! Con muốn nghe kể lại chuyện hồi trẻ của cha. Lại nữa, sao cha lại quen .. mẹ con chứ ?" Tôi do dự một lát, mới thốt ra hai chữ "mẹ con" mà bao lâu nay không dám thốt ra trước mặt cha.

Cha nở nụ cười, ánh mắt híp lại như một sợi chỉ : "Chuyện đã lâu rồi, mẹ con" Cha liếc tôi một cái, thờ dãi : " Con lại không đẹp bằng mẹ con, trán con giống cha, xấu "

Tôi cần nấn nhá không đồng ý : "Con muốn cha kể lại xem ngày xưa cha quen mẹ như thế nào, thế mà cha lại ngồi chê con ? Cha nếu còn chê con nữa, con giận bây giờ."

"Được được ! Cha kể đây. Hồi đó cha là lái xe vận tải, không chờ người. Ngày hôm đó, mẹ con có việc gấp phải vào thành phố, nghe người ta nói cha cũng chuẩn bị chờ hàng vào thành phố, liền chạy tới xin cha mang mẹ con một đoạn đường. Hồi đầu thì cha cũng không để ý về ngoài của mẹ con như thế nào, chỉ nhớ là hai bím tóc của mẹ con cứ tung bên này, lắc bên kia, tung tấy khiến mắt cha không rời được. Tóc mẹ con lại rất thơm, khiến trong xe ngát mùi hương hoa hòe...."

Nụ cười của cha tôi không miễn cưỡng như bình thường, mà tràn đầy hạnh phúc thực sự, giống như quay lại cái buổi chiều mùa đông năm đó, ông vội vàng chờ một cô gái đi trên đường, trong xe có thể ngửi thấy mùi hoa hòe thơm ngát, căn bản ông không nghe thấy người con gái đó nói gì, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.....

Tôi dựa vào vai cha tôi, cũng cười vô cùng vui vẻ. Hai người đã từng hạnh phúc như vậy, chỉ cần có kỷ ức này, hạnh phúc sẽ không xa rời. Tổng Dục cũng nói không sai, đối với cha tôi mà nói, cha nguyện ý nhắc tới mẹ tôi, bởi vì đó là niềm hạnh phúc và vui vẻ của cha tôi, mẹ chưa từng đi xa, mẹ vĩnh viễn sống trong tim ông ấy.

Cuộc sống hàng ngày của tôi đơn điệu mà bận rộn, buổi sáng tinh dậy làm điểm tâm cho cha tôi, sau đó tới bệnh viện trông ông, đợi tới khi ông đi trị liệu, tôi sẽ mang quần áo bẩn về nhà giặt. Làm xong cơm trưa, lại tới bệnh viện trông cha tôi, cùng ăn cơm trưa với cha, nói chuyện phiếm, chơi cờ, tản bộ, rồi lại cùng ăn cơm chiều.

Hai chúng tôi cùng nói rất nhiều chuyện, cha kể cho tôi nghe những chuyện trước kia của cha, kể từng chuyện nhỏ giữa cha và mẹ, lại kể chuyện về ông ngoại bà ngoại ngày xưa, có lúc nói chuyện quên cả thời gian, y tá phải tới kêu tôi về.

Thân thể của cha tôi dưới tác động của hóa trị liệu càng ngày càng tệ, tóc cứ rụng dần, những lúc bị tác dụng phụ, cha đau tới mức nằm cuộn lại run rẩy, tôi đành bất lực, chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn cha tôi đau đớn, thường là khi cha đau xong rồi, tôi lại chạy vội vào nhà vệ sinh, trốn đi khóc một trận. Sau khi khóc xong, tôi lại về dính ở bên người cha tôi, bắt cha kể chuyện cũ cho tôi nghe.

Tiền tiết kiệm sắp xài hết, tôi liền gọi điện thoại cho bên đại lý, hỏi tình hình bán phòng như thế nào. Giọng người đại lý vô cùng phấn khởi : "Không nên vội vàng. Bây giờ có hai người cùng coi trọng phòng ở của chị, tôi đang nâng giá cả hai bên, giá đã cao hơn sáu vạn so với chúng tôi dự tính."

Tôi vô cùng khó hiểu : "Sao lại thế chứ ?"

"Ban đầu có một người phụ nữ tới xem nhà, nói là muốn mua để đầu tư, thấy chỗ này dễ cho thuê, còn nói phòng ở bảo quản rất tốt, đồng ý với giá 60 vạn mà chị đưa ra. Chúng tôi đang muốn ký hợp đồng, thì lại có một bác gái tới xem nhà, nhìn cũng có vẻ có tiền, nói cũng thích phòng của chị, hơn nữa lại khen không dứt mấy bức họa trên tường nhà chị, nghe nói có người muốn mua, liền trả thêm một vạn. Chúng tôi lại nói với cái nhà kia, nhà kia lại tăng thêm hai vạn. Chúng tôi quay lại nói cho bác gái kia, bác gái kia liền tăng luôn 3 vạn. Bây giờ giá đã là sáu mươi sáu vạn rồi, chúng tôi lại đang định gọi điện cho nhà bên kia, xem cô ấy có trả thêm không hay là không mua nữa."

Lòng tôi thầm tính toán, trừ đi tiền tôi còn nợ ngân hàng và tiền phí trả cho bên đại lý, đại khái tôi có thể thu được ba mươi vạn, đã cao hơn tôi mong muốn rất nhiều.

"Thật làm phiền các anh quá, hiện giờ tôi đang cần dùng tiền gấp, phiền anh cố gắng bán cho tôi trước tuần sau nhé."

"Được, không thành vấn đề, nhất định chúng tôi sẽ giúp chị bán được với giá tốt nhất."

"Xin cảm ơn !" Điểm đó tôi cũng không lo lắng, bên đại lý ăn tiền hoa hồng theo phần trăm, giá càng cao, bọn họ càng thu được nhiều.

Đại tỷ đang ngồi trong bếp ăn canh tôi để lại cho chị ấy, nghe thấy đoạn đối thoại giữa tôi và người đại lý, vẻ mặt cũng giãn ra, khẽ nói : "Được quá, được quá ! Tuy bán gấp, nhưng giá cũng không tệ lắm"

Tôi đáp : "Căn phòng đó là do cha em chọn cho em đó, đáng lẽ em muốn mua một căn khác rẻ hơn, nhưng cha em nói quãng đường này tốt hơn, tuy rằng hơi đắt, nhưng sau này bán cũng dễ. Xem ra tuy cha em không học về tài chính, nhưng mắt nhìn cũng tốt."

Đại tỷ bung bát vào ngồi cạnh tôi : "Ô Mạn, mấy hôm nay cô có gặp Tổng Dục không ?"

"Thỉnh thoảng ạ. Thỉnh thoảng lúc tan tầm anh ấy sẽ tới thăm cha em một chút, chơi ván cờ với cha em."

"Trông anh ta có ổn không ?"

Tôi nhìn đại tỷ với vẻ mù mờ : "Anh ấy có chuyện gì không tốt sao ?"

Đại tỷ gật đầu : "Dạo gần đây tình hình của anh ta có vẻ tệ"

"Sao thế ạ ?"

"Chị cũng không biết. Có cảm giác, hình như mối quan hệ với các giới trong nước không xử lý tốt, một số quản lý của những xí nghiệp lớn không muốn gặp anh ta, những khách hàng nguyên do anh ta phụ trách đều được chuyển cả cho Lục Lệ Thành, những khách hàng khác cũng bỏ đi không ít, bây giờ anh ta phụ trách mấy công ty nước ngoài ở Trung Quốc, nhưng công việc rất ít. Chị nghe nói, hầu như anh ta đã mất quyền lực rồi. Việc này có tác động rất lớn với MG, có lời đồn rằng, mấy lão già ở MG rất thất vọng về anh ta, nếu không cẩn thận tất Tổng Dục phải rời khỏi MG, như anh ta bây giờ, cho dù năng lực có tốt tới đâu đi chăng nữa, nếu không giữ chân được khách hàng, thì chẳng một nhà đầu tư nào ở Trung Quốc dám nhận anh ta cả. Có lẽ,

anh ta chỉ đành quay lại nước Mỹ."

Về mặt đại tỷ đầy hoang mang : "Rốt cuộc chị cũng không thể hiểu nổi, cuối cùng là do Tống Dực quá yếu, hay Lục Lệ Thành quá mạnh, vì sao cục diện đột nhiên lại rõ ràng như thế rồi. Chị đang chờ bọn họ đại chiến ba trăm hiệp cơ ! Thật kỳ lạ ! Lúc cô gặp Tống Dực, trông anh ta không khác lạ gì sao ?"

Tôi lắc đầu. Chủ yếu là tôi không nhìn kỹ anh, thật sự là không biết anh có khác lạ gì hay không, huống chi, tâm tình của anh giấu quá sâu, cho dù có gì khác thường đi chăng nữa, tôi cũng không nhìn ra được.

"Lục Lệ Thành thì sao ? Có lần chị đi bệnh viện đón co, thấy anh ta ở đó, hẳn là anh ta không chỉ tới một lần chứ ?"

Tôi nghĩ một lát, rồi cũng lắc đầu : "Anh ta vẫn như trước, không có gì đặc biệt cả."

Đại tỷ bật cười : "Ô Mạn, xem chừng đào hoa của cô vượng nhỉ, mau cung khai thành thật, rốt cuộc cô thích người nào ?"

"Chị điên à ! Lúc Tống Dực tới thăm cha em, đều đi cùng Ma Lạt Năng, Lục Lệ Thành thì lại có một nguyên nhân khác. Huống chi chính chị cũng tới thăm cha em, lại không thể cho rằng Lục Lệ Thành cũng là bạn bè của em, lại không thể đi thăm cha em đấy chứ ?"

Đại tỷ hoàn toàn không để ý tới những chuyện khác, chỉ nói đầy sợ hãi : "Tống Dực đi cùng với Liên Sương sao ?"

Tôi gật gật đầu.

Đại tỷ suýt nhảy dựng lên : "Chuyện đó hoàn toàn không thể nào ! Hứa Liên Sương" Chị ấy chợt nhìn tôi, im bất luận.

Tôi đáp : "Em đã biết rồi, cha Hứa Liên Sương là Hứa Trọng Tấn."

Rốt cuộc đại tỷ có thể nói ra : "Đúng vậy, rốt cuộc cô đã biết ! Tống Dực có một cây đại thụ che trời như thế, sao có thể có quan hệ không tốt với khách hàng ? Cho dù anh ta không muốn làm, khách hàng đều đã chạy tới nịnh bợ anh ta."

"Cây đại thụ này thực không ưa Tống Dực, em nghĩ ông ấy đang muốn ép Tống Dực rời khỏi Trung Quốc, thời gian sau này của Tống Dực chắc càng ngày càng khó khăn."

Đại tỷ trợn mắt há mồm, lại bắt đầu bênh vực cho Tống Dực : "Tống Dực có gì không tốt chứ ? Dù sao cũng là do Thanh Hoa chúng ta đào tạo ra, cần về ngoài có về ngoài, cần tài có tài, cần đức có đức. Hứa Liên Sương nhà ông ta cũng không hơn người ta hai con mắt, dựa vào cái gì mà ức hiếp người ta như thế chứ ?"

"Em cứ nghĩ là chị về phe Lục Lệ Thành chứ nhỉ "

Đại tỷ lộ vẻ ngượng ngùng : "Chị vẫn về phe Lục Lệ Thành. Chị và anh ta đều là thổ miết, chỉ dựa vào bản thân, đấu tranh từng bước một mới đạt được thành công như ngày hôm nay, mà cũng chỉ vì cái sách lược không công bằng của mấy công ty nước ngoài kia, khiến cho bọn chị không thể tiến lên vị trí cao nhất, đương nhiên là chị về phe anh ta rồi, ước gì anh ta có thể hạ bệ Tống Dực. Có điều, dù sao chị, Tống Dực, Lục Lệ Thành đều là những người chỉ dùng hai bàn tay của mình để giành lấy tất cả, không thể so với những kẻ như Hứa Liên Sương có đặc quyền về giai cấp. Bọn chị cố gắng hết sức như thế, mà chỉ vì một người nào đó không ưa, nói phá hủy là phá hủy ngay, chị cảm thấy bị ép buộc vô cùng. Khó chịu vô cùng. Không công bằng vô cùng."

Tôi không hề rằng, trên thế giới này làm gì có cái gọi là công bằng chứ ? Vì sao mẹ phải chết ? Vì sao cha phải mắc bệnh ? Vì sao người tôi yêu lại đi yêu người khác ? Tựa hồ như trên đời này, hạnh phúc, thành công, vui vẻ hoàn toàn không liên quan gì tới hai chữ công bình.

"Ô Mạn, cô nói gì đi chứ !"

Tôi đứng dậy, đi về phòng mình : "Em muốn gọi điện cho Ma Lạt Năng."

Sau khi bấm xong dãy số đã từng vô cùng quen thuộc mà bây giờ lại có vài phần xa lạ, chuông điện thoại vừa vang lên, Ma Lạt Năng đã nghe ngay

"Mạn Mạn à ?"

"Ừm, giờ cậu sao rồi ?"

"Mình ổn."

Hai người cùng im lặng, cũng không biết phải nói gì, có điều lại chẳng ai chịu nói sẽ cúp điện thoại, từng giây từng phút trôi qua trong yên lặng, rốt cuộc, Ma Lạt Năng nói : "Mình ngắt máy"

Tôi đáp : "Ừ"

Ngắt điện thoại xong, cảm giác khó chịu như muốn nổ tung trong lòng, tôi lập tức bật máy tính, log in QQ, nàg đang online.

Tôi cũng không muốn giả vờ khách sáo nữa, đi thẳng vào vấn đề ngay : "Lần trước mình gặp mẹ cậu, bà ấy nói cậu có một người chị."

Ma Lạt Năng giật mình sững sốt một lúc lâu, rồi mới trả lời tôi : "Trong tim mình, chỉ có cậu mới là chị em của mình."

"Chị cậu bây giờ ở đâu ?"

"Chị ta không phải chị của mình, chị ta tên là Hứa Thu"

"Được, thế Hứa Thu kia giờ đang ở đâu ?"

"Chị ta đã chết rồi."

Bây giờ tới lượt tôi bị sốc, một lúc lâu sau mới hỏi tiếp một câu : "Chết như thế nào ?"

"Sau khi chị ta tốt nghiệp đại học đã tới Mỹ, lại ở lại Mỹ làm việc, chi tiết cụ thể mình cũng chưa từng quan tâm, chỉ biết là chị ta cùng bạn tới Yellowstone Park chơi, lúc bọn họ băng qua đường, bị đâm thẳng vào một cái xe ngược chiều, cứu không được nên đã bỏ mình."

Tất cả những chi tiết, tất cả những nghi vấn, giây phút này đây đã được xâu chuỗi lại với nhau, rốt cuộc tôi đã thoáng hiểu được một phần tiền căn hậu quả, rốt cuộc đã hiểu vì sao sự bi thương trong mắt Tống Dục tồn tại vĩnh viễn không thể xóa nhòa, sự oán hận không thể che giấu được trong mắt mẹ Ma Lạt Năng, cũng như đã hiểu vì sao Tống Dục lại có thể lý giải được suy nghĩ của cha tôi như thế.

"Thế người bạn đi cùng chị cậu đâu rồi ?"

"Không biết, mình không quan tâm. Bất kỳ chuyện gì liên quan tới chị ta, mình cũng không quan tâm. Có thể cậu cảm thấy mình là kẻ máu lạnh, nhưng mình chính là người như vậy đấy. Lúc chị ta sống, mình hận chị ta, sau khi chị ta đi rồi, mình chỉ có thể nói là mình không còn hận chị ta nữa, nhưng vĩnh viễn mình sẽ không tha thứ cho những gì chị ta đã làm đối với mình và mẹ mình, những thống khổ mà chị ta đã chồng chất trên người mình, mình cần dùng cả đời để quên cho sạch, cậu bảo làm cách nào mà mình có thể tha thứ cho chị ta chứ."

"Cậu có thể kể cho mình nghe những chuyện trước kia được không ? Mình muốn biết."

"Mẹ mình đã nói gì với cậu rồi ?"

"Dì chưa nói gì cả, chỉ nói trong tim cậu không có một người chị, toàn bộ là lỗi của dì."

Ma Lạt Năng lập tức gõ một cái icon hình ngửa mặt lên trời cười to, tôi không biết phải an ủi nàng thế nào, chỉ đành gửi cho nàng một cái ôm.

Nàng viết tiếp : "Được, mình kể cho cậu, mình cứ nghĩ chuyện này sẽ mãi mãi được chôn vùi, không ngờ còn có một ngày lại có thể thấy lại được ánh mặt trời."

"Mình mời cậu uống rượu, chỗ cũ trong quán rượu cũ nhé."

Tôi như có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Ma Lạt Năng, đã bao lâu chúng tôi không tới thăm chốn cũ của chúng tôi rồi chứ ?

Nàng chỉ gõ một chữ "Được", sau đó nick đã đen xì. Tôi cũng lập tức mặc quần áo, túm lấy túi đi ra cửa.

Vị chủ quán rượu vừa thấy tôi và Ma Lạt Năng, không đợi chúng tôi nói gì, đã rót cho chúng tôi hai chén rượu : "Tôi mời, chúc mừng bạn cũ gặp lại, chúc mừng hai người vẫn còn ở đây. Lâu thế rồi mà hai người không tới, tôi cứ nghĩ hai người tôi từ biến người, và lại biến mất trong biến người rồi."

Tôi và Ma Lạt Năng cùng nâng chén khẽ cách một chút, sau khi uống một hơi cạn sạch xong, cùng nhìn nhau mỉm cười. Chủ quán mang đá và rượu đã được ngâm sẵn đặt trước mặt bọn tôi, rồi lẳng lặng đi ra chỗ khác.

Tôi và Ma Lạt Năng cũng không thềm dùng đá, cứ uống từng chén, từng chén một, cậu một ly, mình một ly, rót đều như tưới nước, sau khi Ma Lạt Năng ngà ngà say mới bắt đầu mở lời.

"Mẹ mình không phải người vợ đầu tiên của cha mình. Hứa Thu là con gái của cha mình và vợ trước, vì sinh ra vào mùa thu, nên mới đặt tên là Hứa Thu. Lúc Hứa Thu được ba tuổi, mẹ chị ta qua đời. Hai năm sau, mẹ mình đã có bầu mình, gả cho cha mình, chẳng bao lâu sau đã sinh ra mình. Nghe nói vì mình sinh ra vào mùa hè, đáng lẽ phải gọi là Hứa Hạ, có điều Hứa Thu không thích, chị ta nói mùa hè đứng trước mùa thu, cha mình mới đặt lại tên cho mình, gọi là Liên Sương. Lúc mình còn nhỏ, Hứa Thu đã cho mình biết trong tên của mẹ chị ta có một chữ Sương. Liên Sương, Liên Sương[1], không thể tin nổi là cha mình có thể nghĩ ra được, cũng thực không ngờ là mẹ mình có thể chấp nhận được !"

Ma Lạt Năng cười nhặt một cái : "Mẹ của Hứa Thu là một mỹ nhân, là loại mỹ nhân khác hẳn với mẹ mình. Mẹ mình là đẹp thực sự, mẹ chị ta thì đường nét thực ra cũng bình thường." Nàng đảo loạn trong túi một lát, rồi lấy ra một tấm ảnh đưa cho tôi. Người con gái trong ảnh chụp mặc váy màu đen, hơi nghiêng vành mũ che nắng, đứng phía trước một tòa giáo đường rất lớn. Bởi vì đây là ảnh chụp toàn thân, mà tấm ảnh đã từng bị vò nát, nên cũng không nhìn rõ những đường nét trên khuôn mặt, có điều cái khí chất lóa mắt này khiến người ta cũng nhận ra rằng đây là một người con gái xuất chúng.

"Đây là ảnh của Hứa Thu, cảnh đằng sau là Nhà thờ đức bà Paris, mẹ chị ta và chị ta rất giống nhau, nói như người ta là những người con gái vô cùng vô cùng có khí chất. Mẹ chị ta và cha mình là bạn cùng học đại học, nghe nói thành tích học tập còn giỏi hơn cả cha mình, vào Đảng sớm hơn cha mình, lại

còn là người tiến cử cha mình vào Đảng."

"Mẹ mình chưa bao giờ học đại học, cũng chưa ra nước ngoài, sau khi mẹ tốt nghiệp phổ thông đã đi làm ngay, cũng bởi vì tính tình thành thật, vẻ ngoài lại xinh đẹp, nên được coi là một thư ký đắc lực cho cha mình. Đương nhiên, cái thời điểm đó, chức tước của cha mình cũng không cao như hiện giờ. Sau khi mẹ của Hứa Thu qua đời, mẹ mình gần như được ban lộc, gả cho cha mình trong sự hâm mộ cũng như ghen tị tột cùng của mọi người. Có điều sự đau khổ phía sau, chỉ sợ là chỉ mình mẹ biết. Cha tôi vẫn luôn mang vẻ si tình, cho tới bây giờ trong thư phòng của ông ấy vẫn đặt tấm ảnh chụp của vợ trước. Đặt tên mình là Liên Suong, ngày lễ ngày tết, không cần biết gió to tuyết lớn, trời nắng hay mưa, nhất định phải tới mộ bà ta để tảo mộ. Cho dù chuyển nhà bao nhiêu lần, trong nhà mình vẫn vĩnh viễn tồn tại bóng dáng của một người đàn bà khác. Mấy năm trước mình vẫn luôn đắn đo, nếu cho mẹ mình một cơ hội nữa, rốt cuộc bà ấy có gả cho cha mình hay không. Có điều bây giờ ngay cả đắn đo suy nghĩ mình cũng chẳng còn hứng thú nữa, mình thấy mẹ mình vẫn thực vui mừng, có lẽ từ đầu tới cuối mẹ chưa từng quan tâm tới những chuyện đó, mẹ chỉ mong cha có thể cho mẹ cuộc sống mà mẹ mong muốn."

Ma Lạt Năng ngửa cổ lên, đổ vào họng một chén rượu : "Hứa Thu đúng là một đứa con gái rất đặc biệt, chị ta kế thừa được vẻ đẹp đầy thông minh của mẹ chị ta, lại kế thừa được sự tâm cơ thủ đoạn của cha mình, có thể nói chị ta là một sự kết tinh hoàn mỹ giữa hai người. Cho dù mình có nói cho người khác, cũng chẳng ai tin, lúc mình mới ba tuổi, chị ta đã từng nói với mình : "Hứa Liên Suong, mày biết không ? Cha tao chẳng thích mẹ mày một chút nào, người cha yêu vĩnh viễn là mẹ tao, mẹ mày chẳng qua chỉ là một vú nuôi của nhà tao thôi." Nhưng mẹ mình đúng như một người vú nuôi. Mẹ quan tâm chăm lo tới ăn mặc hàng ngày của cha mình, chăm lo tới ăn mặc hàng ngày của Hứa Thu, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào mẹ, đợi xem mẹ mình lộ ra cái xấu. Cho nên mỗi hành động, mỗi câu nói của mẹ mình đều thực cẩn thận, cố gắng nhẫn nhịn lấy lòng Hứa Thu. Người ta đều thấy thương hại đứa trẻ có mẹ kế, mà không biết căn bản Hứa Thu kia chẳng phải cô bé Lộ Lem, kỳ thật chị ta mới là người mẹ kế độc ác, mẹ mình mới chính là cô bé Lộ Lem bị bắt nạt kia. Những lúc không có ai, chị ta liền hét to gọi nhỏ mẹ mình, coi mẹ mình như người hầu. Có điều chỉ cần có bóng dáng của người khác, chị ta liền giả vờ nhả nhận, giả vờ hiền lành, chị ta vĩnh viễn là một đứa con gái lương thiện đợi người khác đồng tình ca ngợi. Những lúc không có người ở bên, chị ta đánh mình, thậm chí còn cố tình chỉ ra những cái sai của mình trước mặt mẹ mình. Thế mà mẹ mình lại chẳng thêm nói gì chị ta, ngược lại còn kêu mình không được quấy rầy chị ta, phải nhường chị ta. Chị ta dùng compa đâm mình, lại đặt đinh ghim lên giường của mình, lại vứt cả vở bài tập mà hôm sau mình phải đi nộp đi."

Ma Lạt Năng nhìn tôi : "Mạn Mạn, cậu có biết không ? Có một khoảng thời gian rất dài, mỗi lần thấy chị ta mình đều phát run, mà mẹ mình thì ... mẹ mình luôn nói mình phải nhường chị. Mình luôn trốn vào góc tường, thậm chí chỉ cần nghe thấy tiếng của chị ta, là mình đã vội vã biến mất, có điều chị ta vẫn không buông tha cho mình, mình không biết mình còn phải nhường chị ta tới thế nào nữa."

"Vì sao cậu không nói cho cha cậu ?"

"Cha mình sao ?" Ma Lạt Năng cười lạnh : "Trước khi Hứa Thu qua đời, mình nghĩ phần lớn thời gian ông ấy đều không nhớ ra ông ấy còn một đứa con gái nữa. Với ông ấy mà nói, Hứa Thu mới xứng đáng là con gái của ông ấy, mới là kết tinh của tình yêu của ông ấy, còn mình chỉ là kết quả của một lần không khống chế nổi dục vọng nam nhân của ông ta mà thôi."

Ma Lạt Năng cười rất thân nhiên, có điều lại khiến người ta cảm thấy như nàng đang rơi lệ : "Từ lúc còn rất nhỏ Hứa Thu đã biết cách hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cha, chị ta cũng không cho phép cha liếc mình đâu chỉ một cái. Có một lần, mình tham gia hội diễn văn nghệ, mình nói với cha rằng giáo viên của mình nói rằng rất hy vọng thấy phụ huynh học sinh tham dự, ông ấy đã đồng ý, có điều hôm sau Hứa Thu đã sinh bệnh, cha phải ở bên chị ta, mà mẹ phải ở nhà chăm sóc cho bọn họ, nên trong hội diễn văn nghệ của trường học, những người khác đều được cha mẹ tiễn hô hậu ủng, chỉ có mình là cô đơn một mình. Trong một khoảng thời gian rất dài, nhiều giáo viên trong trường còn cho rằng mình là một cô nhi. Có một lần, một người bạn của mẹ mình tặng cho mình một chiếc xe đạp, mình năn nỉ cha dạy mình đi xe, cha đồng ý rồi, Hứa Thu cũng đòi học theo, sau đó chị ta ngã gãy chân, hơn nữa lại bị bệnh sợ xe đạp, cha mình mang sạch những chiếc xe có thể xuất hiện trong tầm mắt cho người khác hết. Mạn Mạn, cậu có tin không ? Lúc Hứa Thu ngã từ trên xe đạp xuống, mình đã thấy đúng là chị ta nhìn mình cười, trong ánh mắt chứa đầy sự niệt thị, ngay cả mình cũng tự cho rằng mình bị hoa mắt. Những ví dụ như vậy nhiều lắm, nhiều tới mức mình có thể kể cho cậu suốt ba ngày ba đêm cũng không hết."

Ma Lạt Năng liền nâng chén với tôi : "Cụng ly nào!" Tôi cũng lập tức nâng chén lên uống cạn sạch một chén cùng nàng. "Từ nhỏ tới lớn thi cử chưa bao giờ Hứa Thu xếp thứ hai, chị ta lại mang tất cả tiền mừng tuổi quyên tặng cho công trình Hy Vọng, chị ta lại chủ động kèm cặp những học sinh học kém, chị ta giỏi ca múa, biết cách ăn nói, chị ta là học sinh ưu tú nhất trong mắt giáo viên, là đứa con gái ưu tú nhất trong mắt cha mình. Còn mình thì sao ? Mình luôn trầm mặc ít lời, luôn trốn ở một góc, thành tích học tập cũng rất kém, mình lên được đại học là nhờ cha mình vận dụng quan hệ, tuy cái này mà đối với ông ấy mà nói cũng chẳng đáng gì, nhưng mình biết ông ấy cảm thấy vô cùng xấu hổ. Trong mắt mọi người, Hứa Thu hầu như là một người hoàn mỹ, chỉ có mình biết chị ta là ác ma. Có điều mình lại không thể nói với bất kỳ ai rằng chị ta là ác ma, vì người ta sẽ cho rằng mình ghen tị với chị ta, hãm hại chị ta, mình mới là ma quỷ tà ác, dám thương tổn tới một Hứa Thu lương thiện thuần khiết như thế. Ngay cả mẹ mình cũng không tin mình, mẹ một lòng một dạ, nhún nhường lấy lòng Hứa Thu, lấy lòng cha mình, cũng không tự biết rằng Hứa Thu đối xử với mẹ như đối xử với một kẻ hầu người hạ ! Có nhiều lúc, mình đã từng hoài nghi, không biết có phải mình mắc bệnh hoang tưởng, kỳ thật Hứa Thu chưa bao giờ đối xử tệ với mình, hết thấy đều do mình tự tưởng tượng ra. Mỗi tối mình đều gặp phải con ác mộng mất ngủ, có một khoảng thời gian mình còn phải tới bác sĩ tâm lý, có điều chẳng có chút tác dụng nào. Có điều sau khi Hứa Thu tốt nghiệp đại học và xuất ngoại, ngay buổi tối hôm đầu tiên chị ta đi khỏi, mình ngủ thẳng một mạch tới mười hai giờ trưa hôm sau, rốt cuộc phát hiện ra mình không hề bị bệnh, chẳng qua là mình sợ chị ta, sợ tới mức không thể yên giấc. Mạn Mạn, mình không cần biết người khác có thấy mình là kẻ máu lạnh hay không, mình chỉ biết chị ta đã khiến cho mình không có mẹ, không có cha, lại làm mình mất sạch cả thời niên thiếu. Cho tới giờ thỉnh thoảng mình vẫn mơ thấy chị ta, từ trong con ác mộng khóc tỉnh lại, mình phải dùng cả nửa cuộc đời còn lại để quên đi những thương tổn mà chị ta đã gây ra cho mình, phải thực cố gắng mới có thể thoát khỏi con ác mộng đó, tự khiến cho mình trở thành một người có đủ vui vẻ và tự tin. Mình không thể tha thứ cho chị ta, dù chị ta sống hay chết."

Ma Lạt Năng nhìn tôi chăm chăm : "Mạn Mạn, cậu tin những gì mình kể sao ?"

Tôi gạt mạnh đầu : "Minh tin !"

"Người Trung Quốc đều nói người chết là hết, cậu có để ý tới việc mình không chịu tha thứ cho Hứa Thu không ?"

"Không, có điều mình hy vọng rốt cuộc cậu có thể quên đi chị ta. Không phải cố ý quên đi, cũng không quan tâm tới việc tha thứ hay không tha thứ, những người thế này không đáng nhớ !"

Ma Lạt Năng nhẹ nhàng ôm lấy tôi, dựa đầu vào vai tôi, tôi cảm thấy có cái gì đó ẩm ướt lăn nhẹ trên da thịt mình, tôi liền ôm lấy nàng, lặng lẽ uống rượu tiếp.

Tuy tôi biết rằng Ma Lạt Năng có một tính cách nhiệt tình khác thường, có điều chưa bao giờ biết rằng để có được cái tính cách nhiệt tình đó nàng phải cố gắng biết bao để vượt qua bóng ma tâm lý.

Ma Lạt Năng vẫn dựa đầu vào vai tôi, một bên bả vai của tôi đã ướt sũng, tựa hồ như nàng muốn mang hết thủy nước mắt của những đau khổ và những ký ức đáng thương thời thơ ấu khóc ra cả. Tôi uống cạn chén rượu, tưởng tượng ra cảnh trước đây nàng trốn trong góc phòng, nhìn cha và Hứa Thu cười nói, cho dù nàng có cố gắng như thế nào, cha cũng chẳng thèm nhìn tới nàng, nàng chỉ có thể đi tìm mẹ mình, lại phát hiện ra ngay cả mẹ cũng không nhìn tới nàng, nàng chỉ đành trốn về căn phòng tối của mình, mà trong căn phòng tối đó Hứa Thu đã giấu sẵn một cái đinh, lúc nào cũng có thể đâm phải nàng. Lại nhớ tới tôi hồi trước, mẹ may quần áo cho tôi, lại may theo đúng mẫu mới nhất, sau khi tôi mặc vào, mọi người đều muốn mua. Chính mẹ tiếc không dám mua áo ngủ bằng lụa, thế mà vẫn mua đồ ngủ bằng lụa cho tôi. Còn cha tôi thì lại cắt sẫm xe hồng làm chun cho tôi, tôi có một cái dây chun đẹp nhất khối, mỗi lần tan học tôi đều hô to : "Ai muốn nhảy dây chun ?" Tất cả đám con gái đều vây quanh tôi nói : "Minh chơi với", tôi vô cùng vui vẻ, cười vô cùng sung sướng, có điều hai người yêu tôi đến thế thì một người đã qua đời, một người đang bị bệnh tật tra tấn.

Không biết là thương xót nàng, hay là tự thương xót mình, bất tri bất giác, tôi cũng bắt đầu rơi nước mắt, hai người cùng ôm lấy nhau, nước mắt rơi xuống giàn dụa.

Khóc một lúc sau, tôi mới hỏi nốt ra cái nghi vấn khác trong lòng mình.

"Ma Lạt Năng, cậu thử kể cho mình nghe về lần đầu tiên gặp Tống Dực của cậu được không ?"

Ma Lạt Năng cũng phải say tới bảy phần, nghe tôi nhắc tới Tống Dực, nàng liền mỉm cười : "Năm năm trước, không phải, cũng gần sáu năm rồi. Sáu năm trước, thân của mình có vấn đề, chỉ có cách đợi cấy ghép nội tạng, có điều vẫn chưa có nội tạng thích hợp. Lúc trẻ cha mình đã từng đi công tác ở Tây Tạng, đã từng bị thương, nên không thể hiến tạng. Mẹ mình muốn cho mình một quả thận, có điều bác sĩ nói sức khỏe của mẹ không tốt, nếu giải phẫu sẽ gặp nguy hiểm, mình cũng kiên quyết không đồng ý, mối quan hệ giữa mẹ và mình từ thời điểm đó bắt đầu nguội đi một chút. Sau đó thân của mình suy kiệt dần, cao huyết áp, lại đề lên vớng mạc, thị lực của mình kém dần, rồi gần như mù, mà vẫn chưa có được thận thích hợp. Mẹ mình lại đưa ra ý kiến cho mình một quả thận, cha mình không còn cách nào khác, chỉ đành mang cả hai người tới Mỹ, xem kỹ thuật giải phẫu ở đó có thể an toàn hơn không. Bác sĩ ở Mỹ sau khi tiến hành kiểm tra thân thể, cũng phản đối giải phẫu. Vốn đã tuyệt vọng, không ngờ vận khí của mình lại rất tốt, lúc ở Mỹ, mình lại gặp được thận thích hợp."

"Khoảng thời gian đó chính là lúc cậu gặp Tống Dực sao ?"

"Ừm, khoảng thời gian đó, mình vô cùng bi quan tuyệt vọng. Vốn mình chưa bao giờ được vui vẻ, cứ nghĩ sau khi Hứa Thu rời khỏi Trung Quốc, mình sẽ có một cuộc đời mới, ai ngờ ông trời lại khiến cho mình mắc bệnh, có vẻ như ông trời mới là kẻ không ngừng tra tấn mình. Rốt cuộc mình lại trốn một mình trong bóng tối, không nói chuyện với ai cả. Có lần suốt ba tháng trời mình không nói lấy nửa câu, cho dù mẹ có khóc lóc cầu xin mình thế nào, mình cũng không nói năng gì. Cho tới một ngày, mình nghe thấy có một ai đó đang khóc, cho tới bây giờ mình chưa bao giờ thấy một người đàn ông có thể khóc thương tâm tới mức như vậy, khiến cho mình chỉ muốn khóc cùng với anh ấy. Rốt cuộc mình vươn một tay ra khỏi bóng đêm của mình, mình hỏi anh ấy : "Sao anh lại khóc ?" Không ngờ anh ấy lại hiểu tiếng Trung, liền ngừng khóc, tựa hồ như kinh ngạc là ở cái góc đó trừ anh ấy ra vẫn còn một người khác nữa. Đại khái là anh ấy nhìn thấy lớp băng quần quanh mắt mình, nên mới hỏi mình : "Mắt của bạn bị sao vậy ?" Mình liền trả lời anh ấy : "Bởi vì đời trước tôi đã gây ra chuyện xấu, nên thượng đế mới trừng phạt tôi, bắt tôi biến thành người mù." Anh ấy liền nói : "Không phải, chẳng qua sau này thượng đế sẽ cho bạn gặp nhiều màu sắc hơn người khác, cho nên bây giờ mới cho bạn thấy toàn màu đen." Sau đó ngày ngày mình lại gặp anh ấy trong cái góc đó, anh ấy đọc sách cho mình nghe, lại nói chuyện với mình, anh ấy đã giúp mình bước ra khỏi bóng tối hòa nhập vào ánh mặt trời sáng lạn. Anh ấy đúng là thiên sứ của mình ! Sau khi mình gặp anh ấy được ba ngày, bác sĩ đã nói với mình rằng có thận thích hợp với mình, mình kích động tới mức vội vàng chạy tới cái góc quen thuộc, định báo cái tin tốt lành cho anh ấy đầu tiên, không ngờ lại không thấy anh ấy đâu nữa. Mình đã hỏi mẹ mình và bác sĩ, nhưng không ai nói đã gặp qua người nào như thế, anh ấy thật giống như thiên sứ do mình tưởng tượng ra, dặt tay mình đi khỏi những ngày đen tối, đợi tới khi mình thấy lại được ánh mặt trời, thì anh ấy đã biến mất dưới ánh mặt trời."

Ma Lạt Năng lúng búng hỏi tôi : "Cậu nói xem, làm sao mình lại không yêu chính thiên sứ bảo vệ mình cơ chứ."

Rốt cuộc Ma Lạt Năng đã say mềm, người tôi cũng như nhũn ra, đành gọi điện cho đại tỷ, xin chị ấy tới đón bọn tôi.

Cả đại tỷ và chủ quán liền hiệp lại mới có thể nhét được tôi và Ma Lạt Năng vào trong xe. Ma Lạt Năng say mềm, vừa cười vừa khóc trong mộng, một lúc lại gọi mẹ, một lúc lại gọi cha, lát lại gọi tên tôi, rồi lại gọi tên Lục Lệ Thành, lát nữa lại gọi tên Tống Dực.

Tôi đột nhiên đập vào cửa xe, kêu to : "Tôi muốn xuống xe."

Đại tỷ vô cùng ngán ngẩm : "Cô lại còn muốn làm gì nữa chứ ?"

Tôi lao đảo xuống xe, giờ tay ra bắt taxi : "Em muốn đi gặp một người."

Đại tỷ định kéo tôi lại, nhưng chưa kịp giữ chặt, tôi đã chui vào taxi, lại đọc ra địa chỉ. Đại tỷ không còn cách nào khác, chỉ đành đưa cho lái xe 100 tệ, dặn anh ta đưa tôi tới nơi tới chốn.

Tôi đầu nặng chân nhẹ loạng choạng bước đi, cho tới lúc tới cửa, thì vừa gõ cửa, người vừa dựa hẳn vào. Tống Dực vừa mở cửa ra, tôi đã ngã nhào

xuống sàn nhà.

Anh vội vàng ôm tôi vào nhà, vừa đặt tôi nằm xuống, định đi pha trà cho tôi, tôi đã túm chặt lấy anh : "Tổng Dục, rốt cuộc anh có yêu Ma Lạt Năng hay không ?"

Anh đáp một cách thản nhiên : "Em say rồi, để anh pha cho em một chén trà."

Anh đang định đứng dậy, tôi đã ôm chặt lấy eo anh, không cho anh bỏ đi : "Em thật tinh táo, chưa bao giờ tinh táo như thế. Anh mau nói cho em biết, rốt cuộc anh yêu Ma Lạt Năng, hay yêu quả thận của Hứa Thu trong người cô ấy ?"

Vốn anh đang kéo tay tôi ra, nhưng vừa nghe thấy vậy thân thể đã run mạnh lên, trong chớp lát vẻ mặt tái nhợt như không còn lấy chút máu, một lúc sau, anh mới thất hồn lạc phách hỏi : "Cô ấy đã biết rồi sao ?" Tôi muốn khóc, mà khóc không nổi, chỉ đành cười : "Không ! Mọi người giấu văt vắ như thế, sao em dám cho cô ấy biết chứ."

Anh chậm rãi hạ mình xuống, ngồi bệt xuống sàn nhà. Tôi nằm trên ghế, vừa hay có thể nhìn thấy mặt anh, trong mắt anh hàm chứa đầy đau khổ, nặng nề tới mức chỉ trong giây lát nữa thôi sẽ để bẹp anh, mà cái hình bóng nhỏ nhỏ của tôi trong mắt anh kia, khi nào lệ đã tuôn lắ chắ. Không phải tôi vẫn đang cười hay sao.

Tôi vội gờ tay che kín ánh mắt anh : "Đừng nhìn em như thế, em không trách anh, em sẽ không bao giờ trách anh."

Anh kéo tay của tôi che kín mặt mình, trong lòng bàn tay vô cùng lạnh lẽo. Thanh âm của anh truyền ra qua kẽ hở của những ngón tay, khề tới mức tôi phải tập trung lắm mới có thể nghe thấy được.

"Sau khi anh tới nước Mỹ, đã quen được Hứa Thu trong một lần tụ tập bạn bè, cô ấy rất chói lóa, không ai có thể rời mắt khỏi cô ấy. Hình như cô ấy cũng coi trọng anh, khi anh hẹn cô ấy, cô ấy cũng không cự tuyệt, nên hai bọn anh bắt đầu hẹn hò nhau, rồi thuận lý thành chương mà trở thành người yêu. Những bạn học bạn bè chung quanh đều chúc phúc cho bọn anh, nói rằng bọn anh nam có tài, nữ có sắc, nam có sắc, nữ có tài, là một đôi do trời đất tạo nên. Hứa Thu tốt nghiệp sớm hơn anh, đi làm sớm hơn, tính cách của cô ấy cũng rất mạnh mẽ, chắc phải chịu áp lực công việc rất lớn, nên thỉnh thoảng lại nổi giận với anh. Lúc đó anh tuổi còn trẻ, máu nóng, chẳng những không thể giúp được gì cho cô ấy, hơn nữa lại không bao dung cô ấy, thường hay cãi nhau. Sau đó, bọn anh quyết định rời khỏi thành phố, tìm nơi nói chuyện cho thoải mái. Bọn anh tới Salt Lake City, sau đó lái xe tới Vườn quốc gia Yellowstone. Nguyên anh muốn mượn chốn sơn thủy, để hai người có thể giải bày tâm tình với nhau một chút, không biết là sau nói về cái gì, bọn anh lại cãi nhau, càng cãi càng âm ỉ, rốt cuộc cô ấy bực bội quát to lên : "Chúng ta chia tay." Lúc đó phía trước bọn anh có một chiếc xe mooc, chạy rất chậm, đầu anh bốc hỏa, nhìn lầm vạch vàng, ngỡ là chỗ này vượt xe được, liền nhấn mạnh chân ga, nhắm ngay cái xe phía trước, định vượt hẳn qua. Anh không nhớ lúc đó cô ấy nói gì, chỉ nhớ là anh vô cùng tức giận, quay sang quát to cô ấy : "Em muốn chia tay, thì chúng ta chia tay, tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nữa." Nghe thấy cô ấy kêu lên sợ hãi, anh ngẩng đầu lên thì thấy một chiếc xe Jeep đang hướng thẳng về phía bọn anh, anh ngoặt vội tay lái, nhưng đã muộn, sau khi va chạm với chiếc xe jeep kia xong, anh chỉ cảm thấy cái xe lặn nhào, sau đó anh hoàn toàn không biết gì nữa. Đợi tới khi anh tỉnh lại, thì đã bị gãy xương đùi, có điều lúc đó cô ấy đang nằm trong phòng cấp cứu. Anh không ngừng cầu khẩn thượng đế, hy vọng có thể tha thứ cho anh, không ngờ ngài vẫn mang Hứa Thu đi. Trong ba ngày Hứa Thu hấp hối, cha cô ấy bạc trắng cả tóc. Lúc Hứa Thu qua đời, suýt nữa thì ông ấy giết chết anh. Ông ấy không ngừng chửi mắng anh là hung thủ, lại hỏi ông trời vì sao người mang đi không phải là anh, mà lại là Hứa Thu. Ông ấy không hề biết, anh thật sự mong rằng người bị đâm chết là anh, mà Hứa Thu là người sống sót."

Không trách được anh ấy lại có thể thấu hiểu cha tôi như thế, hóa ra bọn họ đã từng trải qua những tình huống giống nhau, lẽ ra lúc đó tôi phải nghĩ ra rồi chứ, trên thế giới này làm gì có sự thấu hiểu gì mà không có nguyên do.

Lòng bàn tay tôi như bị thứ gì đó thấm ướt, chảy dọc theo khe hở lòng bàn tay, nhỏ xuống đầy lạnh lẽo.

"Câu nói cuối cùng của anh với cô ấy trước khi tai nạn xe cộ xảy ra là "Tốt lắm, chúng ta chia tay, anh vĩnh viễn không muốn gặp lại em", nếu trên đời này có cách nào quay ngược lại thời gian, anh nguyện ý xuống mười tám tầng địa ngục, để lấy lại những lời mà anh đã thốt ra."

Tôi không biết phải nói gì, tôi chỉ biết tim mình vô cùng đau đớn, nước mắt của anh như những mũi kim bén nhọn, đâm thẳng vào tim tôi.

"Anh có yêu Ma Lạt Năng không ?"

Anh không trả lời được.

Anh hơi quay đầu, ngoảnh mặt nhìn ra chỗ khác, nói rành rạch : "Anh yêu Hứa Thu."

Người tôi run lên cảm cập không kiềm chế nổi.

Anh đứng dậy, kéo dài khoảng cách với tôi, như muốn vạch rõ ranh giới giữa anh và tôi : "Anh đưa em về."

"Không cần, tự em có thể về được." Tôi lao đảo đứng dậy đi ra cửa, đẩy cửa ra rồi, lại quay người nhìn anh : "Ma Lạt Năng xứng đáng có được một người đàn ông thực tâm yêu cô ấy, chứ không phải là một công cụ để người khác lấy ra để tha lỗi và trừng phạt bản thân mình."

Sau khi lao đảo bước ra khỏi cửa xong, nước mắt của tôi trào ra điên cuồng như một con sông bị vỡ đê chắn. Nếu người mà người tôi yêu yêu là một người còn sống, tôi có thể đẹp hơn cô ta, dịu dàng hơn cô ta, quan tâm hiểu lòng người hơn cô ta, nhưng ai có thể nói cho tôi biết, nếu người mà người tôi yêu yêu là một người đã chết, thì tôi phải so bì bằng cách nào đây ?

Cái chết đã giữ lại những thứ đẹp đẽ, xem nhẹ những mâu thuẫn xấu xí, lại mở rộng áy náy, khiến nháy mắt biến thành vĩnh hằng. Cho dù mẹ của Ma Lạt

Nàng có xinh đẹp dịu dàng bao nhiêu đi chăng nữa, cha của nàng vẫn dùng nửa đời còn lại để hoài niệm người vợ đã qua đời. Trước những ký ức đẹp đẽ do Hứa Thu lưu lại, tôi ti tiện như cỏ rác.

Tôi vừa khóc vừa đi, vừa đi vừa khóc.

Đường khuya vắng an toàn chút nào, lúc ba tên say rượu đi lướt qua người tôi, chợt cản tôi lại : "Cô em, đừng uống rượu một mình, đi uống mấy chén với bọn anh đi."

Tôi cúi đầu, định đi vượt qua bọn chúng, nhưng bọn chúng đã tản ra vây lấy tôi : "Khóc gì chứ ? Anh mời em đi uống rượu, nếu khóc anh cho mượn bả vai dựa vào mà khóc." Người đàn ông đó vừa nói vừa kéo tôi lại. Tôi vừa khóc vừa kêu lên : "Buông ra, bằng không tôi gọi cảnh sát bây giờ."

Bọn chúng cùng phá lên cười : "Đồng chí cảnh sát sắp tới nha, bọn anh sợ quá nha !"

"Buông cô ấy ra !" Giọng Tổng Dực chợt vang lên, hóa ra anh vẫn đi theo tôi.

Ba gã đàn ông ngó thấy Tổng Dực mũ áo chỉnh tề, liền phá lên cười : "Chỉ một thằng nhóc như mày mà cũng muốn ra mặt thay người khác sao ? Chẳng bõ cho mình bọn ông đánh." Vừa nói, một gã đã kéo tôi lại phía bọn chúng.

Kẻ kéo tôi còn chưa kịp làm gì, đã nghe bốp một tiếng, một nắm đấm mạnh mẽ đã câu thẳng từ cằm gã lên, gã lao đảo lúi về sau. Tổng Dực cũng không đợi hai kẻ kia kịp phản ứng, xoay người, một đấm một đá đánh thẳng vào bụng một kẻ khác, gã đau tới mức ôm bụng ngồi sụp xuống, không đứng lên nổi. Lúc này tên thứ ba mới kịp phản ứng, hét lên một tiếng đầy cảm hận xông lên.

Tôi nhặt lấy chai bia mà bọn chúng vứt trên mặt đất vừa nãy, gã vừa vọt tới trước mặt Tổng Dực, tôi đã cầm chai bia đập mạnh vào gáy gã, gã lao đảo mấy cái rồi ngã nhào xuống đất, về mặt gã như trong một vở hài kịch, trừng mắt nhìn bọn tôi với vẻ không tin được : "Cô cũng ác thật ..." rồi té xỉu trên mặt đất.

Kẻ bị đánh đầu tiên đã chậm chậm tiến lại, đang muốn cùng đồng bọn trước sau cùng hợp công Tổng Dực, không ngờ đồng bọn đã bị tôi đánh ngất, rốt cuộc chỉ còn mình gã. Tổng Dực quay đầu lại, xoay xoay cổ tay, làm một cái tư thế mời lại hỏi gã : "Muốn đánh nữa không ?"

Gã vội vàng lùi lại phía sau, lắp bắp : "Không đâu, không đâu."

Tổng Dực tóm lấy tay tôi kéo đi, đi được một lúc, tôi mới nhớ ra mình vẫn còn cầm nửa chai bia vỡ, nhìn quanh trái phải, thấy không có thùng rác, đành vẫn cầm ở trong tay.

Anh không nói lời nào, vẫn đi nhanh về phía trước. Tôi cũng không biết phải nói gì, chỉ đành đi theo anh, đi một lúc lâu sau, tôi mới khẽ nói : "Em không đi nổi nữa."

Anh cứ như không nghe thấy, vẫn cầm đầu đi về phía trước. Tôi cố gắng thêm một lát, rồi lại nói to lên : "Em không đi nổi nữa."

Anh vẫn không để ý tới tôi, tôi liền hét to lên : "Em không đi nổi nữa !"

Rốt cuộc anh dừng lại, quay nhìn tôi, tôi cũng không chút kiêng nể trừng mắt nhìn lại anh, đừng tưởng anh giúp em một lần, là em mắc nợ anh nhé.

Anh liền giơ tay bắt taxi, nhưng mấy cái xe lúc nhìn thấy bọn tôi từ xa, thì giảm dần tốc độ, có điều khi tiến lại gần, đã nhìn rõ bọn tôi, lại lập tức tăng nhanh tốc độ chạy mất, rõ ràng không muốn chở bọn tôi.

Tổng Dực và tôi, một kẻ hào hoa phong nhã, một kẻ trông mảnh mai gầy yếu, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thuộc những đối tượng bị người khác không muốn chớ chứ. Tổng Dực đột nhiên nhìn chằm chằm vào nửa cái chai vỡ trong tay tôi : "Em còn cầm nửa cái chai vỡ kia làm gì ? Muốn đánh nhau nữa sao ?"

Lúc đó tôi mới nhớ ra, lộ rõ vẻ đáng thương : "Không thấy thùng rác."

Anh ngó người ra một lúc, mới phá lên cười : "Lúc em đánh người ta thấy có chút nào là công dân gương mẫu đâu."

Anh cầm lấy cái chai vỡ trong tay tôi, nhìn quanh bốn phía, lại nhìn qua mặt đường sạch sẽ kia, cũng không thể buông tay được, lại nhét cái chai vào lại tay tôi : "Thôi em cứ cầm tiếp đi."

Tôi không nhịn nổi nữa cũng bật cười, liền tóm lấy cái chai, giấu ra đằng sau lưng.

Lúc hai người lên taxi rồi mà vẫn cười không dứt, tôi nói : "Anh đánh người ta cũng ác thật đấy, nói ra tay liền ra tay luôn, không báo trước nửa câu, lại toàn chọn những chỗ yếu hại mà đánh."

Anh cắn môi cười : "Em cũng đâu kém, một phút trước đó còn khóc như hoa lê trong mưa, thế mà chỉ lát sau đã đập chai bia vào đầu người ta rồi."

Chúng tôi cùng phá lên cười, có điều nhìn nhau một lúc rồi cười không nổi nữa. Cả hai cùng rời mắt khỏi nhau, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa kính xe taxi như phủ một lớp hơi nước mù mịt, tôi vô thức viết chữ lên đó, đợi tới lúc nhớ ra, thì thấy toàn là tên Tổng Dực. Trong những ánh đèn rực rỡ chớp nháy qua, vô số tên của anh lúc sáng lúc tối, lúc rõ ràng lúc mờ mịt, nước mắt tôi lại hoen mi. Tôi cố gắng chớp mắt, cố gắng thả rơi nước mắt, rồi duỗi tay ra lau sạch tên anh đi, từng chút từng chút một, lớp kính dần dần trong suốt, có điều cái tên anh đã khắc trong tim tôi kia, thì không có biện pháp nào để lau

sạch đi được.

Đợi tới lúc tôi lau sạch tên anh rồi, quay đầu lại, lại phát hiện ra ánh mắt anh đã từ lớp kính xe đã sạch bóng kia, chuyển dần sang khuôn mặt tôi. Đôi tròng mắt đen thẳm của anh như bị nhuộm sang màu xanh chàm, như một luồng lửa đỏ thiêu đốt trong hoang dã, thiêu cháy anh, mà cũng thiêu cháy tôi. Anh không kiềm nổi hơi cúi xuống, tôi thở hổn hển, cũng ghé sát lại gần anh, vẫn biết dán thân vào lửa đỏ là bị thiêu cháy đau đớn, mà cũng đành làm vậy.

Taxi đột nhiên dừng lại, thân thể cả hai bọn tôi đều chấn động, đầu anh như bị chấn mạnh một cái, môi lướt phớt qua trán tôi : "Thật xin lỗi."

Tôi ôm chặt lấy anh, cũng hiểu rằng ba chữ "Thật xin lỗi" kia vừa là cự tuyệt, mà cũng là cáo biệt, rốt cuộc nước mắt không kiềm nổi lại trào ra như thác lũ. Anh cũng ôm chặt lấy tôi, ngực anh phập phồng dữ dội, nhưng chỉ trong chốc lát, anh đã đẩy tôi ra.

Tôi chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay anh, tay anh dần dần buông ra, nhưng trong chớp mắt cuối cùng lại giữ lại mấy ngón tay tôi, nhưng không chờ tôi kịp phản ứng, anh đã buông ra, lại mở cửa xe cho tôi : "Anh không đưa em lên nữa."

Tôi ưỡn thẳng lưng, không dám quay đầu lại, sau khi bước vào cửa, lại ngẩn người ra.

Tòa nhà nơi đại tỷ đang ở đây, ở lầu một chia làm mấy góc, có máy bán cafe tự động, cạnh là một bồn hoa rất lớn đủ màu có ống phun nước, là một nơi khá tuyệt để thư giãn. Lúc này đây, Lục Lệ Thành và đại tỷ đang ngồi đó uống cafe, ánh đèn bên ngoài sáng hơn ánh đèn âm u bên trong nhiều, từ vị trí bọn họ đang ngồi kia có thể nhìn rõ khung cảnh bên ngoài.

Sắc mặt đại tỷ trông như bị sốc, nhìn chằm chằm vào tôi, Lục Lệ Thành thì thán nhiên hút thuốc, khói thuốc bay lập lò xung quanh, không nhìn rõ mặt anh ta lắm.

Tôi liền bước tới gần, ngồi đối diện bọn họ.

Đại tỷ hỏi : "Cô say không biết gì rồi hả ?"

"Bây giờ hoàn toàn tỉnh táo."

Đại tỷ không biết phải nói gì nữa, chỉ dùng ánh mắt để tỏ ý không đồng tình.

Thanh âm lạnh lẽo của Lục Lệ Thành vang ra từ lớp khói thuốc mịt mù : "Vết thương trên mặt cô mới lành chưa lâu, đừng có kiểu vết thương vừa lành đã quên đau."

Trong tim tôi bây giờ chỉ tràn đầy bi ai và tuyệt vọng, chẳng có chút cảm giác nào trước sự châm chích của anh ta.

"Đại tỷ, em muốn nói chuyện riêng với Lục Lệ Thành một lát."

Đại tỷ gật đầu, đứng dậy, Lục Lệ Thành cũng lập tức đứng dậy cười bắt tay tạm biệt đại tỷ. Có điều đại tỷ vừa đi khuất, vẻ mặt anh ta đã lạnh như băng.

Tôi cúi đầu, không nhìn anh ta, chỉ muốn nói cho rõ ý mình ra trước đã : "Hồi trước tôi vẫn cảm thấy Tống Dực và Ma Lạt Năng rất xứng đôi, có điều bây giờ tôi không thấy vậy nữa. Tôi biết tôi không có quyền can thiệp vào tình cảm của bất kỳ ai, nhưng tôi vẫn muốn nói, nếu anh thích Ma Lạt Năng, xin hãy theo đuổi cô ấy."

Lục Lệ Thành hít mạnh một hơi, rồi cầm mẫu thuốc lá di mạnh xuống cái gạt tàn : "Cô thấy bây giờ cô và Tống Dực xứng đôi rồi sao ?"

"Không !" Tôi lắc đầu đau khổ : "Vừa rồi anh ấy đã nói rõ với tôi rồi, anh ấy sẽ không yêu tôi."

"Thế thì phương thức biểu đạt của anh ta cũng thật đặc biệt."

"Lục Lệ Thành !" Tôi nhìn anh ta cảnh cáo : "Đừng phát biểu nếu anh không biết gì cả. Bây giờ anh đã chiếm được thượng phong, có lẽ chỉ mấy ngày nữa ngay cả công việc ở MG của Tống Dực cũng bị mất, việc gì phải lộ ra phong thái không chút quân tử như thế ?"

Anh ta hơi cúi đầu, rút ra một điếu thuốc nữa định châm, có điều châm vài lần mà chưa cháy nổi. Từ góc độ của tôi nhìn qua, cũng không nhìn rõ được vẻ mặt anh ta, chỉ nhìn thấy hàng lông mày tuấn lãng của anh ta.

Rốt cuộc điếu thuốc đã châm xong, anh ta hít liền hai hơi, rồi ngẩng đầu nhìn tôi, cười nói : "Tống Dực rất có phong thái của người quân tử, nên dù cô có tình yêu thương anh ta, anh ta cũng không cần."

Tôi chỉ thấy máu bốc lên não, lập tức đứng dậy, quay người bỏ đi.

Vào phòng, mặt tôi vẫn đỏ rực, đại tỷ hỏi đầy lo lắng : "Sao thế ?"

Tôi lắc đầu : "Không sao cả, Ma Lạt Năng đâu ạ ?"

"Đang ở trong phòng ngủ, lúc vừa về đã nôn một lần, vừa khóc vừa cười, một lát lại đòi tìm cô, một lát lại gọi điện cho Tống Dực, không có ai nghe, liền gọi điện cho Lục Lệ Thành. Cô ấy vừa khóc vừa la trong điện thoại, Lục Lệ Thành cứ nghĩ là hai cô xảy ra chuyện gì, vội vã lái xe tới, nhưng lúc tới nơi,

thì cô ấy đã ngủ yên rồi."

"Đã làm phiền chị rồi"

"Giúp đỡ lẫn nhau thôi. Lần sau lúc chị say rượu, cô nhớ tới đón chị là được." Đại tỷ đưa chén trà hoa hồng cho tôi : "Xem ra hôm nay coi như chị đã chân chính gặp gỡ Lục Lệ Thành, hiếm thấy là anh ta đã thắng lợi, mà vẫn giữ thái độ không kiêu ngạo không nóng nảy, không nhún nhường mà cũng không cao ngạo, từ đầu tới cuối cũng không nói quá một câu về Tổng Dực. Tự hỏi lại bản thân, đúng là chị hoàn toàn không làm được. Tình hình Tổng Dực thì thế nào ?"

Tôi không biết phải trả lời câu hỏi của chị ấy như thế nào, thử tra tấn Tổng Dực thực sự lại không phải là sự thất bại trong MG : "Anh ấy bình thường"

"Vậy là tốt rồi. Sự thất bại lần này cũng quá lớn, không cần biết người khác nói gì, ít nhất anh ta cũng coi như đã tự qua được một cửa." Đại tỷ đi vào phòng : "Chị đi ngủ trước, cô cũng ngủ sớm đi."

"Vâng."

Tôi không về phòng mình, mà lại đi vào phòng ngủ dành cho khách, xuyên qua bóng tối tới nằm xuống cạnh Ma Lạt Năng, nàng hơi nhú mào, làm nhảm gì đó, ngủ chẳng yên chút nào. Tôi vỗ nhẹ vào lưng nàng, như hành động trấn an trẻ con lúc gặp ác mộng. Nàng hơi nhích lại gần tôi, đầu dựa hẳn vào vai tôi, khoe môi hàm chứa một nụ cười.

Tôi lặng lẽ nói thầm trong lòng : chỉ mong vĩnh viễn cậu không biết gì.

Chuông di động của Ma Lạt Năng chợt vang lên, là số điện thoại của Tổng Dực, chắc là sau khi anh về tới nhà phát hiện ra nàng gọi anh. Tôi liền chỉnh chuông thành im lặng, rồi ném ra phòng khách.

[1] Thương Sương

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tôi sắp xếp lại ảnh, giống như sắp xếp lại toàn bộ khoảng thời gian hai mươi năm giữa tôi và cha mẹ. Những tấm ảnh đã bạc màu, thời gian đã trôi qua, có điều những yêu thương này đều vĩnh viễn còn lại, vĩnh viễn

Căn nhà tôi không tới một tuần đã xác định được người mua. Bên đại lý cho tôi biết, đầu tiên một người mua tăng thêm hai vạn, người còn lại thấy giá đã quá cao rồi, nên không mua nữa. Giá đã cao hơn so với tôi mong muốn rất nhiều rồi, vì thế tôi lập tức ký tên vào hợp đồng.

Đội sau khi thấy tiền đã chuyển vào tài khoản của mình, tôi mới an tâm hẳn, ít nhất trong gian đoạn sắp tới, tôi có thể cung cấp cho cha tôi hết thảy những gì tốt nhất.

Thời tiết dần dần ấm lên, mọi người đều bận rộn đi làm, chỉ có tôi ngày ngày ra vào trong bệnh viện, sống trong thế giới của riêng mình, giống như hoàn toàn thoát ly khỏi xã hội.

Càng ngày tôi càng thích nói chuyện với cha tôi. Tôi lục ra hết những tấm ảnh cũ trong nhà, chỉ vào từng tấm ảnh, xin cha kể lại những chuyện ngày xưa có liên quan tới những tấm ảnh đó, nghe cha kể phải pha trò cho tôi để chụp ảnh khi tròn 100 ngày như thế nào, vì sao mà hồi nhỏ tóc tôi vàng hoe cả, vì sao mà mấy tấm ảnh này toàn chụp bông hoa, vì sao mà mấy tấm ảnh này chụp mấy hòn đá.... Hai cha con vừa xem ảnh chụp vừa nói cười cả nửa ngày trời.

Tôi thường hỏi hận, bao nhiêu năm trời tôi đã làm cái gì ? Tôi yêu cha mẹ tôi, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ tôi đi lý giải suy nghĩ thực sự của cha mẹ. Cho tới bây giờ, tôi mới biết được, cha tôi có một trái tim yêu thương cuộc sống tới nhường nào, mà mẹ tôi xinh đẹp dịu dàng tới chừng nào.... Tiếc là vĩnh viễn tôi không có cơ hội để bù lại những tiếc nuối đó.

Nhưng đối với những người khác, càng ngày tôi càng nói chuyện ít đi. Tổng Dực, Lục Lệ Thành, Ma Lạt Năng vẫn thường đến thăm cha tôi, đa số những lúc thấy bọn họ, tôi đều chỉ khẽ cười. Bọn họ đến, tôi không phản đối, bọn họ đi, tôi cũng không giữ lại.

Quan hệ giữa tôi và Ma Lạt Năng sau khi trải qua một lần say rượu tâm sự đã dịu đi, có điều trong lòng nàng có nghi vấn, mà trong lòng tôi có điều che giấu, nên còn lâu mới đạt tới được tình trạng thân mật như năm đó. Có điều không phải tôi cũng không chịu nổi, ở bên cạnh cha đang sinh bệnh, thấy cha bị tra tấn, cùng cha nói chuyện phiếm, nghe cha nói chuyện về nhân sinh, tìm tôi như trải qua một lần hồng trần tôi luyện, cũng rộng rãi hơn vài phần. Tôi

biết cả tôi và Ma Lạt Năng đều đặt đối phương tận đáy lòng, đều quan tâm tới đối phương, cái này là đủ rồi, còn lại thôi cứ thuận theo tự nhiên.

Về phần khúc mắc giữa Lục Lệ Thành và Tống Dực, ngay cả Tống Dực là đương sự còn chẳng để ý gì tới thắng thua, thì tôi cần gì phải quan tâm.

Một ngày, sau khi tôi đỡ cha tôi đi dạo về xong, cha lại ngồi chơi cờ với một người bệnh cùng phòng, tôi ngồi ở cái ghế đá bên cạnh ngắm cảnh vườn mận hương xuân, nắng vàng tươi rực rỡ.

Nghe thấy tiếng giày cao gót quen thuộc vang lên sau lưng, tôi không quay đầu lại, chỉ vỗ vỗ vào vị trí còn trống bên cạnh. Ma Lạt Năng ngồi xuống cạnh tôi vai sát bên vai : "Tôi vừa đứng lúc, ngắm cảnh chiều hôm lâu quá, cũng thấy mệt lạ."

Ma Lạt Năng cười : "Xem ra cậu cũng thực hưởng thụ, bọn mình phải đấu tranh tới sức cùng lực kiệt bên ngoài, không còn nguyên hình vẹn tướng, thế mà cậu ở đây giả làm lão nông Đỗ Lăng[1]"

"Bệnh viện là một nơi kỳ quái, ở đây sinh và tử, vui và buồn, yếu đuối và kiên cường, tàn nhẫn và dịu dàng đều cùng quy tụ. Mỗi ngày ở trong bệnh viện, đôi khi mình có cảm giác như mình đã sống tới năm trăm năm, đã trải qua hết sinh lão bệnh tử, yêu hận mừng giận. Hôm nay, mình và cha mình đi tới phòng sơ sinh xem trẻ con, trong phòng toàn là trẻ con cả, khung cảnh đó trông thật khiếp sợ, mà lại có một cảm giác tự nhiên giác ngộ không thể hiểu nổi, lần sau mình sẽ dẫn cậu đi thăm một chút."

"Mạn Mạn ..." Giọng Ma Lạt Năng ẩn chứa chút lo lắng : "Cậu có khỏe không ? Có phải chăm sóc cho chú nhiều quá nên mệt mỏi quá rồi phải không ?"

"Không đâu ! Mấy ngày nay ngoại trừ lo lắng cho bệnh tật của cha mình, những mặt khác đều có một cảm giác vui thích không nói nên lời. Tựa như chỉ có lúc mình còn nhỏ, mới có được cái cảm giác tự do tự tại như thế. Lúc học tiểu học rồi, lại phải chăm chỉ học hành, để có thể lên được trường THCS trọng điểm, lên được trường THCS trọng điểm rồi, lại phải cố để vào trường PTTH trọng điểm, lên PTTH trọng điểm rồi lại muốn thi đỗ trường đại học trọng điểm, sau đó tốt nghiệp, đi làm, hình như lúc nào cũng bận rộn cả ! Bận tới mức chỉ có cuối tuần về nhà ăn cơm mới có thể gặp mặt cha mẹ. Chưa bao giờ cha mình và mình gần gũi được như thế này, bây giờ hai cha con bọn mình có thể bỏ ra ba bốn giờ chỉ uống hai chén trà, nhàn nhả tự tại lắm."

Ma Lạt Năng liền cười nhạo tôi : "Mới không đi làm được mấy ngày, đã ra cái vẻ ăn sĩ nơi sơn thủy. Không khéo chỉ vài ngày nữa sẽ coi bọn mình là đám tục nhân hồng trần, không thích quan hệ nữa rồi ?"

Tôi quay nhìn nàng, nói rất dịu dàng : "Đối với người khác thì có thể, chứ đối với cậu thì vĩnh viễn không."

Ma Lạt Năng lè lưỡi nhìn tôi, nửa giỡn nửa thật nói : "Nếu mình kể lại cho cậu một chuyện, không biết cậu có thể vẫn nói như thế không."

"Vậy cậu nói thử mình nghe xem nào."

"Mâu thuẫn giữa Lục Lệ Thành và Tống Dực, hẳn cậu đã biết "

"Ừm."

"Không biết vì cái gì mà cha mình lại thích Lục Lệ Thành, mà ghét Tống Dực như vậy. Ông ấy thậm chí thủ đoạn, ngáng chân Tống Dực khắp nơi, Lục Lệ Thành cũng không phải người tốt, gặp cơ hội tốt lập tức ra tay, bỏ đá xuống giếng..." Về phần nộ của Ma Lạt Năng chợt chuyển sang xấu hổ, nhìn tôi đầy dò xét.

Tôi liền nói : "Không sao cả, cậu cứ nói tiếp đi, mình không sao cả."

Ma Lạt Năng cố kiềm chế lại ngữ điệu : "Có lẽ Lục Lệ Thành cũng nhận ra đây là cơ hội ngàn năm một thuở để có thể đánh bại Tống Dực, nên anh ta nắm lấy hết thấy mọi cơ hội, không chút lưu tình tấn công Tống Dực. Cậu đứng trước mặt cậu anh ta vừa nói vừa cười với Tống Dực, lại cùng chơi cờ với ba cậu, khi ở công ty anh ta hoàn toàn biến thành một người khác hẳn, tàn nhẫn vô tình. Đám nhân viên trong công ty thì toàn loại tương đối cùng xò, đạo đức đây công việc của Tống Dực rất khó khăn, nhưng không chút biểu lộ, thành ra mình chẳng biết gì cả. Ngày hôm đó mình tới gặp anh ấy, trong lúc vô ý nghe thấy lễ tân nói về anh ấy, mình mới biết đám nhân viên quen trong công ty cũng dám dẫm lên đầu lên cổ anh ấy rồi. Cậu không nghe thấy mấy câu mà đám con gái kia nói đâu, lúc đó nghe thấy mình chỉ muốn xông lên tát cho bọn nó mấy cái ..." Mắt Ma Lạt Năng đỏ lên, không nói nổi nữa.

Tôi liền hỏi : "Cậu xông lên tát thật hả ?"

"Không, mình nhìn ! Không muốn người khác lại cười nhạo Tống Dực, nói anh ấy quen một đứa con gái đánh đá. Bất quá sau đó bọn nó cũng bị mình dọa khiếp." Ma Lạt Năng nhìn tôi chần chừ một lát.

Tôi lại nói : "Không sao cả, cậu cứ nói tiếp đi."

"Lúc đó mình chẳng làm gì cả, chỉ đi tới chỗ đó, nói với bọn họ rằng mình là bạn gái của Tống Dực, muốn tìm Tống Dực. Sau đó, mình tính toán lại mọi nguyên nhân đều xuất phát từ cha mình, mình chỉ đành coi chuông đánh tìm người buộc chuông. Mình thừa lúc công ty anh ấy và khách hàng gặp mặt, chạy tới gặp Tống Dực, còn cố tình làm rất nhiều động tác thân thiết trước mặt mọi người, Tống Dực cũng chỉ đành giới thiệu với mọi người : "Đây là bạn gái của tôi". Mình lại cố tình gọi điện cho thư ký của cha mình, nói mình quên mang ví tiền, kêu anh ta mau cầm tiền tới cho mình. Đợi tới khi anh ta tới, tất cả mọi người đều biết mình là con gái của Hứa Trọng Tấn, đám người kia trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lập tức thay đổi thái độ đối với Tống Dực."

Tôi nói : "Thế thì cũng chẳng có gì lắm "

Ma Lạt Năng khẽ nói : "Vốn mình chỉ định cho đám người này một cái cảnh cáo, nói cho bọn họ biết rằng dù cha mình có không thích Tổng Dực đi chăng nữa, thì con gái của ông ấy vẫn thích, mâu thuẫn giữa cha mình và Tổng Dực chỉ là mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, tốt nhất bọn họ đừng có nhúng tay bừa vào, nếu không vạn nhất ngày nào đó Tổng Dực trở thành con rể của cha mình, ngày của bọn họ tất không ra gì. Lúc đó mình làm như thế, tựa như ném vào đó một quả bom, chỗ đó loạn thành một đám, trông Tổng Dực chẳng có chút nào cảm kích, lại lộ ra vẻ mặt hứng, bọn họ đều tới mời rượu mình, vốn mình tâm tình không tốt, liền uống cả, mình uống rượu vào rồi, lại thấy Lục Lệ Thành lên phát biểu, hết thấy bất mãn của mình với anh ta xông thẳng lên não, trước mặt mọi người mình lại hung hăng xông lên gây tổn hại anh ta một trận nên thân."

Đầu tôi như lớn lên : "Hung hăng xông lên gây tổn hại một trận là sao ?"

"Mình" Trong mắt Ma Lạt Năng lộ đầy vẻ áy náy : "Mình mắng anh ta theo đuổi mình, mắng anh ta là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, lại mắng anh ta chỉ biết nịnh bợ cha mình, chỉ biết giống chó pug vẫy đuôi, mong cha mình vui lòng, không có chút bản lĩnh thực sự nào. Mình lại còn nói anh ta âm hiểm ác độc, vừa nói thích mình xong, lại dám đi tán tỉnh bạn thân của mình, là kẻ hoa tâm đại cú cái... Mình cũng không nhớ nữa. Đại khái lúc đó mình say, chỉ nhớ vào phút cuối, cả bữa tiệc hơn trăm người im lặng không nghe thấy một chút âm thanh nào, Lục Lệ Thành đứng trên bục, mặt không chút thay đổi nhìn mình chằm chằm, Tổng Dực vội vàng bịt miệng mình lại, kéo mạnh mình ra khỏi đại sảnh."

"Ma Lạt Năng cậu ..."

Ma Lạt Năng vội vàng nói : "Tại mình uống rượu ! Mấy lời này là vô tâm thôi !" Nàng vừa nhìn sắc mặt tôi vừa nói : "Những gì mà cậu vừa nói với mình còn được nữa không !"

Trong núi tròn một ngày, ngoài đời đã ngàn năm. Tôi vốn tưởng Lục Lệ Thành đã thắng chắc, ai ngờ chiêu số của Ma Lạt Năng thần kỳ bất ngờ, tình thế giữa hai bên đột nhiên xoay chuyển.

Tôi liền nói : "Ma Lạt Năng, cậu đúng là hồ phệ không sinh khuyến tử[2] ! Luận về tư cách, trong cái giới tài chính ở Bắc Kinh này Lục Lệ Thành cũng có thể coi như tầng lớp trên cùng, tuy rằng anh ta cũng cần tới cha cậu, có điều cha cậu cũng cần mượn sức anh ta, cùng lắm thì có thể nói bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, làm sao tới mức một bên phải cầu cạnh bên kia. Cho dù là có đi chăng nữa, thì cha cậu cũng chẳng dám gây ra chuyện lớn như thế đối với anh ta, cậu cũng thực quá mạnh mẽ."

Ma Lạt Năng nói một cách khổ sở : "Mình cũng đâu nghĩ tới đó, chưa bao giờ mình nghĩ tới việc thừa nhận mình là con gái của Hứa Trọng Tấn, có điều mình không thể để Tổng Dực chịu nhện cha mình như thế. Về sau mình không dám uống rượu nữa, mình vừa uống rượu đã gặp chuyện không may, cậu đừng giận mình nhé. "

Thế mà Lục Lệ Thành và Tổng Dực lại cùng sống vai tới, liếc qua tôi và Ma Lạt Năng một cái, lại đi về phía cha tôi, chia nhau ra đứng hai bên trái phải cha tôi, đứng xem cha chơi cờ. Ma Lạt Năng vẫn chưa phát hiện ra bọn họ, chỉ biết ôm lấy tay tôi : "Mình biết mình sai rồi, dù sao bây giờ cậu và Lục Lệ Thành cũng ở một chỗ với nhau, cho dù mình có hận anh ta hơn nữa, thì cũng chỉ đành nể mặt cậu mà không dám so đo, chẳng qua là trót uống rượu, mồm toàn nói bậy bạ."

Trên bàn cờ truyền ra một trận cười to, Ma Lạt Năng vừa quay đầu lại đã thấy Tổng Dực và Lục Lệ Thành, càng thêm ừ ừ, trông như chỉ hận không kiếm được cái lỗ để chui vào. Tôi kéo tay nàng đi qua đó, nàng cũng không dám ngẩng mặt lên nhìn Lục Lệ Thành, lập tức lùi ra cạnh Tổng Dực, tôi chỉ đành đứng cạnh Lục Lệ Thành.

Bốn người không có chuyện gì để nói, liền chuyên tâm xem cha tôi chơi cờ, khe khẽ nghị luận nước cờ của cha tôi. Kỳ thật chẳng qua là kỳ phẩm[3] của tôi không ra gì, thích phát biểu ý kiến, Ma Lạt Năng cũng là người thích nói chuyện, lúc ý kiến của hai người không hợp nhau, Ma Lạt Năng lại tìm Tổng Dực hỗ trợ, cũng tha anh xuống nước luôn.

Ông lão chơi cờ cùng cha tôi cười nói : "Ông thật có phúc ! Thấy hai đứa con gái sau lưng ông thế này, thật năm mơ cũng phải cười tỉnh ! Người ta đều nằm bệnh lâu trước giường không có con có hiếu, tôi thấy mỗi ngày ông đều có người bên cạnh, có người tới thăm thật có phúc ! Ông có thấy con trai và con dâu tôi hai ba ngày mới tới một lần, vừa tới ngồi chưa nóng chỗ đã lại đi rồi."

Ba người bọn họ tới viện quá nhiều, thành ra khiến người khác hiểu lầm là thân nhân của cha tôi. Cha cũng không giải thích, chỉ quay đầu lại nhìn chúng tôi. Lòng tôi thầm chua xót, chỉ đành túm lấy tay Lục Lệ Thành. Ánh mắt cha tôi dừng lại trên người tôi và Lục Lệ Thành một lát, rồi lại cười cười, tiếp tục chơi cờ.

Đợi sau khi cha tôi chơi cờ xong, Ma Lạt Năng lập tức kéo Tổng Dực đi về mất. Tôi và Lục Lệ Thành đưa cha tôi về phòng bệnh xong, thu xếp cho cha ngủ yên giấc. Cho tới khi chúng tôi đi về, trăng đã trên đỉnh cột điện, sau hoàng hôn người hẹn hò, từng đôi tình nhân dập diu trên đường.

Tôi chủ động đề nghị đi bộ một chút, Lục Lệ Thành cũng không phản đối, hai bọn tôi liền đi dạo một vòng. Tôi nghĩ nửa ngày trời, cũng không biết phải mở miệng như thế nào. An ủi rằng anh ta không cần phải thương tâm sao ? Hỏi anh ta còn để ý không sao ? Hỏi xem hậu quả có nghiêm trọng hay không sao ? Tựa hồ cũng không thỏa đáng.

Đang trong lúc khổ sở suy nghĩ, đã thấy anh ta mở miệng, nói thản nhiên : "Nếu có cơ hội cô như lựa xem loại rượu nào tốt, có lẽ vài ngày nữa sẽ cùng tôi say một trận rồi."

Tôi ngẩng người ra một lát, mới nhớ lại trận cá cược giữa tôi và anh ta : "Có ý gì chứ ? Anh phải rời khỏi Bắc Kinh sao ?"

Anh ta mỉm cười, trông nhẹ nhàng như không : "Rời khỏi đây cũng chẳng có gì là không tốt, có lẽ nơi khác còn hay hơn nhiều."

Tôi không biết phải nói gì, chỉ đành im lặng nhìn anh ta. Anh ta ngồi lên mép bồn hoa, châm một điếu thuốc, cười cười nói : "Người ta nói đen bạc đỏ"

tình, đen tình đỏ bạc, tôi thì cả tình và bạc đều thua cả."

Trong bóng đêm, khói thuốc làm bóng dáng của anh ta càng thêm tịch liêu, tôi ngồi xuống cạnh anh ta, khẽ nói : "Sau này anh cũng bớt hút thuốc đi"

Anh ta nhìn tôi mỉm cười, không nói gì, một lúc lâu sau mới đáp : " Tôi đợi bạn gái tôi nói câu này." Tôi cũng không nói được gì, chỉ ngồi im lặng, anh ta hút hết một điếu thuốc xong, thản nhiên nói : "Đi về thôi."

Lúc lên xe rồi, hai chúng tôi vẫn im lặng.

Anh ta bật nhạc, một bài hát tiếng anh, trong chốc lát, lúc nghe xong, anh ta đột nhiên bật tới mức cao nhất, giọng nam trung tuyệt vời vang lên trong xe, đập thẳng vào màng nhĩ, rung động tâm linh, làm cho tôi đang hôn vĩa lên mây cũng không thể không lắng nghe.

If i climbed the highest mountain just to hold you tight

If i said that i would love you every single night

Would you ever let me down?

.....

If i swam the longest river just to call your name

If i said the way i feel for you would never change

Would you ever fool around?

Well i'm sorry if it sounds kind of sad it's just sad

Worry i'm so worry that you'll let me down

Because i love you love you i love you.....love you.....love you

Tôi thì thầm theo tiếng hát : "Nếu em trèo lên đỉnh cao nhất của ngọn núi chỉ để có thể ôm chặt anh, nếu em nói với anh, mỗi khi đêm về em đều yêu anh, liệu anh vẫn cự tuyệt em như cũ không ? Nếu em bơi qua con sông dài nhất chỉ để gọi tên anh, nếu em nói với anh, tình cảm của em đối với anh vĩnh viễn không thay đổi, liệu anh và em có thể bắt đầu một lần nữa không ?"

Tôi có thể trèo lên đỉnh núi cao nhất, cũng nguyện ý vượt qua con sông dài nhất, nhưng làm sao có thể vượt qua giới hạn sinh tử ? Phá vỡ được lời nguyện của cái chết ? Vô luận tôi có làm gì đi chăng nữa, cũng không thể bằng được Hứa Thu đã xinh đẹp vĩnh cửu của.

Bài hát chấm dứt, Lục Lệ Thành giảm bớt âm lượng, có vẻ như anh ta cũng động dung vì bài hát, cũng không nói gì nữa. Tôi thực cảm tạ sự im lặng lúc này của anh ta, khiến cho tôi có thể trốn ở góc xe giấu kín được vết thương của mình.

Lúc xuống xe, tôi hỏi anh ta : "Bài hát này tên là gì ?"

Anh ta im lặng trong chốc lát, nhìn thẳng vào mắt tôi "Because...", dừng lại một chút, lại nhấn mạnh từng chữ : "I love you"[4]

"Because I love you sao ?" Tôi nở nụ cười phiền muộn : "Đúng là một cái tên rất chính xác. Tạm biệt."

Tôi đã bước vào trong tòa nhà rồi, mà anh ta vẫn ngồi trong xe, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, tôi giờ tay chào anh ta một cái, rồi đi vào thang máy.

Đại tỷ đang ngồi khoanh chân trên ghế, vừa xem TV vừa ăn cơm tôi để phần cho chị ấy, vừa thấy tôi, lập tức TV : "Có chuyện lớn rồi ! Hôm nay cả bên đối tác ở đại khu Trung Hoa lẫn Hồng Kông đều gọi điện cho chị để bàn tán về Lục Lệ Thành. Cô không thể tưởng tượng nổi tình trạng sôi nổi của tin tức đó đâu nhé. Nói rằng chẳng những Lục Lệ Thành và Tống Dục là đối thủ một mất một còn trên mặt công tác, mà còn là hai nam tranh một nữ, nếu là một người con gái bình thường thì không nói làm gì, đây lại là con gái duy nhất của Hứa Trọng Tấn, cho nên lập tức trở thành trận chiến giành giang sơn và mỹ nhân nhà"

Đại tỷ nói sinh động vô cùng, tôi không chút tinh thần ngồi vào cạnh chị ấy : "Bọn họ nói gì chứ ?"

"Nghe nói cha thích Lục Lệ Thành, con gái lại thích Tống Dục, cuối cùng cô công chúa của nhà họ Hứa đại náo thành Bắc Kinh, nhục mạ Lục Lệ Thành trước mặt vô số người, Lục Lệ Thành không dám nói lấy nửa câu" Đại tỷ thờ dài : "Lần này Lục Lệ Thành đúng là làm người ta phải kinh khiếp. Nam nhân sống chết cũng phải giữ lấy mặt mũi, không biết tâm trạng hiện tại của anh ta như thế nào nữa."

"Anh ta bình thường. Lúc đó anh ta không nói câu gì cũng không phải là vì không dám hé răng, mà bởi vì một người đàn ông, không thêm đôi co với một người con gái say rượu."

"Gì chứ ? Cô gặp anh ta rồi sao ?"

Đại tỷ tiến sát lại gần tôi, trông vẻ như hận không thể gõ đầu tôi, bàn tán chuyện sau lưng người khác một phen. Tôi cũng thấy buồn bực : "Chị ơi, tính ra

chị cũng thuộc thành phần nữ giới có tri thức, sao trông giống mấy bà tám đầu đường thế kia ?"

Đại tỷ không thèm quan tâm, biện hộ rất hùng hồn : "Đừng nói chị, bây giờ tất cả mọi người đều rất quan tâm tới diễn biến của câu chuyện. Không nghe thấy chị nói ngay cả tổng giám đốc ở Hồng Kông cũng gọi điện cho chị để ám chỉ chuyện này hay sao ? Lần sau bà ấy hỏi chị, thì chị biết lấy cái gì ra mà trả lời ? Nếu lại để cho bà ấy biết bạn thân nhất của con gái Hứa Trọng Tấn ở cùng nhà với chị, mà chị lại chẳng nói gì cả, một là bà ấy hoài nghi năng lực của chị, hai là bà ấy hoài nghi lòng trung thành của chị."

"Em cũng chẳng biết hơn chị mấy, Ma Lạt Năng say mắng Lục Lệ Thành, ngay cả cô ấy cũng chẳng biết mình mắng cái gì, chẳng lẽ em lại chạy tới chỗ Lục Lệ Thành hỏi : "Này, nghe nói Hứa Liên Sương chửi anh, chửi thật không ? Chửi cái gì vậy ?" Lẽ nào em chán sống rồi sao ? Nếu chị muốn biết, trực tiếp hẹn gặp mấy vị tham gia yến hội hôm đó đi, nói chuyện với bọn họ không phải còn tốt hơn sao ? Mấy lão già đó, bình thường trông quan cách mười phần, nói ra cũng không kém cạnh so với mấy bà tám đầu đường đâu."

Đại tỷ lại chống cằm suy nghĩ, có vẻ như cảm thấy đề nghị này của tôi khá hiệu quả. Tôi không thèm để ý, lập tức đi vào phòng bếp múc cho mình một bát canh.

Đại tỷ nhìn tôi cười hi hi : "Lục Lệ Thành từng theo đuổi Hứa Liên Sương sao ?"

"Vâng, đã từng theo đuổi, bây giờ thì không rõ lắm. Bất quá ..." Tôi trừng mắt nhìn đại tỷ : "Chuyện này nhất định chị không được nói cho bất kỳ ai, bằng không em với chị tuyệt giao."

Đại tỷ há hốc mồm, giật mình hỏi : "Là thật sao ? Chị lại nghĩ là bên ngoài đồn đại quá lên. Nghe nói Hứa lão gia giận tới mức suýt nữa hất tung bàn, đứng không vậy ?"

"Già đấy."

Đại tỷ lại lập tức ghé sát tới cạnh tôi : "Cô biết gì nữa hả ?"

Tôi uống một ngụm canh, chậm rãi đáp : "Đại tỷ, sự anh minh sáng suốt của chị đi đâu cả rồi. Ma Lạt Năng công khai lộ ra cô ấy là bạn gái của Tổng Dục, đào góc tường cha cô ấy, chắc chắn cha cô ấy sẽ nổi giận. Nhưng đó là ai chứ. Hứa Trọng Tấn. Thuộc hạ dưới tay hơn một trăm bảy mươi vạn đó ! Người như vậy có thể tức giận tới mức hất đồ bàn sao. Mấy người như bọn mình chỉ nắm giữ hai ba ngàn đối tác cũng làm chuyện này rồi."

"Ừm, cũng đúng." Đại tỷ gật đầu : "Không biết rốt cuộc là Hứa lão gia đuổi Tổng Dục ra khỏi Trung Quốc, hay Hứa Liên Sương khiến Lục Lệ Thành tuyệt vọng hoàn toàn ?"

Tôi đứng dậy, bỏ bát ra phòng bếp : "Em đi ngủ."

"Khoan đi vội." Đại tỷ túm lấy tôi, hồi lâu không nói gì. Tôi chỉ đành ngồi xuống : "Chị muốn nói gì chứ ?"

Đại tỷ hỏi : "Cô giữ vai trò gì trong quan hệ tam giác giữa ba người đó ?"

Tôi thoáng ngừng lại, nói không nên lời.

"Ô Mạn, cô nên nghĩ lại phân lượng của mình, hướng đi của chúng ta cũng không phải theo ngạch giải trí, càng nhiều chuyện xấu càng thành công, chúng ta chỉ có nhiệm vụ quản lý tiền cho khách hàng, mà những người quản lý tiền, khách hàng chỉ cần những người có hình tượng, trầm ổn, kín đáo, tin cậy, chứ không phải một kẻ ngày nào cũng lên trang nhất. Đây là lý do khiến sự nghiệp hiện tại của Lục Lệ Thành đã rất nguy hiểm. Đương nhiên, Tổng Dục cũng không tốt đẹp gì hơn, Hứa Liên Sương chẳng hiểu gì cả, cô ấy gây chuyện như thế, người bị thiệt hại không chỉ có Lục Lệ Thành. Có điều dù sao bọn họ cũng là đàn ông, hơn nữa sậu lưng Lục Lệ Thành nước nông sâu ra sao, chẳng ai biết. Tổng Dục thì cùng lắm quay lại Mỹ, Hứa Liên Sương là công chúa, lại càng không phải lo lắng tới tương lai, có điều cô thì" Về mặt đại tỷ vô cùng nghiêm túc : "Cô chỉ là một người bình thường, cô không thể chơi đùa cùng bọn họ, cô không có tư bản."

"Em hiểu mà."

Đại tỷ buông tôi ra : "Đừng trách chị nói khó nghe."

"Em đâu phải đứa trẻ con nữa, lời nào nói là quan tâm, lời nào nói chỉ đưa đẩy, em phân biệt được mà."

Đại tỷ cười : "Đi tắm đi. Bát để đâu rồi, chị ăn xong rửa cho."

"Vâng"

Ngày chầm chậm trôi qua, thân thể của cha dần gầy yếu đi, lượng cơm hàng ngày cũng ít dần, Lục Lệ Thành, Tổng Dục và Ma Lạt Năng đều nhìn rõ sự thay đổi của cha tôi. Không nói tới Lục Lệ Thành và Tổng Dục, ngay cả Ma Lạt Năng cũng không nhắc tới chuyện thị phi trước mặt tôi nữa, không biết nàng lấy đâu ra một đồng truyện cười, mỗi ngày lúc tới thăm tôi, lại kể cho tôi và cha tôi nghe một truyện, làm chúng tôi cười lăn cười bò.

Thời gian hoạt động mỗi ngày của cha tôi dần ngắn lại, người cha càng dễ mệt hơn, những lúc nói chuyện với tôi, vừa nói mấy câu đã ngủ rồi.

Tôi không dám đi hỏi thầy thuốc, tôi chỉ ôm hy vọng của tôi, mỗi ngày ở bên cha tôi. Cho dù ông ấy ngủ, tôi cũng không nghĩ tới việc rời khỏi.

Bây giờ tôi lại có một đam mê mới : trong những lúc cha tôi ngủ, tôi lại thích ngồi sắp xếp lại này nọ. Tôi mua một album lớn rất đẹp, lại lấy tất cả ảnh cũ của cha mẹ sửa sang lại cài vào album theo đúng trình tự thời gian, lại viết chú thích thêm những chuyện cũ vào bên cạnh. Tháng tư là sinh nhật của cha tôi, tôi muốn sửa sang hoàn chỉnh, làm quà tặng sinh nhật cha tôi.

Bây giờ tôi mới ghép tới ảnh chụp lúc tôi sinh ra, tôi đặt tấm ảnh chụp tôi lúc một trăm ngày đặt dưới ảnh chụp chung của cha mẹ tôi, lại viết :

Ba mẹ và công chúa nhỏ có mặt trên đời vào tháng chín. Theo như mẹ nói lúc sinh rất xấu, tóc vàng hoe, trông bộ như thiếu dinh dưỡng. Lại như cha nói, lúc sinh đã rất đẹp, tóc vàng óng, giống trẻ con ngoại quốc.

Lúc tôi lên tiểu học, cha tôi dẫn tôi tới quảng trường Thiên An Môn chụp ảnh chơi đùa. Trời xanh mênh mông, tòa thành màu son đỏ, cha hào hoa phong nhã, tôi cười híp mắt. Tôi lại viết bên cạnh :

Tấm ảnh này rất đẹp, vì người chụp ảnh rất yêu hai người trong tấm ảnh, tấm ảnh rất đẹp vì nó phản ánh lại tình yêu vô hạn của người chụp.

Tôi sắp xếp lại ảnh, giống như sắp xếp lại toàn bộ khoảng thời gian hai mươi năm giữa tôi và cha mẹ. Những tấm ảnh đã bạc màu, thời gian đã trôi qua, có điều những yêu thương này đều vĩnh viễn còn lại, vĩnh viễn.

[1] * Đỗ Lăng : Tức Đỗ Phủ, một nhà thơ lớn đời Đường

Bài thơ “Đỗ Lăng tẩu” của Bạch Cư Dị

Đỗ Lăng tẩu, Đỗ Lăng cư,

Tuế chúng bạc điền nhất khoảnh dư.

Tam nguyệt vô vũ hạn phong khởi,

Mạch miêu bất tú đa hoàng tử.

Cửu nguyệt giáng sương thu tảo hàn,

Hòa tuệ vị thực giai thanh can.

Trưởng lại minh tri bất thân phá,

Cấp liêm bạo trung cầu khảo khóa.

Diễn tang mại địa nạp quán tô,

Minh niên y thực tương hà như?

Bác ngã thân thượng bạch,

Đoạt ngã khẩu trung túc

Ngược nhân hại vật tức sài lãng,

Hà tất câu trào cứ nha thực nhân nhục?

Bất tri hà nhân tẩu hoàng đế,

Đế tâm trắc ản tri nhân tộ.

Bạch ma chỉ thượng thư đức âm:

Kinh kì tận phóng kim niên thuế.

Tạc nhật lí tư phương đáo môn,

Thù tri sắc điệp băng hương thôn.

Thập gia tô thuế cửu gia tất,

Hư thụ ngô hoàng quyền miễn ân.

Bản dịch của Doãn Kế Thiện : Ông Già Đỗ Lăng

Ông già Đỗ Lăng, quê Đỗ Lăng,

Mấy thửa ruộng xấu cây quanh năm,
Tháng ba không mưa, lại gió nóng,
Mạ không lên được đều chết bông,
Tháng chín lạnh sớm, sương xuống nhiều,
Gié lúa chưa chín đều héo queo.
Quan trên biết rõ mà không xét,
Thúc lấy đủ tô cầu lập công.
Bán đất, cầm đầu nộp cho đủ.
Com áo sang năm trông vào đâu?
Lột áo trên mình ta,
Cướp com trong miệng ta.
Hại người hại vật là hùm sói,
Cứ gì cào móng, nghiền răng ăn thịt người!
Không biết người nào tau hoàng đế,
Vua thương biết được người tác tệ.
Chiếu thư nói rõ sự ban ơn;
Kính ki năm nay tha hết thuế.
Lí dịch mới đến ngày hôm qua,
Tay cầm sắc điện dán thôn nhà.
Mười nhà chịu thuế, chín đã đóng,
Ỗn vua tha thuế cũng bằng thừa!

[2] Cha hổ không sinh con chó – Cha nào con nấy

[3] Kỳ phẩm : phẩm giá của người chơi cờ. Phàm là người chơi cờ, khi đứng ngoài tuyệt không bày nước hoặc nói xen vào. Ở đây Tô Mạn ngồi ngoài còn bình nước, nên mới nói kỳ phẩm không tốt.

[4] BECAUSE I LOVE YOU

(Gordon Campbell & Shakin' Stevens

If I got down on my knees and I pleaded with you,
If I crossed a million oceans just to be with you,
Would you ever let me down?
If I climbed the highest mountain just to hold you tight,
If I said that I would love you every single night,
Would you ever let me down?
Well, I'm sorry if it sounds kinds sad,
It's just that I'm worried,

So worried that you'll let me down.

Because I love you,

Love you,

Love you, so don't let me down.

If I swam the longest river just to call your name,

If I said the way I feel for you would never change,

Would you ever fool around?

Well, I'm sorry if it sounds kinds bad,

Just that I'm worried,

'Cos I'm so worried that you'll let me down.

Because I

(Instrumental Break) (love you love you)

Love you, love you.

Well I'm sorry if it sounds kinds bad,

Just that I'm worried,

'Cos I'm so worried that you'll let me down.

Because I love you, love you

Ooooooh, I love you,

Love you,

Love you.

Dịch :

Nếu em quỳ gối và cầu xin anh

Nếu em băng qua một triệu đại dương chỉ để được cùng anh

Anh có làm em thất vọng không ?

Nếu em leo lên đỉnh núi cao nhất chỉ để giữ chặt anh

Nếu em nói em sẽ yêu anh hàng đêm

Anh có làm em thất vọng không ?

Vâng, em xin lỗi nếu nó nghe buồn quá

Nó giống như em đang lo lắng

Quá lo lắng vì sợ anh sẽ bỏ em lại

Bởi vì em yêu anh

Yêu anh

Yêu anh, xin đừng làm em thất vọng

Nếu em bơi qua con sông dài nhất chỉ để gọi tên anh

Nếu em nói những cảm xúc của em về anh chưa bao giờ thay đổi

Anh có lừa dối em loanh quanh nữa không ?

Vâng, em xin lỗi nếu nó nghe buồn quá

Chỉ bởi vì em lo lắng

Bởi vì em quá lo anh sẽ lại bỏ em lại

Bởi vì em yêu anh, yêu anh

Em yêu anh

Yêu anh

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Về tịch mịch lạnh lẽo làm nền, một người con gái tóc đen dài, áo khố đỏ đứng dựa vào một trụ đèn đường màu đen khắc hoa văn, ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Trong bóng đèn mờ ảo, gió đêm khẽ phơ phất mái tóc dài và đôi vạt áo của nàng.

Tôi xách theo một đồng hồ ăn sáng, vừa ra khỏi thang máy, đã thấy một đám bác sĩ và y tá đi lướt qua người như một trận gió. Những trường hợp như thế không hiếm thấy, tôi cũng không còn kinh ngạc nữa, có điều lúc tôi nhìn thấy cái phòng mà họ đi vào, người run lên, mấy thứ trong tay rơi cả xuống đất.

Lúc tôi chạy tới phòng bệnh, hai y tá ngăn tôi lại, mấy người cùng vội vàng đẩy băng ca của cha tôi thẳng về phía phòng cấp cứu. Đợi tới khi bọn họ đã vào hẳn trong phòng cấp cứu, hai y tá mới buông tôi ra, đỡ tôi ngồi xuống ghế.

Mấy cô ấy nói gì đó, tôi hoàn toàn không nghe thấy, chỉ ngồi ngây ra gỗ ở đó, nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu.

Lục Lệ Thành nhanh chóng xuất hiện, lẳng lặng ngồi vào cạnh tôi, kêu lên một tiếng "Tô Mạn", rồi không nói thêm gì nữa.

Tổng Dực cũng đã vội vàng tới, cũng ngồi yên lặng ở phía bên kia của tôi.

Chẳng bao lâu sau, Ma Lạt Năng cũng sải chân trên đôi giày cao gót tới, vừa nhìn thấy tôi, liền ôm chặt lấy tôi.

Tôi thì thảo nói với nàng : "Mình còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, mình còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần..."

Một lúc lâu sau, cửa phòng cấp cứu mở ra, tôi lập tức đứng bật dậy, nhưng không có đủ dũng khí đi vào. Tổng Dực và Lục Lệ Thành liếc nhau một cái, Lục Lệ Thành và Ma Lạt Năng ở lại, cùng tôi vào chỗ cha tôi, Tổng Dực đi ra nói chuyện với thầy thuốc.

Cha tôi cao 1m78, nặng 150 cân[1], xem như đúng tiêu chuẩn của một vị đại hán phương bắc, thế mà hôm nay trên giường bệnh nhìn cha có lẽ chỉ còn 90 cân, ngay cả thở tựa như cũng phải cố hết sức. Tôi ngồi sụp xuống trước giường cha, cầm tay cha, áp vào má mình.

Ở phía xa xa, tiếng trò chuyện giữa Tổng Dực và bác sĩ truyền loáng thoáng vào tai tôi : "Tế bào ung thư làm cho phủ tạng trong người bệnh nhân suy kiệt cả.... Ý chí của bệnh nhân vô cùng kiên cường, hiện giờ ông ấy toàn dùng sức mạnh của ý chí để duy trì sự sống.... chẳng mấy đâu, phải chuẩn bị tư tưởng sẵn..."

Cha mở to mắt, nhìn tôi, tôi ghé sát vào tai cha nói : "Cha ơi."

Cha muốn cười, nhưng lại nhăn mày đầy thống khổ. Tôi muốn khóc, nhưng chỉ có thể mỉm cười.

Cha nhìn tôi đắm đắm trong chốc lát, rồi lại hôn mê tiếp.

Tôi ngồi canh trước giường cha tôi không nhúc nhích. Tổng Dực và Ma Lạt Năng kêu tôi ăn cơm, tôi chỉ ăn được mấy miếng, đã nôn sạch, bọn họ không ép nữa, đành cho tôi uống nước.

Cha tôi lúc thì hôn mê, lúc thì tỉnh lại. Lúc hôn mê, những tiếng rên rỉ đầy thống khổ của cha thềm thoát ra từ cổ họng, lúc tỉnh lại, cha chỉ nhìn tôi đắm đắm.

Lục Lệ Thành và Tống Dực cùng muốn nói gì đó, nhưng lại không dám hé răng. Tôi biết bọn họ nghĩ gì, nhưng đây là cha của tôi cơ mà, cha của tôi !

Ma Lạt Năng cũng không muốn chịu đựng nữa, nàng cố nuốt nước mắt nói một cách nghiêm túc : "Mạn Mạn, mình biết cậu không muốn chú đi, có điều cậu không thể ép chú vì cậu mà cố lưu lại, chú rất đau đớn, nhìn thấy chú đau đớn, cậu càng đau đớn hơn."

Tôi không hé răng.

Tối chiều, cha xuất hiện tình trạng nôn ra máu, bác sĩ phải đặt ống thông khí quản. Cái ống thông to dài ngoằng kia cắm thẳng vào tận trong cơ thể cha, rốt cuộc tôi cũng không kiềm chế nổi nữa, chạy ra ngoài hành lang, dựa lưng vào tường òa lên khóc.

Mấy người Ma Lạt Năng không còn cách nào khác, chỉ đành nhìn tôi khóc. Phàm là con người đều trở nên mong manh vô cùng trước cái chết.

Sau khi khóc xong, tôi lau khô nước mắt, nói với bọn họ : "Mình muốn ở một mình với cha mình."

Tôi lấy ra món quà sinh nhật chuẩn bị tặng cho cha tôi, ngồi vào cạnh giường cha, đợi lúc ông tỉnh lại, tôi mới giờ cuốn album còn chưa sắp xếp xong cho cha xem.

"Cha ơi, đây là quà sinh nhật con làm tặng cha."

Tôi lật từng tờ cho ông xem.

"Đây là tấm ảnh lúc cha phục viên."

"Đây là tấm ảnh lúc mẹ vừa đi làm."

"Tấm này là tấm ảnh chụp chung đầu tiên giữa cha và mẹ."

"Đây là tấm chụp con lúc trăm ngày tuổi."

....

Lật tới tấm ảnh cuối cùng, tôi nói : "Mới ghép được tới lúc con lên đại học thôi ạ. Có điều nhất định con sẽ ghép cho xong."

Cha nhìn tôi chớp chớp mắt, tôi khẽ cọ má vào tay cha : "Cha ơi, cha cứ yên tâm mà đi theo mẹ đi thôi ! Con ... con sẽ tự chăm sóc mình."

Rốt cuộc tôi cũng nói ra được mấy lời này. Tôi cứ nghĩ mình sẽ òa lên khóc, không ngờ lại vẫn có thể mỉm cười : "Cha ơi, cha không cần kiên trì vì con nữa, không cần phải lo lắng cho con, con có thể tự chăm sóc mình được. Con sẽ không cô đơn đâu, cha thấy đấy...." Tôi giờ cuốn album cho cha : "Con đã có đầy những yêu thương như thế, không cần biết cha mẹ ở đâu, đều vẫn yêu con, vẫn dõi theo con. Con sẽ sống tốt, sẽ rất vui vẻ khoái lạc."

Trong cổ họng cha chợt vang lên những tiếng lục khục. Tôi liền nói : "Con sẽ lựa một người đàn ông tốt, gả cho người ấy. Con sẽ sinh một đứa con gái, rồi sẽ kể lại cho bé nghe chuyện xưa về ông ngoại và bà ngoại của bé. Cha ơi, con cam đoan với cha, nhất định con sẽ hạnh phúc."

Tay cha không hiểu lấy đâu ra sức lực, túm chặt lấy tay tôi, tôi cũng nắm chặt lấy tay cha, ánh mắt cha như ghim chặt lấy tôi, trong khóe mắt đầy lệ, tôi òa khóc : "Cha ơi, cha yên tâm đi cùng mẹ đi thôi ! Đừng kiên trì nữa, đừng cố gắng nữa."

Lục Lệ Thành, Tống Dực và Ma Lạt Năng nghe thấy tiếng khóc của tôi liền chạy vào. Lục Lệ Thành liền nói : "Chú ơi, xin chú cứ yên tâm, cháu...." Anh ta liếc qua Tống Dực một cái : "Cháu và Tống Dực, Hứa Liên Sương sẽ giúp chú chăm sóc Tô Mạn."

Ma Lạt Năng cũng nuốt nước mắt nói : "Chú ơi, xin chú cứ yên tâm mà đi ! Tô Mạn vĩnh viễn sẽ không chỉ một mình, từ hôm nay trở đi, cháu chính là chị ruột của cô ấy, cháu sẽ chăm sóc cô ấy, ở bên cô ấy vĩnh viễn."

Trong cổ họng cha tôi lại vang lên những tiếng lục khục nghẹn ngào, tôi quỳ trước giường bệnh của cha, vừa khóc vừa nói : "Cha ơi, cha đi tìm mẹ đi ! Con gái cha đã lớn rồi, sẽ có thể tự chăm sóc được mình."

Chút khí lực trên tay cha dần biến mất, chỉ lẳng lẳng nhìn tôi, trong đó hàm chứa bao nhiêu vương bận, không muốn buông bỏ, mong mỏi, chúc phúc, cuối cùng, hết thấy đều dần nhạt nhòa cùng sự tắt lịm của ngọn lửa sinh mệnh.

Tít một tiếng, đồ thị trên màn hình đo nhịp tim chợt kéo dài thành một đường thẳng vô tận.

Y tá chạy vào, bác sĩ cũng vội tới, bọn họ tuyên bố thời gian tử vong, tiếng người nói nhốn nháo, nhưng tôi không nghe rõ nổi lấy một câu.

Tôi nắm chặt bàn tay đang dần lạnh đi của cha tôi, không chịu buông ra. Từ nay về sau, không còn ai nói đi nói lại mãi bên tai tôi, không còn ai bắt tôi đi xem mắt, cũng không còn ai gọi điện nhắc tôi không được thức đêm nữa.

Trong vòng chưa tới nửa năm, tôi đã mất đi hai người yêu thương tôi nhất trên thế gian này. Sau này, trên thế giới này, tôi đã trở thành một đứa trẻ mồ côi rồi.

Ma Lạt Năng quỳ cạnh tôi, quay mặt tôi nhìn về phía nàng : "Mạn Mạn, cậu còn có người thân, cậu quên rồi sao ? Bọn mình đã nói cả đời này sẽ là chị em, mình đã đáp ứng cha cậu rồi, mình chính là chị gái của cậu."

Tôi ngây người ra nhìn nàng trong giây lát, rồi ôm lấy nàng, vùi đầu vào vai nàng, nước mắt chảy ra như thác lũ. Nàng khóc cùng tôi. Tôi càng khóc, tiếng khóc càng lớn, dần dần, vứt bỏ hết thấy những kiềm chế, những ấn nhắc của một người trưởng thành, gào khóc ầm ĩ như một đứa trẻ con.

Ma Lạt Năng vẫn ôm chặt lấy tôi, để mặc cho tôi phát tiết hết thấy những đau khổ và những níu kéo không bỏ được của mình, cho đến lúc tôi khóc ngất đi trong lòng nàng.

Tôi vừa mở mắt ra, đã có người hỏi : " Tỉnh rồi sao ? Muốn uống nước không ?"

Là Tống Dực. Tôi hỏi : "Ma Lạt Năng đâu rồi ?"

Anh đáp : "Cô ấy và Lục Lệ Thành nấu cơm ở ngoài kia, anh phụ trách chờ em tỉnh lại."

Tôi ngồi dậy, một ngày trời không ăn cơm, người cũng như nhũn ra, Tống Dực vội đỡ lấy tôi, đưa cho tôi một ly nước chanh : "Uống tạm cốc nước chanh đã."

Tôi uống cạn cốc nước chanh : "Em muốn rửa mặt trước đã rồi mới ăn cơm"

"Được."

Tôi đi vào nhà vệ sinh, nhìn bóng mình trong gương, trải qua mấy tháng vừa rồi, tôi cũng gầy vô cùng, cằm nhọn ra, trông mắt càng to hơn, vừa này khóc nên đã sưng đỏ, nhìn thoáng qua tiêu tụy vô cùng, chẳng trách ánh mắt cha nhìn tôi đầy lo lắng như thế. Lòng ngực tôi như nghẹn lại, lại muốn rơi nước mắt, vội vàng hắt nước lạnh lên mặt, cố nuốt lệ vào lại. Nhìn khuôn mặt ướt sũng nước trong gương của mình, tay tôi liền chạm vào mặt gương, chỉ vào trán mình, tự nói rất chân thực : "Mày đã đáp ứng cha cái gì ? Mày không thể để hai người lo lắng được. Mày có thể nhẫn tâm để hai người lo lắng sao ?"

Hít mấy hơi thật sâu, tôi vội vàng rửa mặt, chải qua lại đầu, lại sửa sang lại toàn thân từ trên xuống dưới.

Lúc đi ra, đồ ăn đã bày đầy trên bàn, tôi nói : "Thơm quá, chắc chắn không phải tay nghề của Ma Lạt Năng."

Ma Lạt Năng vô cùng bất mãn : "Cái gì chứ ? Mỗi món ăn này đều có công lao của mình đấy nhé, hành là mình rửa nhé, gừng là mình thái nhé, tỏi là mình bóc nhé. Có đúng không Lục Lệ Thành ?"

Lục Lệ Thành nói với vẻ bức bối : "Đúng vậy, công của cô là lớn nhất. Tôi cần gừng thái chỉ, cô lại cắt thành khối, tôi cần hành băm nhuyễn, cô lại cắt thành từng đoạn, nói cô hai câu, cô lại lảm bảm."

Ma Lạt Năng bất mãn, cầm cái thìa múc cơm định đánh anh ta một cái, Lục Lệ Thành vội né sang một bên. Ma Lạt Năng vừa xới cơm cho tôi vừa nói : "Thực đúng là mơ cũng không ngờ là tài làm bếp của đồng chí Lục Lệ Thành lại tốt như vậy, tương lai người nào làm vợ anh ta thật có phúc."

Tôi cười, thuận miệng nói : "Không phải cậu hối hận rồi đấy chứ ?"

Vừa nói buông muỗng, cả hai người cùng sững lại giật mình, Lục Lệ Thành lập tức cười nói : "Mau ăn cơm thôi."

Tôi ngồi vào chỗ, bắt đầu ăn cơm, cố gắng ăn thật nhiều, dù rằng chẳng thấy chút mùi vị gì cả.

Ba người bọn họ cùng nói chuyện với tôi, thấy có vẻ như tôi ăn ngon lành, đều cùng vui vẻ. Có điều lúc tôi đòi xới thêm bát thứ hai, Lục Lệ Thành đã nhanh cầm lấy bát, không cho tôi ăn thêm nữa : "Nhịn đói cả một ngày, đừng ăn nhiều một lúc như vậy."

Tống Dực nói : "Đừng cố ép mình, bị thương cũng cần thời gian để phai nhạt."

Tôi không nói gì nữa, ngồi lên ghế, bọn họ cùng ngồi xung quanh, Ma Lạt Năng bắt đầu trình bày kế hoạch tang lễ, hỏi tôi có ý kiến gì không. Ma Lạt Năng đưa cho tôi xem mấy tấm hình : "Đây là mấy cái mộ mà bọn mình đã lựa, đều rất tốt, mình lựa là tro cốt của chú và di cữu hợp táng, cậu thấy sao ?"

Tôi gật đầu. Ba người bọn họ đã suy nghĩ rất cẩn thận, tôi liền đáp : "Cảm ơn mọi người, nếu lúc này đây mà không có mọi người, mình không biết mình phải ..."

Ma Lạt Năng "kêu" một tiếng : "Cậu lại khách khí với mình sao ? Cậu có tin là lúc nào xong mình sẽ tính sổ với cậu không ?"

Lục Lệ Thành cười thân nhiên nói : "Tôi nhớ là có người nào đó đã nói, không thể dùng lời để cảm tạ, mà dần thân vào lửa cũng cam lòng."

Tống Dực chỉ nhìn tôi, không nói gì.

Dưới sự trợ giúp của ba người bạn họ và đại tỷ, lễ tang của cha mẹ tôi đơn giản mà long trọng.

Sau khi an táng cho cha mẹ tôi xong, sổ tiết kiệm của tôi vẫn còn hơn năm vạn. Đại tỷ sợ mình tôi nhận rồi quá sẽ thương tâm quá độ, nên đề nghị tôi đi làm ngay, hứa sẽ tìm cho tôi một công việc tốt, nhưng tôi đã cự tuyệt ý tốt của chị ấy. Đại tỷ khuyên bảo tôi, lại nhìn thân hình gầy gò yếu ớt của tôi, liền nói : "Nên nghỉ ngơi một khoảng thời gian cho tốt, để khôi phục chút nguyên khí đã."

Tôi nói với đại tỷ, vì tạm thời tôi chưa muốn đi làm, không cần ở trong thành phố nữa, nên chuẩn bị chuyển về căn nhà cũ của cha mẹ tôi ở Phòng Sơn, đại tỷ sợ tôi thấy vật lại nhớ người, nhưng Ma Lạt Năng lại không phản đối, Ma Lạt Năng nói với đại tỷ : "Ngày nào em cũng đi quấy rối cô ấy, để cô ấy không có thời gian suy nghĩ lung tung nữa."

Quyết định xong, tôi bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Đồ đạc của tôi nhìn qua không nhiều lắm, nhưng lúc đóng gói lại cũng không ít, tôi lại hay tiếc này nọ, một cái bình hoa, một bó hoa khô, đều gắn liền với những kỷ ức, vì thế tôi cứ gói từng thứ lại một, tính ra cũng tốn thời gian. Có điều hiện tại tôi dư thừa thời gian, cho nên cứ chậm rãi mà làm, vừa làm vừa nhớ lại từng kỷ niệm gắn liền với từng thứ này nọ, cũng rất có ý nghĩa.

Lúc dọn tới một cái máy mát xa lòng bàn chân, tôi chợt nhớ ra nó là do Ma Lạt Năng mua cho tôi. Có một khoảng thời gian tôi tăng ca hàng ngày, ngay cả thời gian đi ra đường cũng không có, Ma Lạt Năng liền mua cho tôi cái máy mát xa này, để lúc nào tôi ngồi xuống bàn làm việc, thì đặt dưới chân, có thể vừa mát xa vừa làm việc, vừa có thể tăng được sức khỏe vừa không ảnh hưởng tới công tác, nhất cử lưỡng tiện.

Tôi vừa nhớ lại, vừa đóng gói mọi thứ, chợt nghe thấy có tiếng đập cửa ầm ầm. Chắc chắn là người gõ cửa đang rất sốt ruột, tôi lập tức ra mở cửa, đã thấy Tống Dục về mặt đầy lo lắng đứng ở cửa

"Liên Sương có tới tìm em không ?"

"Hôm qua có tới gặp em một lần, hôm nay chưa thấy đến, sao vậy ạ ?"

"Liên Sương lấy trộm password của anh đi xem trộm album cá nhân trên mạng của anh."

Tôi ngăn người ra, rồi mới nhận ra những lời này là có ý gì, trong chốc lát tim lạnh ngắt : "Có ảnh của anh và Hứa Thu sao ?"

Trong mắt anh ẩn chứa đầy đau khổ và tự trách : "Toàn là ảnh chụp của anh và Hứa Thu. Sau khi Hứa Thu qua đời, anh cũng mất ngủ, nên chọn lựa hết ảnh của anh và cô ấy add vào trong album này."

Tôi chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh buốt từ từ dâng lên từ đáy lòng, nếu là người phụ nữ khác, cùng lắm thì Ma Lạt Năng chỉ khó chịu một tẹo, nhưng nếu là Hứa Thu thì Tôi không thể tưởng tượng ra nổi lúc nàng nhìn thấy những tấm ảnh thân mật giữa Tống Dục và Hứa Thu sẽ có cảm giác như thế nào. Con ác mộng trước đây và hiện tại cùng chồng chất, chắc nàng sẽ thấy thế giới sụp đổ mất. Hóa ra cho dù nàng có cố gắng vui vẻ bao nhiêu đi chăng nữa, cho dù Hứa Thu đã chết, nàng vẫn không thể thoát khỏi lời nguyền của Hứa Thu.

Tôi lập tức quay lại phòng tìm túi và di động, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện cho Ma Lạt Năng, di động của nàng đã tắt máy.

"Anh đã liên hệ với cha mẹ cô ấy chưa ?"

"Anh đã gọi điện cho mẹ cô ấy, nhưng bà ấy không nghe, toàn ngắt điện thoại hết."

"Số điện thoại của mẹ cô ấy là bao nhiêu ạ ?"

Tống Dục tìm dây số đưa cho tôi, tôi dùng di động của mình lập tức bấm máy.

"Di Vương có phải không ạ ? Chào đi ạ, cháu là Tô Mạn, Liên Sương đã về nhà chưa ạ ?"

"Lâu lắm rồi nó không về nhà, cha nó và nó giờ không nói với nhau nữa câu, hai cha con đang chiến tranh lạnh. Di muốn gặp nó, cũng chỉ có thể tới căn nhà trọ của nó. Di cũng định nói với cháu, nhờ cháu tới chơi với nó nhiều, có điều lại thấy ngại, dù sao nhà cháu đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc cháu cũng không thoải mái. Sao vậy, cháu không gọi được nó sao ?"

Trong giọng nói của bà Vương không giấu nổi sự mệt mỏi, tôi vội vàng rút lại những câu định nói : "Chắc di động của cô ấy hết pin rồi, chắc lát nữa cô ấy sẽ tới tìm cháu, cô ấy thường tới chơi với cháu vào buổi tối mà."

"Vậy thì tốt, cháu gặp nó, trò chuyện với nó nhiều một chút, cha nó cũng không muốn đánh nó đâu"

Tôi giật mình : "Bác trai đánh cô ấy sao ạ ?"

Giọng của bà Vương thoáng nghẹn ngào : "Nó và cha nó ằm ỉ một trận vì Tống Dục, cả hai cha con đều đã quá lời, Liên Sương cũng nói mấy câu gây tổn thương tới người khác, cha nó liền tát cho nó một cái. Từ hôm đó, Liên Sương không về nhà nữa."

Tôi ngắt điện thoại, quay nhìn Tống Dục. Vì di động của tôi bị tiết âm, nên Tống Dục vừa nghe vừa đoán được loáng thoáng nội dung của cuộc điện thoại, anh mặt mày tái nhợt nói : "Anh không biết, cô ấy không nói gì cho anh cả."

Tôi tự trách mình : "Tâm tình của em để cả lên mình cha em, cũng không lưu ý tới sự khác thường của cô ấy. Ngồi taxi tìm người cũng không tiện, chúng ta tìm một lái xe vậy."

Tôi gọi điện cho đại tỷ, chị ấy nói chị ấy đang ăn cơm với khách hàng, tôi chỉ đành gọi điện cho Lục Lệ Thành : "Anh có bận việc gì quan trọng không ?"

"Đang ăn cơm một mình."

"Lát về tôi mời anh ăn cơm. Bây giờ có thể phiền anh làm lái xe một lát được không ? Ma Lạt Năng mất tích rồi, bọn tôi phải đi tìm cô ấy."

"Chẳng lẽ Tổng Dực không phải cục nam châm của cô ấy hay sao ? Cô chỉ cần đẩy Tổng Dực đứng lẫn vào giữa biển người, cô ấy cũng sẽ giống như một cục sắt, không cần biết đang lạc ở góc nào, đều lập tức bay thẳng về phía nam châm"

"Chuyện rất phức tạp, tôi không có thời gian kể về tường tận với anh, rốt cuộc anh có giúp hay không ?"

Anh ta nói : "Tôi sẽ tới ngay lập tức, cô đang ở đâu ?"

"Dưới nhà chị Lâm Thanh."

Hai mươi phút sau, chiếc "Mục Mã Nhân" của Lục Lệ Thành đã phanh kít lại trước mặt, tôi và Tổng Dực lập tức lên xe.

"Tìm ở đâu bây giờ ?"

"Tôi nghĩ một lát : "Tới nhà cô ấy trước đã."

Trong nhà không có ai.

Tổng Dực vẫn không ngừng gọi điện cho nàng, nhưng di động vẫn tắt máy. Tôi cũng gọi cả cho một số bạn bè có quan hệ tốt với cô ấy, có điều không ai biết cô ấy đi đâu cả.

Tới nhà hàng cô ấy thường tới, bồi bàn nói không thấy.

Tới những nơi cô ấy thường tới với Tổng Dực, không thấy đâu.

Tới quán rượu mà tôi và cô ấy thường tới, chủ quán cũng nói không thấy tới.

Roi vào đường cùng, tôi lập tức ghi ra một danh sách những quán ăn và quán bar mà nàng yêu thích, chuẩn bị đi tìm từng nhà một.

Quán bar đèn mờ ảo, cả một biển người, mọi người đều xả hơi kiệt lực, từng bậc trai thanh gái lịch quần lấy nhau trong những góc tối, không khí tràn ngập mùi vị của cuồng hoan. Chúng tôi vất vả len qua đám người, đám con gái lớn mặt mượn cơ hội đó để đụng chạm vào Lục Lệ Thành và Tổng Dực, cũng không biết rốt cuộc là ai quấy rối ai nữa. Lục Lệ Thành cười cười hưởng thụ sự khiêu khích của bọn họ, không cự tuyệt, cũng không chủ động, có điều tuyệt không dừng bước. Tổng Dực mặt mũi xanh mét, gần như thô lỗ dùng tay chặn lại từng người một.

Sau đó chúng tôi còn tới một quán bar dành riêng cho người đồng tính luyến ái, Lục Lệ Thành cười phá lên : "Đời sống của cô và Hứa Liên Sương cũng thật phong phú."

"Hai bọn tôi đều tò mò, đã tới vài lần, Ma Lạt Năng thích uống một loại cocktail ở đây, nên thỉnh thoảng bọn tôi cũng tới đây."

Hồi trước lúc tôi và Ma Lạt Năng tới đây chẳng có ai quan tâm, nhưng lần này tất cả mọi người đều dồn mắt vào bọn tôi, có điều không biết bọn họ vừa mắt Lục Lệ Thành hay Tổng Dực. Có một người đàn ông cầm một chén rượu định lại gần, nhưng sau khi thấy vẻ mặt của Tổng Dực xong, lập tức lảng ngay đi.

Đợi lúc chúng tôi rời khỏi quán bar, đã là hai giờ khuya. Tôi mệt không chịu nổi, chân cũng đau tới mức không đi nổi nữa, liền ngồi luôn vào lề đường.

Lục Lệ Thành nói : "Cứ tìm như vậy cũng không phải biện pháp hay, trong cái thành Bắc Kinh này chỗ nào chả đầy quán bar, nhà hàng, nếu cô ấy vào bữa một cái nhà hàng nào đó không ai biết tới, chúng ta có tìm tới sang năm cũng không thấy."

Tổng Dực lại gọi điện cho Ma Lạt Năng, vẫn đang tắt máy. Anh vẫn gọi không ngừng, gọi không ngừng. Tôi không nhìn nổi nữa, rên lên : "Đừng gọi nữa."

Anh ném mạnh di động một cái, di động đập mạnh vào tường, vỡ tan thành mấy mảnh rơi xuống đất, giọng nữ trong máy vẫn lặp đi lặp lại không ngừng : "Thành thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, thành thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...."

Lục Lệ Thành bước qua một bước, di mạnh gót chân một cái, thanh âm không ngừng đó lập tức tắt ngấm.

Bóng đêm tĩnh lặng trở lại, sự tĩnh lặng đó khiến người ta không thở nổi.

Tổng Dực ôm đầu, cũng ngồi xuống vỉa hè, tôi ngăn người ra nhìn những tòa nhà cao cao ở phía xa xa. Ma Lạt Năng, rốt cuộc cậu đang ở đâu ?

Một mảnh trăng lưỡi liềm nằm lơ lửng giữa những tòa nhà cao vợi vợi, đèn sáng rực như ban ngày, không chú ý tất không thể phát hiện ra.

Tôi chợt nhảy dựng lên : "Lục Lệ Thành, lái xe !"

Tổng Dực vẫn ôm đầu ngồi dưới đất, tôi và Lục Lệ Thành mỗi người một bên, kéo anh lên xe.

"Đi đâu ?"

"Tới nhà tôi, căn nhà cũ của tôi đó."

2

Lục Lệ Thành kinh ngạc lạ thường, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ dẫn ga phi nhanh như chớp. Trên đường xe cộ vốn thưa thớt, chỉ một lát sau đã có thể thấy tòa nhà tôi ở ngày xưa.

Đêm đã khuya, đa số mọi người đã chìm vào giấc ngủ. Những tòa nhà cao tầng cắt con phố dài thành những khoảng không lạnh lẽo, chỉ những ô cửa sổ là còn thấp thoáng ánh đèn, càng tăng thêm vẻ tịch mịch của bóng đêm.

Về tịch mịch lạnh lẽo làm nền, một người con gái tóc đen dài, áo khố đỏ đứng dựa vào một trụ đèn đường màu đen khắc hoa văn, ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Trong bóng đèn mờ ảo, gió đêm khẽ phơ phất mái tóc dài và đôi vạt áo của nàng.

Tôi ra hiệu cho Lục Lệ Thành dừng lại ở phía xa xa, Tổng Dực ngo ngắc nhìn chằm chằm vào thân ảnh đầy ưu thương và cô đơn kia.

"Ma Lạt Năng từng nói với em, lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy anh, anh đang đứng dưới cây đèn kia. Cô ấy từng nói với em rằng, anh giống một vị hoàng tử tịch mịch trong một bức tranh, sự ưu thương của anh khiến cô ấy muốn đứt cả ruột gan. Em nghĩ chắc cô ấy luôn tò mò muốn biết, vì sao anh lại ưu thương như thế. Cô ấy vẫn cố gắng xâm nhập vào trái tim anh, dù đầu bù tóc rối, cô ấy vẫn lấy trộm mật mã để xem trộm album online của anh, hết thấy chỉ vì cô ấy muốn biết anh suy nghĩ gì. Cha mẹ Ma Lạt Năng phản đối hai người cùng nhau, từ tận đáy lòng mà nói, em cũng phản đối."

Lục Lệ Thành liếc tôi một cái đầy thâm ý.

"Em phản đối, không phải chỉ vì em, mà vì anh đối xử với Ma Lạt Năng rất không công bằng. Cô ấy không phải một công cụ để anh tự chuộc lỗi cho mình, mà cũng không phải một người thay thế cho Hứa Thu. Anh có biết không, Ma Lạt Năng hận Hứa Thu !"

Tổng Dực nhìn tôi đầy kinh ngạc, Lục Lệ Thành thì trông hoàn toàn không hiểu được.

Tôi nói : "Có phải cô ấy chưa từng đề cập tới Hứa Thu trước mặt anh không ? Đương nhiên, anh cũng không dám nhắc tới, vì thế cô ấy không nhắc tới chính là hợp với ý anh. Có điều anh đã từng nghĩ tới chưa ? Với quan hệ giữa anh và cô ấy, vì sao cô ấy chưa bao giờ nhắc tới chị gái của mình ? Trong lòng anh, Hứa Thu là một người yêu vô cùng hoàn mỹ không chút sứt mẻ, nhưng trong lòng của Ma Lạt Năng, chị ta cũng không phải một người chị tốt, thậm chí, không phải chị của cô ấy."

Tổng Dực vừa định nói gì đó, tôi đã tranh nói trước : "Anh có quyền yêu Hứa Thu, Ma Lạt Năng cũng có quyền hận Hứa Thu. Em không cần biết anh yêu Hứa Thu bao nhiêu, nhưng chỉ cần anh nhớ kỹ, nếu vì Ma Lạt Năng hận Hứa Thu mà anh nói ra gì đó gây thương tổn tới cô ấy, em sẽ liều mạng với anh."

Cả xe không ai nói câu nào, im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập lẫn nhau.

Một lúc lâu sau, Lục Lệ Thành mới hỏi : "Chúng ta cứ ngồi ở đây thế sao ?"

Thanh âm của Tổng Dực đã vang lên : "Có phải Liên Sương còn chưa biết thân của cô ấy là từ Hứa Thu không ?"

"Em nghĩ chắc vậy. Chắc ông Hứa có tình giấu cô ấy, nếu không, với tính cách của cô ấy, thà chết chứ không thẹn."

"Cô ấy hận Hứa Thu như thế sao ? Cùng lắm thì thỉnh thoảng Hứa Thu cũng hơi nóng nảy, nhưng đồng nghiệp và bạn bè đều thích cô ấy."

Thanh âm của tôi đột nhiên trở nên bén nhọn : "Em đã nói rồi, mỗi người đều có quyền lợi của mình. Anh yêu chị ta như thế nào là việc của anh, mà Ma Lạt Năng hận chị ta như thế nào là quyền tự do của Ma Lạt Năng."

Tôi nhảy xuống xe, đi về phía Ma Lạt Năng.

Lúc tới sát bên người nàng, nàng mới phát hiện ra tôi. Nàng nhìn tôi không chút kinh ngạc, bình tĩnh nói : "Mạn Mạn, nếu mình không gặp anh ấy thì tốt biết bao, anh ấy sẽ vĩnh viễn là một giấc mơ đẹp của mình, mà sẽ không trở thành một con ác mộng."

"Khuya lắm rồi, bọn mình về nhà được không ?"

"Trong nhà nhiều gương lắm, mình không muốn về."

Tôi cũng không hiểu ý nàng lắm.

"Hôm nay mình soi gương thử, mới phát hiện ra hóa ra vẻ ngoài của mình có phần giống Hứa Thu, cả trán và ánh mắt của cả hai đều giống cha. Mạn Mạn, thâm quá ! Có phải không ? Người đó là người vĩnh viễn mình không muốn gặp, ai ngờ mỗi ngày đều phải nhìn thấy."

Tôi nghĩ một lúc lâu rồi nói : "Không sao cả, bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, vừa hay đôi mắt của cậu cũng không đẹp lắm, bọn mình có thể đi giải phẫu thẩm mỹ."

Ma Lạt Năng mỉm cười, mái tóc khẽ bay loạn giữa cơn mưa.

"Thế còn nó thì sao bây giờ ?" Ma Lạt Năng chỉ về phía vị trí quả thận của mình.

Tôi sợ hãi biến sắc.

Nàng cười nói : "Ngay cả một người ngoài như cậu còn có thể đoán được chân tướng của sự việc, lẽ nào mình lại không thể ? Hôm nay mình ngồi nhớ lại hết thấy về Tống Dục, mới đột nhiên hiểu ra. Lúc ở bệnh viện, tiếng khóc của anh mà mình nghe được là vì Hứa Thu, tiếng khóc của anh ấy làm mình động lòng, có điều đối tượng khiến anh khóc lại là người mình hận. Thật khôi hài làm sao ! Ngày Hứa Thu chết mà mẹ nói cho mình là ngày già, bảo sao quả thận đó lại thích hợp với mình như thế, bởi vì nó chảy cùng một dòng máu với mình."

Ma Lạt Năng cầm tay tôi : "Mình đã hoàn toàn minh bạch, vì sao mình lại gặp Tống Dục ở đây, không phải do may mắn của cậu, mà vì cậu. Anh ấy đứng dưới lầu, đau thương vì Hứa Thu, mà nhưng nhớ cũng là cậu."

"Không phải thế, mình ..." Tôi cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong bụng như sôi trào, cả người như bị xoắn vặn đau vô cùng. Có điều về mặt của Ma Lạt Năng vẫn bình tĩnh như vậy, giống như hết thấy này nọ đều là chuyện của người khác.

"Thật xin lỗi, Mạn Mạn ! Hóa ra cậu phải chịu oan ức như thế, trong lúc lòng cậu đỏ máu, thì mình lại không chút kiêng nể ca múa vui hoan, lại còn bắt cậu phải chung vui với mình." Về mặt của Ma Lạt Năng rốt cuộc cũng có chút thay đổi, trong đôi mắt lệ ướt rung rung : "Mình thực vui vẻ, vì rốt cuộc người cuối cùng cậu lựa chọn là mình, cho dù người kia là Tống Dục, người cậu đã thầm yêu bao nhiêu năm. Mình thật xin lỗi cậu, thật ra, sau này mình đã phát hiện ra cậu và Lục Lệ Thành cũng không phải người yêu gì cả, cách cư xử của cậu và Tống Dục có phần không được tự nhiên, mình lại cố tình giả vờ không biết, thậm chí tránh né, chỉ mong nắm giữ giấc mơ của mình. Mình đã cho rằng mình và Hứa Thu không cùng một loại người, bây giờ mới phát hiện ra hai bọn mình đúng là chị em, bọn mình đều ích kỷ dối trá, đều giỏi lợi dụng sự lương thiện của người khác, nhằm đạt được mục đích của mình, cho tới bây giờ vẫn không coi mỗi thân tình chị em là cái gì cả. Mạn Mạn, xin tha thứ cho mình, xin tha thứ cho mình..."

Sắc mặt của Ma Lạt Năng càng lúc càng xanh mét, đột nhiên người nhũn ra, ngã nhào xuống. Tôi vội vàng ôm lấy nàng, ai ngờ chính mình cũng bị nàng kéo ngã luôn, hai người cũng ngã nhào xuống đất.

Tôi hoảng sợ kêu to lên : "Lục Lệ Thành, Lục Lệ Thành"

Lục Lệ Thành và Tống Dục cùng xô lại, một người đỡ tôi, một người ôm lấy Ma Lạt Năng. Tôi đẩy tay Lục Lệ Thành ra : "Xe, xe, bệnh viện..." Người tôi vô cùng run rẩy, không thể nói nguyên được cả một câu.

Lục Lệ Thành vội chạy đi lái xe, Tống Dục ôm Ma Lạt Năng lên xe, Lục Lệ Thành nhấn hết ga phóng thẳng về hướng bệnh viện.

Chưa kịp tới bệnh viện, bọn tôi đã bị xe cảnh sát đuổi theo, hai chiếc xe cảnh sát đuổi theo sát phía sau xe bọn tôi, gọi loa âm ỉ, ra lệnh cho bọn tôi ngừng xe, một chiếc xe cảnh sát khác cũng vòng qua đường nhỏ định phóng lên trước chặn bọn tôi lại.

Lục Lệ Thành hỏi Tống Dục : "Anh muốn thế nào ?"

Tống Dục chỉ dán mắt vào Ma Lạt Năng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói : "Tôi chỉ muốn tới bệnh viện trong thời gian ngắn nhất."

Lục Lệ Thành mỉm cười, tiếp tục nhấn mạnh chân ga, lập tức phóng thẳng về phía chiếc xe cảnh sát trước mặt. Xe cảnh sát vô cùng sợ hãi, "Mục Mã Nhân" là loại xe Jeep chạy việt dã, coi như gấp đôi nó, nó hoàn toàn không có gan đụng với "Mục Mã Nhân", lập tức đánh mạnh tay lái, tránh khỏi bọn tôi.

Lục Lệ Thành lái chiếc Mục Mã Nhân phóng vút đi như một luồng lửa, ba chiếc xe cảnh sát điên cuồng đuổi theo phía sau, những chiếc xe phía trước nghe thấy tiếng còi của cảnh sát, lại nhìn thấy tốc độ của bọn tôi, từ xa đã tránh sang một bên, đoạn đường bình thường phải mất hơn nửa giờ, thế mà bây giờ chỉ cần hơn mười phút đã có thể tới nơi.

Lục Lệ Thành dừng xe cẩn thận trước cửa bệnh viện : "Mọi người đưa Hứa Liên Sương vào đi, tôi ở đây ứng phó với cảnh sát."

Tống Dục ôm Ma Lạt Năng lao xuống, lúc bọn tôi đi hẳn vào trong bệnh viện rồi, mới thấy xe cảnh sát rú còi vây quanh xe Lục Lệ Thành.

Ma Lạt Năng bị đẩy vào phòng cấp cứu, Tống Dục vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, mặt trắng bệch, như đã thất hồn lạc phách, cho dù tôi nói gì với anh, anh đều không nghe thấy gì cả.

Tôi gọi điện cho mẹ Ma Lạt Năng, đã ba giờ khuya, chuông điện thoại kêu hồi lâu mới có người nghe, là giọng của một người đàn ông lớn tuổi, hỏi dồn dập : "Cháu là Tô Mạn sao ? Tiểu Liên gặp chuyện gì rồi ?"

Tôi không có thời gian để kinh ngạc về trí tuệ của ông ấy, vội vàng đáp : "Cô ấy đang ở phòng cấp cứu trong bệnh viện, bọn cháu cũng không biết vì sao."

Lúc này, giọng của ông ấy bình tĩnh hơn : "Bệnh viện nào ?"

Tôi vội đọc địa chỉ bệnh viện, ông ấy liền nói : "Chúng tôi sẽ tới ngay lập tức."

Không tới nửa tiếng sau, một người đàn ông khuôn mặt đường đường chính chính và bà Vương cùng vội vàng tới. Vừa nhìn thấy Tổng Dực, bà Vương nước mắt lưng tròng lập tức xông tới : "Tôi biết ngay là cậu sẽ hại nó mà."

"A Vãn !" Hứa Trọng Tấn giữ chặt lấy bà Vương, hoàn toàn không nhìn tới Tổng Dực, chỉ chào hỏi tôi : "Ô Mạn sao ? Tiểu Liên lại gây thêm phiền toái cho cháu rồi."

"Xin bác đừng khách khí như thế, cháu với Ma Lạt Năng Liên Suong là bạn thân ạ."

Chỉ một lát sau, đã có mấy bác sĩ chạy tới, ngay cả viện trưởng của bệnh viện này cũng đã tới, cả hành lang người đến người đi, loạn âm ỉ. Viện trưởng mời ông Hứa tới một gian phòng nghỉ ngơi, ngồi trong phòng có thể trực tiếp quan sát tình huống trong phòng cấp cứu qua cửa kính.

Tổng Dực vẫn ngồi ở cửa phòng cấp cứu, không nói cũng không động đậy. Tôi cùng yên lặng ngồi cạnh anh một lát, đã có người tới gọi tôi, nói bà Vương muốn nói chuyện với tôi.

Lúc tôi đi ra, phát hiện ra bà Vương vẫn khóc liên tục, người còn thể nói đương nhiên là ông Hứa, ông ấy hỏi tôi : "Sau khi giải phẫu thân thể của tiểu Liên vẫn bình thường, chưa bao giờ xảy ra vấn đề gì, vì sao đột nhiên lại như thế ?"

Tôi chỉ đành nói thật : "Cô ấy phát hiện ra Tổng Dực là bạn trai của Hứa Thu, sau đó lại phát hiện ra thân của cô ấy là của Hứa Thu."

Sau khi nghe xong bà Vương nước mắt càng tuôn trào, vừa khóc vừa mắng Tổng Dực.

Ông Hứa nhìn chằm chằm vào đám thầy thuốc đang bận rộn trong phòng cấp cứu, sắc mặt rất khó coi.

Tôi đột nhiên nhớ tới Lục Lệ Thành, đã lâu thế rồi mà anh ta chưa tới, xem ra là bị cảnh sát bắt đi rồi.

"Bác Hứa, vừa rồi Liên Suong"

"Tôi thấy cháu gọi tiểu Liên là Ma Lạt Năng, là biệt hiệu của nó sao ? Cháu cứ gọi nó là Ma Lạt Năng đi !"

"Dạ, vừa rồi đột nhiên Ma Lạt Năng ngắt xiu, bọn cháu vì muốn đưa cô ấy tới bệnh viện nhanh nhất, nên vượt qua vô số đèn đỏ, suýt nữa đâm phải một cái xe cảnh sát nữa chứ. Xe do Lục Lệ Thành lái, anh ấy bị cảnh sát bắt đi rồi."

Ông Hứa liếc về phía một người đàn ông khoảng chừng hai bảy hai tám tuổi ngồi ở trong góc phòng, anh ta lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Ông Hứa cũng không hứa hẹn gì cả, nên tôi cũng chẳng thể cảm ơn, chỉ coi như chưa nói gì cả.

Một lúc lâu sau, tôi mới thấy những bác sĩ đi ra khỏi phòng cấp cứu, tôi lập tức lao ra, cùng Tổng Dực vây quanh bác sĩ. Nhưng bác sĩ căn bản chẳng để ý tới tôi và Tổng Dực, mà trực tiếp đi vào trong phòng, nói chuyện với ông Hứa.

Tôi và Tổng Dực chỉ đành đứng ngoài cửa nghe lén.

Có một bác sĩ chắc là bác sĩ cũ của Ma Lạt Năng, có vẻ rất quen thuộc với ông Hứa, cũng không lura lời lảm mà nói ngay : "Tình huống cũng không lạ quan lắm, thận trong cơ thể và cơ thể của cô ấy xuất hiện hiện tượng bài xích."

Bà Vương kêu lên : "Sao có thể thế được, đã sáu năm trời rồi, lâu thế rồi còn không xảy ra chuyện gì, vì sao lại đột nhiên bài xích thế chứ ?"

Mấy vị chuyên gia cùng nhìn lẫn nhau, lộ rõ vẻ xấu hổ, cuối cùng, một bác sĩ trông có vẻ còn trẻ đứng ra giải thích : "Loại hiện tượng này y học cũng hiếm thấy, có thể nói khả năng bài xích lớn nhất ắt phải xảy ra trong khoảng một năm đầu sau khi giải phẫu, thời gian càng dài càng dễ thích ứng, có điều cũng không phải không có tiền lệ. Ở Anh cũng từng xảy ra trường hợp sau khi cấy ghép tim mười năm mới xảy ra tình trạng bài xích. Trước mắt nguyên nhân cụ thể khiến cơ thể con gái của bà xảy ra bài xích, chúng tôi vẫn chưa thể giải thích được, chỉ có thể căn cứ vào tình hình thực tế để phán đoán rằng cơ thể và vật cấy ghép xảy ra tình trạng bài xích."

Bà Vương còn muốn nói tiếp, ông Hứa đã ngăn bà ấy lại : "Bây giờ cũng không phải lúc nghiên cứu giải thích dựa vào khoa học." Ông hỏi bác sĩ : "Tình trạng bài xích có nghiêm trọng không ?"

Vị bác sĩ trẻ trả lời ngay : "Thân thể con người có một hệ thống phòng ngự vô cùng hoàn hảo, luôn luôn có biện pháp phòng ngự đối với những ngoại vật như vi khuẩn, vi rút, các cơ quan bên ngoài và những dị vật khác, những phương pháp đó bao gồm tấn công, tiêu diệt và loại bỏ. Ở trạng thái bình thường, đó là một cách để cơ thể tự bảo vệ mình. Cái gọi là bài xích cấy ghép thận, thực chất là cơ thể coi thận là một loại dị vật, đầu óc phát ra lệnh, ra lệnh cho hệ thống miễn dịch của cơ thể tiến hành tấn công, tiêu diệt và loại bỏ. Một khi đã phát sinh phản ứng bài xích, thận cấy ghép sẽ bị tổn thương, tình hình nghiêm trọng nhất là loại bỏ khả năng của thận được cấy ghép, thậm chí có ảnh hưởng tới sinh mệnh. Trước hết, bọn tôi vẫn chưa xác định được hiện tượng bài xích đã tiến tới trình độ nào, điều này phải căn cứ vào khả năng phán đoán và tiếp nhận của đầu óc bệnh nhân đối với thận được cấy ghép."

Tôi chỉ thấy đầu mình như bị người ta dùng một cái búa sắt to dùng đập mạnh vào, đau tới mức xuyên thấu ra bên ngoài, cả thân mình đều tê bại, thành ra lại không thấy đau nữa. Tổng Dực bên cạnh tôi thân thể cũng lung lay như sắp đổ. Bà Vương lại xông thẳng ra bên ngoài, như một con mèo mẹ bị bắt mất mèo con tấn công thẳng về phía Tổng Dực, vung tay lên đánh anh túi bụi.

"Rốt cuộc nhà họ Hứa bọn tôi thiếu nợ cậu cái gì ? Cậu đã hại chết một đứa còn chưa đủ sao, lại muốn hại chết thêm một đứa nữa, nếu Liên Suong xảy ra chuyện gì, tôi và cậu cùng chết với nhau."

Mọi người vội vàng lùi kéo, khuyên giải.

Tôi đứng lặng nhìn hết thấy, chỉ cảm thấy mình thoáng nóng thoáng lạnh.

Ma Lạt Năng vốn là một người vô tư tới nhường nào chứ ! Từ lúc tôi biết nàng tới giờ, nàng vui thì cười, nổi giận thì mắng, về ngoài lúc nào cũng nhiệt liệt, lúc nào cũng như một vị nữ Hổn thế Ma vương ! Sao nàng có thể chết được chứ ?

Không đâu ! Nhất định là sẽ không đâu.

Bọn họ vẫn vừa khóc, vừa mắng, vừa âm ỉ, lại kêu la. Tôi lẳng lặng đi vào phòng bệnh cách ly, kéo kéo tai Ma Lạt Năng, cố gắng nói với nàng : "Cậu nghe đây, mình không chấp nhận sự giải thích của cậu ! Nếu cậu cảm thấy mình đúng là chị em với cậu, thì mau tính lại bồi thường cho mình ! Mình muốn vàng bạc thật, muốn loại bồi thường có thể sờ thấy được, cậu đừng có dùng mấy chữ "Thật xin lỗi", "Tha thứ cho mình" để qua loa cho qua. Mẹ nhà nó chứ, mấy câu nói chơi chơi không tôn sức này, mình có nói một nghìn lần cũng chẳng nói lắp, cậu có nghe thấy không, chị đây không chấp nhận nhận giải thích của cậu, không chấp nhận !"

Y tá vội vọt vào, đẩy tôi ra bên ngoài : "Cô bị điên à, không thấy bệnh nhân đang hôn mê sao ? Mau ra ngoài đi, ra ngoài đi."

Tôi quay mặt về phía phòng bệnh kêu âm lên : "Ma Lạt Năng, mình không chấp nhận. Mình không chấp nhận."

Tôi bị hai y tá lôi ra bên ngoài. Bọn họ cố ấn tôi vào thang máy, bấm xuống tầng một. Cửa thang máy bị đóng lại xong, tôi bị nhốt trong thang máy chậm chậm đi xuống, vừa đập cửa vừa la lên : "Ma Lạt Năng, mình không chấp nhận, mình không chấp nhận."

Cửa thang máy chậm chậm mở ra, tôi ngã nhào trên sàn, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thân mình nhũn ra, không còn chút sức lực.

Người bảo vệ trị an thấy vậy, liền lại gần đỡ tôi lên, rồi an ủi tôi : "Người đã chết rồi không thể sống lại được, cố gắng nén bi thương."

Tôi lập tức đẩy tay anh ra, túm lấy áo anh ta, quay ra rống lên với anh ta : "Anh nói ai đã chết hả ? Anh nói ai đã chết hả ? Ma Lạt Năng sẽ không chết"

Người bảo vệ sợ quá vội nói liên tục : "Không chết, không chết."

Một người vừa nhẹ nhàng ôm lấy tôi, vừa xin lỗi người bảo vệ : "Thật xin lỗi, cô ấy hơi bị kích động."

Anh ta cứ thế ôm tôi ra khỏi bệnh viện, tôi cố sức đá mạnh về phía sau : "Lục Lệ Thành, mau thả tôi xuống, mau thả tôi xuống."

Anh ta ôm tôi tới một góc im lặng, rồi mới buông tôi ra, tôi quay người lại đánh anh ta, ai cản anh ta xen vào chuyện của người khác chứ. Anh ta đã kéo tôi vào lòng, dùng hai cánh tay ôm chặt lấy tôi, tuy rằng tay tôi không động đậy nổi, nhưng vẫn cố vừa đá vừa cào cào. Anh ta một tay ôm chặt lấy tôi, một tay vỗ nhẹ vào lưng tôi. Tôi đánh mãi, đánh mãi, đột nhiên không còn chút sức lực nào nữa, vùi đầu vào ngực anh ta, òa lên khóc.

Mẹ đi rồi, cha đi rồi, thật tôi không thể tiếp nhận nổi thêm cái chết một lần nữa.

Không công bằng ! Người chết có thể ngủ an ổn, người sống lại phải chịu đựng sự đau khổ vô cùng vô tận.

Lục Lệ Thành vỗ nhẹ vào lưng tôi, khẽ nói : "Ngaoan, đừng khóc, đừng khóc." Anh ta giống như đang dỗ dành một đứa trẻ con, có điều cái động tác gọi nhớ lại những ký ức thời thơ ấu từng hằn sâu trong trí óc này từng mang theo những yêu thương của cha mẹ, đã từng an ủi vô số lần đau khổ của chúng ta, lại như có ma lực kỳ lạ, tâm tình của tôi cũng dần bình tĩnh lại.

Đội tôi khóc mệt rồi, ngai ngừng ngẩng đầu lên, mới phát hiện một má của anh ta sưng đỏ, như là bị người ta đấm vào mặt một cái.

"Cảnh sát dám đánh anh sao ? Bọn họ dám dùng bạo lực để chấp pháp sao ! Anh báo cho luật sư chưa ?"

Anh ta cười thản nhiên : "Suýt nữa thì tôi đâm bọn họ tới mức lật xe, lúc anh ta xuống đấm tôi một cái, coi như huê."

Đã là sáu giờ sáng, phía chân trời đằng đông đã rạng hồng, cửa kính bệnh viện phản chiếu ra những luồng sáng ấm áp, nhưng không khí vẫn rất lạnh, không biết là do lạnh, hay do sợ, mà người tôi lại run lên.

Anh ta cởi áo ra khoác lên người tôi : "Chúng ta tìm chỗ nào ăn tạm gì đó, nghỉ ngơi trong chốc lát."

Vất vả cả đêm, trên mặt Lục Lệ Thành râu đã mọc lởm chởm, quần áo nhàu nhúm dính bết vào người, lại thêm vết thương trên mặt, nói bê tha lại càng bê tha hơn. Tôi nghĩ một lát rồi lắc đầu, lại thấy vẻ tiêu tụy của anh ta, liền nói : "Ngoài kia có hàng ăn sáng, chúng ta kiếm bát sũa đậu nành uống tạm."

Tôi lấy ba phần ăn sáng, lại dọn gói một lần lại, quay sang giải thích cho Lục Lệ Thành : "Một phần cho Tống Dực."

Lục Lệ Thành vừa uống sữa vừa hỏi : "Rốt cuộc cô có thể nói cho tôi biết tí xú xem vì sao lại tới nông nỗi này không ? Nếu không tôi có muốn giúp cũng không giúp được. Vì sao đột nhiên thân của Hứa Liên Sương lại suy kiệt ?"

Dạ dày tôi rất khó chịu, có điều bờ vai tôi hiện giờ rất nặng nề, Ma Lạt Năng đã nằm trên giường bệnh, tôi cũng không thể nằm theo, vì thế buộc mình phải uống từng ngụm sữa : "Ma Lạt Năng có một chị gái tên là Hứa Thu, năm hoặc sáu năm trước, đại khái là trước khi tôi quen Ma Lạt Năng, chị ta gặp tai nạn qua đời rồi, người lái xe là Tống Dực bạn trai của Hứa Thu. Sau khi Hứa Thu chết, thân được cấy ghép cho Ma Lạt Năng, cha mẹ Ma Lạt Năng đều giấu chuyện này. Người mà Tống Dực yêu thật sự là Hứa Thu, hôm qua Ma Lạt Năng đã phát hiện ra bí mật này, đồng thời cũng phát hiện ra thân của mình là của Hứa Thu. Không phải thân của cô ấy bị suy kiệt, đầu óc cô ấy cố ra lệnh cho cơ thể, tiến hành bài xích, tiêu diệt dị vật xâm nhập cơ thể cô ấy."

Lục Lệ Thành nghe cũng phát ngốc : "Giống như kịch nhiều tập."

"Trong kịch truyền hình, đó là điểm nhấn đầy kịch tính. Trong cuộc sống thực sự, đó gọi là sự thống khổ."

Lục Lệ Thành thở dài : "Rốt cuộc bây giờ tôi cũng hiểu rõ Tống Dực. Trong công việc anh ta hơn thua cũng không quan trọng, mà bảo tấp cũng không quan tâm, tôi cứ nghĩ là anh ta giả vờ, hóa ra là anh ta không cần, cũng không trách được anh ta đã về Bắc Kinh cả năm trời, mà vẫn không chịu mua xe, hoàn toàn không giống những người học từ nước ngoài về, chắc chắn là sau tai nạn xe cộ không dám lái xe lại rồi."

Tôi uống sữa kia mà đắng nghét như uống thuốc, lại đưa phần đã gói lại kia cho anh ta : "Phiền anh đưa cho Tống Dực giùm."

"Cô không đi sao ?"

Tôi lắc đầu.

Sau khi Lục Lệ Thành đi vào rồi lại hỏi tôi : "Tống Dực vẫn canh giữ trước cửa phòng bệnh của Ma Lạt Năng, đánh không đi, trông anh ta không ổn chút nào, cô có vào lại xem anh ta một chút không ?"

Tôi đáp đầy mệt mỏi : "Tạm thời bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh ấy, chúng ta đi xử lý vết thương trên mặt anh trước đã."

Anh ta liền nói : "Không sao cả, vết thương nhỏ xíu cũng phải mất mấy tiếng, thời gian đó thà về nhà ngủ còn hơn."

Cũng bởi là cuối tuần, người tới khám bệnh nhiều vô cùng, cho dù là cửa đăng ký khám bệnh cũng như lấy thuốc đều có đầy người đứng xếp hàng, nhìn đám người xếp hàng đã thấy mệt chết.

Tôi hỏi : "Nhà anh có còn không ?"

Anh ta ngăn ra : "Có"

"Vậy được rồi"

Chuẩn bị ra khỏi bệnh viện, anh ta lại nói : "Cô ra ngoài xe trước chờ tôi, tôi vào toilet một chút."

Tôi gật gật đầu, một lát sau anh ta mới quay lại : "Đi thôi !"

Sáng cuối tuần cũng không bị kẹt xe, đi về ngôi nhà ở trung tâm thành phố của anh ta cũng chỉ mất ba mươi phút, có điều anh ta thức trắng cả đêm, nên đi sai đường, chúng tôi phải tốn thêm hai mươi phút nữa mới tới nhà anh ta.

Anh ta kêu tôi ngồi trong phòng khách đợi, lại đi vào trong nhà lục tìm một lát, mới lôi ra một cái hộp thuốc rất xa hoa, tôi vừa nhìn thấy đã choáng váng : "Anh để phòng động đất à ?"

Anh ta chỉ cười không nói gì, mở hộp ra, đầy đủ mọi thứ, tôi hơi nghiêng đầu, ý bảo anh ta ngồi xuống. Tôi dùng một miếng bông tẩm cồn để sát trùng cho anh ta trước, anh ta thật ngoan ngoãn ngồi, im lặng khác thường, hoàn toàn không giống Lục Lệ Thành, khiến tôi cũng thấy lạ : "Sao anh không nói gì thế ?"

Anh ta chỉ cười cười, không nói gì. Tôi bóp chút thuốc ra ngón áp út, cố gắng xoa thật nhẹ lên vết thương của anh ta.

"Ok ! Xong rồi !"

Tôi đứng thẳng dậy lùi về phía sau, lại quên là hộp thuốc đặt cạnh mình, chân vướng phải dây hộp, người lao đảo một cái, anh ta vội giơ tay giữ chặt lấy tôi, tôi dựa vào anh ta, kéo cái dây vướng vào chân ra.

Đã đứng vững xong, tôi liền rút tay lại : "Cám ơn anh."

Trong giây lát anh ta như vẫn không kịp phản ứng, vẫn nắm lấy tay tôi. Tôi hơi kéo một chút, anh ta mới vội vàng buông ra. Anh ta nhìn tôi chăm chú, như muốn nói gì đó, tôi vừa dọn gọn lại hộp thuốc vừa chờ anh ta đầy nghi hoặc. Rốt cuộc, anh ta chỉ nhìn tôi cười cười.

Tôi đặt hộp thuốc lên trên bàn, rồi vớ lấy cái túi của mình : "Tôi về đây"

Anh ta liền cầm lấy chìa khóa : "Để tôi đưa cô về."

"Không cần, tôi bắt xe về. Anh đã không ngủ một đêm, dù anh dám lái xe, tôi cũng không dám ngồi."

Anh ta cũng không nói nhiều, liền đi xuống lầu cùng tôi, lại tiễn tôi lên tận taxi.

[1] Cân của Trung Quốc = 500 gr

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Trong cuốn nhật ký này, tôi không chỉ có cơ hội nhìn tới Ma Lạt Năng, mà còn có thể thấy Tống Dực, trong cả khoảng thời gian tôi quen biết anh từ mười bảy tuổi cho tới năm hai mươi bảy tuổi, bảy năm thiếu vắng anh trong sinh mệnh tôi.

Quay lại nhà, tôi uống hai viên thuốc an thần, đầu đồ sập xuống giường, ngủ như chết.

Lúc tỉnh dậy, đầu rất nặng, người rất mỏi mệt, không biết vì sao mà giữa ban ngày ban mặt lại ngủ trên giường. Một lúc sau mới nhớ lại tiền căn hậu quả, đột nhiên chỉ muốn uống thêm hai viên nữa, tôi đã thấy rất mỏi mệt, có điều cuối cùng cũng không thể tự buông thả được.

Tôi đứng dậy, tắm xong, mới tới bệnh viện. Vừa ra khỏi thang máy, đã thấy Tống Dực và Lục Lệ Thành đang đứng sóng vai trước cửa sổ, không ai nói với ai, chỉ mỗi người hút một điếu thuốc. Mặt trời vốn rất rực rỡ, có điều khói thuốc mờ ảo khiến hết thấy đều trở nên u ám.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lục Lệ Thành quay đầu nhìn về phía tôi, tôi hỏi : "Ma Lạt Năng tỉnh chưa ?"

"Tỉnh rồi, có điều cô ấy không chịu gặp bọn tôi."

Tôi gật đầu, vượt qua hai người bọn họ, vừa đẩy cửa phòng bệnh ra, bà Vương đang ngồi ngủ gật lập tức đứng thẳng dậy đầy cảnh giác, thấy là tôi, mới thả lỏng một chút, lại dựa vào giường.

Tôi đi tới cạnh giường bệnh, Ma Lạt Năng nghe thấy tiếng động, liền nghiêng đầu hỏi : "Mẹ à ?"

Tôi ngây người, nhìn bà Vương đầy nghi vấn, trong mắt bà Vương chứa đầy nước mắt đáp : "Là Tô Mạn tới thăm con đấy"

Lúc này tôi đã tới trước giường nàng, Ma Lạt Năng cười nói : "À, mình thấy rồi."

Tôi hơi cúi xuống hỏi nàng : "Cậu thấy thế nào rồi ?"

"Tốt lắm"

Nhìn nụ cười động trên mặt nàng, tôi chỉ muốn òa lên khóc, rồi lại muốn kêu lên giận dữ. Tốt sao ? Đây gọi là tốt sao ? Có điều hết thấy đều hóa thành sự im lặng.

Ma Lạt Năng nói : "Mẹ, con muốn ngồi riêng với Mạn Mạn một lúc"

Bà Vương lập tức đứng dậy : "Được, hai đứa nói chuyện đi, mẹ đi dạo đây."

"Mẹ..."

"Sao vậy ?" Tay bà Vương đã chạm vào cửa, quay lại hỏi

"Đừng nằng Tống Dực nữa."

Bà Vương đáp đầy miễn cưỡng : "Ừm, sẽ không."

Đợi bà Vương đóng cửa lại rồi, Ma Lạt Năng mới vừa cười vừa lắc lắc tay tôi : "Trong phòng chỉ còn mỗi hai bọn mình sao ?"

"Ừm, cậu có thể thấy mình không ?"

"Có thể. Có điều không thể nhìn xa, chỉ nhìn được những chỗ gần gần" Nàng cười "Cậu nằm cạnh mình được không."

Tôi còi giấy, nằm sát vào cạnh nàng

Nàng hỏi : "Tổng Dực còn ở ngoài kia hả ?"

"Ừm"

"Thật ra mình cũng không hận anh ấy, giờ cậu ra ngoài đó nói với anh ấy một tiếng, kêu anh ấy về đi !"

"Muốn nói thì tự cậu ra mà nói !"

Ma Lạt Năng liến véo tai tôi : "Mình biết cậu lại giận rồi. Nhưng cậu cứ thử nghĩ mà xem, sáu năm trước mình đã thế này rồi, đây mới đúng là về ngoài vốn có của mình. Ông trời vô duyên vô cố cho mình thêm sáu năm trời, khiến cho mình gặp được cậu, chúng mình cùng du ngoạn tới biết bao nhiêu nơi, đáng giá !"

"Đáng giá cái quý á ! Mình còn biết bao nhiêu nơi không đi !"

Ma Lạt Năng cười, khước mắt tôi lại vương lệ, phải lén lau nước mắt đi.

Nàng hỏi tôi : "Mạn Mạn, cậu còn thích Tổng Dực không ?"

Tôi trả lời rất thành thật : "Thích, có điều bây giờ hơi ghét một tẹo. Còn cậu thì sao ?"

Về mặt của Ma Lạt Năng rất hoang mang : "Mình không biết. Lúc mình vừa biết anh ấy là bạn trai của Hứa Thu xong, mình cảm thấy anh ấy xấu xa y như cha mình. Anh nói anh phải làm một kẻ si tình, chẳng ai ngăn cản anh cả, có điều anh không nên gây họa cho người khác. Mình vốn là một cô gái đầy tiền đồ, là một trong những chủ nhân của cái đất Bắc Kinh phồn hoa đô hội này, thế nào lại ngây ngây ngô ngô cùng diễn một vở kịch đầy kịch tính ngớ ngẩn với anh ấy như thế chứ. Lúc đó nếu quả thật anh ấy ở bên cạnh mình, mình nhất định phải tát cho anh ấy vài cái."

Tôi cũng phải dờ khóc dờ cười : "Bây giờ thì sao ?"

"Bây giờ thì không còn cảm giác gì nữa. Cảm thấy như vừa trải qua một giấc mộng, lúc mình không nhìn được, cuống quýt muốn biết người đó trông như thế nào, sau đó thượng đế cho mình biết, bây giờ mình lại không thấy gì nữa rồi." Ma Lạt Năng cười khúc khích : "Tổng Dực cũng thật thảm ! Vốn là một cái bánh thơm, thế mà đột nhiên bây giờ, cả hai bọn mình cũng không thèm gặp anh ấy nữa rồi."

Tôi cũng cười : "Thật xin lỗi ! Đáng nhẽ mình phải sớm nói cho cậu biết là mình thích Tổng Dực."

"Không sao cả. Lúc chuyện đã qua rồi, mọi người đều là Gia Cát Lượng, có điều đúng thời điểm đó, cả mình và cậu chỉ có thể lựa chọn phương thức tốt nhất đối với thời điểm đó."

Tôi túm lấy tay nàng : "Ma Lạt Năng, trước mặt cha mình cậu đã đáp ứng sẽ làm bạn với mình cả đời."

Trong mắt nàng rom rom nước mắt : "Cậu tốt như thế, sẽ có rất nhiều người thích trở thành bạn của cậu, thích chơi với cậu."

"Bọn họ sẽ không ở bốn giờ sáng bị mình la hét đánh thức, cũng không nổi giận với mình, lại nói chuyện với mình. Cũng không trong lúc mình bị cảm nặng sảy tóc cho mình, lại sơn móng tay cho mình."

Ma Lạt Năng không nói câu nào, tôi khẽ nói : "Ma Lạt Năng, đừng bỏ lại mình !"

Mắt nàng đầm đìa lệ, trên mặt lại lộ ra nét cười : "Cậu cho là lão bà mình muốn rời khỏi cái thế giới hoa lệ này sao ? Tuy rằng Tổng Dực coi mình là thể thân của Hứa Thu, mình cũng bị thương, có điều mình cũng không tính vì bọn họ mà đi tìm cái chết, không đáng ! Hai người kia, một người là mình ghét nhất, một người vĩnh viễn không thích mình, dựa vào cái gì mà mình đi tìm cái chết vì bọn họ ? Có điều tuy lý trí của mình đã hiểu được điều đó, mình cũng không có cách nào để khống chế cái mệnh lệnh ở sâu trong tiềm thức, đó là mình chán ghét đồ tiện nhân Hứa Thu kia, mình cũng không làm thế nào được ! Có điều cậu đừng lo lắng, cha mình là ai chứ ? Hứa Trọng Tấn đó nhá ! Chỉ dậm chân một cái, thành Bắc Kinh cũng phải rung chuyển. Tuy rằng ông ấy không thích mình, nhưng dù sao mình cũng là đứa con gái duy nhất của ông ấy rồi, chắc chắn ông ấy sẽ có biện pháp. Có điều bây giờ cậu khoan hãy đi tìm cái tên Tổng Dực hại dân hại nước kia, để cho anh ấy ngồi ăn năn hối lỗi một chút, tỉnh táo lại đã !"

Tôi thăm an tâm, vừa cười vừa véo miệng nàng một cái : "Coi cái miệng cậu này !"

Nàng cười, cúi đầu về phía tôi, dựa sát vào tôi. Hai cái đầu cùng kề sát vào nhau, có cảm giác khiến người ta thấy an tâm hơn nhiều.

Ban ngày muốn nhờ thuốc để ngủ vốn không dễ, lúc này tôi và Ma Lạt Năng nói chuyện câu được câu chăng, thế mà lại mơ màng ngủ. Lúc tỉnh giấc, phát hiện ông Hứa và bà Vương cùng ngồi trong phòng bệnh, tôi vô cùng xấu hổ, vội tụt khỏi giường đi giày vào, Ma Lạt Năng cũng bị tôi đánh thức, mơ mơ màng màng gọi tôi : "Mạn Mạn ?"

"Minh đây."

Nàng cười : "Minh vừa nằm mơ, mơ thấy hai bọn mình đi tới quán ăn đêm chơi, nhìn thấy một người con trai, trông bộ dáng giống công[1]..." Tôi mất lạnh tay lẹ vôi vàng bịt miệng nàng lại, quay nhìn ông Hứa giọng cười : "Cháu chào bác Hứa ạ !"

Ông Hứa cũng cười : "Chào cháu."

Vẻ tươi cười của Ma Lạt Năng lập tức biến mất, đờ đẫn nhắm hai mắt lại.

Tôi nói với Ma Lạt Năng : "Mai mình lại tới thăm cậu." Sau đó lại chào từ biệt ông Hứa và bà Vương.

Ra khỏi phòng bệnh, tôi thấy Lục Lệ Thành và Tống Dực vẫn đang ở bên ngoài phòng bệnh. Lục Lệ Thành vừa thấy tôi, liền chỉ vào cái đồng hồ trên cổ tay : "Cô có biết cô ở trong đó bao nhiêu lâu không ?"

Tôi vừa định đáp lại, cửa phòng bệnh đã lại mở ra, ông Hứa đi ra, Lục Lệ Thành và Tống Dực lập tức đứng lên cả, Lục Lệ Thành kêu một tiếng : "Chú Hứa", Tống Dực chỉ cúi đầu không nói năng gì cả.

Ông Hứa gật đầu với Lục Lệ Thành rồi nói với tôi : "Chúng ta tìm chỗ nào ngồi một chút, có được không ?"

Đương nhiên là tôi đáp : "Vâng ạ."

Ông Hứa dẫn tôi và một căn phòng nhỏ cạnh phòng bệnh, ông ấy đóng cửa lại, lại rót cho tôi một chén nước : "Mới vừa rồi thấy cháu và tiểu Liên nằm chụm đầu vào nhau trên giường, tôi có một ảo giác, hình như tôi có hai đứa con gái. Nhưng trên thực tế, tiểu Thu và tiểu Liên chưa bao giờ thân thiết với nhau như vậy."

Tôi không biết phải nói gì, chỉ đành cúi đầu uống nước.

"Tiểu Liên đã kể cho cháu nghe một chút về chuyện giữa nó và chị nó rồi chứ ?"

Tôi đáp một cách cẩn trọng : "Có kể lại một ít ạ."

Có vẻ như ông Hứa nhìn thấu những băn khoăn trong lòng tôi, cười thản nhiên : "Trước kia tôi hay gọi tiểu Liên là Liên Surong, sau khi nó được phẫu thuật xong, tôi không còn gọi nó là "Liên Surong" nữa, có điều cả ngày nó chỉ thích đấu chọi với tôi, mà chưa từng quan tâm tới sự thay đổi này."

Tôi thăm hiểu được chút gì đó, hỏi đầy chờ mong : "Giấu diếm Ma Lạt Năng chuyện thận cấy ghép được lấy từ Hứa Thu là chủ ý của bác sao ạ ?"

Ông ta gật đầu : "Tình trạng hiện tại của tiểu Liên vô cùng tệ, bài xích rất mãnh liệt. Sáu năm trước, lúc thận của nó suy kiệt, sau nửa năm thị lực mới thoái hóa tới tình trạng không nhìn thấy. Có điều bây giờ, từ hôm qua phát bệnh cho tới hôm nay, chỉ trong vòng một ngày, nó đã ở tình trạng nửa mù. Thầy thuốc đã phát động tìm thận thích hợp trong cả nước, có điều dù sao cũng là thận của người ta, không phải là một loại hàng hóa muốn mua là có thể mua được, tôi chỉ sợ cho dù tôi có biện pháp, cũng không còn kịp."

Hy vọng vừa dấy lên đã lập tức tan thành mây khói, chén nước của tôi rơi xuống đất, gậy bị ướt cả, có điều ngay cả sức đề động đây chân cũng không còn.

Về mặt của ông Hứa cũng vô cùng bi ai : "Hôm nay tôi chỉ ngồi yên trong nhà, cứ tự hỏi lại vấn đề này. Không cần biết y học giải thích về trường hợp này như thế nào, tôi cảm thấy xét cho đến cùng nguyên nhân vẫn nằm chính trên người tiểu Liên, có lẽ nó cũng không muốn như vậy, có điều đầu óc nó chấp hành một cách trung thực những ý nguyện nằm sâu tận đáy lòng, nó thống hận, kháng cự quá thận của Hứa Thu"

Đối với một người cha mà nói, đau khổ nhất chính là con cái không coi mình vào đâu, và người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, mà ông ấy đã gặp cả hai, tôi cũng định nói gì đó, có điều không biết phải nói gì.

Ông ấy cầm một quyển nhật ký đặt trước mặt tôi : "Đây là nhật ký của tiểu Thu, quyển nhật ký vốn do mẹ của nó để lại cho nó, từ lúc nó bắt đầu biết viết, đã có thói quen thổ lộ hết thấy vui buồn yêu giận, thói quen này vẫn giữ cho tới tận trước lúc nó xảy ra tai nạn xe hơi."

Điểm nghi ngờ cuối cùng trong lòng tôi rốt cuộc đã rõ ràng : "Bác biết những chuyện mà Hứa Thu đã đối xử với Ma Lạt Năng trước đây sao ạ ?"

Ông Hứa im lặng một lát rồi gật đầu, trong mắt chứa đầy bi ai và tự trách.

"Tuy thế, cháu vẫn không hiểu vì sao bác phải đưa bản nhật ký này cho cháu ? Muốn cháu nói cho Ma Lạt Năng rằng bác đã biết hết thấy những gì cô ấy phải chịu đựng hay sao ạ ? Vì sao bác không tự nói với cô ấy ạ ?"

"Tôi đã mất đi một đứa con rồi, không thể mất đi thêm một đứa nữa, đặc biệt những quả trái ngày hôm nay đều do năm đó tôi gây ra cả. Nếu tôi có thể thương lượng với tiểu Thu trước khi cưới a Vân, lấy được sự đồng ý của tiểu Thu trước đó, quan tâm tới tâm lý của nó, có lẽ nó sẽ không hận tiểu Liên như vậy. Nếu tôi có thể sớm phát hiện ra tiểu Thu là một đứa trẻ như thế nào, sớm giáo dục nó một chút, thì có lẽ sẽ không dẫn tới tai nạn xe cộ sau này. Nếu tôi có thể làm tròn trách nhiệm của một người cha đối với tiểu Liên, con bé sẽ không phải chịu áp lực tinh thần suốt bao nhiêu năm như thế, mà có lẽ thận của nó cũng không mắc bệnh. Tôi rất muốn cởi bỏ những khúc mắc của tiểu Liên, nhưng tôi đã bất lực. Bằng dày ba thước, sự ngăn cách gần ba mươi năm giữa tôi và tiểu Liên, không phải tôi cứ muốn cố gắng là có thể hóa giải được. Tôi đưa bản nhật ký này cho cháu, tức là đem ký thác hy vọng cuối cùng lên người cháu, xin cháu giữ con bé lại."

Người đàn ông ngồi trước mặt tôi đây đã cởi bỏ hết mớ áo khoác hoa lệ của thể tục, ông ấy chỉ còn là một người cha sớm bạc tóc, bị thương vô hạn. Tôi ôm cuốn nhật ký vào lòng, đáp một cách mạnh mẽ : "Cháu sẽ, bởi vì cháu không thể chịu nổi sự tử vong của người thân thêm một lần nữa."

Tôi và ông Hứa một trước một sau đi ra khỏi phòng, ông Hứa chào Lục Lệ Thành một câu rồi quay lại phòng bệnh. Tôi ngồi xuống cạnh Tống Dục : "Tống Dục, tốc độ suy kiệt thận của Ma Lạt Năng vô cùng nhanh chóng, cô ấy đã nửa mù, nếu cứ với tốc độ đó, chỉ sợ cô ấy không thể đợi được người cho thận thích hợp."

Tống Dục ngây như gỗ nhìn tôi, trong đôi tròng mắt đầy tinh thần phần chân bông bột phủ đầy một lớp màn màu xám ngắt. Trong phút chốc, những oán khí của tôi vì Ma Lạt Năng đối với anh đã tan thành mây khói. Đúng như lời của Ma Lạt Năng, trước đó chúng ta cũng không phải Gia Cát Lượng, chúng ta chỉ có thể lựa chọn ngay lập tức, có lẽ sai lầm, có điều chúng ta chỉ biết làm đúng theo những gì con tim mình dẫn dắt.

"Cô ấy không trách anh."

Nắm tay Tống Dục nắm chặt lại thành một nắm đấm đầy thống khổ, những ngón tay trắng bệch.

Tôi nghĩ một lúc thật lâu, rồi mới nói : "Lúc em biết anh ở cùng một chỗ với Ma Lạt Năng, em đau khổ tới mức hận không thể khiến cho mình hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này. Có điều cho dù trong lòng em đau khổ sở, đau đớn tới mức nào, cho tới bây giờ em chưa bao giờ trách anh. Em vẫn canh cánh trong lòng, rốt cuộc anh có yêu em hay không, có phải từ đầu tới giờ không hề yêu, mà chỉ bị em cảm động, hay là có yêu một chút, nhưng lúc gặp Ma Lạt Năng thì đã quên hết rồi. Thật ra, em cũng không cần biết đáp án là gì, chỉ là em muốn một đáp án, xin anh nói rõ cho em biết."

"Ô Mạn, sao mà cho tới tận bây giờ cô vẫn còn dây dưa này đó thế ?" Trong mắt Lục Lệ Thành ẩn chứa những thất vọng và đau khổ khó nói nên thành lời.

Tôi không để ý tới anh ta, chỉ nói với Tống Dục : "Em chỉ muốn anh ngồi nghĩ kỹ lại những chuyện giữa anh và Ma Lạt Năng, điểm tốt của cô ấy rốt cuộc là vì cô ấy có đôi mắt trong tự như mắt Hứa Thu, trong cơ thể cô ấy có quả thận của Hứa Thu, hay là vì cô ấy là Ma Lạt Năng ? Bản thân kết quả không quan trọng, quan trọng là anh xem xét kỹ lại chính trái tim của mình. Tống Dục, anh có biết là rằng đích xác là bọn em đều yêu anh, nếu mất đi anh, bọn em sẽ đau khổ, sẽ khóc, nhưng trên đời này những nấc thang đẹp để không chỉ có trong tình yêu, đau khổ, khóc lóc qua đi, bọn em vẫn có dũng khí để bước tiếp trên con đường của mình, có điều bọn em cần phải đối mặt, cần một câu trả lời cho hết thảy những gì mình đã từng trả giá. Câu trả lời đó giống như một dấu chấm tròn, khiến bọn em có thể chấm dứt giai đoạn này, bước tiếp sang một giai đoạn khác."

Tôi đứng dậy, đầu cũng không quay đầu lại, nhanh chóng bỏ đi. Lục Lệ Thành vội vàng đuổi theo từ phía sau : "Về nhà à ?"

"Tôi muốn đi mua chút cà phê trước đã."

"Làm gì chứ ?"

"Nghiên cứu tư liệu trị tâm bệnh."

Anh ta thoáng liếc cái gói mà tôi ôm trong lòng, không nói gì nữa.

Về tới nhà, tôi ngồi vào trước bàn, vặn đèn bàn cho sáng lên, bên trái là gói bánh bích quy, bên phải là cốc cà phê, cầm lấy quyển nhật ký định mở ra, lại thấy run sợ.

Tôi đi ra trước giường, thoáng quan sát cảnh phồn hoa mờ ảo của đô thị này.

Trong cuốn nhật ký này, tôi không chỉ có cơ hội nhìn tới Ma Lạt Năng, mà còn có thể thấy Tống Dục, từ lúc tôi mười bảy tuổi cho tới năm tôi hai mươi bảy tuổi, bảy năm thiếu vắng anh trong sinh mệnh tôi.

Lúc nhìn tới những đau xót đè nén trong đáy mắt anh, lúc nhìn thấy nụ cười ôn hòa nhưng không mang chút hơi ấm của anh, lúc nhìn tới những cử chỉ lịch sự mà xa cách của anh, vô số lần tôi đã muốn biết rốt cuộc trong bảy năm đó chuyện gì đã xảy ra ? Tôi muốn biết những bị mật đã bị thời gian vùi lấp, nhưng khi đáp án đặt ngay trước mắt, tôi lại thấy sợ hãi.

Một lúc lâu sau, tôi đi ra phòng khách, rót cho mình một chén rượu, có lẽ tôi sẽ dùng tới nó.

2

Khóa cửa lại, ngồi vào bàn, tôi mở ra trang nhật ký thứ nhất.

Toàn bộ đều là những tấm ảnh đen trắng của một người con gái, dài chừng một tấc[2], hai tấc. Người con gái trong ảnh chụp tuy ngũ quan không thực xuất sắc, nhưng quý ở cái khí chất, ở khí khái hiên ngang, rất có phong thái của một vị cân quân không thua kém những bậc mày râu. Trang giấy có tấm ảnh chụp hơi ố vàng, lại có những tấm ảnh chụp từng bị thấm nước, hơi nhàn nhàn.

Trước mắt tôi như hiện ra hình ảnh một người con gái trốn một mình trong phòng, vừa ngắm tấm ảnh, vừa lẳng lặng rơi nước mắt, nước mắt ướt nhoe cả tấm ảnh.

Nhớ mẹ vô cùng ! Sao mẹ lại có thể bỏ được đứa con bảo bối của mẹ chứ ? Cho dù tình thương của cha có bao la bao nhiêu đi chăng nữa, cũng vĩnh viễn không bù lại được sự thiếu thốn tình cảm của mẹ, huống chi chẳng mấy chốc cha đã không còn thuộc về mình con rồi, cha sẽ cưới một người đàn bà

khác, cha sẽ cùng một người đàn bà khác sinh ra một đứa trẻ, cha sẽ yêu bọn họ.

Tôi lật sang trang tiếp theo.

Vì sao lại bắt tôi phải gọi người đàn bà kia là mẹ chứ ? Không, tôi chỉ có một người mẹ ! Chẳng lẽ cha đã quên mẹ rồi sao ? Bọn họ đều nói người đàn bà này xinh đẹp hơn mẹ, không bao giờ ! Mẹ mới là người xinh đẹp nhất. Mẹ ơi, cho dù toàn thế giới đều quên mẹ, thì vĩnh viễn con cũng không quên !

Tan học về nhà, phát hiện ra cái ghế mẹ thường ngồi đã không còn, người đàn bà kia nói cái ghế đã cũ quá rồi, vừa hay có hàng đồng nát tới mua đồ cũ, liền bán đi. Cha nghe thấy, không nói gì. Tôi hận bọn họ ! Cái ghế đó là do mẹ mua, là cái ghế mà mẹ đã từng ngồi, chẳng lẽ cha đã quên rồi sao ?

Cha mua hai bộ quần áo kiểu cách giống nhau, cái lớn cho tôi, cái nhỏ cho con nhóc kia. Con nhóc kia vui vẻ mặc, sau khi mặc xong lại chạy tới nói chuyện với tôi. Nó gọi tôi là "chị", tôi là chị của nó sao ? Không phải ! Tôi cảnh cáo không cho nó gọi tôi là "chị", nó không hiểu gì cả, giống như một con ngốc nói : "Nhưng chị chính là chị của em mà." Tôi không thêm đề ý tới nó nữa, đợi khi nó đi khỏi, tôi cố ý đánh đổ mực, làm hỏng cái váy của mình, mẹ tôi chỉ có mình tôi là con gái ! Ai ngờ con nhóc kia lại nói với cha, là lấy váy của nó cho tôi. Đồ ngốc ! Chẳng hiểu biết gì cả ! Đây là loại đàn bà không được học hành giống mẹ nó. Chẳng lẽ không biết là tôi lớn hơn nó sao ?

Con nhóc kia trèo lên cầu thang lên lầu cũng không nên thân, tôi mắng nó là đồ ngốc, nó còn quay lại nhìn tôi cười, đúng là đồ ngu xuẩn đáng thương ! Lúc tôi chừng đầy tuổi, đã có thể đọc thuộc lòng ít nhất ba trăm bài thơ Đường rồi.

Đêm qua, sau khi tôi đi WC xong, lúc đi qua phòng cha, nghe thấy bên trong có tiếng động, đột nhiên muốn biết bọn họ đang làm cái gì. Tôi dán tai vào cửa, nghe thấy người phụ nữ kia vừa cười vừa thờ, bọn họ đang làm gì chứ ? Chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp ! Đúng là một người đàn bà xấu xa. Lúc quay về, tôi lên đồ keo dán lên tóc con nhóc kia, sáng hôm sau tóc của nó bị dính sạch vào nhau, nó đau đến phát khóc.

Nhìn thấy người đàn bà kia ôm cha, tôi không thể chịu nổi, muốn khóc mà không khóc được. Tôi chạy xuống lầu, con nhóc kia đang ngồi vẽ gì đó trên mặt đất, vừa thấy tôi liền gọi "chị ơi", tôi chạy qua đó, lại đẩy nó ngã nhào xuống đất, cảnh cáo nếu nó dám gọi tôi là "chị" nữa, tôi sẽ đánh chết nó. Nó khóc, tôi vội vàng chạy trốn, vừa chạy vừa khóc.

Thế mà người đàn bà kia lại dám tự xưng là mẹ tôi khi tới gặp mặt giáo viên của tôi, tôi muốn nói là không phải, có điều nói không nên lời, lại còn phải ngoan ngoãn đứng cạnh bà ta. Tôi sợ người ta nói tôi không phải con nhà gia giáo, cha nói mẹ là người phụ nữ có khí chất và đáng kính nhất trên thế giới, sao tôi có thể để người ta nói tôi là con nhà không có gia giáo chứ

Con nhóc ngồi làm toán, nó tới hỏi tôi bài tập, tôi cười tủm tỉm nói cho nó : "Mày rất ngốc mày có biết không ? Mấy thứ đơn giản này ai cũng làm được." Nó quệt môi như muốn khóc, tôi liền cầm bức tranh tôi đoạt giải đưa cho nó xem, lại chỉ vào bức tranh mà nó vẽ rồi nói : "Xấu không chịu được, đừng có để nó cạnh chỗ tao, tao cảm thấy bị dọa sợ chết đi được." Nó vừa khóc vừa xé rách bức tranh của mình, rồi vứt cả đồng bút sáp màu đi, nói với người đàn bà kia là nó không thích vẽ nữa.

Trước mặt mọi người, tôi thích gọi con nhóc kia là "em gái", bọn họ thường nói với con cái mình : "Thấy Hứa Thu nhà người ta chưa, thật ra đáng chị lớn." Con nhóc kia cũng không còn gọi tôi là "chị" nữa. Tôi vui sao ? Tôi không vui ! Sao chứ ? Không biết. Tôi phải vui mới đúng chứ, tôi vui !

Cha và người đàn bà kia ra ngoài ăn, trong nhà chỉ còn tôi và con nhóc, con nhóc ăn cơm xong ngồi xem TV, trước kia nó thích ngồi vẽ, thích múa, nhưng đều bỏ cả, hiện giờ nó đã biến thành một người chẳng biết làm gì cả, chỉ biết ngồi một chỗ xem TV. Tôi ngồi vẽ trong phòng, không biết vì sao lại vẽ bức tranh này, lại là con nhóc kia.

Trong nhật ký có một bức ký họa, vẽ hình một cô bé con đang ngồi vẽ, góc bức tranh có chữ ký của Hứa Thu, không cần biết là đường nét ký họa hay chữ ký đều khiến người ta cảm thấy người vẽ là một kẻ tài hoa hơn người.

Từ sau khi tôi cười nhạo con nhóc kia trước mặt bạn bè nó, con nhóc kia bắt đầu trốn tránh tôi. Thực không thú vị! Tôi quyết định đổi sang chơi một trò khác.

Tôi mua hai con búp bê cô, lại bảo với con nhóc kia rằng hai chúng ta mỗi người một con, mắt nó sáng rực lên, thực vui vẻ, lại hỏi tôi với vẽ không tin nổi : "Thật vậy sao ?" Tôi nói rất hòa thuận : "Đúng vậy, sau này chúng ta cùng tưới nước, đợi cô búp bê lớn lên, sẽ thấy tóc trên đầu nó dài ra." Nó thật vui vẻ.

Tôi lại lấy đồng kẹo của mình chia làm hai cho con nhóc kia một nửa, người đàn bà kia và nó đều vô cùng vui vẻ. Tôi cũng thực vui vẻ, thấy hai người đó thật đáng buồn, chỉ có mấy cái kẹo đã có thể lấy lòng bọn họ.

Tôi bảo con nhóc có thể gọi tôi là "chị", nó vô cùng vui sướng, lại hỏi tôi một lần nữa : "Thật chứ ạ ?" Tôi nói "thật", nó lập tức gọi, tôi trả lời, cả nó và tôi cùng cười.

Trong trường tổ chức thi đọc diễn cảm thơ, tôi khuyến khích con nhóc đi thi, nó nói nó không làm được, tôi liền nói : "Được chứ, giọng của em rất êm tai, nhất định là có thể." Con nhóc kia liền đi đăng ký.

Kế hoạch của tôi đã thành công. Trong trận thi đọc diễn cảm thơ, trước mặt toàn thể mọi người con nhóc đã bêu xấu, lúc mọi người ngồi dưới đang phá lên cười, tôi đứng bên cạnh sân khấu. Tôi cứ nghĩ nó sẽ khóc, ai ngờ nó chỉ biết nhìn tôi chăm chăm, tôi gần như không cười nổi, nhưng lại thấy thế thì quá vô lý, nên vẫn mỉm cười.... Con nhóc vứt búp bê cô đi, tôi cũng vứt con búp bê cô của mình đi, nó vốn chỉ là một mồi câu, chỉ dùng để khiến con nhóc kia mắc câu mà thôi.

Nhật ký của Hứa Thu rất hay gián đoạn, chứ không phải được viết hàng ngày, có đôi khi nửa năm mới viết một chút. Có thể nhận ra chị ta cũng không phải một người có thiên hướng thích thổ lộ tâm sự. Bất quá qua những dòng chữ ít ỏi đó, đã có thể nhìn ra quá trình thay đổi tâm tình của Hứa Thu và Ma Lạt Năng. Tôi có thể thấy Hứa Thu nếm trải sự ngọt ngào nhờ những điểm thông minh nho nhỏ của chị ta, rồi từ sự thông minh nho nhỏ chuyển sang chói ngời rực rỡ. Tôi cũng thấy Ma Lạt Năng càng ngày càng tự ti, càng ngày càng nhát gan, càng ngày càng thu mình lại trong một cái vỏ nặng nề, trốn lánh tới mức hận không thể khiến mình trở nên vô hình. Cùng với việc chức quan của cha hai cô bé càng cao, thời gian ở nhà làm bạn với hai cô bé càng ít, bình thường ở nhà chỉ có hai chị em và một người bảo mẫu già sống chung với nhau. Có một khoảng thời gian dài, ông Hứa bị phải ra tỉnh ngoài, đại khái vẫn nghĩ rằng giáo dục ở Bắc Kinh tốt hơn, nên vẫn để hai chị em ở lại Bắc Kinh, xét về mặt nào đó, đối với hai chị em đối phương là người nhà duy nhất, có điều hai cô bé vẫn không thể làm bạn với nhau, ngược lại lại ghét bỏ lẫn nhau.

Tôi lật xem từng tờ từng tờ một, cảm giác vừa ghét vừa thương Hứa Thu, có thể thấy chị ta tài hoa hơn người, có điều sau về ngoài chói ngời rực rỡ đó, lại là một linh hồn tịch mịch, cô độc và vận vẹo. Không một giây một phút nào chị ta không ngừng chú ý tới một bóng dáng bên người : Ma Lạt Năng. Thú vui của chị ta là tiếp cận, gây thương tổn, rồi xa, lại tiếp cận, thậm chí tôi bắt đầu hoài nghi rốt cuộc chị ta ghét Ma Lạt Năng nên mới gây thương tổn cho nàng, hay là vì muốn Ma Lạt chú ý nên mới có tình gây thương tổn nàng.

Thời gian của nhật ký dần tiến tới khoảng thời gian Hứa Thu xuất ngoại, tâm trạng của tôi càng lúc càng nặng nề hơn. Lúc đó, Ma Lạt Năng và Hứa Thu đã không đội trời chung, có điều Hứa Thu đã khinh thường đem sự chú ý lên người Ma Lạt Năng, những dòng chữ trong nhật ký càng ngày càng lộ ra sự miệt thị đối với Ma Lạt Năng, và những tuyên bố đầy kiêu ngạo : Hai người mà một kẻ bình thường, một kẻ vĩ đại, thì nguyên nhân chính chỉ bởi vì mẹ của chị ta là một người đàn bà vĩ đại, mà mẹ của Ma Lạt Năng chỉ là một người đàn bà không có văn hóa, không được giáo dục.

Sau khi ra nước ngoài, bằng trí tuệ và tài hoa của mình, mọi việc vô cùng thuận lợi với Hứa Thu, chị ta hưởng thụ sự đeo đuổi của những người đàn ông trung chung, có điều trong nhật ký lại tỏ ra vô cùng miệt thị và cười nhạo bọn họ.

Trong một lần nhóm du học sinh Trung Quốc tụ hội, chị ta quen biết Tống Dực. Kỳ thật từ đầu tới cuối chị ta không gọi ra tên của Tống Dực, nhưng tôi tin rằng chữ "hắn" này chính chỉ là Tống Dực.

Tôi chưa bao giờ gặp qua người nào có thể cười tươi rạng rỡ như ánh mặt trời như vậy, có điều sau lưng mặt trời vẫn là mặt trời sao ? Mỗi người đều có mặt u tối, mặt u tối của hắn là cái gì ?

Thật đáng chơi đùa, tôi đưa số điện thoại cho hắn, thế mà hắn không gọi điện cho tôi, đúng lúc cuộc sống đang thực nhàm chán, tôi thích động cân não.

Bạn bè gặp gỡ ở bãi biển, nghe nói hắn cũng đi, nên tôi cũng đi. Tôi mặc một chiếc váy vô cùng mỹ lệ, lại mang theo cả cây đàn violon của mình. Ăn đồ nướng xong, mọi người cùng thấp nền, ngồi tụ tập trên bãi biển chuyện trò. Bạn bè bảo tôi kéo một bài, tôi vui vẻ đồng ý, cố ý ngồi cách xa bọn họ một chút, tặng cho hắn một bóng hình bên bờ biển rộng. Tôi chọn ca khúc "Lương Chúc"[3], bởi vì những ánh sao li ti đầy trời kia rọi chiếu xuống biển khơi mênh mông khiến cho người ta thấy tịch mịch, nghe nói hắn có thể viết thơ cổ, cho nên tôi tin là hắn sẽ biết. Sau khi khúc nhạc kết thúc, ngay cả những người ngoại quốc đang ngồi xa xa kia đều vỗ tay, tôi vội vàng quay lại, chỉ mong thấy rõ những gì nơi đáy mắt của hắn. Có điều trong mắt hắn chỉ có sự tán thưởng, chứ không có chút gì khác.

Đàn của tôi cũng đã kéo cho hắn nghe rồi, phác họa của tôi cũng đưa cho hắn xem rồi, tuy chưa tới mức múa vũ bale cho hắn xem, nhưng vừa khéo là hắn mời tôi khiêu vũ. Vũ điệu Latin nhiệt tình như thế, tôi như một con bướm bướm phấp phới bám lấy khuỷu tay hắn, thế mà hắn vẫn không động tâm ! Thực kích thích, từ nhỏ tới lớn, đối với bọn con trai, có đôi khi chỉ cần đưa cho bọn họ một bức phác họa bọn họ đang trầm tư, phía dưới có chữ ký của tôi, đã đủ khiến cho bọn họ liêu chết bám riết. Hắn ta truy cầu cái gì chứ ?

Tôi định thu dưỡng một con chó bị bỏ rơi, liền gọi điện cho hắn, nói rằng xe mình đã bị hỏng, có điều đã trót hẹn với trung tâm từ thiện tới đón con chó bị bỏ rơi đó rồi, hỏi hắn có thể chờ tôi một đoạn được không, hắn đồng ý. Tôi chọn trước trên mạng con chó xấu nhất, xem chừng chẳng có ai thèm nhận nó, lúc hắn nhìn thấy nó cũng lắp bắp kinh hãi, nói tôi thật đặc biệt. Tôi thật là đặc biệt!

Mấy lần hắn tới đưa đồ ăn của chó cho cậu cậu, tôi vừa khéo khiến hắn mời tôi và cậu cậu cùng đi tản bộ. Kỳ thật, đàn ông cũng chẳng khó không chế, chỉ cần bạn chịu khó mỉm cười và dịu dàng, bọn họ sẽ dễ dàng chấp nhận sự ám chỉ của bạn, lại cứ tưởng rằng chính mình mới là người chủ động.

Tôi để hắn thấy tôi quen tiền cho Dự án Hy vọng, lại cho hắn xem những bức thư mà đám trẻ con viết cho tôi. Hắn liền góp sức cùng tôi dạy học cho hai đứa trẻ ở Quý Châu. Hắn lại thường xuyên tới chỗ tôi đưa đồ ăn cho cậu cậu. Tôi thường xuyên tới xem hắn chơi bóng rổ, lại ngồi vẽ phác họa bên ngoài sân bóng rổ. Thật kỳ quái ! Tôi ngồi vẽ phác họa không vì để cho người khác nhìn, tôi chỉ muốn vẽ lại hình ảnh của hắn. Thậm chí tôi cũng không coi trọng hình thức biểu hiện có đẹp hay không, chỉ cố gắng nắm bắt lấy những cảm giác trong khoảnh khắc, có điều hắn lại vô cùng thích bức phác họa đó, không chịu rời tay, trong đôi mắt hắn không chỉ gần tới trong tim.

Mang cậu cậu ra ngoài chơi, tôi dùng đàn violon kéo đàn theo tiếng cậu cậu sủa, cùng cậu cậu kẻ xướng người họa, tôi không tạo nhả, cũng không xinh đẹp, nhưng hắn lại nhìn tôi bật cười.

Lễ tình nhân, hắn gọi điện cho tôi, hẹn tôi ra ngoài. Tôi hỏi : "Anh có biết hôm nay là ngày gì sao ?" Hắn nói biết. Tôi đồng ý. Tôi thật vui vẻ, chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ vui vẻ vì có một người con trai hẹn tôi ra ngoài, loại cảm giác này làm tôi sợ hãi, có điều nó mới ngọt ngào làm sao.

Vui vẻ sao ? Loại cảm giác này gọi là vui vẻ sao ? Tôi cảm thấy mình không còn là mình nữa. Tôi đã quen với việc giấu mình trong bóng đêm, rình rập, phân tích người khác, mà hắn lại kéo tôi chạy dưới ánh mặt trời. Ánh mặt trời ở California quá chói lòa, mà hắn lại càng chói lòa hơn so với ánh mặt trời ở California.

Tôi dùng tay, buông chén cà phê trong tay ra, thay vào đó bằng chén rượu, uống mấy ngụm, rồi mới tiếp tục được.

Lúc từ biệt hắn, tôi chạy tới cửa kiểm phiếu, hắn đột nhiên kéo tôi trở lại, hôn tôi. Tôi không quen để nội tâm của mình bại lộ trước mặt người khác, chỉ để cho hắn chạm nhẹ vào môi mình một cái, đã đẩy hắn ra. Hắn tựa như mặt trời, có thể để lộ bản thân không chút kiêng nể, tôi bị sự thẳng thắn và chói lòa của hắn hấp dẫn, có điều cũng không quen với việc hòa mình vào sự thẳng thắn và chói lòa của hắn. Tôi cũng chói lòa, có điều sự chói lòa của tôi là do tạo ra, giống như một bức tranh giành cho người khác xem. Sự chói lòa của hắn do tự nhiên mà có, là nội tâm chân thật nhất của hắn. Hắn không hiểu được sự khác biệt giữa hai chúng tôi, có điều tôi lại hoàn toàn hiểu rõ.

Đại khái New York mới là đô thị chân chính của thế giới, Manhattan, là nơi tụ tập của những kẻ giàu nhất thế giới, đồng thời cũng là nơi tụ tập của những kẻ nghèo nhất thế giới, ban ngày mọi người cùng chung hưởng hết thấy mọi thứ, có điều khi đêm xuống, mỗi ngã tư đường lại thuộc về những kẻ du cư thuộc những quốc gia khác nhau. Trên thế giới còn đô thị nào mà ánh sáng và bóng tối lại đối lập mãnh liệt như thế sao ? Tôi thích New York, tôi cảm thấy nó càng giống tôi.

Hắn ngã xuống trước người tôi trong lúc say mềm quần áo xộc xệch, đánh đổ bình hoa khiến vấy tôi ẩm ướt cả. Hắn tiện tay cầm lấy những bông hoa đang rơi trên mặt đất kia tặng cho tôi, vừa cười vừa nói : "Tiểu thư, nếu như tôi có bị ngã, thì cũng chỉ bởi vì cô quá mỹ lệ." Tất cả mọi người vừa la hét vừa cười ầm lên, chỉ có tôi và hắn là đôi trông mắt vẫn lạnh như băng. Chỉ trong một nháy mắt, hắn và một người phụ nữ đầy kích tình trên cầu thang, trong nháy mắt kế tiếp, hắn mời tôi khiêu vũ cùng hắn, nói tôi và hắn có một đôi mắt giống màu nhau.

Hôm nay, tôi thử dùng cần sa.

Hắn khuyên tôi dùng thử cần sa và rượu mạnh cùng lúc, tôi cũng thử.

Hắn cho tôi bạch phiến, tôi từ chối. Hắn cười, sợ rồi sao ? Tôi nói với hắn, tôi đã bị địa ngục hấp dẫn, có điều vẫn chưa muốn rơi vào địa ngục. Hắn hít một chút, sau đó hôn tôi. Trong bóng đêm, chỉ có tôi và hắn, tôi cũng không cự tuyệt.

Nếu nói hắn là ánh sáng, thì hắn chính là bóng đêm. Khi hắn gọi điện cho tôi, tôi cảm thấy tôi khao khát ánh sáng, nhưng khi tôi thấy hắn cầm chén rượu đầy tao nhã, mời tôi, tôi cảm thấy tôi khao khát được cùng say mềm với hắn.

Tôi uống mấy ngụm rượu, trầm nghĩ một chút, Hứa Thu vẫn quen ẩn giấu chính bản thân mình, cho nên nhật ký của chị ta ngắn mà mơ hồ, ở mặt này có hai chữ "hắn", một cái chỉ Tổng Dục, một cái chắc hẳn chỉ cái người mà chị ta mới quen được ở New York, kẻ đã ngã trước mặt chị ta. Không biết vì cái gì, tôi đột nhiên nhớ tới người đàn ông đã hôn tay tôi. Tôi cũng không rõ lắm về cảm giác của mình, có điều ngực đau nhói lên, phải nghỉ một lát rồi mới dám xem tiếp.

Chúng tôi chia nhau một miếng cần sa, tôi hỏi hắn vì sao không dùng bạch phiến, hắn nói : "Bởi vì tôi cũng không muốn rơi vào địa ngục." Hắn cũng hít, nhưng nghiêm khắc không chế số lần, tuyệt không để nghiện. Hắn hôn tôi, tôi nói tôi đã có bạn trai, hắn cười như không.

Chúng tôi phát sinh quan hệ, hắn cưỡng bách, nhưng tôi cũng không nghĩ tôi là một kẻ bị cưỡng gian vô tội. Trong tận cốt tủy mỗi nữ nhân đều có những điều bị tiềm ẩn, chẳng qua hắn thỏa mãn những dục vọng tiềm tàng của tôi. Hắn kinh ngạc khi thấy tôi là xử nữ, câu trả lời của tôi dành cho hắn là một cái tát. Lần đầu tiên trong điện thoại tôi và hắn cãi nhau.

Tôi thở mạnh một hơi, đoạn văn này, phần đầu chắc là Hứa Thu và người kia, câu cuối mới là chị ta và Tổng Dục.

Đi ăn cơm với khách hàng, gặp phải hắn, cả hai chúng tôi đều không nghĩ rằng có một ngày sẽ gặp nhau ở ngoài ánh sáng, chúng tôi đều vô cùng kinh ngạc trước thân phận của nhau, cùng làm bộ như gặp nhau lần đầu tiên, bắt tay nhau như những người bình thường khác. Sau khi ăn xong, lại nhận được điện thoại của hắn. Lúc tôi nói chuyện với hắn, hắn cũng đi vào thang máy, trong thang máy chỉ có hai người bọn tôi, hắn thò tay vào trong váy áo tôi. Bạn trai của tôi đang ngọt ngào với tôi qua điện thoại, mà tôi lại đang thờ dốt dưới bàn tay của một người đàn ông khác. Tôi biết hắn cố ý, hắn hưởng thụ sự thao túng, lường gạt người khác, thật buồn là tôi cũng là một kẻ như vậy.

Số lần cãi nhau giữa tôi và hắn càng ngày càng nhiều, mỗi lần đều do tôi khiêu khích, chọc giận hắn. Mà thật đáng buồn làm sao khi tôi phát hiện ra, nguyên nhân của sự khiêu khích chỉ bởi vì tôi thấy áy náy. Tôi mà lại biết áy náy sao ? Tôi cứ ngỡ loại tình cảm này đã đã mất từ khi tôi còn nhỏ rồi chứ. Nếu nói tôi muốn tìm kiếm bóng đêm trên người hắn, mà thất vọng rồi, như vậy có lẽ tôi sẽ trở thành bóng đen lớn nhất trong cuộc đời hắn. Chẳng lẽ tôi không tìm được, thì tạo ra sao ?

Tôi nói với hắn là bạn trai tôi tới New York công tác. Hắn phá lên cười : "Cưng còn chưa vứt bỏ em trai sao ?" Tôi không biết phải trả lời thế nào.

Lúc ở sân bay, trong nháy mắt nhìn thấy hắn, tim tôi bỗng mềm mại lạ kỳ, quả thực không giống như tim tôi. Chúng tôi cùng đi ăn cơm, cùng trò chuyện, cùng xem đĩa, tới tới hắn hôn lên trán tôi rồi quay lại chỗ mình ở. Hắn đối với tôi như đối với một công chúa trong sáng nhất, lại không hề biết rằng tôi chỉ là một vũ nữ của bóng đêm.

Tôi gọi điện thoại cho hắn, nói rằng tôi sẽ không gặp lại hắn nữa, quan hệ giữa tôi và hắn chỉ như thế thôi. Hắn cười nói : "Đợi khi nào cưng chán chơi trò công chúa hoàng tử với em trai cưng rồi, cưng biết phải tìm tôi ở đâu rồi đấy." Tôi cũng cười, nói với hắn : "Tôi biết thiệp mời đám cưới của chúng tôi sẽ phải gửi tới đâu cho cưng."

Hai đồng nghiệp ngốc nghếch của tôi bị điều đi, cho tới tận lúc bọn họ đi rồi vẫn chưa biết ai làm cho bọn họ gặp phải nạn rớt đài. Tôi giúp bọn họ thu thập đồ đạc, tiễn bọn họ xuống lầu, bọn họ vô cùng cảm kích tôi, tôi lại khẽ cười lạnh một cái. Hắn tới đón tôi đi ăn cơm, tôi lại đột nhiên thấy bực bội. Lại cãi nhau một trận tung bùng với hắn. Tôi không phải thiên sứ, có điều bọn họ thích tôi trở thành thiên sứ, tôi cảm thấy vô cùng tịch mịch.

Dù sao Manhattan cũng rất nhỏ, nửa năm không gặp, vào đêm Giáng Sinh, rốt cuộc chúng tôi đã gặp nhau ở Times Square, tôi vẫn có cảm giác linh hồn của tôi khao khát hướng về phía hắn, linh hồn của tôi đã sớm rời khỏi thể xác, thế mà bạn trai tôi vẫn nắm tay tôi, vô cùng cao hứng và phấn chấn đón chờ năm mới. Hắn nắm tay bạn gái, đi xuyên qua đám đông hướng về phía bọn tôi, tôi muốn bỏ trốn, lại khao khát, chỉ có thể đứng im nhìn hắn bước tới

gần từng bước một. Hắn chào hỏi tôi, bắt tay với bạn trai tôi, cái cảm giác thân thiết như mới gặp lần đầu mà như thân quen từ lâu, kẻ này lại định lường gạt người khác ! Tôi vô cùng bị ai thương hại nhìn người hoàn toàn không hay biết gì bên cạnh mình. Tôi đột nhiên oán hận sự lương thiện không hay biết gì của hắn, không thể không chế nổi bản thân, lại cãi nhau với hắn trong đêm Giáng Sinh. Tôi đã thốt ra những lời nói gây tổn thương tới hắn, dĩ nhiên là tôi muốn bảo hộ hắn, để hắn không bị tôi tổn thương.

Tôi chỉ dùng một kẻ nhỏ, khiến cho bạn gái xuất thân tôn quý của hắn thấy một chút gì đó không nên thấy, cô ta cho hắn một bạt tai. Hắn biết là do tôi làm, cũng biết là tôi trả thù sự lường gạt của hắn đối với bạn trai tôi trong đêm Giáng Sinh. Hắn không quan tâm, chỉ ép tôi vào góc, ngấu nghiến hôn tôi. Mà tôi thì chỉ từ chối vài cái, rồi cũng ôm lấy hắn, lại hôn hắn còn kịch liệt hơn nữa. Hóa ra, tôi là một đóa hoa chỉ nở rộ trong bóng đêm.

Tôi phát hiện càng ngày tôi càng lười biếng, rất nhiều lúc, đối với những kẻ mạo phạm tôi, tôi cũng lười tiêu phí tâm lực để truy cứu. Thế mà, tôi lại không dễ dàng tha thứ cho những kẻ mạo phạm bạn trai tôi. Tôi hỏi hắn có quan tâm không ? Hắn nói hắn sẽ dùng chính năng lực của mình để đập tắt lời đồn. Có điều tôi lại bức bối khi thấy kẻ khác khiến cho hắn gần với những chuyện xấu xa mờ ám này, nên ngọn lửa trong tôi đã bốc cháy bùng rực. Kẻ rài lời đồn ban đầu đã phải cuốn gói khỏi Wall Street, vợ ông ta lại lấy sạch những tài sản của ông ta. Có điều bạn trai của tôi hoàn toàn không hay biết gì cả, vẫn dùng chính phương thức của mình chăm chỉ làm việc của mình, ngược lại, kẻ bàng quan như hắn lại rõ ràng rành. Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi nói : "Biết không ? Cũng có một linh hồn tà ác."

Tôi phát hiện ra càng ngày Hứa Thu càng nhấn mạnh vào mấy chữ "bạn trai tôi", tần suất xuất hiện của mấy chữ đó càng ngày càng cao. Những khi chị ta viết tới mấy chữ này, ngòi bút ấn mạnh tới mức suýt xuyên thủng cả giấy, không biết có phải chị ta dùng phương thức này để cảnh cáo mình cần nhớ rõ sự tồn tại của Tổng Dực không ?

Càng ngày chúng tôi càng cãi nhau thường xuyên hơn, tôi không biết rốt cuộc mình muốn làm gì. Trong xúc động tôi đưa ra lời chia tay, nhưng khi hắn quay người bỏ đi thật, tôi lại sợ hãi. Tôi không muốn nhảy múa mãi trong bóng đêm, tôi thích cảm giác hắn khiến trái tim tôi mềm lại, tôi thích lúc hắn mỉm cười với tôi. Tôi ôm lấy hắn, lấp bắp liên tục với hắn "Thật xin lỗi. Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của hắn, lớp hào quang đã bị tôi làm mờ ám, những gì mà tôi thích, đang bị tôi phá hủy. Tôi nên buông tay sao ? Tôi nên buông tay sao ?"

Con nhóc kia bị suy thận, cha thật lo âu, người đàn bà vô dụng kia đang khóc. Tôi không có cảm giác bị ai, chỉ cảm thấy rất vô lý, thế giới này thật hỗn loạn, thượng đế nói ông ta sẽ thưởng cho những kẻ làm việc thiện, mà trừng phạt những kẻ ác, thế thì vì cái gì không phải là tôi ? Mà lại là con nhóc kia ?

Rốt cuộc tôi đã thử bạch phiến, rơi vào địa ngục chỉ vì muốn thử cảm giác được lên Thiên đường. Ngay cả hắn cũng nhìn tôi bằng đôi mắt ưu tư, cảnh cáo tôi không được chủ động đi kiếm bạch phiến. Tôi ôm lấy cổ hắn hỏi : "Cũng sợ gì chứ ?" Hắn nói : "Tôi sợ cũng sẽ rơi vào địa ngục thật" Tôi hỏi : "Không phải cũng thay tôi mở ra cửa địa ngục, mời tôi đi vào hay sao ?" Hắn vuốt nhẹ hai má tôi, không hé răng, cuối cùng nói : "Cũng chia tay với em trai kia đi !" Tôi cười nhạo hắn : "Khiến cũng tổn thất hơn một nghìn vạn không thể gọi bằng mấy chữ "em trai" được." Hắn nổi giận, phương thức trừng phạt tôi là chèn tôi xuống dưới mình. Trong lúc cơ thể tôi trầm luân, linh hồn tôi lại chối lùa, cơ thể của tôi cười vui, linh hồn của tôi lại than khóc.

Chúng tôi lại cãi nhau, tôi mắng hắn, rồi lại ôm lấy hắn, cầu xin hắn tha thứ cho tôi. Lần đầu tiên bạn trai tôi không hé răng, cũng không ôm lại tôi, hắn chỉ liếc nhìn tôi bằng đôi mắt đầy u uẩn bi thương, tựa như muốn nhìn thấu linh hồn tôi. Tôi sợ hãi, cố gắng nắm chặt lấy hắn, tựa như muốn nhét hắn vào trong lòng hắn. Có phải trong chỗ đó, tôi không thấy tới bất kỳ bóng đêm nào, chỉ thấy ánh sáng phải không ? Có phải tôi sẽ không còn thấy cảm giác tịch mịch nữa hay không ?

Con nhóc kia không còn thấy ánh sáng, cha hỏi tôi có muốn về thăm nó hay không, tôi lại kiểm soát để cự tuyệt. Tôi không còn tinh lực để đi diễn tởm mọi tình thâm, nếu nó có oán thì đi mà oán thượng đế bị mù mắt.

Từ sau lần cãi nhau trước, một tuần rồi, bạn trai tôi cũng không liên hệ lại với tôi nữa, cũng không nhận điện thoại của tôi. Lúc hắn gọi điện thoại cho tôi, tôi đang khiêu vũ. Hắn hỏi tôi có thể xin nghỉ một tuần được không, hắn muốn cùng tôi ra ngoài đi dạo một mình một chuyến. Bước chân của tôi chậm lại, bạn nhảy trong bóng tối của tôi không vui, định vứt điện thoại của tôi đi, tôi chỉ đành ôm hắn, dùng cơ thể của tôi để xoa dịu sự tức giận của hắn. Bạn trai tôi hỏi trong điện thoại : "Có được không ?" Tôi đáp "Được", rồi ngắt điện thoại. Trong những bước nhảy bay bướm, nước mắt tôi rơi xuống lã chã, tôi biết tôi sắp mất đi hắn - ánh sáng của tôi. Từ nay về sau, tôi sẽ vĩnh viễn nhảy múa cùng bóng đêm.

Đây là đoạn cuối cùng trong nhật ký, xem ra Hứa Thu không mang nhật ký theo tới Yellowstone.

Tôi cảm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch chỗ rượu còn lại, vẫn cảm thấy lòng bị đè nặng, lại đi rót thêm một ly nữa, đi tới trước cửa sổ, đẩy rèm ra, bên ngoài ánh bình minh vừa ló rạng, cả thành phố chìm đắm trong làn nắng sớm đầy tươi mát.

Trong vườn hoa nhỏ dưới lầu, dần dần đã xuất hiện những bóng người tụ tập lại tập thể dục buổi sáng, người tập quyền thì vung quyền, kẻ múa kiếm thì múa kiếm. Tôi buông chén rượu, chạy xuống lầu, cũng luyện Thái Cực Quyền theo một đám ông già bà già. Luyện xong một bộ, bọn họ cùng nhìn tôi cười, tôi cũng cười lại với bọn họ.

Ngẩng đầu lên, ánh mặt trời đã chiếu rọi trên những tán cây, gió nhẹ phơ phất, những chiếc lá khẽ xào xạc, lấp lánh ánh vàng, như được bao phủ trong những tia sáng vàng chói, lấp lánh đẹp tuyệt vời.

Tôi hơi nheo mắt, gió tay như muốn ôm lấy mặt trời. Thế giới này, bóng đêm luôn tồn tại song song với ánh sáng, chúng ta không thể trốn tránh bóng đêm, nhưng vĩnh viễn chúng ta có thể lựa chọn ôm ấp ánh mặt trời.

[1] Công : trong công - thụ : ai đọc đam mỹ tất đã biết, BL là mối quan hệ giữa nam và nam, trong đó, có một người là công (chồng), một người là thụ (vợ)

[2] 1 tấc = 3,33 cm

[3] Lương Chúc : còn gọi là Lương Chúc tiểu đề cầm hiệp tấu khúc (bản côngxectô Lương Chúc dành cho violông), một sáng tác dành cho violông và dàn nhạc. Nó được các nhà soạn nhạc Trung Quốc là Hà Chiêm Hào (何占豪) và Trần Cương (陈钢) sáng tác năm 1958. Bản côngxectô này dài gần khoảng 30 phút và là một trong những tác phẩm kinh điển của âm nhạc Trung Quốc hiện đại. Nó được lấy cảm hứng từ mối tình Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài, một mối tình tuyệt vọng được coi là phiên bản Romeo và Juliet của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vui Lấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Lúc tôi tới bệnh viện, Ma Lạt Năng đang ở trong phòng cấp cứu.

Cũng bởi vì công năng của thận bị suy kiệt, nên ảnh hưởng tới khí quản của nàng, khiến cho nàng khó thở.

Bà Vương vừa khóc vừa ngã vào lòng ông Hứa, cầu xin y sĩ cho phép bà ấy hiến một quả thận của mình. Tống Dực nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu, sắc mặt xanh lét, như người đã chết rồi.

Rốt cuộc bác sĩ cũng đi ra, nói với ông Hứa : "Tạm thời bệnh nhân vẫn ổn, có điều tốc độ suy kiệt của thận quá nhanh, nếu không tiến thành giải phẫu cấy ghép, chỉ sợ chẳng mấy"

Câu nói của ông ta đã bị bà Vương đột nhiên ngắt xiu cắt ngang, mấy vị bác sĩ, y tá vừa ra khỏi phòng cấp cứu đã phải vội vàng chạy vào phòng cấp cứu, cứu chữa cho bà Vương.

Vợ con liên tiếp phải vào phòng cấp cứu, rốt cuộc ông Hứa cũng không thể chống đỡ được nữa, người lão đảo như muốn ngã, tôi vội vàng đỡ ông ấy ngồi lên ghế, ông ấy hỏi tôi : "Cháu xem xong rồi sao ?"

"Cháu đã xem xong rồi, cháu muốn ngồi riêng với Ma Lạt Năng một lát, cuốn nhật ký này đợi lát nữa cháu sẽ trả lại bác."

Ông Hứa gật đầu một cái.

Tôi đi vào phòng bệnh, khóa trái cửa, ngồi vào trước giường Ma Lạt Năng.

Nàng cũng không mở mắt, chỉ hỏi đầy yếu ớt : "Mạn Mạn à ?"

Tôi đáp : "Đúng vậy"

Nàng nói : "Thực xin lỗi, mình đã cố hết sức rồi, có điều tẻ bào trong cơ thể không nghe lời mình."

"Cậu không chịu cố gắng hết sức ! Cậu không chủ động tìm tới cái chết, nhưng cậu cũng không chịu gắng sống. Sâu thẳm trong nội tâm chắc chắn cậu cảm thấy cả đời đều không thoát khỏi bóng ma của Hứa Thu, cho nên tới cuối cậu cũng không chịu bỏ qua hết. Từ nhỏ tới lớn cậu đều tự ti, yếu đuối, trốn tránh. Rõ ràng cậu cảm thấy mình vẽ xấu, nên mới không muốn học vẽ tiếp, có điều cậu không chịu thừa nhận, lại còn nói là không thích vẽ ; Rõ ràng cậu múa không đẹp nên mới từ bỏ, có điều cậu lại nói rằng cậu không thích người dạy. Mỗi lần từ bỏ cậu đều tìm cớ, cậu cũng không chịu thừa nhận nguyên nhân chính xuất phát từ chính bản thân cậu."

Ma Lạt Năng kêu to lên : "Không phải, vì Hứa Thu mà !"

"Đúng vậy ! Hứa Thu lại trở thành cái cớ để cậu bào chữa cho hết thấy những thất bại. Cậu không vẽ được cũng nói do Hứa thu, cậu không múa cũng do Hứa Thu, cậu không thi đỗ đại học cũng do Hứa Thu, cậu không vui vẻ cũng do Hứa Thu, Tống Dực không yêu cậu, cũng do Hứa Thu hại cả. Hứa Thu hại cậu bằng cách nào chứ ? Chị ta tự tay cướp cây bút vẽ trong tay cậu sao ? Chính mồm chị ta yêu cầu thầy dạy múa không dạy cậu sao ? Chính chị ta yêu cầu cậu đi học không nghe giảng sao ? Xét cho tới cùng chị ta chỉ là nhân tố bên ngoài, cậu mới chính là hết thấy nguyên nhân bên trong ! Hết thấy lựa chọn đều do chính bản thân cậu cả. Nhân tố bên ngoài có thể ảnh hưởng tới nguyên nhân bên trong, có điều vĩnh viễn không thể quyết định thay những nguyên nhân bên trong. Bây giờ cậu chán nản, cậu thất vọng, cậu mệt mỏi, cậu lại tính bỏ qua hết thấy, nguyên nhân lại thuộc về Hứa Thu !"

Ma Lạt Năng vừa khóc vừa nói : "Mình không muốn nghe cậu nói nữa, cậu ra ngoài đi !"

Tôi không để ý tới nàng, mở cuốn nhật ký ra, bắt đầu đọc chậm chậm, bắt đầu từ lúc Hứa Thu tham gia hôn lễ của cha mình và người phụ nữ khác.

"Người đàn bà kia bụng hơi nhô lên, bác nói vì trong bụng cô ta đã có một đứa bé, còn nói vì vậy cha không thể không cưới người đàn bà kia, tôi không rõ lắm...."

Tiếng khóc của Ma Lạt Năng dần nhỏ lại, nhật ký của Hứa Thu mang nàng trở lại thời thơ ấu, xem kỹ lại bản thân mình từ một góc độ khác, cùng một góc độ với Hứa Thu.

Lúc nàng nghe tới đoạn sau khi Hứa Thu đẩy ngã nàng và chạy trốn, nàng nằm trên đất khóc ầm lên, Hứa Thu lại đứng trước gió, lặng lẽ khóc, nàng cau mày với vẻ không thể tin nổi.

Lúc nàng nghe tới đoạn Hứa Thu cảm thấy không vui và vô cùng lo lắng sau khi trêu cợt nàng trước mặt bạn học, nàng vô cùng hoang mang khó hiểu, chỉ khẽ tự hỏi : "Minh cứ nghĩ là chị ta được như thế, chị ta sẽ rất vui vẻ. Nếu chị ta không vui vẻ, vì sao còn muốn lấy mình ra làm trò đùa ?"

Khiến cho mỗi lần nàng nghe được chị ta từ bỏ, lúc chị ta chủ động nói ra, nàng lại trầm mặc không nói gì.

.....

Lật từng trang nhật ký, cuối cùng đã tới đoạn Hứa Thu xuất ngoại, tôi nói : "Phần nhật ký sau của Hứa Thu cũng không có quan hệ lắm với cậu, nhưng mình vẫn muốn đọc cho cậu nghe một chút, cũng không phải bởi vì Tổng Dực, mà vì Hứa Thu"

Ma Lạt Năng im lặng, tôi bắt đầu đọc cho nàng nghe. Để nàng tiện hiểu rõ, tôi sửa lại những chữ "hắn" mờ hồ trong bản nhật ký thành Tổng Dực và K

"Trong những bước nhảy bay bướm, nước mắt tôi rơi xuống là chỗ, tôi biết tôi sắp mất đi Tổng Dực - ánh sáng của tôi. Từ nay về sau, tôi sẽ vĩnh viễn ngủ múa cùng bóng đêm."

Bên ngoài phòng, trời đã tối sẫm. Có rất nhiều người tới gõ cửa, nhưng tôi chẳng để ý chút nào.

Ma Lạt Năng nằm im lặng, tôi cúi đầu nhìn nhật ký của Hứa Thu nói : "Hứa Thu sống rất tình táo, tuy rằng chị ta chỉ viết nhẹ nhàng như không như thế, nhưng chúng ta có thể thấy K đã làm rất nhiều chuyện đối với chị ta, không chỉ thay chị ta mở ra cánh cửa dẫn tới địa ngục, mà hắn còn nắm tay chị ta, vừa kéo vừa đẩy, vừa dụ dỗ vừa lừa, lôi chị ta vào. Nhưng từ đầu tới cuối, chị ta chưa bao giờ thấy K cần phải chịu trách nhiệm về những điều đó, bởi vì chị ta biết K chỉ là nhân tố bên ngoài, còn chính chị ta mới là hết thấy những nguyên nhân bên trong. Đương nhiên, chị ta là người trưởng thành, có thể tự chịu trách nhiệm, có thể vì tuổi còn nhỏ nên không thể giải thích rõ ràng được những nguyên nhân, giống như một đứa bé nhà có hoàn cảnh tốt, cha mẹ cố tình quan tâm tạo ra hoàn cảnh tốt cho nó sáng tạo và học tập, nhưng nó cũng không chịu học hành cho tốt, lại có đứa bé cha mẹ cả ngày chơi mạt chược, nó lại có thể coi việc học tập là quan trọng nhất trong những tiếng mạt chược. Sự tồn tại của Hứa Thu khiến cho cậu trưởng thành sớm, rất nhiều thời điểm cậu đều có thể có những lựa chọn khác, nhưng sự lựa chọn của cậu đều là từ bỏ. Chúng ta đều đã nghe chuyện về thời thơ ấu của Einstein, khi ông ấy phải đối mặt với sự nhạo báng của cả lớp mà vẫn có thể nói rất thản nhiên : "Hiện giờ tôi vẫn học tốt hơn người cuối cùng", vì sao cậu không thể nói với Hứa Thu : "Bây giờ tuy em làm không tốt, nhưng sau này nhất định em sẽ làm tốt hơn bây giờ" Có lẽ những lời nói của mình quá nghiêm khắc, nhưng mình nghĩ cậu sẽ hiểu được, vĩnh viễn Hứa Thu chỉ là nhân tố bên ngoài, chính cậu mới là nguyên nhân bên trong, chính cậu đã lựa chọn từ bỏ hết thấy."

Ma Lạt Năng đột nhiên nói : "Cậu nói chị ta về cho mình một bức phác họa, mình muốn xem."

Tôi xoay công tắc đèn bàn tới mức sáng nhất, giờ bức vẽ tới trước mắt nàng, nàng nheo mắt lại cố nhìn. Cô bé trong bức họa mặc một chiếc váy hoa nhỏ, đang cầm bút chì màu vẽ, trên bức vẽ thể hiện một người đang cầm cúi ngồi vẽ, có điều nét vẽ của cô bé còn rất đơn giản, nên khuôn mặt của nhân vật như trong phim hoạt hình.

Năm đó lúc Hứa Thu vẽ bản phác họa này, chắc chắn là rất chăm chút cẩn thận, những đóa hoa nhỏ trên chiếc váy nhỏ, người mà cô bé kia đang vẽ, chị ta đều vẽ rất rõ ràng, thậm chí có thể bắt chước nét bút của cô bé để vẽ những hình trong bức họa.

Ma Lạt Năng khẽ nói : "Mình đang vẽ chị ta, cứ nghĩ là chị ta không biết, hóa ra chị ta cũng biết."

"Chị ta có một linh hồn tịch mịch lạ thường, chị ta khát khao sự ấm áp, nhưng lại cố tình gây thương tổn cho những người mang lại sự ấm áp cho chị ta."

Lại có người gõ cửa phòng bệnh của chúng tôi, tôi không quan tâm, nói với Ma Lạt Năng : "Bản nhật ký này là cha cậu đưa cho mình, sau khi Hứa Thu qua đời ông ấy cũng biết rõ hết thấy, bao nhiêu năm đã trôi qua nhưng cậu có để ý tới sự thay đổi của ông ấy hay không ? Lưu ý tới sự quan tâm của ông ấy đối với cậu không ? Cậu không hề !"

Ma Lạt Năng nhìn tôi ngơ ngẩn.

Tôi ngồi ghé lại gần nàng, cầm lấy tay nàng, cố gắng nhấn mạnh : " Vì cậu mà mẹ cậu cũng đã vào phòng cấp cứu, mình không thể tưởng tượng nổi nếu cậu... nếu cậu chết, mẹ cậu sẽ như thế nào ? Có khi cứ lấy thân của bà ấy cấy ghép cho cậu, để cho bà ấy chết luôn còn tốt hơn. Nhìn cha cậu còn có vẻ kiên cường, đó chẳng qua vì ông ấy tin tưởng cậu, tin tưởng con gái của Hứa Trọng Tấn không phải một người có thể vứt bỏ hết cả thân nhân không thêm quan tâm, buông bỏ hết thấy. Mà nếu quả thật cậu làm như thế, mình chỉ sợ ông ấy ... ông ấy sẽ suy sụp, những người kiên cường khi suy sụp càng bằng mấy người khác."

Trong mắt Ma Lạt Năng đầy lệ, tôi nói : "Mình không thể bình luận gì về những ân oán giữa cậu và Hứa Thu, cũng không thể bảo cậu tha thứ cho chị ta, có điều, cậu có biết không ? Lúc chị ta tỉnh lại trước khi chết, có chủ động nói với cha của các cậu : "Lấy thân của con cho con nhóc.", mình nghĩ không phải chị ta xuất phát từ ý muốn tha lỗi, cũng không phải hối hận trước những gì mà mình đã gây ra. Chị ta không quan tâm tới những chuyện đó, chị ta chỉ rất đơn giản, không thể không thừa nhận cậu là em gái của chị ta, mà chị ta là chị gái của cậu."

Nước mắt Ma Lạt Năng trào ra, rơi tí tách trên bức vẽ. Nước mắt của tôi cũng trào ra, rơi trên những vết thương của nàng

"Ma Lạt Năng, nếu cậu chết, vĩnh viễn mình sẽ không tha thứ cho Tổng Dực ! Nhưng trên đời này, người mà mình tuyệt không muốn hận nhất chính là anh ấy. Nếu cậu thực coi mình là chị em ruột, xin đừng bắt mình phải đau khổ"

Tôi đứng dậy, đi ra ngoài. Ngoài cửa, ông Hứa nhìn tôi chăm chăm, trong mắt tràn đầy sự lo lắng và tuyệt vọng, tôi trả lại cuốn nhật ký cho ông ấy :
"Mình đã cố gắng hết sức rồi, sự lựa chọn cuối cùng phụ thuộc vào cô ấy"

Ông Hứa định nói thêm gì đó, nhưng tôi đã không còn sức mà nghe nữa, chỉ nhanh chóng chạy ra khỏi bệnh viện, chặn một chiếc taxi lại, kêu lái xe đi Phòng Sơn.

Trong căn nhà cũ luôn có rất nhiều những chuyện cũ. Từng cái ngăn kéo, từng góc nhà đều có những phát hiện ngoài ý muốn, quả bóng cao su nghịch lúc nhỏ, chiếc kẹp tóc bị gãy, túi hương mới làm không lâu...

Tôi tắt điện thoại đi động, rút dây điện thoại cố định, lại ngắt cả internet.

Tôi vừa sửa sang lại cuốn album còn chưa làm xong, vừa dọn dẹp lại phòng ốc, phân loại cất dọn những gì mà cha mẹ để lại.

Mỗi ngày tôi đều đi chợ vào sáng sớm, tiêu mười tệ để mua đồ ăn đủ cho tôi ăn trong một ngày. Tôi mua một cuốn sách dạy nấu ăn, cả ngày ngồi làm theo, nếm thử hết cả những thứ đồ ăn kỳ dị, không sợ tốn thời gian. Buổi tối lại ngồi trên ghế xem TV, lại xem một số phim thần tượng, chẳng cảm thấy buồn chút nào.

Vào ban ngày, hết thấy đều trôi qua bình thản, thực yên tĩnh, nhưng ban đêm thường bùng tỉnh giữa những cơn ác mộng.

Một tuần sau, lúc tôi đi mua đồ ăn về, thì thấy có một chiếc Mực Mã Nhân đang đổ dưới lầu. Chân tôi như nhũn ra, không biết rốt cuộc nên đi lên hay nên bỏ trốn. Tôi ngồi thụp xuống, nhìn chăm chăm vào giày mình, chậm chạp không chịu đưa ra quyết định.

"Ô Mạn, bọn tôi ngồi đợi cô hai tiếng liền, cô đang đứng phơi nắng dưới lầu à ? Đừng nói cho tôi biết là cô không nhận ra xe của tôi nhé."

"Không biết cô ấy không muốn gặp ai trong chúng ta ? Tổng Dực, có phải anh nên chủ động biến mất không ?"

Là giọng của Ma Lạt Năng ! Tôi nhảy dựng lên, nàng ngồi trên xe lăn nhìn tôi cười, Lục Lệ Thành đứng cạnh nàng, Tổng Dực đẩy xe. Ánh mặt trời chiếu lên mình họ, một ngày nắng rực rỡ.

Ma Lạt Năng nheo mắt lại nói : "Chiều cô bệnh nhân một chút, lại gần đây nào, mình nhìn cậu không rõ lắm"

Tôi vội chạy tới bên người nàng, nàng cười, tôi cũng cười, một lúc sau, hai chúng tôi cùng ôm chặt lấy nhau.

Nàng nói : "Hai tội lớn : Một, lúc mình đang ôm mà cậu cũng dám dạy dỗ mình. Hai, thế mà lại không chịu tới bệnh viện thăm mình. Nói đi, muốn phạt thế nào ?"

"Phạt thế nào cũng được."

Ma Lạt Năng cười giòn giã : "Là cậu nói đấy nhá ! Phạt cậu sau này mỗi tuần đều phải gọi điện cho mình, thông báo tình hình của cậu cho mình."

Tôi nhìn nàng đầy hoang mang, Lục Lệ Thành liền giải thích : "Cái mạng nhỏ của cô ấy đã giữ được, nhưng thận đã bị tổn thương, cần phải trị liệu và khôi phục, dì Vương định dẫn cô ấy tới Thụy Sĩ chữa bệnh."

Nếu như khôi hãn thì có thể khôi phục thị lực hoàn toàn không ?"

"Có thể có, mà cũng có thể không, có điều nó còn quan trọng sao ? Nhân thế một tuần bảy ngày, mỗi ngày có thể dùng một đôi kính sát trùng có màu khác nhau." Ma Lạt Năng khum tay thành hình hoa lan, làm ra vẻ yêu nữ mị hoặc điên đảo chứng sinh

Tôi phá lên cười, Ma Lạt Năng thật sự của tôi đã trở lại. Lúc ngẩng đầu lên, gặp phải ánh mắt của Tổng Dực, tôi nhanh chóng lảng sang chỗ khác.

Ở sân bay, mọi người đều đứng đợi tôi và Ma Lạt Năng, nàng giữ chặt lấy tôi nói không ngừng, tôi chỉ đành để nàng nói một câu, tôi gật đầu một cái. Rốt cuộc, lúc nàng đã ngậm miệng rồi, tôi cười hỏi : "Tiểu thư, có thể lên máy bay được chưa ?"

Nàng nhìn tôi chăm chăm, đột nhiên nói : "Sau khi cậu đọc xong nhật ký của Hứa Thu cho mình, ngày hôm sau, mình đồng ý cho Tổng Dực vào phòng bệnh thăm mình."

Tôi có phản cười không nổi, nên cũng không cười nữa.

Nàng nói : "Mình kể cho anh ấy nghe chuyện hồi xưa của cha mẹ mình, mình nói với anh ấy, mình là một đứa con gái rất nhỏ mọn ích kỷ, tuyệt nhiên sẽ không phạm sai lầm như mẹ mình, tuyệt không sống dưới cái bóng của một người con gái khác đã chết, cho nên, không cần biết là anh ấy có thích tôi hay không, tôi đều phải chia tay với anh ấy. Tổng Dực đồng ý chưa tay."

Ma Lạt Năng im lặng trong chốc lát : "Trước khi anh ấy ra khỏi phòng, mình có hỏi anh ấy ngày xưa có từng thích mình một chút không, vốn cũng không mong đợi lắm rằng anh ấy sẽ trả lời, không ngờ anh ấy đã nói rất rõ ràng, anh ấy không thể cự tuyệt mình, vì mình có một đôi mắt tương tự như Hứa Thu,

anh ấy chiều chuộng mình không có bờ bến, là bởi vì năm đó anh ấy đã không làm được thế cho Hứa Thu. Anh ấy dùng phương thức đối xử tốt với mình để bù lại những gì mà anh ấy đã từng thua thiệt Hứa Thu."

Ma Lạt Năng cười cười : "Thế mà anh ấy không chút lo lắng rằng mình đang bị bệnh, lại nói ra cái đáp án tàn nhẫn như vậy. Lúc đó mình cũng hơi hận anh ấy, còn kêu anh ấy cút đi. Có điều sau mình đã nghĩ thông, đối với mình mà nói đáp án này là đáp án tốt nhất, bởi vì mình có thể quên anh ấy mà không còn chút vướng bận."

Ma Lạt Năng khẽ ôm lấy vai tôi : "Cũng bởi vì mình bất lực, cảm kích mà mới này sinh tình yêu với anh ấy, yêu cũng không phải anh ấy, mà là một người không quan tâm mình là ai, đối xử dịu dàng với mình, mang mình ra khỏi bóng đêm. Anh ấy rất tốt với mình, mình lại tra tấn anh ấy, lúc đó còn cảm thấy đó là lỗi của anh ấy, lại còn thoáng thất vọng vì anh ấy. Bây giờ mới biết được, xét cho tới cùng mình cũng không biết anh ấy là người như thế nào, cũng không thực sự quý trọng anh ấy."

Tôi hỏi : "Cậu nói cho anh ấy biết chuyện của Hứa Thu rồi sao ?"

Ma Lạt Năng lắc đầu, đưa một tập giấy photocopy cho tôi, đúng là nhật ký sau khi tới New York của Hứa Thu.

"Không ! Mình nghĩ quyết định này nằm trong tay cậu. Kỳ thật anh ấy cũng không phải là một người yêu hoàn hảo. Đối với cậu anh ấy là duy nhất, nhưng cậu sẽ không phải là người duy nhất của anh ấy. Có điều, tình yêu vốn không công bằng, ai bảo cậu không thể quên được anh ấy chứ ? Cậu sẽ đưa cho anh ấy xem sao ?"

Tôi hỏi lại Ma Lạt Năng : "Anh ấy rất tin rằng Hứa Thu yêu anh ấy, rất tin vào sự tốt đẹp của Hứa Thu, cũng rất tin rằng mình hơi trẻ quá nóng tính, vì không biết bao dung cho khuyết điểm của đối phương nên đã cô phụ Hứa Thu. Nếu mình nói cho anh ấy, hết thấy những gì anh ấy tin tưởng đều là giả dối, tương đương với việc đập tan hết thấy những gì tốt đẹp mà anh ấy từng tin tưởng, làm thế có đúng không ? Nếu, mình nói là nếu, có một ngày mình chết rồi, tuy rằng nhớ tới mình cậu sẽ vô cùng thống khổ, có điều vẫn sẽ cảm thấy hạnh phúc vì từng có một người bạn tốt như mình. Có điều đột nhiên có một người nhảy ra nói với cậu : "Ma Lạt Năng, Tô Mạn không phải người như cô nghĩ vậy đâu. Trên thực tế cô ta rất xấu tính, sâu hiểm tận đáy lòng chẳng những cô ta không coi cô là chị em, mà còn từng làm những chuyện phản bội cô", cậu sẽ nghĩ như thế nào ? Cậu sẽ cảm kích cái kẻ nói ra sự thật đó với cậu sao ?"

Ma Lạt Năng suy nghĩ trong chốc lát, rồi lắc đầu : "Đương nhiên không, có khi mình còn oán hận người đó lắm chuyện đấy chứ." Trong mắt nàng lộ ra vẻ thương xót : "Mạn Mạn, cậu yêu anh ấy thê thảm rồi, đúng không ?"

Tôi đáp thân nhiên : "Anh ấy có yêu mình hay không, cùng với việc anh ấy có yêu Hứa Thu hay không cũng tuyệt không mâu thuẫn với nhau. Hai bọn mình, một kẻ là quá khứ, một người là hiện tại, cho dù mình có thể phá bỏ địa vị của Hứa Thu trong lòng anh ấy, thì cũng không chứng minh được là anh ấy có thể yêu mình. Nếu anh ấy yêu mình, khẳng định sẽ chủ động bước về phía trước, có điều xét cho tới cùng anh ấy cũng không muốn quên những gì trong quá khứ, cho nên"

Ma Lạt Năng lại cất kỹ tập giấy : "Nếu không phải cha mình muốn cứu mình, tuyệt đối sẽ không thừa nhận với người khác rằng Hứa Thu là một đứa con gái đầu óc bệnh hoạn. Cha mẹ đều là những người bất công, trong mắt họ, không cần biết con gái mình làm cái gì, cũng đều có thể tha thứ được, cho dù Tổng Dực chẳng làm gì cả, cũng không thể tha thứ, nếu không mặc dù ông ấy đã biết rõ những chuyện xảy ra ở New York, sao vẫn còn thông hận Tổng Dực như vậy. Mình nghĩ rằng ông ấy giữ lại cuốn nhật ký của Hứa Thu chỉ với nguyên nhất duy nhất là vì mình. Bây giờ mình đã xem rồi, chắc nhật ký của Hứa Thu đã bị tiêu hủy, cho nên, mình sẽ cất giữ nó thay cậu, chỉ hy vọng Tổng Dực xứng đáng để cậu yêu thương như thế."

Bà Vương kêu lên : "Tiểu Liên, Mạn Mạn, phải check in rồi."

Ông Bá cười nói : "Hai đứa nhóc này, bây giờ thông tin hiện đại như vậy, muốn nói chuyện thì thiếu gì cơ hội. Không cần phải vội vội vàng vàng nói hết ở sân bay chứ."

Tôi đứng dậy, đẩy giúp Ma Lạt Năng tới chỗ bà Vương. Bà Vương tiếp nhận xe Ma Lạt Năng từ tay tôi, đẩy nàng đi về chỗ check in.

Ma Lạt Năng quay đầu vẫy tay chào từ biệt Lục Lệ Thành và Tổng Dực, lại làm bộ hôn gió ông Hứa một cái, là ầm lên : "Cha ơi, tạm biệt ! Con và mẹ sẽ nhớ cha lắm đấy."

"Con nhóc kia lớn thế rồi mà vẫn còn điên điên khùng khùng !" Ông Hứa ra về trách cứ, thật ra cảm thấy vô cùng hài lòng.

Đội không còn thấy bóng hai người rồi, ông Hứa mới nhìn tôi, nói một cách thân nhiên : "Từ lúc gặp tai nạn xe cộ cho tới lúc qua đời, tiểu Thu vẫn bị hôn mê, cũng chưa nói bất kỳ câu nào."

Tôi cười nói : "Hôn mê suốt ba ngày ba đêm, có tỉnh lại trong chốc lát hay không, chỉ có bác Hứa biết."

Ông Hứa khẽ thờ dài : "Tôi cảm thấy tiểu Thu sẽ nguyện làm thế."

Tôi gật đầu : "Đương nhiên ! Dù sao chị ấy cũng là chị ruột của Ma Lạt Năng mà." Người chết đã chết, chỉ cần khiến cho người sống an tâm, dùng phương pháp nào cũng quan trọng gì chứ.

Ông Hứa cũng bắt tay tạm biệt tôi : "Cám ơn cháu ! Tiểu Liên nói sau khi cha cháu qua đời, cháu vẫn chưa đi làm, nếu cháu muốn tìm việc làm, có việc gì cần hỗ trợ, lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi."

Tuy rằng tôi không định đi tìm việc làm, nhưng tôi cũng không cự tuyệt, chỉ mỉm cười nhận lấy ý tốt của ông ấy. Tôi không cố ý đi nịnh nọt ai, nhưng nếu

cố tình muốn giúp đỡ, tôi cũng không giả bộ thanh cao mà cự tuyệt, ai bảo tôi còn muốn tìm một chén com ăn giữa chốn hồng trần này đâu ?

Lục Lệ Thành, Tống Dực và tôi ba người cùng sóng vai đi ra khỏi sân bay. Lục Lệ Thành đề nghị cùng đi ăn tối, cả Tống Dực và tôi đều không phản đối.

Chúng tôi tìm một quán ăn nhỏ trên đường về học viện, trang trí cũng không hoa lệ lắm, nhưng trông cũng có vẻ sạch sẽ.

Tôi nói : "Bữa com này, để tôi tới mời, cảm ơn sự chiếu cố của hai vị lãnh đạo cũ, coi như chén rượu cáo biệt."

Lục Lệ Thành cũng có phần ngạc nhiên không tin nổi nói : "Tin tức truyền nhanh như vậy sao ? Tống Dực vừa đưa đơn xin từ chức, bên ngoài đã có tin đồn rồi sao ?"

Tôi ngậy người, quay nhìn Tống Dực, anh đã giải thích : "Anh vừa trình đơn từ chức cho Mike, định nhận lời mời của CS ở London."

"À, vậy càng tốt, nghe nói phong cảnh ở eo biển nước Anh rất đẹp."

Tôi mỉm cười cúi đầu, thân nhiên nói : "Tôi không biết Tống Dực phải đi, chén rượu đưa tiễn này vốn là dành cho tôi."

Tống Dực nhìn tôi im lặng, Lục Lệ Thành hỏi : "Thế là thế nào ?"

"Lúc cha tôi vừa qua đời, tôi đã nhờ một người bạn học cũ giúp đỡ xin tới làm giáo viên ở một vùng núi xa, đã nhận được quyết định, mấy hôm nữa tôi sẽ lên đường."

"Đi bao lâu ? Ở chỗ nào ?"

"Có lẽ một năm, hoặc hai năm, để xem tâm trạng của tôi thế nào đã."

"Ở đâu ?"

Lục Lệ Thành lại hỏi lại lần nữa, tôi thấy không thể lảng tránh nổi, đành trả lời : "Tôi không muốn nói cho bất kỳ ai."

Không khí trầm mặc như hít thở không thông lan tỏa khắp cạnh chúng tôi.

Lục Lệ Thành châm một điếu thuốc, rít mấy cái, rồi mới mỉm cười nói : "Cô định không liên hệ với bọn tôi nữa chẳng?"

Tôi cố nói dịu đi : "Vùng núi heo lánh, thông tin liên lạc có vẻ lạc hậu."

Tống Dực không nói lấy nửa câu, chỉ rót cho mình một chén rượu đầy, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Tôi cũng rót đầy chén cho mình và Lục Lệ Thành, nhắc chén lên : "Xin cảm ơn sự chiếu cố của hai vị sếp cũ."

Ba người cùng chạm chén, tiếng chén đập vào nhau cách một cái vang dội.

Cái bàn bên cạnh không biết là những học sinh cũ của trường nào đang họp lớp, rượu vào lời ra vô cùng náo nhiệt, cùng hát lên âm ỉ :

"Gió cũng qua, mà mưa cũng qua

Từng rơi nước mắt, từng vấp phải sai lầm, còn nhớ rằng mình cần kiên trì cái gì

Phải yêu qua mới có thể biết

Có thể gặp tịch mịch, mà cũng có thể quay đầu lại

Trong đáy tim luôn còn những giấc mộng, những hình bóng của bạn.

Bằng hữu, cả đời này cùng bước đi,

Ngày này cũng không dễ gặp lại."

Nhớ tới khung cảnh giường cung bật kiếm năm đó, thế mà tôi lại có chút hoài niệm. Hai người bọn họ nghe thấy tiếng ca cũng cười lắc lắc đầu.

Tôi rót một chén rượu, mời Lục Lệ Thành : "Chúc mừng anh, rốt cuộc việc cũng đã thành."

Lục Lệ Thành nở một nụ cười, trong nụ cười ấy có vẻ như không thấy được sự vui mừng, anh ta một tay cầm điếu thuốc, một tay đỡ lấy chén rượu, ngửa cổ dốc cạn một hơi.

Tôi lại rót một chén rượu, mời Tống Dực : "Thuận buồm xuôi gió."

Tổng Dục không nhìn tôi, cúi đầu, cũng uống một hơi cạn sạch.

Lục Lệ Thành và Tổng Dục cứ như trong một trận đấu xem ai say trước, người sau lại uống nhanh hơn người trước, chỉ một lát hai người đã xé rách cái mặt nạ, lộ rõ ra bản chất thật. Lục Lệ Thành vỗ vỗ vai Tổng Dục, nói : "Năm đó hận không thể nhanh chóng đá anh ra khỏi MG, nay cũng có phần không muốn anh đi."

Tổng Dục lập tức nói rất chân thành : "Kỳ thật tôi cũng không muốn đi nữa, hay anh giúp tôi một tay, nói với Mike một tiếng, lấy lại đơn xin từ chức được không ?"

Lục Lệ Thành ngẩng người, Tổng Dục và tôi cùng phá lên cười. Lúc đó Lục Lệ Thành mới phát hiện ra là Tổng Dục giỡn mình, liền vỗ mạnh vào vai anh một cái : "Thật không quen thấy anh nói đùa, làm tôi giật cả mình, nếu quả thật anh muốn ở lại, tôi chỉ sợ lại phải tìm cách đá anh đi thôi."

Tổng Dục lắc lắc đầu cười : "Nói thật, anh là đối thủ khó chơi nhất mà tôi đã từng gặp phải."

Lục Lệ Thành mừng rỡ, chạm cốc với Tổng Dục : "Thật không ? Tôi coi nó như lời khen tặng đấy. Tiếc là anh không có tâm trạng, trận đấu này chung quy cũng chưa tận hưởng. Đợi sau này anh khôi phục lại trạng thái, chúng ta đấu một trận chính thức nữa."

Hai người nhìn nhau cười, Lục Lệ Thành lại hỏi : "Hỏi anh một chuyện, trận đấu bóng rổ của chúng ta năm đó, cái quả bóng ba điểm cuối cùng của anh đó, rốt cuộc nắm chắc mấy phần ?"

Tổng Dục chỉ cười uống rượu tiếp, Lục Lệ Thành không chịu bỏ qua, vừa rót rượu, vừa căn vặn.

Tôi im lặng nhìn hai người bọn họ, trong lòng dấy lên những thương cảm mơ hồ.

Chuyện cũ vẫn rõ ràng ngay trước mắt, mà chúng tôi đã vẫy tay chào từ biệt lẫn nhau.

Từng quá mong rằng đây là đường về nhà, cuối cùng, cuộc sống đã nói cho chúng tôi biết : Đối với lẫn nhau chúng tôi vẫn chỉ là những người khách qua đường, đường đời vẫn còn đang tiếp tục, chỉ có thể nói với nhau một câu "Bảo trọng", sau đó lại tiếp tục bước trên con đường của mình.

Cùng với thời gian trôi đi, có lẽ chúng tôi sẽ quên lãng lẫn nhau, cũng có lẽ chúng tôi vẫn nhớ kỹ nhau, nhưng cái khung cảnh có thể nâng cốc tâm sự như ngày hôm nay thì vĩnh viễn không còn nữa.

Tôi nói với Lục Lệ Thành và Tổng Dục, cuối tuần sau tôi rời Bắc Kinh, nhưng trên thực tế, tôi định tuần này sẽ rời đi.

Từ lúc yêu Tổng Dục, tôi vẫn chỉ có thể đứng ở một bên, bó chân bó tay không biết làm thế nào nhìn anh rời đi và trở về, chính mình vĩnh viễn ở vị trí không được lựa chọn. Lúc này đây, tôi lựa chọn chủ động rời khỏi anh.

Sắp xếp quần áo, cầm theo laptop, cùng ngày tôi bắt xe lửa rời khỏi Bắc Kinh, ném hai bức thư vào trong hòm thư.

Lục Lệ Thành;

Tôi đã rời khỏi Bắc Kinh, không nói cho anh, vì không muốn anh khuyên tôi ở lại, càng không nghĩ tới việc được đưa tiễn. Trong một năm vừa rồi, tôi đã trải qua quá nhiều ly biệt. Biết là nợ anh nhiều lắm, mà năng lực lại có hạn, không thể hồi báo, chỉ có thể dùng phương thức của tôi để bày tỏ hết sự cảm kích.

Chúc anh mạnh khỏe, sự nghiệp thuận lợi.

Tô Mạn.

Kỳ thật tôi biết sự nghiệp của anh ta chắc chắn sẽ thuận lợi. Tổng Dục đã chủ động rời đi, Ma Lạt Năng lại nói cho tôi biết, cha nàng quyết định giao cho MG việc đưa XX ra thị trường. Lục Lệ Thành tóm được vị đại hộ khách siêu lớn này thành ra lập được công lao lớn đối với MG, sự nghiệp của anh ta có quan hệ lớn với mạng lưới khách hàng ở thị trường Trung Quốc, mấy lão già trong Tổng Công ty MG không thể tiếp tục vô như không thấy, nên cái vị trí đó khẳng định thuộc về Lục Lệ Thành rồi.

Tổng Dục

Đêm qua, lúc em sắp xếp hành lý, lại phát hiện ra một đĩa phim cũ : Titanic. Cái đĩa lâu xem hồi còn ở Thanh Hoa năm đó, trừ bài hát "My heart will go on", những tình tiết cũ trong phim đã mơ hồ cả. Không có chuyện gì, nên vừa bật đĩa lên xem vừa dọn dẹp này nọ. Nhưng vừa bắt đầu xem, đã ngừng không dọn dẹp các thứ nữa, chuyên tâm vào xem phim, những tình tiết cũ trong đầu dần dần hiện ra cả. Vốn dĩ Rose cũng phải lên thuyền cứu hộ, chúng ta đều biết kết thúc của bộ phim này, đều biết những người ngồi trên con thuyền cứu hộ này cuối cùng đều được cứu sống, có điều, cô ấy lựa chọn không lên, ở những giây cuối cùng cô ấy lại nhảy lại con thuyền lớn, lựa chọn cùng Jack đối mặt với cái chết. Kết thúc của bộ film, Jack kéo theo cô ấy chạy đồng chạy tây tìm kiếm, cuối cùng kiếm được một mảnh thân tàu đang trôi nổi trên mặt biển. Có điều, thật bất hạnh, mảnh ván tàu ấy chỉ có thể chịu nổi sức nặng của một người, cho nên Jack để cho Rose ngồi trên đó một mình, còn mình thì ngấm dưới biển. Đợi tới khi thuyền cứu hộ phát hiện ra bọn họ, Jack đã bị lạnh chết, chỉ có Rose còn sống. Em còn nhớ rõ, một người bạn học lúc xem lại lần thứ hai, nhìn thấy cảnh Rose nhảy từ trên thuyền cứu hộ xuống thuyền lớn, cô ấy chửi ầm lên, nói Rose rất ngu xuẩn, nếu không phải cô ấy liên lụy Jack, một mình anh ấy càng có thêm cơ hội sống sót, phút cuối có thể nằm trên tấm ván thuyền, sẽ không bị chết rét, hai người bọn họ đều có thể sống sót.

Viết dòng dài nhiều như vậy, em bắt đầu hồ đồ không biết rốt cuộc em muốn biểu đạt cái gì. Đêm qua em chợt nghĩ, vì sao từ đầu tới cuối Rose không

oán hận sự lựa chọn của mình ? Là người trong cuộc, chẳng lẽ cô ấy không nghĩ tới, nếu lúc đó cô ấy ngoan ngoãn ngồi trên thuyền cứu hộ, Jack sẽ không vì đem cơ hội sống sót của mình nhường cho cô ấy mà chết rét sao ? Chẳng lẽ ở vô số đêm, cô ấy sẽ không khổ sở tự trách sao ?

Em nghĩ nhất định là có. Đau mắt người yêu, chắc hẳn nàng tưởng nhớ gấp mấy lần so với những người xem là bạn em đây. Có điều cuộc sống không phải là một con đường phẳng, có điều bạn họ vẫn lựa chọn cố gắng đi về phía trước, truy tìm ánh sáng và sự hạnh phúc.

Năm đó em cho rằng Titanic chỉ là một bộ phim nhằm nhĩ thu được doanh số cao. Bây giờ, em mới cảm thấy năm đó mình quá đơn giản, kỳ thực bộ phim đó muốn đề cao tính kiên cường và dũng khí của con người.

Em đã rời khỏi Bắc Kinh, không thể tới sân bay tiễn anh đi, chỉ đành qua bức thư này chúc anh thuận buồm xuôi gió. Không cần biết anh ở nơi đâu, cũng không cần biết anh chọn một cuộc sống như nào, chỉ mong anh luôn có thể thấy được ánh mặt trời và sự hy vọng.

Tô Mạn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Bị Thời Gian Vùi Lấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.